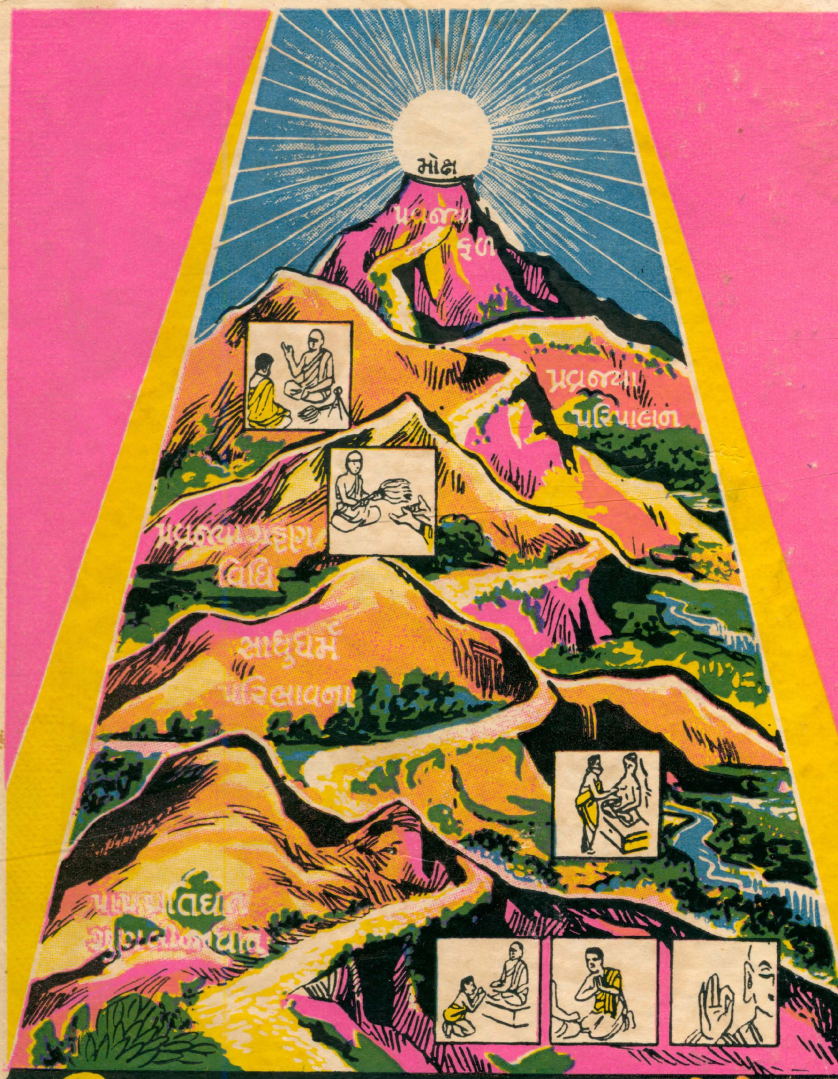

ઉચ્ચ પ્રકાશના પંથે

યાને પંચસૂત્ર વિવેચન

વિવેચનકાર: પૂ. પં. શ્રી ભાનુવિજયજી ગણિવર

ॐ अर्हम् नमः

ઉચ્ચ પ્રકાશના પંથે

ચિરન્તનાચાર્ય વિરચિત

પંચસૂત્ર

મૂલ તથા યાકિનીમહત્તરાસૂનુ આચાર્યવર્ય

શ્રી હરિભદ્રસૂરીશ્વરજી કૃત-વૃત્તિનું

વિવેચન

-: વિવેચન-કર્તા :-

સિદ્ધાંતમહોદધિ આચાર્યદેવ **શ્રી વિજયપ્રેમસૂરીશ્વરજી**

મહારાજના શિષ્યરત્ન પ્રભાવક પ્રવચનકાર

પંન્યાસ શ્રી ભાનુવિજયજી મહારાજ

દ્વિતીય આવૃત્તિ પ્રેરક :

તીર્થોદ્ધારક આચાર્યદેવ **શ્રી વિજયનીતિસૂરીશ્વરજી**ના

પટ્ટાલંકાર આચાર્યદેવ **શ્રી વિજયહર્ષસૂરીશ્વરજી**ના

શિષ્યરત્ન પંન્યાસ **શ્રી મંગળવિજયજી મહારાજ**

-: સંપાદકો :-

મુનિરાજ શ્રી પદ્મસેનવિજયજી

સારાભાઈ પોપટલાલ ગજરાવાલા

-: પ્રકાશક :-

શ્રી વર્ધમાન જૈન તત્ત્વપ્રચારક વિદ્યાલય. શિવગંજ.

પ્રકાશક :

માસ્તર જેસીંગભાઈ ચુનીલાલ
શ્રી વર્ધમાન જૈન તત્ત્વપ્રચારક વિદ્યાલય.
વિલાયતીવાસ શિવગંજ (રાજસ્થાન)

પ્રથમ આવૃત્તિ-વિ. સં. ૨૦૦૮
નકલ ૨૦૦૦
દ્વિતીય આવૃત્તિ-વિ.સં. ૨૦૨૨
નકલ ૧૧૦૦

કિંમત-૩પિયા ચાર.

પ્રાપ્તિસ્થાન :

૧. ચારૂચંદ્ર ભોગીલાલ
શ્રી વિજય નીતિસૂરીશ્વરજી
પુસ્તકાલય,
ગાંધીરોડ, મહાવીરસ્વામી દહેરાસર
સામે; અમદાવાદ

૨. શા. શાન્તિલાલ જગજીવન
માણેકચોક પાસે, સાંકડીશેરીના
નાકા સામે; યુનાઈટેડ બેંક નીચે
અમદાવાદ.

૩. સોમચંદ ડી. શાહ
સુઘોષા ઓફિસ, પાલીતાણા (સૌરાષ્ટ્ર)

: સહાયકો :

રૂ. ૧૦૦૧) શ્રી ડહેલાના
ઉપાશ્રયનું જ્ઞાનખાતું

રૂ. ૬૫૧) બેંગ્લોરવાસી
શેઠ લક્ષ્મીચંદ હજારીમલ
વાંકલીવાળા

રૂ. ૩૦૧) શ્રી ખુશાલભુવન
ઉપાશ્રયનું જ્ઞાનખાતું
હા. સુતરીયા ભોગીલાલ
મગનલાલ

રૂ. ૧૦૦) શેઠ નંદુભાઈ
મોહનલાલ ફોજદાર
અમદાવાદ

રૂ. ૧૦૦) શ્રી રાજપુર
ઉપાશ્રય જ્ઞાનખાતું
હા. શા. સરેમલ તારાચંદ
અમદાવાદ

રૂ. ૧૦૦) સંઘવી ઉમેદમલ
પોપટલાલ-લુણાવા
(રાજસ્થાન)

★

મુદ્રક :
જીવણલાલ પુરુષોત્તમદાસ પટેલ
ઉત્કૃષ્ટ મુદ્રણાલય
ગાંધીરોડ, પૂલ નીચે; અમદાવાદ.

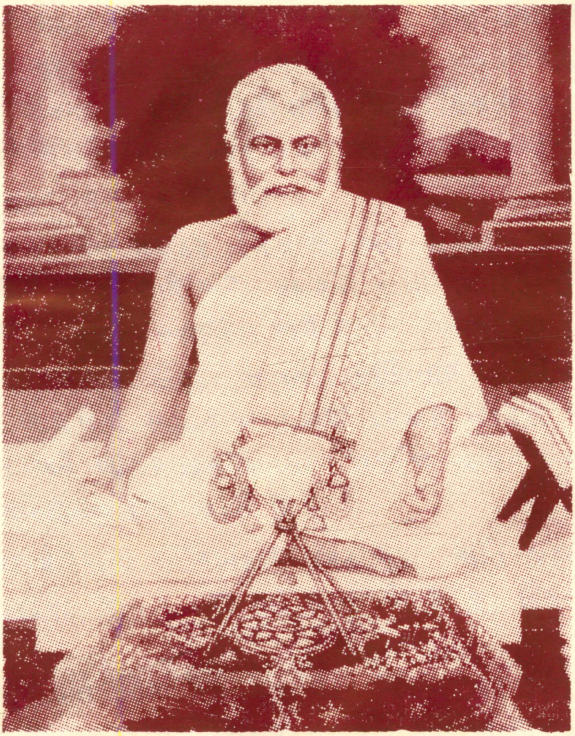

તીર્થોદ્ધારક

આચાર્ય વિજયનીતિસૂરીશ્વરજી મહારાજ

પ્રથમ આવૃત્તિનું પ્રકાશકીય

વિ. સં. ૨૦૦૬ના મુંબઈ લાલબાગ ચાતુર્માસ અવસરે મુનિશ્રી ભાનુવિજયજી મહારાજે (હાલ પૂ. પંન્યાસશ્રી) સાધુ તથા શ્રાવકોને આપેલ શ્રી પંચસૂત્રની વાચનાના પ્રસંગને પામી શ્રુતશ્રમણોપાસક શ્રી બચુભાઈ ચીમનલાલ ઝવેરીએ કરી લીધેલ નોંધના હિસાબે પંચસૂત્રના આ વિવેચન ગ્રંથનું નિર્માણ થયું તથા પ્રસ્તુત પ્રકાશનમાં કેટલાક ભાઇઓના સુકૃત, દ્રવ્યે વેગ આપ્યો.

વર્તમાનકાલીન ભયંકર ચિંતાઓ અને સંકિલષ્ટ કર્મબંધની ધીખતી અગ્નિને ઠારવા સાથે અનેક પ્રકારના દુઃખો ગુલામી અને અવનતિથી છૂટી મહાસુખ, સ્વતંત્રતા અને ઉન્નતિ પામવા જરૂરી તદ્દન સરળ સાધનાથી માંડી ઉત્કૃષ્ટ સાધના દર્શાવનાર આ પુસ્તક કેવું વિશ્વરત્ન છે, એ ગ્રંથના સહૃદય અભ્યાસથી સમજાશે. નવનવા આધ્યાત્મિક વિકાસ અને આંતર સુખશાંતિના અર્થીએ ગ્રંથના પદેપદનું પુનઃ પુનઃ પરિશીલન કરવું જરૂરી છે.

આવા ગ્રંથરત્નો વર્તમાનકાળે પ્રગટ થવા અતિ જરૂરી છતાં ખર્ચની સગવડના અભાવે નથી થઈ શકતું, એ ઉદાર દિલવાળાઓ ધ્યાનમાં લેશે.

કેટલાંક વર્ષો પહેલાં પ્રો૦ ઉપાધ્યેયે પંચસૂત્ર પર કરેલ ઇંગ્રેજી ટિપ્પણ અને અનુવાદમાં શ્રી ટીકાકાર મહર્ષિને કેવો અન્યાય કર્યો છે, અને પોતે કેટલી બધી ભૂલો કરી છે, તેના ઉપર આ સાથેના ગ્રંથ-પરિચયમાં સારો પ્રકાશ પાડ્યો છે.

પ્રકાશનમાં રહી ગયેલ અશુદ્ધિ બદલ દિલગીર છીએ. શુદ્ધિપત્રકમાંથી તે સુધારી પછી ગ્રંથ વાંચવા વિનંતી છે.

લિ૦

માસ્તર હીરાલાલ રણછોડભાઈ
વ્યવસ્થાપક-શ્રી. દા. સૂ. જૈન ગ્રંથમાળા-સુરત

પરમ ઉપકારી પૂજ્યપાદ આચાર્ય મહારાજ

સ્વ૦ શ્રી વિજયહર્ષસૂરીશ્વરજીને

અર્ઘ્યાંજલિ

અનાદિ ભવભ્રમણ કરતા મારા અજ્ઞાની આત્માને આપની
ભાવદયાની અમૃત વાણી વડે મને વિવેકવાળો કર્યો અને
જૈન ધર્મના પરમાર્થ ભાવો સમજાવી જ્ઞાનપ્રકાશ આપવા
સાથે સંસારતારક ચારિત્ર ભાવમાં સનાથ કરવા
જે પરમાર્થ ઉપકાર કરેલ છે, તેનું ઋણ
પૂર્ણ કરવા અસમર્થ છતાં અલ્પાંશે
આ પ્રકાશન સાદર સમર્પણ
કરી ઋણ-મુક્ત થાઉં છું

લિ૦
ચરણારવિંદ-ભ્રમર
મંગળવિજય

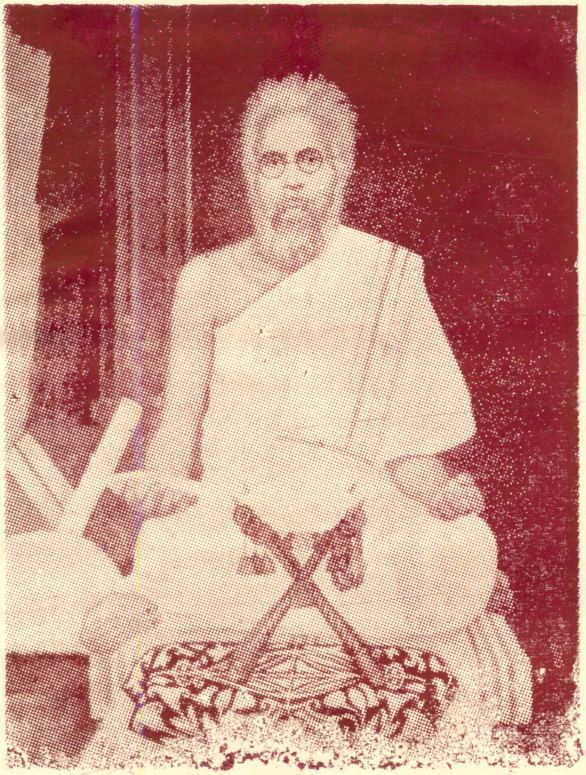

સિદ્ધાંત મહોદધિ આચાર્ય વિજયહર્ષસૂરીશ્વરજી
મહારાજ

પંન્યાસ મંગલવિજયજી ગણિવર

તીર્થોદ્ધારક પ્રભાવક સ્વ. પૂ. આચાર્યદેવ શ્રીમદ્ વિજયનીતિ-
સૂરીશ્વરજી મ. ના પ્રશિષ્યરત્ન ત્યાગી તપસ્વી પૂ. પંન્યાસજી

મહારાજ શ્રી મંગળવિજયજી ગણિવર્યનું

પંચસૂત્ર સંબંધી વક્તવ્ય

શ્રી વીતરાગ સર્વજ્ઞ જિનેશ્વર પ્રભુના શાસનમાં પ્રવેશ કરવા આ પંચસૂત્રનો પ્રકાશ મુમુક્ષુ માટે અતિ જરૂરનો છે. જે સાચું શાશ્વતસુખ મોક્ષમાં છે, એની પાયાથી ટોચ સુધીની માર્ગસાધના એ જ આ પંચસૂત્રનો પરમાર્થ છે. જે મોહનો ક્ષય કરીને જ મોક્ષની પ્રાપ્તિ થાય છે, તે મોહનો ક્ષય કરવાનો સહજ સરલ માર્ગ અતિનિપુણભાવે આ ગ્રન્થમાં ભરપૂર વિશદતાથી વર્ણવ્યો છે. જીવોની તથાભવ્યતા ભિન્નભિન્ન હોય છે. એટલે તુચ્છ બુદ્ધિવાલાને સુખની ઈચ્છાએ અર્થ-કામ પુરુષાર્થમાં લગની તીવ્ર હોય છે. આશ્ચર્ય છે કે તે સુખ વિપાક ફળ જેવું દુઃખદાયી, પરાધીન, નિરાધાર છતાં એ જીવોને ઇષ્ટ હોય છે ! ત્યારે ઉત્તમ મુમુક્ષુ આત્માને સાચું અને શાશ્વતું સહજ સુખ વહાલું હોવાથી ધર્મ અને મોક્ષ-પુરુષાર્થમાં એ લાગેલા હોય છે. ચારે પુરુષાર્થમાં પ્રધાન ધર્મપુરુષાર્થ છે, કેમકે એ સર્વને સિદ્ધ કરનાર છે. તો જ્યારે અર્થ, કામ અને મોક્ષ ધર્મપુરુષાર્થથી જ મળ્યા છે અને મળશે, તો પછી દરેકે ધર્મ પુરુષાર્થ સાધવો જ હિતાવહ છે. શુદ્ધ ધર્મ માટે શ્રી

સર્વજ્ઞનાં શાસ્ત્રોની પૂરેપૂરી જરૂર છે. એમાં મધ્યસ્થ અને બુદ્ધિકુશળ મુમુક્ષુ માટે સર્વજ્ઞ-વચનાનુસારી આ પંચસૂત્ર મહાશાસ્ત્ર કે જે મંદ-શક્તિવાળા દુષ્ષમકાળના જીવોને ટૂંકમાં સર્વજ્ઞકથિત ધર્મનો સાર જાણવા એક રત્નખાણ સમું છે, તેની અતિનિપુણ સૂત્ર રચના તો ભૂખ્યાને ઘેબર જેવી સ્વાદદૃષ્ટિ છે. પ્રામાણિક શાસ્ત્રોમાં આ પંચસૂત્ર પ્રધાનપદે રહી માનવભવમાં મોક્ષ પ્રાપ્ત કરાવી આપનાર સાધનાનું બોલતું શાસ્ત્ર વર્તે છે.

અનાદિ ભવસમુદ્રમાં અજ્ઞાનદશાવશ દુઃખના જ ઉપાયો યોજ્યા! દુઃખમય દશા ભોગવી! દુઃખની પરંપરા જ વહી ચાલી! અવ્યવહાર-નિગોદમાં એવો અનંતાનંતકાળ નારકીથી અનંતગુણું દુઃખમય જન્મ-મરણાદિ અનુભવતાં, પછી ત્યાંથી છૂટીને વ્યવહાર નિગોદઆદિમાં એજ મહા મોહના ઉદયને લઇને અનંત પુદ્ગલપરાવર્ત વિતાવ્યા! જેમાં કૃષ્ણ પક્ષીય અમાસ જેવા મનુષ્યભવ પણ પામ્યા અને હારી ગયા. હવે આજે જો સર્વજ્ઞ-શાસનની પ્રાપ્તિ થઈ છે તો એથી આસન્નભવી બનીને પંચસૂત્રના મહા પ્રકાશથી પશુ જીવનને પાર કરી આ ઉત્તમભવને અજવાળીને પરમેશ્વરના શાસન-રાજવાડામાં પ્રથમસૂત્રે બતાવેલ માર્ગનું આરાધન કરીએ, તો પાપનો ક્ષય કરી સહજાનંદી ગુણોના બીજનું ભાજન બનાય. ત્યાં સમ્યગ્દર્શનના શુક્લ પક્ષીય પૂનમ-ચાંદની જેવા પ્રકાશમાં પુણ્યાનુબંધી પુણ્યોદય વધારતા જવાય, અને મોહનો ક્ષય થતાં અંતે મોક્ષનો પૂર્ણિમા-ચંદ્ર પ્રકાશી ઊઠે. એ સામર્થ્ય આ સૂત્રમાં છે.

સંસારી જીવોમાં મોટો ભાગ બાળ-અજ્ઞાન હોય છે. પરંતુ જે મધ્યમ કોટિના મધ્યસ્થ સત્યગવેષક જીવો છે, તેમાં ય અતિ અલ્પ-સંખ્યાક જીવો ગંભીર સ્યાદ્વાદસમુદ્રમાં ઊતરે છે. એમને પ્રારંભે ભલે નાની પણ શુક્લપક્ષીય બીજચંદ્રરેખાનો પ્રકાશઉદય થતાં એ આ પંચ-સૂત્રના સહારે પૂનમપ્રકાશરૂપે ઝળહળી બાહ્યાત્મામાંથી ઠેઠ પરમાત્મ-દશાએ પહોંચાડે છે.

મૂળ પંચસૂત્ર રાજાની જેમ પંડિતોને આનંદ સાથે રક્ષણ આપે છે. આ. શ્રી હરિભદ્રસૂરિ જેવા મહાપ્રાજ્ઞે એ 'વૃત્તિ'રચનાથી વ્યક્ત કર્યું. એના પરની વિવેચના 'ઉચ્ચપ્રકાશના પંથે' મધ્યમ કોટિના જીવોને મંત્રની જેમ સમાધિ-હેતુ બને છે; અને એમાંનાં બાળ-ભોગ્ય દૃષ્ટાંતો અજ્ઞાનને પણ જ્ઞાની બનાવે એવા સૌભાગ્યવંતી સ્ત્રીની શિખામણ જેવા છે.

દ્રવ્યાનુયોગ, ચરણકરણાનુયોગ, વગેરે અનુયોગમાં સમર્થ આચાર્યોએ અનેક શાસ્ત્રો રચ્યા; તેમાં જેમ 'તત્ત્વાર્થાધિગમ' મહાશાસ્ત્ર અતિગંભીરરૂપે પ્રખ્યાત છે, એમ આ 'પંચસૂત્ર' પણ તેની તુલના કરે એવું છે; એ વસ્તુ સમર્થ આચાર્ય શ્રી હરિભદ્રસૂરિજીની વૃત્તિ કહે છે, **'प्रवचनसार एष सज्ज्ञानक्रिया-योगात्'** અર્થાત્ સમગ્ર આર્હત શાસ્ત્રોનો સાર આ પંચસૂત્ર છે, કેમકે એમાં સમ્યગ્ જ્ઞાનક્રિયાનો ખજાનો સંક્ષેપમાં ભર્યો છે. 'ગીતા' જેવા શાસ્ત્ર ગંભીર છતાં ગીતાનો એ ઉપદેશ શા માટે યોજાયો અને એનું પરિણામ શું આવ્યું એ જોતાં વિષયાસક્તિ અને કષાયની વૃદ્ધિ થવાનું દેખાય છે, કે જે સંસારવર્ધક છે; ત્યારે આ 'પંચસૂત્ર'માં કેવળ પાપક્ષય અને અસંક્લિષ્ટ અને ગુણાધાયક પુણ્યવૃદ્ધિ દ્વારા મોક્ષ પમાડવાનો જ હેતુ છે, અજ્ઞાન-અવિરતિનો નાશ કરી ભવ-રોગ મટાડવાની રસાયણિક ચિકિત્સા છે. આ સૂત્રમાં હેતુ-હેતુમદ્ભાવ અવ્યાબાધ વહ્યે જાય છે. પૂર્વ પૂર્વના સૂત્રરચનોનો ભાવ આત્મસાત્ બનતાં એ જીવનનો સુધારો કરતો કરતો ઉત્તરોત્તર સૂત્રપંક્તિઓના વિષયને અવકાશ આપતો જાય છે. એમ આ સૂત્ર ક્રમબદ્ધ વ્યવસ્થિત જીવનશુદ્ધિ-આત્મશુદ્ધિને સાકાર કર્યે જાય છે. એના પાલનમાં સાધક જો જરાક પણ ભૂલ કરે તો રોગમાં મિથ્યાભાવે સેવાયેલ કુપથ્યની જેમ અનર્થકારી બને છે. એ સમજવા આ સૂત્ર સુંદર સાધન છે.

માટે, ઉત્તમ આત્માએ આ પંચસૂત્ર કંઠસ્થ કરવા લાયક છે, વારંવાર સ્વાધ્યાય કરવા યોગ્ય છે. દુષ્કાળમાં દ્વાદશાંગીતો મોટો ભાગ વિચ્છેદ પામ્યે થકે અવશિષ્ટ આગમ-શાસ્ત્રો પણ પરમ આલંબન છે.

એમાં આ સૂત્રની આરાધના પણ સમ્યગ્ મોક્ષસાધકરૂપે પરમ આધાર છે. તત્ત્વાર્થ–ભાષ્યમાં, **'एकमपि तु जिनवचनाद् यस्मान्निर्वाहकं पदं भवति'** એક પણ જિનવચનસાગરનું વચન આરાધ્યે મોક્ષગામી બનાવે છે, એ માષતુષમુનિ, ચિલાતીપુત્ર જેવા આરાધકોમાં દેખાય છે. ત્યારે ૧૪ પૂર્વી જેવા પણ જો પ્રમાદભાવે વિરાધક થયા, તો નીચગતિમાં રીબાવાનું ભુવનભાનુકેવળી ચરિત્રમાં જોવા મળે છે. માટે સુજ્ઞ આત્માઓ વિરાધના ટાળી સમ્યક્ શ્રદ્ધાપૂર્વક આ સૂત્ર અને સૂત્રોક્ત માર્ગની આરાધના અવશ્ય કરીને મોક્ષસાધક થાઓ; જેથી જીવન ધન્ય કૃતાર્થ બને, એવી મારી મંગળકામના છે.

પંચસૂત્રનો સંક્ષિપ્ત પરિચય

સૂત્રના પાંચે ય નામો યથાર્થ ભાવભર્યા છે. અનાદિ મહામિથ્યાત્વપાપનો પ્રતિઘાત–સંપૂર્ણઘાત કરી, મુનિધર્મ સાધવા યોગ્ય ભાવશ્રાવક બની સાધુધર્મની તૈયારી કરીને વિધિપૂર્વક શાસનપ્રભાવના સાથે ચારિત્ર અંગીકાર કરે છે, ને ગુરુના શરણે જ્ઞાન મેળવી સમ્યક્ ચારિત્ર આરાધી કેવળજ્ઞાની થઈ દુઃખમય કર્મવિટંબણાને સંપૂર્ણ પાર કરી જવા દ્વારા અનંત સુખમય સિદ્ધ દશા ભોગવે છે. એ પાંચ સૂત્રોના સંક્ષિપ્ત ભાવોના કેટલાક મુદ્દા જાણવાથી આ સૂત્રની આરાધના માટે આત્મા ઉત્સાહિત અને સમર્થ બનશે એટલે એ જાણવા જરૂરી હોઈ અહીં આલેખાય છે.

● (૧) **પ્રથમસૂત્રમાં 'पापप्रतिघात-गुणबीजाधान'** માટે જીવને મુમુક્ષુ બનાવવા વીતરાગ સર્વજ્ઞ જિનેશ્વર ભગવંતઆદિની ઓળખાણ કરાવી સાચી દેવગુરુધર્મ–શુદ્ધિ કરી દેખાડી છે. અસર્વજ્ઞના શાસનમાં પણ સરાગી–સગ્રન્થ દેવ–ગુરુને પ્રાણસમ વહાલા તો કરે છે, પરંતુ એ સંસારહેતુ હોઈ મિથ્યારૂપે છે. તેથી આ સૂત્ર પ્રથમ તો મોક્ષદાતા પરમેશ્વરની સાચી પિછાણ બતાવે છે, અને અરિહંતાદિ ચાર શરણોથી સનાથ જીવન કરી, અનાદિપાપોનાં પ્રતિક્રમણ–નિંદા–

ગર્હાથી પાપક્ષય કરવા દ્વારા આનંદકારી સુકૃતાસેવનમાં જોડે છે. આ એવી અત્યુત્તમ પ્રક્રિયા છે કે જેથી ઘોર પાપી આત્મા પણ આની આરાધના દ્વારા દુઃકા કાળમાં અનંત જન્મ-મરણાદિ સર્વ દુઃખોને પાર કરી સહજાનંદી બનવા ભાગ્યશાળી બને છે. વીંછીનું ઝેર મંત્ર ડંખમાં લાવી ઉચ્છેદીને સુખ-શાન્તિ કરે તેમ આ સૂત્રના આરાધના જીવને અનાદિ આધિ-વ્યાધિ-ઉપાધિનું ઝેર ઉતારી સમાધિમાં મજીઠરંગી કરે છે. એવા પુણિયો શ્રાવક, સંપ્રતિ રાજા, વગેરે અનેક પુણ્યવંત આત્માઓ આ દુઃષમ કાળમાં પણ દેખાયા છે અને દેખાયા કરશે. આ સૂત્ર ઉપસંહારમાં એવી ઉદ્દેશ્યા પેદા કરે છે કે જીવો, સુખી, સુખી અને સુખી થાઓ.

● (૨) **બીજા સૂત્રમાં સાધુધર્મની પરિભાવના** છે. તથાભવ્યત્વઆદિના યોગે ઉત્તમ કુળાદિ ધર્મસામગ્રી મળતાં ધર્મનો અચિંત્ય પ્રભાવ માની શ્રદ્ધાવાળો દેશવિરતિ જે ચારિત્રસાધક ભાવનાથી ભાવિત બનતો જાય એ ભાવનાભર્યું સૂત્ર છે. એથી સુદૃષ્ટિ સાથે દયા-સત્ય-નીતિ-સદાચાર-સંતોષાદિ અનેક ગુણોથી સ્વભાવની સુંદરતા થાય છે, અને તે ઉપરની સાધનાઓથી અલંકૃત બનતાં, પછી એ સુસંસ્કારિતા ભવાંતરમાં ઉદય આવતાં પરોપકારી જીવન સાથે મોક્ષસાધક બનાવે છે. જ્યાં પૂર્વે દુર્ભાગી નિર્નામિકા જેવા આત્મા પછી સૌભાગી શ્રેયાંસકુમાર બને છે, એવા આત્મિક ગુણો વધારવાનું મૂળ જિનાજ્ઞાને જાણી ચોળમજીઠ રંગે સાધુધર્મનું બહુમાન કરે છે, અને મોહનું ઝેર ઉતારી કર્મ-કષાયની વ્યાધિના ઔષધરૂપે દેવગુરુની આજ્ઞાને આરાધીને દુઃખમય ભવો અટકાવી સ્વર્ગાદિ-સુખોને યોગ્ય બનતો મોક્ષ-પ્રવાસી આત્મા કલ્પવૃક્ષ જેવો પ્રભાવવંતો બને છે. અધર્મી મિત્રોથી અલગ થઈ ધર્મ-મિત્રોનો દાસ બને છે, અને બહુમાન સાથે અંધને લાકડીએ દોરનારના કે ગરીબને ધનાઢ્યના શરણરૂપે ગ્રહી અનેકગુણોના પોષક સાચા સાધર્મિકબંધુ તરીકે વાસ્તવ સુખનું સાધન સમજી આજ્ઞાવશ આરાધક થાય છે. એમ અનર્થદંડથી તદ્દન અલગ થઈ, પ્રાણાંતે પણ પરપીડા ત્યજી દીનતાદિ દોષો દૂર કરીને મન-વચન-કાયાને પાવન કરતો ચાલે છે,

અને ધન-કુટુંબાદિ સંસારસાધનોને પણ પુણ્યનિદાન કરે છે. મમતાને ભવનું બંધન માની સમભાવ સાધીને તરણતારણભાવે ધર્મપ્રભાવના કરે છે. આવા ગંભીર મુમુક્ષુભાવોમાં રમતો વિરાધનાથી ભય રાખી મનુષ્યભવની સફળતા સાધુધર્મમાં સમજે છે. તેમાં 'જિનેશ્વરપ્રભુના પ્રભાવે માર્ગ કલ્યાણ દો' એવી ભાવનામાં મોહનું મૂળ ઊખેડવા ગુરુનું શરણ લે છે અને ગુરુને જ મોક્ષસાધનાનો પરમ આધાર માની સંસાર વિરક્ત એવો એ નિર્મમભાવે રહી પરને સંતાપ્યા વિના અને શુભ-લેશ્યાયુક્ત રહી સર્વવિરતિ-જીવનની તક શોધે છે.

● (૩) ત્રીજા સૂત્ર 'પ્રવ્રજ્યા ગ્રહણવિધિ'માં:-મુખ્યપણે તો સાધુધર્મના ચોળમજીઠ રંગે પૂર્વોક્ત પરિભાવનાથી એવું જીવન જીવ્યો હોય છે કે પોતાની તૈયારી સાથે માતાપિતાદિ પણ ચારિત્રાર્થે તૈયાર થઈ જાય છે. કદાચ તેમ ન બન્યું તો ભવરાગ-ભવબંધનનું ઓસડ ચારિત્ર વિધિથી ગ્રહણ કરવા ઉપાય યોજે છે. પૂજ્યોને-પરિવારને સંતાપ ન થાય, તથા શાસનપ્રભાવના અને કલ્યાણનિધાન બને, તેમ જીવન ઉભય લોક-સફળ થાય, એ માટે પોતાના કુટુંબ આગળ દીક્ષાની સમજુતી કરે છે. એમાં ભયંકર ભવભ્રમણનું ભાન કરાવી ચારિત્રધર્મથી જ કલ્યાણ સમજાવી ઋષભદેવ પ્રભુના પરિવાર તથા જંબૂકુમારના પરિવારની જેમ સ્વ પરિવારને સાથે દીક્ષા લેવા સમજાવે છે. ભવસમુદ્રના તોફાનથી પાર ઊતરી મોક્ષના અક્ષય સુખના સ્થાને પહોંચવા તત્ત્વનો પરમાર્થ સમજાવી પ્રાર્થના કરે છે. વળી એથી જો કુટુંબીઓ ન જ સમજે, તો જાતે સ્વપ્ન જેવા સંસારસુખના મોહ અને ભવ-બંધનના હેતુથી બચવા સ્વાત્મરક્ષાર્થે એમની અનુમતિ મેળવે. એમાં સ્વંય નિરાશંસભાવે વીતરાગમાર્ગ સાધવાનું લક્ષ રાખી એમની આજીવિકા આદિ સમ્યગ્ ઉપાય સાધે; ને દયાળુભાવને ધર્મનો આધાર માની એમને સંતોષ પમાડી રજા મેળવે. પરંતુ એવા પરમાર્થ ઉપાય સાધવા છતાં ય જો એમની સંમતિ ન જ મળે, તો હૃદયથી માયારહિત સરળ રહી, બહારથી એવા કોઈક દુઃસ્વપ્નથી પોતાને મોટી આફત આવવાનું

દેખાડી પોતાની મુંઝવણ બતાવવાની માયા કરીને પણ એમની રજા મેળવવાનું કરે. એમાં ય સફળતા ન મળે તો જંગલમાં મરતાને જીવાડવા ઔષધ લેવા જવારૂપે કુશળતાથી ગુમપણે નીકળી જઈ દીક્ષા સાધે. એમાં ભવતારક ભાવ ભૂલે નહિ. તત્ત્વસમજુ પુરુષો પરમાર્થકાર્યમાં ધીર-વીર-ગંભીર બની સર્વદૃષ્ટિએ સર્વનું શ્રેય ઇચ્છતા અહીં પોતાના માટે ચારિત્ર-આજીવિકાના અર્થે અને કુટુંબ માટે સમ્યગ્દર્શનાદિ ઓસડ લાવવા અર્થે ભાવદયાળુ બન્યો રહી એમને છોડીને ચારિત્ર લેવા જાય છે. ત્યાં ચારિત્રની સમ્યગ્ આરાધના કરાવે એવા સુગુરુનો યોગ સાધે, અને વીતરાગપ્રભુની શ્રદ્ધા બહુમાન સાથે પૂજાભક્તિ કરવા પૂર્વક, મુનિઓનો માન સાથે સત્કાર કરી, યથાશક્તિ ગરીબ-અનાથાદિને સંતોષી, વૈભવ પ્રમાણે સમયાનુસાર શાસનપ્રભાવના કરી, સારા મુહૂર્તે ચારિત્ર સ્વીકાર કરે; લૌકિક માર્ગમાંથી નીકળી લોકોત્તર ધર્મમાં પ્રવેશે, સંસારવાસનાથી મુક્ત થઈ સહજાનંદી મુમુક્ષુ બને.

● **(૪) ચોથાસૂત્ર-'પ્રવ્રજ્યા-પરિપાલન'માં,**-વિધિની મુખ્યતા રાખી સુવિધિભાવથી સાધુક્રિયા સાધે; સમજે કે ઉપાયથી જ ઉપેય સિદ્ધ થાય. માટી કે સોનું, શત્રુ કે મિત્ર, વગેરે રાગદ્વેષનાં સાધનોમાં સમભાવ રાખે. એકાંત આગ્રહથી મુક્ત થઈ, પ્રશમભાવમાં રહી, ગુરુકુળવાસ સેવીને સમ્યગ્જ્ઞાન મેળવે. ગુરુ-વિનય-બહુમાન ભરપૂર સાચવી ગુણરાગી થઇને જીવનનો એક આધાર માને. મોક્ષ માટે ચારિત્રની આરાધના પ્રધાન માની વિરાધના-ઉન્માદ આદિ ઘોર પાપોથી બચે. લોકસંક્લેશ આદિ પાપોથી દુર્લભબોધિ વગેરે મહા અનર્થ દેખે. સિંહની જેમ ચારિત્ર લીધા પછી સિંહની જેમ પાળવાનો ઉદ્યમ રાખે. ચારિત્રનું રક્ષણ માતાની જેમ ૫ સમિતિ ૩ ગુપ્તિએ આઠ પ્રવચનમાતાથી જ સમજી એમાં પૂરો સાવધાન રહે. મોહના અંધારામાં જ્ઞાનદીવાનો પ્રકાશ અને દરિયાના તોફાનમાં ચારિત્રબોટનું શરણ તાત્ત્વિક ભાવે સાધે, રોગની ભયંકર વેદનામાં વૈદ્યના ઔષધથી રોગ-મુક્તિની જેમ ગુરુદત્ત ચારિત્રના ઔષધનું સેવન કરતાં, સાથે ગુરુનો ઉપકાર બહુ માને, તપ-સંયમના કષ્ટને

ચિકિત્સા પ્રયોગવત્ સમજી દુઃખમાં મહાસુખ માને. ગુરુબહુમાન ઉવેખવામાં વિરાધકભાવ સમજી એમાં બીજી સાધના કુલટાનાં ઉપવાસ જેવી નિંદાપાત્ર અને અનર્થકારી સમજે. માટે ગુરુયોગ ઉત્તમ રીતે સાધી એના દ્વારા પરમગુરુ પરમાત્માનો સંયોગ સાધવા સમર્થ બને. એમ ભાવ-સાધુપણાની આરાધના કરી કેવળજ્ઞાનાદિ સર્વલબ્ધિઓ સિદ્ધ કરી સંસારથી મુક્ત થઈ સર્વ દુઃખનો અંત કરે. આત્મા પરમાત્મદશામાં આવે અને મોક્ષના અવ્યાબાધ અનંત આનંદમાં શાશ્વત સ્થિરતા કરે.

● (૫) પાંચમા સૂત્ર 'પ્રપદ્યન્યા-ફળ'માં ફળ-મોક્ષનો અનુભવ સંસારી જીવને અગમ્ય હોવા છતાં કંઈક પરિચય કરાવવા કહે છે કે,- સંપૂર્ણ સિદ્ધ બનેલ પરમાત્મા પરમબ્રહ્મ મંગળનું ઘર છે, અનંત ગુણોએ ભરપૂર અનંત જ્ઞાન-દર્શનમાં ઝીલે છે, અવ્યાબાધ સહજાનંદી શુદ્ધ અરૂપી ભાવને પામેલા એ સર્વજ્ઞો અસાંયોગિક અવસ્થાને પ્રાપ્ત છે. વાદળ રહિત તદ્દન સ્વચ્છ પૂર્ણિમાના ચંદ્રની શીતલ ચાંદનીની જેમ પુદ્ગલાદિના સંયોગથી સર્વથા શૂન્ય એમની સ્વરૂપ-રમણતાની સ્વચ્છ જ્યોતિ ઝળહળે છે. સંસારના સાંયોગિક સુખનો ભૂખ્યો વિષયવિયોગમાં અનંત દુઃખ ભોગવે છે, અને જીવન-શક્તિનો નાશ કરી પડતી દશામાં મોહ-અજ્ઞાનના ઉદયવશ રાગાંધ ભાવે દુઃખોનાં પાત્રને સુખ માની એમાં સદા આસક્ત રહે છે, અને એના ફળમાં નીચ ગતિના પલ્લે પડી અનંત દુઃખમાં પરાધીનભાવે રીબાય છે, વૈરીના વિશ્વાસે એમ અફળને ફળરૂપ માને છે. ત્યારે તત્ત્વવેત્તા અનુભવથી દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રમાં નિરુપાધિ એકાંત સુખમાં મગ્ન રહે છે. સિદ્ધસુખને કેવળજ્ઞાનીઓ પ્રત્યક્ષ જુએ છે. ત્યારે અસર્વજ્ઞતત્ત્વજ્ઞાનીઓ શાસ્ત્રશ્રદ્ધા અને અનુભવથી એને જાણે છે. એનો સ્વાદ અગમ્ય છે. એ સમજાવવા દૃષ્ટાંત આ, કે યૌવનવયમાં *આવેલ સ્ત્રીને અનુભવાતા પતિના સંયોગનું સુખ એજ જાણે*, પણ બાલ-કુમારિકા ન સમજે. ભયંકર રોગીને નીરોગીના ભોજનાસ્વાદ ન સમજાય. એમ છદ્મસ્થને સિદ્ધનું અનંત અસાંયોગિક સુખ ન સમજાય. જિનવચન બ્રહ્મસુખને સ્વસંવેદ્ય કહે છે. સર્વ શત્રુના ક્ષયમાં, સર્વરોગના અભાવમાં

સર્વ ઋદ્ધિની પ્રાપ્તિમાં, અને સર્વ મનોરથ સિદ્ધ થવામાં જેવું સુખ; તેથી અનંતગણું સુખ સર્વ ભાવશત્રુરાગાદિક્ષય સર્વ કર્મનાશ અને સર્વજ્ઞાનાદિ સહજ ગુણની સિદ્ધિમાં અનુભવાય. ત્યાં હવે ઇચ્છામાત્રનો અંત આવી ગયો હોઈ કોઈ દુઃખનો સ્પર્શ સરખો નથી. આવું તાત્વિક ભાવનું લોકોત્તર અતિ સુખ આશા પાર કરી ગયેલ સર્વજ્ઞને જ સમજાય. એ સુખ વ્યક્તિગત નવું પ્રગટી શાશ્વત્કાળ રહેનારું છે; પરંતુ સર્વ સિદ્ધોની અપેક્ષાએ ગંગાપ્રવાહની જેમ એ અનાદિ અનંત છે. મિથ્યાદર્શનીવાળા મોક્ષ પામેલાને પણ પાછા અવતારી પરમેશ્વર માને છે પરતું તે વાંઝણીના પુત્ર જેવું અસત્ છે.

અનેક હેતુ-દૃષ્ટાંતથી ભરેલ આ પંચસૂત્ર સર્વ શાસ્ત્રોમાં સર્વોપરિ છે. એ અનાદિ અજ્ઞાનીઓને પણ આવા વિકટ સમયમાં પણ સુલભ બોધિ કરવા અર્થે આ સૂત્ર આગમોનું દોહન કરી અતિનિપુણ ભાવે રચેલ છે. તે ભવભીરુ આસન્નસિદ્ધિક એવા ઉત્તમ પાત્રને જ દેવાય એવી અંતે ભલામણ કરે છે. રોગીને ભારે ભોજન અને કાચા ઘડામાં પાણીના દૃષ્ટાંતે અપાત્રને ન દેવામાં એની દયાળુતા દેખાડી છે. સાચી દયા તે જ કે જે સામાને વધુ અનર્થ ન કરે. અપાત્રને આવું શાસ્ત્ર જાણવા પર એના ગંભીર ભાવો પ્રત્યે હાંસી અવગણનાદિ થાય એ એને મહા અનર્થ સર્જે છે. પરમ ગંભીર તત્વભર્યા શાસ્ત્રની શ્રદ્ધા પાત્ર ઉત્તમ જીવને જ થાય. માટે આનું આરાધકભાવે મનન કરી જીવન પાવન કરવા ત્રણ લોકના નાથ તીર્થંકરભગવંતોના બહુમાનમાં સિદ્ધ સાધક બનો એજ ભાવદયા સફળ છે.

હવે અહીં કિંચિત્ ગુણાનુવાદ કરીએ.

ગ્રંથપ્રકાશનમાં ઉપકાર કરનારાઓને ધન્યવાદ :-

આ પંચસૂત્ર ઉપર પૂર્વે અનેક વિદ્વાનોએ ગુર્જર અનુવાદ કરેલ છે. પરંતુ તેનું વિશદ વિવેચન તો

તલસ્પર્શી ગંભીર ભાવોભરી પૂજ્યપાદ શ્રી હરિભદ્ર-સૂરીશ્વરજીની સંક્ષિપ્ત સંસ્કૃત વૃત્તિને સ્પષ્ટ કરવામાં કુશળ સહજસિદ્ધ લેખક પંન્યાસ ભાનુવિજયજી ગણિવરે 'ઉચ્ચ પ્રકાશના પંથે' નામના વિવેચનથી કર્યું છે. તે જોતાં મને નિર્ણય થયો કે વર્તમાન જડવાદના અનાર્ય સંસ્કારી જમાનામાં મુગ્ધ થયેલ ભવી આત્માને શ્રી જિનેશ્વર ભગવંતના અમૃત-વચનોનો આસ્વાદ સચોટ રીતે પમાડનારૂં આ કલ્યાણહેતુ લખાણ છે, અને મેં તેથી ઘણા આત્માઓને મનનપૂર્વક વાંચવાને પ્રેરણા કરેલ. પરંતુ થોડાજ વખતમાં આ ગ્રન્થ અલભ્ય થયો, અને જિજ્ઞાસુઓને આની જરૂર પડી; તેથી આ ગ્રન્થની બીજી આવૃત્તિ માટે પંન્યાસજીને મારી પ્રેરણા થઇ. જો કે તેમને અનેક સાહિત્ય-સર્જન, વ્યાખ્યાન, મુનિસમૂહ-સંભાળ વગેરેને લીધે સમય-સંકોચ હતો, છતાં જીવોની ભાવદયા જાણી એમણે આ વિવેચન-ગ્રન્થમાં બાળજીવોને ઉપકારક સંવેગ-વૈરાગભર્યા દૃષ્ટાન્તો દાખલ કરવા સાથે પૂર્વ આવૃત્તિના ભાવોને વિશેષ સ્પષ્ટ સુગમ કરનાર સુધારાવધારા કરી આપવા સંમત થયા, ને લખાણ તૈયાર થવા સાથે મુદ્રણનું કાર્ય શરૂ થયું. એ ઘણા આનંદની વાત છે કે આ ગ્રંથ વાચક-વર્ગને અમૃતના આસ્વાદ સાથે મુમુક્ષુ બનાવે એવો છે. એમાં શાસનદેવોને સહાયક થવા અભ્યર્થના છે.

ગ્રંથના પ્રકાશનમાં ધનની સહાય કરનાર દાનવીર વર્ગ, પ્રેસ-વ્યવસ્થા સાથે ફેર લખાણો લખવા, પ્રુફો તપાસવા, વગેરેમાં પરમાર્થ

ભાવે સેવા આપનાર સુશ્રાવક સારાભાઈ પોપટલાલ ગજરાવાળા, તથા સુંદર મુદ્રણકાર્ય કરી આપનાર શ્રી જીવણલાલ પુરુષોત્તમદાસ પટેલની લાગણી માટે ધન્યવાદ સાથે અનુમોદના કરું છું.

રાજસ્થાનની મરૂધરભૂમિમાં જૈનધર્મની જાગૃત્તિ કરવાને ધગશ ધરાવતા જે સંઘવી ગોમરાજજી ફતેહચંદજી જેવા અનેક પુણ્યવંત આત્માઓ વડે શિવગંજમાં 'શ્રી વર્ધમાન જૈન તત્ત્વ પ્રચારક વિદ્યાલય' સંસ્થાની સ્થાપના કરી ધાર્મિક અધ્યાપકો તૈયાર કરાય છે, તેમ ઉચ્ચ કોટિના ધાર્મિક ગ્રંથો શ્રાવકોને ગ્રાહ્ય થાય એવા ઉપદેશ-પ્રાસાદના પાંચેય ભાગોને હિન્દી અનુવાદ કરાવ્યો, તથા મોતીચંદ ગીરધરલાલ સોલિસિટરના વિવેચનવાલા શાંતસુધારસ ભાવના ભાગ ૨ ગ્રંથ અલભ્ય જાણી તૈયાર કરાવ્યા, અને આ પંચસૂત્રનું પણ પ્રકાશન કરેલ છે, તથા ઉપમિતિ સારોદ્ધારનો પણ અનુવાદ કરાવી મુનિવર્ય ક્ષમાસાગરજી દ્વારા પ્રેસનું કામ ચાલુ કરાવેલ છે, અને આવા ધાર્મિક જ્ઞાનના ઉદ્ધાર સાથે અજ્ઞાની જીવોનો પરમાર્થ ઉપકાર કરી રહેલ છે, તે જૈનધર્મની ધગશ ધરાવતા સંસ્થાના કાર્યવાહકોને ધન્યવાદ છે. સાથે આ સંસ્થાનો ઉદય યાવત્ સૂર્યચંદ્રના તેજ સુધી કાયમ રહે તેમ જિનેશ્વર પ્રભુના અચિંત્ય પ્રભાવથી જયવંત રહો.

ૐ શાંતિ : ૐ શાંતિ : ૐ શાંતિ :

વી. સં. ૨૪૯૨ શ્રા. વદ ૮

★

વિવેચનકારે આલેખેલ

ગ્રન્થ—પરિચય

પરમ પુણ્યનિધિ શ્રી વીતરાગ સર્વજ્ઞ પરમાત્માએ વહાવેલી નિર્મળ ભારતી ભાગીરથીના અખંડ સ્રોતથી આર્યદેશ આજે પણ ગૌરવવંતો છે. અંતરની તૃષ્ણાના તાપને, વિષયાસક્તિ-જ્વરના દાહને, અને કર્મ-રોગના મળને મિટાવી, ભવભ્રમણના થાક ઉતારી, મોક્ષપર્યંતના અનંત સુખોના પાકને આત્મક્ષેત્રે પકવનારી એ ભાગીરથીથી હારીને જાણે લૌકિક ભાગીરથી સમુદ્રમાં આપઘાત અર્થે ન પડતી હોય !

આ વીતરાગની વાણીને ચિરસ્થાયી રૂપમાં ગુંથી લેનાર અનેકાનેક જૈનશાસ્ત્રરત્નો છે. શ્રી પંચસૂત્ર એ પૈકીનું એક ભવ્ય શાસ્ત્ર છે. કર્મને પલ્લે પડેલા ભવ્ય જીવો સંસાર અટવીમાં રઝળતા રઝળતા મહા મુશીબતે માનવ જીવનમાં આવ્યા પછી, એ જીવો કર્મનો સર્વનાશ નીપજાવી, માનવતા અને દિવ્યતાનેય વટાવી પરમાત્મતામાં મ્હાલતા કેવી રીતે બને, એ માટેની ક્રમિક સાધનાનું વર્ણન પંચસૂત્રમાં કરવામાં આવ્યું છે. અહિં સૂત્ર એટલે એકેક પ્રકરણ, એકેક અધિકાર, એ ગંભીર અને વિશાલ અર્થનું સંક્ષેપમાં સૂચન કરે છે એ માટે સૂત્ર કહેવાય છે.

આ શાસ્ત્રના રચયિતાનું નામ તથા ઇતિહાસ મળ્યા નથી. પરંતુ શાસ્ત્રની ભાષા આગમસૂત્ર જેવી ગદ્ય પ્રૌઢ અને ભાવવાહી હોઈને એ કોઈ બહુ પ્રાચીન અને પૂર્વનું જ્ઞાન ધરાવતા મહર્ષિની હોય એમ સંભવે છે. એ કાળ સંસ્કૃત યુગની પૂર્વેનો હોઈ શ્રી તત્ત્વાર્થ મહાશાસ્ત્રની પૂર્વે એ રચાયું હોય એ બનવા જોગ છે. અલાબુનું દૃષ્ટાંત વગેરે એમાંથી તત્ત્વાર્થકારે લીધા સંભવે છે.

શ્રી પંચસૂત્ર ઉપર ટૂંકું વિવેચન લખનાર મહર્ષિને કોણ નથી ઓળખતું ? ચિતોડના રાણાના સમર્થ વિદ્વાન પુરોહિત બ્રાહ્મણપણામાંથી જૈન સાધુદીક્ષા પામી, જૈનશાસનના મહાપ્રભાવક જૈનાચાર્યપદે પહોંચી જનાર, ૧૪૪૪ અજોડ શાસ્ત્રોના પ્રણેતા, ભગવંત શ્રી હરિભદ્રસૂરીશ્વરજી મહારાજ આ પંચસૂત્ર ઉપર વિવેચન લખે, એ ગ્રંથની મહાન ઉપયોગિતા અને ગંભીરતા સૂચવે છે. આ વિવેચનના આધારે જ ગુજરાતી ભાષામાં અહીં વિવેચન કરવામાં આવ્યું છે.

ગ્રંથનું નામ ટીકાકારના અનુસારે પંચસૂત્રક, અને ઉપા૦ શ્રી યશોવિજયજી મહારાજની ધર્મપરીક્ષાના હિસાબે પંચસૂત્રી એવું નામ મળે છે, છતાં ચાલુ વ્યવહારે પંચસૂત્ર એવું નામ રાખ્યું છે.

આ પંચસૂત્રમાં વિવિધ અર્થિઓને ગ્રાહ્ય મહાન નિધાન પડેલાં છે. આમાં નિર્મલ શ્રદ્ધાબલ અને ઉચ્ચ આધ્યાત્મિક તત્ત્વચિંતન કેળવવાની પ્રેરણા અને પ્રકારો છે; મોહ અજ્ઞાનના અંધત્વ મિટાવવા દિવ્ય અંજન છે; દુર્ધ્યાન અને ચિંતાની દાહક જવાળાઓ શમાવનાર શીતલ શુભ ધ્યાનના સિંચન છે. માનસિક ઉદ્વેગ અને વિહ્વલતાની નાગચૂડમાંથી છોડાવનાર મંત્રો છે, દીનતા ક્ષુદ્રતાદિ દૂષણો કે દિલના દર્દો દૂર કરવાના સચોટ ઔષધો છે, ઉચ્ચ યશસ્વી જીવન જીવવાની ચાવીઓ છે. આપત્તિમાં આશ્વાસન સાથે સાત્વિક સહિષ્ણુતા કેળવવાના બોધપાઠ છે. ટૂંકમાં પંચસૂત્ર એટલે મહાગુલામી અને મહાત્રાસના મેરુ નીચે અંતરાત્મામાં દબાઈ રહેલ ભવ્ય સમૃદ્ધિ-વૈભવને પૂર્ણ પ્રકાશિત કરવાનું અમોઘ માર્ગદર્શન. એ દ્વારા સૂત્રકારે આપણા પર અનંત ઉપકાર કર્યો છે. સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન ચારિત્રના ખપીને, ત્યાગ તપ અને વિરાગ-વિરતિના અર્થિને, ઉચ્ચ ભાવના-ધ્યાન અને આત્મરમણતાના અભિલાષીને આ શાસ્ત્ર વિના ચાલી શકે એમ નથી. તેથી આ ગ્રંથના પદેપદનું વારંવાર અધ્યયન, મનન, નિદિધ્યાસન કરવું જોઇએ.

અહિં નીચે મૂળ ગ્રંથની અતિ ટૂંકી રૂપરેખા દોરી છે. પરંતુ

ગ્રંથનું મહત્ત્વ તો વિવેચનમાં ખૂબ ઊંડા વિચારો પૂર્વક યોજેલા સ્પષ્ટીકરણોને પુનઃપુનઃ મથવાથી સમજાશે.

ગ્રન્થવસ્તુ–પંચસૂત્રના ૫ પ્રકરણોમાં [૧]પાપપ્રતિઘાત પૂર્વક ગુણબીજાધાન, [૨]સાધુધર્મ–પરિભાવના, [૩]પ્રવ્રજ્યા–ગ્રહણ વિધિ, [૪]પ્રવ્રજ્યા પાલન અને [૫]પ્રવ્રજ્યાફળ મોક્ષ એ મુખ્ય વિષય છે.

પંચસૂત્ર અને વિવેચનનો ટૂંક સાર

વિવેચન–ગ્રંથના પ્રારંભે આત્માની વિકૃત અંધકારમય દશાના કારણ તરીકે 'અહં–મમ'ના સાચાં સ્થાનનું વિસ્મરણ બતાવી 'ઉચ્ચ પ્રકાશના પંથે' નામની સાર્થકતા બતાવી, 'પાપ પ્રતિઘાત–ગુણબીજાધાન,' 'સાધુધર્મની પરિભાવના' વગેરે પાંચ સૂત્રનામોનો પરિચય આપ્યો. પછી પંચસૂત્ર 'સત્' યાને સત્ય ને સુંદર કેવી રીતે તે દર્શાવતાં કૃષ્ણ અને ઋષભદેવના દૃષ્ટાંતથી જિનવચનની અનન્ય વિશિષ્ટતા બતાવી, એમાં પ્રભુનો ૯૮ પુત્રોને ભવ્ય ઉપદેશ કહ્યો. પછી પાંચસૂત્રોના ક્રમનું પ્રયોજન, સૂત્રનામનો ભાવાર્થ, દ્વાદશાંગીસાર જ્ઞાન–ક્રિયા, ને નિર્બીજ–સબીજ ક્રિયા, (પૃ. ૨૨)નું સ્વરૂપ કહ્યું.

આ પછી તો ટૂંકમાં પતિત–ઉત્થિત અવસ્થા બહુ સ્પષ્ટ કરી. તેમાં પંચસૂત્રનો માર્ગ ભવાભિનંદીને ન જચવાનું કહી, એના ક્ષુદ્રતાદિ ૮ દુર્ગુણો કથાઓ સાથે વિસ્તારથી વિચાર્યા. (પૃ. ૨૫) ૧. પર્વત–નારદની કથા સાથે આમાં ક્ષુદ્રની વિચારણા, ૨. લોભરતિની ભયાનકતા–કપિલ કેવળી–મમ્મણ શેઠ–નાળિયેરીજીવનનાં દૃષ્ટાંત (પૃ. ૩૨), ભવવ્યાધિનું કુપથ્ય લાભલોભ, ૩. દીનતા શું શું કરાવે, (પૃ. ૩૯), ૪. પુંડરીક–કુંડરીક, ૪. માત્સર્યની દુર્દશા સિંહગુફાવાસી મુનિ (પૃ. ૪૫); ૫. ભયની અવદશા, તિજોરીમાં શેઠ, ૬. શઠતા પર ચંદ્રકાન્તના નોકરની કથા, ૭. અજ્ઞતા–મૂઢતા કેવી? (પૃ. ૫૬) મૂઢ પંડિત, ૮. નિષ્ફળારંભનું રહસ્ય, ભવાભિનંદીમાં દોષસહજતા વગેરે કહ્યું. (પૃ. ૬૪થી) અવ્યવહાર વ્યવહારરાશિ–

કૃષ્ણપક્ષ-ચરમાવર્ત-ભવ્યત્વનો પાસપોર્ટ, સહજમળહ્રાસ, યોગની પહેલી ૪ દૃષ્ટિ, ૫ યોગબીજ, યથાપ્રવૃત્તકરણ, ગ્રંથિભેદ, અંગારમર્દક-કથા (પૃ. ૭૦), ધર્મસાધનાનો દુર્લભ પુરુષાર્થકાળ, સમ્યગ્દર્શન, સાનુબંધ ક્ષયોપશમ, એના ઉપાય, નંદમણિયાર (પૃ. ૭૪), અને આરાધક ભાવનું શ્રેષ્ઠ કર્તવ્ય બતાવી ભૂમિકા પૂર્ણ કરી.

સૂત્ર-૧. 'પાપપ્રતિઘાત-ગુણબીજાધાન'

આમાં (પૃ. ૭૭) મંગળ-નમસ્કારમાં અરિહંતના ૪ વિશેષણોની સાર્થકતા, ૪ અતિશય, અને એમાં 'વીતરાગ'-વિશેષણના પ્રસંગમાં દ્વેષ કરતાં રાગ કેમ પ્રબળ, એના પર ૩૫ હેતુઓ, (પૃ. ૮૧) તથા એ બે કરતાં ય મોહ કેમ વધુ ખતરનાક એનાં કારણો, (પૃ. ૮૭) અને પ્રશસ્ત-અપ્રશસ્ત રાગ-દ્વેષનું સ્વરૂપ બતાવ્યું. સુરેન્દ્રપૂજાનું રહસ્ય (પૃ. ૯૧), સર્વજ્ઞ કેમ? અરિહંત શું શું પ્રકાશે? જિનવચનનાં શ્રવણ કેવાં થાય? માનવકાળનું મૂલ્યાંકન, ઇત્યાદિ બતાવ્યું.

પછી (પૃ. ૯૮) વિષયપ્રારંભ કરતાં કહ્યું,-જીવ-સંસાર-કર્મસંયોગ અનાદિ, દુઃખરૂપ-દુઃખફલક-દુઃખાનુબંધી સંસારનો ઉચ્છેદક શુદ્ધધર્મ, એના પ્રાપક પાપકર્મનાશ તથાભવ્યત્વાદિલભ્ય; એનાં વિપાકસાધન, ૧. ચતુઃ-શરણ સ્વીકાર ૨, દુષ્કૃતગર્હા અને ૩ સુકૃતાનુમોદન. વિવેચનમાં,-સદ્ગુરુ-આત્મસિદ્ધિ, સંસાર અનાદિ, કાર્યકારણનાં નિયમથી. અનાદિ દુઃખરૂપ, વિષયકષાયજ-જન્મ-જરાદિરૂપ હોવાથી, દુઃખફલક, અવશ્યવેદ્ય કર્માર્જનથી; દુઃખાનુબંધી કર્મબીજથી. ભવોચ્છેદક ઉપાય ઔચિત્ય-સાતત્ય-સત્કાર-વિધિથી સાધ્ય (પૃ. ૧૦૨), તથાભવ્યત્વ શું? ત્રણ ઉપાય કેમ સાધન? વગેરે બતાવ્યું.

'શરણ સ્વીકાર તે તે વિશેષણોની શ્રદ્ધાથી સાચો' બતાવી સુલસાનો શરણસ્વીકાર, એની ચાવી, (૧) અરિહંતનાં વિશેષણો (પૃ. ૧૧૬) -પરમ ત્રિલોકનાથ, અનુપમ પુણ્યસમૂહ, આદિ, શ્રીપાળને શરણ,

(૨) સિદ્ધનાં વિશેષણ (પૃ. ૧૨૧), જરા-મરણમુક્ત, અઈમુત્તા,... નિરુપમસુખ, કરકંડ, શ્રેષ્ઠ તત્ત્વ; (૩) સાધુનાં વિશેષણો (પૃ. ૧૨૫) પ્રશાંત ગંભીરાશય, સુદત્તમુનિ, સાવદ્યવિરત, મંત્રીની હવેલી,...પરોપકારરક્ત કેશી-પ્રદેશી, પદ્મઉપમા, ભાવવિશોધન; (૪) ધર્મનાં વિશેષણ (પૃ. ૧૩૨) ત્રિલોકપૂજિત, મોહાંધકારનાશક, રાગદ્વેષવિષમંત્ર, ૩ કર્તવ્ય, સકલકલ્યાણહેતુ, કુમારપાળને બે યોગમાયાદર્શન,...આદિ બતાવ્યું.

દુષ્કૃતગર્હામાં (પૃ. ૧૩૭) અનેકવિધ દુષ્કૃત્ય તથા એનાં સેવન-પ્રકારો કહી દઢપ્રહારીને 'તું મરે તો ય તારા પાપ કયાં મરે?'-મુનિનો ઉપદેશ, 'મિચ્છામિદુક્કડં'ના અક્ષરાર્થમાં આત્મવિકાસકર સુંદર પ ગર્ભિત ભાવ,- [૧]દ્વેષતિરસ્કાર-[૨]સ્વાત્મદુગંછા-[૩]મૃદુતા [૪]નમ્રતા-[૫]બીજ-ભૂતકુવૃત્તિનાશ વર્ણવી, ગર્હા, અકરણનિયમ, દેવગુરુની શિક્ષા-સંયોગ-બહુમાનની પ્રાર્થના, પ્રાર્થનાનું મહત્ત્વ, ચિંતારાની પુત્રી તથા સેવા-આજ્ઞા-સ્વીકાર-પાલનની પ્રાર્થના કહી.

સુકૃતાસેવનમાં,-અરિહંતનાં સુકૃતો, (પૃ. ૧૫૩) અનુમોદનનો પરમાર્થ, સિદ્ધનું અનુમોદનીય, આચાર્ય-ઉપાધ્યાય-મુનિઓનાં સુકૃત, મોહનો અધિકાર ઊઠી ગયા બાદ અધ્યાત્મયોગ શ્રાવકના મોક્ષમાર્ગ-યોગો, ઇતરના માર્ગસાધન યોગો, આ સુકૃતો અનુમોદવાનું કહે છે. (પૃ. ૧૫૭), આ અનુમોદના યથાર્થ થઇ આચરણમાં પરિણમે માટે ઉન્નતિકારક અંગો વિધિપાલન શુદ્ધભાવ-સક્રિયા-નિર્દોષપાલનમાં જરૂરી જિનાજ્ઞાપેક્ષા-નિર્મળહૃદય પ્રબળ પુરુષાર્થ-સત્ત્વ વર્ણવ્યાં. અનુમોદનનાં મૂળમાં પ્રાર્થના-સવિષયા રીતે, અરિહંતાદિ પર વિશિષ્ટ સદ્ભાવ, જિનનો ધ્રુવતારાની જેમ આલંબન-ઉપકાર ને અચિંત્ય શક્તિ, પ્રાર્થકનો મૂઢતાનો ઇકરાર (પૃ. ૧૬૪), આ સૂત્રપઠનાદિનું ફળ અશુભાનુબંધહ્રાસ, કટકબદ્ધ વિષનું દૃષ્ટાંત, શુભાનુબંધઅર્જન. નિયાણાનું લક્ષણ (પૃ. ૧૭૧) પ્રહ્લાદન-અગ્નિશર્માના દૃષ્ટાંતથી વર્ણવી પાપપ્રતિઘાત-ગુણબીજાધાનને વર્ણવતું ૧લું સૂત્ર પૂર્ણ કર્યું. ત્યાં અંતે નમસ્કાર્યને નમી સર્વે સુખી થવાની મૈત્રી ભાવના કરી.

સૂત્ર-૨. 'સાધુધર્મની પરિભાવના'

(પૃ.) આમાં સાધુધર્મની પરિભાવના અર્થાત્ ભૂમિકારૂપ આત્મપરિણતિ ઘડવા-વિકસાવવા માટે અહિંસાદિના અણુવ્રતોના સ્વીકાર તથા પાલન માટે ચિંતવન,

● (૧) અહિંસાદિ ધર્મગુણોનું [૧]સ્વરૂપ અને [૨]સહજસૌંદર્ય હરિબળ-હેલાશેઠ-સુદર્શન-વંકચૂળ આદિના દૃષ્ટાંતથી બતાવી, ગુણોની [૩]પરલોકાનુગામિતા ને રાજા ગુણસેન, [૪]પરોપકારકારિતા ને કુમારપાળ, અકબર, નીલુ-ધનંજય ચંડપ્રદ્યોત-પુત્રવધુ, [૫]પરમાર્થકારિતા ને મેઘરથ, શ્રીકાન્ત ચોર, રાજુશેઠ, મણિકાન્ત દૃષ્ટાંતો વર્ણવ્યાં. પછી ● પૃ. ૧૮૧ (૨) ધર્મગુણોની [૧]દુષ્કરતા અને વંકચૂળ તથા [૨]ભંગમાં દારુણતા-મહામોહજનકતા-દુર્લભતા ને કંડરીક વિવેચ્યા. ● પૃ. ૧૮૪ (૩) અહિંસાદિ અણુવ્રતો સહિત ૧૨ વ્રતનો સ્વીકાર કહી,

પૃ. ૧૮૭ (૪) એનું પાલન અને એ માટે તારક જિનવચનનું સદ્ધા ગ્રહણ, ભાવન તથા પારતંત્ર્ય બતાવ્યું. ભાવનામાં આશ્રવથી બચી સંવરનાં લક્ષ માટે ૩ દૃષ્ટાંત કહ્યાં. પછી પૃ. ૧૯૭ (૫) જિનાજ્ઞા એ મોહવિષનિવારક પરમમંત્ર છે, સર્વગ્રહદૃષ્ટ છે; વળી એ દ્વેષઠારક જળ હોવામાં હરિભદ્રનું દૃષ્ટાંત, એ ચિકિત્સાશાસ્ત્ર હોવામાં ઇંદ્રનાગ, સંયતી, તથા એ કલ્પવૃક્ષ હોવાનું બતાવ્યું. (પૃ. ૧૯૪) વ્રત ઉપરાંત આજ્ઞાગ્રહણાદિ ક્રમ ! એનું રહસ્ય, ૧૦૦ મણ સાકરનું સત્ત્વ લાખો મણ રેતીથી મિશ્રિતની જેમ અનંત સુખ કર્મરજથી મિશ્રિત હોવું ને જીવની ઉંધાઈ વર્ણવી.

● (૬) અકલ્યાણમિત્રનો ત્યાગ કરવાનું કહેતાં (પૃ. ૧૯૭) નંદમણિયાર, મરીચિ અને કપિલ, કયવન્નો, જંબૂના કાકા જિનદાસનાં દૃષ્ટાંત કહી, માનવભવે જ ગુણ-મૂલ્યાંકન દુર્ગુણ-અરુચિ સુલભ વર્ણવી, ● (૭) લોકવિરુદ્ધ-ત્યાગ ફરમાવતાં (પૃ. ૨૦૨) લોકસંકલેશત્યાગની સુંદર ભાવના બતાવી સંસારવનનો અંધાપો, ને લોકવિરુદ્ધ-સેવનની ભયંકરતા દર્શાવી. ● (૮) કલ્યાણમિત્રનો સંપર્ક (પૃ. ૨૧૦) જરૂરી

કહ્યો. મદનરેખાની કલ્યાણમિત્રતા કહી, જેમ અંધ-રોગી-નિર્ધન-ભયભીત ક્રમશઃ દોરનાર-વૈદ્ય-શ્રીમંત-રક્ષકને સેવે, એમ કલ્યાણમિત્રને સેવવાનું વિસ્તારથી સ્પષ્ટ કર્યું. એમાં (પૃ. ૨૧૪) ગોવિંદવિપ્રપત્ની ને પતિઆદિ, સુધર્મા ને જંબૂ, આચાર્ય ને ગુણસેન તથા જિનદાસ ને કંબલશંબલ બળદનાં દૃષ્ટાંત કહ્યાં. સુખમાં મહાબળ ને વિષયાંધમંત્રીઓ સામે કલ્યાણમિત્ર સુબુદ્ધિ, ને દુઃખમાં નાગકેતુને પૂર્વભવે શ્રાવકમિત્રે ઊંચે ચડાવ્યા, એ વર્ણવી કલ્યાણમિત્રના [૧]આદર-[૨]આજ્ઞાકાંક્ષિતા-ને [૩]સ્વીકાર કહી [૪]આજ્ઞાવિરાધનાત્યાગ ને [૫]આજ્ઞાપાલન જરૂરી કહ્યાં.

● (૮) ધર્મગુણયોગ્ય આચાર-ક્રિયા (પૃ. ૨૧૯) બતાવતાં વૈદ્યવાનરનું દૃષ્ટાંત કહ્યું. ● (૯) ત્રિવિધ અશુદ્ધ વ્યાપારોનો ત્યાગ કહેતાં વિસ્તારથી (i) માનસિક અશુદ્ધિઓ. દા. ત. મહાઆરંભ-લોકનિન્દ્ય-કૂરેશખુનસ-પરપીડાદિનું ચિંતન, દીનતા, અતિહર્ષ વજ્રબાહુના દૃષ્ટાંતથી, અભિનિવેશ વગેરે ત્યજવા કહ્યું એમ જિનાગમોક્તમાં સત્ચિંતન કરે; [૨]ખોટા અભ્રખરા ને અનર્થદંડના વિચારો નહિ; [૩]દાનાદિસુકૃતો પાછળ મન બગાડે નહિ; [૪]મૈત્રી આદિનું ચિંતન, ૧૨ ભાવના, સચ્ચરિત્રોનું સ્મરણ, પાપભય વગેરે રાખે, એ કહ્યું. (ii) વાચિક અશુદ્ધિઓ (પૃ. ૨૨૭) દા. ત. [૧]અસત્યભાષણમાં દ્વેષો, નણંદ ને બે ભોજાઈ; [૨]ઉત્સૂત્રભાષણમાં ભવો સુધી જૈનધર્મથી દ્વેષનિકાલ; [૩]કર્કશવચન, [૪]ચાડીચુગલી, [૫]અસંબદ્ધપ્રલાપ વગેરે ત્યજવાનું કહી, હિત-મિતભાષા, માનવજીભને સરસ્વતી માતા તરીકે પિતા પરમેશ્વરનો જ યોગ વ્યાજબી, માતાપુત્રને કાંડાછેદ-શૂળી વગેરે વર્ણવ્યું (iii) કાયિક અશુદ્ધિઓ (પૃ. ૨૩૨) દા. ત. હિંસા-ચોરી-પરસ્ત્રીદર્શન-અનર્થદંડનો ત્યાગી સ્પષ્ટ કરતાં માકણમાર-કોન્ટ્રાક્ટર-રૂપસેન-લક્ષ્મણમારકદેવનાં દૃષ્ટાંત કહ્યાં, ૪ પ્રકારે અનર્થદંડ વિવેચ્યા, જીવરક્ષાદિ સુકૃત ગણાવ્યાં.

● (૧૦) લાભોચિત દાન-ભોગ-પરિવાર (પૃ. ૨૩૫) સ્પષ્ટતાથી સમજાવ્યા. ● (૧૧) પરિવારનો અસંતાપક વર્ણવી, મમત્વત્યાગ પર લલિતાંગ-સ્વયંપ્રભા, યશોધરામાતા-પુત્રને મરુદેવાના દૃષ્ટાંત બતાવ્યાં

મમતા એ કેમ સમાનતાની શત્રુ એ વિસ્તારી આર્દ્રકુમારને વર્ણવ્યા.

● (૧૨) **સ્વાત્મનિરીક્ષણ** (પૃ. ૨૪૪) વારંવાર કેમ કેમ કરવું એ કહી અંગર્ષિનું દૃષ્ટાંત અને સારભૂત મૂડીનું ચિંતન, ધનધાન્યાદિ બડિશામિષરૂપ વર્ણવ્યાં. ●(૧૩) **વ્યવહાર-શુદ્ધિએ ભાવમંગળની** સિદ્ધિ, અર્જુનમાળી-સુદર્શનનું દૃષ્ટાંત કહ્યું.

●(૧૪) **ધર્મજાગરિકા** (પૃ. ૨૫૨) વિસ્તારથી વર્ણવતાં, ઠાળ પર ચિંતનમાં માનવકાળની ઓળખમાં આવર્ત ઘટાડવા અન્યત્ર અલભ્યની સાધનાનો કાળ, હેય-ઉપાદેયવિવેકનો કાળ, જિનાદિ-પરાક્રમ શાસન-તત્ત્વઆરાધના પર મનને વાસના-મોહ-કુવૃત્તિનાશનો કાળ, ૧૦ સંજ્ઞા-નાશનો કાળ, સંયમ-સમાધિ-વિરાગ-ઉપશમ-મુમિનો કાળ, ૨સ-ઋદ્ધિ-શાતાત્યાગ કાળ, કષાય-સંજ્ઞા-દુર્ધ્યાન-વિકથાની ચોકડીઓના અંતનોકાળ, સર્વવિરતિકાળ વગેરે બતાવ્યા. (૧૫) ●**વિષયાસારતા-મૃત્યુ પરંપરા પર ચિંતન** (પૃ. ૨૬૩) બતાવતાં નેમ-રાજુલ, ધનાજીનો ટોપ્યો, દૃષ્ટાંતમાં કહ્યા. **મૃત્યુની** ભયજનકતા-સર્વાભાવકારિતા-અણુધાર્યું આગમન અનિવાર્યતા, અને પરંપરા બતાવતાં જનક-મંત્રીનું દૃષ્ટાંત કહ્યું. ●(૧૬) **ધર્મઔષધ પર ચિંતન** (પૃ. ૨૬૮) બતાવતાં બાળધર્મનૃપનું દૃષ્ટાંત કહ્યું. ●(૧૭) **ધર્મ અને તેના પ્રકાશક-પાલક-પ્રરૂપક પ્રવર્તકને** નમસ્કાર કર્યો.

●(૧૮) **ધર્મપ્રણિધાનમાં** (પૃ. ૨૭૧) સાધુધર્મની તીવ્ર આશંસા, કરવાનું કહી નિર્મમ અ-પર સંતાપક, ને ભાવશુદ્ધિનો વર્ધક બનવાનું કહી બીજું સૂત્ર પૂર્ણ કર્યું.

સૂત્ર-૩. 'પ્રવ્રજ્યા ગ્રહણ-વિધિ'

(પૃ. ૨૭૫) આમાં હવે પરિભાવના કરી તૈયાર થયેલો કેવી વિધિ કરી પ્રવ્રજ્યાગ્રહણ કરે તે બતાવે છે. (૧) **પરપીડા કર્યા વિના સ્વીકારનો પ્રયત્ન કરે.** એમાં ઇષ્ટહર્ષ-અનિષ્ટોદ્વેગ-કષાયવશતા સામે એનું મહાસત્ત્વ, તત્ત્વાનુસારિતા અને સમ્યક્ત્વ-વ્રતાદિથી ભર્યું ભર્યું જીવન જોઈ માતા

પિતા સહજે પ્રતિબુદ્ધ બન્યા હોય; નહિતર •(૨) માતાપિતાને આમ પ્રતિબોધ(પૃ ૨૭૮) "સમુદ્રાયસુકૃતથી ભાવી અવિયોગ, અંગારમર્દકાચાર્ય ને ૫૦૦ શિષ્ય, •(૩) વૃક્ષે પંખીમેળા જેવો યોગ : મનુષ્યાયુ સમુદ્રપતિત રત્નવત્, •(૪) માનવજીવન સમુદ્રેજહાજ (પૃ. ૨૮૧) શુદ્ધધર્મે નિયોજય, છિદ્રપૂરક સંવર, જ્ઞાનસુકાની–તપપવન, અન્યભવો કેવા ? •(૫) ક્ષણ દુર્લભ : સિદ્ધિ કેવી ? ત્યાં કેવું સુખ ? હનુમાનજી, •(૬) સંસાર કેવો ? ચંચળ, વિહ્વળતાભર્યો, દુખાન્ત, હતું–નહતું કરનાર," વગેરે સમજાવી •(૭) અનુગ્રહ–યાચના કરી એમને તથા અન્યોને પ્રતિબોધે (પૃ. ૨૯૧)

•(૮) માબાપ પ્રતિબોધ ન પામે તો એમની યથાશક્તિ નિર્વાહચિંતા કરી અનુજ્ઞા મેળવે. (પૃ. ૨૯૩) અહીં પ્રસંગવશ 'શું માબાપ ધર્માદાનું ખાય,' 'ધન દેવામાં પાપ નહિ ?' એ પ્રશ્ન પર સેવા–કૃતજ્ઞતા–કરુણા બતાવી,–કૃષ્ણ,–ઢંઢેરો કહ્યો. •(૯) અનુજ્ઞા ન મળ્યે નિર્માય રહી સ્વપ્રકથનાદિ માયાપ્રયોગ કરી અનુજ્ઞા મેળવે. પરિણામ–દૃષ્ટિએ આ અસત્ય નહિ. એમેય ન માનતાં અસ્થાનગ્લાનના ઔષધાર્થ ત્યાગની જેમ માબાપને છોડી જઈ ચારિત્ર લે. •(૧૦) આ દૃષ્ટાંતનું સ્પષ્ટીકરણ ને પ્રસ્તુતમાં એની ઘટના (પૃ. ૨૯૬) કરતા સંસારવનમાં કર્મરોગ, જીવન કાળસહ, સમ્યકૃત્વાદિધર્મ–ઔષધ વિના અનેક મરણ, ઔષધ સંપાદનાર્થે ચારિત્રગમન વગેરે વર્ણવ્યું; ને સૂત્રકારે એ પણ કહ્યું કે માતાપિતાનો આ ત્યાગ એ અત્યાગ છે, ઉલ્ટું અત્યાગ યાને વળગીને બેસી રહે એ ત્યાગ છે. આના પર, 'દીક્ષા જેવી પવિત્ર વસ્તુમાં તરછોડવું શોભે ?' એનો સચોટ ખુલાસો કર્યો. મરુદેવા–હેમચંદ્રસૂરિ–વ્રજસ્વામીનાં દૃષ્ટાંત કહ્યાં. •(૧૧) કૃષ્ણપ્રતિકાર્ય માતાપિતાને ધર્મૌષધ–સંપાદન વીર પ્રભુના દૃષ્ટાંતથી વર્ણવ્યું. (પૃ. ૩૦૮)

•(૧૨) દીક્ષાસ્વીકારની ક્રિયાના અંગો (પૃ. ૩૧૦)માં [૧]સુગુરુશરણ–[૨]વીતરાગપૂજા–[૩]મુનિભક્તિ–[૪]કૃપણાદિદાન–[૫]મુંડનાદિ આવશ્યક-

કરણ-[૬]સત્ નિમિત્તશુકન-[૭]વાસક્ષેપવાસિતતા-[૮]મહાપ્રમોદશુદ્ધિ કરતો પ્રવ્રજ્યા સ્વીકારે એમ કહ્યું. ગુરુની આવશ્યકતાના ૪ હેતુ, દેવ-ગુરુની પૂજાભક્તિ તથા દીનની કરુણાના હેતુ ને મુંડનાદિ દરેકનાં કારણ બતાવ્યાં. ૮માંમાં સિંહવત્ ગ્રહણ સિંહવત્ પાલનને કારણ કહ્યું. પછી પ્રવ્રજ્યાનો મર્મ કહ્યો. અંતે •(૧૩) જિનાજ્ઞા અવિરાધ્ય બતાવી ૩જું સૂત્ર પૂર્ણ કર્યું.

સૂત્ર-૪-'પ્રવ્રજ્યા-પરિપાલન'

(પૃ. ૩૧૭) •(૧) વિધિફળ સક્રિયા : ભાવશુદ્ધિ-સત્ત્વ-અભ્રાન્તિ : ઈષ્ટસિદ્ધિ બતાવતાં નિર્દોષ ચારિત્રક્રિયાની પ્રેરણા, યોગા-વંચક ક્રિયા-વંચક, ભાવશુદ્ધિનાં બાધક તત્ત્વ, ચિત્તમાલિન્યના પ્રકાર, મહાસત્ત્વના અભાવે અનિષ્ટો ને શુદ્ધિ-સત્ત્વના ઉપાયો કહ્યા. પછી (પૃ. ૩૨૨) અ-વિપર્યાસ અભ્રાન્તતા ટાળવાના ઉપાયો કહી ભ્રાન્તિનાં રૂપકો વિસ્તારથી વિચાર્યાં. ગૌતમબુદ્ધ-અરણિક-આર્દ્રકુમાર-મેઘકુમારનાં દૃષ્ટાંત દીધાં. (પૃ. ૩૨૯થી) ભ્રાન્તિમાં ઉપાયપ્રવૃત્તિ નહિ; ઉપાયાભાસ ફળજનક નહિ; પ્રાથમિક દશામાં અવિધિયુક્ત શિક્ષાગ્રહણાદિ એ વ્યવહારથી ઉપાય; નિશ્ચયથી નહિ; વીતરાગતાનો નિશ્ચયથી ઉપાય અસંગાનુષ્ઠાન; પ્રીતિભક્તિ વચનાનુષ્ઠાન વ્યવહારનયથી જરૂરી; નિશ્ચયની સૂક્ષ્મ દૃષ્ટિ; અવિધિક્રિયાનું મહત્વ અને સાવધાની; અંતિમને જ કારણ માનતાં મહત્ત્વનાં ૩ પ્રશ્ન-સમાધાનમાં વ્યવહારની ઉપયોગિતા, કાર્ય ન સાધે છતાં કારણ; અને ફળજનક શુદ્ધિપણુ ઉપાયથી સાધ્ય, એ વર્ણવી ભવદ્વેષના દૃષ્ટાંતે ઉપાયથી સિદ્ધિ કહી.

•(૨) સમભાવ-અહત્યાગ-શિક્ષાગ્રહણ (પૃ. ૩૩૫) 'બતાવતાં ગુણ કે દોષમાં અનેક કક્ષાઓ;' આદર્શ-ઉદ્દેશ ઊંચો તો જ પ્રબળ વીર્યોલ્લાસ; 'સમભાવ અર્થે' વિચારણા, સેનું શું ? વજ્રસ્વામી ને રુકિમણી, તથા ધંધકમુનિનાં દૃષ્ટાંત વગેરે કહ્યું. 'નિઅત્તગ્ગહદુક્ખ'માં આગ્રહ-અગ્રહ-ગ્રહના ત્યાગ વિસ્તારથી વિચારતાં [૧]કદાગ્રહથી પુણ્યોદય પોષાય,

સતતત્ત્વ-સન્માર્ગ નહિ; જડસગવડ કરતાં ક્રિયા કિંમતી; સગવડમાલ પુણ્યનાણાં પ્રમાણે; કર્મગુલામને આગ્રહ-અભિમાન શા ? કષાયોના આગ્રહમાં તમાચ કે આગ્રહવૃદ્ધિ, મિથ્યા કલ્પનાનો આગ્રહ ખોટો : જમાલિ; [૨]અગ્રહ-અવિવેકથી (પૃ. ૩૪૦) દ્વિવિધ દુઃખ : યવરાજર્ષિ, ઉત્તરાધ્યન-પાઠી મુનિ, [૩]ગ્રહ-પરિગ્રહ-પૂર્વગ્રહ-વ્યુદ્ગ્રહથી આયેવ્યયે દુઃખ, રત્ના-કરસૂરિ; પૂર્વબદ્ધગ્રહ, આર્યરક્ષિતસૂરિપિતા; વ્યુદ્ગ્રહ, સિદ્ધર્ષિદૃષ્ટાંત કહી પ્રશમસુખયુક્ત બનવા કહ્યું, જેમાં નમિરાજર્ષિ લીધા.

•(૩) ગચ્છવાસ-ગુરુપ્રતિબદ્ધતા-વિનય-સદ્ભૂતદર્શનમાં (પૃ. ૩૪૫) ગચ્છવાસના લાભ, તે વિના ૮ નુકસાનો; આષાઢાભૂતિ, ગુરુપ્રતિબદ્ધનાં લક્ષણ, ગુરુવિમુખને ૭ નુકશાન; ગુરુવિનયમાં ગૌતમસ્વામી, અવિનયનાં ૪ નુકશાન; ભૂતાર્થદર્શીમાં ભૂતાર્થ=(i) 'ગુરુકુળવાસ જ તત્ત્વ,' (ii) તત્ત્વ-સત્ય-સત્-અકાલ્પનિક-અતુચ્છ વાતવસ્તુ પર જ મુનિદૃષ્ટિ; અતત્ત્વભૂત મિથ્યાદર્શનમાન્યતાઓ-આહારવિષયાદિ-જડ-વિજ્ઞાન-સ્વાર્થસાધના-પાપસ્થાનકો-ઔદયિકયશ વગેરેને અવગણી તત્ત્વ-ભૂત આત્મશુદ્ધિ-જ્ઞાનાદિપર્યાયવૃદ્ધિ-શુભધ્યાનસ્થૈર્ય-તપોવૃદ્ધિનું જ લક્ષ, અતત્ત્વના અનર્થ, વૈશ્રવણ-વાલી-બ્રહ્મદ્વીપતાપસોની તત્ત્વદૃષ્ટિ વિચારી. પછી કરણીય •(૪) શુશ્રૂષાદિ-તત્ત્વઆગ્રહ-મંત્રવત્ સૂત્રાધ્યયનાદિમાં (પૃ. ૩૫૨) બુદ્ધિના ૮ ગુણના ભાવ, તત્ત્વાભિનિવેશની જરૂરિઆત; એ વિના ૫ અનર્થ, આનંદાદિ શ્રાવક, સુવ્રતમુનિ આદિને મંત્રવત્ સૂત્રા-ધ્યયન વર્ણવી સૂત્ર ભણવા કહ્યું તે (i) બદ્ધલક્ષ બની (કેમકે જ્ઞાન તો પ્રવર્તક ઉપયોગી, નહિતર ૫ નુકશાન; ૫ પ્રકારનાં લક્ષ્ય;) અને (ii) આશંસા વિના ભણે. •(૫)સમ્યગ્ નિયોગમાં(પૃ. ૩૫૮) શિક્ષિત સૂત્રા-ર્થની ચોક્કસ પ્રાપ્તિ, સદુપયોગ, અધિકાર,ને વિનિયોગને સ્પષ્ટ કર્યાં.

•(૬) અનારાધના-આરાધનાયુક્તને માર્ગદેશનામાં (પૃ. ૩૬૦) વિધિમાર્ગની પરવા વિનાનો એ અનારાધક, એ ફળનો અનધિકારી, એ ભારેકર્મી-મધ્યમકર્મી-લઘુકર્મી એમ ત્રિવિધ; માર્ગદેશનાથી ક્રમશ : એમને દુઃખ-અવધીરણા-અસ્વીકાર; ત્યારે માર્ગગામીને એ ત્રણ નહિ,

પણ નિશ્ચિત આરાધનાપ્રારંભ, ભલે તીવ્ર શ્રદ્ધાવીર્યોપયોગાભાવે વિરાધના હોય, જેમ કાંટાળા પણ સન્માર્ગગામીને ઇષ્ટ સ્થાન સન્મુખ જ પ્રયાણ છે. વિરાધક માર્ગાનુસારી ૩ કક્ષાના, ક્રમશઃ એમને માર્ગદેશનાથી માર્ગનો અનાગ્રહ-પક્ષપાતયુક્તસ્વીકાર-અમલ થશે, વગેરે વર્ણવ્યું.

•(૭) 'સાપાય-નિરપાય સાધક : બાળરક્ષક પ્રવચનમાતા'માં (પૃ. ૩૬૬) સખીજ માર્ગગામીને મોક્ષપ્રયાણ અખંડ, નિરુપક્રમકર્મી-સોપક્રમકર્મી માર્ગગામી, ૮ પ્રવચન-માતા, ૫ સમિતિ ૩ ગુપ્તિનું સ્વરૂપ, અને [૧]મુનિને દેવપરીક્ષા, [૨]રુકિમબોધક મુનિ, [૩]ઢંઢણ, [૪]વલ્કલચીરી, [૫]ધર્મરુચિ, [૬]કુમારપાળ, [૭]મેતારજ, [૮]ગજસુકુમાલનાં દૃષ્ટાંત; છદ્મસ્થ-કેવળીનાં બાળ-પુખ્ત ચારિત્ર વગેરે વર્ણવ્યું.

•(૮) આશ્વાસ-પ્રકાશ દ્વીપ-દીપમાં (પૃ ૩૭૩) ચારિત્ર દ્વીપ અને જ્ઞાન દીવો, ઉદાયનરાજા, સિદ્ધસેન; દ્વીપ તરતા-ડૂબતા, દીપ સ્થિર-અસ્થિર; ક્ષયોપશમિક એ અસ્થિર, ક્ષાયિક એ સ્થિર, દ્વીપને ચારિત્ર-દ્વીપ શું કરે? ભવસાગરમાં ઊંચેનીચે થવાનું, ઝવેરાત ખેરવિખેર, રાગ-દ્વેષ મગર, અમૃતાહાર-નાશ; દીપને જ્ઞાનદીપનો પ્રભાવ; ક્ષાયિકમાં જવા નવ્ય જીવનના ૯ ઉપાય,-[૧]હેયત્યાગ-ઉપાદેયાદર સ્વભાવગત કરવા, [૨]દોષસૂગ, [૩]અહિંસાદિની ભાવનાઓ, [૪]સાધનામાં બાહ્ય સામગ્રીને બદલે અંતરમાંથી પ્રેરણા, [૫]બાધક સામે દૃઢતા, [૬]પૂર્વપુરુષનાં પરાક્રમોનું સ્મરણ, [૭]ઉત્કૃષ્ટ આદર્શ-પ્રાપ્તિનું લક્ષ, [૮]વૈરાગ્યમૂલ્યાંકન-દૃઢતા, [૯]વિરાગ-ઉપશમના મનોરથ, વગેરે વર્ણવ્યું.

•(૯) અસંભ્રમ-અનુત્સુકતા-અસંસક્તારાધનામાં (પૃ. ૩૮૬) અસંભ્રાન્ત-અનુત્સુક =[૧]ફળભ્રાન્તિ-ઉત્સુકતા રહિત, (ધનકુટુંબાદિથી) [૨]નિવૃત્તિમાં ભ્રમરહિત, અને સત્પ્રવૃત્તિમાં અધીરાઈ વિનાનો, [૩]અંતર્મુખ પ્રવૃત્તિમાં અભ્રાન્ત-વિશ્વસ્તદિલ, ને આહાર-વસતિ-પાત્રાદિમાં અનુત્સુક; અસંસક્ત=અસપત્ન (અન્યયોગથી અબાધ્ય) આરાધના; અન્યયોગથી સંસક્ત-મિશ્રિતમાં ખેદાદિ ૮ દોષ, વગેરે કહ્યું. •(૧૦) ઉત્તરોત્તર યોગ-

સિદ્ધિ-વિશોધનમાં (પૃ. ૩૮૯) સાધના આત્મ-વિકાસ વૃદ્ધિકર સાથે; વિષયકષાયવશતા ઘટતી આવે; ભાવશુદ્ધિમાં વૃદ્ધિ, સંયમ-તપચિકિત્સામાં અપીડિત, પ્રશમસુખ, પરીસહાદિમાં અવ્યથા વર્ણવી. •(૧૧) શરીરરોગ-ચિકિત્સાનું દૃષ્ટાંત (પૃ. (૩૯૩) વૈદ્યવચનથી દૃઢજ્ઞાન, દૃઢપ્રતીતિ, ઔષધ-પ્રયોગ, સ્વેચ્છાચારનિરોધ, નિઃસાર પથ્ય, આરોગ્યદર્શને ભાવવૃદ્ધિ, નસવેધક્ષાર-પ્રયોગે અન્યાકુળ, શુભલેશ્ય, વૈદ્ય-બહુમાની; એમ •(૧૧-અ) કર્મરોગ-ચિકિત્સામાં (પૃ. ૩૯૬) સુગુરુ-વચનથી જન્માદિપીડાનું જ્ઞાન ને ઘૃણા, ચારિત્રક્રિયા, પ્રમાદનિરોધ, અસાર શુદ્ધ આહાર, ઈષ્ટવિયોગાદિ-રૂપ વેદનાહ્રાસ-ચારિત્રારોગ્ય દર્શને શુભભાવવૃદ્ધિ, તન્મમત્વથી પરિસહા-દિમાં તત્ત્વસંવેદન શુભાશય-વિકાસ, ધર્મોપયોગથી પ્રશાંત તેજોલેશ્યામાં પ્રગતિ વર્ણવી. આમાં કરોળિયાનું જાળું, ૪ ગતિનાં દુઃખ. કર્મરોગનાશક આશ્રવ-સંવરાદિની મોટી થાદી, કર્મરોગ કાઢનારી ઊંચી હોસ્પિટલ સંયમજીવન, વગેરે બતાવી તૃષાતુર બાળમુનિનું દૃષ્ટાંત કહ્યું.

•(૧૨) 'ગુરુબહુમાનથી જ પરમગુરુસંયોગ. અબહુમાનથી સંસાર'માં (પૃ. ૪૦૪)–ગુરુની અસંગ નિઃસ્વાર્થ અને નિર્મોહ ભક્તિ, 'ગુરુને માને તે જ મને માને છે' એવી જિનાજ્ઞા, અબહુમાનવાળું ચારિત્ર કુલટાના ઉપવાસ જેવું, વિષાન્નવત્ સંસારવર્ધક. ગુરુબહુમાન કલ્યાણધામ, (પૃ. ૪૦૮)વધતું ગુરુમમત્વ દીર્ઘજીવી, પરમગુરુ-જિનસંયોગકારી, શુભોદયરૂપ ભવચિકિત્સક; શાલિભદ્રને પૂર્વભવનું ગુરુમમત્વ ફળ્યું; એની સર્વસુંદરતા; પ્રશમનાં ૩ કારણ,–ગુણાનુકૂળ આત્મ-પરિણામ, પ્રગટ ગુણમાં વિશિષ્ટ ભાવોલ્લાસ, શાસ્ત્રબોધે વિવેકપ્રજ્ઞા; દા. ત. તીર્થદર્શન–ગુરુશ્રવણે આ ત્રણ. માષતુષ મુનિ; ૧૨ માસમાં ક્રમશઃ તેજોલેશ્યાવૃદ્ધિ, તે વ્યંતરલેશ્યાથી માંડી અનુત્તરદેવલેશ્યાને લંઘે; અનાદિ કૃષ્ણ મટી શુક્લ બનવાના ૫ ઉપાય,– (પૃ. ૪૧૪) [૧]અહિંસાદિવ્રત અખંડ, [૨]અમાત્સર્ય, [૩]કૃતજ્ઞતા, [૪]શાસ્ત્રાદિ સત્પ્રવૃત્તિ, [૫]હિતાનુબન્ધી પ્રયત્ન; હિતાનુબન્ધના ૫ માર્ગ,– [૧]નિરાશંસ–[૨]નિરતિચારપાલન–[૩]વૈરાગ્ય–[૪]મૈત્રીઆદિ–[૫]જિનવચન પુર-સ્કરણ, વગેરે દર્શાવ્યું.

•(૧૩) 'લોકસંજ્ઞાત્યાગ-પ્રતિશ્રોતગમન'માં (પૃ. ૪૧૬) કર્માનુબંધવિચ્છેદ, શુક્લવિરોધી ગુણોથી કૃષ્ણદશા, ભવાભિનંદીની ક્રિયા પર પ્રીતિ ત્યજી લોકરૂઢી-વિજય તથા પ્રતિશ્રોતગમન યાને ઇન્દ્રિય-મનને અનુકૂળ લૌકિક ઉન્નતિ ને ૧૮ પાપસ્થાનક ન સેવવામાં હોંશ-હોંશિયારી-ઉદ્યમ, ને લૌકિકભિન્ન લોકોત્તર યોગરકતતાથી યોગીપણું કહ્યું. •(૧૪) 'ચારિત્રફળ : ચરમભવસંધાન'માં (પૃ. ૪૧૯) મોક્ષગમનભવનું સંધાન કરી આપે તેવાં અસંકિલષ્ટ ભોગપુણ્ય; ભોગક્રિયાનું સાચું સ્વરૂપ સ્વાત્મસંક્લેશ-પરપરિતાપરાહિત્ય; ધર્મફળ 'ભોગ' એ સાધ્ય નહિ પણ અનિવાર્ય છે,...વગેરે વર્ણવ્યું.

•(૧૫) 'સમ્યગ્જ્ઞાન-ક્રિયા : પ્રવર્તક ભાવ'માં (પૃ. ૪૨૨) એનું સ્વરૂપ, વિશુદ્ધભાવથી શુભાનુબંધ; એ માટે અનુચિતત્યાગ; જ્ઞાનદશાની ભૂમિકા કડક; એનો પ્રવર્તક છે ભાવ; વસ્તુસમજની પરિણતિ એ પાંડિત્ય; સાધનાનો સમ્યગ્ ઉપાય; અશુભોદય છતાં વિઘ્ન કેમ નહિ ? •(૧૬) 'સક્રિયાનું ફળ અને વિશેષતાઓ'માં (પૃ. ૪૨૭) પ્રગતિનાં રૂપક,-[૧]શુભોભનયોગ, [૨]નિષ્કલંકસાધના; અને [૩]કુક્રિયા-સદ્દોષસુક્રિયા-મલિનઆશય, એ ત્રણથી મોક્ષ અસાધ્ય; [૪]ઉત્તરોત્તર શુભ યોગધારા અખંડ; [૫]પરાર્થ-સાધના. 'પરાર્થ=સત્યાર્થ ? કે સત્ત્વાર્થ ? અન્યમાં બીજબીજાદ્વિ સ્થાપન; પરાર્થ સાનુબંધ બે રીતે (પૃ. ૪૩૨) પરાર્થ-સાધકની વિશેષતાઓ,-[૧]કર્તૃવીર્યાદ્વિ, [૨]અમોઘ શુભપ્રવૃત્તિ, [૩]સમંત-ભદ્રતા, [૪]સત્પ્રણિધાનાદ્વિજનન, [૫]મોહતિમિર-રાગરોગ-દ્વેષાનલવારણ, [૬]સંવેગસાધકતા. •(૧૭) 'વધતો સંવેગ : ચરમભવ'માં 'વધતો' કેવી રીતે ? સિદ્ધ-બુદ્ધ-મુક્ત-પરિનિર્વૃત બે રીતે,...વગેરે વર્ણવ્યું.

સૂત્ર-૫. 'પ્રવ્રજ્યાફળસૂત્ર'

(પૃ. ૪૩૯) •(૧) 'મોક્ષસ્વરૂપ'માં, પરમાત્મભાવ પામેલાની વિશેષતાઓ; વિશ્વદર્શન એ ક્રિયા નહિ; સંસારની ૯ દુર્દશા. •(૨) 'અસાંયોગિક સ્થિતિનું મહત્ત્વ અને રહસ્ય'માં (પૃ. ૪૪૩) સંયોગ

સુખમાં ટેવાયેલો કેમ એ ન સમજે? સિદ્ધને આકાશસંયોગ કેમ નહિ? એક સત્ અન્યસત્ કે અસત્ ન થાય; સાપેક્ષદશામાં નિરંત નહિ, સિદ્ધસુખ અનુપમ; •(૩) 'સિદ્ધસુખનું દૃષ્ટાંત-વિભાષા-અચિંત્યતા'- (પૃ. ૪૫૦) •(૪) 'ભાવશત્રુ-ભાવરોગ-પરમઅર્થ-અનિચ્છેચ્છા'માં અનંતસુખ કેમ? કર્મરોગ; અનિચ્છાની ઇચ્છા કેમ મહત્ત્વની? •(૫) તથાભવ્યત્વ વિચિત્ર શાથી? (પૃ. ૪૫૬), •(૬) 'અનેકાંતવાદથી જ તત્ત્વવ્યવસ્થા' (પૃ. ૪૫૭), એકાન્તવાદ મિથ્યાવાદ; 'ભવ્ય' કોણ? મોક્ષ કે જીવ? •(૭) 'અબદ્ધને મુક્તિ નહિ'માં (પૃ ૪૬૦) સાંખ્યમત 'અનાદિ અબદ્ધ જીવ મુક્ત થાય'નું ખંડન; અરૂપી જીવને બંધ કેમ? જાતને મલિન જ કરવાની મૂર્ખતાનો ધંધો; અનાદિ બંધપ્રવાહ. •(૮) અનાદિ કર્મયોગ નાશ ક્યાંથી પામે? (પૃ. ૪૬૪) સુવર્ણ માટીનું દૃષ્ટાંત.'

'દિદક્ષા યાને પ્રકૃતિદર્શનની ઇચ્છા પછી બંધપ્રવાહ ચાલુ'ની ને 'અબદ્ધ અને બદ્ધમુક્તમાં ભેદને લીધે ફરી બંધ નહિ'ની સાંખ્યમાન્યતાનું ખંડન (પૃ. ૪૬૫), સર્વથા અજ્ઞાતની દિદક્ષા નહિ; 'અહેતુક દિદક્ષા શાશ્વત'ની આપત્તિ, દિદક્ષા ભવ્યત્વ તુલ્ય નથી. •(૯) બંધ-મોક્ષ એ પરિણામવિશેષ છે, (પૃ. ૪૭૧), પર્યાયનયથી વિચારણા; બૌદ્ધમત 'અત્યંત ક્ષણોચ્છેદ મોક્ષ'નું ખંડન; 'સત્ નો અસત્ થાય, તો અસત્ ઉત્પન્ન થાય'ની આપત્તિ (પૃ. ૪૭૪), નિરાધારતા-અનન્વયની આપત્તિ (પૃ. ૪૭૭), નિયોગ અપ્રામાણિક.

•(૧૦) સિદ્ધનું સુખ, સ્થાન, ગતિ: મોક્ષ અંગે દાર્શનિક સાંખ્ય-વેદાન્તી-બૌદ્ધ-પાશ્ચાત્ય-અવતારવાદીની માન્યતાઓની સમીક્ષા (પૃ. ૪૮૨) સિદ્ધોનું સુખ અવિનશ્વર, સ્થાન સિદ્ધશિલા, ત્યાં ગમન સહજ, પુનર્પતન નહિ. •(૧૧) ભવ્યોનો કદી ઉચ્છેદ નહિ. (પૃ. ૪૮૬). એમાં દલીલ અને શાસ્ત્રપ્રમાણ. ભવ્ય-જાતિભવ્ય-અભવ્ય (પૃ. ૪૮૯) •(૧૨) વ્યવહાર એ તત્ત્વનું અંગ (પૃ. ૪૯૨); એનાં ૩ કારણ, દાખલા •(૧૩) જિનાજ્ઞા સમંતભદ્રા (પૃ. ૪૯૭), ત્રિપરીક્ષાશુદ્ધ-માર્ગાભિમુખ-માર્ગપતિત

-પરિણતિજ્ઞાન (પૃ. ૫૦૦), આજ્ઞાપ્રિયતા-ઔચિત્ય; સંવેગ. *(૧૪) અપાત્રને જિનાજ્ઞા ન દેવામાં કરુણા (પૃ. ૫૦૩),-તારક જિનાજ્ઞા અયોગ્યને કેમ વધુ નુકશાનકારક ?-આજ્ઞાનું પરિણમન-અંતિમ નમસ્કાર અને અભિલાષા.—આ રીતે આ ગ્રંથવિવેચનનો ટૂંક ખ્યાલ અપાયો.

---

* કહેતાં ખેદ થાય છે, કે આવા ચમત્કારી અને કલ્પનાતીત વિદ્વત્તાથી સંપન્ન મહર્ષિના વિવેચનમાં કલ્પિત ભૂલ બતાવવાનું, તથા વધુ ઠીક અર્થ બતાવવા એમના કેટલાક અર્થને અઠીક ઠરાવવાનું અને પોતાના અનુવાદ પ્રયાસમાં ઢગલાબંધ ક્ષતિઓ ઠરવાનું એક આધુનિક પ્રોફેસર ઉપાધ્યેએ (રાજારામ કોલેજ, કોલ્હાપુર) સાહસ કર્યું છે. પ્રસંગવશાત્ એમના અંગ્રેજી ટિપ્પણ-અનુવાદને જોતાં આ એમનો ગંભીર અન્યાય ખ્યાલમાં આવ્યો છે. તેથી એના પર અહીં ટૂંકી સમીક્ષા કરવામાં આવે છે.

(૧) અરુહ શબ્દ એ જેમ સંસ્કૃત 'અર્હ' શબ્દનું તદ્ભવ રૂપ છે. તેમ સં૦ અરુહ શબ્દનું તત્સમરૂપ છે. ટીકાકારે શ્રી અરિહંત પ્રભુની એક વધુ વિશેષતા શિષ્યને બતાવવા માટે આ 'તત્સમ' શબ્દ લીધો છે. અહિં પ્રોફેસર 'તદ્ભવ'નો આગ્રહ રાખી, તત્સમને ભૂલ કહેવાનું અજ્ઞાન સાહસ કરી, ઉલટું પોતાની જ તત્સમની અજ્ઞાનતા સૂચવે છે.

(૨) 'तस्स पुणु विवाग साहणाणि' અહીં વિપાક શબ્દની રૂએ 'तस्स'નો ટીકાએ કરેલ અર્થ અયોગ્ય માની 'પાપકર્મની' એ અર્થ કરવા જતાં પ્રો૦એ ભૂલી ગયા કે જૈન દર્શનમાં ભવપરિણતિનો પરિપાક કાળનો પરિપાક, ભવ્યત્વનો પરિપાક વગેરે ઉલ્લેખો ખૂબ આવે છે, અને વિપાક એ પરિપાક છે. ભવ્યત્વ એ મોક્ષબીજ હોવાથી એનો વિપાક થવો આવશ્યક છે. તેથી तस्सનો અર્થ 'ભવ્યત્વનો' એવો થાય છે. બીજું, પાપકર્મનો વિપાક તો પાપકર્મના સ્થિતિકાળ પાકવા ઉપર નિર્ભર છે. વળી, પાપકર્મ અનેક છે. તેથી તે દેવા હોત તો 'तस्स' એવું એકવચન રૂપ નહિ મૂકત. પ્રો૦ પોતે જ પહેલાં 'पावकम्म विगमाओ'નો અર્થ કરતાં પાપકર્મો એવું બહુવચનરૂપ લીધું છે. તો પછી

તેના સર્વનામ તરીકે 'तस्स એવું એકવચન રૂપ કેમ લેવાય ?'

(૩) જૈન ધર્મમાં અતિપ્રસિદ્ધ 'मिच्छामि दुक्कडं' નો અર્થ 'मिथ्या मे दुष्कृतम्'–મારૂં દુષ્કૃત્ય મિથ્યા થાઓ' એવો આવે છે, તે ઉચિત છે. કેમકે એથી 'દુષ્કૃત્ય પર મારો કોઈ પણ રુચિભાવ ન રહો. એ દુષ્ટભાવને હું દુગંછું છું, એને વોસિરાવું છું,' એ સૂચવવું છે. આ માટે જે આવશ્યકતાઓ છે, તેનું નિર્યુક્તિકાર પ્રત્યેક અક્ષર લઈ પ્રતિપાદન કરે છે, કે 'मि' મૃદુતા માટે છે, 'च्छा' છાદન માટે છે, વગેરે. પ્રો૰ આ તાત્ત્વિક ગંભીર ભાવો ઉવેખી, ઉપલકથી 'मा इच्छामि दुक्कडं' લેવા ગયા છે, જેને જૈન પ્રણાલિકાનો પણ ટેકો નથી. વળી એનો અર્થ તો માત્ર એટલો જ થાય કે 'હું વર્તમાનમાં દુષ્કૃત્ય ઇચ્છતો નથી,' નહિ કે 'મારૂં પૂર્વનું દુષ્કૃત્ય પશ્ચાત્તાપ–પ્રાયશ્ચિતથી મિથ્યા થાઓ.' વળી 'ઇચ્છામિ सुकडं'ની સામે એને મૂકતા, એ ભૂલી ગયા કે सुकृत તો નવા ઇચ્છવાના છે, તેથી એની હરોળમાં 'દુષ્કૃત નવા નથી ઇચ્છતો' એવો અર્થ થાત, પણ તેથી ભૂતકાળના દુષ્કૃત્યોનું શું ? અહીં તો અતીતના અનુબંધ તોડવાના છે.

(૪) યુનિવર્સિટિને માન્ય પ્રોફેસર પ્રાકૃત अणुसट्ठि શબ્દને સં૰ अनुशास्ति અને अनुशिष्टि વચ્ચેના ગોટાળાનું પરિણામ કહેતાં એ સમજવું ચૂક્યા કે अनुशिष्टिनुं પ્રાકૃત રૂપ તો अणुसिट्ठि થાય.

(૫) 'कडगबद्धे विअ विसे'નો નવો અર્થ લગાવતા પ્રો૰ એ સમજવું ભૂલ્યા કે પાપના અનુબંધ દુશ્મન જેવા નહિ પણ ઝેર જેવા છે. કેમકે દુશ્મનને कटकबद्धे કહેવા કરતાં रज्जुबद्धे કે એવું કાંઈક કહેત. अप्पफले ન કહેતાં, अप्पलाभे કહેત. ફલનો અર્થ તો બીજા દર્શનમતે પણ કાર્ય, પરિણામ એવો થાય, પણ લાભ નહિ. બીજું, દુશ્મન જેવા અશુભના અનુબંધને બીજે ક્યાંય લઈ જવાનું નથી કે જેથી 'सुखापनेय' કહેવાની જરૂર રહે. ખરી રીતે अप+नीનો અર્થ દૂર કરવું એવો થાય, જે ઝેરને બરાબર લાગુ થાય. તેમજ, अपुनर्भाव એ પણ ઝેરનેજ સંગત થાય, કેમકે મંત્રાદિથી ઝેર ઉતારી નાખ્યા પછી ફરી

એ ઝેરરૂપ થતું નથી. 'શત્રુને બેડીથી બાંધી, પછી એ ફરી શત્રુરૂપ થતો નથી,' એવું તો એકલા આ સાક્ષર પ્રોફેસર કહી શકે! બાકી ઝેરમાં તેવું કહી શકાય.

(૬) સૂત્ર બીજાના ટીપ્પણુમાં,-ટીકાકારે લીધેલા **સ્થૂલ**ને બદલે **સ્થૂર** શબ્દને પ્રોફેસરે 'તદ્દન જુદા અર્થવાળો છે,' એમ અદ્ધર આક્ષેપ કર્યો. વસ્તુતઃ એ બીજોય આવે છે. વળી, ર'લ'નું ઐકય પણ ગણાય છે.

(૭) 'તિગિચ્છા સત્થ'નો નવો અર્થ ચિકિત્સાશાસ્ત્ર એટલે વાઢકાપનું શસ્ત્ર કરી વિદ્વત્તાનું પ્રદર્શન કરવામાં પ્રો. એટલું બેવું ચૂકયા કે આ વિશેષણ આજ્ઞાનું છે. આજ્ઞા એટલે જિનઆગમ. એને શસ્ત્ર નહિ, પણ શાસ્ત્ર કહેવું ઉચિત છે, જેમાં કર્મવ્યાધિની ચિકિત્સા ઉપદેશી છે.

(૮) **અનુકમ્પાપરની આગળ 'સન્'** ઉમેરવાનું સૂચવતાં પ્રો. એ ન સમજ્યા કે શૈાકવિરુદ્ધને જે તજે છે તે વર્તમાનમાં અનુકંપાવાળો બનીને નહિ, કિંતુ અહિંસાદિ વ્રતો લીધા હોઈને **અનુકંપાવાળો પૂર્વથી** જ બની ચૂકયો છે તેથી.' **'સન્'** તો વર્તમાનકાળ સૂચવે છે, તો પછી બે વર્તમાનમાં અનુકંપાવાળો બનતો હોય તો વ્રત લીધેલા ભૂતકાળમાં અનુકંપા કયાં રહી? માટે પ્રો.નો **સન્**નો અધ્યાહાર ખોટો છે.

(૯) **'નાનિબદ્ધ'**માં **ના** અને **નિબદ્ધ** એમ પદચ્છેદ સમજી પ્રો. ભૂલ કાઢતાં પહેલાં સમજવું ઘટે કે આ સમર્થ શાસ્ત્રપિતા તો **સંધિ** કરીને લખે છે, તેથી **ન+અનિબદ્ધં=નાનિબદ્ધં** એવોજ ભાવ છે. નહિતર નિષેધ માટે કોઈ સ્થાને **'ના'** પદ ન લખનાર ગ્રંથકાર અહિં કેમ લખે?

(૧૦) સૂત્ર ત્રીજાના ટિપ્પણુમાં-**'उवहिजुत्ते'**માં 'ઉપધિ' એટલે કે માયા જેવી છે, ત્યાં 'ઉપાધિ' એટલે કે સાંસારિક આસક્તિ એવો પ્રો. નો નવો અર્થ યોગ્ય નથી. કેમકે એમ કોઈ મુમુક્ષુ સાંસારિક આસક્તિવાળો બને, તેથી કાંઈ મોહાંધ માબાપ રજા આપે, એ ન બને. એ તો નિમિત્તજ્યોતિષ કથન વગેરે કાંઈ ઊભું કરે, અને તેથી પેલા રજા આપે તો આપે, એવો સંભવ છે. વળી અહિં **उवाहि** શબ્દ પણ નથી, કિંતુ **उवहि** શબ્દ છે.

(૧૧) **'भगवं इत्थ नायं'**માં 'નાય'નો અર્થ ન્યાય એવો ખોટો અર્થ પ્રો. કર્યો છે. કેમકે 'અજાગલસ્તનન્યાય,' **અર્ધજરતીયન્યાય'** વગેરે પ્રસિદ્ધ ન્યાયોમાં 'ભગવાન ઇહ' એવો ન્યાય નથી આવતો **તેથી** 'નાય'નો **અર્થ** જ્ઞાત=દૃષ્ટાંત એજ બરાબર છે. એવો **અર્થ** લઈને તો આખું જ્ઞાતાધ્યયન છે, 'નાયજ્ઝયણ' છે તે 'દૃષ્ટાંતોનાં અધ્યયન' **અર્થમાં** છે; પણ નહિ કે 'ન્યાયોનું **અધ્યયન**' એ અર્થમાં.

(૧૨) **'कालसहाणि'**માં પ્રો. કાલનો અર્થ મૃત્યુ કે છે તે ખોટો છે. કેમકે અહીં એ સૂચવવું છે કે 'માતાપિતા હજી કાળને **સહે** એવા છે. અર્થાત્ જીવે એવા છે, એવું વ્યવહારથી લાગે છે. તે દરમિયાન જો ઔષધ લાવીને આપું, તો એ બચી જવા સંભવ છે.' હવે 'મૃત્યુ સહિત છે' એવો અર્થ કરવાથી તો ઉલટું એમ થાય, કે દવા લાવું તોય મરી જવાના છે, માટે એમને છોડીને ઔષધ લેવા જવામાં ય શી વિશેષતા રહી ? **ઔષધ** લેવા **જાય** પણ એ હજી કાળ કાઢે તેમ ન હોય તો શું કામનું ? તેથી **'કાલસહાણિ'** કહ્યું. ઔષધ લાવી બચાવવાની ધગશવાળાને એ વિચારવાનું કયાંથી હોય કે માબાપ અંતે તો મરવાના છે ? બીજું. 'સહ'નો અર્થ **'સહિત'** કર્યો તેય ખોટો. એ અર્થ માટે તો **सहकालाणि** એવું પદ રાખ્યું હોત, નહિ કે **कालसहाणि** નિશાળનો સંસ્કૃતનો વિદ્યાર્થી પણ આટલું તો જાણતો હોય છે, ત્યારે ફ્લાસીકલ લીટરેચરના આ વિદ્વાને કેમ વિચાર ન કર્યો ? ઉપરાંત **'ववहारओ'** પદ પણ ઊંધું લગાડી એમ અર્થ કર્યો કે 'મરણ તો વ્યવહારથી છે પણ નિશ્ચયથી નહિ.' એનો સાચો ભાવ એ છે કે વ્યવહારથી (સ્થિતિ જોતાં લાગે છે કે) એ કાલસહ છે, **અર્થાત્** કેટલોક કાળ કાઢે તેમ લાગે છે. કેમકે ટીકામાં લખ્યું છે કે **'तथाजीवनसंभवात्-निश्चयतस्तु न ।'** વ્યવહારથી જીવવું સંભવે છે, પણ નિશ્ચયથી ન કહી શકાય કે એટલું આયુષ્ય **છેજ**. કાલપદનો આયુષ્યકાળને બદલે મરણ એવો ઊંધો અર્થ પ્રો. લીધો, તેથી પછી કેટલાય બીજા ખોટા અર્થની કલ્પનામાં ઊતરવું પડ્યું ! અહિં 'તથાજીવનસંભવાત્'નો અર્થ 'મરણ સંભવે છે, પણ

નિશ્ચયથી મરણ નથી સંભવતું, એવો અર્થ તો પ્રો. કરી શકે ! ન્યાય-વાર્તિકમાં 'વિચારાસહત્વ' શબ્દ આવે છે. આયુર્વેદ શાસ્ત્રમાં વનસ્પતિ માટે 'કાલસહ' અકાલસહ' કહે છે.

(૧૩) શુક્લપાક્ષિકની વિચારણામાં ચંદ્રકલાની કલ્પના પણ અસ્થાને છે. કેમકે શુક્લપાક્ષિકમાં શુક્લપક્ષ એટલે શુક્લમત અર્થાત્ ક્રિયાવાદ (અસ્તિત્વવાદ) લેવાનો છે. એટલે કે આત્મા-કર્મ-મોક્ષ વગેરેના અસ્તિત્વને યથાસ્થિત માને તે ક્રિયાવાદી, શુક્લપાક્ષિક ગણાય. અને એ ન માને તે નાસ્તિત્વવાદી, વૈનયિકવાદી વગેરે અક્રિયાવાદી, તે કૃષ્ણપાક્ષિક ગણાય. આ જૈન આગમોની માન્યતા છે. (જુઓ શ્રી યશો વિ. કૃત ધર્મપરીક્ષા) આમાં ક્રમસર તેજ વધવા ઘટવા રૂપ ચંદ્રના શુક્લપક્ષ કૃષ્ણપક્ષ જેવી કલ્પના સંગત નથી. નહિતર કૃષ્ણ૦ સદા વધારે મ્લાન થતો જાય !

(૧૪) 'વિભાષા'માં પ્રો.નું નવું અવતરણ 'દ્વિભાષા' એ અસંગત છે. 'દ્વાર'નો ભલે પ્રાકૃતમાં 'વાર' આદેશ થાય, પણ 'દ્વિ'નો તો 'દુ' આદેશ થાય છે. જેમકે 'દ્વિવિધ'નું દુવિહં થાય, પણ વિવિહં નહિ. દ્વિગુણનું 'વિગુણ' નહિ પણ 'દુગુણ' થાય. દ્વીપનું 'વીવ' નહિ, પણ 'દીવ' થાય છે. તેમ અહિં પણ દ્વિભાષા લેવું હોત તો દુભાષા કહેત, નહિ કે વિભાસા. વિભાસાનો અર્થ તો વિભાષા જ થાય.

(૧૫) 'સુપ્પઉત્તાવસ્સય'ના અર્થમાં પ્રો. સામાયિકાદિ છ આવશ્યક લે છે, તે ખોટું છે. કેમકે સામાયિકાદિનો સારો અભ્યાસ તો પ્રવ્રજ્યા લીધા પછી કરશે. અહિં તો આવશ્યક તરીકે લેકોત્તર પ્રવ્રજ્યા-ધર્મ સ્વીકારવા માટે સારી રીતે યોજેલ સાધુવેષનું ધારણ વગેરે જે અવશ્ય કર્તવ્યો, તે લેવાના છે. બીજું એ, કે એ માટે તો 'સુઅપ્પત્થ' જેવું ઠાંઈક કહેત. અહિં 'સુપઉત્ત' કહ્યું છે, તે પ્રો. કેમ ભૂલે છે ?

(૧૬) સૂત્ર ચોથામાં 'ઉપાય એ ઉપેય (કાર્ય)નો સાધકજ હોય છે, નહિતર અતિપ્રસંગ આવે' એની સમજુતીના ટીપ્પણમાં જે 'If anything else can fruitully function for them'...વગેરે લખ્યું, એટલે કે 'આ ઉપાયને બદલે બીજા કોઈથી કાર્ય નીપજે, તો આવા કાર્યકારણભાવનો નિયમ ભાગે' વગેરે લખ્યું, તે સૂત્રકારના આશય સાથે તદ્દન અસંગત છે. ગ્રંથકારને 'બીજાથી બે કાર્ય સીઝે,' એવું નથી કહેવું, પણ એમ કહેવું છે કે 'આ ઉપાયથી પણ કાર્ય ન સીઝવા છતાં બે એ કારણ તરીકે ગણાય, તો પછી જે ત્રાહિત બીજાઓથી પ્રસ્તુત કાર્ય નથી સીઝતા, એ પણ પ્રસ્તુત પ્રત્યે કારણ તરીકે ગણાવાનો પ્રસંગ કેમ ન ઉભો થાય ? આનું નામ અતિપ્રસંગ.' આના બદલે પ્રો. 'જેને ઉપાય તરીકે ન કહી શકાય એ પણ બે કાર્ય સાથે, તો ગમે તે અન્ય પણ કેમ કાર્ય ન સાધે ? અતિપ્રસંગ છે' એવું અસંગત જે કહે છે, તે 'અપ્રસંગ-અતિપ્રસંગ' (અવ્યાપ્તિ-અતિવ્યાપ્તિ)નું અજ્ઞાન સૂચવે છે. એથી જ લાગે છે કે ટીકાની વ્યવહાર-વિચ્છેદ અને નિશ્ચયમત વગેરે કેટલીક તાત્ત્વિક વાતો ન સમજવાથી એમણે ઠીકજ ચર્ચી નથી.

(૧૭) 'નિઅત્તગ્ગહદુક્ખે'માં પ્રો. વધારે ઠીક અર્થ તરીકે 'ગૃહદુઃખથી એટલે સંસાર-દુઃખથી નિવૃત્ત' એવો કરવા જતાં એ ભૂલ્યા કે પ્રાકૃતમાં ગૃહનું 'ગેહ કે ગિહ' થાય. અહિં તો 'ગ્ગહ' શબ્દ છે. તેમાં જે 'ગ્ગ' સંયુક્ત છે, તે સંયુક્ત અક્ષર 'ગ્ર'ને સૂચવે છે. તેથી ટીકાકાર મહર્ષિએ કરેલું નિવૃત્તાગ્રહ-દુઃખ (નિવૃત્ત+**आग्रह**दुःख, નિવૃત્ત+**अग्र**हदुःख) એવું જ અવતરણ સાચું છે.

(૧૮) 'આયત' શબ્દ 'મોક્ષ' અર્થમાં ચાલુ સાહિત્યમાં નથી વાપરેલો, એમ કહી પ્રો. શું કહેવા માગે છે ? જૈનસૂત્રોમાં 'આયત' શબ્દ 'મોક્ષ' અર્થમાં સારી રીતે વપરાયેલો છે, ને તે વ્યુત્પત્તિસિદ્ધ છે.

(૧૯) 'અનિયોગ'નો અર્થ 'દુરુપયોગ' કર્યો તે યોગ્ય નથી. હજી દુર્નિયોગનો એ અર્થ થાત. અહિં તો અનધિકાર અર્થ યોગ્ય છે.

(૨૦) 'અત્થહેઉ'માં તો પ્રો૦ ખૂબજ ચૂકયા. કેમકે ખરી રીતે આ વિરાધના અનારાધનાનું પ્રકરણ એ સમજી શકયા નથી. આ પ્રકરણની સમજ રહસ્ય સાથે આ વિવેચન-ગ્રંથમાં વિસ્તારથી આપવામાં આવી છે. એ પરથી સમજાશે કે સૂત્રકાર બે વિભાગ કરે છે, એક માર્ગોલ્લંઘી અને બીજો માર્ગગામી. એમાં માર્ગગામીને પણ સ્ખલના (વિરાધના) ન જ સંભવે એમ નહિ, સંભવે ખરી. કેમકે એ છદ્મસ્થ છે. પણ એની સ્ખલના અનર્થહેતુ નહિ પણ 'અર્થહેતુ' ઈષ્ટનો હેતુ હોય છે; કેમકે એણે માર્ગ તરફ ચોક્કસ પ્રયાણ આરંભ્યું છે. હવે અહિં પ્રો૦ 'અર્થ–હેતુ'માં અર્થનો અર્થ 'શબ્દની સમજ' એવો કરે છે, એ કેટલું બધું બેહુદું છે ! કેમકે માર્ગોલ્લંઘીને પણ એવો સૂત્રાર્થ એ પ્રયોજન તરીકે તો હોય છે. વળી પ્રો૦ મૂલ સૂત્રમાંનું 'ન એસા મગ્ગાભિણ્ણો વિરાહણા અણુત્થમુહા' એ અંશને ઉપરના ફકરામાં લીધો અને પછી જુદા ફકરામાં 'અત્થહેઉ' લીધું, એ કેવું અજ્ઞાનતાભર્યું ? વસ્તુત : કહેવું તો એ છે કે માર્ગગામીની વિરાધના તો (ઉન્માર્ગી જેવી) અનર્થમુખી નથી બનતી પણ અર્થ (ઈષ્ટ મોક્ષ)નો હેતુ બને છે. પ્રો૦ ને આ નહિ સમજવાનું કારણ એ છે કે અહિં 'મગ્ગગામિણો એસા વિરાહણા' ઉદ્દેશ્ય છે. અને 'ન અનત્થમુહા' એ એક વિધેય પદ છે, તથા 'અત્થહેઉ' એ બીજું વિધેય પદ છે. એ ઉદ્દેશ્ય–વિધેય સમજાયા નથી. તેથી ટિપ્પણમાં 'એસા વિરાધના'માંથી 'અવિરાધના' એવું મોટું નિષેધ પદ પણ ખેંચે છે.

(૨૧) વળી 'મગ્ગદેસણાએ અણુભિનિવેસો'ને પણ પ્રો૦ મોટું લગાવે છે. અનભિનિવેશનો પ્રો૦ સમજે છે તે 'સંસાર પ્રત્યે અનાસક્તિ' એવો અર્થ નથી; પરંતુ 'ઉપદેશેલા માર્ગ પ્રત્યે અનાગ્રહ' એવો અર્થ થાય છે. આ ન સમજવાથી અહિં વાક્ય તોડી, પ્રતિપત્તિ અને ક્રિયારંભને જુદા પાડી ત્યાં પણ અસંગત અર્થ કર્યો. પ્રો૦ એ ખ્યાલ ભૂલી ગયા કે પૂર્વે માર્ગદર્શક સૂત્ર સાંભળી જેમ ઉન્માર્ગીને તે પ્રત્યે થતાં દુ:ખ, અવજ્ઞા અને અસ્વીકાર કહ્યા છે; તેમ અહિંયા અપાય (કિલષ્ટ કર્મ)વાળા માર્ગગામીને અનાગ્રહ, સ્વીકાર કે ક્રિયાપ્રારંભ કહેવા છે. ત્યારે

અપાયરહિત માર્ગગામીને તો સૂત્રે કહ્યા મુજબનું પૂર્ણ વર્તન હોય– એમ કહેવું છે. આ ત્રણ વિભાગના અજ્ઞાનને લીધે અપાયનો અર્થ નિશ્ચય થવાની પણ ભૂલ પ્રો૦ કર્યા વિના રહ્યા નથી. જેથી તો બીજા અને ત્રીજા વિભાગમાં તદ્દન અસંગત થાય. ટૂંકમાં આ પ્રકરણને પણ પ્રો૦ સમજી શક્યા નથી. છતાં પૂર્ણ સમજેલા ટીકાકાર મહર્ષિ કરતાં વધુ વિદ્વત્તા દેખાડવાનો હાસ્યાસ્પદ પ્રયાસ કર્યો છે.

(૨૨) પરિજ્ઞાનો અર્થ ફક્ત 'જાણ માટે સિદ્ધાંતનું જ્ઞાન' એવો પ્રો૦ કર્યો તે ખોટો છે. કેમકે એવું જ્ઞાન તો અભવ્યને પણ હોય છે, પરંતુ તેને જ્ઞપરિજ્ઞા નથી માની. જ્ઞપરિજ્ઞા એટલે સિદ્ધાંતનું શ્રદ્ધાયુક્ત જ્ઞાન એટલે કે પાલનના ધ્યેય માટેનું જ્ઞાન. તે સમ્યગ્દષ્ટિ ભવ્યને જ હોય છે. પરિજ્ઞાનો આ અર્થ શ્રી આચારાંગ વગેરે સૂત્રો અને એની વૃત્તિઓમાં સ્પષ્ટ છે.

(૨૩) અસ્થિર–સ્થિર બે જાતના દ્વીપ-દીપના પ્રસંગમાં ટીકામાં **उभयत्राद्यो नाक्षेपेणेष्टसिद्धये सप्रत्यपायत्वात्** જે લખ્યું તેનો અર્થ સ્પષ્ટ છે કે 'દ્વીપ-દીપ બંનેમાં જે પહેલો અસ્થિર પ્રકાર તે અક્ષેપેણ અર્થાત્ વિલંબ વિના (તુરતજ) ઇષ્ટ મોક્ષની સિદ્ધિ માટે નથી બનતો, કેમકે વિનાશી છે.' અહિં પ્રો૦ 'उभयत्राद्योऽनाक्षेपेणे' એમ વચમાં અવગ્રહ કલ્પીને 'अनाक्षेपेणे'પદ લગાવી અર્થની વિમાસણમાં અને ભ્રમમાં પડ્યા !

(૨૪) **'पवन्ने-प्रपन्नः'** પદમાં, 'પદ' ધાતુ ગતિ અર્થમાં હોવાથી **अने गत्यर्थाऽकर्मकपिबभुजेः** હૈ. વ્યા. સૂત્રના **अनुसारे** क्त પ્રત્યય કર્તામાં આવવાથી, કર્તરિભૂતકૃદંત છે. પણ પ્રો૦ આના અજ્ઞાનથી કર્મણિ ભૂતકૃદંત **समजी** પ્રપન્નનું પ્રપન્નવાન કરવા શીખવે છે ! !

(૨૫) **'तत्तत्तखण्डणेणं'**માં પ્રો૦ તત્-તત્ત્વને સ્થાને તપ્તત્વની ભલામણ કરવા જતાં ભૂલ્યા, **अने** વિરુદ્ધ હેતુ ઉભો કર્યો. કેમકે આ પદ તો પૂર્વે બતાવેલ બીજી અપૂર્ણ ક્રિયાઓની **असं**પૂર્ણતામાં હેતુદર્શક છે. જ્યારે તપ્તત્વનું ખંડન એ તો ઉદ્દેશું **असं**પૂર્ણતાને વિરુદ્ધ પડે. ત્યારે

ટીકાકારે લખ્યા મુજબ 'તત્-તત્ત્વનું એટલે કે ભોગક્રિયાના શુદ્ધ આનંદદાયી સ્વરૂપનું જે સંક્લેશાદિજન્ય ખંડન,' એ ક્રિયાની અસંપૂર્ણતામાં હેતુ બની શકે. આ ન સમજવાથી પ્રોફેસરે મૂળ ગ્રન્થમાં પણ હેતુદર્શક આ પદને પૂર્ણથી છુટું પાડી નવા ફકરામાં મૂકવાની ભૂલ કરી! તેમજ પૂર્વોક્ત અસંપૂર્ણતાના હેતુનેય તદ્દન વીસરી જવાની ભૂલ કરી!

(૨૬) "સાંખ્યદર્શનના પ્રકૃતિ-પુરુષ મતનો જૈનદર્શનના કર્મ-આત્મા મત સાથે નિકટ મેળ છે," એવું લખનાર પ્રો૦ એ ભૂલે છે કે બે વચ્ચે મહાન અંતર છે. સાંખ્યો પુરુષને કુટસ્થનિત્ય, અબદ્ધ, અમુક્ત, અજ્ઞાન, અસુખી માને છે, જૈનો આત્માને પરિણામી, બદ્ધમુક્ત, અનંતજ્ઞાની, અનંત સુખી માને છે. સાંખ્યો પ્રકૃતિને જગતનું ઉપાદાન કહે છે. 'પ્રકૃતિનો પરિણામ એજ પંચભૂત, અને ઇન્દ્રિયો વગેરે જગત,' એમ એ કહે છે. ત્યારે જૈનો જગતની વિવિધ રચનાઓમાં કર્મને માત્ર નિમિત્ત કારણ માને છે. બાકી જગતનું કલેવર તો જુદાજુદા દ્રવ્યોનું બનેલું કહે છે સાંખ્યો જડ પ્રકૃતિના પરિણામમાં જ્ઞાન, ઇચ્છા, વગેરે ધર્મો માને છે, ત્યારે જૈનો જડ કર્મના આવા ધર્મો નથી માનતા. સાંખ્યો સદા શુદ્ધ મુક્ત પુરુષનેય મોક્ષ પુરુષાર્થ જરૂરી માને છે. જૈનો બદ્ધ આત્માનેજ એ જરૂરી, મુક્તને નહિ એમ કહે છે. કેવા મહાન તફાવત!

(૨૭) દિદક્ષાના પ્રસંગના સૂત્રોને પ્રો૦ ગૂઢ અને ગુંચવણભર્યા માની એને સ્પષ્ટ ન સમજી શકે, એ તો ઠીક; પણ ટીકાકાર મહર્ષિનેય પોતાની સમજણ માટે સહાય ન કરી શકવાનું, અર્થાત્ ન સમજી શકવાનું કહે, એ અજ્ઞાન બચ્ચું બાપને અજ્ઞાન કહે, એના જેવું છે. ટીકાકારે કેવી સરસ સ્પષ્ટતા કરી છે, એ આગળ વિવેચન-ગ્રંથના પૃષ્ઠમાં જુઓ.

(૨૮) 'न तदुच्छेदेऽनुत्पादः'નો અર્થ સ્પષ્ટ છે. સંસાર સત્ છે. એનો સર્વથા ઉચ્છેદ જો થઈ શકે, તો તદ્દન અસત્ સંસારની ઉત્પત્તિય ન થઈ શકે એવું નહિ, અર્થાત્ થઈ શકે. જો સતનો સર્વથા વિનાશ

થઈ શકે, તો અસત્ની ઉત્પત્તિય કેમ ન થાય ? આ અર્થ પ્રો. ન સમજી શકયા, તેથી એમણે 'न तदुच्छेदेन उत्पाद :' એમ ખોટો પદચ્છેદ કર્યો અને 'સંસારના વિનાશથી મોક્ષ ઉત્પન્ન નહિ થઈ શકે' એવો અર્થ કર્યો, એ પ્રો૦નો કેટલો કરુણ અબોધ!

(૨૯) "હું 'न अनादिमान् भवः इति चेत्' એમ લગાડવા ધારૂ છું" એવું કહેતાં પ્રો૦ની ખ્યાલ બહાર એ લાગે છે, કે ઠેઠ 'न भवाभावो सिद्धि'થી માંડીને પ્રશ્નોત્તરોજ શરૂ થાય છે. જુઓ આ વિવેચન ગ્રંથ. ત્યાં માત્ર અહીંજ 'इति चेत्' શું કામનું ?

(૩૦) પ્રો૦ 'निराधारोऽन्वयः कृतो नियोगेन' ઇત્યાદિ ખાસ સ્પષ્ટ કરવા યોગ્ય સ્થળો ન સમજી શકવાથી ચર્ચવું છોડી દે છે, એ એમને માટે શોભાભર્યું બન્યું છે. એવું બે સર્વત્ર કર્યું હોત તો વધુ શોભાભર્યું થાત.

(૩૧) 'समयाः अत्र ज्ञातम्' અહીં ભવ્યોની અનંત સંખ્યા સમજાવવા ત્રણે કાળના આઠમે અનંતે રહેલા સમયો (અવિભાજય સૂક્ષ્મકાળ)ને દૃષ્ટાંત તરીકે લીધા છે. પ્રો. આ જિનાગમ-પ્રસિદ્ધ વાત પણ ન સમજયા. તેથી ટીકા કરતાં સારો અર્થ બતાવવા 'समयात्' પદ કલ્પી, 'शास्त्रथकी' એવો અર્થ કરવા ગયા. પણ તેથી તે ज्ञातम् એટલે દૃષ્ટાંત તે કર્યું, એ કહેવું રહી ગયું, એ ન સમજયા. ज्ञातम् એટલે જાણેલું છે એ અર્થ પણ સંગત નથી. કેમકે સમયાત્ની પૂર્વે 'इति' પદ નથી.

(૩૨) અભવ્ય કરતાં મોક્ષે કદી ન જવાવાળા ભવ્યમાં શો તફાવત ? એના સમાધાન માટે ગ્રંથમાં ગાંઠાળુ કાષ્ટ અને પડી રહેલું શુદ્ધ યોગ્ય કાષ્ટ એને દૃષ્ટાંત તરીકે લીધા છે. પણ પ્રો૦ એ ન સમજવાથી સમાધાન તરીકે ત્યાં લખે છે કે ઘણા યોગ્ય કાષ્ટ પ્રતિમા બન્યા વિનાના રહે છે!

(૩૩) અંતે જિનાજ્ઞા કોને આપવી એના પ્રસંગમાં પ્રો૦ જે કહે છે કે અયોગ્યને દીક્ષા ન આપવામાં એનું હિત છે. તે કથન તદ્દન અધુરૂં છે. કેમકે અહિં તો દીક્ષા જ નહિ પરંતુ કોઈ પણ જિનાજ્ઞા અયોગ્યને ન આપવાનું ફરમાન છે.

(૩૪) બીજી સંખ્યાબંધ ભૂલો આ પ્રો. પોતાના અંગ્રેજી ભાષાંતરમાં કરે છે, તેનો સહજ નમુનો જુઓ :-

(ક) સૂત્ર પહેલામાં જ ચાર તાત્ત્વિક ભૂલો છેઃ-'अणाइकम्मसंजोग' માં અનાદિ એવો સંયોગ હોવાનો છે, ત્યારે પ્રો. અનાદિ કર્મ કહે છે. તે ખોટું છે. જૈનમતે કોઈ કર્મ અનાદિના છે જ નહિ. પણ આત્મામાં કર્મનો સંબંધ એટલે કર્મવાળાપણું અનાદિનું છે.

(ખ) 'दुःखानुबंधी'નો અર્થ દુઃખ તરફ દોરે છે' લખ્યો. એ ખોટો છે, કેમકે એ અર્થ તો બીજા दुखःफलમાં આવી જાય છે. તેથી ત્રીજી વાત કઈ? સાચો અર્થ 'દુઃખની પરંપરાં (Series) ચલાવે છે' એવો છે. કેમકે 'अनुबंध=બંધની પછી બંધ;' સંસાર એકવાર દુઃખોત્પાદક પછી પણ દુઃખોત્પાદક છે.

(ગ) 'तस्स विवागसाहणाणि'માં વિપાક તથાભવ્યત્વાદિનો કહ્યો છે, પણ પ્રો० 'પાપકર્મોનો' વિપાક હોય છે, તે ખોટું છે. કેમકે પાપકર્મ એની સ્થિતિ પૂર્ણ થતાં સ્વતઃ પાકે છે. વળી અહિં બતાવેલ ચતુઃશરણ-ગમનાદિ સાધનો એને પકવી શકે નહિ. તથા तस्स એ એ. વ.માં છે.

(ઘ) 'संकिलेस' એટલે સંક્લેશ. એ જિનાગમ-પ્રસિદ્ધ શબ્દ છે, એનો અર્થ કષાયની તીવ્રતા થાય છે. પ્રો० તેનો દુઃખ એવો અર્થ કરે છે, તે ખોટો છે. કેમકે માત્ર દુઃખમાંજ નહિ, પણ સુખમાંય ઘણીવાર જે ગુસ્સો અભિમાન, માયા, તૃષ્ણા વગેરેની તીવ્રતા સંભવે છે, તે પણ સંક્લેશ છે.

(ઙ) બીજા ફકરામાં 'अनुत्तरपुण्यसंभार'થી અનુત્તર એટલે સર્વશ્રેષ્ઠ એવો. પુણ્ય સંભાર એટલે પુણ્યનો પ્રાગ્ભાર, જે તીર્થંકર નામકર્માદિ, તે હોવાનું છે. તે શ્રી અરિહંત પ્રભુનીજ ખાસ વિશેષતા છે. તે ન સમજી પ્રો० સામાન્યથી સર્વશ્રેષ્ઠ પુણ્યોના સમૂહ હોય છે. વળી આમાં પુણ્યનો અર્થ ગુણ કર્યો તે પણ ખોટો છે.

(ચ) ત્રીજા ફકરામાં કેવળજ્ઞાનનો અર્થ 'સર્વવિષયનું જ્ઞાન-અનંત જ્ઞાન' એવો થાય છે. એની જગ્યાએ પ્રો० 'ખામી વિનાનું જ્ઞાન' એવો

અર્થ લખે છે, તે અર્થ સમજ વિનાનો છે.

(છ) બીજું કૃતકૃત્યમાં કૃત્યનો અર્થ પ્રો૰ ફરજ કરે છે, પણ તે ખોટું છે. કેમકે ફરજો પુરી કરેલી હોય છતાં પોતાની અપૂર્ણ સ્થિતિને પૂર્ણ કરવાનું કામ જ્યાં સુધી ઉભું રહે છે, ત્યાં સુધી મોક્ષ નથી. માટે કૃત્યનો અર્થ દરેક કાર્ય એવો થવાનો છે. કૃતકૃત્ય એટલે હવે જેને કાંઈજ કરવાનું રહેતું નથી તે.

(જ) ચોથા ફકરામાં સાધુને પરોપકાર નિરત કહ્યા. એનો અર્થ પ્રો. બીજાને મદદ કરનારા એવું કહે છે, તેને બદલે શ્રેષ્ઠ ઉપકાર કરનારા (Benevolent) કહેવા જોઈએ. સાધુઓ ગૃહસ્થને તો મદદ કરનારા નહિ, પણ ઉપકાર કરનારા કહેવાય છે.

આ તો સામાન્ય ભૂલોનું દિગ્દર્શન છે, પણ પ્રો૰ના આ ભાષાંતરમાં આગળ ઉપર તો ઘણી અસહ્ય અનેક ગંભીર ભૂલો છે, જેને અહીં સંમાર્જવાનો અવકાશ નથી. પણ તે ભૂલો આ વિવેચન-ગ્રંથ પરથી સમજી શકાશે. વિદ્વત્-શરણ્ય શ્રી હરિભદ્રસૂરીશ્વરજી મહારાજના લેખમાં ભૂલો કાઢવા જતાં, કે એમના કરતાં સારો અર્થ બતાવવા જતાં પ્રોફેસરે પોતે કરેલી સંખ્યાબંધ ભૂલોનું અને ભાષાંતરમાં કરેલ અનેકાનેક તાત્ત્વિક ખામીઓનું મુખ્ય કારણ તો અમને ગુરુગમનો અભાવ લાગે છે. આ પંચસૂત્રકમાં બતાવેલ અવશ્ય કર્તવ્ય ગુરુની નિશ્રા વિના કેવળ ભાષાજ્ઞાનથી કે ઇધર ઉધરના પાના-પ્રસ્તાવનાઓ ઉથલાવી જવાથી ગંભીર જિનાગમોના સાચા અર્થ સમજાઈ જાય; એ માનવું મિથ્યા છે, અયુક્ત છે. ગીતાર્થ ગુરુઓના માર્ગદર્શન વિના વાચા કે કલમ ઉપાડવાનું પરિણામ કેટલું કટુ આવે છે, તે ઉપર બતાવ્યું છે. જે કોલેજના વિદ્યાર્થીઓ વાસ્તવ વિદ્વાન સાધુઓના સંસર્ગમાં નથી આવતા, તે આવા પ્રોફેસરોના લેખથી કેવી વિદ્યા પામે એ પણ સમજાય એવું છે. એવી વિદ્યા પર બી. એ; એમ-એ; પી. એચ. ડી. ના વૈભવી બિરુદો આપતાં પહેલાં અને એવા પુસ્તકોને પાઠ્ય પુસ્તકો બનાવવા પૂર્વે યુનિવર્સિટિએ

પુરતી તપાસ કરવી ઘટે. કૉલેજીયનોએ પણ આ ઉપરથી સદ્‌વિદ્યા માટે ખૂબ સાવધ રહેવું ઘટે.

પ્રાંતે, મોક્ષના આદર્શવાલા આર્યમાત્રને સ્વાધ્યાય માટે, તથા-ભવ્યત્વના પરિપાક માટે આ શ્રી પંચસૂત્રશાસ્ત્ર અતિ આવશ્યક છે. આનો રોજ સ્વાધ્યાય કરવો જોઇએ, જેથી સાચો મોક્ષાધિકાર પ્રાપ્ત થાય. આના નિરુપણો ઘણા મૌલિક અને વ્યાપક છે. જેમ દ્રવ્યાનુયોગમાં તત્વાર્થાધિગમ, તેમ ચરણકરણાનુયોગમાં આગમો પછી પંચસૂત્ર મૂલ આધારસ્થંભ તરીકે લાગે છે. પંચસૂત્રનો આધાર આગમો છે. વિધિ-વાદનો આ સંક્ષિપ્તસંગ્રહ ગ્રન્થ નિર્દિધ્યાસન માટે પણ પરમ ઉપકારક છે. આનો વિવેચન ગ્રન્થ પણ ઘણા પદાર્થોને અલ્પ શબ્દમાં સંગ્રહે છે. તેથી ખૂબ સ્થિરતાપૂર્વક પ્રત્યેક શબ્દ, પ્રત્યેક વાકય અને પ્રત્યેક પ્રકરણ પુનઃ પુનઃ મનનીય છે.

છાપેલો ગ્રંથ જોતાં પ્રેસદોષો થઈ ગયા દેખાય છે. તેમાંના મુખ્યનું શુદ્ધિપત્રક મૂકયું છે, તે પરથી શોધી પછી ગ્રંથ વાંચવા ભલામણ છે.

મુકિતદ્વાર,
દશા પોરવાડ સોસાયટી;
અમદાવાદ
આસો સુદ ૩
વિ. સં. ૨૦૨૨

લી. કૃપાક્ષીરોદધિ ગુરુદેવ
સિદ્ધાંતમહોદધિ પૂ. આચાર્યદેવેશ
વિજયપ્રેમસૂરીશ્વરજીનો વિનેયાણુ
ભાનુવિજય

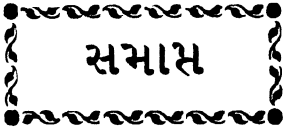

'ઉચ્ચ પ્રકાશના પંથે'-વિષયાનુક્રમ

વિષય	પાનું
આત્મવિકૃતિ-અંધકાર-પ્રકાશ	૧
પાંચ સૂત્રની ઓળખ	૪
સત્-સત્ય-સુંદરઃ કૃષ્ણુ-આદિનાથ	૭
સૂત્રક્રમ સહેતુકઃ બીજાધાન	૧૧
પરિભાવના-જીવને સહજ શું ?	૧૬
પ્રવચનસાર જ્ઞાનક્રિયા	૨૦
નિર્બાજ-સબીજક્રિયા	૨૨
ભવાભિનંદીના ૮ દુર્ગુણ	
●ક્ષુદ્રતા-પર્વત-નારદ	૨૫
●લોભરતિ-મમ્મણ બાલચંદ્ર	૩૨
●દીનતા-કંડરીક	૩૯
●માત્સર્ય-સિંહગુફાવાસી	૪૪
●ભય-તિજોરીમાં શેઠ મર્યા	૪૭
●શઠતા-ચંદ્રકાંતનો નોકર	૫૨
●અજ્ઞતા-મૂઢ પંડિત	૫૬
નિષ્ફળારંભસંગતતા	૬૦
અવ્યવહારરાશિ-વ્યવ્હારાશિ-કૃષ્ણપક્ષ-ચરમાવર્ત-ભવ્યત્વ પાસપોર્ટ	૬૪
સહજમલહ્રાસલક્ષણ-૪ યોગદૃષ્ટિ	૬૭
યથાપ્રવૃત્તકરણ-ગ્રંથિભેદ-૫ યોગબીજ	૬૯
●અંગારમર્દકઃ ધર્મમાં મલ્લિનાથ	૭૦
સમ્યક્ત્વ-આરાધકભાવ	૭૧
સાનુબંધ ક્ષયોપશમ-ઉપાય	૭૨
●નંદમણિયાર-પ્રિયમિત્રચક્રી	૭૪
સૂત્ર—૧	
વીતરાગનમન-ભાવમહત્ત્વ	૭૭
૪ વિશેષણોની સાર્થકતા	૭૯
રાગ એ દ્વેષથી પ્રબળ ૩૫ હેતુએ	૮૧
મોહની વિશેષ ભયાનકતા	૮૭
અરિહંત શું શું પ્રકાશે ?	૯૩
સર્વજ્ઞવચનશ્રવણની રીત	૯૪
અનાદિ જીવ-ભવ-કર્મસંયોગ	૯૮
સંસારનું સ્વરૂપ દુઃખરૂપ	૯૯
ઉપાસનાના અંગોઃ ઔચિત્ય-સાતત્ય-વિધિસત્કાર	૧૦૩
તથાભવ્યત્વ-વિપાક-સાધન	૧૦૭
●૪ શરણ સ્વીકાર-સુલસા	૧૦૯
અરિહંત પરમ ત્રિલોકનાથ આદિ	૧૧૭
સિદ્ધ પ્રહીનજરામરણ આદિ	૧૨૧
સાધુ પ્રશાંત ગંભીરાશય આદિ	૧

વિષય	પાનું
•ઉશી ગણધર-પ્રદેશી	૧૨૯
ધર્મ સુરાસુરમનુજ પૂજિત આદિ	૧૩૨
ધર્મ સકલ કલ્યાણહેતુ	
•કુમારપાળ-દેવબોધિ-હેમચંદ્રસૂરિ	૧૩૫
•દુષ્કૃતગર્હા-દૃઢપ્રહારી	૧૩૮
'દૃઢપ્રહારી ! જીવનમોત થાય, પાપમોત કર્યાં ?'	૧૪૦
'મિચ્છામિ દુક્કડં'માં પ	
ત્રિકાસમાર્ગ-	
•અઈમુત્તામુનિ	૧૪૩
હિતશિક્ષાદિનું પ્રણિધાન	૧૪૭
•પ્રાર્થનાબળ-ચિતારાની પુત્રી	૧૪૯
સુકૃત આસેવન-	
અર્હદ્દાદિનાં સુકૃતો	૧૫૩
ઉન્નતિના ૫ સાધના-અંગો	૧૫૯
•પ્રાર્થના-પારસ : નાગકેતુ	૧૬૨
ભગવત્પ્રાર્થના	૧૬૪
પ્રથમ સૂત્રપાઠનું ફળ	૧૬૭
•સદ્આશંસા નિયાણું નથી : ત્રિપૃષ્ઠ બ્રહ્મદત્ત	૧૭૧
સૂત્ર-૨ સાધુધર્મની પરિભાવના	
(૧) ધર્મગુણોની સહજ સુંદરતાદિ	૧૭૩
•હરિબળ-હેલાશેઠ-સુદર્શન	૧૭૫
ધર્મની અનુગામિતા-પરોપકારિતા	૧૭૬

વિષય	પાનું
•કુમારપાળ-અકબર નીલુ-ધનંજય	૧૭૭
•પરમાર્થકારિતા-રાજુશેઠ વિજય-મણિકાંત	૧૭૯
(૨) ધર્મગુણોની દુષ્કરતાદિ-વંકચૂળ	૧૮૧
(૩) વિધિ-ભાવસહિત સ્વીકાર	૧૮૫
(૪) વ્રતપાલન-આગમ-ગ્રહણાદિ	૧૮૭
આગમથી ભાવિત એટલે	૧૮૯
(૫) જિનાજ્ઞા મંત્ર-જળ શાસ્ત્ર	૧૯૦
•હરિભદ્રકોપ ઇન્દ્રનાગ તાપસ-સંયતિ	૧૯૨
વ્રત ઉપરાંત શાસ્ત્રશ્રવણ કેમ ?	૧૯૪
જીવની ઉંધાઈ	૧૯૬
(૬) અકલ્યાણમિત્ર-ત્યાગ	૧૯૭
•નંદમણિયાર-મરીચિ-કયવન્નો-જિનદાસ	૧૯૯
(૭) લોકવિરુદ્ધ-ત્યાગ	૨૦૨
•ધડામાં પાંચશેરી સરકાવી	૨૦૫
લોકસંક્લેશ ટાળવા	૨૦૭
(૮) કલ્યાણમિત્ર-યોગ-	
•મદનરેખા	૨૧૦
સેવન, અંધ આદિ ૪ દૃષ્ટાંતે	૨૧૩
•ગોવિંદપત્ની-ગુણસેન-કંબલ શંબલ-મહાબળ નાગકેતુ	૨૧૪

વિષય	પાનું
(૮) ધર્મગુણ-યોગ્ય આચાર : વૈદ્ય	૨૧૯
(૯) અશુદ્ધ વ્યાપાર-ત્યાગ	૨૨૧
•માનસિક અશુદ્ધિઓ- વજ્રબાહુ	૨૨૨
•વાચિક અશુદ્ધિ-નણંદ માતાપુત્ર	૨૨૭
•કાયિક અશુદ્ધિઓ- કોન્ટ્રાફટર	૨૩૨
(૧૦) લાભોચિત દાનભોગાદિ	૨૩૫
(૧૧) પરિવારને અસંતાપક	૨૩૮
•મમત્વ-લલિતાંગદેવ- સુરેન્દ્રદત્ત-આર્દ્રકુમાર	૨૪૦
(૧૨) આત્મનિરીક્ષણ- દ્વિવિધમૂડી-•અંગર્ષિ	૨૪૪
ધન આદિ ખડિશામિષ	૨૪૭
(૧૩) ભાવમંગળ સિદ્ધ આચાર	૨૪૯
(૧૪) ધર્મજાગરિકા	૨૫૨
આ કેવો કેવો કાળ ?	૨૫૩
(૧૫) વિષયોને મૃત્યુ પર ચિંતન	૨૬૩
•જનકરાજા વિદેહી	૨૬૭
(૧૬) ધર્મ-ઔષધ પર ચિંતન	૨૬૮
(૧૭) ધર્મ-તત્પ્રકાશકાદિને નમન	૨૭૦
(૧૮) ધર્મપ્રણિધાનાદિ	૨૭૧

વિષય	પાનું
સૂત્ર-૩ પ્રવ્રજ્યાગ્રહણવિધિ	
(૧) પરપીડા વિના પ્રયત્ન	૨૭૫
(૨-૬) માતાપિતાને પ્રતિ- બોધ જીવન સુકૃતથી સફળ- સમુદાયકૃત કર્મ-પંખીમેળો- સમુદ્રરત્ન-ધર્મ જહાજ- દુર્ગતિભવો કેવા ? ક્ષણ- દુર્લભ-સિદ્ધિ કેવી ?-સંસાર કેવો ?	૨૭૬
(૭) અનુગ્રહયાચના-ઉચિતકરણ	૨૯૧
(૮) અપ્રતિબોધે નિર્વાહ- ચિંતા	૨૯૨
(૯) અનુજ્ઞા ન મળ્યે માયા	૨૯૬
(૧૦) 'અસ્થાન ગ્લાન ઔષધાર્થે ત્યાગ-' દૃષ્ટાંત	૨૯૯
(૧૧) એમ માબાપને ત્યજીને દીક્ષા	૩૦૧
ત્યાગ એ અત્યાગ કેમ ?	૩૦૪
•મરુદેવા-હેમચંદ્ર-વજ્રસ્વામી	૩૦૭
(૧૨) દુષ્પ્રતિકાર્ય માતાપિતા	૩૦૮
(૧૩) દીક્ષા ગ્રહણના અંગો	૩૧૦
ગુરુની આવશ્યકતાના ૮ હેતુ	૩૧૨
પ્રવ્રજ્યા એટલે	૩૧૪
(૧૪) જિનાજ્ઞા અવિરાધ્ય	૩૧૫
સૂત્ર-૪. પ્રવ્રજ્યાપરિપાલન	
(૧) વિધિફળ સત્ક્રિયા આદિ	૩૧૭
યોગાવંચક-ક્રિયાવંચક	૩૧૮

વિષય	પાનું
ભાવવિશુદ્ધિનાં બાધક	૩૨૦
ચિત્તમાલિન્યના પ્રકાર	૩૨૧
મહાસત્ત્વ-અભ્રાન્તતા	,,
વિપર્યાસના અનેક પ્રકાર	૩૨૩
•મેઘકુમાર	૩૨૬
નિશ્ચય-વ્યવહારથી ગુણમાં દોષમાં કક્ષામેદ	૩૩૫
(૨) સમભાવ-ગ્રહત્યાગ શિક્ષાગ્રહણ	૩૩૬
•વજ્રસ્વામી-બંધકમુનિ	,,
અગ્રહ-આગ્રહ-ગ્રહત્યાગ	૩૩૭
•જમાલિ-યવરાજર્ષિ-ઉત્તરાધ્યયનમુનિ	૩૪૦
૩ગ્રહ-પરિગ્રહ-પૂર્વગ્રહ-વ્યુદ્ગ્રહ	૩૪૨
પ્રશમસુખ	૩૪૩
(૩) ગચ્છવાસ-ગુરુપ્રતિબદ્ધ	૩૪૫
ભૂતાર્થદર્શી-તત્ત્વ-અતત્ત્વ	૩૪૬
•વૈશ્રવણ-વાલી	૩૫૧
(૪) શુશ્રૂષાદિ-તત્ત્વાગ્રહ-મંત્રવત્ અધ્યયન	૩૫૨
બુદ્ધિના ૮ ગુણ	૩૫૩
તત્ત્વાભિનિવેશ જરૂરી	૩૫૪
સૂત્રાધ્યયન-બદ્ધ લક્ષ્ય	૩૫૬
(૫) સમ્યગ્ નિયોગ	૩૫૮
(૬) અનારાધનાયુક્ત-આરાધનાયુક્તને માર્ગદેશના	૩૬૦

વિષય	પાનું
વિરાધના છતાં દેશનાની સારી અસર	૩૬૪
(૭) સાપાય-નિરપાય સાધક	૩૬૬
બાળચારિત્ર-પ્રવચનમાતા	૩૬૮
સમિતિગુપ્તિનાં દૃષ્ટાંત :-	
•ઢેડકી રક્ષક મુનિ-ઢંઢણ-વલ્કલચીરી-ધર્મરુચિ-કુમાર	
મેતારજ-ગજસુકુમાળ	૩૬૯
(૮) આશ્વાસદ્વીપ-પ્રકાશદીપ	૩૭૩
ચારિત્રદ્વીપ-જ્ઞાનદીપ શું કરે ?	૩૭૬
નવ્યજીવનના ૬ ઉપાય	૩૮૦
ક્ષાયિકમાં જવા શું કરે ?	૩૮૪
(૯) અસંભ્રમ-અનુત્સુક ૩ રીતે	૩૮૬
અસંસક્ત-અસપત્ન આરાધના	૩૮૭
(૧૦) ઉત્તરોત્તર યોગસિદ્ધિ વિશોધન	૩૮૯
(૧૧) શરીરરોગ ચિકિત્સા-દૃષ્ટાંત	૩૯૩
કર્મરોગ-ચિકિત્સા	
ચારિત્રારોગ્ય વૃદ્ધિ	૩૯૬
•તૃષાપરિસહી બાળમુનિ	૪૦૨
(૧૨) ગુરુબહુમાનથી પરમ-ગુરુ-સંયોગ	૪૦૪
અસંગભક્તિ	૪૦૬
અબહુમાનીક્રિયા કુલટા-ઉપવાસ	,,
ગુરુબહુમાન ૪ કલ્યાણધામ	૪૦૮
(૧૨૪) પ્રજ્ઞા-ભાવ-પરિણામ	૪૧૦

વિષય	પાનું
ચારિત્રીની ૧૨ માસમાં વધતી તેજોલેશ્યા	૪૧૨
અનાદિકૃષ્ણ મટી શુક્લ થવા	૪૧૪
(૧૩) લોકસંજ્ઞા ત્યાગ–પ્રતિસ્રોતગમન	૪૧૬
(૧૪) ચારિત્રફળ ચરમભવ–સંધાન	૪૧૯
(૧૫) સમ્યગ્જ્ઞાન–ક્રિયા પ્રવર્તક ભાવ	૪૨૩
સત્સાધનામાં વિઘ્નાભાવકેમ ?	૪૨૫
(૧૬) સત્ક્રિયાનું ફળ	૪૨૮
દ્વિવિધ પરાર્થ	૪૨૯
પરાર્થસાધકની વિશેષતાઓ	૪૩૨
સમંતભદ્ર–પ્રણિધાનાદિ હેતુ	૪૩૩
(૧૭) વધતો સંવેગ–ચરમભવ	૪૩૫
સૂત્ર–૫ પ્રવ્રજ્યા ફળ	
(૧) મોક્ષસ્વરૂપ	૪૩૯
મોક્ષે પહોંચાતા જ્ઞાને સક્રિય કેમ નહિ ?	૪૪૦
સંસારની ૯ વિટંબણા	૪૪૧
(૨) અસાંયોગિક સ્થિતિનું મહત્ત્વ–રહસ્ય	૪૪૩
આકાશ–સિદ્ધનો સંયોગ નહિ	૪૪૬
(૩) સિદ્ધસુખનું દૃષ્ટાંત	૪૫૦
(૪) ભાવશત્રુ આદિ	૪૫૨
સિદ્ધસુખ અનંત શાથી ? કર્મરોગ	,,
અનિચ્છાની ઇચ્છાનું મહત્ત્વ	૪૫૩
ભાવશત્રુક્ષય આદિથી જ શ્રેષ્ઠ સુખ	૪૫૪
(૫) તથાભવ્યત્વ વિચિત્ર કેમ ?	૪૫૬
(૬) અનેકાંતવાદથી જ તત્ત્વવ્યવસ્થા	૪૫૮
(૭) અબદ્ધની મુક્તિ નહિ	૪૬૦
અરૂપીને બંધ કેમ ?	૪૬૧
અનાદિ બંધ–પ્રવાહ	૪૬૨
(૮) અનાદિ કર્મયોગ નાશ્ય કેમ ?	૪૬૪
'દિદક્ષા'નો બૌદ્ધમત અસત્	૪૬૫
(૯) બંધ–મોક્ષ એ પરિણામ વિશેષ	૪૭૧
બૌદ્ધને નિરાધારતા–અનન્વયાપત્તિ	૪૭૭
નિયોગથી સ્વભાવ	૪૭૮
મોક્ષ અંગે દાર્શનિકમતો	૪૮૨
(૧૦) સિદ્ધોનું સુખ–સ્થાન–ગતિ	૪૮૪
(૧૧) ભવ્યોનો કદી ઉચ્છેદ નહિ	૪૮૭
ભવ્ય–જાતિભવ્ય–અભવ્ય	૪૮૯
(૧૨) વ્યવહાર એ તત્ત્વાંગ	૪૯૨
(૧૩) જિનાજ્ઞા સમંતભદ્ર અપુનર્બંધક, માર્ગાભિમુખ, માર્ગપતિત	૪૯૯
પરિણતિજ્ઞાન	૫૦૦
આજ્ઞાપ્રિયતા–ઔચિત્ય–સંવેગ	૫૦૧
(૧૪) જિનાજ્ઞા અપાત્રને ન દેવામાં કરુણા	૫૦૩
પંચસૂત્ર મૂળ	૫૦૭–૫૨૦

શુદ્ધિ પત્રક

પૃષ્ઠ-પેરા-પંક્તિ	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૫-૨-૮	એવા	છે. એ એવા
૪૪-૧-૧૦	અને ૧૨	યાને ૧૨
૪૭-૧-૯	ગુણાનુરાગ	ગુણાનુરાગનો
૫૦-૨-૧૧	સાંભળે	સાંભરે
૭૬-૧-૧	ધ્યેાચા	ધ્યેાચા નહિ
૭૭-૩-૨	વીયરાગણાં	વીયરાગાણું
૯૬-૧-૧૦	જાણે	ત્રણે
૧૦૨-૧-૧૮	મૂકી	મૂઠી
,, -૨-૧	અસ્સણું એ...	એઅસ્સ ણું
૧૧૦-૧-૯	માત્ર	માત્રથી
૧૧૩-૧-૨-૧-૪-૨-૧૩	સુખશાતા કહેવરાવી	ખબર પૂછાવી
૧૧૩-૨-૯	હે	હું
૧૧૪-૩-૨	ભયેાઘી	ભયેાથી
૧૧૬-૧-૨	અરિહંદ્ધાતિ	અરિહંતાદ્વિ
,,-૩-૧	પરમતિ ધ્યેા...	પરમ તિધ્યેા...
જ્યાં જ્યાં	મણી, કાષ્ટ	મણિ, કાષ્ઠ
૧૨૧-૧-૫	ઉષ્યે	ઉદ્ધયે
૧૨૨ છેલ્લેથી ૪	એશે।	એવેા
૧૨૪-૧-૩	મુક્ત	માન્યાની જેમ મુક્ત
,, -૨-૯	કરકુંડ	કરકંડ્ડ
૧૨૬ છેલ્લેથી ૪	મુનિ	મુનિની
૧૩૬-૧-૯	યુક્તિતા સિદ્ધ	યુક્તિસિદ્ધ
૧૩૮-૨-૨	દુષ્યકૃત્ય	દુષ્કૃત્ય

પૃષ્ઠ-પેરા-પંક્તિ	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૧૪૧-૨-૪	પશ્ચાત્તા૫)રૂપે	પશ્ચાત્તા૫રૂપે)
૧૪૭-૨-૨	મમણ્યં	મમ એયં
૧૫૩-૪-૮	આચર-	આચરવાનું
૧૬૦-૩-૨	ચિકિત્સા	ચિકિત્સાનું શાસ્ત્ર
૧૬૪-૨-૭	અભાવે	અભાવે એ કે
૧૬૬-૩-૮	વગર	જડની વાતમાં વગર
૨૧૯-૩-૩	ધર્મગુણોના	વિવેચનઃ-ધર્મગુણોના
૨૨૩-૧-૨	વગેરેનો	વગેરે. એનો
૨૨૭-૧-૧	શુદ્ધ	શુદ્ધ વાચિક
૨૩૯-૧-૮	જવની	જીવની
૨૪૨-૩-૭	એ	એ માછલાં
૨૫૧-છેલ્લેથી ૬	પ્રભાવે	પ્રભાવે મારવા આવતા
૨૭૧-૩-૨	૫રમ	ઇચ્છું છું. ૫રમ
૨૮૫-૪-૩	કેમકે	હવે કહે છે, 'કેમકે
૨૯૨-૪-૭	સામી	સાચી
૨૯૯-૨-૭	આસેહ	ઓસહ
૩૧૨-૨-૧	ગુરુ	ગુરુઆદિની
૩૧૩-૧-૨	તે	ને
૩૧૯-૧-૬	ક્રિયા તત્ત્વ શ્રવણુ-ક્રિયા	ક્રિયા કે તત્ત્વશ્રવણુ-ક્રિયા
,, -૨-૩	વધુમે વિકસ્વ	વધુમાં વિકસ્વર
૩૩૨-૩-૫	નિર્દય	નિર્દંભ
૩૩૬-૧-૬	પુદ્ગુલ	સુવર્ણ-પુદ્ગલ
૩૪૧-૨-૯	અગ્ર	અગ્રહ
૩૫૨-૨-૬	પ્રિતબદ્ધ	પ્રતિબદ્ધ
,, -૩-૧	જહિજ્જ	અહિજ્જઇ
,, -૪-૨	વિશ્વતત્પર	વિધિતત્પર

પૃષ્ઠ-પેરા-પંક્તિ	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૩૬૩-૨-૧	મગામિણો	મગ્ગામિણો
,, –,,–૨	અણત્મ....	અણભિ
૩૭૧ છેલ્લેથી ૨	નિષ્ણાત	૮ પ્રવચન-માતાનો નિષ્ણાત
૩૭૪-૩-૭	જો	એ
૩૮૯-છેલ્લી	અર્થિક	અધિક
૩૯૧-૨-૩	સુકાઈ	મુકાઇ
૩૯૩-૨-૧	દષ્ટાન્ન	દષ્ટાન્ત
,, –,,–૬	પવડ્ઢ....	પવડ્ઢ
૪૦૪-૩-૧	વિઆહિઅ	વિઆહિઆ
૪૧૦-૨-૧	એવપરિ૦	એવંપરિ૦
૪૧૯-૨-૧	સવ્વાવે	સવ્વોવ
૪૩૨-૨-૬	એ	એ બની
૪૪૭-૩-૮	જે	જ
૪૫૯-૨-૧૨	પ્રાધ્ય	પ્રાપ્ય
,,–,,–૧૬	સહકારી.	સહકારી–
૪૬૨-૨-૪	મૂળથી,	મૂળથી.
,,–,,–૫	જીવી	જીવ
૪૬૩-૨-૨	ભૂતકાળ	ભૂતકાળ.
૪૬૪ છેલ્લી	નિવૃત્ત	નિવૃત્તિ
૪૮૭-૧-૨	....મેવ	....મેવ

નીચે મુજબ હેડિંગ મૂકો

૨૩૮-૨ પછી	(૧૧)	પરિવારનો અસંતાપક
૨૪૪-૧	(૧૩)	સ્વાત્મનિરીક્ષણ
૨૪૯-૧	(૧૩)	ભાવમંગળ
૨૫૨-	(૧૪)	ધર્મજાગરિકા–કાળ પર ચિંતન

પૃષ્ઠ-પેરા-પંક્તિ	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૨૬૩-૩	(૧૫)	વિષયો-મૃત્યુ પર ચિંતન
૨૬૮-૪	(૧૬)	ધર્મ-ઔષધ પર ચિંતન
૨૭૦-૧	(૧૭)	નમન-પ્રણિધાન-ભાવશોધન
૨૭૫-૧	(૧)	પરપીડા વિના સ્વીકાર-પ્રયત્ન
૨૭૬-૧	(૨)	માતપિતાને પ્રતિબોધ-સમુદાયસુકૃત
૨૮૦-૧	(૩)	વૃક્ષે પંખીમેળો
	(૪)	મનુષ્યજીવન ધર્મજહાજ
૨૮૫	(૫)	ક્ષણદુર્લભ
૨૮૯	(૬)	સંસાર કેવો ?
૨૯૩	(૭)	અનુગ્રહયાચના
૨૯૧	(૮)	અપ્રતિબોધે નિર્વાહચિંતા
૨૯૬	(૯)	અનુજ્ઞાર્થે માયા
૨૯૯	(૧૦)	અસ્થાનગ્લાનૌષધાર્થે ત્યાગનું દૃષ્ટાન્ત
૩૦૧	(૧૧)	માતપિતાનો ત્યાગ એ અત્યાગ
૩૦૮	(૧૨)	દુષ્પ્રતિકાર્ય માબાપને ધર્મસંપાદન
૩૧૦	(૧૩)	દીક્ષા સ્વીકારની ક્રિયાના અંગો
૩૧૫	(૧૪)	જિનાજ્ઞા અવિરાધ્ય
૩૧૭	(૧)	વિધિફળ સત્ક્રિયા : ભાવશુદ્ધિ-મહાસત્ત્વ-અભ્રાન્તિ-ઇષ્ટસિદ્ધિ
૧-૧-૭	દ્વારિદ્ર	દ્વારિદ્રય
૭-૨-૬	સુર્વણુ	સુવર્ણ
૧૫-૩-૭	નિગ્રંથ	નિર્ગ્રંથ
૩૪-૧-૪	એનો	એને
૪૨-૧-૧	વયાવચ્ચનો	વૈયાવચ્ચનો
૫૦-૨-૪	દેતા	દેતા.

પૃષ્ઠ-પેરા-પંક્તિ	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૫૭-૧-૧૨	મૂઢતા	મૂઢતા !
૫૮-૧-૭-૬૦-૨-૭	પશ્ચત્તાપ	પશ્ચાત્તાપ
૬૧-૧-૪	આચાર...	આચર...
૬૨-૧-૨	જોડાવું	જોડવું
,,-,,-૧૨	ફાફાં	ફાંફા
૬૩-૨-૩	જીવે કેમકે	કેમકે
૬૫-૧-૯	...વાલુ	વાળું
૭૨-૨-૫	પડિબદ્ધે	પડિબદ્ધો
૮૫-૨-૫	દુન્યષી	દુન્યવી
,,-,,-૭	પ્રશસ્તામાં	પ્રશસ્તમાં
૮૬-૧-૩	થાવા	થવા
૯૭-૧-૬	ઉત્કુષ્ટ	ઉત્કૃષ્ટ
૧૧૬-૪-૨	પૂણ્ય...મણી	પુણ્ય...મણિ
૧૧૭-૧-૧૮	ઐશ્વર્ય	ઐશ્વર્ય
૧૧૮-૧-૯	પ્રાર્શ્વ	પાર્શ્વ
,,-૨-૩	પ્રારગ્ભાર	પ્રાગ્ભાર
૧૧૯-૧-૫	વિશિષ્ઠતા	વિશિષ્ટતા
,,-૨-૫	ગૌશાળા	ગોશાળા
છેલ્લેથી ૨૭	કલ્વ	કલ્પ્ય
૧૨૦-૩-૨	અંર્હત્	અર્હત્
૧૨૫-૧-૧૦	કૃર્તાથ	કૃતાર્થ
,, -૨-૩	સૂઝ	જૂઝ
૧૨૮-૧-૫-૬-૯	સંમત્તિ	સંમતિ
૧૩૧-૨-૯	મસ્તર	મત્સર
,, -,,-૧૪	પ્રદ્મ૦	પદ્મ૦
૧૭૦-૩-૧	....બિઅં	....બીઅં

પૃષ્ઠ-પેરા-પંક્તિ	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૨૦૮-૨-૬	અંધાપમાં	અંધાપામાં
૨૦૯-છેલ્લેથી ૪	અર્ન્થ	અનર્થ
૨૧૬-૩-૨	મળે	મળ્યે
૨૨૨-૪-૩	પાડેલા	પડેલા
૨૩૫-૩-૧	(૧૧)	(૧૦)
૨૯૧-૩-૩	સમિઝ્ઝઇ	સમિજ્ઝઇ
૨૯૩-છેલ્લેથી ૨	અંગિઠાર	અંગીઠાર
૩૦૪-૩-૬	વીચાર	વિચાર
૩૧૪-૧-૧	લતાં	વેતાં
૩૨૦-છેલ્લેથી ૨	૨૭્યાય	૨ખાય
૩૨૩-૧-૪	વિસોત...	વિસ્રોત...
૩૨૯-૨-૭	વિપરીતા	વિપરીતતા
૩૩૩ છેલ્લેથી ૩	લાવી	લાવે
૩૪૭-૩-૫	ઘનિષ્ટ	ઘનિષ્ઠ
૩૫૫-૧-૯	ચડાયે...મુઢ	ચડાવે...મૂઢ
૩૫૮-૧-૩	વિનિયોગ	નિયોગ
૩૬૮-૧-૨	...વિયાકો...	...વિપાકો...
૩૭૯-૨-૬	આસ્રવ	આસ્રવ
૩૮૮-૨-૧૫	યોગમાંહી	યોગ માંહી
૩૯૯-છેલ્લેથી ૩	અનિષ્ટ	અનિષ્ટ
૪૨૩-૨-૧૩	...વાળો	...વાળું
૪૨૯-૧-૧૫	...બંધન	...બંધ
૪૩૦-૨-૪	ભવદુઃખ	ભાવદુઃખ
૪૩૪-૪-૧	સિદ્ધિકર	સિદ્ધિકર
૪૫૫-૧-૧૦	અનુભવ	અનુભવી
,, -૧-૧૧	ઠરે	શકે

પૃષ્ઠ-પેરા-પંક્તિ	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૪૮૮-૨-૧	વહી	પ્રશ્ન-વહી
૫૦૭-૧-૧	દ્વેાવદ્ધ	દ્વેવિદ્ધ
,, -,,-૬	જાણુઝા	જાણુગા
૫૦૮-૧-૧	રાગદ્દાસ	રાગદ્વસ
,, -૨-૪	...ઠ્ઠિએસુ	...ઠ્ઠિએસુ વા
,, -૪-૧	મેં	મે
,, -,,-૩	...જુએસુ	જુએ
૫૦૯-૧-૨	સવ્વેસિં	સવ્વેસિદ્વેવાણું સવ્વેસિં
,, -,,-૩	ઠામાંણું કલ્લાણુા...	ઠામાણું કલ્લાણુ...
,, -૫-૨	પગઠ્ઠિ...	પગિઠ્ઠ...
,, -,,-૬	સમ્મં	સમ્મં સેાઅવ્વં સમ્મં
૫૧૫-૪-૧	લેઠ્ઠ	દ્વેઠ્ઠું
,, -૧-૨	'...નિમિત્તે'	પછી આ પાઠ ઉમેરેાઃ-

સમહિવાસિએ, વિસુજઝમાણેા મહયા પમેાએણું

૫૧૫ છેલ્લા ફકરામાં '...મહીઅ" પછી 'અહીઅ" ઉમેરેા

૫૧૬-૧-૧	જોગએા અયં સખીએા.	જોગએા. સખીએા અયં
૨-૧	-જણણી	...જણણી
૪-૫	પવદ્ધ માણુ...	પવદ્ધમાણુ...
૫૧૭-૫-૬	આસંકિ...	અસંકિ...
૫૧૮-૧-૨	તિમિર-	તિમિર દીવે
૫૧૯-૧-૨	....વિક્રવણ	....વિક્રવા

★

ઉચ્ચ પ્રકાશના પંથે

યાને

શ્રી પંચસૂત્ર–વિવેચન

આત્માની વિકૃત દશા :

આત્મા અનાદિ અનંતકાળથી આ વિરાટ વિશ્વમાં અવિરતપણે પરિભ્રમણ કરી રહ્યો છે. આ પરિભ્રમણ પણ કેવું દુઃખદ! એનું પોતાનું વિશુદ્ધ અનંત જ્ઞાન–વીર્ય–સુખાદિમય સહજ સ્વરૂપ દબાઈ જઈ વિકૃત બનેલા એને અજ્ઞાન–દુર્બળ–દુઃખિત વિટંબણામય ચોરાશી લાખ યોનિઓમાં પુનરપિ જનનં પુનરપિ મરણું કરવા સ્વરૂપ ! કે જેમાં રોગ–શોક–દારિદ્ર, ઈષ્ટવિયોગ–અનિષ્ટસંયોગ, માન–અપમાન–તિરસ્કાર, ભય ચિંતા–સંતાપ આદિ પીડાઓનો પાર નથી !

'અહં–મમ'નાં સાચાં સ્થાન ભૂલ્યો :–

આત્માની આ વિકૃતિ અને પરિભ્રમણ શા કારણે ? કર્મના જબરદસ્ત બંધનોની જકડામણના કારણે. કર્મ બંધાવામાં કારણભૂત પોતાની અજ્ઞાન તિમિરમય વિપર્યાસ દશા છે, અવળી મતિ છે. આત્મા પોતે 'અહં' 'મમ'નાં સાચા સ્થાનને ભૂલ્યો છે. આત્માને બદલે માટીની કાયાને

'અહ'–'હું' માની બેઠો છે ! જ્ઞાનાદિ આત્મસંપત્તિને બદલે કાયાનાં સુખ–સગવડ અને તત્સંબંધી જડ–ચેતનને 'મમ' 'મારા' કલ્પી બેઠો છે ! આ 'અહં' 'મમ'ના અયોગ્ય સ્થાનને લીધે જ જડ પ્રત્યે અનાસક્ત રહેવાને બદલે આસક્તિભર્યો રહ્યો છે. પછી જડની આસક્તિમાં જડહિત સાધવા અર્થે જડની ધોધમાર પ્રવૃત્તિ અવિરતપણે કર્યે જાય એમાં શી નવાઈ? આશ્ચર્ય તો એ છે કે એથી કપરાં દુસ્સહ દુઃખદ ફળોમાં અનંતાનંત કાળથી વિડંબાવા છતાં એ અંધકાર–ચેષ્ટાથી હજી થાક્યો નથી ! અરે ! તત્ત્વાંધકારને લીધે હજી એમાં કશું અજુગતું એને લાગતું નથી ! પછી એ અહં–મમના સ્થાપન શાનો રદ કરે ? વિટંબણામય કર્મબંધનોથી શે મૂકાય ?

તત્ત્વનો અંધકાર :–

અહાહા ! કેવી દુઃખદ દુર્દશા ! અનંત પ્રકાશ અને અનંત સામર્થ્યનો ધણી આત્મા નિજની અનંત શુદ્ધ સમૃદ્ધિ પુનર્હસ્તગત થવાની આડે ઉભેલા અસત્ 'અહં–મમ' યાને અજ્ઞાન અને મોહ જેવા કારમા શત્રુને જ અંધકારવશ જ્યાં કલ્યાણમિત્ર માની છોડવા તૈયાર ન હોય, ઉલટું જન્મોજન્મ એને જ આદરવાનું અને તેથી એના ફળસ્વરૂપે ઊંડા અંધકારમય પ્રદેશમાં વિહરવાનું ચાલુ રાખે, ત્યાં ઉચ્ચ પ્રકાશમય અનંતાનંત સ્વરૂપને ક્યાંથી પામે? અનાદિથી ચાલી રહેલી અવળી ચાલે ચાલવાનું સર્વથા બંધ કરાય તો જ અનંત સુખના ધામભૂત આત્માની મુક્તિનું પરમપદ પ્રાપ્ય છે. તો જ અનાદિની ઘોર તિમિરાચ્છાદિત

જન્મમરણની ગુફા પાર કરીને ઉચ્ચ પ્રકાશના અજર અમર અખૂટ આનંદમય સ્વસ્થાને શાશ્વત સ્થિતિ કરી શકાય એમ છે. માર્ગ અન્ધકારનો લેવો અને અનવધિ (અમર્યાદિત) સતત નિર્ભેળ સુખની આશા રાખવી એ હળાહળ ઝેર ખાઈ જીવવાની આશા રાખવા જેવું છે. અનાદિના વિષમ વિષમય મોહ–અજ્ઞાનના રાહે ચાલવામાં દુઃખ, દુદર્શા, પરાધીનતા અને વિટંબનાભર્યા સંસારમાં દીર્ઘ ભ્રમણ સિવાય બીજું કાંઈ જોવા ન મળે. એવી આત્માની વિકૃત અવસ્થાનો અંત તો જ આવે કે આત્મા ઉચ્ચપ્રકાશના પંથે વળી જાય.

ગ્રંથનું નામ 'ઉચ્ચ પ્રકાશના પંથે' શાથી ? :-

ઉચ્ચ પ્રકાશનો પંથ મહાજ્ઞાની ચિરંતન આચાર્ય મહારાજે **શ્રી પંચસૂત્ર** નામના આ શાસ્ત્રમાં અદ્‌ભુત કોટિનો બતાવ્યો છે. એના અનુસારે જે પોતાના જીવનને ઘડે છે, જીવન એના આદેશોના માર્ગે જીવે છે, તે ઉચ્ચ પ્રકાશના પંથે ચાલી રહ્યો છે એમ કહી શકાય. એટલા માટે આ ભાવાર્થ–ગ્રંથનું નામ **'ઉચ્ચ પ્રકાશના પંથે'** રાખવામાં આવ્યું છે. પંચસૂત્રના પદપદના અર્થનું શ્રવણ ચિંતન અને આત્મપરિણમન કરતાં કરતાં એવું આંતર સંવેદન થાય છે કે જાણે લોકોત્તર રાજમાર્ગે આત્મા કૂચ કરી રહ્યો હોય. **'પંચસૂત્ર'** અજ્ઞાનના પંથેથી પાછા વાળીને પ્રકાશના પંથે વિચરવાનું સચોટ દિગ્દર્શન કરાવી આંતરચક્ષુ ખોલવા પ્રોત્સાહન આપે છે.

એટલે પ્રસ્તુત ગ્રંથનું અધ્યયન કે સ્વાધ્યાય કરતાં કરતાં આત્મામાં નવનવી સંવેગ વૈરાગ્યની પરિણતિ, આંતરદૃષ્ટિનો

વિકાસ અને કર્તવ્ય-અમલનો વીર્યોલ્લાસ અધિકાધિક જાગતો જાય છે ને ? એ ખાસ તપાસવું ઘટે.

આ પંચસૂત્રની ભાષા આગમ જેવી અતિમધુર, પ્રૌઢ અને ભાવવાહી હોઇ એની રચના કોઇ પ્રાચીન પૂર્વધર મહર્ષિએ કરી હોય એમ સમજાય છે. એમાં રહેલા વિશિષ્ટ કોટિના ભાવો જોઇને ૧૪૪૪ ગ્રંથના પ્રણેતા મહાન શાસ્ત્રકાર આચાર્યવર્ય શ્રી હરિભદ્રસૂરીશ્વરજી મહારાજે આ ગ્રંથ ઉપર શબ્દસંક્ષિપ્ત અને અર્થગંભીર વ્યાખ્યા લખેલી છે. એમના પણ વચનો સૂત્રવચન જેવા હોઇને એનાં ય રહસ્યો ગંભીરપણે ઉકેલવા રહે છે. પ્રસ્તુત વિવેચનનો પ્રયત્ન એ માર્ગે એક અલ્પ પ્રયાસ છે.

'પંચસૂત્ર' શું ? : પાંચ સૂત્રનો વિષય:-

આ શાસ્ત્રનું નામ શ્રી પંચસૂત્ર એટલા માટે છે કે આમાં મુખ્ય પાંચ અધિકારને લગતા પાંચ સૂત્રનો સમૂહ છે. અધિકારનાં નામ આ પ્રમાણે છે—

(૧) પાપ-પ્રતિઘાત અને ગુણબીજાધાન
(૨) સાધુધર્મ-પરિભાવના
(૩) પ્રવ્રજ્યા-ગ્રહણ-વિધિ
(૪) પ્રવ્રજ્યા-પ્રતિપાલન
(૫) પ્રવ્રજ્યા-ફળ.

(૧) પાપ-પ્રતિઘાત અને ગુણબીજ

પાંચમામાં પ્રવ્રજ્યા એટલે કે દીક્ષાના ફળ તરીકે અનંત અવ્યાબાધ સુખાદિમય આત્માની સિદ્ધ અવસ્થા,

મુક્તદશા વર્ણવી છે. ત્યાં મોક્ષદશા પ્રગટ કરવામાં સર્વપ્રથમ કારણ તરીકે પહેલા સૂત્રમાં **પાપ-પ્રતિઘાત** અને **ગુણ-બીજાધાન** કરવાની પ્રક્રિયા બતાવી છે. અહીં **પાપ-પ્રતિઘાત**માં 'પાપ' એટલે અશુભ અનુબંધનો આશ્રવ= આગમન, અથવા અશુભ અનુબંધવાળા કર્મોનો આશ્રવ. અનુબંધ એટલે તેવા તેવા પાપની પરંપરા ચલાવે તેવી બીજ શક્તિ. એવી અશુભ પરંપરા ચાલે એવાં કર્મનું આત્મામાં આગમન એ પાપ કહેવાય, તેનો પ્રતિઘાત એટલે વિચ્છેદ. એ એવો કે જેથી એ અનુબંધ નષ્ટ થયેથી એ પાપનો આત્મા પરથી અધિકાર જ ઊઠી જાય. અર્થાત એ પાપોમાં આવતા તીવ્ર મિથ્યાત્વ, ભવરુચિ, અસદ્ અભિનિવેશ, કષાયાવેશ, વગેરે પાપો તરફ આત્મા પ્રેરાય જ નહિ, અને તેથી આત્મા પર ગુણબીજનો અધિકાર સ્થાપિત થાય.

'ગુણબીજ' એટલે ગુણોનું બીજ. 'ગુણો' એટલે ભાવથી પ્રાણાતિપાત—વિરમણ (હિંસાત્યાગ) વગેરે; કે જે શ્રાવકપણાના અંશે અને સાધુપણાના સંપૂર્ણતઃ ગુણ છે. એનું 'બીજ' એટલે એવા મુલાયમ વિપાકવાળા કર્મનું સ્થાપન, કે જેથી તીવ્ર રાગ-દ્વેષ-આવેશના સંક્લેશ અટકી જઈને ગુણની પરંપરા ચાલે. આનું નામ ગુણબીજાધાન. તેનો પરમ આધાર પહેલા સૂત્રમાં બતાવેલ ચતુઃશરણ-સ્વીકાર વગેરે ઉપાયો એવા સચોટ છે કે એનાથી આ પાપ-પ્રતિઘાત અને ગુણબીજ-સ્થાપન થવા દ્વારા પછીના સૂત્રોના વિવિધ પદાર્થ આત્મામાં ઊભા થવાની ભૂમિકા સર્જાય છે.

(૨) સાધુધર્મની પરિભાવનાઃ—સાધુ-ધર્મ એટલે

પંચમહાવ્રત અને કષાયોપશમરૂપ ક્ષમાદિ ૧૦ પ્રકારનો ચારિત્ર-ધર્મ-એની પરિભાવના એટલે એની પૂર્વભૂમિકા તૈયાર કરવા માટે કરાતો એનો તીવ્ર ઝંખનાભર્યો અણુ-વ્રતો વગેરેનો અભ્યાસ. જૈન શાસ્ત્રોમાં ભાવના શબ્દનો અર્થ (૧) ચિંતવન, ઝંખના, અને (૨) અભ્યાસ, યાને વારંવારનો પ્રયત્ન થાય છે. તેથી અહીં પરિભાવના એ ચિંતવન કે ઝંખના શુષ્ક નહિ કિન્તુ દિલને ભાવિત કરે એવી ચૌક્કસ પ્રયત્નવાળી અને આત્માના ચારિત્રના વીર્યોલ્લાસને જાગ્રત કરવા તરફ પ્રેરે એવી લેવાની છે. એ માટે બીજા સૂત્રમાં શ્રાવકના પાંચ અણુવ્રત ઉપરાંત બીજી અનેકાનેક અદ્‌ભૂત અને અતિ આવશ્યક સાધનાઓ બતાવી છે.

(૩) પ્રવ્રજ્યા-ગ્રહણ-વિધિ:-એટલે કે મુમુક્ષુએ દીક્ષા યાને સંસારત્યાગ કઈ રીતે કરવો તેનું વિધાન. આ સૂત્રમાં પણ ગંભીર સુંદર પ્રક્રિયા બતાવવામાં આવી છે.

(૪) પ્રવ્રજ્યા-પરિપાલન:-આમાં સાધુ-ધર્મના ચારિત્રગુણથી આત્મા અધિકાધિક ભાવિત ને વાસિત યાવત્ ચંદનમાં સુગંધની જેમ આત્મામાં એ ગુણ એકરસ કેમ બને એ માટેના ચૌક્કસ પ્રકારના અત્યંત આવશ્યક ઉપાયોનું વર્ણન છે, કે જે ઉપાયો સાથે ચારિત્રધર્મની ચર્યાનું પાલન કરવાનું છે.

(૫) પ્રવ્રજ્યા-ફળ તરીકે ચારિત્ર પરાકાષ્ઠાએ પહોંચીને સર્વકર્મના ક્ષય પૂર્વક ઉભું થતું મોક્ષફળ ગ્રાહ્ય છે. આ સૂત્રમાં મોક્ષ અંગેનું અદ્‌ભુત પ્રતિપાદન કરેલું છે.

ટીકાકારનો મંગળ શ્લોકઃ નમસ્કારઃ-

શ્રી પંચસૂત્ર ઉપર વ્યાખ્યાકાર વ્યાખ્યા કરતાં મંગળમાં આ શ્લોક લખે છે કે

પ્રણમ્ય પરમાત્માનં મહાવીરં જિનોત્તમમ્ ।
સત્ પઞ્ચસૂત્રક-વ્યાખ્યા સમાસેન વિધીયતે ॥

અર્થાત્ જિનેશ્વર ભગવાન પરમાત્મા શ્રી મહાવીરદેવને નમસ્કાર કરીને સત્ એવા પંચસૂત્રની વ્યાખ્યા સંક્ષેપથી કરવામાં આવે છે. પરમાત્માને નમસ્કાર રૂપી મંગળ એ ઇષ્ટ શુભકાર્યની આડે ઊભેલા વિઘ્નોનો યાને અંતરાય કર્મનો નાશ કરે છે, માટે શુભ કાર્યના પ્રારંભે તે જરૂરી છે. ભગવદ્-નમસ્કાર સુવર્ણસિદ્ધિ કે અન્ય મહામંત્રો કરતા પણ મહા કિંમતી છે. માટે તો કહે છે ને કે

इक्को वि नमुक्कारो.. तारेइ नरं व नारिं वा ।

મહાવીર પ્રભુને કરેલો એક પણ નમસ્કાર પુરુષને યા સ્ત્રીને ભવપાર કરી દે છે. નમસ્કારનું આટલું ઉત્કૃષ્ટ કોટિનું અચિંત્ય સામર્થ્ય જોઇ કોણ સુજ્ઞ એમાં પ્રમાદ કરે ? અલબત, એ નમસ્કારનું મૂલ્ય, નમસ્કાર સર્વજ્ઞ ભગવાનની આજ્ઞા-સ્વીકારરૂપ બની જવાથી, ઘણું વધી જાય છે. જિનની આજ્ઞાનો સ્વીકાર યાને આત્મસાત્-કરણ જેટલું ઊંચું, તેટલું ફળ ઊંચું. આમ જો નમસ્કારથી મોક્ષ સુધીનું ફળ મળે છે, તો બીજી સદ્ગતિ અને અચિન્ત્ય સિદ્ધિઓ પ્રાપ્ત થાય તેમજ ભયંકર આપત્તિઓ ટળે એમાં નવાઇ શી ?

વચન સત્=સત્ય-સુંદરઃ-પંચસૂત્રક એટલે પાંચ સૂત્રોનું બનેલું 'પંચસૂત્ર' નામનું શાસ્ત્ર. અહીં

'સત્ પંચસૂત્રક' કહીને આ શાસ્ત્રને 'સત્' એવું વિશેષણ લગાવ્યું. શાસ્ત્ર સત્ એટલે સત્ય અને સુંદર. એ શાસ્ત્ર સત્ય એટલા માટે છે કે એની બતાવેલી પ્રક્રિયા જો બરાબર રીતે આરાધવામાં આવે તો તે નિશ્ચિતપણે નિર્વિવાદ તદુક્ત અનંત સુખમય મોક્ષને પમાડે છે. વળી શાસ્ત્ર સુંદર એટલા માટે કે એ જે મોક્ષ માટેની પ્રક્રિયા બતાવે છે તે મનોરમ છે, સુશક્ય છે અને સ્વહિત-સાધક સાથે પરહિત-સાધક છે. પરને લેશ માત્ર પણ પીડાકારક નથી. સ્વાત્માનું અહિત હોય કે બીજાને પીડાકારક હોય તે તો અસુંદર પ્રક્રિયા ગણાય. પંચસૂત્રે બતાવેલી મોક્ષ-પ્રક્રિયા એવી નથી. વિચારક પુરૂષો આવી સત્ય અને સુંદર હિત-સાધના જ પસંદ કરે છે, અને તેનો આદર કરે છે.

સર્વજ્ઞ-અસર્વજ્ઞ-વચનના બે દાખલા:-

એમ તો ઘણા ય મોક્ષની વાત તો કરે છે. પરંતુ તે નથી તો હોતી સર્વથા સત્ય કે નથી એની સાધના-પ્રક્રિયા એકાંત સુંદર. અહીં સર્વજ્ઞવચન અને ઇતર વચનના બે દાખલા લઇએ.

શ્રીકૃષ્ણ-વચન :-

મોક્ષ અને તેના ઉપાયની વાત કરનાર ઇતર શાસ્ત્રમાં એવું સાંભળવા મળે છે કે અર્જુન કૌટુમ્બિક ઝઘડાને લીધે લડવા તૈયાર થયો; છતાં યુદ્ધ ભૂમિ પર 'જુગારમાં ગુમાવેલું રાજ્ય પાછું લેવા જતાં, યુદ્ધ કરીને કુટુમ્બિઓ, વિદ્યાગુરુ તથા અન્ય ગુણિયલ પુરુષોનો સંહાર કરવો પડે છે; તો એ યુદ્ધ કરવા કરતાં ભીખ

માગવી સારી,' એવી ભાવના કરી ! પછી વિજયથી લભ્ય રાજ્ય-સંપત્તિ પર એમ વિરક્ત થઇને શસ્ત્રો હેઠા મૂકી દીધા ! હવે તેને શ્રીકૃષ્ણ તરફથી લડાઇ માટે એમ ઉત્તેજિત કરવામાં આવે છે કે " આ વિરાગ નથી પણ તારી કાયરતા છે ! આત્મા અજર અમર છે, 'એને હું મારૂં છું' એવો ભ્રમ યાને અભિમાન તું શા માટે રાખે છે ?...." ઇત્યાદિ. તેથી એ ઉત્તેજિત થઈ ભયંકર લડાઇ લડે છે. આર્યો વચ્ચે ખૂનખાર જંગ જામે છે. તેમાં કેઇ મહાન પુરુષનો નાશ, ભયંકર દ્વેષ, અને દુર્ધ્યાન તથા વિષયતૃષ્ણાનાં પોષણ વિગેરે પરિણામ નીપજે છે ! શું આવા વચનો સત્ય અને સુંદર ? પાયામાં માંડણી અને અન્તિમ પરિણામ જ આ પ્રકારનું હોય એવાં વચનોને સત્ય અને સુંદર શી રીતે કહી શકાય ? એને મોક્ષશાસ્ત્ર કેમ કહી શકાય ? કષાયથી ભૂલા પડેલા જીવોને તથા સંયોગવશ એવાઓનો પક્ષ કરનાર સજ્જનોને મારી નાખવામાં મૈત્રી અને કરુણાભાવ ક્યાં રહ્યો ? તો તે વિનાની મોક્ષ-સાધનાની પ્રક્રિયા સત્ય યાને યથાર્થ કેમ ગણાય ? અને એ વીતરાગતા તથા મોક્ષને કેવી રીતે નિપજાવી શકે ?

શ્રી ઋષભદેવ--વચન :-

ત્યારે પંચસૂત્રમાં દર્શાવેલ પ્રયોગ-વિધિનાં ચમત્કાર જોઇએ. ભગવાન ઋષભદેવના અઠ્ઠાણું પુત્રો, જેમને ભગવાને પોતાની સંસારી અવસ્થામાં અલગ અલગ રાજ્ય આપેલ હતા, તેમના પર મોટાભાઇ ભરતે, ચક્રવર્તીપણું સંપૂર્ણ કરવા માટે પોતાની આજ્ઞામાં આવી જવા, નહિતર લડાઇ

માટે તૈયાર થવા આદેશ કર્યો. અઠ્ઠાણું ગુસ્સે થઇ ગયા અને લડી લેવાનું ધારીને પ્રભુ પાસે ભરતની અન્યાયી માગણી પર ફરિયાદ કરવા અને પોતાને ન્યાયી પક્ષવાળા તરીકે લેખાવવા ગયા. તે વખતે આ વીતરાગ સર્વજ્ઞ જગતદયાળુ પરમાત્માએ એમને કેવો અદ્‌ભુત બોધ આપ્યો ! એ કહે–

" મહાનુભાવ ! તમે ભૂલા કર્યાં પડ્યા ? ભરતને દુશ્મન સમજો છો ? દુશ્મન તો તમારા અંતરમાં બેઠેલ વિષય–તૃષ્ણા અને અભિમાન આદિ કષાયો છે. વિરાટ પૃથ્વી પર એક નાનકડા જમીનના ટૂકડાની રાજ્ય–સંપત્તિ પર તમને રાગ અને 'અમે એના વ્યાજખી હકદાર' એવું મમત્વ અભિમાન જો ન હોત, તો ભરતને દુશ્મન શું કામ દેખત ? ભરત એ ઝુંટવીને તમારો પરલોક બગાડે જ એવો નિયમ નથી. જ્યારે આ તૃષ્ણા અહંત્વ આદિ આંતર શત્રુઓ તો પરલોક નિશ્ચિત બગાડે છે. માટે હે નરવીરો ! બહારના કહેવાતા દુશ્મન જોવા કરતાં અંદરના ભયંકર દુશ્મન જુઓ. કષાયોથી આપણો આત્મા અનંત કાળથી સળગી રહ્યો છે. એવા કષાયોની ભયંકર આગ બુઝવો. રાજ્ય–લક્ષ્મી અને માન–પાનના પલ્લે પડી અનંતા આત્મધનને કાં ગુમાવો ? આ મહા મૂલ્યવાન અને અતિ દુર્લભ માનવભવ વિષય–ઘેલછામાં તથા કષાયના આવેશમાં બરબાદ કરી નાખી, જાતને અને બીજાને અનંત ભવસાગરમાં ડૂબાડવા માટે નથી, પરંતુ આંતર શત્રુઓ અને જુના કર્મના બંધન તોડીને અનાદિ અનંત કાળથી ચાલી

આવેલી ભવપરંપરાનો કાયમી અંત લાવવા માટે છે! અનંત જ્ઞાન સુખાદિમય શાશ્વત મુક્તિનાં નિજનાં સામ્રાજ્ય લેવા માટે છે....” ઇત્યાદિ.

આ સમજુતીનું સુખદ પરિણામ આવ્યું કે જ્યારે પૂર્વોક્ત પ્રસંગમાં પહેલાં જાતે વિરક્ત બનેલો એ પાછળના ઉપદેશથી કષાય અને ભયંકર હિંસામય બન્યો ને ખૂનખાર લડાઇની લોહીની નદીઓ વહી! ત્યારે અહીં જાતે કષાયથી ધમધમતા આવેલા, પણ હવે ઉપદેશથી શાંત અને વિરક્ત બની સંસારત્યાગી સંયમી સાધુ બન્યા! વળી એ સાંભળીને ભરત દોડતો આવ્યો, અને પશ્ચાત્તાપ કરતો ક્ષમા માગે છે, ને રાજ્ય સ્વતંત્રપણે સુખે ભોગવવા વિનંતિ કરે છે! પરંતુ આ તો સાચું સમજીને ખરા ત્યાગી બનેલા છે; તેમને સંસાર સાથે શી નિસ્બત? એ તો પોતાના ત્યાગ-માર્ગમાં જ દૃઢ રહી આગળ વધતાં વધતાં ઠેઠ કેવળજ્ઞાન સુધી પહોંચી જાય છે! થયું? લોહીનું એક ટીપું પણ રેડાયું નહિ! દુશ્મનાવટ વરાળની જેમ ઊડી ગઇ! મૈત્રી અને અને કરુણાના પૂર વહ્યા! જેમાં આગળ જઇ અંતે ભરત પણ કેવળજ્ઞાની બન્યા! સર્વજ્ઞવચનથી આવું સુખદ પરિણામ નીપજ્યું! એ સર્વજ્ઞ શ્રી તીર્થંકર ભગવાનનો મોક્ષ-પ્રક્રિયાનો ઉપદેશ આ ‘પંચસૂત્ર’-શાસ્ત્રમાં સંગૃહીત કરાયેલો છે; માટે એ સત્ય અને સુંદર છે.

પાંચ સૂત્રનો ક્રમ સહેતુકઃ-હવે પ્રશ્ન છે કે પાંચ સૂત્રનો ઉપન્યાસ આમ ક્રમ? ઉપન્યાસ એટલે સમીપ ન્યાસ, અર્થાત્ અમુક ક્રમવાળી રચનાની રજુઆત. તો

અહીં સૂત્રોનો આ ક્રમ કેમ મૂક્યો ? ઉત્તર એ છે કે આ પાંચ સૂત્રોમાં કહેલા પદાર્થ વસ્તુગત્યા એવી જ રીતે એટલે કે એ જ ક્રમથી પ્રગટ થાય છે. તે આ રીતે કે પાપનો પ્રતિઘાત કર્યા વિના ગુણબીજાધાન થતું નથી, અને....ગુણબીજાધાન થયા વિના વસ્તુતઃ ધર્મગુણ ઉપરના શ્રદ્ધાપરિણામનો અંકુરો ફુટતો નથી; અને તે ન થાય તો સાધુધર્મની પરિભાવના અશક્ય છે. ત્યારે સાધુધર્મની પરિભાવના ન કરેલાને દીક્ષા લેવાની વિધિ આદરવાનો હક નથી. આમ દીક્ષા ન લીધી, તો તેના પાલનનો પ્રયત્ન કયાં રહ્યો ? દીક્ષાનું પાલન ન કરે તેને દીક્ષાનું ફળ મોક્ષ કયાંથી મળે ? મળે જ નહિ.

આ ક્રમ જાળવવાને બદલે જો કોઇ માણસ પાછલા સૂત્રની વસ્તુ દા. ત. સાધુ-ધર્મની પરિભાવના અગર પ્રવ્રજ્યા વગેરે પહેલી જ ઉપાડે અને પૂર્વનાં પગથિયાં ન રચે, તો એ યથેચ્છ તફડંચી કહેવાય. એમાં કાંઇ વાસ્તવિક ગુણ નહિ, આત્માની ઉત્ક્રાંતિ નહિ. તેથી મોક્ષ સિદ્ધ ન થાય. માટે અહીં કહ્યું કે પાંચસૂત્રના ક્રમે જ વસ્તુ પ્રાપ્ત થાય.

આવો પાપપ્રતિઘાત કરીને ધર્મગુણનાં બીજનું આધાન કરવાનું છે. અહીં ગુણ તરીકે પ્રાણાતિપાતવિરતિ આદિ છે. અર્થાત્ જીવહિંસા, અસત્ય વગેરે દોષ-દુષ્કૃત્યો ઉપર સહજ અરુચિ, અપક્ષપાત, દ્વેષ, વગેરે થઇને હવે એનો પ્રતિજ્ઞાબદ્ધ ત્યાગ થાય તે ગુણ. એમાં પણ સ્વર્ગીય સુખ વગેરેની આશંસાથીજ આ હિંસાદિત્યાગ આદરાય,

એની કશી કિંમત નહિ. એ કાંઇ ગુણરૂપ નથી. એમાં તો ભૌતિક સુખ-સિદ્ધિઓની જ અંધ તૃષ્ણા મુખ્ય રહે છે. એના બદલે, 'એ હિંસાદિ દુષ્કૃત્યો ભવવર્ધક છે, મોક્ષને અટકાવનાર છે, આત્માની એક અધમ નિંદ્ય દશા છે,' એમ સમજી એનો ત્યાગ થાય; ગુણની જ શુદ્ધ ચાહના સેવે, એ અહિંસાદિ ગુણોનો આદર થાય, ત્યારે ધર્મગુણ પ્રગટ્યો કહેવાય.

બીજા સૂત્રમાં એ હિંસાત્યાગાદિ ગુણોના સ્વીકારની વાત છે. એના બીજનું આધાન વાવેતર કરવાનો ઉપાય અહીં પહેલા સૂત્રમાં બતાવવામાં આવ્યો છે.

-:બીજાધાન એટલે શું:-

કોઇપણ ધર્મ કે ગુણ એનું બીજ સ્થપાયા પછી ક્રમશઃ એ બીજમાંથી અંકુર, નાળ, પત્ર વગેરે ઉત્પન્ન થઇને એના ફળરૂપે તે તે ધર્મ કે ગુણ પ્રાપ્ત થાય છે. શ્રી લલિત વિસ્તરામાં આનું વર્ણન કરતાં કહ્યું છે કે ધર્મગુણની પ્રશંસા એ એનું બીજ છે. અર્થાત્ તે તે ધર્મ-ગુણ કોઇનામાં જોઇને યા ઉપદેશમાં સાંભળીને મનમાં એનું આકર્ષણ ઊભું થાય, અને ઉદ્‌ગાર સરી પડે કે 'અહો ! કેવો સરસ ધર્મ-ગુણ ! કેવો સરસ હિંસા-ત્યાગ ! અહિંસા, સત્ય ! '....વગેરે એ ધર્મગુણની પ્રશંસા થઇ કહેવાય. આગળ પર ધર્મગુણરૂપી ફળ પ્રાપ્ત થવામાં આ બીજ છે. પછી એના પર એ ધર્મ-ગુણની ચિંતા અર્થાત્, અભિલાષા, ઝંખના થાય કે 'મને આ કયારે મલે ?

મલે તો કેવું સરસ !' એવી ધર્મગુણની હાર્દિક અભિલાષા એ અંકુર તરીકે છે. પછી એ કેમ પ્રાપ્ત થાય, એ માટેનું શાસ્ત્ર-શ્રવણ કરાય, એની પ્રાપ્તિ માટે ઉપાયો યોજાય, ઇત્યાદિ કરતાં કરતાં જીવનમાં એ ધર્મગુણનો સ્વીકાર યાને ધર્મગુણ પ્રાપ્ત થાય, એ બીજનું ફળ આવ્યું કહેવાય.

આ ગુણબીજ ખરેખર પાપપ્રતિઘાત કર્યા પછી જ પ્રાપ્ત થાય છે. એમાં જેવી રીતે પાપપ્રતિઘાતમાં અશુભ અનુબંધના આશ્રવ અટકાવવામાં આવે છે, તેવી રીતે શુભ અનુબંધવાળા કર્મ ઊભા થાય છે. આમ તો પ્રતિસમય કર્મોનો બંધ ચાલુ જ છે. પરંતુ તીવ્ર મિથ્યાત્વ કષાયાવેશ વગેરે શાંત પડી ગયા હોવાથી એના સ્થાને ચિત્તમાં શુભ ભાવ પ્રગટ થાય છે; અને એથી શુભ અનુબંધ એટલે કે શુભની પરંપરા ચાલે એવી સ્થિતિ ઊભી થાય છે. એને પુણ્યાનુબંધ કર્મ કહી શકાય. એના વિપાક વખતે આત્મામાં એવા તીવ્ર મિથ્યાત્વ, કષાયાવેશ વગેરે નહિ હોવાથી ધર્મગુણની રુચિ ઊભી થાય છે.

સારાંશઃ-ગુણબીજાધાન કરવાની લાલસા હોય તો એ પ્રાણાતિપાત-બિરમણ આદિ ગુણોનું પહેલાં તો આકર્ષણ એવું ઊભું કરવું જોઇએ કે જીવનમાં ધર્મગુણ એજ ઉપાદેય લાગે, એજ કર્તવ્ય અને હિતરૂપ લાગે, એજ પ્રાપ્ત કરવા યોગ્ય લાગે, અને હિંસા અસત્ય વગેરે અકર્તવ્ય સમજાય. એમાંથી ધર્મગુણની એ શ્રદ્ધા ઊભી થાય છે કે એ ધર્મગુણોની પ્રાપ્તિથી જ જીવન ધન્ય લાગે, એ ધર્મગુણો જ સારભૂત લાગે. આ શ્રદ્ધારૂપ બીજ એ સમ્યક્ત્વ છે.

એમાં મોક્ષની રુચિ છે, તત્ત્વનો આગ્રહ છે, પરિણતિજ્ઞાન છે. આ બધું કયારે આવે ? પાપનો પ્રતિઘાત થયા પછી જ. ભવરુચિનું પાપ જાય તો જ મોક્ષરુચિ વગેરે પ્રગટે. અતત્ત્વ–મિથ્યાત્વની રુચિનું પાપ જાય, તો જ તત્વની રુચિ જાગે. સંસારરસિકતાનું પાપ જાય, તો જ મોક્ષ–રસિકતા આવે. વિષય–પ્રતિભાસ જ્ઞાન અર્થાત્ વિષયોને સુખભર્યા અને ઇન્દ્રિયોને સુખસાધન તરીકે દેખવું, એ પ્રતિભાસ જ્ઞાન જાય, તોજ તત્ત્વ–પરિણતિનો ગુણ આવે. પરિણતિ એટલે વિષયો, એના સાચા સ્વરૂપે ઓળખાય, હળાહળ વિષસમા સમજાય, ભવવૃદ્ધિ કરનારા તરીકે હૃદયમાં અંકિત થાય. એવું જ હિંસા અસત્યાદિ પાપો માટે લાગે. આ થવાથી મિથ્યાત્વ–પાપનો પ્રતિઘાત થઈને સમ્યગદર્શનરૂપી ગુણબીજની પ્રાપ્તિ થાય.

આ સૂત્રોનો પદાર્થ ઉપરથી સમજવો સહેલો છે, પરંતુ ગંભીર છે. અર્થાત્ હૃદયમાં એની સ્પર્શના કરવાનું કાર્ય ઊંડો વિચાર માગે છે.

પાપ–પ્રતિઘાતથી અશુભાનુબંધનો આશ્રવ અટકી જવાથી તથા ગુણબીજાધાન દ્વારા શુભાનુબંધનો આશ્રવ ઊભો થવાથી હવે હૃદયમાં હિંસાદિ દુષ્કૃત્યોના ભાવ જાગવાની પાપસામગ્રી અટકી જઈને ગુણના ભાવ જાગવાની સામગ્રી ઊભી થાય છે. એવી શુભ વૃત્તિ–પ્રવૃત્તિને અનુકૂળ સામગ્રી બાહ્યથી માનવદેહ, આર્યક્ષેત્ર, પાંચ ઇન્દ્રિય તથા સ્વસ્થ મન, આરોગ્ય, અરિહંત દેવાધિદેવ, નિગ્રંથ ગુરુ, સર્વજ્ઞ વચન ઇત્યાદિ, તથા અભ્યંતરથી શુભભાવ સમ્યગ્

વીર્યોલ્લાસ વગેરે ઊભા થાય છે. ઠેઠ મોક્ષ પામવા સુધી આવી સામગ્રી મળ્યા કરવાની. અશુભ અનુબંધના પ્રતિઘાત અને શુભાનુબંધના આધાનથી આ બની આવે છે. એ પુણ્યાનુબંધી પુણ્યનો પ્રભાવ છે. એમાં મુખ્ય તો વિશુદ્ધ અધ્યવસાય યાને હૃદયનો વિશુદ્ધભાવ કે જેમાં મોક્ષ ને ધર્મગુણની તીવ્ર તમન્ના વગેરે છે એ ગુણબીજ છે.

જ્યારે ગુણબીજાધાનથી હિંસા–વિરમણ આદિ ગુણો તરફ રુચિ સાથે આકર્ષણ ઊભું થયું એટલે આ ગુણો સ્થૂલથી સ્વીકારવા માટે પ્રયત્ન થાય છે. 'સ્થૂલથી' એટલે ગૃહસ્થ ઘરવાસમાં રહેતાં પાળી શકે તેવા મોટા મોટા રૂપમાં હિંસા–વિરમણ, અસત્ય–વિરમણ, વગેરે. એમાં દા. ત. ૧. 'નિરપરાધી હાલતા ચાલતા જીવને જાણી જોઈને હું મારીશ નહિ' ૨. 'કન્યા, ઢોર, ભૂમિ વગેરે અંગે જૂઠું બોલીશ નહિ....' ૫. પરિગ્રહ અમુક પ્રમાણથી વધુ રાખીશ નહિ'....વગેરે. એને અણુવ્રત કહે છે. સંસારત્યાગી સાધુને મહાવ્રત હોય છે કે જેમાં પૃથ્વીકાય, અપ્કાય, વગેરે નાના જીવોની પણ હિંસા વર્જ્ય છે, એમ સૂક્ષ્મ પણ અસત્યનું ભાષણ નહિ,....રાતી પાઈનો ય પરિગ્રહ નહિ, ઇત્યાદિ. એ સ્થિતિનું દિલ ઊભું કરવા માટે અહીં અણુવ્રતો, અને એમાં પોષક બાબતોનો આદર, તથા બાધક બાબતોનો ત્યાગ, આ બધાનો અભ્યાસ કરવાનો હોય છે. આ અભ્યાસ મહાવ્રત અને ક્ષમાદિ દશ પ્રકારના સાધુધર્મે પહોંચવા માટે છે....તેથી એને સાધુધર્મની ભાવનાવાળો અભ્યાસ યાને પરિભાવના કહે છે.

'પરિભાવના' એટલે ભાવના, ઝંખના, તત્પરતા સાથે ચોક્કસ રૂપના વ્રત-આચારાદિના પાલનનો વારંવાર અભ્યાસ. સાધુધર્મ યાને સર્વવિરતિમય ક્ષમાદિ દશ પ્રકારનો ચારિત્રધર્મ બહુ ઊંચો ધર્મ છે. સર્વ બાહ્ય માયા અને અભ્યંતર મમતાદિ છોડીને એ કરવાનો છે, અને તે પણ મન-વચન-કાયા-ઇંદ્રિયોની સર્વ અશુભ પ્રવૃત્તિઓ છોડીને મહાવ્રતો અને એની તકેદારીઓના અણીશુદ્ધપાલન સાથે કરવાનો છે. એ માટે આત્મામાં તેવો વીર્યોલ્લાસ જગાડવા માટે પહેલાં અણુવ્રતોનો શુદ્ધ અભ્યાસ કરવો જોઇએ. તે પણ એ અહિંસા-સત્ય વગેરેની સહજ સુંદરતા વગેરે હૃદયમાં અંકિત કરી દઇ તથા એ અકલ્યાણ-મિત્રોનો સર્વથા ત્યાગ કરી કલ્યાણમિત્રોનો ખાસ સંસર્ગ રાખી, ધર્મ-જાગરિકા આદિ સાથે કરવાનો છે. સાધુધર્મ આત્મામાં ઉતારવા માટે આત્માને બહુ યોગ્ય બનાવવો જોઇએ.

જીવના સ્વભાવમાં શું લાગે છે ? :- પરિસ્થિતિ એ છે કે આત્માએ અનંતાનંતકાળ એનાથી અવળી ચર્યા ખૂબ રસપૂર્વક આદરી છે, તેથી સાધુધર્મનો સ્વપ્ને પણ ખ્યાલ આવ્યો નથી. સાધુધર્મની કોઇ વાત કરે તો 'એજ ખરેખર આત્માનો સ્વભાવ છે' એવું કયાં ભાસે છે ? સાધુધર્મમાં મુખ્ય તપ અને સંયમ આવે છે, શ્રાવક-ધર્મમાં દાન અને શીલ આવે છે. હવે જીવને પૂછીએ કે તારો સ્વભાવ તપનો કે ખાવાનો ? પૈસા દેવાનો કે લેવાનો ? દિલમાં સંયમની વૃત્તિ જાગે કે વિષય-કષાયની ? સંયમી એટલે તો ગમે તેવા રળીઆમણા વિષયો આંખ સામે આવે પણ મન વિષયમાં ન ભળવા દે. આવો સ્વભાવ હજી સ્વપ્ને પણ નથી અનુભવ્યો. જાણે જીવના-સ્વભાવમાં

વિષયરસની ઓતપ્રોતતા થઈ ગઈ છે ! આહાર સહેજે યાદ આવે છે, તપ નહિ ! પરિગ્રહમાં સહેજે આબાદી ભાસે, નિષ્પરિગ્રહતામાં નહિ ! ઇંદ્રિયોના વિષયોનો ભોગવટો નિર્ભય લાગે, ત્યાગ નહિ ! જીવને અતૃષ્ણા સાથે નહિ પણ તૃષ્ણા અને તાલાવેલી સાથે એકરૂપતા જાણે સ્વભાવમાં કાં ન હોય ? સાધુધર્મમાં આવા ઉલટા ભાસ ન નભે. એવા ઉલટા ભાસ ટાળવા આત્મામાં કોઈ પ્રકારની યોગ્ય તૈયારી કરવીજ પડે. તે કર્યા વિના સાધુધર્મની સ્પર્શના ન થાય. પ્રતિપક્ષી જે ચીજો આત્મામાં પેસી ગઈ છે તે કાયમ ન રહેવી જોઈએ.

ચર્યા ફેરવવી જોઇએઃ-

આત્મસ્વભાવથી વિરુદ્ધ ચર્યા અનંતકાળ આદરી છે, એ સહજ જેવી બની આત્મામાં પેસી ગઈ છે, તેને ઓછી કરવી જોઈએ. ઓછી નહિ કરાય તો જીવના હાલબેહાલ થશે. તેને ઓછી કરી ઉચ્ચ સંયમ અને તપોમય જીવન માટે ભૂમિકા તૈયાર કરવાની. એ કેમ બને ? તોજ, કે જો જડને ભૂલાય અને ચેતનનેજ યાદ રખાય. અર્થ-કામ વિસરાય અને ધર્મ-મોક્ષજ સ્મરાય, વિષય-કષાયનું નામ મુકાય અને ત્યાગ-વૈરાગ્ય અને ક્ષમાદિમય જીવન બનાવાય. પણ અફસોસ ! કે જે ચીજો ભૂલવાની છે તેનું વારંવાર સ્મરણ સહેજે થઈ જાય છે, અને જે યાદ કરવાનું તે યાદ આવતું નથી ! અને કદાચિત આવ્યું હોય તો ભૂલતા વાર નથી લાગતી !

રત્નચિંતામણી જેવા માનવભવમાં યાદ કરવા લાયક શું ? અહિંસા, સંયમ અને તપ; ત્યાગ, વૈરાગ્ય અને ઉપશમઃ પરિણતિ, વિરતિ અને અપ્રમાદ, દર્શન જ્ઞાન અને

ચારિત્ર. વગર ખ્યાલે પણ સહેજે સહેજે યાદ આવે, આજ મગજમાં રમ્યા કરે, ભૂલ્યું ભૂલાય નહિ, એ સ્થિતિ ઊભી કરવી જોઇએ. એ માટે ભૂમિકારૂપે છેવટે આંશિક તપ, આંશિકસંયમ આંશિક અહિંસા, અંશે પણ સ્વભાવમાં આવી જવા જોઇએ. એ પોતાની ચીજ લાગે અને તેના પ્રતિપક્ષી હિંસાદિ પાપ સ્થાનકો આહારાદિ સંજ્ઞાઓ, સંસારના કંચન કુટુંબ ત્યગેરે હૃદયથી પારકા લાગે, વેઠરૂપ લાગે, નુકશાનકારી ભાસે. સ્વભાવમાં પેસી ગયેલી અનાદિની અવળી ચર્યા સહજ ભાવે ઊછળી શકે નહિ તેવું થવું જોઇએ. ઊઠે તો બળાત્કારે ઊઠતી હોય એવી સ્થિતિ કરવી જોઇએ. સંયમ લીધો હશે ત્યાં ભૂખ બી લાગશે. પણ હવે મનમાં આહાર અને રસનાની સંજ્ઞા એટલી ઉત્કટ નહિ ઊઠે. તપ અને સંયમ મનને ધ્યાન તરફ લઈ જશે, આહાર સંજ્ઞા તરફ નહિ ઘસડતા સ્વરૂપ રમણતા તરફ ઘસડશે.

સાધુધર્મની પરિભાવના ન થાય ત્યાંસુધી સાધુધર્મ લેવો કારગત ન થાય. તેથી સાધુધર્મ લેતાં પહેલાં લેવાની જે પ્રાથમિક વિધિ. તેના અધિકારની તજવીજ થવી જોઇએ. વિધિપૂર્વક સાધુધર્મ લીધો નહિ હોય તો સાધુધર્મ પાળવા માટે શું પ્રયત્ન કરશે ? જેને સાધુધર્મ લેવાનો છે તેના પોતાના આગળ પાછળના નિકટના સબંધીજનો સહેજે સહેજે એની સાથે બૂઝી જાય. ન બૂઝે તો ઉપાયોથી પ્રતિબોધે તેમેય ન બૂઝે તો યથાશક્તિ એમની આજીવિકાની ચિંતા કરે. રજા માગે. રજા ન મળે તો ગ્લાન–ઔષધ ન્યાયે ઘરનો ત્યાગ કરે. આ વિધિ પછી પાલન માટે પ્રયાસ થવો ઘટે. આત્મા અને પર્યાયની કોરી વાત કર્યે કાર્ય નહિ સરે, પણ તે પ્રમાણે પ્રવૃત્તિ જોઇએ. સાધુપણાનો સોલરાઇટ (એકાન્ત હક) ફક્ત

મનુષ્યને છે. અસંખ્ય તિર્યંચો સમકિતી અને વ્રતધારી દેશવિરતિ અત્યારે મોજુદ છે, પણ સર્વવિરતિ નથી. નરકમાં સમકિતી અને દેવભવમાં પણ સમકિતી છે, પણ વિરતિધર નથી. મનુષ્યભવમાં જ સાધુપણું–સર્વવિરતિ સ્વીકારી શકાય છે; તો તે લીધા અને પાળ્યા વિના મિથ્યા–સપાપ પ્રવૃત્તિ કેમ અટકે? ને સંસ્કારો કેમ ઘસાય? સાધુધર્મની પાલના સિવાય અંતિમફળ મોક્ષની પ્રાપ્તિ શી રીતે થશે? પહેલા સાધુધર્મનું પાલન અને પછી પાલનનું ફળ મોક્ષ. ક્રમ આજ પ્રમાણે છે. આ ક્રમેજ આ પદાર્થ આત્મામાં પ્રગટ થાય છે.

દ્વાદશાંગી પ્રવચનનો આ સાર છે. દ્વાદશાંગીમાં અગણિત પદાર્થો કહ્યા છે. શ્રુતનો એ મહાસાગર છે ને એ બધાનો સાર આ પંચસૂત્રમાં છે. જેણે પંચસૂત્ર ભણીને આત્મામાં પરિણમાવ્યું તેણે દ્વાદશાંગીનું નવનીત પરિણમાવ્યું. કેમકે દ્વાદશાંગી ભણીને આત્મામાં જે ઉતારવાનું છે તે પંચસૂત્રમાંથી સારભૂત તત્ત્વરૂપે મળે છે. આખી દ્વાદશાંગી જુઓ, બે વાત નજરે તરે છે–એક જ્ઞાન અને બીજી ક્રિયા. કોઈ પણ વાત જુઓ, કાં જ્ઞાનની હશે અથવા ક્રિયાની હશે, તે પરસ્પરના સહકારવાળી, અર્થાત્ જ્ઞાન સહિત ક્રિયાની અગર ક્રિયા સહિત જ્ઞાનની. એકલા જ્ઞાનની અથવા એકલી ક્રિયાની વાત નથી. જ્ઞાન વિના ક્રિયા આંધળી છે, ક્રિયા વિનાનું જ્ઞાન લૂલું પાંગળું છે.

જ્ઞાન અને ક્રિયા બંને જોઇએ:–

દ્વાદશાંગીના પહેલાં અંગ આચારાંગમાં મુખ્યપણે આચારની–ક્રિયાની વાત છે, પણ ષડ્જીવનિકાય અને એના ઘાતક શસ્ત્રના જ્ઞાન સાથે. બારમા અંગ દૃષ્ટિવાદમાં દ્રવ્યાનુયોગ

છે. એ જ્ઞાન શુદ્ધ ક્રિયાની સાથે આત્મસ્વરૂપની નજીક લઈ જાય છે. ષડ્દ્રવ્યની વિચારણા જડની વાસના ભૂલાવે, અને સાધુપણાના આચારનું પાલન શુદ્ધ ચેતનાનો પક્ષ મજબૂત કરે છે. સમ્યક્ ક્રિયા આત્માની પ્રવૃત્તિના ચકડોળને મિથ્યા ઘુમરડી લેતું અટકાવી સમ્યગ્ દિશાએ સવળું ફેરવે છે; આ જીવના અનાદિના 'લાવ, લાવ'ના સંસ્કારને અટકાવી સઘળા સંસ્કાર 'લેલે'ના ઉભા કરે છે; 'આવ, આવ'ની વાત મુકાવી 'જા, જા'ની વાત કરાવે છે. ભેળું કરવાના સંસ્કાર જતા કરાવી, છોડવાના સંસ્કાર સીંચે છે. આ બધું સમ્યક્ ક્રિયા કરી શકે. ક્રિયા અને જ્ઞાનની વાતજ દ્વાદશાંગીમાં, અહીં પણ તેજ વાત, તેથી દ્વાદશાંગીનો આ સાર. એકલા જ્ઞાનવાળાને તો વાત કાંઈ અને ક્રિયા કાંઈ. તે ચાલે નહિ, શોભે નહિ. સફળ થાય નહિ. જ્ઞાનની વાત સાથે તેની અનુકૂળ ક્રિયા જોઇએ. જ્ઞાન સાથે સમ્યક્ ક્રિયાના ખૂબ જોરથી જ્યારે કુસંસ્કાર નષ્ટ થઈ જાય, મોહ સદંતર નાબૂદ થઈ જાય, ત્યારે અનંત જ્ઞાન પ્રગટ થાય. પછી શૈલેશી ક્રિયાદ્વારા મોક્ષ થાય, એટલે આત્માનું શુદ્ધ જ્ઞાનસુખાદિ સ્વરૂપ પૂર્ણપણે પ્રગટ થયું; હવે ક્રિયાની જરૂર નહિ.

પાપ-પ્રતિઘાત ગુણબીજ વિના બધું એળેઃ-

પહેલા પાપનો પ્રતિઘાત કર્યા વિના ધર્મગુણ બીજનું આરોપણ થતું નથી. એ બંને વિનાનો બધો પ્રયાસ અફળ જશે, અને સંસારની રખડપટ્ટી ચાલુ રહેશે. પરિમિત સંસારને બદલે અપરિમિત સંસાર રહેશે. અનાદિ એવા આ સંસારમાં પાપનો નાશ કર્યા વિના અને ધર્મગુણબીજનું આરોપણ કર્યા વિના અનેકવાર આ જીવે કડક સાધુપણું પાળ્યું; પણ પરિણામે

મુક્તિ જે થવી જોઇએ, તે થઈ નથી એ જોઈ શકીએ છીએ. શાથી એમ બન્યું ? ક્રમ વિના વાસ્તવિક પદાર્થની પ્રાપ્તિ થતી નથી. ક્રમિક પ્રયાસ વિના સાધુધર્મ ગમે તે રીતે લીધો હોય તો તે ગુણકારક નથી થતો; કેમકે એ ચારિત્ર ગુણરૂપ નથી પણ ગુણાભાસ છે.

નિર્બીજ ક્રિયા:-

ચારિત્રનું નજીકનું ફળ શું ? મુખ્ય ફળ આત્માની શુદ્ધિ, અને ગૌણ ફળ સુદેવપણું, સુમનુષ્યપણું, પુણ્યાનુબંધી પુણ્યાઈવાળું ઊંચ ગોત્રીય દેવત્વ-મનુષ્યત્વ. આ ન લાવે એ ચારિત્રક્રિયા ગુણાભાસ છે. નિર્બીજ ક્રિયા છે. બીજ પાપ પ્રતિઘાતપૂર્વક ગુણબીજ પૂર્વે કહ્યું તે, અશુભાનુબંધ તોડી શુભાનુબંધ ઊભા કરાય તે. શાસ્ત્રમાં લખ્યું છે દેવપણું અનંતવાર મળ્યું, પણ એ પુણ્યાનુબંધી નથી બન્યું. દેવપણું ચારિત્રના ગુણ વિના અજ્ઞાન કષ્ટથી પણ મળે. ગમે તે રીતે ચારિત્ર લે. અને અનંતીવાર નવમા ગ્રૈવેયક સ્વર્ગ સુધી ઉત્પન્ન થાય. એ ગ્રૈવેયક દ્રવ્ય ચારિત્ર વિના તો ન જ મળે. સાધુક્રિયા વિના ગ્રૈવેયકમાં ન જવાય. જીવે અનંતીવાર ઊંચી સાધુક્રિયા પાળી, પણ પછી સંસારભ્રમણ થયું, મુક્તિ ન મળી, એ બતાવે છે કે વિધિપૂર્વક-ક્રમ પૂર્વક સાધુક્રિયા લીધી નહિ. પાપ પ્રતિઘાત જ ન કર્યો, ચારિત્રક્રિયાની તકેદારી કરી. આત્મામાં કાંઈ મહત્ત્વનો પલટો કરવો જોઇએ, એ વાત જ ન જાણી. સહન કરેલું કષ્ટ એળે ગયું. દેવલોક મળ્યો તેથી તો આત્માનો અનાદિ જડાનંદનો સ્વભાવ ગાઢ બન્યો, પણ તેમાં ઉલટ પરિવર્તન ન થયું. સાધુ બન્યો, કષ્ટ સહ્યું, છતાં સ્થિતિ કંગાળ ! કેમકે સર્વ વિરતી લીધી બરી, મહાવ્રતની પ્રતિજ્ઞાઓ કરી બરી, પણ જીવ બાવાપીવામાં,

સુખશીલતામાં, માનપાનમાં, કષાયોમાં, મસ્તાન બન્યો! સંજ્ઞાઓ એણે જીતી નહિ, પણ સંજ્ઞાઓથી એ જીતાયો!

મોક્ષ સાધનામાં બીજ સમ્યક્ત્વઃ સબીજ ક્રિયાથી જ મોક્ષઃ-

પ્રોફેસરે વિદ્યાર્થીને ૨૫ વર્ષ ભણાવ્યો. મહાન ગ્રંથોનું દોહન આપીઆપી શિષ્યને ભણાવ્યો પણ છવ્વીસમા વર્ષે પરીક્ષા લીધી ત્યારે સામાન્ય ગણિતના હિસાબમાં ચૂક્યો. કેવું કરૂણ અંજામ! તેવીજ રીતે સાધુધર્મ લીધો પણ તેના ફળમાં સંસાર મળે એ કરુણ અંજામ થયો. હિંસાની ઘેલછા અસંયમની અહર્નિશ કુટેવ, ખાવાપીવાની લાલસા, વિષયોની લંપટતા, કષાય અને પ્રમાદની પરવશતા આત્માને દયાર્દ્ર કોટિમાં મૂકે છે. સાધુક્રિયા કરી પણ ફળ ન મળે તો સમજવું કે વિધિ અને ક્રમમાં ખામી છે. ક્રમથી વિધિપૂર્વકના માર્ગ તરફ માત્ર સમ્યક્ દૃષ્ટિ પણ થાય, તો પણ તેની ભવસ્થિતિ અર્ધપુદ્ગલ પરાવર્તની અંદરજ. તે વિના ભાવિમાં પારવિનાનો સંસાર છે! માટે સમ્યક્ત્વ વિનાની કોઈપણ કરણી અથવા સમ્યક્ત્વ વિનાનું ચારિત્ર આગામી સંસાર-સ્થિતિકાળની કોઈ ગેરેન્ટી (પ્રમાણપત્ર) નથી આપતું. કેમકે એ ક્રિયા નિર્બીજ છે, વંધ્યા છે. બી નહિ હોય તો ફળ થવાની આશાજ નથી. દરેક ક્રિયા અને ચારિત્રમાં બીજ એટલે તત્વશ્રદ્ધા અને મોક્ષરુચિ હોવીજ જોઇએ. બીજવિનાની ક્રિયા નિર્બીજ ગણાય, સબીજ ક્રિયાથીજ ફળની પ્રાપ્તિ થાય. સબીજ ક્રિયા આવ્યા પછી દીર્ઘ સંસાર ન હોય. આત્માના પ્રદેશે પ્રદેશે (અણુએ અણુએ) તત્ત્વની શ્રદ્ધા અને મોક્ષરુચિ હોય તો કોઇપણ ક્રિયા તેને સંસારમાં

રખડાવનારી ન થાય. એટલા માટે આ શાસ્ત્રના પદાર્થો પરમાર્થથી એજ ક્રમે આવિર્ભૂત [પ્રગટ] થાય છે, એમ કહ્યું.

ભવાભિનંદી અયોગ્યઃ-

अयं चातिगम्भीरो न भवाभिनन्दिभिः क्षौद्राद्युपघातात्प्रति-पत्तुमपि शक्यते ।

આ પંચસૂત્રમાં કહેલા ભાવ અતિગૂઢ અને ગંભીર છે; માટેજ પહેલાં પાપનો સંપૂર્ણ સમૂળગો નાશ કરી ધર્મગુણ-બીજનું આધાન કરવાનું કહે છે. ભવાભિનંદી (સંસાર રસિયો) જીવ પોતાની ક્ષુદ્રતા; લોભરતિ વગેરે દૂષણને અંગે આ પવિત્ર પદાર્થો મેળવવા માટે યત્ન નથી કરતો. અરે ! આ પદાર્થોને સમજવા પણ શક્તિમાન નથી, અને પદાર્થને સમજવાની દરકાર સરખીય એને નથી. એની કિંમત જ ન હોય પછી એની ગરજ કે દરકાર શેની જાગે ? એટલે ગુણબીજ જ નથી તો ફળ કયાં ? બીજ વિનાની ગમે તેટલી કષ્ટમય ક્રિયા પણ કરવામાં આવે તેથી ફળ ન જ બેસે. એ તો ભવાભિનંદીપણાના પાયા પર ઊભેલા અને એને પોષનારા ક્ષુદ્રતા આદિ આઠ દુર્ગુણોથી આત્માનો જે પ્રાથમિક શુદ્ધ ભાવ હણાઈ ગયો છે, તેને તે દુર્ગુણો ટાળી શુદ્ધ કરવામાં આવે, અને શ્રદ્ધાપૂર્વક શ્રાવકના અણુવ્રત, ગુણવ્રત, અને શિક્ષાવ્રત સ્વીકારી એનો ખૂબ ખૂબ અભ્યાસ થાય, સાથે જરૂરી બીજા ગુણો અને સાવધોનીઓમાં સતત પ્રયત્ન રહે, ત્યારે સાધુધર્મને યોગ્ય તથા ઉત્સુકતાવાળું મન ઊભું થાય છે. આ બધો અભ્યાસ અને પ્રયત્ન એ પરિભાવના છે.

ભવાભિનંદીના ૮ દુર્ગુણ

અહીં ભવાભિનંદીના આઠ દુર્ગુણો સમજી લેવાની જરૂર છે જેથી જીવનમાંથી હંમેશ માટે એને દૂર કરી દેવાય, અને સબીજ ધર્મક્રિયાને ધર્મઆચારને અવકાશ મળી શકે. આઠ દુર્ગુણો આ પ્રમાણે છે—

क्षुद्रो लाभरतिर्दीनो मत्सरी भयवान् शठः ।
अज्ञो भवाभिनंदी स्याद् निष्फलारंभसंगतः ॥

(૧) ક્ષુદ્રતા, (૨) લાભરતિ, (૩) દીનતા, (૪) માત્સર્ય, (૫) ભય, (૬) શઠતા, (૭) અજ્ઞતા, અને (૮) નિષ્ફલારંભ પ્રયત્ન. આનો ટૂંકો વિચાર આ મુજબ છેઃ—

(૧) ક્ષુદ્રતાઃ-હૃદયક્ષુદ્ર એટલે તુચ્છ, છીછરું, ઉત્તાન, ઉછાછળું, હલકટ, વગેરે હોય. એમાં વસ્તુને ઊંડાણથી જોવાની વાત નહીં. માત્ર પોતાનો અધમ સ્વાર્થજ પ્રિય હોવાથી એ સ્વાર્થ સિદ્ધ કરવાની તાલાવેલીમાં કોઇપણ વસ્તુ કે પ્રસંગને દીર્ઘદૃષ્ટિથી કે નિપુણદૃષ્ટિથી જોવાની વાત જ ન હોય. આ સ્થિતિમાં તાત્ત્વિક શ્રદ્ધા આવેજ કયાંથી ? તત્ત્વ ગળે ઉતરે નહિ, સમજાય નહિ, તો પછી ટકવાની વાત જ શી ? તત્ત્વોની વાતો ગળે ઊતરે અને ટકે તો જ સતત વિચાર તાત્ત્વિક કોટિના રહી શકે. એ માટે તુચ્છ સ્વાર્થની અંધતા ટાળી વસ્તુ કે પ્રસંગને સાચા રૂપમાં જોઇ તપાસવી, અને એ માટે સૂક્ષ્મ બુદ્ધિથી વિચાર કરવો. એમ કરવાથી અનુચિત વર્તન, દુષ્કૃત્ય કે દિલના દુષ્ટ ભાવથી બચી જવાય. આના માટે ધર્મરત્ન પ્રકરણમાંનો પ્રસંગ જોવા જેવો છે.

પર્વત નારદનું દૃષ્ટાંત:–

શ્રોત્રીમતી નામની એક નગરીમાં એક પાપભીરૂ ક્ષીરકદંબ નામે બ્રાહ્મણ રહેતો. એ વેદશાસ્ત્રનો જાણકાર હોઈ એની પાસે એનો પુત્ર પર્વત, બહારથી આવેલ નારદ, અને રાજપુત્ર વસુ શાસ્ત્રાભ્યાસ કરતા હતા. એકવાર મહાજ્ઞાની આવેલા બે મુનિઓમાં એક મુનિ ધીરેથી બીજા મુનિને કહે છે કે આ ત્રણમાંથી બે અધોગામી અને એક ઊર્ધ્વગામી છે. ઉપાધ્યાય એ સાંભળી ગયો. મનને થયું કે વીતરાગના માર્ગને અનુસરનારા આ મહાભાગ અસત્ય બોલે નહિ. ત્યારે એમાં રાજપુત્ર પ્રાયઃ અધોગામી સંભવે છે. બાકી બેમાં કોણ, એક અધોગામી, એ તપાસવું જોઇએ. કેમકે અધોગામી હોય તે કેઈ પાપકર્મો કરે. એવાના ગુરુ બનવામાં મોટો દોષ છે. કહ્યું છે:–

‘ भर्त्तु र्भार्याकृतं पापं शिष्यपापं गुरोर्भवेत् ।
राज्ञि राष्ट्रकृतं, पापं राजपापं पुरोहिते ॥ ’

અર્થાત્ ‘ પતિના માથે પત્નીના, ગુરુના માથે શિષ્યના રાજાના માથે પ્રજાના, અને પુરોહિતના માથે રાજાના દુષ્કૃત-પાપોનો ભાર ચઢે છે. ’ એમ વિચારી પરીક્ષા માટે અંધારી રાતે લાખના રસનો ભરેલો ૧–૧ કૂકડો નારદ અને પર્વતને આપી કહ્યું કે મેં આને મંત્રથી મૂર્ચ્છિત કરેલો છે તમે એને જ્યાં કોઈ ન દેખે ત્યાં મારીને લાવો. ’

નારદ ગુરૂનું વચન અલંઘનીય છે એમ માનતો તે લઇને ઉપડ્યો. જંગલમાં જુએ છે તો તારામંડળ જોતું લાગે છે. યક્ષમંદિરમાં યક્ષ જોતો લાગ્યો. શૂન્ય ઘરમાં પણ લાગ્યું કે ‘ અહિં હું પોતે તો જોઉં જ છું. કદાચ આંખ મીંચી દઉં તોય

પાંચલોકપાલ અને દિવ્યતાનીઓ આ જુએ જ છે. માટે ગુરુના વચનનો ભાવ એ છે કે આને વગર માર્યે લઈ આવવો.' એમ કરી પાછો લાવીને ગુરુને સોંપી દીધો. અને ખૂલાસો કર્યો.

પર્વત તો ક્ષુદ્રમતિવશ જંગલમાં કોઈ માણસ ન દેખે ત્યાં મારીને લાવ્યો.

ગુરુએ નારદને આવકાર્યો, અને પર્વતને ઠપકાર્યો કે 'ત્યાં તું, લોકપાલ, દેવતાઓ, વગેરે તો દેખતા જ હતા, તો કેમ મારી લાવ્યો ?' હવે ઉપાધ્યાયને મનમાં મુંઝવણ થઈ કે 'અરે ! આવા નરકગામી શિષ્યને પકવી હું પાપથી કેવી રીતે છૂટીશ ?' સવારે ઉદ્યાનમાં મુનિ પાસે જઈ પૂછે છે,

ભગવંત ! કુટુંબનો માણસ દુષ્કૃતમાં પ્રવર્તે તો અધર્મવડે બંધાય કે નહિ ?'

સાધુ કહે છે સળગતો ઘાસનો પૂળો હાથમાં લેનારો દાઝે કે નહિ ? બસ, એમ ઘરમાલિક પણ બંધાય.'

બ્રાહ્મણ પૂછે છે 'તો પછી એ પાપથી મૂકાય કેવી રીતે ?'

સાધુ કહે, 'જેમ બળતો પૂળો મૂકી દે અને પછી ન દાઝે એની જેમ.'

એ સાંભળીને ક્ષીરકદંબે મુનિ પાસે ચારિત્ર લીધું, અને સદ્ગતિનો ભાગી થયો. પાછળથી પર્વત છાત્રોને 'અજૈર્યષ્ટવ્ય' એવા વેદ વાક્યનો 'બકરાથી યજ્ઞ કરવો' એવો અર્થ કરતા આવેલ નારદે સાંભળ્યું ને કહ્યું કે ગુરુજીએ તો અજ એટલે બકરો નહિ પણ ન ઊગે એવું જુનું ધાન્ય ડાંગર વગેરે કહ્યું

છે. પરંતુ ક્ષુદ્રતાવશ પર્વતે એ કબુલ્યું નહિ, તેમ ખાનગીમાં એની માતાના કહેવા છતાંય ન માન્યું, અને એ અર્થમાં વસુરાજાની સાક્ષી લેવાનું નકકી કર્યું. માતાએ પણ પુત્રમોહવશ વસુને ખાનગીમાં પહેલેથી પર્વતનો પક્ષ કરવા ભોળવ્યો. વસુએ જૂઠી સાક્ષી આપતાં ભવનદેવતાએ એને તરત નીચે પટકયો, મરીને નરકમાં ગયો ! પર્વતનો લોકમાં ફિટકાર થવાથી ત્યાંથી ભાગ્યો, અને બહાર ઘોર હિંસાનો માર્ગ પ્રવર્તાવી અંતે અધોગતિમાં પટકાયો !

ક્ષુદ્રના વિચારઃ–

એક ક્ષુદ્રતા કેવું તત્ત્વ ભૂલાવે છે ! સત્યને ઓલંઘાવે છે ! અને ભયંકર હિંસાદિમાં રકત બનાવે છે ! ત્યાં પછી મોક્ષની દૃષ્ટિ જ કયાંથી જાગે ? માત્ર ભવનો જ આનંદ હોય છે માટે આ ક્ષુદ્રતા ટાળી ઉદાર દિલે વિચારવું જોઇએ કે, ' ક્ષુદ્રતાથી તો અનંતા ભવો ભમ્યો ! હવે મોક્ષ કયારે નિકટ કરીશું ?' કર્મને શરમ નથી. કર્મ તો ક્ષુદ્ર દિલના અતિ દારુણ પરિણામ દેખાડે છે. માટે ક્ષુદ્રતાવશ ભવવર્ધક વિષય ભોગ અને સ્વાર્થના તુચ્છ બહુમાન ન કરાય. ' જો માનપાનાદિ તુચ્છ સ્વાર્થ તથા ધનમાલ આદિ તુચ્છ વસ્તુના લોભ બહુ સતાવે છે, એની ન્યૂનતામાં બહુ બળાપો થાય છે, તો એ તુચ્છના બહુમાનથી હૃદય ક્ષુદ્ર જ રહ્યા કરશે ! દા. ત. ઊંઘ બહુ વહાલી કરી, ત્યાં અડધી રાતે કોઇએ બારણું ઠોકી ભૂમ મારી, તો જાગી જતાં ક્ષુદ્ર મનને થશે કે ' આ કોણ હરામી આવ્યો ?' પછી ભલે કદાચ પેલાને અંદર લેતા કોઈ સારી વાત કરવા ઉપર દિલ લલચાઈ જશે ! ખરી રીતે ક્ષુદ્રતાને બદલે ઉદાર મન

રાખી એજ વિચારાય કે ' કેાણ ભાગ્યશાળી કયા સંકટને લીધે અત્યારે આવ્યેા હશે ? ' તેથી દિલ દયા–સહાનુભૂતિભર્યું રહે, અને આત્મા ઉદયના માર્ગે પ્રયાણ કરતેા રહે. માત્ર મનનેા ઝેાક ફેરવવાનેા છે.

ક્ષુદ્રના તુચ્છ વસ્તુના બહુમાનઃ-

ક્ષુદ્રતા કેવળ સાંસરિક સ્વાર્થના પાયાપર ફાલીફૂલી રહે છે. તુચ્છ ભેાગના બહુમાનથી ક્ષુદ્રતા સતત જેવી બની જાય છે. તેથી તુચ્છ વસ્તુનેા ભારે લેાભ, એની ન્યૂનતામાં ભારે બળાપેા, એ મળવા પર તુચ્છ હરખનેા પાર નહિ, દિવસનેા મેાટેા ભાગ એની વાતેા, એના વિચારેા, અને એવી હલકી પ્રવૃત્તિઓ,–આ બધું સહજ બને છે. આમાં પછી ઊંચી વિચારસરણી, માનસિક ઊંચા ધેારણ, ઉદાર વૃત્તિઓ, ઉદાર વ્યવહાર એ બધું કયાંથી આવી શકે ? ' મારે હજી મુક્તિનું કેટલું અંતર ? હું ભવવૃદ્ધિ કરી રહ્યો છું કે ભવસંકેાચ ? ' એનેા સ્વપ્ને વિચાર આવતેા નથી. ક્ષુદ્રતા ટળી મન વિશાળ બને, ઉદાર બને, તેા તુચ્છલેાભ, તુચ્છભેાગ, તુચ્છમાન, તુચ્છ-વિષયેા વગેરેને મહત્વ જ ન અપાય. બનવા જોગ છે કે એનેા ત્યાગ ન કરી શકતેા હેાય પરંતુ ત્યારે દિલ એમાં ઓતપ્રેાત પણ ન થાય. ઉલ્ટું એની ક્ષુદ્ર-તુચ્છની રમત વેઠરૂપ લાગે, ગ્લાની કરાવે, એના એવા આંધળિયા નહિ કે જેથી જીવેા પ્રત્યે દયા ગુમાવે, સહાનુભૂતિ ભૂલે, પરેાપકાર વીસરે. એ બધું તેા ક્ષુદ્રતાના ખેલ છે. ક્ષુદ્ર નિષ્ઠુર બને છે, નિર્દય થાય છે. બીજાની ભૂલ, અગર પેાતાને થતું લેશ પણ નુકશાન સાંખી શકતેા નથી. એને વિચાર નથી કે,

ઉદારની વિચારણાઃ-

'સામો જીવ પણ મારી માફક એક સંસારી જીવ છે, કર્મથી કચરાયેલો છે. એની તો બિચારાની દયા જ ખાવી રહી, એના પર ગુસ્સો શો કરવો? ગુસ્સો થાય તો આખા જગતને પીડનારી એ કર્મ સત્તા અને મોહના અંધાપા પર થાઓ. બાકી એ જીવને તો સદ્‌બુદ્ધિ મળો-એ બિચારો ભૂલ, કષાય અને દુષ્કૃત્યથી બચો; બિચારો દુર્ગતિના દુઃખમાં ન ફસાઓ એનું ભલું થાઓ' આવી કરુણા-મૈત્રી ભાવ રાખવો જોઈએ. નિર્દયતા અને દ્વેષ રાખવાથી ધર્મની સગાઈ નહિ થાય. જ્યાં આ વિચાર જ નહિ ત્યાં એ ક્ષુદ્રતા-વશ ધર્મ આવે જ કયાંથી? વાત વાતમાં હું પદ આવે,-'હું જ કાંક છું. બીજા કુછ નહિ એવો ગર્વ રહે યેનકેન પ્રકારે મને મનગમતું મળવું એઈએ. હું સારો લાગું....' એવી તુચ્છતામાં બડાઈ હાંકવી, જુઠા બોલવા નિંદા કરવી, વગેરે દુર્ગુણો ઘર જ ઘાલી બેઠા હોય. એમ તુચ્છ સ્વાર્થમાં બીજાનું વટાઈ જાય એની ચિંતા નહિ. ધન આદિના લોભે બીજાને કચરવામાં સંકોચ નહિ! માયા-પોલિસી હૃદયમાં રમતી, અને વર્તનમાં વણાયેલી! આત્મહિતકર દાન-શીલ-તપ વગેરેની સાધના કડવી લાગે. આ બધા ક્ષુદ્રતાનાં પરિણામો છે. વળી જરૂર પડયે પોતાને દાનની ટીપમાં લખાવવું પડસે એ ભયથી 'આ ટીપ ને આ કામની જરૂરજ શી છે?' એમ કરીને આખું જ ઊડાવવાથી વાત! તેમાં બીજાઓના દાન પણ ઊડી જાય એટલી હદની ચેષ્ટા ક્ષુદ્ર હૃદયમાંથી ઊઠે છે. દિલ જો ક્ષુદ્ર ન હોય, ઉદાર હોય, તો તો આત્મહિતકારી અને જગતહિતકારી દાનાદિધર્મ પ્રત્યે ચાહના

ઊભી થાય. એના વિના જીવન અસાર કૂચા લાગે. હૃદયમાં ધર્મની ભાવના એવી ઉછળ્યા કરે કે ધર્મના બાધક પ્રલોભનો તુચ્છ લાગે. ભય રહે કે આ દુન્યવી પ્રલોભનોથી રખે ધર્મ-ભાવના તૂટે !

ધર્મભાવના શું શીખવે છે ? :-

ધર્મ ભાવના તો શીખવે છે કે 'નાશવંત અને આત્મ-હિતઘાતક જડ પદાર્થની બહુ કિંમત શી આંકવી ? રસદાર ભોજન કે હીરામાણેક આદિ તો જીવને પાગલ બનાવી નચાવનારા છે, દુર્ગતિના કૂવામાં ઉતારનારા છે. એના શા અભરખા રાખવા ? દિલની અભિલાષા તો એક માત્ર અનાસંગ પદની રખાય, પણ પુદ્ગલના સંગની નહિ. હીરામાણેક, મેવા-મિઠાઈ, બંગલા-વાહન વગેરે બધું તો એકેન્દ્રિય જીવોના કલેવર છે. એવા તુચ્છ કલેવર માટે ક્ષુદ્ર શું બનવું ? એની ઉજાણી શી માનવી ? મડદા પર ઉજાણી ગીધડા કરે, ક્ષુદ્રતાને લીધે આવા વિચારનું સ્વપ્નું પણ નથી આવતું. ઉલટું તત્ત્વની મશ્કરી કરવાનું સુઝે છે ! નિર્બુદ્ધિ પોતાની જાતને મહાબુદ્ધિમાન માની મહાજ્ઞાનીઓને સમજણ વિનાના માને છે. અગર થોડું શાસ્ત્રજ્ઞાન પણ હોય તો ય ક્ષુદ્રતાવશ પોતાની પ્રજ્ઞતાનો ભ્રમ અને અભિમાન ભારે ! ટૂંકમાં કહીએ તો આ ખતરનાક ક્ષુદ્ર-વૃત્તિના પાયા પર અનેકાનેક દોષ દુર્ગુણો અને દુષ્કૃત્યો એટલા રસપૂર્વક સેવાય છે કે ત્યાં ગુણબીજ લાવે એવા વિષયવિરાગ, કષાયારુચિ, ક્ષમાદિગુણોની પ્રશંસા, ભવનો ભય, મોક્ષની રુચિ વગેરેના ફાંફા હોય છે.

(૨) ભવાભિનંદિનો રજો દુર્ગુણ

લોભરતિ : (લાભરતિ) :–જીવનમાંથી સદંતર લોભ જવો ઘણો મુશ્કેલ, બહુ ઊંચી કક્ષાની વાત ! પરંતુ ભવાભિનંદી જીવને લોભની ભારે ગૃદ્ધિ હોય છે, પક્ષપાત હોય છે એ તો સિક્કો મારે છે કે ' લોભતો રાખવો જ જોઇએ. આપણે તો સાધુ થોડાજ છીએ ? સંસારી છીએ. લોભ ન હોય, ધંધો ન કરીએ, પછી સંસાર કેમ ચાલે ? એવું જીવન તો મુફલિસ ગણાય ! માણસને મહત્વાકાંક્ષા તો હોવી જ જોઇએ ' આમ લોભ નીડરપણે સેવ્યે જાય, એ માત્ર લોભ નહિ, કિન્તુ લોભ-રતિ છે. એથી અલ્પ લોભી અને અલ્પ ધન–ધાન્ય આદિમાં સંતોષી જીવને તો એ મૂઢ, અજ્ઞાન, એદી રાંકડા સમજે છે. ત્યાગની વાત આવે ત્યારે કહેશે કે ' બહુ ઝીણું શાસ્ત્ર ! ચોથા આરાની વાત ! ' આજના કાળે તો વળી લોભ ને લાભ વિના ચાલે ? ' એવી લાભરતિવશ ધનમાલ, માનસન્માન, મેવાપકવાન્ન, વગેરેનો લાભ થવા પર એટલો બધો એમાં આસક્ત બને છે, એને એવું સર્વસ્વ માને છે, પ્રાણથી અધિક સમજે છે કે રાતદિવસ એની જ ચિંતા, એના જ વિચાર, અને એની જ ગડમથલ કર્યા કરે છે. ત્યાં પછી એ ક્ષણિક, ચંચળ અને મર્યા પછી જીવની સાથે નહિજ જનારી વસ્તુના લાભ કડવા માનવાની વાત ક્યાં ?

પૌદ્ગલિક લોભ, એની પછી થતો લાભ, એના પર વધતો લોભ અને વધુ મેળવવાની દોડધામ, વળી પૂર્વની પુણ્યાઇ-વશ થતો લાભ, એમ લોભ-લાભની પરંપરા ચાલે છે. એ વિષચક્ર છે. કપિલ બ્રાહ્મણને રાજા બે માસા સોનું ભેટ આપશે એ આશા હતી. પણ જ્યારે રાજા કહે છે 'માગ શું જોઈએ છે?' ત્યારે કપિલને એટલો લાભ નક્કી થઈ જવા પર વધુ લોભ જાગ્યો કે રાજા મારી ઇચ્છા મુજબ માગવા કહે છે તો પછી ચાર માસા માગું' પણ પાછું મનમાં થયું કે 'એટલું તો રાજા આપશે પણ એટલેથી શું?' એમ લાભ ઉપર લોભ વધ્યો. વળી પાછો રાજાએ આપવાનો આંકડો માંડ્યો નથી એટલે અધિકાધિક લાભ કલ્પી એના પર '૮-૧૫-૨૫....માગું' એમ લોભ વધતાં ઠેઠ કોડના આંકડે કામ પહોંચ્યું! ત્યાં પોતે હવે ચોંકી ઊઠે છે, કે 'અરે! આ શું? આમ તો લોભનો થોભ નહિ 'इच्छा हु आगाससमा अणंता!' અહો! આ મૂઢ જીવની કેવી અનંતાનંત કાળથી ગોઝારી લોભની લત કે હજી આવા ઊચ્ચ માનવભવે પણ છૂટતી નથી! આવા બુદ્ધિ, સમજ, વિવેકના ભવે નહિ છૂટે તો કયાં છૂટશે? લાભ તો અનંતીવાર અનુપમ અનુપમ થઇ ગયા, છતાં લોભ શમ્યો નથી એ હકીકત છે. લાભથી લોભ ન શમે; એ તો તદ્દન નિઃસ્પૃહતાથી જ શમે. માટે મારે હવે લોભ કરાવનારા ઘરવાસ માત્રથી સર્યું' એમ કરી કપિલ મુનિ બન્યા. છ માસમાં આંતરિક સૂક્ષ્માતિસૂક્ષ્મ પણ લોભના કુરચા ઉડાવી કેવળજ્ઞાની બન્યા!

પરંતુ ભવાભિનંદી જીવ લાભ-લોભના વિષચક્રમાં ફસેલો એ બન્નેને અતિ જરૂરી લેખે છે. કદાચ ભગવાનની ભક્તિ

કરે, ગુરુનો ઉપદેશ સાંભળે, આંખમાં આંસુ ય લાવે, ગળગળાપણું દેખાડે, છતાં અંતરમાં લોભ-લાભની ગાંઠ સજ્જડ રાખે છે. ધર્મ-સાધનાને પૌદ્ગલિક લાભ-લોભના ઢાંચામાં ઢાળે છે ! એનો એનો એટલો બધો પક્ષપાત રહે છે કે ત્યાં સર્વથા ધન અને ઇન્દ્રિય-વિષયોના ત્યાગની વાત મગજમાં બેસતી જ નથી ! એને સમજાતું જ નથી કે

'લોભ સર્વ પાપનું મૂળ છે ! સર્વ ગુણોનો નાશક છે ! જીવને આ સંસારમાં અપાર પીડા પમાડનાર છે ! અનંતા-કાળથી કર્મના ચીંથરેહાલ ગુલામ તરીકે ભટકાવનાર છે ! જીવને નિજના મુક્તિના અનંત આનંદથી તો દૂર શું, પરંતુ અહિં પણ તૃપ્તિ અને અપરિગ્રહ તથા સર્વત્યાગના અપૂર્વ સુખથી દૂર ને દૂર રાખનારો છે. આવી સમજના અભાવે માત્ર જડ જગતની જ એક રટના અને આનંદ હોય છે. એને જ ઉપાદેય માની એ લોભ ન કરનારને ગમાર લેખે છે. તો પરિણામ કેવું ? સુભૂમ ચક્રવર્તી રાજ્ય-લોભની ગૃદ્ધિમાં, ચક્રી બ્રહ્મદત્ત અને ત્રિપૃષ્ઠ વાસુદેવ ઇન્દ્રિયવિષયના લોભ-લાભની આસક્તિમાં, મમ્મણશેઠ ધનના લોભની રતિમાં...વગેરે કેઈ પામરો મરી મરી સાતમી નરકમાં પટકાઈ ગયા ! મમ્મણનો પ્રસંગ બતાવે છે કે વાતમાં કંઈ માલ નહિ અને લાભ-લોભની ચીકણી રતિ હૃદયમાં કેવીક જામી પડી ! ને કેવી રીતે એ ફાલીફૂલી સાતમી નરકમાં એને ઉતારનારી બની ! ટૂંકો પ્રસંગ આ પ્રમાણે છે—

મમ્મણનું દૃષ્ટાંતઃ—

મમ્મણ શેઠ પૂર્વ જન્મમાં એક વણિક હતો. એકવાર ઘરે સાધુ આવ્યા. ઘરમાં બીજું કાંઈ દેખ્યું નહિ, પણ કોઇને

ત્યાંથી આવેલો સિંહ-કેસરિયો લાડુ જોયો, તે સાધુને વહોરાવી ખૂબ ખુશીખુશી થઈ ગયો. સાધુના ગયા બાદ પણ માને છે કે ' ધન્ય દિવસ કે મુનિને સુંદર દાન દેવાનો લાભ મળ્યો!' એટલામાં પાડોશી આવી પૂછે છે કે ' કેમ ? પેલો લાડુ આપ્યો કે ? આ કહે ' અરે ? એનો તો સુંદર લાભ મળ્યો ! ' પેલો કહે ' અરે, શું મારા ભાઈ ! લાભ તો ઘણા ય લેવાય. આ તો એક ચીજ હતી. લાવો જો એ શેમાં મૂક્યો' તો ? ' મમ્મણે ભાજન આપ્યું. એમાંથી કણિયા ચોંટેલા જોઈ મમ્મણને કહે, 'ચાખો આ.' મમ્મણ ચાખીને ચકિત થઈ ગયો ' વાહ, આ તો કોઇ અવ્વલ ચીજ છે ! અરે ! હું ભૂલ્યો. રહો હમણાં જ જઈ લાડવો પાછો લઈ આવું; ગયો. ગામ બહાર નીકળતા મહારાજને ઘૂમ મારી 'મહારાજ ઊભા રહેજો' મહારાજ કહે 'ભાઈ ખપ નથી.' આ કહે ' અરે પણ મારે ખપ છે.' મહારાજ સમજ્યા કંઈક બાધા-નિયમ લેવો હશે, તે ઊભા રહ્યા. મમ્મણ કહે ' બાપજી જરાક ભાઈસાબ ! માફ કરજો તમે ઘેર આવ્યા તે સારું કર્યું. ફરી પણ પધારજો, જોગ હશે તો હું બીજા બહુ લાડવા વહોરાવીશ. પણ હમણાં તો ભાઇસાબ, મને પેલો મારો લાડવો આપો. ' સાધુ કહે ' ઓ ભલા માણસ ! દાન કર્યા પછી પાછું મંગાય ? ' ' મહારાજ ! એ હું સમજું છું, ન મંગાય પણ જરાક મને એની તૃષ્ણા જાગી છે. તો દ્યો ભાઇસાબ મારો લાડવો. ' સાધુ સમજાવે છે ' અરે મહાનુભાવ! એ તો હવે ચારિત્રનો માલ થઈ ગયો, તે સાધુને દેવાય, ગૃહસ્થને નહિ. ' ' એ બાપજી ગમે તે હોય, પણ મને એનો મોહ લાગી ગયો છે એટલે તમારે પગે પડું, દ્યો મને, દ્યો,

મારો લાડવો.' 'ભલાભાઈ ! આ તો અમે ગુરુજીની ચિઠ્ઠીના ચાકર, તે ભિક્ષા લઈ જઈએ. બાકી આ માલ તો ગુરુજીનો છે એટલે અમારે તો ગુરુજીનેજ આપવાનું.' મમ્મણ કહે કે 'ભાઇસાબ ! હું ગુરુજી પાસે કયાં આવું ? મેં તો તમને આપેલો છે. માટે મહેરબાની કરીને દઈ દો મારો લાડવો.' મમ્મણને લાડવાનો એવો તો લોભ લાગ્યો છે કે સાધુએ એ લોભના ભયંકર પરિણામ અને દાનના અદળક લાભ સમજાવ્યા છતાં ન માન્યું ત્યારે સાધુ નીચે બેસી એને વાતમાં રાખી કપડાંની અંદર હાથ ઘાલી લાડવો નીચે ધૂળ-ભેગો ચોળી નાખ્યો, ઊભા થઈ કહે છે કે 'હવે તમે જાઓ દીધેલા દાનની બહુ અનુમોદના કરજો. પુણ્યલાભ ઘણો વધી જશે.' પેલો કહે 'ના મહારાજ ! મને લાડવો દો' 'તો જુઓ, આ ધૂળમાં ભળેલો છે, તમે જાણો.' મમ્મણ લોભની ગૃદ્ધિમાં શોક કરતો કરતો પાછો ગયો; દાનથી જબરદસ્ત પુણ્ય ઊભું કરેલું, તેમાંથી ઘણું બાળી નાખ્યું. વધારામાં બાકીના પુણ્યામૃતમાં મોહના ઝેરી કણિયારૂપી પાપાનુબંધ નાખ્યો. પરિણામે બીજા ભવમાં મમ્મણ શેઠ થયો. રત્ને જડેલા સોનાના બળદિયા જેટલું અદળક ધન મેળવવા છતાં પેલા પાપાનુબંધથી અત્યંત મમતા રહી ! એને ધન ભેગું કરતાં માલ મફત કે સસ્તો યા વધુ ન મળવા વગેરેનો ભારે શોક થતો;. મેળવવાની લોભરતિ રહેતી, અને માત્ર તેલને ચોળા ખાવાની ભારે કૃપણતા રહી. ઇત્યાદિ તામસ ભાવથી મરીને સાતમી નરકે ગયો.

એવા અનંતા પામરો મરીને સાતમી નરકે ગયા. દાટેલા નિધાન ત્યાંને ત્યાં પડી રહ્યા, અને લોભ-લાભરતિવશ જીવોને

અનેક ભવોમાં ભ્રમણ, કપામણ, છૂંદામણ યાવત્ એકેન્દ્રિયકાયમાં અસંખ્ય કે અનંતકાળની કેદ મળી.

સમરાદિત્ય ત્રીજાભવના અધિકારમાં અવાંતર કથામાં બાલચંદ્ર પોતાનો ભાઈ ગુણચંદ્ર ભાગ ન લઈ જાય અને સાત લાખ સોનૈયા પોતાને પચે, એ માટે ભાઇને મારી પર્વતના ભાગમાં દાટેલ એ ધન પર ચોકી કરતો હતો. પણ સિંહ કે સાપથી મર્યો ! કેટલાંય ભવો બાદ ગુણચંદ્ર ત્યાં બાજુના નગરમાં વણિકપુત્ર થઈ તે પર્વત પર પધારેલા તીર્થંકર ભગવાનને વંદન કરવા ગયેલ. ત્યાં પ્રભુને પૂછે છે, ' ભગવંત ! આ શું આશ્ચર્ય કે પર્વત પર ઊગેલ એક નારિયેળીના વૃક્ષનું મૂળ નીચે ઠેઠ તળેટીએ હતું ? શું ત્યાં નિધાન છે ? અને તે કોણે દાટ્યું ? ભગવાન કહે છે, ' હા, ત્યાં નિધાન છે અને તે તેં તથા નારિયેળીના જીવે પૂર્વના એક ભવમાં બે ભાઇ બનીને પર્વતના નીચેના ભાગમાં દાટેલ, પણ ભાઇએ તને ધનલોભથી માર્યો. પછીથી વચલા એક ભવમાં એણે જાતિસ્મરણથી ધન જાણી ત્યાંથી ઉઠાવી તળેટીએ દાટ્યું. આમ લાભરતિવશ જીવ એકેન્દ્રિયપણામાં ગયો. હવે એનો શો ઉદ્ધાર ? ભવાભિનંદી એટલે કે સંસારનો રસ આવા લોભ-લાભરતિ આદિ દુર્ગુણો પર પોષાય છે.

ભવવ્યાધિનું કુપથ્ય લાભ-લોભ-રતિ સામે વિચારણા:-

અતિ લોભ ને લાભરતિ તો દીર્ઘ ભવવ્યાધિને લાવનાર ભયંકર કુપથ્ય છે. જડ પદાર્થના લાભમાં લોભનો વિજય થાય છે. એવા લાભ-લોભના સત્કાર ન હોય, એમાં ખુમારી ન શોભે. વિચારવું જોઇએ કે ' અહો મારા જીવનું કેવું અજ્ઞાન ! કે પરાધીન

લાભ પર શાબાશી ? આત્માને કાળો મેશ કરનાર લોભમાં ઉજમાળતા ? લાભ તો પૂર્વના પુણ્યની અનુકૂળતા હોય તો વગર ધારણાએ, અને નહિ જેવી મહેનતે, અઢળક થઈ જાય છે. અનુકૂળતા ન હોય તો ગમે તેટલી ઝંખના, દોડધામ અને હોશિયારી છતાં ખુશામત કરીને પણ લાભ નથી થતો. કદાચ પાપોદયે લેવાના દેવા ય થાય છે. આવા કર્મને આધીન પરના લાભની પૂંઠે શું પડવું ? આત્મામાં પાપનો ગંજ ખડકે એવા તુચ્છ માન-માલનો લોભ શો કરવો ? લોભ તો સુકૃતો, સદાચારો અને સદ્‌ગુણોનો જ કરાય, જેથી સુસંસ્કારો વધે. સત્તા-સંપત્તિ -સન્માન-વિષયસુખોના લાભથી તો જુગજુના અને ભવવર્ધક જાલિમ કુસંસ્કારો દૃઢ થાય છે ! જેને ભૂંસવાની તક પછીના ભવોમાં કયાં મળવાની ? એ તો એને નિર્મૂળ કરવાની અનુપમ તક આ માનવભવમાં છે. તેને કેમ ગુમાવી દેવાય ? ' આ વિચાર નથી. ઇચ્છાઓના ધાડેધાડા હૃદયમાં ઘુસે છે. ચિંતાનો હુતાશન સળગે છે; કારમા પાપ કરવામાં આંચકો નથી આવતો, ભાઇ ભાઇના કે પિતાપુત્રના જેવા પવિત્ર સંબંધો ગંદા બનાવાય છે; મહાન ઝઘડા ખડા થાય છે. હિંસા જૂઠ, અનીતિ, ગુસ્સો, પ્રપંચ વગેરે અનેક દુર્ગુણો આત્મામાં જીવંત થાય છે ! આવા અનેક અનર્થોને લાવનાર લોભમાં ખુમારી અને મગ્નતા કરવી એ કેટલી બેવકુફી છે ! આવી જંજાળમાં જીવન પાણીના રેલાની જેમ ચાલ્યું એકાએક પૂર્ણ થઈ જાય છે ! ત્યારે એ એ લોભ અને લાભ ભવાંતરે જીવને કયાંય શરણ કે બચાવ નથી આપવાના એ નિશ્ચિત છે. માટે વિચારીએ કે-'જીવ ! લોભ લાભથી જરા પાછો વળ. એ થઈ જાય ત્યાં એની કવિતા ન

ગા. એને કર્તવ્ય ન માન. સમજ કે એ આત્મગુણના ચોર છે, ત્યાજ્ય છે. એને સેવવામાં પુરુષાર્થિપણું નહિ પણ કાયરતા છે. દુન્યવી મહત્વાકાંક્ષા પર કર્તવ્યનો, ગુણનો, હોશિયારીનો, કે નિષ્પાપતાનો સિક્કો મારવો એ ભવાભિનંદીનું બીજું લક્ષણ.

ત્રીજો દુર્ગુણ દીનતા એ, કે વાતવાતમાં ઓછું આવે, બધું સુંદર અને સર્વાંગ સંપૂર્ણ જોઇએ, જરાએ ઓછું ન ચાલે, સારૂં મળ્યું તો પણ ટેવ રોદણા રોવાની! હંમેશનો અસંતોષ! ગમેતેટલું મળે, ગમેતેટલું સચવાય, તોપણ ઓછું પડે. કાંઈ નથી મળ્યું એમ લાગ્યા કરે! એમ તો જગતની કઈ વાતમાં ખામી અને અધુરાશ નથી રહેવાની? કોઇનીય બધી ખામી કદીય નથી ટળી. ત્યાં ખોટી ઝંખના શી કરવી? પરંતુ ભવાભિનંદીને મળેલાના સંતોષને બદલે ન મળ્યાનો ખટકો થાય છે, મળેલામાં સત્તર ખામીઓ દેખે, શોક કરે અને ઝુરે છે! ખામી ટાળવા અને મનમાન્યું મેળવવા અધમ ગુલામીઓ અને ચાપલુસી કરે છે! સદાનો માગણિયો તે કૂતરાની જેમ દીન બની ચાટુ કરીને માગ-માગ કરવામાં એને શરમ નહિ! પોતાના ઉત્તમ કુળ, ધર્મ, ગુરુ આદિનું કાંઈ જ ભાન નહિ. જાત ભૂલે, કૂળ ભૂલે, સ્વમાન ચૂકે, પાપમાં ડૂબે ને પાશવી સંજ્ઞામાં પરવશ બને છે.

સંસાર પોતે સર્વાંગે દુઃખમય છે, સર્વાંગે સુખમય નથી. સર્વાંગે સુખ તો પોતાના આત્માના શુદ્ધ સ્વરૂપમાં છે, અને આછું સુખ એવા આત્મસ્વરૂપની રમણતામાં છે. તે સિવાય તો જડ પદાર્થોના સંયોગોમાં સુખાભાસ છે, સુખના પડછાયા છે, તે પણ મહાદુઃખની ફોજ લાવનારા! ત્યાં સુખની આશા શી?

જો આશા ખોટી છે, તો ઇષ્ટ જડ-સંયોગ ઓછો ય મેળવ્યા પછી મનને ઓછું શું લગાડવું ? સંસાર સર્વ અંગે તો નહિ પણ એક અંગે ય સંપૂર્ણ નથી, છતાં સંસાર-રસિકનો સ્વભાવ જ દીનતા કરવાનો ! વારેવારે મનને ઓછું જ આવ્યા કરે ! સંસારનો રસ જીવને મૂઢ બનાવે છે. એ પુદ્ગલનું ય સ્વરૂપ સમજતો નથી, તેમજ આત્માનું ય સ્વરૂપ સમજતો નથી ! એ આત્માનું અવિનાશી, અપરાધીન, એકાંત સુખસ્વરૂપ સમજતો નથી. એ આત્માનું અવિનાશી, અપરાધીન, એકાંત સુખસ્વરૂપ જડ પુદ્ગલના સ્વરૂપમાં શોધે છે. એને ભાન નથી કે પુદ્ગલ તો નાશવંત છે, પરાધીન છે, અને પુદ્ગલના આશીને એ દુઃખ દેવાના સ્વભાવવાળા છે, ત્યાં તે સુખ જડે ? અમૃતની શોધ સર્પના મુખમાં કરાય ? સાચા સુખી થવું હોય તો સંસારનો વિશ્વાસી ન બન. સંસાર એટલે જ ઓછપ ! ત્યાં પૂર્ણતા ન હોય; તેથી થોડામાં તૃપ્તિ કર. 'મારે શી ખામી છે' ? એમ મન નાખી જરાય દીન ન બન, થોડું મળ્યું ઝાઝું માન, તો જ હજુ કાંઈ સુખની આશા રહે. આ તો જ બને કે જો જીવ અર્થ-કામને સર્વસ્વ ન માને, જો ઇન્દ્રિયોના વિષયોમાં લુબ્ધ ન બને. નહિતર એકાદવાર મહાસંયમ પણ પાળ્યું હોય છતાં જો વિષય-ગૃદ્ધિ જાગી, તો પછી જીવ એવો દીન અને કંગાળ બને છે કે પૂર્વકમાઈ જાણે બધી ડૂલ !

કંડરીકની દીનતાઃ—

બહુ ઊંચે ચઢેલાને પણ જો દીનતા આવી જાય તો કેવો પટકે છે એ પુંડરીક-કંડરીકની કથામાં જોવા મળે છે. પુંડરીક રાજા છે, નાનો ભાઈ કંડરીક યુવરાજ છે. નગરમાં મહામુનિ

પધાર્યા. એમની દેશના સાંભળી બંને વૈરાગ્યવાસિત બન્યા. પુંડરીક કંડરીકને કહે છે ' ભાઈ ! તું આ રાજ્ય સંભાળ, હું ચારિત્ર લઇશ. ' કંડરીક કહે ' મોટા ભાઈ ! ચારિત્ર તો મારે જ લેવું છે. તમે તો રાજ્ય સંભાળતા પણ વૈરાગ્ય ટકાવી શકશો, અને પછી ય ચારિત્ર લઈ શકશો, ત્યારે હું તો જો રાજ્યમાં પડ્યો તો પછી વૈરાગ્યને મહા જોખમ. પછી કાંઈ આ જિંદગીમાં ચારિત્રનો પુરુષાર્થ થાય નહિ. માટે મને તો હમણાં જ લેવા દો. '

પુંડરીકને લાગ્યું કે એ ઠીક કહે છે, તેથી રજા આપી. કંડરીકે સિંહના જેવા પરાક્રમથી ચારિત્ર લીધું અને એ રીતે પાળવા માંડ્યું. એક હજાર વર્ષ સુંદર તપસ્યાઓ પણ કરી !

હવે દૈવયોગે કંડરીકમુનિ માંદા પડ્યા ! ગુરુ સાથે કુદરતી એ પુંડરીકના નગરમાં આવ્યા છે. ગુરુને રાજા વિનંતિ કરે છે કે ' ભાઇની ચિકિત્સા અહીં જ કરાવો અને જે કાંઈ અનુપાનાદિ જોઇએ તેનો લાભ મને આપો. મારે રસોડું મોટું છે, એટલે બધું નિર્દોષ મળશે. ' ગુરુએ સ્વીકાર્યું. કંડરીકમુનિ ઔષધ પ્રયોગથી સાજા તો થઈ ગયા, પણ દરદની દીનતા પર હવે રાજવી માલમશાલાનો ચટકો લાગવાથી વધુ દીન બન્યા ! તે હવે વિહાર માટે તૈયાર નથી થતા. ગુરુએ સમજાવ્યા છતાં ખાવાની દાઢમાં એવા નિઃસત્ત્વ રાંકડા મનવાળા થઈ ગયા કે ગુરુ પરિવાર સાથે વિહાર કરી જવા છતાં પોતે ત્યાં જ રહ્યા.

રાજા પુંડરીકે જોયું મામલો બગડ્યો છે, તેથી કંડરીક પાસે આવી મધુર શબ્દોમાં કહે છે, ' મહારાજ ! આપે તો કામ સાધ્યું, અને અમે કીચડમાં પડ્યા છીએ. છતાં અમને

વ્યાવચ્ચનો સુંદર લાભ આપ્યો, એ અહોભાગ્ય અમારા ! ફરીથી પણ પાછા ગુરુ મહારાજને લઈને પધારજો, લાભ આપજો !

વિહાર અને સાધુતાની સામાન્ય ગોચરીના કાયર, દીન હીન બનેલા કંડરીકમુનિને જવાની ઇચ્છા નહોતી, પણ હવે મોટાભાઈ રાજા ગર્ભિત સૂચન કરે છે કે ' સિધાવો અહીંથી, ' એટલે શરમના માર્યા ત્યાંથી વિહાર તો કરવો પડ્યો; પરંતુ મન મીઠા સ્નિગ્ધ રસનું લાલચું અને તેથી દીન કંગાલ બનેલું, તે થોડા વખતમાં એકલા પાછા આવ્યા નગરના ઉદ્યાને ! માળીના ખબર આપવાથી રાજા ગભરાઈને ઝટપટ આવ્યો. દેદાર જોતાં સમજી ગયો ' છતાં સ્થિરીકરણ ઉપબૃંહણાપૂર્વક કરવું '-એવા શાણપણથી મુનિને ત્રણ પ્રદક્ષિણા દઈ વંદના કરી કહે છે ' ભાગ્યવંતા છો, દીર્ઘકાળના સંયમી ! બ્રહ્મચારી ! મહાતપસ્વી ! કેવા પરાક્રમી કે રાજશાહી વિષયોના બંધન ફગાવી દઈ મોહના કુરચા ઉડાવી રહ્યા છો ! હવે ગુરુમહારાજ પાસે જ જશો ને ?' કંડરીક મુનિ બોલતા નથી.

રાજાએ જોયું કે તલમાં તેલ નથી; તેથી પૂછે છે, ' શું ગલીચ ભોગ જોઇએ છે ? ' કંડરીક નિર્લજ્જ અને દીન થઈ આંખ માથું નમાવી હા સૂચવે છે. એજ વખતે પુંડરીક રાજા એને પોતાનો વેશ આપી એનો વેશ પોતે લઈ ભાવથી સાધુ બની ગુરુને ભેગા થવા ચાલી જાય છે. બે ઉપવાસ બાદ ત્રીજે દિવસે ગુરુને ભેટી ચારિત્રક્રિયા કરીને શુષ્ક-શીત-અંતપ્રાંત આહારથી પારણું કરે છે. એ ન પચવાથી એ જ રાતે પીડા ઊભી થતાં ઊંચા ઊછળતા ભાવોલ્લાસમાં કાળ કરી અનુત્તર વિમાને જન્મે છે ! કંડરીક દીન રાંકડાની જેમ ખાનપાન પર

તૂટી પડે છે, રાતના અજીર્ણથી મરતાં ભયંકર રૌદ્ર ધ્યાનને લીધે સાતમી નરકમાં ઉત્પન્ન થાય છે! દીનતાએ કેટલું મોટું અંતર પાડયું? અને કયાં પહોંચાડ્યો?

અહિં જોવાનું એ છે કે દીનતાથી માણસનું સત્ત્વ નષ્ટ થઇ જતાં હાથમાં આવેલ પણ ધર્મ જતો રહે છે. પછી તૃપ્તિ-ધરપત ધરવાનું કયાં? અર્થ-કામની સતેજ અભિલાષા 'થોડામાં ઘણું લાગે'-એવી તૃપ્તિ નથી આવવા દેતી. મૂઢ જીવ અર્થકામને સર્વસ્વ માને છે. એમાં પછી મન સદાનું દીન-દુખિયારું રાખ્યા કરે છે. એને ખબર નથી કે 'અર્થની પાછળ દોડધામ એટલે તો આપણા માથાના પાછળ રહેલા પડછાયાને પકડવાનો નિષ્ફળ પ્રયત્ન! જેમ જેમ પાછળ ભાગીએ તેમ તેમ એ આઘો ભાગે. એને બદલે જો આગળ દોડાય, તો પડછાયો પૂંઠે લાગશે. તેમ અર્થથી પણ મોટું ફેરવવાની જરૂર છે. મોટું ફેરવાશે તો અર્થ પછવાડે દોડશે.

તીર્થંકર ભગવંતે અર્થ-કામથી મોટું ફેરવ્યું, તો ચાલતી વખતે પગ તળે સુવર્ણના સુંદર મુલાયમ કમળ હાજર થયા! પણ આપણે તો અર્થને માથા પર ચઢાવીને નાચવું છે! આત્માના ચૈતન્યને પુદ્ગલની જડ વાસનાઓની નીચે કચડાઇ જવા દેવું છે. ભાન નથી કે આ રત્નચિંતામણિ જેવો માનવભવ તો જડવાસનાઓને કચડી ચૈતન્યને ખૂબ ખૂબ વિકસાવવા માટે છે. અર્થ કામની બહુ કિંમત કરવાથી ચૈતન્ય બુઠ્ઠું બનતું જાય છે. અર્થ તો નામથી અર્થ છે પણ પરિણામે ભયંકર અનર્થ નિપજાવે છે. અર્થની તૃષ્ણાભરી વિચારણા જ ખરાબ, તેમાં ગમે તેટલું મળે તો ય ઓછું પડે. વાતવાતમાં ઘમંડ, ઇર્ષ્યા, શોક,

અરતિથી ક્ષણેક્ષણે મનને કાળું કરવાનું.! જરા ગયું તો 'કેમ ગયું' થાય. કેવી **મૂર્ખતા** ! જેનો સ્વભાવ જવાનો જ છે તેને માટે કરી બેસવું છે! અને જે પ્રાપ્ત કરીએ તો પછી એ જાય જ નહિ એવા આત્માના ઉત્તમ ગુણોને પ્રગટ કરવાથી દૂર રહેવું છે! ક્ષુદ્રતા જીવને વિવેક-શૂન્ય રાખે છે. લોભરતિ અને લાભરતિ આત્માને કંગાળ અને પામર બનાવી દે છે! દીનતા નિત્ય દુઃખી રાખે છે. એ ટાળવા શ્રી વીતરાગ પ્રભુ પાસે ત્રણ પ્રાર્થના,- ૧-આજીવન દુઃખક્ષય સાથે કર્મક્ષય, ગમેતેવી વિકટ પરિસ્થિતિમાં પણ માનસિક દુઃખનો ક્ષય, અર્થાત્ મનને ઓછું ન લાગે, મન, મસ્ત રહે, તૃપ્ત રહે, અને એની સાથે નિર્જરા અને ૧૨ પ્રકારે તપની આરાધના. ૨. અંત સમયે સમાધિ, અને ૩. ભવાંતરે બોધિલાભ. પહેલું આખી જીંદગી દરમ્યાન, બીજું મરણ સમયે, ને ત્રીજું મરણ બાદ. ભવાન્તરમાં ત્રણેથી પાપ ટળે, આત્મા ઉજ્જવલ બને. ટુંકમાં, અહિં સુખશાંતિ જોઈતી હોય, પરલોકમાં સુખ ઊભું રાખવું હોય, અને પરિણામે **શાશ્વત** સુખ પ્રગટ કરવું હોય તો દીનતા છોડવી જોઈએ.

(૪) **ચોથો દુર્ગુણ માત્સર્ય** એટલે ઈર્ષ્યા, દ્વેષ, ખાર, વેરઝેર, મોઢું કટાણું થાય, અસહિષ્ણુતા, તિરસ્કાર, બીજાનું સારૂં ન જોઇ શકે. (સૌથી ઉચ્ચ કક્ષા વીતરાગની, તેની નીચે અપ્રમત્ત સરાગ સંયમી, તેની નીચે ક્રમસર પ્રમત્ત, સર્વવિરતિધર દેશવિરતિધર, સમ્યક્ત્વી અને મોક્ષરુચિવાળા મિથ્યાત્વી, ત્યાં સુધીની જીવની દશા ગુણની છે. તેની નીચે ભવાભિનંદીની સ્થિતિએ ગુણ વિનાની દોષભરી દશા) આ છેલ્લા પાટલાની સ્થિતિ મજબુત રાખનાર ઈર્ષ્યા છે, માત્સર્ય છે. એ કોઈનું

પણ સારું જોઈ ન શકે. તેને જોઈને બળાપો કરે, બાર આવે હલકો પાડે, તેની સીધી સારી વાત પણ તોડી પાડે. 'મને લાખ મળ્યા પણ એને સવાલાખ કેમ? કાં મારા વધે, કાં એના જાય!' આવી અધમ વૃત્તિ કરાવે, ત્યાં આનંદ માનવાનું ખમીર જ કયાંથી હોય? પોતાનાથી વધારે ધનિક, વધારે આબરૂવાળો, અધિક જ્ઞાની, અધિક તપસ્વી ઇત્યાદિ અધિકને જોઈને અંદર બળે, અસહિષ્ણુ બની વિકલ્પો ઘડે, સામાને ફજેત કરે. 'હું ઊંચો, બીજા નીચા.' આ અપલક્ષણ કષાયને તેજ રાખે; વિષયરુચિ દૃઢ કરે, પાછા એને ઉપાદેય માને. આ ઈર્ષ્યા ભવવિરાગ અને સમ્યક્ત્વને કોરે રાખે છે, તત્ત્વ સાંભળવા-સમજવા ને સ્પર્શવા નથી દેતી.

ઈર્ષ્યાવશ માણસ એટલો બધો સત્ત્વહીન બની જાય છે કે આમ બીજી રીતે બીજા પરાક્રમ પણ કર્યા હોય, છતાં ઈર્ષ્યા-વશ અવસરે ઉપકારી પૂજ્યને પણ અવગણે છે!

સિંહગુફાવાસી મુનિ શ્રી આર્યસંભૂતિવિજય જેવા શ્રુત કેવળી આચાર્ય ભગવાનની આજ્ઞા લઈને સિંહની ગુફા આગળ ઉપવાસ અને ધ્યાનમાં ચોમાસું પસાર કરી આવેલા. 'ગુફામાંથી ભૂખ્યો સિંહ બહાર નીકળે તો એ ચીભડાની જેમ બટક બટક બચકા ભરીને મને ખાઈ જશે,' એવો ભય શું ન લાગે? પરંતુ આ પરાક્રમી મુનિ લેશ પણ ગભરાયા વિના ત્યાં મહિનાઓ સુધી ધ્યાન-સાધનામાં રહ્યા. ચોમાસુ ઊઠયે પાછા આવતાં ગુરુએ એમને 'દુષ્કરકારક' તરીકે ધન્યવાદ આપ્યો. પણ ત્યાં સ્થૂલ-ભદ્રજી કોશાવેશ્યાને ત્યાં ચોમાસું કરીને આવેલા, એમને 'દુષ્કર-દુષ્કરકારક' તરીકે આવકાર્યા! સિંહના રોજના ભયંકર ભયને

જીતી આવેલા મુનિ અહીં ઇર્ષ્યાને જીતી ન શકયા. એમને લાગ્યું કે વેશ્યાને ત્યાં ચોમાસું કરવામાં દુષ્કર-દુષ્કર-કારકતા શી ? બીજા ચોમાસે ગુરુની ના છતાં કોશાને ત્યાં ચોમાસું કરવા ઉપડ્યા ! ત્યાં એ કાળની રાજમહારાજાઓમાં પ્રસિદ્ધ સૌંદર્યવાળી કોશાને વગર શણગારે પણ જોતાં મુનિ ઢીલાઢચ ! એમના પર કામવાસના ચઢી બેઠી ! વેશ્યા આગળ ભોગની પ્રાર્થના કરે છે. વેશ્યા શ્રાવિકા બની છે, એટલે સમજી ગઇ ' કે આમ તો સ્થૂલ-ભદ્રજીનો ઇર્ષ્યાથી આ ચાળો કરવા આવ્યા હશે, પણ આમના શા ગજા ? હવે એ કેવળ શિખામણથી માર્ગે નહિ આવે. એમને તો જરા ચમત્કાર દેખાડવો જોઇએ. એમ વિચારી કહે છે કે ' મહારાજ ! અમે તો વેશ્યા, નાણું વિના અમારો માલ ન મળે. ' પેલા દીન બની કહે છે, ' પણ હું પૈસા કયાંથી લાવું ? ' વેશ્યા કહે ' જાઓ, નેપાળ દેશનો રાજા નવા સંતને રત્નકાંબલ ભેટ આપે છે તે લઈ આવો. ' મુનિ ઉપડ્યા નેપાળ ! લઇને પાછા વળતાં જંગલમાં ચોરો લૂંટવા આવ્યા એમને દીનતાથી પગે પડી પોતાની સ્થિતિ દયામણી ભાષામાં કહી, દયા માગે છે. ઇર્ષ્યાએ કયાં પહોંચાડ્યા ? ક્ષુદ્ર યાચના, વિષય-લોભરતિ, દીનતા ઇત્યાદિ કોટે વળગ્યા. ચોરોએ દયાથી છોડ્યા. રત્નકાંબલ લાવીને વેશ્યાને દેતાં કહે છે ' લે, હવે તો નાણું પહોચ્યું ને ? વેશ્યાએ સવા લાખ રૂપિયાની કાંબલ લઇ સીધી બાળમાં જ નાખી ? મુનિ ગભરાઈ જઈ કહે છે, ' અરે ! અરે ! આ તું શું કરે ? કેટલી ત્રાસ મુશ્કેલીથી આ હું લાવ્યો છું ! તે તને ખબર છે ? ' બસ, લાગ જોઈ વેશ્યા આંખ ચડાવી કહે છે, ' અરે ત્યારે તમને ભાન છે કે ગુરુએ આખા જગતની

સંપત્તિ કરતાં કેટલી બધી ઊંચી કિંમતના દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર રત્ન તમને આપ્યા ? અને તમેય કેટલાંય જન્મોના ત્રાસ પછી અહીં એ પામી શકયા ? હવે એને આ મારા મળમૂત્રાદિ ભરેલી દેહ બાળમાં નાખતા શરમ નથી આવતી ?....' મુનિ તરત બોધ પામી એનો ઉપકાર માનીને ગુરુ પાસે જઈ ક્ષમા માગે છે.

થોડી પણ ઇર્ષ્યાવશ પીઠ અને મહાપીઠ જેવા અનુત્તર સ્વર્ગગામી મહામુનિઓને પછી બ્રાહ્મી સુંદરી તરીકે સ્ત્રીપણે અવતરવું પડયું ! માટે ઇર્ષ્યા ભૂંડી. તે ભવસ્થિતિ પકવનાર એક મહાન આવશ્યક સાધન પરસુકૃતાનુમોદન-ગુણાનુરાગ નાશ કરે છે; મોટી વિદ્વત્તાને પણ અવસરે આવરી દે છે. અસદ્ આવેશ -અભિનિવેશમાં ફસાવી જીવને એટલો બધો નીચે પટકે છે કે કોઇને માનવા તૈયાર નહિ. શાસ્ત્રની પણ કંઈ અસર લે નહિ એ ભવાભિનંદિતાને સારી રીતે પુષ્ટ રાખે છે.

(૫) ભય:-દીનતામાં પોતાને ન મળ્યાનું દુઃખ છે; મત્સરમાં બીજાને મળ્યાનું દુઃખ છે, ને ભયમાં પોતાને મળેલું ખોવાય તો ? એ ચિંતાનું દુઃખ છે. ત્રણેય દુઃખ ભૂંડા. એમાં ભય વિલક્ષણ ! દુર્ધ્યાનનું પ્રબળ કારણ ભય. ભયથી ભવ નીપજે, ભયથી ભવ વધે. ' હાય, હાય, ચાલ્યું જશે ? નાશ પામશે ? દુઃખી થઈશ તો ?-એ જ હાયવોય, વિષયકષાયની ઉપર અત્યંત અનહદ આસક્તિ, જરાપણ ઊણપ ન આવે, આપત્તિ ન આવે તેવી સતત ઇચ્છા ! કેમ જાણે, ' સર્વ સંપત્તિનો ઈજારદાર પોતે ! લેશ પણ આપત્તિને યોગ્ય નહિ ! ' કર્મના સંજોગો વિચિત્ર છે. વારંવાર ભય રાખવા છતાં કયારે કર્મ ઠગી જાય, કષ્ટ ઊભા કરે, સુખ નષ્ટ કરે, તેનો નિયમ નહિ. તો પછી ભય

રાખવાથી શું વળ્યું ? જવાનું તો જાય છે જ. પણ વધારે ભય કરી કરીને મમતા વધારી ચિંતામાં બળ્યા, આત્મચિંતા કરી નહિ, પરમાર્થ સૂઝ્યો નહિ, પોતાની માલિકીના માનસને જડ પદાર્થોનું ગુલામ બનાવ્યું.

ભયભીતને તો ખાય તો પણ ભય; ખરચ્યે ભય; ખૂટી જવાનો ભય; લુંટાઈ જવાનો ભય, કોઈ માગી જશે તો ? એ ભય, સરકાર કાયદા કરશે તો ? એ ભય, માન જવાનો ભય, સત્તા જવાનો ભય, નહિ સચવાય, પોતાના તાબામાં નહિ રહે. કહ્યું નહિ માને, તેનો ભય ! કેવા ભયના ઘા ! ભયની ઘોર પરંપરા ! ભય અજંપો ચંચળતા કરાવે, સ્થિરતા ન રહેવા દે. ભયમાં ને ભયમાં સુખે ખાય નહિ, ખાવા દે નહિ, પરમાર્થ જાતે કરે નહિ, બીજાને કરવા દે નહિ; સુખે નિદ્રા નહિ, સદ્‌બુદ્ધિ નહિ, ગુણની ને ધર્મની કદર નહિ. ભય તામસ ભાવમાં રમાડે, ધર્મગુરુઓથી ડરાવે, ઉપદેશ-શ્રવણથી આઘો રાખે, અમૂલ્ય ધર્મ-સાધનાથી વંચિત રાખે, કેમ? એક ભય! 'ગુરુ પાસે જાઉં ને દાનનું કહે તો? તપનું કહે તો ? માટે જવું જ નહિ,'

સજ્જનતાના સંગથી દૂર રાખનાર ભયભીત કલ્પના છે. એ જીવનને હાથે કરી અકારૂ બનાવે. પોતાના હાથે પોતાના ઉજ્જવલ જીવનને એ મલીન કરે, ડરપોક બને, અસત્ય કલ્પનાઓ કરે, પશુથી કરાતી સંજ્ઞામાં જ જીવન પુરૂં ! કેમકે એને તો સંસાર એજ કર્તવ્ય. સંસાર જોઈએ એને ભય વિના કેમ ચાલે ? જ્યાં તૃષ્ણા છે ત્યાં ભય છે, તૃષ્ણાથી ભય વધે છે, સંસાર વધે છે. ઘેરથી બહાર નીકળી તીજોરી બંધ કરી કે

નહિ તેની યાદ નથી રહી. સાંજ સુધી ઘેર પાછા જવાય તેમ નથી, બસ આખા દિવસની આધિ. આખો દિવસ ભય, નજર સામે એક જ લક્ષ્ય, કયારે સાંજ પડે ને ઘેર જઉં ને તપાસું કે બધું બરાબર છે કે નહિ! વાત વાતે ભય. ભયનું કારણ ન હોય છતાં પણ ભય લાગે કે 'હાય, હાય! બધું જતું રહેશે તો?' ભયને લીધે કેઇક અસત્યોની, પ્રપંચોની, હિંસાની, કષાયોની યોજનાઓ મનમાં ઘડે. જરૂર પડયે એ આચરવા ય ન પડે, છતાં ભય એ પાપોને વિચારમાં લાવ્યા વિના ન રહે. એ વિચારમાં રૌદ્ર ધ્યાન પણ સંભવે. એમાં આયુષ્ય બંધાય તો મરીને જાય નરકે! ત્યાંથી દુર્ગતિમાં ભટકે! કેમકે પાપના અનુબંધ લઈને અહિંથી ગયો છે. ભયવાળાને અસમાધિનો પાર નહિ. સાચવવાની તાલાવેલી ખૂબ; 'રાતના સૂતી વખત દરવાજો તો બંધ કરવો નથી રહ્યો ને? બધું બરાબર પેક કર્યું છે ને?' રાતના જરાપણ અવાજ થતાં એમ થશે કે 'એ ચોરનો અવાજ તો નથી? કોઇએ તિજોરી ખોલી?' જ્યાં આસક્તિ વધારે, ત્યાં ભયનો પાર નહિ. ભયમાં ધર્મક્રિયા ચૂકાય તો પરવા નહિ. પરમાત્માની પૂજા ભક્તિ સેવા નથી થતી ત્યાં ભય દેખાતો નથી માટે તેનો ભય નથી. 'સાધના અટકી તો કંઈ વાંધો નહિ; કાલે કરશું. શું ઉતાવળ છે? વખત કયાં વહી ગયો છે?' ધર્મ આખો ખોવાય તો ભય નહિ! 'સંસારની સામગ્રીમાં ટાંચ ન પડવી જોઇએ.' આ લત! ભવાભિનંદીને સમાધિનો સ્વાદ નથી, સમાધિનું ભાન પણ નથી. સમાધિની કિંમત નથી; એટલે દુન્યવી ભયોમાં સમાધિ ગુમાવી રહ્યો છે! અસમાધિનો એને ભય કે

દુઃખ નથી. ભવાભિનંદીને ભય ઘણા, આત્માને કલેશ ચોવીસે કલાક.

તિજોરીમાં શેઠઃ–

એક શેઠની પાસે પૈસા બહુ હતા પણ બિચારાને એવો ભય રહ્યા કરે કે રખેને આ છોકરા જાણે કે આપણી પાસે પૈસા બહુ છે તો ખર્ચ કરવા લાગે તો તિજોરી ખાલી થઈ જાય માટે કોઇને ખબર પડવા ન દેતા એ બારણું બંધ કરી ઓરડાની અંદર તિજોરી ખોલીને રૂપિયાની થેલીઓ બહાર કાઢી ગણતા. પછી ખૂબ ધન નજર સામે જોઈ ખુશ થાય કે ' અહો ! કેટલું બધું ધન છે ! ' પાછો રાતદિવસ ભય રહ્યા કરે ને રાતમાંય ઉઠીને આજુબાજુ જોઈ આવે કોઈ અહીં આવતું તો નથી ને? જરાક ખડખડાટ થાય કે ઝબકીને જાગે ! પહેલી તપાસ કરે કે ' કેડે ચાવી છે ને ? તિજોરીનું બારણું બરાબર બંધ છે ને ? ' કેવી ભય સંજ્ઞા કે એને ભગવાનનું નામ પણ ન સાંભળે, તો સુકૃત કરવાની તો વાતેય કયાં ? ભયની વૃત્તિને લીધે ધર્મની લેશ્યા ઊઠવાજ ન પામે. કદી મુનિ પાસે જાય નહિ,– ' રખે પૈસા ખર્ચાવે કે બાધા દે તો ? ' એવો ભય.

એકવાર રૂપિયા ગણવા બેઠેલા એટલામાં બહારનો કાંઇક અવાજ સાંભળ્યો. બારણા સામે જુએ છે તો સાંકળ દેવી જ ભૂલી ગયેલા ! એ જોઈ વિચારે છે કે ' વળી સાંકળ દેવા જાઉં એનો અવાજ બહારનાને સંભળાવાથી વહેમ પડે તો ? અથવા એ એટલામાં અંદર આવી જાય તો ? ' તેથી ઝટપટ નાણાંકોથળી તીજોરીમાં નાખી પોતે પણ અંદર પેસી ગયો અને સાચવીને તિજોરીનું બારણું બંધ કર્યું. ભયની લેશ્યામાં એ જોવું ભૂલી

ગયા કે જો આને કળ બેસી જશે તો અંદરથી પછી શી રીતે ઉઘાડીશ ? કેમકે હેન્ડલ તો બહાર હોય. અને ખરેખર અહીં બન્યું પણ એમજ ! બારણું અર્ધખુલ્લું બંધ થવાને બદલે પૂરૂં બંધ થઈ ગયું ! કળ બેસી ગઈ. થોડીવાર પછી બોલવા જાય તો ખૂલે નહિ અકળાયા, ગુંગળાયા, હવે તો અવાજ કરવા છતાં બહાર કોણ સાંભળે ? તે એમાં ને એમાં અંતે મરી ગયા !

પાછળથી છોકરા બહાર શોધા શોધ કરે કે બાપા કયાં ગયા ? આખા ઘરમાં જોઈ વળ્યા. બહાર કાકા, મામા, ફોઈ વગેરે ને ત્યાં અને ગામ બહાર પણ જોઈ આવ્યા, મળ્યા નહિ, એટલે માન્યું કે ' જંગલમાં ગયા હશે અને ત્યાં શિકારી પશુએ મારી નાખ્યા હશે.' બસ, ડોસાનું મરણકાર્ય કર્યું. પછી ઘરનું સંભાળવા જતાં તિજોરી બંધ દેખી, ચાવી જડી નહિ, લુહારને બોલાવ્યો. લુહારે તો પહેલું હેન્ડલજ તપાસ્યું–બટ બારણું ખૂલતાં ગંધાઈ ઉઠેલું બિહામણું મડદું જોયું ! બહાર લોકોમાં બબર પડી ગઈ ને ગામમાં કહેતી ચાલી કે, ' શેઠ તિજોરીમાં મરી ગયા ! ' આમ બોટા ભયના દોષ પર ડોસાના બેહાલ થયા ! જિંદગી ચિત્તમાં તીવ્ર રાગદ્વેષના સંકલેશ કરી કરીને પૂરી કરી ! પરિણામ શું ? દુઃબદ્ધ અધમ દુર્ગતિઓમાં તીવ્ર રાગાદિના સંકેલશ અને દુષ્ટ પાપોભર્યા જીવનની પરંપરા ચાલવાની !

જડ બાતરના આ ભારે રાગ, તૃષ્ણા, મમતા, મદમાયા કામક્રોધ વગેરેની સતામણી એ ચિત્તની સંક્લિષ્ટ દશા છે.

ભય ચિત્તના સંકિલષ્ટ પરિણામોને અતિ સંકિલષ્ટ કરાવે છે. ભયસંજ્ઞા કાયા, કુટુંબ, ધન, દોલત, વૈભવ ઘરબાર,

માનમર્તબો, આબરૂ-સત્તા વગેરે પૂરતી છે ? કે ' ધર્મધન નહિ મળે તો ? ધર્મ મળેલો લુંટાઈ જશે તો ? ' એવો પણ ભય છે ? ' કાયાના મોહમાં તપ ગુમાવીશ તો ? રસનાના ટેસમાં ત્યાગ કરવાનું ચૂકીશ તો ? દાનમાં વિઘ્ન આવશે તો ? ધર્મ નથી સાધતો અને આયુષ્ય પૂર્ણ થશે અગર રોગ આવશે તો ? ' આ ભય નથી. અનાદિની ભયસંજ્ઞા સામાયિક, પ્રતિક્રમણ પ્રભુભક્તિ, દાન-શીલ-તપ-ભાવ, ક્ષમાદિ ગુણો, વ્રત પચ્ચક્ખાણ, કર્મક્ષય વગેરે ન સધાય ત્યાં નહિ ! ઉલટું ' એ બધુ સાધવા જાઉં, અને કાયા ઓગળી જાય, ધન ઓછું થઈ જાય, ટાઈમ બગડે, વેપારમાં વાંધો આવે, વ્યવહાર ઘવાય તો શું થાય ? ' એ ભય ખરો. અહો, જીવની કેવી દુર્દશા ! અરે ! કદાચ ધર્માનુષ્ઠાન કરશે તો પણ બીજા-ત્રીજા ભયથી ચિત્ત સ્થિર નહિ રાખી શકે. ભય તે કેવા ? તુચ્છ બાબતોના ! એ સારી પ્રવૃત્તિને ડહોળી નાખે છે. ભય ભારે પેંધેલો છે !

સાધુ પણ સાધવાની જાગૃતિ ન રાખે તો ભય એમને ય છોડતો નથી; કેમકે ઇન્દ્રિયો ડાકુ છે. મન ચોર છે. નાગણ જેવી કુવાસનાના ઘોકબંધ હુમલા છે. વિષયોનો દુશ્મન-ઘેરો છે. વિષયની છાયાનો, આગમનનો, એનાં સંપર્કનો ભય થવો જોઇએ. જેટલો ભય મોહની સામગ્રી લૂંટાઈ જવામાં થાય છે, તેટલો આત્મહિતની પ્રવૃત્તિ કે વિચારણા લૂંટાઈ જાય તેમાં નથી, કેવી કારમી દશા ? મુક્તિનું પહેલું પગથિયું મોક્ષરુચિવાળી અવસ્થા છે. જ્યાં સુધી દુન્યવી ભયોથી ભવાભિનંદિતા જીવતી રહે ત્યાં સુધી તે આવે નહિ.

છઠ્ઠો દુર્ગુણ શઠતા-એમાં વાતે વાતે માયા રાખે;

લુચ્ચાઈ પ્રપંચ, દગો, ફટકો, વિશ્વાસઘાત કરે. સ્વભાવથી કપટ કરનારો; કેળવેલી ગુંડાગીરી આદરનારો. નિષ્પ્રયોજન નાની વાતમાં, નકામી બાબતમાં પણ માયા! સીધી વાત કરે નહિ, સરલતા નહિ. કાંઈ લેવાદેવા નથી; છતાં સ્વભાવથી જ દગો! ભૂતકાળનો અનંતવારનો અભ્યાસ કારમી માયાનો. માયા જ આવડે. એના લોહીના પરમાણુ જ એવા કે એકલી માયા જ કરે. તેના યોગે કર્મ પણ એવા બાંધે. આ બધા અનંતકાળના અવળા વળ સીધા સવળા કરે નહિ, અવળાં વીંટ્યા તેવા સવળા ઉકેલે નહિ, ઉંધાઈ મૂકી સીધી દિશા પકડે નહિ એ બધું ભવાભિનંદીપણામાં સુલભ છે. એનાથી બચવું હોય તો અંતરમાં કદાચ માયાનો વિચાર જાગે, પણ એમાં પુરુષાર્થ ન જ ભેળવાય, અર્થાત્ માયાને અમલી ન બનાવાય, પણ તેને ગુંગળાવાય, જેથી એ કારગત ન થાય તો હજી બચાય. છળ પ્રપંચ દગાફટકા કર્યે રાખવા છે, જગતના લાભ કે જગતની વડાઈ લેવા માટે વાતવાતમાં વક્રતા વાપરવી છે, માયા આચરવી છે, ત્યાં મોક્ષની તમન્ના કયાં ઊભી રહે ?

માયાનું પાપ જગતમાં બહુ સહેલું, એમાં ઉઘાડા પડીએ છીએ એવું ન દેખાય. પાછું હોંશિયારમાં ખપાય, અને માયાથી લાભ થતો દેખાય. આ કાળજુની એની કુટવને ટાળવા દિલને શુદ્ધ બનાવવું પડે. કદાચિત્ માયા કરવા મન ઊઠે, પણ હૃદય ના પાડે. 'ધ્રુવ આત્માના ગુણ અધ્રુવ જડ ખાતર મારે ગુમાવવા નથી,' એમ હૃદય પોકારે, પછી મન કદાચ માયા કરાવી જાય પણ તે કેવી? મોળી. ભવાભિનંદીને તો છૂટથી પ્રપંચ, માયા, કપટ જોઇએ, જોરદાર જોઇએ, એમાં અફસોસ નહિ. મામુલી

તુચ્છ વાત હોય પણ માયા ન છોડે. તુચ્છમાન, આબરૂ, અલ્પ વખાણ, તૃણ જેટલી શાબાશી મેળવવા માટે ય માયા કરતાં સંકોચ ન થાય. ભવાભિનંદીતાનો મહાન દુર્ગુણ માયા. જેને સંસાર બહુ ગમે તે માણસ માયા કે જે સંસારની માતા છે, તેને કેમ ન સાચવે? ખૂબી જુઓ, લોભની રતિને ભવાભિનંદિનું અપલક્ષણ કહ્યું, પણ લોભને નહિ! જ્યારે શઠતાની રતિને દુર્ગુણ કહેવાની જરૂર ન પડી, પણ શઠતાને જ દુર્ગુણ કહ્યો. એ સૂચવે છે કે ખાલી લોભ તેવા સંસારરસિક નહિ બનાવે, જેવી શઠતા સંસારરસિક બનાવશે. શઠતા યાને માયા બતરનાક છે.

માયા માણસને કેવો પકડમાં પકડી રાખીને એની પાસે રાત-દિવસ અંતે પોતાને જ બતરનાક ઊંધા વેતરણની ચિંતા કરાવે છે! ત્યારે એની સામે સરળ જીવ અંતે કેવી સુન્દર ઉન્નતિ પામે એવા પવિત્ર વિચારમાં રહે છે! એનો અદ્‌ભુત ખ્યાલ સમરાદિત્ય ચરિત્રના અવાન્તર કથાપ્રસંગોમાંથી મળે છે.

ચન્દ્રકાન્ત નામે એક શ્રેષ્ઠિ પુત્ર બહારગામ ગયેલો છે. એવામાં એના ગામ પર ધાડ પડી છે. ચન્દ્રકાન્ત આવીને જુએ છે તો ઘરમાંથી કંઈક માલ ચોરાયો છે અને પોતાની પત્ની ચંદ્રકાન્તાનો પત્તો નથી. ગામના એક બુઝર્ગ પાસેથી જાણવા મળે છે કે આ લૂંટારાઓ અવરનવર માણસને પણ ઉપાડી જાય છે, જેથી પછી એના સગાવહાલા ઘણું ધન આપીને એને છોડાવી લાવે.

ચંદ્રકાન્તે એ પરથી ધનની થેલી લઈ પોતાના નોકરને સાથે લીધો. એને ભાતાંથેલી પકડાવી. ચાલતાં-ચાલતાં રસ્તામાં નોકરની બુદ્ધિ બગડેલી તે કોઈ પ્રપંચથી ધનથેલી ચાઉં કરી

ભાગવા ધારે છે. પણ કરે શું ? એ થેલી શેઠના હાથમાં છે. એમાં જોગાજોગ એવું બન્યું કે એક સ્થાને બન્ને જણ ભાતું ખાવા બેઠા. પણ ઊઠતી વખતે સહજ ભાવે ચંદ્રકાન્તના હાથમાં ભાતાથેલી પકડાઈ; પેલાએ ધનની થેલી પકડી. હવે નોકર મનમાં ખુશી થતો શેઠ ટળે એની તક શોધે છે. એમાં દૂરથી એક કૂવો દેખતાં ગળગળો થઈ શેઠને કહે કે ' મને બહુ તરસ લાગી છે. '

ભલો શેઠ કૂવો દેખતાં પાણી માટે ગયો. નોકર ચૂપકીથી પાછળ જાય છે. ત્યાં ચંદ્રકાન્ત વાંકો વળી કૂવામાં જેવો પાણી જોવા જાય છે કે તરત પેલાએ એને હડસેલો મેલ્યો; તેથી એ પડ્યો અંદર ! ત્યાં અંદરથી 'નમો અરિહંતાણું' અવાજ આવ્યો. અવાજ પોતાની પત્નીનો પારખીને બોલી ઊઠે છે, ' અહો તું અહીં કયાંથી ? ' પેલી કહે ' મને લૂંટારા લઇ ચાલ્યા, રાત પડવાથી બધાંનો અહીં પાસે મુકામ હતો. મને થયું કે કદાચ એમને ત્યાં મારા શીલપર આક્રમણ આવે એના કરતાં અહીંથી જ રસ્તો કરવો સારો; એટલે બધાને ત્યાં સુતા મૂકી આ કુવામાં પડતું મૂક્યું. પરંતુ તમે અહીં કૂવામાં શી રીતે ?' ચન્દ્રકાન્ત કહે છે. ' હું તને ધનથી છોડાવી લાવવા આપણા નોકર સાથે નીકળેલો. વચમાં ખાવા બેઠા ત્યાં કુદરતી ધનની થેલી નોકરના હાથમાં રહી ! એને બિચારાને એનો લોભ લાગ્યો હશે, તેથી આ કૂવામાં પાણી જોવા હું જેવો વાંકો વળ્યો કે તરત પેલાએ પાછળથી મને હડસેલ્યો. ' પત્ની કહે, અરે, કેવો દુષ્ટ નોકર ! ' આ કહે છે ' ભલી રે બાઈ, એ તો ઉપકારી કહેવાય કે અહીં આપણા બેનો ભેટો કરી આપ્યો. નહી તો હું ચોરોની પલ્લીમાં

જવા છતાં તને કચાંથી પામી શકત!' સરળ માણસ દરેક પ્રસંગમાંથી સારી જ તારવણી કરે. બન્ને જણ કૂવામાં નિરાધાર રહ્યા પાણીની બાજુના એક ટેકરા જેવા ભાગ પર બેઠા બેઠા કોઈ પ્રવાસી કૂવા પર આવવાની રાહ જુએ છે. એમાં દિવસો વીત્યા. છતાં ચન્દ્રકાન્ત કહે છે 'જો પુણ્ય કેવું અદ્‌ભુત કામ કરે છે કે ધન જતાં તું મળી અને અહીં મારા હાથમાં રહેલ ભાતાથેલી આપણા બન્નેને જીવન ટકાવી રાખવા કામ લાગી છે! બાવા તો ભાતું કામ આવે, હીરા માણેક નહિ!' ચન્દ્રકાન્તાને પતિના આવા આવા તાત્વિક બોલ પર ધર્મશ્રદ્ધા વધી જાય છે. હવે ભાતું ખૂટવા આવ્યું બન્ને જણ ચિંતા કરે છે કે 'અરે! અમારે આવા ઉત્તમ ભવમાં શું ચારિત્ર પામ્યા વિના એમજ મરવાનું? કચારે આ ભવકૂપસમા કૂવાની કેદમાંથી છૂટવાનું? સદ્‌ભાગ્યે એટલામાં એક સાર્થવાહ તે પ્રદેશમાં આવી લાગે છે. એના માણસો કૂવાપર પાણી લેવા આવતાં ચન્દ્રકાન્ત બોલે છે, 'અરે? અમને બહાર કાઢો' પેલાઓ જઈને શેઠને વાત કરતાં શેઠે માંચાથી એમને બહાર કાઢવા કહ્યું. એ બંને એમ બહાર નીકળી સાર્થવાહનો ભોજન–સત્કાર પામી ગામ તરફ પાછા વળે છે. રસ્તામાં એક બાજુ મડદું અને પોતાની જ ધનથેલી જુએ છે! ચન્દ્રકાન્તે તરત કલ્પના કરી કે કોઈ શિકારી પશુથી મરાયેલ નોકરનું બિચારાનું આ મડદું લાગે છે. એથી વૈરાગ્ય વધુ દૃઢ કરી જઈ બન્નેએ ચારિત્રમાર્ગ અપનાવ્યો. સરળતાનાં મીઠાં ફળ; માયા કૂડી અને ભૂંડી!

(૭) **સાતમો દુર્ગુણ અજ્ઞતા:**–અજ્ઞતા યાને અજ્ઞાનના બે ભેદ,–(૧) મૂર્ખતા, અને (૨) મૂઢતા. મૂર્ખતા છે એટલે

ગતાગમ નથી. એકજ વાત છે 'લૂંટો, ભેગું કરો, ઉડાઓ, એ માટે બધું કરી છૂટો.' ભલે પછી મૂર્ખને લોક નિંદે હસે,–કે એ પીડાય સંસારમાં, યા દુર્ગતિઓમાં ભારે ત્રાસથી દંડાવું પડે, તેની બબર નથી, ચિંતા નથી, પરવા નથી, આ મૂર્ખતા. બીજી છે મૂઢતા. પંડિત હોય, શાસ્ત્રો ભણેલો હોય કે પ્રોફેસર હોય, બીજાને ભણાવે બરો, પણ તેની પંડિતાઈ મૂઢતાના ઘરની, જે જ્ઞાન છે પણ વિવેક નથી, ભણ્યો છે પણ હૃદય પરિણત નથી બન્યું. શાસ્ત્રથી જો આત્મા કેળવાયો નથી તો એકલી બુદ્ધિ કેળવાઈ તેથી શું ? ભણતરમાં એવો મુંઝાયો કે તેની બધી પ્રવૃત્તિ જડ પાછળની ! પોતાના આત્માનું જ ભાન નથી ! વિચાર-બોલી-આચરણ બધું જડ પાછળનું ! આત્માના હિતની વાતના વિચાર વાણી-વર્તન નથી. નરી મૂઢતા પરમાર્થની બબર નથી.

મૂઢ પંડિત

ઉત્તર પ્રદેશના એક ગામમાં એક પંડિત ઘરે છોકરાઓને વિદ્યાભ્યાસ કરાવતો. એમાં એક યુવાન વિદ્યાર્થી પંડિતની પત્નીની સેવા કરતાં કરતાં એ બંને પ્રેમમાં પડ્યા ! પણ પંડિત પત્ની પરના મૂઢ રાગમાં એની સાથેની આ વિદ્યાર્થીની મર્યાદા-બહારની છૂટને શુદ્ધ સેવા માનતો. અલબત્ પંડિતના દેખતાં કાંઈ વિલાસ થઈ શકતો નહોતો, તેથી જ બંનેએ ભાગી જવાનું નક્કી કર્યું. એમાં એકવાર પંડિતને બહાર ગામ જવાનું થયું ત્યારે મૂઢતામાં એ આ વિદ્યાર્થીને જ પત્નીની સંભાળ રાખવાનું સોંપતો ગયો. હવે તો બંનેને ફાવતું થયું. એક મડદું લાવી ઘરમાં મોંઢુ વગેરે અડધું પડધું સળગાવી થોડી ઘરમાં આગ લાગ્યા

જેવું કરી, ઓલવીને બંનેય બહારગામ ચાલ્યા ગયા. પંડિત આવ્યો. જુએ છે, ઘર સળગેલું છે મડદું પડયું છે, એટલે રોવા બેઠો કે ' હાય ! હું બહાર ગયો તે પત્ની બિચારી બળી ગઈ ! ' હવે એના હાડકાં ગંગાજીમાં પધરાવવા લઈ ચાલ્યો. ગંગાના કાઠે પેલા બે અચાનક આને હાડકાનાં પોટકા સાથે રોતો-કકળતો અને માથું કૂટતો જુએ છે ! એ જોઈને બંનેને દયા આવી ગઈ, ભારે પશ્ચત્તાપ સાથે એની પાસે આવી કહે છે, ' માફ કરજો, અમે કુબુદ્ધિથી તમને દગો દીધો. બનાવટી મડદું બાળી ભાગી આવ્યા. ક્ષમા કરો. ' પંડિત કહે, ' તમે કોણ છો ? હું તમને ઓળખતો નથી. જાઓ અહીંથી. સ્ત્રી કહે છે, ' અરે ! મને ય ભૂલી ગયા ? હું તો તમારી ઘરવાળી. ' મૂઢ બનેલો પંડિત માનવા તૈયાર નથી એ તો કહે છે, ' જા રે જા બાઈ ! ગળે કાં પડે ? મારી પત્ની તો બળી ગઈ. આ રહ્યા એનાં હાડકાં. તું વળી કોણ ? કાશીમાં તારા જેવા ઠગારા બહુ ફરે. જા અહીંથી. પંડિતે ધરાર ન સ્વીકારી. પાંડિત્યે કયાં બચાવ્યો ? રાગની મૂઢતામાં ભાનભૂલો બન્યો, શોક કરીકરીને રખડી મર્યો !

મૂર્ખતાના યોગે જ્ઞાન જ નથી, મૂઢતાના યોગે રહસ્યનું ભાન નથી. ઉચ્ચ આદર્શ નથી. પશુતાથી શી વાસ્તવિક વિશેષતા માનવમાં હોય તે સમજતો નથી. સનાતન સ્વાત્માને ભૂલી ક્ષણિક સુખ દેખાડનારા વિષયોમાં રાતોમાતો રહે છે. તત્ત્વની રુચિ તો શું પણ પણ કોઈ તત્ત્વની વાતો પણ યુક્તિપૂર્વક બીજાને સંભળાવે અને બીજાને તે રુચે, તેય આને ખટકે છે. સ્વજીવનમાં રાતદિ' અતત્ત્વનું પોષણવર્ધન કરે જાય છે. સંસારની ચિંતા સિવાય બીજું સમજવા માગતો નથી. ઇત્યાદિ સ્થિતિ

મૂઢતા અને મૂર્ખતાની છે. આ અજ્ઞતા એ ભય, શઠતા, ક્ષુદ્રતા, દ્વેાભરતિ, માત્સર્ય, વગેરે દુર્ગુણેાને પેાષી રહે છે. જીવ ભવાભિનંદી છે, એટલે આ અપલક્ષણેા છે; અને આ દેાષના યેાગે સંસારનેા રસ એટલે કે ભવાભિનંદિતા મજબુત બને છે. કેઇક મેાહના પાત્રેા અને સ્વાર્થમાં ઉપયેાગી વ્યક્તિએા પ્રત્યે વ્યુદ્ગ્રહ સાથે એવા પ્રેમમાં મૂઢ હેાય કે તેના સત્તર દેાષને ગણે નહિ. કેાઈ સમજાવે તેા માનવા તૈયાર થાય નહિ. ત્યારે કેટલાક કદાગ્રહીએા એવા કે પકડેલું ખેાટું છતાં મૂકવા તૈયાર નહિ. વળી કેટલાક સારાસારમાં ને કાર્યાકાર્યમાં અજ્ઞાન એવા કે જ્ઞાનીની નિશ્રા (આશરેા) પણ ન લે ! મૂઢતા ભયંકર. આમ પેાતાને સમજદાર ગણે, પણ પાછા બીજા મૂઢ બનેલાની પાછળ પેાતે મૂઢ બને. ઉદ્યોગપતિએા મૂઢ, તેની પાછળ દુનિયા મૂઢ. શું કરવું તે સૂઝતું નથી. બધા કરે છે માટે કરવું ! આંધળી દેાટ ! જાણે રહી ગયા. મૂઢતા એટલે પ્રબલ મેાહથી ઘેરાઈ જવું. ચેતન છતાં જડ નચાવે તેમ નાચવા તૈયાર; પણ જ્ઞાની, વિવેકી, સંતેાની શિખામણે સારી ચાલે ચાલવામાં તૈયાર નહિ. વિચારપૂર્વક કામ કરતેા હેાવાનું માને પણ તેના કામ બધા અવિચારી!

એક બાપને મૂઢ દીકરેા, બાપે કહ્યું, ' તારે ચંચળ ને અધીરા ન બનવું, સ્થિર થવું. કાર્ય કરતા પહેલાં વિચારવું. પછી કાર્ય કરતા ડગવું નહિ. ' તેના મકાનની આગળ એક પાડેા રેાજ આવી બેસે. છેાકરેા વિચારે છે કે આના શિંગડા ' વચ્ચે મારું માથું આવે કે નહિ ? ' છ મહિના સુધી આ વિચાર કર્યેા. પછી નક્કી કર્યું કે જરૂર બે શિંગડા વચ્ચે મારૂં માથું આવી જાય કે નહિ એનેા પ્રયેાગ કરવેા. એક દિવસ વખત જોઈ પાડેા

બેઠો હતો, ત્યારે માથું બરાબર શિંગડા વચ્ચે ઘાલ્યું. પાડો ભડકયો, ને નાઠો. પણ બાપાએ ટેક જાળવવા કહેલું, માટે માથું કાઢયું નહિ.

મૂઢ જીવની ખાસીયત કે તેના કાર્ય અવિચારી, બુદ્ધિ સ્થૂલ, તીવ્ર મોહની દૃષ્ટિ. તે ટૂંકી હોય અને પરિણામે એ લોકમાં બેઆબરૂ અને ભારે પશ્ચત્તાપ પામે. લોક પાછળથી હાંસી કરે. ભણ્યો પણ ગણ્યો નહિ, મૂઢ જીવ લાડી, વાડી, અને ગાડી પાછળ ગાંડો. આ જ જીવનનું સર્વસ્વ માને. પરમાર્થ કરવા બુદ્ધિ નથી, ગમ નથી. સ્વાર્થમાં આંધળો, સ્વાર્થને પોષવા કંઇક ઊંધાંચત્તાં કરે. આ લક્ષણો મૂઢતાના છે. અહો ! જડ-માયાને આ જીવની પરવા કે ચિંતા નથી ! પણ જીવ ઘેલો એની જ ચિંતામાં રક્ત છે ! જડમાયા જીવનું નિકંદન કાઢે છે, ત્યારે જીવ જડમાયાને આબાદ કરવા-રાખવામાં જીવન અર્પે છે. જડમાયા જીવને મૃત્યુબાદ એક તસુ કે ક્ષણ પણ આગળ અનુસરવા તૈયાર નથી, પણ જીવ જડમાયાને જિંદગીભર વળગ્યો રહે છે. આ બધું મૂઢતાને આભારી છે. ભલે મોટો બુદ્ધિશાળી ન હોય, પોતે પ્રજ્ઞ ન હોય, જૈન ન હોય, સમકિતી ન હોય, પણ માત્ર મૂઢ ન હોય તોય વિચાર કરી શકે. વિવેકપૂર્વક કામ કરે, બીજાને લાભ થતો હોય તો થવા દે, પોતે થોડું નુકસાન પણ વેઠે. ચાર શાણા કંઇ કહે તેનો વિચાર કરે. વારે વારે નુકસાન થતા હોય, ઠગાતો હોય તો ચેતે. ચિંતવે બોલે કે આચરે તે કાંઇક જડની બહાર નીકળીને જડમાંથી ઊંચે આવીને. આવું કંઈ ન આવે તો ભવાભિનંદિતા શે જાય ?

આઠમો દુર્ગુણ નિષ્ફળારંભસંગતતા–મૂર્ખ પાસે વિચા-રજ નથી, અને મૂઢ ઊંધા જ વિચાર કરે છે; તેથી બન્નેનાં કાર્ય

મૂર્ખતા અને મૂઢતાના પરિણામે નિષ્ફળ નિવડે તેમાં નવાઈ નહિ. કદાચ શરૂઆતમાં સફળતા દેખાય તોય પરિણામે અવશ્ય નિષ્ફળ. અથવા 'નિષ્ફળ' એટલે નિસ્સાર. ભવાભિનંદી જીવ નિસ્સાર પ્રવૃત્તિને આચારનારો હોય છે. કહો કે એને નિષ્ફળ બને એવા કાર્યો સહેજે કરવા મળે. જેના ઉદ્યમમાં બહુધા નિષ્ફળતા અને નિસ્સારતા હોય, તે જીવ ભવાભિનંદી છે. એકવારના નિષ્ફળ કાર્યના યોગે પાછા વળવાનું તો એને બાજુએ રહ્યું, ઉલ્ટું એવા કાર્યોનો એને દ્વિગુણો આગ્રહ વધે. એ વધુ ને વધુ નિષ્ફળતા મેળવતો જાય, પણ સફળતાની ચાવી ન પામી શકે. એને લક્ષ્મી મળી હોય, તોય સફળ નથી, કેમકે એને એથી આનંદ કે શાંતિ મળતી નથી. હૈયામાં હોળી સળગે છે; પાછળ નુકસાન અને પશ્ચાત્તાપનો પાર નથી. કાર્યમાં ભલીવાર નથી. એના નિષ્ફળ પ્રયત્નો એનામાં દોષો વધુ ખીલવે છે. નિસ્સાર ઉદ્યમ જડતા વધારે છે.

ભવાભિનંદિતાના દોષોની સહજતા:–ભવાભિનંદિતાના આ બધા દૂષણ ટાળવા માટે ખાસ કાળજી રાખવાની છે; પ્રતિ ક્ષણ જાગ્રત રહેવાનું છે. કારણ કે, દુર્ગુણોનો અભ્યાસ અનંત કાળનો છે. એથી જીવનમાં દૂષણ સહજ જેવા થઈ ગયા છે, અને ગુણ જાણે તદ્દન અપરિચિત. ક્ષુદ્રતા સહેજે આવે, ઉદારતા મુશીબતથી લાવવી પડે. લોભ સહેજે થાય, સંતોષ રાખવો મુશ્કેલ. ઘડી ઘડીમાં દીનતા આવતાં વાર ન લાગે, અને ધીરજ અને નફરત રાખતાં નેવનાં પાણી મોભે ચડાવવા પડે ઈર્ષ્યા બહુ સહેલી, કોઈનું પણ સારું જોઇ ઉદ્વેગ ઝટ થાય, પણ પ્રેમ બળાત્કારે લાવવો પડે. મન ઉદ્વેગ કરાવે પણ દિલ જો પ્રેમ કરાવે, તોય

વિચારાય ‘ કે આપણે નારાજ શા માટે થવું ? મનને ઉદ્વેગથી પાછું વાળી પ્રેમમાં જોડાવું જોઈએ. ’ પણ આ શુભ વિચાર પરાણે લાવવો પડે છે. ભયભીત થવું સહેલું છે, નિર્ભય થવું મુશ્કેલ છે, ભય જેટલો જલ્દીથી આવે એટલી નિર્ભયતા જલ્દી આવતી નથી. શઠતાના વિચારો જીવને બહુ સુલભ. સ્વાર્થ સાધવો, પોતાની જ અનુકુળતા જોવી, આ વૃત્તિઓ જીવની સાથે જાણે સહજ ઘડાઈ ગઈ છે! એ વૃત્તિઓને સિદ્ધ કરવા ઉદ્યમ કરવો પડતો નથી. બીજાની સેવા લેવાના, બીજાના ભોગે સુખ લેવાના વિચાર પહેલાં આવે, પણ પરમાર્થ માટે જાતનો ભોગ આપવાની વૃત્તિ છેલ્લે ય આવવી મુશ્કેલ. આપણી હોંશિયારીથી જ અનુકૂળતા મળે છે, એવી માન્યતા ઘડાઈ ગઇ છે, માટે આ વૃત્તિ સુલભ થઈ પડી છે. ખબર નથી કે પુણ્ય વિના ફાફાં. એક જરાક આપત્તિ આવી પડી કે જીવ દુષ્ટ વૃત્તિઓનો આશ્રય સહેજે લે છે, પણ જો સાવધાન બને, તો આપત્તિ તો આવી અધમ વૃત્તિઓને દબાવવા ખરેખરી ઉપયોગી થાય એમ હોય છે. આપત્તિ તો ગુણશ્રેણીની પરીક્ષામાં જલ્દી પાસ થવાની પરીક્ષા છે. આપત્તિ જ ખરો કસોટીનો કાળ છે. આમ તો આવી અધમ વૃત્તિઓ ઝટ જાગે નહિ, પણ આપત્તિ કાળે જાગે, તે વખતે એને શુભ વૃત્તિઓથી કચડી શકાય. મૂર્ખતા અને મૂઢતા કે જે ગળથૂથીમાં એકમેક થઈ ગઇ છે, તેને ટાળી આત્મામાં જ્ઞાન અને વિવેકની નવી ભાત પાડવાની છે. સ્વેચ્છાથી, મૂર્ખતાથી ને મૂઢતાથી કરેલા કાર્યમાં નિષ્ફળતા અને નિસ્સારતા લગભગ રોજની વસ્તુ થઈ પડી છે. જ્યારે સફળતા હંમેશની, અને નિષ્ફળતા કોક દિવસની. સારવાળી પ્રવૃત્તિ ઘણી, અને અસાર

પ્રવૃત્તિ બહુ ઓછી; તે બનવું જોઈએ. પણ એ મુશ્કેલ છે, કેમકે દોષો જાણે સ્વભાવ થઈ પડ્યા છે, અને ગુણ અપરિચિત, કે અળખામણા જેવા રહ્યા છે.

પંચસૂત્રમાં કહેલી વાતો સ્વીકારવા માટે આત્મામાંથી ભવાભિનંદીપણાના આ અપલક્ષણો–દુર્ગુણો ચાલ્યા જવા જોઇએ. જીવે કેમકે, ભવાભિનંદિની અંદર ક્ષુદ્રતા વગેરેનું જોર જ્યાં સુધી હયાત છે, ત્યાં સુધી તેને તત્ત્વ પર દ્વેષ છે, તત્ત્વની રુચિ થતી નથી; સાચી તત્ત્વની એને સમજણ જ નહિ પડે. જ્યારે પંચસૂત્ર તો લાયકને જ સમજાય અને લાયકને જ અપાય. એ ગંભીર રસાયણ છે. એ પચાવવા દોષ વિનાની અને જોરદાર હોજરી જોઇએ. હોજરીમાં દોષો ખદબદતા હોય તો રસાયણ ફૂટી નીકળે. સર્વ જીવોને આ વસ્તુની પ્રાપ્તિ ન થાય. વાયડી વાતોથી આ ન મળે. ભવાભિનંદીના દુર્ગુણો ટાળવા જ જોઇએ, મન મારવું પડે, કાયા ઘસવી પડે, તુચ્છ લાભ જતા કરવા પડે, સ્વચ્છંદતા મૂકવી પડે, અનંત જ્ઞાનીને સમર્પિત બનવું પડે. એ બધું આજ સુધી નથી કર્યું, માટેજ ભવાભિનંદી જીવ સંસારમાં રખડે છે.

મોક્ષ એ પાપપ્રતિઘાત વગેરેના ક્રમથી મળે. સાધનાની ભૂમિકા તે પ્રમાણે જ રચાવી જોઇએ, અને સાધનાની ઇમારત તેજ ક્રમે પૂરી થવી જોઇએ. પાપ પ્રતિઘાત માટે (૧) ભવાભિનંદીના દુર્ગુણોનો નાશ કરવો જોઇએ, (૨) પંચસૂત્રમાં બતાવેલ સાધનાના ક્રમ ઉપર દૃઢ શ્રદ્ધા જોઇએ. (૩) તે ક્રમ મુજબ પુરુષાર્થ કરવો જોઇએ. તે ધર્મ પુરુષાર્થ પણ (૧) સતત, (૨) વિધિપૂર્વક અને (૩) હૃદયના બહુમાન સાથે, યોગ્ય કાળે અને (૪) જીવનમાં ઔચિત્ય જાળવીને થવો જોઇએ. આમ કરવાથી

અવશ્ય સબીજ–ક્રિયાની પ્રાપ્તિ અને અવંધ્ય પાલન પ્રગટશે. જે પાલનના ફળરૂપે થોડા જ કાળમાં ક્રમશઃ મુક્તિ અવશ્યંભાવી બનશે, અર્થાત્ સિદ્ધ થશે.

પંચસૂત્ર જે વસ્તુનું નિરૂપણ કરે છે, તે સત્ય અને સુંદર છે, તેથી પરિણામે આત્માને અજ્ઞાન અને મોહની અંધારી અટવીમાંથી અળગો કરી, ઉચ્ચ પરમાત્મ–પ્રકાશના પંથે ચઢાવી, અનંત જ્યોતિ જગાવનારું છે. ' પંચસૂત્રમાં કહ્યા મૂજબનો ક્રમ તો દુર્લભ છે, ' એમ કહી ભડકવાનું નથી, પણ મનમાં ખૂબ ઉત્સુક બનવાનું છે. જેથી આવી અતિ સુંદર દુર્લભ વાતો આ જીવનમાં પમાઈ જાય, અને જીવન ધન્ય બને. મનુષ્ય ભવ અને મળેલ સામગ્રીને સફળ કરવામાં ગમારી ન ચાલે, આવડત જોઇએ; દિવાનાપણું ન નભે, સાવધાની–હોશિયારી જોઇએ. ભાવનિદ્રા નકામી, જાગૃતિ જરૂરી; વાતોથી કાંઈ ન વળે, ગુણોનો બંપ કરવો પડે. જીવનમાં આ કરેલું કર્યું ગણાશે, એથીજ જન્મજરામરણાદિની જંજાળ વેઠવાનું અટકશે.

ટીકાકાર મહર્ષિ આ બધા ઉત્તમ પદાર્થોને કહેનાર શ્રી પંચસૂત્ર મહાશાસ્ત્ર ઉપર વ્યાખ્યા કરે છે તે ભગવાન મહાવીર દેવને નમસ્કાર કરીને કરે છે, સબીજ ક્રિયાની પ્રાપ્તિ માટે ભવાભિનંદીપણાના દોષો ટાળવાનું ગર્ભિત સૂચન કરે છે.

અવ્યવહાર રાશિ:–ધ્યાન રાખવાનું છે કે એમણે શ્રી યોગદૃષ્ટિસમુચ્ચય નામના શાસ્ત્રમાં આજ વાત કરી છે કે જીવ પહેલી યોગદૃષ્ટિમાં ત્યારે જ પ્રવેશ પામી શકે છે કે જ્યારે એ ઓઘદૃષ્ટિમાંથી બહાર નીકળે છે. ઓઘદૃષ્ટિ એ અનાદિ અનંતકાળથી ભવાભિનંદીપણાને અર્થાત્ કેવળ જડ રસિકતાને લીધે

આત્માને સરાસર બાદ રાખી કેવળ જડના તરફની દૃષ્ટિ છે. અનાદિકાળથી જીવ અનંતાનંત પુદ્ગલપરાવર્ત કાળ સૂક્ષ્મ-નિગોદમાં પસાર કરતો રહ્યો છે. નિગોદ એટલે સાધારણ વનસ્પતિકાય જીવનું અતિ સૂક્ષ્મ શરીર, કે જેમાં, ભૂત ભવિષ્ય કાળના સર્વ મુક્ત આત્માઓની સંખ્યા કરતાં પણ, અનંતગુણી સંખ્યામાં જીવો હોય છે. એ જીવોનું આયુષ્ય માત્ર અંતર્મુહૂર્ત; અને કેટલીક વાર તો ક્ષુલ્લક ભવ તરીકે એક શ્વાસોશ્વાસમાં ૧૭ ઉપરાંત ભવ પણ થાય તેય એટલું બધું અત્યલ્પ આયુષ્ય. સર્વ-નારકીઓથી અનંતગણા દુઃખવાલુ આ બધોય અનંતો કાળ એકલા સૂક્ષ્મ નિગોદના જ અવતાર. બીજો બાદર નિગોદ કે પૃથ્વીકાયાદિનો વ્યવહાર જ નહિ. તેથી તેને અવ્યવહાર રાશિનો જીવ ગણાય છે. અનંતા જીવોના દરેકના કર્મ જુદા, એની ભેગા એક જ શરીરમાં અનંતીવાર પુરાઈ અનંત દુઃખ વેઠવાના ! આવી દુઃખદ સ્થિતિના કાળ આપણા જીવે અનંતા પસાર કર્યા છે, એ જો લક્ષમાં લેવાય તો અહિં મળેલ અનુપમ તત્ત્વ–દૃષ્ટિના સંયોગોનું મહત્વ સમજી એ સંયોગોનું સુંદર ફળ ઉપજાવી લેવા સત્પુરુષાર્થમાં લાગી જવાય.

વ્યવહાર રાશિ:—એવી અનાદિથી ચાલતી એક સરખી સૂક્ષ્મ નિગોદની પરંપરામાંથી છૂટવાનું, સંસારમાંથી કોઇ એક જીવ મોક્ષ પામે ત્યારે, જેની ભવિતવ્યતા પાકી હોય તે જીવને થાય છે. પછી બાદરનિગોદ વનસ્પતિકાય દા. ત. કંદમૂળ, લીલ, સેવાળ, ફૂગ વગેરેમાં તેમજ પૃથ્વીકાય આદિ સ્થાવરકાયમાં તેમજ દ્વીન્દ્રિયાદિ ત્રસકાયમાં જીવને ચઢવાનું, પડવાનું,

ભટકવાનું થયા કરે છે. હવે એ વ્યવહાર રાશિનો જીવ ગણાય. એમાં અનંત જન્મમરણાદિ દુઃખો અનુભવવા પડે છે! પ્રાપ્ત જીવનની બાજી હારે તો નીચેની યોનિમાં જાય, અને જીતે તો ઊંચે ચઢે છે. આ હાર-જીતમાં કયારેક મનુષ્યજન્મ પણ મળી જાય છે. એવું અનંતીવાર બને છે. છતાં જીવનની બાજી હારવાના પ્રતાપે પાછું ચોરાશી લાખને ચક્કરે ચઢવાનું થાય છે. એમાં સૂક્ષ્મ નિગોદમાં જાય, છતાં હવે એ વ્યહારરાશિનો જ જીવ ગણાય.

કૃષ્ણપક્ષ:ચરમાવર્ત:—જીવનની બાજી હારવાનું શાથી? જીવ કેવળ ભવાભિનંદી, માત્ર પુદ્ગલ-રસિયો, એકલી વિષય-તૃષ્ણા, સ્વાર્થ અને અહંત્વના આવેશમાં જ લયલીન રહે છે. એ સ્થિતિમાં જીવ કૃષ્ણપક્ષીય જ બન્યો રહે છે, અર્થાત્ એવા તામસ ભાવમાં રાચતો રહે છે કે કદાચ સ્વર્ગાદિ-સુખની અભિલાષાએ ચારિત્ર લઈ કઠોર ક્રિયા પણ આદરે છે, છતાં આત્મસ્વસ્થતાનો ઝાંખો શુકલપક્ષ પણ એને બિચારાને સાંપડતો નથી. એ તો જ્યારે હવે મોક્ષ પામવાને એક જ પુદ્ગલ પરાવર્તકાળ બાકી હોય એવા કાળમાં જીવ આવી જાય, પછી જ પ્રાપ્ત થાય છે. આને ચરમાવર્ત કાળ પણ કહે છે. ચરમાવર્ત કાળમાં આવવાનું જીવની પોતાની કોઈ હોશિયારી કે પુરુષાર્થથી નથી થતું, કિન્તુ પોતાનો અનાદિસિદ્ધ ભવ્યત્વ-સ્વભાવ તથા અનાદિથી અહીં સુધીનો તેટલો કાળ પસાર થવો,—આ બે તત્ત્વોના પ્રભાવે થાય છે.

ભવ્યત્વ મોક્ષમાર્ગ માટેનો પાસપોર્ટ:—

ભવ્યત્વ એટલે મોક્ષ પામવાની યોગ્યતા. જેમ નદીની રેતી ઘડો બનવા માટે અયોગ્ય છે, કુંભારના ઘરે પડેલી માટી ઘડો

બનવા માટે યોગ્ય છે, અને દૂર જંગલમાં પડેલી માટી યોગ્ય છતાં એને સામગ્રી ન મળવાથી એનો ઘડો બનવાનો નથી, એવી રીતે જગતમાં કેટલાક જીવો મોક્ષ પામવાને સર્વકાળ માટે તદ્દન અયોગ્ય છે તે અભવ્ય છે, બીજા અનાદિનિગોદમાંથી બહાર નીકળી મોક્ષ પામવાની દિશામાં છે એ યોગ્ય છે; તે ભવ્ય કહેવાય. જ્યારે યોગ્યતા છતાં જે જીવો અનાદિનિગોદમાંથી નીકળવાના જ નથી, તે જાતિભવ્ય કહેવાય છે. આનો અર્થ તો એ કે ભવ્યને પોતાના કોઈ પુરુષાર્થ વિનાજ અનાદિસિદ્ધ ભવ્યત્વ-સ્વભાવ યાને મોક્ષે જવાના પાસપોર્ટની મફત બક્ષીસ મળેલ છે ! માત્ર એને પકવવાની જ અર્થાત્ મોક્ષમાર્ગની સ્ટીમરમાં બેસવાની જરૂર છે. જો મફતમાં મળેલ આ પાસપોર્ટનું મૂલ્ય ન સમજાય, ને એને પકવવા પ્રયત્ન ન કરાય, તો એ કેટલી બધી કરુણ દશા કહેવાય ?

સહજમલહ્રાસનાં ૩ લક્ષણ:–

ચરમાવર્તમાં આવવા છતાં નિયમ નથી કે તરતજ ઓઘદૃષ્ટિમાંથી બહાર નીકળે. હા, એ નિયમ ખરો કે ઓઘદૃષ્ટિમાંથી બહાર નીકળી યોગદૃષ્ટિમાં આવવાનું બને તો તે ચરમાવર્ત યાને છેલ્લા પુદ્ગલપરાવર્તકાળમાં જ બને. કોઇને તરત જ બને, કોઇને કાળ પસાર થયા પછી પણ બને. પરંતુ સહજ મળના નોંધપાત્ર હ્રાસથી આ વસ્તુ બને છે. અનાદિના તીવ્ર રાગદ્વેષનો આત્મા પર જામ થયેલો મળ એ સહજ મળ છે. ચરમાવર્તમાં એનો નોંધપાત્ર હ્રાસ પ્રાપ્ત થાય છે. ત્યાં દુઃખી જીવો પર દયા, ગુણવાન પર દ્વેષનો અભાવ, અને ઔચિત્ય,–એ ત્રણ લક્ષણ પ્રગટ થાય છે. આમાં ગર્ભિત રીતે આત્મા તરફ દૃષ્ટિ ઊભી થઈ હોય છે,

એમાં સદ્‌ગુરુઓનો ઉપદેશ વગેરે નિમિત્ત મળતાં આત્માને ભવની જંજાળમાંથી મુક્ત-શુદ્ધ સ્વરૂપ પર દૃષ્ટિ પડે છે. આ મોક્ષ તરફની દૃષ્ટિ છે.

પહેલી ૪ યોગદૃષ્ટિ : માર્ગાનુસારિતા:-

અલબત હજી તત્ત્વની તેવી સમજ નથી એટલે એને તત્ત્વરુચિ નથી. પરંતુ (૧) પૂર્વનો ચાલી આવતો તત્ત્વનો દ્વેષ શાંત થાય છે. (૨) પછી તત્ત્વની જિજ્ઞાસા જાગે છે, અને (૩) પછી તત્ત્વ સાંભળવાની ઇચ્છારૂપ શુશ્રૂષા જાગે છે. બાદ (૪) તત્ત્વ-શ્રવણ કરે છે. આ પહેલી ચાર યોગદૃષ્ટિમાં આરોહણરૂપ છે. એથી એને સંસારમાં જન્મ-જરા-મૃત્યુ, રોગ, શોક, ઇષ્ટસંયોગ, અનિષ્ટવિયોગ, ત્રાસ અપમાન વગેરે સંસારનું દુઃખદ સ્વરૂપ અને એથી સંસારની નિર્ગુણતા-અપકારકતાનો ખ્યાલ આવે છે. તેથી એના પ્રત્યે નફરત છૂટે છે. મનને એમ થાય છે કે 'ક્યાં સુધી આ વિષચક્રમાં ભમ્યા કરવાનું?' તાત્પર્ય, સંસારના આભાસ-રૂપ સુખો ઉપરથી આસ્થા બહુમાન ઊઠી જાય છે, એમ એ વૈરાગ્ય-ભવનિર્વેદ પામ્યો ગણાય. વળી એને સંસારના કારણ ભૂત પાપસેવન કરવામાં એવી હોંશ નથી રહેતી. આ બધી સ્થિતિમાં જીવને અપુનર્બંધકપણું પ્રાપ્ત થાય છે. અપુનર્બંધક એટલે દુઃખદ કર્મની ૭૦ સાગરોપમ કોડાકોડી સ્થિતિ જેવી ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિ હવે ફરીથી ન બાંધે એવી દશા. એના યોગે દયા., દાન, ત્યાગ, તપસ્યા, દેવગુરુસેવા, વ્રત-નિયમ વગેરેનો અંશે પુરુષાર્થ કરે એ ધર્મપુરુષાર્થ છે.

ધર્મપુરુષાર્થ જીવના અન્યાય અનીતિ, અનુચિત વ્યય, ઉદ્ભટવેશ, વગેરે દોષો અટકાવી દઈ માર્ગાનુસારી જીવનના

ન્યાયસંપન્નતા, માતા-પિતાની પૂજા, અતિથિસેવા, જ્ઞાનવૃદ્ધ અને ચારિત્રશીલની ભક્તિ, આંતર શત્રુનો નિગ્રહ, ઇન્દ્રિયો ઉપર અંકુશ, દયા-પરોપકાર-સૌમ્યતા-ધર્મશ્રવણ ઇત્યાદિ ઇત્યાદિ ગુણભર્યું જીવન બહુ કરે છે.

અહીં યોગની પહેલી ચાર દૃષ્ટિમાં અનુક્રમે (૧) અહિંસા સત્ય-નીતિ-સદાચાર-પરિગ્રહપરિમાણ, એ 'યમ,' અને (૨) તપ-સ્વાધ્યાય-ઈશ્વરધ્યાન-શૌચ-સંતોષ, એ 'નિયમ,' તથા (૩) પદ્માસન, યોગમુદ્રા વગેરે 'આસન,' અને (૪) બાહ્યભાવનું રેચન (ત્યાગ) તથા આંતરભાવનું પૂરક અને કુંભક (પ્રગટીકરણ અને સ્થિરતા) એ 'પ્રાણાયામ' સાધવામાં આવે છે.

યોગબીજ:-વળી (૧) વીતરાગનું શુભચિંતન અને પ્રણામ, (૨) આચાર્યસેવા, (૩) સહજભવોદ્વેગ, (૪) અભિગ્રહો, ને (૫) શાસ્ત્ર લખાવવા-વંચાવવાદિ, એ પાંચ યોગબીજ સંગૃહીત કરવામાં આવે છે.

યથાપ્રવૃત્તકરણ : ગ્રંથિભેદ:-

ઉપર કહેલ આત્મદૃષ્ટિ અને દુઃખી પ્રત્યે દયાથી માંડી પ્રાણાયામ વગેરે સુધીના સદ્‌ગુણ ને સત્પ્રવૃત્તિ એ બધું જીવને જે શુભ ભાવ શુભ વીર્યોલ્લાસથી પ્રાપ્ત થાય છે, એ 'યથાપ્રવૃત્ત-કરણ' કહેવાય છે. એ થવા છતાં પછી રાગદ્વેષની નિબિડ ગાંઠ (ગ્રન્થિ) ભેદવા જે અપૂર્વ બળ ઊલસવું જોઇએ, યાને અપૂર્વકરણ કરવું જોઇએ, તે ઝટ પ્રાપ્ત થતું નથી. આ ગ્રંથિભેદ કરનારું અપૂર્વકરણ ઘણું દુર્લભ છે. એ ચરમાવર્તના પાછલા અર્ધ ભાગમાં જ પ્રાપ્ત થાય છે. તે પૂર્વ અસદ્ રાગનું જોર રહે છે.

સાંસારિક સુખના ઈરાદે કરેલા ધર્મથી અનર્થ:–

મોક્ષ માટેની શુદ્ધ સાધના કેટલી બધી કપરી છે ! કેટલી દુર્લભ છે ! કેટકેટલો વીર્યોલ્લાસ માગે છે ! એમાં તો આશંસા એકમાત્ર આત્મહિતની જ રખાય. પણ જીવની મૂઢતા તો એવી હોય છે કે હજીય સાંસરિક સુખ–સન્માનના ઉદ્દેશથી કપરાં કષ્ટ સહવા તૈયાર ને અનહદ ગુલામી કરવા તૈયાર ! પરંતુ પોતાના આત્મહિત માટે જ એ કરવામાં એને વાંધા પડે છે ! કેવું આશ્ચર્ય ? નાશવંત કાયા અને માયા પાછળ તૂટી મરાય, અવિનાશી આત્મા પાછળ વાતે ય નહિ ! તો એનું પરિણામ પણ કેટલું બધું દુઃખદ આવે છે ! નરક–તિર્યંચાદિ ગતિઓના જાલિમ દુઃખભર્યા ભવચક્રમાં પાછું ભમ્યા કરવાનું ! ભમ્યા કરવાનું !

અંગારમર્દક આચાર્ય અભવી છે. અભવીને આત્મ-'દૃષ્ટિ જ ન જાગે, 'મોક્ષ હોઈ શકે જ નહિ' એવી એની સજ્જડ માન્યતા, છતાં એ સ્વર્ગાદિની ઇચ્છાથી ઉગ્ર કષ્ટમય ચારિત્ર પાળે, શાસ્ત્ર ભણે, તપ કરે, પણ સરવાળે મીંડું ! દીર્ઘ દુર્ગતિઓમાં દટાઈ જવાનું ! આ આચાર્યે પોતાના બાહ્ય ત્યાગ અને ઉપ-દેશથી પ્રતિબોધી ૫૦૦ શિષ્યો કરેલા. એમને શાસ્ત્રો ય ભણાવે, શાસ્ત્રમાં શ્રદ્ધા ય કરાવે ! પરંતુ એક દિવસ બહારથી ગીતાર્થ મુનિ પધાર્યા, એમણે આચાર્યની આંતરિક સ્થિતિ પરખી, કોલસી પથરાવેલ જગા પર રાતના આચાર્ય એકલા ચાલતા નિર્દયપણે શું બોલતા હતા, તે ગુપ્તપણે એમના મુનિઓને બતાવ્યું ! પગ નીચેની કોલસીના કચુડ કચુડ અવાજ પર આચાર્ય બોલ્યા 'વાહ, મહાવીરના જીવડા ! વાહ, શું તમારું સંગીત સરસ ! લો લો, કરો સંગીત.' એમ કહી એના પર

નિઘૃણપણે ! ચાલતા એથી બીજે દિવસે ૫૦૦ શિષ્યો ગુરુને અભવ્ય જાણી છોડી ગયા. પછીના ભવમાં એ ૫૦૦ રાજકુમાર થયેલા. એક વાર કયાંક પ્રસંગ પર ગયેલા તે રસ્તામાં એક ઊંટ જોયું કે જે અતુલ વેદનાની તીણી ચીસ નાખી રહ્યું હતું ! એની પીઠ પર ભાર, ઉપરાંત ગળે પણ ભાર લટકાવેલા ! માલિકના કેટલા સોટા ખાધેલા ! ને શરીર પણ માખીઓ-જીવાતના ચટકાથી પીડાતું હતું ! પાંચસોને પૂર્વના સંબંધથી કુદરતી વિશેષ લાગણી થઈ આવી. વિશિષ્ટ જ્ઞાની ગુરુને પૂછતાં એમણે કહ્યું, 'આ પૂર્વ ભવે તમારો ગુરુ અંગારમર્દક આચાર્ય હતો. અભવી હોઈ ચારિત્ર પાળવા છતાં આત્મગુણ-આત્મહિત સાધવાની વાત નહિ, તેથી અહીં મહા પીડા પામી રહ્યો છે. ને સંસારમાં ભટકયા કરશે ! '

ધર્મસાધનનો દુર્લભ પુરુષાર્થ કાળ:-

કેવી દુર્દશા ! એક મન સુધારવાની વાત નહિ, તેથી મોક્ષસાધનામાં કોઈ પગથિયાં રચાય નહિ. માનવભવે આરાધનાનો અતિદુર્લભ પુરુષાર્થ-કાળ મળવા છતાં આ તુચ્છ ઇન્દ્રિયોના તર્પણમાં અને મૂઢ મનના અસદ્ ગ્રહોમાં એને વેડફી નાખવાની મહામૂર્ખાઈ છે આ પુરુષાર્થ-કાળનું એટલું બધું મહત્વ છે કે માતાપિતાની આજ્ઞાનું પાલન એ એક આદરણીય કર્તવ્ય છતાં જો એ ધર્મવિરોધી આજ્ઞા હોય તો એનું પાલન નહિ કરવાનું, પણ ધર્મપુરુષાર્થ જ અબાધિત રાખવાનો કેમકે એ દુર્લભ છે.

સમ્યગ્દર્શન:—

છેલ્લા અર્ધ પુદ્ગલ પરાવર્તમાંજ આ પુરુષાર્થ વિકસ્વર બની અપૂર્વકરણરૂપ થઈ રાગદ્વેષની નિબિડ ગાંઠ ભેદે છે, ગ્રન્થિભેદ

કરે છે. ત્યાં ઉત્કટ ભવવૈરાગ્ય સાથે મોક્ષદાયી અને સર્વજ્ઞકથિત તત્ત્વ પર અનન્ય શ્રદ્ધા પ્રગટ થઇ સમ્યગ્દર્શનની પ્રાપ્તિ થાય છે. એ પ્રશમ-સંવેગ-નિર્વેદ-અનુકંપા-આસ્તિક્ય એ પાંચ લક્ષણથી અલંકૃત હોય છે. બીજા પણ તત્ત્વપરિચય, કુદૃષ્ટિજન-સંસર્ગત્યાગ, જિનેશ્વરદેવનાં શાસન અંગે મન-વચન-કાયશુદ્ધિ વગેરે અનેક ગુણોથી એ વિભૂષિત હોય છે.

મહાપ્રભાવી આરાધક ભાવઃ-

સમ્યક્ત્વ પામ્યા પછી પણ ખૂબ સાવધાની જરૂરી છે જેથી આરાધકભાવ નાશ પામી વિરાધકભાવમાં ન પડાય. સમ્યગ્દર્શનના પાયામાં વીતરાગ સર્વજ્ઞ શ્રી જિનેશ્વર ભગવંતની આજ્ઞાનું બંધન હૈયે ધરવાનું હોય છે, તે ઠેઠ વીતરાગ બનવા સુધી અણી શુદ્ધ ધરવું જોઇએ છે. 'ધમ્મો આણાએ પડિબદ્ધે.' ધર્મ શું ? જિનાજ્ઞા ફરમાવે તે જ ધર્મ. માટે ધર્મ આજ્ઞામાં જ સંબંધિત છે. સમ્યક્ત્વ અવસ્થામાં જિનાજ્ઞાના બધા વિધાનો પાળવાનું નથી બનતું, છતાં એને આજ્ઞાનું બંધન આટલું હોય છે કે જિનની આજ્ઞા જ તારણહાર છે, જિનવચને કહ્યું તે જ બરાબર છે, એજ કર્તવ્ય છે, બાકી બધું અનર્થરૂપ છે. તેથી જિનોક્ત આરાધના તરફ અપેક્ષાભાવ હોય છે. એજ આરાધકભાવ.

સાનુબંધ ક્ષયોપશમઃ-

આ જિનાજ્ઞાના ઉંચા ઉપાદેયભાવ, કર્તવ્યભાવ હૈયે વસ્યા હોવાથી વીર્યોલ્લાસ જાગતાં બધા યા થોડા અંશે આજ્ઞાના વિધિ-નિષેધના પાલનમાં જે જીવ આવે છે, એ અનુક્રમે સાધુ યા શ્રાવક બન્યો કહેવાય.

અહીં સાવધાની બહુ રાખવાની છે; કેમકે જગતના સંયોગો અને કર્મના ઉદય એવા છે કે આરાધના ભુલાવી નાખે! એટલે જ જો એવા બાધક સંયોગોથી દૂર રહેવાય, સાવધાન રહેવાય, અને કર્મના ક્ષયોપશમ ટકાવી રખાય તો આરાધના અને આરાધકભાવ ચાલુ રહી શકે.

જિનાજ્ઞાની આરાધના અને આરાધક ભાવ એ મોહનીય આદિ કર્મના આંશિક નાશથી પ્રાપ્ત થાય છે. પરંતુ જો આ ક્ષયોપશમ સાનુબંધ હોય તો ઉત્તરોત્તર ક્ષયોપશમ ચાલુ રહે છે. તેથી આરાધના અને આરાધક ભાવ બંને ટકે છે. પણ જો નિરનુબંધ હોય તો ક્ષયોપશમ ટકતો નથી; તેથી પાછો કર્મનો ઉદય ચાલુ થઈ જાય છે ! એથી એ ગુમાવી જીવ વિરાધના અને આગળ વધીને વિરાધકભાવમાં ચડી જાય છે. આનો અર્થ એ કે ગુણ ટકાવવો હોય તો ક્ષયોપશમ ટકાવવો જોઈએ, અને એના માટે અનાયતનનાં સેવન આદિથી દૂર રહેવું જોઈએ. **'અનાયતન'** એટલે આયતનથી વિરુદ્ધ, અર્થાત ગુણના શોષક સ્થળ કે નિમિત્ત એ અનાયતન. દા. ત. બ્રહ્મચર્ય પાળવું હોય હોય તો વેશ્યાવાડાના રસ્તેથી ગમનાગમન કરવું, સ્ત્રી સંબંધી કથા કરવી, એ અનાયતન. એમ સમ્યગ્‌દર્શન માટે મિથ્યાદૃષ્ટિના પરિચય અને એમના ઉપદેશ–શ્રવણ એ અનાયતન છે. દાનની રુચિ સામે કૃપણોના પરિચય એ અનાયતન; કેમકે એ વાતો એવી કરે છે કે જે સાંભળતાં સાંભળતાં દાનના પરિણામ મંદ પડી જાય.

સાનુબંધ ક્ષયોપશમના ઉપાયઃ-

(૧) અનાયતનના ત્યાગની સાથે, (૨) વારંવાર પોતાની

પરિણતિનું અવલોકન યાને તપાસ પણ કરતા રહેવું જોઇએ કે એ મન કોઈ અશુભ વિચાર અને અશુભ લાગણીઓમાં તો નથી ખેંચાતું ને ? સાથે (૩) ગુણની સહજ સુંદરતાનું સચોટ હાર્દિક આકર્ષણ સહેજે રહેવું જોઇએ. એમ (૪) એથી વિપરીત દોષોની ઘૃણા પણ જીવતી જાગતી રાખવાની. (૫) ગુણપોષક સ્થાન અને નિમિત્તોનું સેવન પણ ચાલુ રહેવું જોઇએ. એવો સત્સંગ અને કલ્યાણમિત્રનો યોગ બરાબર રાખવો પડે.

આવી બધી તકેદારીથી કર્મનો ક્ષયોપશમ સાનુબંધ બને છે, ટકે છે, તેથી આરાધના અને આરાધક ભાવ સલામત રહે છે.

કદાચ સંયોગ-પરિસ્થિતિ કે અશક્તિવશ આરાધના ચૂકાઇને વિરાધના ઉભી થાય છે એવું દેખાય ત્યાં પણ દિલમાં આરાધક ભાવ તો બરાબર જાગ્રત્ રાખવાનો.

દિલને કમમાં કમ એટલું તો જરૂર લાગે કે ' જિનની આજ્ઞા તો અમુક જ વાત ફરમાવે છે. હું કમનસીબ છું કે એ પાળી નથી શકતો. બાકી પાળવું તો એજ પ્રમાણે જોઇએ. જે એ પાળે છે તેને ધન્ય છે, અને મારી જાત માટે ઇચ્છું છું કે એ પ્રમાણે જ પાળનારો બનું ' આમ જિનાજ્ઞા પ્રત્યે સચોટ અપેક્ષાભાવ એ આરાધકભાવ ટકાવે છે. ઉપેક્ષા થાય તો આરાધકભાવ જાય.

નંદમણિયારનો આરાધકભાવ નષ્ટઃ-

આરાધકભાવ નાશ પામે તો જીવનું ભારે પતન થાય છે. નંદમણિયાર એ શ્રી પાર્શ્વનાથ ભગવાનના શાસનનો એક શ્રાવક પણ કલ્યાણમિત્રરૂપ સદ્ગુરુ અને ધર્મી શ્રાવકોનો સંગ ચૂકયો,

મિથ્યાત્વીઓના સંગમાં પડ્યો, તો ધીરેધીરે શ્રાવકપણાના ગુણ અને આચાર ચૂકતો ગયો. એકવાર એને પર્વનેતિથિએ પૌષધ-ઉપવાસમાં રાતના તૃષા લાગી, મન વિકલ્પમાં ચડયું કે ' જે પ્રવાસી માણસો અને ઢોર દૂરથી ગરમીમાં ચાલીને આવતા હશે એમને તરસની કેટલી બધી પીડા થતી હશે! ત્યારે મારા પૈસા શું કામના? બસ, નગર બહાર એક સરસ વાવ બંધાવું.' આ વિચારમાં પૌષધની પ્રતિજ્ઞા, શ્રાવકપણાનાં વ્રત, અસંખ્ય અપ્-કાયજીવો ને એના સંબંધી બીજા અગણિત ત્રસ જીવોની દયા, વગેરે ચૂકયો! અને પાછું આ વિચારમાં કાંઈ ખોટું લાગ્યું નહિ, જિનાજ્ઞાનો અપેક્ષાભાવ ગયો, આરાધકભાવ નાશ પામ્યો! અને પાછો જે પોતે વાવડી બંધાવી એની અનુમોદનામાં પડ્યો! મરીને એજ વાવડીમાં દેડકા તરીકે ઉત્પન્ન થયો! ત્યાં લોકોને ' વાહ નંદમણિયારે કેવી સરસ વાવ બંધાવી!' એ વારંવાર સાંભળતાં એને પૂર્વજન્મનું સ્મરણ થયું અને એને ત્યાં ખ્યાલ આવ્યો ' કે મેં આરાધના સાથે આરાધક ભાવ પણ ગુમાવી વિરાધના અને વિરાધકભાવ અપનાવ્યો તેથી આ તિર્યંચ યોનિમાં પટકાયો!' ભારે પશ્ચાતાપ કરે છે. પછી તો મહાવીર પ્રભુ ત્યાં પધાર્યા જાણી પ્રભુ પાસે જતાં ઘોડાના પગ નીચે છુંદાયો; આરાધક ભાવમાં મરીને દેવ તરીકે ઉત્પન્ન થઈ ત્યાં પ્રભુના સમવસરણમાં આવ્યો! આમ આરાધકભાવે એને તાર્યો.

એટલું ભૂલવાનું નથી કે આરાધનાથી આરાધક ભાવ આવે છે, ટકે છે અને વધે છે. માટે આરાધનાની મનમાં જરાય ઉપેક્ષા નહિ લાવવાની. ' એના વિના ચાલે, એ ન હોય તો ય કાંઇ બહુ વાંધો નહિ, એ તો શક્તિ અને ભાવના

હોય તો કરીએ.' આવા આવા લોચા વાળવાના. નહિતર આરાધક ભાવ પણ ચાલ્યો જાય અને વિરાધક ભાવમાં પડી જવાય. ખરેખર જો આરાધક ભાવ હોય તો આરાધના શક્તિ-સંયોગો મુજબ કર્યા વિના દિલને ચેન જ ન પડે, અને જેમ જેમ આરાધના થતી જાય તેમ તેમ આરાધક ભાવ વધતો જાય.

જગદ્‌ગુરુ મહાવીર પરમાત્મા એ પૂર્વભવે પ્રિયમિત્ર નામના ચક્રવર્તી થયા. ત્યાં એમણે એક ક્રોડ વરસ ચારિત્રની આરાધના ચક્રવર્તીપણે મહાલેલા સુંવાળા સુકોમળ શરીરે, ચક્રીપણાના વૈભવ વિલાસ ફગાવી દઈને, એવી એવી જોરદાર કરી કે એમાં આરાધક ભાવ સારી રીતે ખૂબ પુષ્ટ થતો ગયો. પછી દેવલોકમાં જઈ આવી પચીસમા ભવે નંદન રાજાના ભવમાં દીક્ષા લીધી. એક લાખ વરસ ઉગ્ર ચારિત્ર ઉપરાંત લાખે ય વરસ માસ-ખમણના પારણે માસખમણ, એમ ૧૧ લાખ ૮૦ હજાર ઉપર માસખમણોની અત્યંત ઉગ્ર તપસ્યાની અને અરિહંતાદિ વીસ-સ્થાનકની આરાધના કરી ! એવો અદ્‌ભુત આરાધકભાવ વધાર્યો કે એમાં તીર્થંકર નામકર્મ ઉપાર્જ્યું ! જેથી પછી સ્વર્ગમાં જઈ માનવજન્મે ચારિત્ર અને ઉત્કટ આરાધના સાથે આરાધકભાવ સેવતાં વીતરાગ સર્વજ્ઞ ચરમ તીર્થપતિ શ્રી મહાવીર સ્વામી થયા ! એ જગત-દયાળુ પ્રભુને અહીં ટીકાકાર મહર્ષિ પ્રારંભે નમસ્કાર કરે છે.

પંચસૂત્ર-૧ લું

(પાપપ્રતિઘાત-ગુણબીજાધાન)

णमो वीअरागाणं सव्वण्णूणं देविंदपूइआणं जहट्ठिअ वत्थुवाइणं तेलुक्कगुरूणं अरूहंताणं भगवंताणं ।

અર્થ-વીતરાગ સર્વજ્ઞ દેવેન્દ્રોથી પૂજાયેલ, યથાસ્થિત વસ્તુવાદી ત્રણલોકના ગુરુ અરિહંત ભગવાનને હું નમસ્કાર કરું છું.

વિવેચનઃ—હવે પંચસૂત્રની શરૂઆત થાય છે, તેમાં 'નમો વીયરાગણું' એ પહેલું વાકય મંગળાચરણનું છે. શુભ કાર્યના પ્રારંભે મંગળ કરવું જોઇએ, જેથી વિઘ્નો દૂર થાય. શુભ કાર્ય કરતાંજ વિઘ્નો નડે છે, માટે ત્યાં મંગળ જોઇએ. અશુભ કાર્ય કરતાં વિઘ્ન નડે તો સારું, કે જેથી અશુભ કરતાં અટકીએ; પણ અશુભમાં તો વિઘ્નો ન આવીને પાપની સગવડ કરી આપે છે ! એ વાત અજ્ઞાની સમજતો નથી તેથી અશુભથી શા સારુ પાછો હટે ? મંગળ વિઘ્નોનો નાશ કરે તેવું કૌવતવાળું છે. મંગળ ઇષ્ટ દેવતાના સ્મરણથી-નમસ્કારથી થાય. જગતમાં દેવાધિદેવ અરિહંત વીતરાગ પરમાત્મા એ સર્વશ્રેષ્ઠ ઇષ્ટદેવ છે, તેમને કરેલો એક નમસ્કાર પણ વિઘ્નોનો નાશ કરવા પૂરતો છે.

ભાવનું મહત્ત્વ : ક્રિયાનો ટેકોઃ-

વીતરાગ પરમાત્મા અનંત ગુણના અને અનંત જ્ઞાનના ધણી છે. એવા એમનું ધ્યાન, અને ઉચ્ચ કોટિનો એમનો સંકલ્પ એ ઘણાં કર્મની નિર્જરા કરાવવાના સામર્થ્યવાળો છે. પણ નમસ્કાર ભાવથી થવો જોઇએ. જેટલી ભાવમાં કમીના તેટલી જ ફળમાં કચાશ. ભાવમાં કચાશ રહે તે દોષ આપણો

છે. શુભ અધ્યવસાય (ભાવ) ઉચ્ચ કોટિનાય અશુભ કર્મો તોડે છે, અને શુભ ફળ આપે છે; ત્યારે અશુભ ભાવ અધમ કોટિના ચીકણાં પાપ કર્મ બંધાવે છે. અધ્યવસાયનો મહિમા જુઓ કે દેખાવમાં બહુ હિંસા કરનાર જેટલો નીચે જતો નથી, તેથી વધારે નીચો હિંસાની ઉગ્ર ભાવનાવાળો જાય છે. તંદુળિયા મચ્છને બહુ નાની કાયા, શક્તિ બહુ ઓછી, એથી દેખીતી હિંસા અલ્પ, છતાં પણ પાપના વિચાર એટલા હલકા કે એ મરીને નરકે જાય. અહિં એમ ન વિચારવું કે ' ત્યારે તો હિંસા કરવામાં વાંધો નહિ, ભાવ શુદ્ધ રાખશું. ' આ ખોટી માન્યતા ન ધરવી, કેમકે હિંસાની ક્રિયા પણ હિંસાના ભાવને પોષનારી છે; કારણ જીવ એમાં લાભ દેખે છે, એથી હિંસાપર રાગ થાય છે એટલે નવી નવી હિંસાની ભાવના જાગે છે જ. આ બહુ ભયંકર છે. હિંસા તો હજી ય કોઇક જ વખતે થાય, જ્યારે હિંસાની ભાવના સદા જાગ્રત્ રહે છે. ક્રિયા કરતાં પણ ક્રિયાની ભાવના, લેશ્યા, પરિણામ, અધ્યવસાય વધારે સબળ વિકસેલા અને દીર્ઘાયુષ્ક, દીર્ઘકાળ રહેનારા હોય છે. એમાં જો શુભ ક્રિયાના સારા અભ્યાસથી શુભ ભાવ વધારે સબળ હોય તો તે અશુભ ક્રિયા વખતે પણ અશુભ ભાવ સારા દબાવે છે. દા. ત. ક્રિયા ખાવાની થતી હોય પણ જો ગુરુના વૈરાગ્ય-નીતરતા ઉપદેશની શ્રવણક્રિયા બાદ એના સ્મરણથી આહારની સંજ્ઞા ઉપર જુગુપ્સા થાય ' રસનો અને આહારનો હું ક્યારે ત્યાગ કરીશ ! ' એવી ઝંખના વારંવાર રહેતી હોય, તો તે ઝંખના આત્માને બચાવનાર થાય છે. કમમાં કમ હૃદયના ભાવ તો આહાર-સંજ્ઞાને કાપવાના જોઇએ, પોષવાના ન હોવા જોઇએ.

અરિહંત ભગવાનને નમસ્કાર કરી શાસ્ત્રકાર મંગળ કરે છે. તે ભગવંતના ચાર વિશેષણ–૧. વીતરાગ, ૨. સર્વજ્ઞ, ૩, દેવેન્દ્રપૂજિત, ૪. અને યથાસ્થિત વસ્તુવાદી એવા ભુવનના ગુરુ–આ ચાર વિશેષણ જગદ્‌ગુરુ પરમાત્માના ચાર મહાન અતિશય બતાવે છે. પહેલાં ચાર વિશેષણ સમજી લઈએ.

વીતરાગ આદિ ૪ વિશેષણની સાર્થકતા

વીતરાગ એટલે રાગદ્વેષ વિનાના. અહીં રાગ એટલે આત્માની આસક્તિ–પરિણામ જગાડનારૂં મોહનીય કર્મ. તેજ પ્રમાણે આત્માને કોઈ વસ્તુ પર અપ્રીતિ કરાવનારૂં કર્મ તે દ્વેષ. તેમજ અજ્ઞાન–મિથ્યાજ્ઞાનના–પરિણામ જગાવનારૂં કર્મ તે મોહ. ટીકામાં 'રાગ વેદનીય કર્મ' એ પદ છે, તેનો અર્થ રાગરૂપે વેદના એટલે ભોગવવા યોગ્ય કર્મ એવો સમજવો. રાગાદિ પદોનો અર્થ રાગ–મોહનીય કર્મની જેમ, આત્મામાં થતા રાગાદિ–પરિણામો લઈ શકાય. આ રાગદ્વેષ–મોહથી અત્યંત રહિત તે વીતરાગ. મોહને જેમણે આત્માની અંદર દબાવી તેનો ઉદય સંપૂર્ણ રોકયો છે, એવા ઉપશાંત–મોહી પણ વીતરાગ હોય છે; જ્યારે અહિં તો સર્વથા ક્ષીણમોહી અને છદ્મસ્થ (અજ્ઞાન)ભાવ વિનાના લેવા છે, માટે વીતરાગની સાથે 'સર્વજ્ઞ' એ વિશેષણ મૂકયું. સર્વજ્ઞ એટલે ભૂત, ભવિષ્ય, વર્તમાન–એ એ સર્વકાળના સર્વ દ્રવ્યોને અને એના સર્વ પર્યાયને જાણે તથા જુએ તે. નિમિત્ત શાસ્ત્રાદિના આધારે ત્રિકાળવેત્તાને પણ વ્યવહારમાં સર્વજ્ઞ કહે છે, પણ તે તો સરાગ છે, તેથી અહીં સર્વજ્ઞની સાથે 'વીતરાગ' એ વિશેષણ મૂકયું. વીતરાગ–સર્વજ્ઞ તો સામાન્ય કેવળજ્ઞાની પણ હોય છે, તે અહિં નથી લેવા,

પણ શ્રી જિનેશ્વર દેવો લેવા છે; તેથી 'દેવેન્દ્રોથી પણ પૂજાયેલા' એ ત્રીજું વિશેષણ કહ્યું. પરમાત્માની જગત પર હયાતી ઇંદ્રોને ય ભક્તિથી ગળગળા કરી પ્રભુના ચરણસેવક બનાવે છે.

પ્રશ્ન–દેવેન્દ્ર-પૂજિત એવું ત્રીજું વિશેષણ કહે અને પહેલા બે ન કહે તો કેમ ?

ઉત્તર–દેવેન્દ્રથી પૂજ્ય ગણધર ભગવંત પણ હોય છે, તે તો વીતરાગ-સર્વજ્ઞ નથી, એટલે તે અહીં લેવા નથી; માટેજ પૂર્વના બે વિશેષણ મૂકયાં.

આમ ત્રણે વિશેષણે અલંકૃત પરમાત્મા ધર્મ–તીર્થ સ્થાપ્યા પછી જ, અર્થાત્ મોક્ષમાર્ગ અને તત્ત્વો ઉપદેશ્યા પછીજ મોક્ષે જનારા હોય છે. એ સૂચવવા ' યથાસ્થિતવસ્તુવાદી ' એ ચોથું વિશેષણ કહ્યું. ચૌદ પૂર્વી શ્રુતકેવલી ભગવાન પણ યથાસ્થિત વસ્તુવાદી હોય છે. તે ન લેતાં, પૂર્વના ત્રણ વિશેષણો જોડી અહીં શ્રી જિનેશ્વર દેવોજ લીધા. મૂળમાં ' અરુહંતાણ ' એ પદ છે તેનો અર્થ,–' જેમનામાં હવે કર્મબંધના કારણ નથી તેથી કર્મઅંકુર ઊગતો નથી તે, ' એવો કરવો.

૪ વિશેષણમાં ૪ મહા અતિશયઃ–શ્રી તીર્થંકર પ્રભુના ચાર મહા અતિશયો છે. (૧) અપાયાપગમ અતિશય. અપાય એટલે દોષો અને ઉપદ્રવો. તેના અપગમવાળા એટલે સર્વ રાગદ્વેષાદિ દોષથી રહિત બનેલા, માટે વીતરાગ. વળી અપાય એટલે ઉપદ્રવ પણ કહેવાય. પ્રભુ અપાયાપગમવાળા છે અર્થાત્ તીર્થંકર નામકર્મના ઉદયથી વિહારનાં સવાસો યોજનમાં મારી મરકી વગેરે ઉપદ્રવને નિવારનારા છે. (૨) 'સર્વજ્ઞ' વિશેષણથી જ્ઞાનાતિશય સૂચવ્યો. (૩) 'દેવેન્દ્રપૂજિત'થી પૂજાતિશય બતાવ્યો.

(૪) 'યથાસ્થિતવસ્તુવાદી' કહી પાંત્રીસ અતિશય યુક્ત વાણીનો વચનાતિશય નિર્દેશ્યો. ચાર મહા અતિશયના ધણી પ્રભુ ત્રણ લોકના ગુરુ છે. 'गृणाति इति गुरुः' હિતનો ઉપદેશ આપનાર તે સાચા ગુરુ. તે શુદ્ધ અને સત્ય ધર્મના ઉપદેશક સંસારત્યાગી વિરાગી મુનિઓ સિવાય બીજા ન હોય. એમાં શ્રી અર્હંત્ પરમાત્મા એ શ્રેષ્ઠ ગુરુ, આદ્ય ગુરૂ છે. વીતરાગ શબ્દથી પ્રભુ વીતદ્વેષ, વીતમોહ પણ છે એ સમજી લેવાનું છે; કેમકે રાગ બધા દોષોમાં રાજા છે. એ જતાં બીજા દ્વેષ વગેરે દોષ નષ્ટ જ છે.

રાગ એ દ્વેષ કરતાં પ્રબળ દોષ છે. તે આ રીતે–

(૧) રાગનો નાશ દશમા ગુણસ્થાનકને અંતે થાય, દ્વેષનો નાશ નવમા ગુણસ્થાનકે થાય. આ સૂચવે છે કે જ્યારે દ્વેષ નાશ કરે એવી આત્મવિશુદ્ધિ કરતાં અધિક આત્મવિશુદ્ધિ (અર્થાત્ અધ્યવસાયની વિશુદ્ધિ હોય ત્યારે જ રાગનો નાશ થાય. (૨) દ્વેષનું મૂળ રાગ. કયાંક રાગ છે, માટે દ્વેષ છે. **રાગ એ દ્વેષનો બાપ છે.** (૩) દ્વેષ કાઢવો સહેલો, કેમકે દ્વેષમાં કાળે કાળે ઘસારો પડે, પણ રાગમાં વૃદ્ધિ થતી જાય. (૪) રાગનું આયુષ્ય દ્વેષ કરતાં ઘણું મોટું. (૫) દ્વેષ ભૂલવો સહેલો, પણ રાગ ભૂલવો કઠણ. હદ કરતાં વધારે ભોજન કર્યું ઝટ ભોજન ઉપર દ્વેષ થાય, પણ જરા વાર થઈ ભૂખ લાગી એટલે દ્વેષ ભૂલાઈ રાગ થતાં વાર નહિ. દ્વેષ થાય તોય રાગ જલ્દીથી ન ભૂલાય, અંદર બેઠો હોય. (૬) દ્વેષ કર્કશ લાગે, રાગ મીઠો લાગે. રાગનો રંગ લાલચળક, દ્વેષનો રંગ કાળો. રાગ પાછળ હર્ષ, ને દ્વેષ પાછળ બેદ એવા અનુભવો સિદ્ધ છે. (૭) દ્વેષ કરવો પડે

છે; જ્યારે રાગ સહેજે થઈ જાય છે. (૮) હજીયે સમજુ માણસને કદાચ દ્વેષ ગમતો નથી, અયોગ્ય લાગે છે, પણ રાગ અયોગ્ય લાગતો નથી. કેમકે (૯) દ્વેષથી પરિણામે નુકસાન સમજાય છે; રાગથી નુકશાન થાય છે તે સમજાતું નથી. હજીય દ્વેષ ભયંકર લાગે, રાગ ભયંકર લાગતો નથી. રાગમાં ખરાબી જણાતી નથી. (૧૦) 'દ્વેષ ન કરીશ' એમ હજીય જગત કહે; 'રાગ ન કરીશ'—એમ જગત નથી કહેતું, વીતરાગનું શાસન કહે છે. (૧૧) દ્વેષ દુર્ધ્યાન કરાવે છે એમ હજીય લાગે, પણ રાગ તેથી વધારે દુર્ધ્યાન કરાવે છે એમ લાગતું નથી. (૧૨) દ્વેષ જાણકારીમાં પેસે છે, રાગ બીન-જાણકારીમાં પેસે છે. દ્વેષ-ગુસ્સો થતાં માલુમ પડે છે, માટે તો એ ઢાંકવા મોઢાનો, આંખનો દેખાવ પ્રયત્નથી ફેરવી નાખવો પડે છે. પણ રાગ પેસતો દુશ્મન તરીકે, કે દુર્ગુણ તરીકે માલુમજ પડતો નથી, સહેજે ખુશીનો દેખાવ થાય છે. (૧૩) દ્વેષ હિંસા સુધી પહોંચે ખરો, પરંતુ તે પૂર્વે જીવ જો પરિણામ વિચારશે તો કદાચ પસ્તાશે અને હિંસાથી અટકશે. રાગતો ઠેઠ આત્માની ભાવ-હિંસા સુધી પહોંચશે, અને અટકવાની વાત નહિ. (૧૪) રાગ કરનારને અને રાગના પાત્રને બંનેને ભાવથી સ્વાત્મહિંસા થાય છતાં ખબર પડતી નથી અને પડશે પણ નહિ. (૧૫) રાગમાં બંને ભાન વિના ફસાય છે, કોઈ પ્રશ્ચાત્તાપ નહિ; દ્વેષની પાછળ બંનેને ભાન અને પસ્તાવાનો અવકાશ રહે છે. (૧૬) દ્વેષનું પાત્ર આપણા પ્રત્યે દ્વેષી તરીકે રહે તે ગમતું નથી, પણ રાગનું પાત્ર આપણા પ્રત્યે અખંડ રાગી રહે એવું જોઇએ છે. અર્થાત્ રાગીપણું છૂટતું'ય નથી, અને રાગીપણું છૂટે તે ગમતું'ય નથી.

(૧૭) **દ્વેષ ભસીને કાટનારો કૂતરો છે, જ્યારે રાગ પગ ચાટીને કુંકીકુંકીને બચકું જોરથી ભરનારો છે.** પહેલાં ખબર જ ના પડે. સંયોગોના વિયોગે રાગની ખબર પડે, ને ત્યારે રાગ ઊછળે છે. (૧૮) રાગના પાત્ર માટે કેઈ પાપ અને ઘસાવાનું કરી છૂટે છે. દ્વેષ પોષવા તો ઘસારો ન ય વેઠે. (૧૯) દ્વેષ દુર્ગુણ છે એ હજી ખબર હશે, પણ રાગ એ આત્માનો સ્વભાવ નથી, કિંતુ દુર્ગુણ છે એ ખબર નથી. (૨૦) દ્વેષ દીર્ઘકાળ રહે તે કેટલીક વાર ગમતું નથી. પણ રાગ લાંબો રહે તે ગમે છે. પણ (૨૧) એકજ વસ્તુ પર રાગ કાયમ ટકતો નથી; કારણ કે એ સ્વભાવ નથી. વળી રાગને વફાદાર રહી શકતા નથી. તો જ્યારે રાગને વફાદાર રહી શકાતું નથી, ત્યારે રાગ ધરવો શા માટે? એનું કારણ જણાતું નથી, અને રાગ કર્યા વિના રહી શકાતું નથી. છોડવો પડશે એ ચોક્કસ છે. (૨૨) **દ્વેષ ચેતાવી દે છે; જ્યારે રાગ ઊંઘાડી દે છે.** (૨૩) રાગ સર્વથા ભયંકર, તે ગયો એટલે બધી ભયંકરતા ગઈ. ક્રોધ, માન, માયા લોભ બધાય રાગની સેવામાં, અને રાગને મજબુત કરનારા. (૨૪) રાગને લીધે મિથ્યા મતિ ટકે, અને મિથ્યાત્વથી રાગ પોષાય. રાગની વસ્તુ પ્રાપ્ત કરવા, સાચવવા, ભોગવવા, ક્રોધ, માન, માયા, અને લોભ છૂટથી કરાય છે. રાગના પાત્ર પર કાં કામવાસના, કાં સ્નેહ, કાં દૃષ્ટિરાગ રહેવાનો; રાગની વસ્તુ અંગે હાસ્ય અને આનંદ (રતિ), ઉદ્વેગ (અરતિ) અને શોક, રાગની વસ્તુ અંગે ભય....એમ રાગ પાછળ તોફાન ઘણું! દ્વેષ પાછળ એટલા ન પણ હોય. (૨૫) આઠ કર્મની જડ મોહનીય, અને મોહનીયની જડ રાગ. મોહનીયની બધી પ્રકૃતિના મૂળમાં રાગ.

તીવ્ર કોટિનો રાગ ન જાય ત્યાં સુધી મિથ્યાત્વ ન જાય. (૨૬) રાગનો પક્ષપાત ભારે હોય છે. પક્ષપાતવાળો રાગ એ તીવ્ર રાગ છે. જે કષાય હિતકારી લાગે, કર્તવ્ય લાગે, 'કેમ ન કરીએ ? એમાં શું થઈ ગયું ?' એમ ભાસે; અંતરના ઉંડાણમાં પણ એ ખૂંચે તો નહિ, કિન્તુ રુચે, એ તીવ્ર કષાય **અનંતાનુબાંધ કષાય** છે. એ હોય ત્યાં સુધી સંસારનો રસ અને અતત્ત્વનો દુરાગ્રહ હૃદયમાંથી ખસે નહિ. એ તો કહે છે, 'પત્ની ઉપર, પુત્ર ઉપર રાગ કરીએ તો શું વાંધો ? ત્યાં રાગ ન કરીએ તો શું ત્યાં ઝઘડીયે ? ' પણ તેના જવાબમાં એમ પૂછીએ કે દુનિયામાં હિંસા, જૂઠ, ચોરી કોના માટે થાય છે ? એજ પત્ની પુત્ર માટે ને ? એની સાથે લડો નહિ, પણ અંધ રાગ ઓછો કરો તો જીવનમાં દુર્ગુણો અને દુષ્કૃત્યોના ગુના ઓછા થાય. હિંસા, જૂઠ, ચોરી દુનિયા ઉપરથી ઓછા થાય તે સારૂં, કે વધે તે સારૂં ? જગત શેનાથી સુખી ? (૨૭) હિંસા, જૂઠ, ચોરીમાં સહાયક તરીકે દ્વેષ કરતાં રાગ વધારે. ચોરી કરાવી કોણે ? રાગે કે દ્વેષે ? દુનિયામાં કોઇને દુઃખી જોવા છતાં તેનું દુઃખ ઓછું કરવા શા માટે યત્ન નથી ? ધનના અને કુટુંબના રાગને અંગે જ. (૨૮) પરમાર્થ ચૂકાવે છે કોણ ? રાગ જ ને ? એજ રાગને લીધે પછી ગરીબ પર દ્વેષ થાય, કહે 'તગડો થઈને માગે છે ? મજુરી કરવી નથી'....ઇત્યાદિ (૨૯) અનીતિ કરી પચીસ-પચાસ મળતા હોય તો કોના અંગે મળવાય ? રાગના અંગે કે દ્વેષના અંગે ? દુનિયામાં તોફાન મૂળ રાગના જ છે. રાગ મોળો પડે, તો પાપ ઓછા થઈ જાય. (૩૦) **દુનિયા કદાચ દ્વેષમાં ડાહી હશે, પણ રાગમાં તો પાગલ જ છે.**

(૩૧) જીવનના મહાન દોષોનો પોષક રાગ છે. (૩૨) વિવેકી પાસે પણ અવિવેકનાં કૃત્ય રાગ કરાવે છે. (૩૩) બળિયો ય જીવ રાગ પાસે માંયકાંગલો. (૩૪) દુઃખની હોળી સળગાવનાર રાગ છે,—માટે **દુન્યવી ફરજોનું માપ રાગાંધ થઈને ન કાઢવું.** આશ્રિતનું પોષણ વગેરે કરવામાં રાગાંધ ન થવું. રાગ ઓછો થશે તો ગેરવ્યાજબી જરૂરિયાત આપોઆપ ઓછી થશે. રાગ છે ત્યાં સુધીજ હિંસાદિનાં પાપ છે.

રાગ બે જાતના છે; ૧ પ્રશસ્ત, ૨ અપ્રશસ્ત.

પ્રશસ્ત રાગ બંધનકર્તા નથી, બંધનથી છોડાવનાર છે. પ્રશસ્ત રાગ એ ઔષધની જેમ અપ્રશસ્ત રાગથી છોડાવે છે. પ્રશસ્ત રાગ એટલે દેવ-ગુરુ-ધર્મ પર રાગ, સમ્યક્‌શાસ્ત્ર, તીર્થ, પર્વ, ધર્મક્ષેત્ર, આત્મગુણ વગેરે પર રાગ; તેથી પાપનો બંધ થતો નથી. ખોટી આશંસા દુન્યષી રાગ પાપનો બંધ કરાવે. પ્રશસ્ત રાગ તો અપ્રશસ્ત રાગને નબળા પાડે છે. પ્રશસ્તામાં ધર્મ લેશ્યા છે. ધર્મની લેશ્યા ધર્મનો અનુરાગ કરાવે. ધર્મરાગ એટલે ધર્મની લેશ્યાવાળો રાગ. એ પાપોને કાપી આત્માનો વિકાસ સાધે. અપ્રશસ્ત રાગ એટલે પાપની લેશ્યાવાળો રાગ. એ પ્રશસ્તનો દેખાવ કરે તેથી પ્રશસ્ત ન થાય. જાતનો ગુંડો હોય, પણ શાહુકારના કપડાં પહેરી લે, તેથી શાહુકારમાં ન ખપે. ગુંડાગીરીની દિશા ફેરવે, ધંધો ફેરવે, વૃત્તિ પલટે, તો લોકો વિશ્વાસ કરે. દીકરા ઉપર, સ્ત્રી ઉપર પ્રશસ્ત રાગ ત્યારે કહેવાય, જ્યારે સ્નેહરાગ અને કામરાગ જતો કરી શુદ્ધ સાધર્મીનો અને મોક્ષ-કુટુંબીનો જ નીતરતો રાગ આવે. સાધુ ઉપર પણ અપ્રશસ્ત રાગ સારો નહિ. 'આ સાધુ વાસક્ષેપ સારો નાખે છે, ફાયદો થાય તેવો,' વગેરે તો અશુભ

રાગ બની જાય. સંસારના લાભની અપેક્ષાએ, હાસ્યાદિ મોહની વૃત્તિના પોષણની દૃષ્ટિએ, રાગ કરવો તે અપ્રશસ્ત રાગ. સંસારથી નિસ્તાર પામવા મુક્ત થાવા માટે, અને તેના ઉપાયમાં જોડાવા બદલ જે રાગ કરાય તે પ્રશસ્ત રાગ. એથી ધર્મ-લેશ્યા અને ધર્મનો રાગ બંને વધતા જાય. જેટલી ધર્મ-લેશ્યાની માત્રા અને વેગ (Degree, Force) ઓછા તેટલું પુણ્ય કાચું બંધાય; ધર્મની લેશ્યા જોરદાર, તો પુણ્ય પણ જોરદાર, અને એથી સામગ્રી પણ ઊંચી જોરદાર મળે.

શાલિભદ્રને લેશ્યા ઊંચી હતી તો દેવતાઈ નવ્વાણું પેટીઓ રોજની મળતી છતાં, ઊંચી ધર્મની લેશ્યાથી ચારિત્ર લીધું અને પાળ્યું ! ઊંચી ધર્મ લેશ્યાવાળો અધુરી સાધનાનો બપ ન કરે. ગયા ભવમાં ખીર વહોરાવ્યા પછી ય ગુરુમહારાજ ઉપર પ્રશસ્ત રાગનો પ્રવાહ એવો, કે પેટમાં પછી શૂલની પીડા થતી હતી તો પણ માને ભૂલી, એના ચિત્તમાં એકલા ગુરુની યાદ હતી. પેટમાં શૂળ વખતે માતા હાથ ફેરવતી હશે, સેવા કરતી હશે, પણ તે વખતે માતાને યાદ નહિ કરતાં ધ્યાન એક માત્ર ગુરુમાં અને દાન કરાવવાના ગુરુના ઉપકારમાં—'અહો ! મારા ઉપકારી ગુરુએ કેવો મને તાર્યો ?' આ ક્યારે આવ્યું ? માતાએ ફરી ખીર આપી-બવરાવી તે લક્ષમાં નહિ, પણ ગુરુના પાત્રે ગઈ તે લક્ષમાં. **'કેવો સુંદર યોગ ! ખીર ! અને દાનમાં ! તેય મહાત્માને !** આવી દાનધર્મની અનુમોદના હૃદયે ! આ પ્રશસ્ત રાગ, ને તેથી ઉચ્ચ વૈભવી સામગ્રીનો ધણી બન્યો ! પણ એ સામગ્રી પાપાનુબંધી નથી, મોહમાં અંધ નથી કરતી. જ્યારે 'માથે એક મોહગ્રસ્ત માનવ રાજા પોતાની

જેમને બે હાથ બે પગવાળો છતાં ઘણી છે ' એવી ખબર પડી કે રત્નાદિએ છલકાતી નવ્વાણું પેટી કથીરની લાગી. 'ખામીવાળી આ પુણ્યાઈ ન જોઇએ,' ઋદ્ધિને છોડી, સ્ત્રીઓને છોડી, વહાલી માતાને છોડી, વીતરાગ પ્રભુ મહાવીર ભગવાનનાં ચરણ પકડયાં, ચારિત્ર લીધું, અને તર્યા. પ્રશસ્ત રાગ તારે, અપ્રશસ્ત રાગ મારે.

(૩૫) રાગ કરતાં દ્વેષ ખરાબ લાગે છે; પણ વસ્તુતઃ દ્વેષ કરતાં રાગ ભયંકર છે. રાગ આત્મામાં વસ્તુ પ્રત્યે આકર્ષણનો ભાવ પેદા કરે છે, આત્માને ખેંચે છે; જ્યારે, દ્વેષ આત્માને વસ્તુથી દૂર ખસેડે છે. આમ અનેક દૃષ્ટિથી રાગ એ દ્વેષ કરતાં ખૂબજ બળીઓ અને મહાન અનર્થકારી છે, તેમજ એમાં બીજા દૂષણો બલાત્ પોષાય છે. માટે રાગ કાઢયો એટલે બીજા દોષો તો ગયા જ. એટલે અહીં ' વીતરાગ ' એવું વિશેષણ કહ્યું. રંગે તે રાગ, આત્મા જેનાથી રંગાય છે તે રાગ. આત્માને વસ્તુ પ્રત્યેના આકર્ષણના રંગથી રંગે છે માટે તે રાગ. દ્વેષ, દ્વિષ ધાતુ–'અપસંદ પડવું, અઠીક લાગવું, અણગમો કરવો' એના પરથી બન્યો. વીતરાગ એટલે જેને ઇષ્ટ તરફ આકર્ષણ નથી, અને એજ વીતદ્વેષ છે, તેથી અનિષ્ટ પ્રત્યે અપ્રીતિ–અનાદરનો ભાવ મુદ્દલ નથી. અર્થાત્ જેને ઇષ્ટ અને અનિષ્ટ ઉપરથી આદર અને અણગમો ચાલ્યો ગયો છે તે વીતરાગ.

મોહની વિશેષ ભયાનકતા:–એજ **વીતમોહ** છે, એટલે મોહ વિનાના છે. મોહ એટલે અજ્ઞાન, મિથ્યાજ્ઞાન, વિપર્યાસ, મૂઢતા, મિથ્યાત્વ, દુરાગ્રહ, અસત્ વ્યુદ્ગ્રહ વગેરે. રાગ, દ્વેષ બે મહાન ડાકુ આત્માને કબજે કરી આત્માના અસલી પોતાના

સ્થાન(મોક્ષ)થી એને પરાઙ્મુખ રાખે છે. આ બે ડાકુ સાથે મોહ વળી ગજબનો લૂંટારો છે. **રાગ ભસ્યા વિના કુંકી ચાટીને બચકું ભરે છે, દ્વેષ ભસીને બટકું ભરે છે, જ્યારે મોહ અંધારામાં રાખીને કરડે છે.** રાગદ્વેષમાં આ કુતરો છે એમ માલુમ પડે, મોહમાં તો કુતરો છે એમ ખબરજ ના પડે. **મોહ કુતરાને બકરૂં દેખાડે,** સાપને દોરડું માની હાથમાં પકડાવે. ' દુનિયામાં જો કાંઈ કિંમતી છે તો તે જડ છે, શબ્દાદિ વિષયો, ધન, કુટુંબ, કાયા, ઘર દુકાન વગેરેજ મહત્ત્વના છે, તેજ શ્રેષ્ઠ છે, તેજ સર્વસ્વ છે, તેજ હિતકારી છે ' એવું એવું મોહ એને મનાવે છે. એને મન કિંમત જડની. એની આગળ આત્મા કોઈ વસ્તુજ નહિ. એ જડથી જ જીવી જડથી જ મરે; આ બધા ચાળા મોહના છે. ' આત્માને માટે દેહ છે, ' એ વસ્તુ ભૂલી, ' દેહ છે તેજ વસ્તુ છે, માટે એની જ કાળજી કરવી, ' એમ માને. આત્મા માટે દેહને બદલે દેહને ખાતર જ આત્મા સમજે. જેટલો મોહ જીતવો મોંઘો છે, મોહથી જીતાવું તેટલુંજ સહેલું છે. મોહ ન હોત, ને એકલા રાગદ્વેષ હોત તો એ કરડી ખાનારા કુતરાને ઓળખત. તો કુતરા ઉપર વિશ્વાસ ન રાખત. મોહ કુતરાને બકરો દેખાડે છે, તેથી બચકું બીજાએ ભર્યું હશે એમ નિશ્ચિતપણે બળાત્કારે મનાવે છે. બકરૂં કરડે ? કુતરાને બકરૂં દેખાડવું તે મોહનું કામ. મોહ પ્રતિકૂળતાને અનુકૂળતારૂપે દેખાડે છે, અને અહિતને હિત તથા હિતને અહિતરૂપે સચોટ મનાવે છે. એ જગતના ભયંકર ત્રાસ, આયાસ અને વેદનાને પણ આનંદ મનાવે; જેમ, કોઈ દારૂ પીધેલાને તમાચો મારે તોય એ હસે છે. ગંધાતી ગટરને સુખનો

સાગર દારૂ મનાવે છે ! તે પ્રમાણે ગંધાતી ગટર જેવી કાયાને ઉપરના મઢેલા ચામડાનો મોહ ખૂબસુરત મનાવે છે. મોહ ? વાહ ! મોહ તારી માયા ! **મોહ આત્માને ભયંકર નુકશાન તો કરેજ છે, પણ નુકશાનને પાછો લાભમાં ખતવે છે.** મોહને કાબુમાં લો તોજ રાગ કાબુમાં આવે. જીવ મોહ છે ત્યાં સુધી જ આનંદથી રાગ કરે છે, અને રાગને હિતકારી માને છે. આત્મામાંથી મોહ એટલે મિથ્યા મતિ ખસી ગયા પછી તો રાગને દુશ્મન દેખશે. રાગ કરતાં કાળજુ કપાશે. મોહ ભાન રહેવા દે નહિ; દોષના જ બચાવ કરાવે. કોઇ આપણી ચીજ માગીને લે તે ખમાય, ભૂલમાં લે તેય ખમાય, પણ ઉપાડી જાય, આચકી લે, ખૂંચવી લે, અને પાછો પોતાને એનો હકદાર માને તે નથી ખમાતું. ગુંડાગીરી લાગે છે. 'ચોરી કરે અને પાછો શાહુકારીનો ફાંકો ? આતો હદ થઈ' એમ થાય છે. બસ, મોહ આ કોટિનો ગુંડોલૂંટારો છે, છતાં એને એવો માનવાને બદલે પરમમિત્ર માનીએ છીએ એજ આપણી ગમારી છે. રાગદ્વેષના દૂષણની ઓળખાણ હજી હોય, દૂષણ તરીકે હજી માનવાનું બને, પણ મોહ દૂષણ ને દૂષણ તરીકે નહિ માનવા દેતા, ગુણની મ્હોર-છાપ મારી આપે છે. **દોષ પર ગુણનું લેબલ લગાડવું તે મહાભયંકર,** દળેલા મીઠાના ડબા પર ખાંડનું લેબલ મારી પછી તે દૂધમાં નંખાય તો દૂધ બગડી જાય. દોષના ડબા ઉપર ગુણનું લેબલ મારવાથી તેના તેના સંપર્કમાં આવતી ગુણકારી વસ્તુ દોષરૂપ થઇ જાય છે. દા. ત. એક માણસ અભિમાની છે, પણ પોતે દોષિત છતાં જાતને ગુણવાન માને છે. 'હું સમજુ છું, હું કાંઈ મૂર્ખ નથી, ભોઠ નથી,' વગેરે અભિમાનથી દોષ

ઉપર ગુણનું લેબલ લગાડે; હોય પ્રમાદી અવસ્થા, તથા ધર્મ પ્રત્યે અને આત્મહિત પ્રત્યે બેપરવાહી, ને પાછો તે ઉપર લેબલ મારે સાવધાનીનું આત્મ-જાગૃતિનું ! ગુરુ ઘણું કહે, પણ અભિમાન એને અન્ય વસ્તુ સમજવા જ ન દે. હોય અલ્પ જ્ઞાન અને જાણે પોતાને જ્ઞાનનો મહાસાગર માને ! આવાને આત્મદોષના સ્પષ્ટીકરણની, પોતાની અધમ દશાના ખ્યાલની, કે ત્યાગ-વૈરાગ્યની વાત પણ ન સ્પર્શે. કેમકે મોહના ઘરનું હુંપદ છે. જાગૃતિ નથી. આ ઘોર નિદ્રા છે. અહંભાવનો ખોટો ખ્યાલ છે. તેને 'અનંત-જ્ઞાની આગળ હું કાંઇ વિસાતમાં નથી' એ સમજવા નથી દેતો. હોય કૃપણતા દોષ, પણ કરકસર ગુણ માને. હોય ખરાબ ગુસ્સો-પણ માને પ્રશસ્ત દ્વેષ ! 'હું તો હિતનું કહું છું, હિત માટે કરું છું' એમ માને, આ ઘમંડ છે. ઘમંડ ઓછો થાય તો ગુણ સમજે, ને અવગુણ કાઢવા કોશિષ થાય, તથા ગુણકારી વસ્તુના સંપર્કથી ગુણનું ગ્રહણ કરાય. અહંભાવ ને કુમતિ જાય તો આત્માનું સ્વરૂપ સમજાય, ગુણદોષનો વિવેક થાય, દોષ ઉપર ગુણનું લેબલ ન લગાવાય; સમજે કે 'પુણ્ય જાગ્રત્ હશે તો દોષ પણ ગુણમાં ખપશે ખરા, પણ દોષ તે દોષ જ. ગુણ તરીકે દોષનું સેવન મહાભયંકર પરિણામ લાવશે. એ અહંભાવ છોડી સર્વજ્ઞનું ઉપશમ-વિરાગકારી શાસન સેવે તો જ દોષની પિછાણ અને નિકાલ થાય. બહાર પ્રત્યેના ઉઘાડા ડોળાથી તો બહારની આળપંપાળ વધશે, અને દોષો ગુણ નહિ થાય. જીવને કહો કે 'બચાવ તરીકે આગળ ધરેલા અને પોષેલા દોષ નહિ તજે તો ભારે થઈ પડશે. સમજ સમજ, વીતરાગનું શાસન છોડી, મોહના જોરે જગતની શાબાશીની ઘેલછા પાછળ, મનઃકલ્પિત ખોટા

સુખ પાછળ, સગવડ સાહ્યબીના ખોટા કદાગ્રહ પાછળ, તારા હાથે તારા આત્માને ગુણથી દૂર-અલગ કરી રહ્યો છે, અને આત્માને દોષમાં ડુબાડી રહ્યો છે. માટે મોહનો ત્યાગ કર. એ માટે નિર્મોહી પરમાત્માની અહર્નિશ નિરંતર ઉપાસના કર. '

(૨) **સર્વજ્ઞ**:-પ્રભુનાં પહેલાં વિશેષણ 'વીતરાગ'ની વાત થઇ. પરમાત્માનું બીજું વિશેષણ **સર્વજ્ઞ**-એમાં જ્ઞાનાતિશય સૂચવ્યો. સર્વજ્ઞ એટલે કેવળજ્ઞાનવાળા. સર્વજ્ઞ એટલે સમસ્ત જીવ પુદ્ગલ વગેરે અનંતાનંત દ્રવ્યોના અનંત ભૂત ભવિષ્ય અને વર્તમાન કાલના, પ્રત્યેક દ્રવ્ય ઉપર બનતા અનંતાનંત ભાવો પર્યાયો, અવસ્થાઓ)ને હાથમાં રહેલા આમળાની માફક દરેક સમયે પ્રત્યક્ષ જુએ અને જાણે છે. ત્રિકાળના પરમાણુ પરમાણુના પર્યાયો અને સર્વ જીવ ઉપરના ભાવો અનંતાનંત સંખ્યામાં છે, તે બધું પ્રત્યક્ષ જુએ. આ કેવળજ્ઞાનનો પ્રકાશ જબરદસ્ત ! એમાં અનંતાનંત કાળની કોઈ વસ્તુ કે ઘટના છૂપી નહિ; પ્રત્યક્ષ શુદ્ધ જ્ઞાનનો સ્વભાવ જ જ્ઞેય વસ્તુને જણાવવાનો. કેટલું જાણે એ મર્યાદા ન બંધાય; કેમકે મર્યાદા બાંધવામાં નિયમ શો કે આટલી જ વસ્તુ જાણે ? પ્રકાશસ્વભાવ એ કે જેનું નામ જ્ઞેય તેને જાણે, પછી ભલે તે અનંત કાળ પૂર્વના હો, અને અનંતાનંત સંખ્યામાં હો; રૂપી હો યા અરૂપી, બધાં જ જ્ઞેય જણાય, કેવળજ્ઞાન વર્તમાન-ભૂત-ભવિષ્ય સર્વકાળનાં સમસ્ત જ્ઞેય પ્રત્યક્ષ જુએ, કોઈ પ્રસંગ કે કોઈ સ્થિતિ છૂપી નહિ.

(૩) **ઇંદ્રોથી પૂજ્ય કેમ ?** અરિહંત પરમાત્માનું ત્રીજું વિશેષણ '**દેવેન્દ્ર-પૂજિત**'. એમાં પૂજાતિશય સૂચવ્યો. અસંખ્ય દેવતાઓના સ્વામી ઇન્દ્રો પણ જેની પૂજા ભક્તિ કરે. શું જોઈને

પૂજા કરતા હશે ? પૂજા બે પ્રકારે થાય.-(૧) લાલચ, સ્વાર્થ, પરાધીનતા અગર બીકથી, એ અધમ પૂજા. અને (૨) ઉપકારી માનીને યા ગુણના બહુમાનથી, અને ગુણ મેળવવા માટે પૂજા. આ ઉત્તમ પૂજા. નિર્મળ અવધિજ્ઞાનના માલિક, અને પૂર્વ ભવની સુંદર આરાધનાવાળા ઇન્દ્રો પરાધીનતાથી અગર લાલચથી નમતા નથી. જેને અસંખ્ય કાળ સુધી પૌદ્ગલિક સુખનો પાર નથી, તેવા ઇન્દ્રો અરિહંતની પૂજા કરે છે, તે (૧) અરિહંત પરમાત્માનાં અનંતાનંત ઉપકાર અને ગુણના બહુમાનથી, તથા (૨) તેમના જેવા ગુણના સ્વામી બનવા માટે. જ્યારે ઇન્દ્રો આ રીતે પૂજા કરે ત્યારે આપણે કેવી રીતે ને કઇ આશાથી પૂજવા ? ઇન્દ્રો પરમાત્માની પૂજા ભૌતિક અપેક્ષા વિના ઋદ્ધિની આશા વિના કરે છે, માનવભવ પામી પ્રભુના જેવા શુદ્ધ ભાવો, તેમના જેવું વિશુદ્ધ ચારિત્ર મેળવવા પૂજા કરે છે, પણ ઇન્દ્રાસન કાયમ ટકાવવા નહિ, ફરી ઇન્દ્રની ઋદ્ધિ મેળવવા નહિ. જે માનવભવ ઇન્દ્રને વર્તમાનમાં નથી, તેને માટે ઇન્દ્ર તલસે છે ! અને આપણે ? આપણને મનુષ્ય-ભવ મળ્યો છે, તેથી કેવી ઉત્તમોત્તમ સાધના થઈ શકે તેની પરવા નથી, કે ભાન નથી ! મનુષ્ય ભવ ફક્ત તુચ્છ વિષયોને કેળવવામાં, કંગાળ કષાયનો પારો ચડાવવામાં અને સ્વર્ગના રસ-ઋદ્ધિ-શાતા કરતાં રદ્દી એવા રસ, ઋદ્ધિ અને શાતાની જાળમાં ગુંથાઈ જવામાં પસાર કરીએ છીએ ! ! ! ઇન્દ્ર મનુષ્યભવ માટે ઝંખે છે, પ્રભુનો પૂજક બને છે, છતાં ઇન્દ્રની પૂજા અધુરી છે. કારણ કે વીતરાગ પરમાત્માની સર્વ-વિરતિ-ચારિત્રની આજ્ઞાનો અમલ કરી શકતા નથી. ભગવાનની શ્રેષ્ઠ પૂજા ભગવંતની આજ્ઞા સંપૂર્ણ અમલમાં મૂકવામાં છે. તે સર્વવિરતિ ચારિત્રના પાલનથી થાય.

પ્ર૦–ભગવંતની આજ્ઞાને અમલમાં ગણુધર મહારાજ શ્રેષ્ઠ મૂકી શકે છે, તો પંચસૂત્રકારે પ્રભુને ગણુધરપૂજિત કેમ ન કહ્યા? દેવેન્દ્રપૂજિત શા માટે કહ્યા ?

ઉ૦–દેવતાઈ અતિશય સુખ–સન્માનાદિમાં મહાલતા ઇન્દ્રો અરિહંતની ભક્તિ કરે એ એક અનેરી વિશેષતા છે. જે ક્ષેત્રે અરિહંત ભગવંતો વિચરે છે, તેજ ક્ષેત્રે ગણુધર ભગવંતો વિચરે છે. એટલે કે ત્યાંના રહેલા ત્યાં પૂજા અરિહંત ભગવંત વિચરે છે, તે જ ક્ષેત્રે કરે, તે કરતાં બહુજ દૂરથી, પરજાતિ, પરક્ષેત્રી, એવા દેવોના પણ સ્વામી મનુષ્ય ક્ષેત્રની દુર્ગન્ધ સહન કરીને પણ અહીં પ્રભુને પૂજવા આવે તે વિશેષતા ગણાય. વળી જગતના બાળ જીવો દિવ્ય ઋદ્ધિમંત અને વૈભવશાળી દેવોથી થતી પૂજા જોઈ વધારે આકર્ષાય. દેવોથી કરાતી સમવસરણાદિ પૂજા બહુજ ઊંચી ! અને એ અસંખ્ય યોજનથી દેવો નીચે આવી કરે છે તેથી બાળ જીવોને આકર્ષણ થાય છે.

'અરિહંત શું શું પ્રકાશે છે ? :– ચોથું વિશેષણ **'યથાસ્થિતવસ્તુવાદિ'** એમાં 'વચનાતિશય' સૂચવ્યો. કેવળજ્ઞાન મેળવ્યું, સર્વજ્ઞ બન્યા, કૃતકૃત્ય થયા, પોતાનું પ્રયોજન સિદ્ધ થયું. એટલે હવે મૂંગામૂંગા મુક્તિમાં ગયા એમ નહિ, પણ જે તત્ત્વ પોતાને પ્રગટ થયું, પોતાને પ્રત્યક્ષ થયું, તેનો માર્ગ જગત સમક્ષ મૂકયો–જગતને મુક્તિમાર્ગનો ઉપદેશ આપ્યો, અને યોગ્યને તાર્યા. પોતે અક્ષય રત્નત્રયીનું ભાતું બાંધ્યું અને વિશ્વમાં તેની પ્રભાવના કરી. એ વસ્તુતત્ત્વને યથાસ્થિત રુપમાં (જેવાં છે તે રૂપે) કહેનારા છે; વસ્તુમાત્ર ઉત્પાદ, વ્યય, અને ધ્રૌવ્યવાળી છે, તો તે રીતે ઓળખાવનારા છે. જીવ, અજીવ,

આશ્રવ, બંધ, સંવર, નિર્જરા, અને મોક્ષ એ જ્ઞેય-હેય-ઉપાદેય તત્ત્વો. નામ, સ્થાપના, દ્રવ્ય, ભાવ એ ચાર નિક્ષેપે ચાર ભેદે વસ્તુમાત્ર વહેંચાયેલી છે. વસ્તુ પ્રમાણ અને નયજ્ઞાનથી જ્ઞેય છે. સ્યાદસ્તિ વગેરે સપ્તભંગીના સ્યાદ્વાદથી વસ્તુનો પ્રત્યેક ધર્મ પ્રતિપાદ્ય છે. વસ્તુમાત્ર અનંત ધર્માત્મક છે. આ બધું યથાર્થ અને સ્પષ્ટ કહેનારા. મતિજ્ઞાન. શ્રુતજ્ઞાન, અવધિજ્ઞાન અને મનઃપર્યાયજ્ઞાન કરતાંય સર્વજ્ઞનું જ્ઞાન અનંતગુણું શ્રેષ્ઠ. એમાં એમણે જોયું કે જીવ જડમાં મુંઝાયો, ફસાયો અને અટકયો છે, તેથીજ ભવમાં ભમે છે, અને દુઃખમાં સબડે છે. જડના આકર્ષણ તૂટે તો જ મુક્તિનો સાધક બને. એ માટે પ્રભુએ જડ કાયાની દયા ન બાધી, પણ આત્માની મરામત શીખવી. એ કહે છે કે આ માનવભવ હાથમાં છે, ત્યાં સુધીમાં જીવે પૂર્વે જે અનંતા કર્મના જાળા બાંધ્યા છે, તે તોડી નાખવાના છે, પણ વધારવાના નથી.

સર્વજ્ઞનું વચન હૃદયે ફરસવું જોઈએ. સર્વજ્ઞના વચનની શ્રદ્ધા આત્માના પ્રદેશે પ્રદેશે વ્યાપ્ત થઈ જવી જોઈએ. એનાથી આત્મા ભાવિત થવો જોઈએ. ખોટાનો બચાવ નહિ કરવાનો. બચાવ કરવાની આદત અનાદિની છે. બચાવ એ દંભ છે. બચાવ એ મોહની શિખવણી છે. હવે તો જ્ઞાનીની શિખવણી જોઈએ. જ્ઞાનીનાં વચન હૃદયે આરપાર ઉતરી જવા જોઈએ. એમના વિરાગના ઉપદેશ-બાણોથી રાગ-હૃદય વીંધાઈ જવું જોઈએ. માત્ર સાંભળતી વખતે ગળગળા થવાય એટલું બસ નથી. સર્વજ્ઞનાં વચન ઉપર અવિચળ શ્રદ્ધાથી એ ઉપદેશ હવે આત્મઘરમાં એવો રમતો થઈ જાય, કે એ ઘેર, બજારમાં કે

મિત્રોમાં, સુખમાં કે દુઃખમાં આત્માની હાજરી લે, જાગ્રત રાખે. બચાવ કોઈના ચાલ્યા નથી. જિનશાસનમાં તો જરાક અરુચિ કે અણગમો એ પણ દ્વેષ છે દુનિયામાં આપણને અનિષ્ટ લાગતા વિષયો, અનિષ્ટ જીવો, અનિષ્ટ સંયોગો પ્રત્યે દ્વેષ જેટલો વખત રહે તેટલો વખત એ આત્માને કાળો બનાવે છે. અહો ? શા સારુ આત્મા પરમાં પડતો હશે ? પરની જંજાળ કરતો હશે ? એને પોતાનું સંભાળવાનું, પોતાની ખરાબી મિટાવવાનું કયાં ઓછું છે ? પ્રભુવચનની શ્રદ્ધાની કમીના છે. એક સમય માત્ર પણ પર-ચિંતા કરવાની જરૂર નથી. એ તો આપણા ભાગ્ય મુજબજ વર્તશે. દુનિયામાં રહ્યા ત્યાં અતિ આવશ્યક દેખાવ રાખવા પડતા હોય તોય, જેમ સર્પની દાઢમાંથી ઝેર કાઢી નાખ્યું, પછી ફુંફાડો નુકશાન કરનારો નહિ; તેમ આપણા દેખાવના ફુંફાડા પાછળ રાગદ્વેષના ઝેર ન રહેવા જોઈએ. કષાય-ઝેરનો સમૂગળો નાશ થવો જોઈએ. નાનો સરખો પણ કષાય કરવો પડે એ કુસંસ્કારને પોષવાનું થાય છે, એને તાજા કરવાનું થાય છે, હવે હરગીઝ ન ભૂલાવું જોઈએ.

મનુષ્ય જીવન મળ્યું એટલે ધંધો શું રાગદ્વેષ અને વેર-ઝેરનો કરવો ? જીવનમાં આવી અધમ કાર્યવાહી જોરદાર છે ત્યાંસુધી જગનાથનું દર્શન દોહ્યલું છે. સમ્યગ્દર્શનની સુંદર સામગ્રીવાળા આ મોંઘેરા માનવભવમાં દર્શનની આડે ઘાતી-કર્મની દિવાલ મજબૂત ન કરાય, પણ તેને તોડી નાખવી જોઈએ. તેને ખોખરી કર્યા વિના તત્ત્વનું સાચું દર્શન નહિ થાય, દર્શનાભાસ થશે. ‘ મારે સેવક જગનાથનો બનવું છે, કિંતુ વિષયકષાય કે રાગદ્વેષનો નહિ. માટે જિનની વાણીના અનુસારેજ

મારી વિચારસરણી હોવી જોઇએ.' આ જો નિર્ધાર રખાય, પરમાત્મા યથાસ્થિત વસ્તુવાદી છે, તેવી રીતે જો એ સ્વીકારાય, તો મોહની પ્રબળતા ન રહે. પછી કદાચ મોહનું દેણું ભરવું પડે, પણ તે છૂટવા માટે, વળગવા નહિ. મોહને આધીન ન બને, પણ મોહ ઉપર પાકો તિરસ્કાર રાખે. આંતર શત્રુ જે ક્રોધ તે કદાચ માંહી ઉદયમાં આવે. પણ બહારથી આંખ પણ લાલ થવા ન દે. કષાયના ઉદય વખતે જાગ્રત્ રહે. **કષાયના ઉદયને આત્મવીર્યની સહાય ન દે.** મોહના પગ એ ભાંગે, પણ મોહ એના પગ ન ભાંગે. ચાર વિશેષણવાળા પરમાત્મા ત્રણ ભુવનના ગુરુ, ત્રણ લોકના હિતકારી, જાણે લોકના જીવને એક માત્ર શરણ, એ જ પિતા, માતા, ભ્રાતા અને ત્રાતા છે. અરિહંતને અરુહંત પણ કહેવાય છે; અ-રુહંત એટલે જેમનામાં નાનો સરખો પણ કર્મનો કૂણગો ફુટે નહિ, કર્મનો અંકુરો ઉભો થાય નહિ તે. તેમ અરિહંતને અરહંત પણ કહેવાય છે; અ-રહંત એટલે જેના કેવળજ્ઞાન આગળ બધું પ્રગટ છે. કાંઇજ રહસ્ય અજ્ઞાત (છુપું) નથી તે.

પ્રશ્ન-જે વીતરાગ સર્વજ્ઞ છે, તે યથાર્થ વસ્તુ કહેનારા તો છેજ, તો જુદું વિશેષણ કહેવાની શી જરૂર ?

ઉત્તર-અમારે જરૂર નથી પણ જેઓ અસત્ વસ્તુ સ્વીકારે છે તેના નિષેધ માટે આ વિશેષણ છે. તેઓની આ અસત માન્યતા છે કે 'વસ્તુ વાણીનો વિષય જ નથી, શબ્દ અને અર્થનો સંબંધ જ લાગી શકતો નથી; તેથી વસ્તુને યથાર્થ કહેનારા કોઈ હોઈ શકે જ નહિ.' પણ જો વસ્તુ અને શબ્દને સંબંધ જ ન હોત તો અમુક સંકેતેલા શબ્દથી અમુક જ વસ્તુ કેમ જણાય ?

પૂર્વધર મહર્ષિઓ પણ યથાસ્થિત વસ્તુવાદી છે તે અહીં નથી લેવા, માટે વીતરાગ વગેરે વિશેષણ મૂકયા–પૂછો કે 'ભલે ને એ પણ સાથે સાથે સ્તવાય તો વાંધો શો ? પૂજ્યોને સ્તવવાનું તો સારૂં જ છે.' પરંતુ એમાં વિવેક એ છે કે સર્વત્ર ગુણોની પરાકાષ્ઠા જેમનામાં હોય તે. મુખ્યપણે સ્તવવા યોગ્ય હોય છે. વળી ઉત્કૃષ્ટ ગુણોની સ્તુતિ કરી, એટલે એ ગુણોની અન્તર્ગત સમાન અવાન્તર ગુણોની સ્તુતિ આવી જ ગઈ, એ ન્યાય બતાવવા અલગ રીતે બીજા મહર્ષિ ન લીધા, પણ નહિ કે માત્ર એમને બાદ રાખવા માટે જ ન લીધા, એ પણ સમજવાનું છે. અહીં ટીકાકાર અપાયાપગમ અતિશય રાગદ્વેષ-મોહના અત્યંત ક્ષયને કહે છે, એ 'વીયરાગાણું' વિશેષણના રહસ્ય તરીકે છે. બાકી તો પ્રભુના વિહાર–ક્ષેત્રના સવાસો જોજનમાં મારી મરકી વગેરે ઉપદ્રવના રહિતપણાને પણ અપાયાપગમ કહે છે. આ ચાર અતિશય સાથે અવશ્ય રહેવાવાળા,–દેહની દિવ્યાતિદિવ્ય સુંદરતા, શ્વાસની સુગન્ધિતા, વગેરે બીજા પણ ઘણા અતિશય સમજી લેવા. તેથી અહીં 'ચોત્રીસ અતિશય યુક્ત પરમાત્માને નમસ્કાર હો' એવું કથન થયું.

'ત્રૈલોક્ય ગુરુ' એ વિશેષણ સર્વ વિશેષણના અર્થનો ઉપસંહાર કરે છે. (૧) ત્રણે લોકના વાસી જીવોને (પાતાલ-વાસી દેવને પણ) તત્ત્વભૂત પદાર્થો કહેનાર છે માટે, (૨) ત્રણ લોકના જીવો કરતા અધિક ગુણ, પ્રભાવ અને ઉપકારવાળા છે માટે, અથવા (૩) ત્રણ લોકને પૂજ્ય છે માટે ત્રણ લોકના ગુરુ. તેમને નમસ્કાર હો, 'ભગવંત'શબ્દમાં ભગ શબ્દથી સમગ્ર ઐશ્વર્ય વગેરે ગુણ-સંપત્તિ લેવી.

(પૃષ્ટ ૯૭થી ચાલુ)

સૂત્રઃ-જે એવમાઇક્ખંતિ-ઇહ ખલુ અણાઇ જીવે, અણાઇ જીવસ્સ ભવે, અણાઇ કમ્મસંજોગ-નિવ્વત્તિએ, દુક્ખસ્સવે, દુક્ખફલે, દુક્ખાણુબંધે.

એઅસ્સ ણું વુચ્છિત્તી સુદ્ધધમ્માઓ. સુદ્ધ-ધમ્મ સંપત્તી પાવકમ્મવિગમાઓ.

પાવકમ્મવિગમો તહાભવ્વત્તાઇભાવઓ. તસ્સ પુણ વિવાગસાહણાણિ-૧, ચઉસરણગમણું, ૨ દુક્કડ-ગરિહા, ૩. સુકડાણ સેવણું.

અઓ કાયવ્વમિણું હોઉકામેણું સયા સુપ્પણિહાણું ભુજ્જો ભુજ્જો સંકિલેસે, તિકાલમસંકિલેસે.

અર્થઃ-જે (અરિહંત પ્રભુ) આ પ્રમાણે કહે છે,-આ જગતમાં જીવ અનાદિ છે, જીવનો સંસાર (પણ) અનાદિ છે, (એ સંસાર) અનાદિ કર્મસંયોગથી બનેલો છે, (ને તે) દુઃખરૂપ, દુઃખફલક, દુઃખાનુબંધી છે.

એનો ઉચ્છેદ શુદ્ધ ધર્મથી થાય, શુદ્ધ ધર્મપ્રાપ્તિ પાપ-કર્મના નાશથી થાય, પાપકર્મનો નાશ તથાભવ્યત્વાદિ ભાવથી થાય. તે(તથાભવ્યત્વાદિ)ના પરિપાકનાં સાધનો,-૧—ચાર શરણાંનો સ્વીકાર, ૨. દુષ્કૃતગર્હા. ૩. સુકૃતોનું સેવન (અનુમોદન)-

એટલા માટે મુક્ત થવાની ઇચ્છાવાળાએ હંમેશા સંક્લેશ વખતે વારંવાર, અને સંકલેશ ન હોય ત્યારે ત્રિકાળ સમ્યક્ પ્રણિધાન સાથે આ સાધન આચરવાં જોઇએ.

(હવે પૃષ્ટ ૯૮ વાંચો)

આત્માની પલટતી રહેતી અશુદ્ધ અવસ્થા, મનુષ્યાદિ ગતિ-શરીર વગેરે વિભાવ દશા. ' કોઈ કાળે જીવ તદ્દન શુદ્ધ હતો ને ત્યારે સંસાર હતો જ નહિ ' એવું નથી. જેમાં પ્રાણીઓ કર્મને પરવશ મનુષ્ય, દેવ આદિ રૂપે થાય છે (ભવતિ), એવા આ સંસારને ભવ કહે છે. તે સંસાર પણ અનાદિકાળથી કર્મ-સંયોગથી ચાલ્યો આવે છે. અનાદિની વસ્તુ અનાદિના કારણોએ હોય; નહિતર તો જો કોઇક વખતે આત્મા કર્મ સંયોગથી રહિત હોય, તો તે શુદ્ધ હોત; અને શુદ્ધ આત્માને મુક્તિપામેલા જીવની જેમ, કદિએ સંસાર શરૂ થવાનું કાંઇજ કારણ નથી, તેથી, સંસાર થાય જ શી રીતે ? વર્તમાન સંસારનું અને શરીર-ઇન્દ્રિય-પ્રાણ વગેરેનું કારણ પૂર્વના બાંધેલા કર્મ છે, જેવાં જેવાં પૂર્વ કર્મ, તેવું તેવું શરીર વગેરે મળે. માટે શરીરાદિ એની પૂર્વના કર્મને આધીન છે. ત્યારે તે કર્મ, શરીર વગેરે સંસારના લીધે બંધાએલા છે. તે શરીરાદિ એની પૂર્વના બાંધેલા કર્મથી મળેલા. તે કર્મ તેથી પૂર્વના શરીરદ્વારા, અને તે શરીર પૂર્વના કર્મદ્વારા....આ રીતે પૂર્વ પૂર્વ કાળનો વિચાર કરતાં સંસાર અને કર્મ-સંયોગોનો પ્રવાહ અનાદિ સિદ્ધ થાય છે. યુક્તિસિદ્ધ આ અનાદિતા ન માનતાં, 'કયારેક શરૂઆત તો થઈ જ હોય ને ! ' આવી મનમાની કલ્પના કરવી તે યુક્તિરહિત છે, કેમકે એમ તો તે તદ્દન આદ્ય શરૂઆતને કારણ વિનાની માનવી પડશે, અને તે બોટું છે. જગતમાં કારણ વિના કાર્ય બની શકતું જ નથી. કોઇપણ કર્મસંયોગ કે સંસાર, વ્યક્તિગત રીતે ઉત્પન્ન થવાવાળો હોઈ, જરૂર પ્રારંભ-વાળો છે; છતાં, એની પૂર્વે એના કારણ તરીકે બીજો એવો

સંસાર અને કર્મ-સંયોગ હતો જ એ અનિવાર્ય છે. એમ પૂર્વે પૂર્વે વિચારતાં સંસાર એ પ્રવાહથી અનાદિનો સિદ્ધ થાય છે. અર્થાત્ સંસાર થવાની ક્રિયા અનાદિથી ચાલુ છે. જેમ કોઈ પણ સમય, ઘડી, વર્ષ, વગેરે કાળ ઉત્પન્ન થવાવાળો છે છતાં આવા કાળનો પ્રવાહ અનાદિથી ચાલુ છે; તેવું સંસાર માટે સમજવું.

આ સંસાર દુઃખરૂપ, દુઃખફલક અને દુઃખાનુબંધી છે (૧) **દુઃખરૂપ** કહ્યું તે સૂચવે છે કે સંસાર દુઃખવાળો છે એમ નહિ, પરંતુ ખુદ દુઃખ છે, દુઃખસ્વરૂપ છે, એમાં દેખાતું વિષય-સુખ એ દુઃખ છે. સુખાભાસ છે; કેમકે, જેમ ખસ, ધાધર, કે ખરજવામાં ઉપડેલી ચળના દુઃખ પર ખણવાથી તે દુઃખનો ક્ષણિક પ્રતિકાર અને ક્ષણિક સુખાભાસ થાય છે, તેમ પૂર્વે ઉત્પન્ન થયેલા તૃષ્ણાની ચળના દુઃખનો વિષયસંપર્કથી ક્ષણિક પ્રતિકાર અને ક્ષણિક વિષયસુખ ભાસે છે; પરંતુ પછી ચળની જેમ ભયંકર નવી તૃષ્ણાખણજ અને નવા દુઃખને જગાવનાર બને છે. એટલે, વસ્તુગત્યા સંસારની કોઈ વાત એવી નથી કે જે દુઃખરૂપ ન હોય. અથવા જન્મ, જરા, મૃત્યુ, રોગ, શોક, એ જ મહાન દુઃખ છે અને એ જ સંસાર છે (૨) વળી સંસાર **દુઃખફલક** એ રીતે કે સંસાર ભવાન્તરમાં બીજી ગતિમાં જન્મ, જરા, જરા, મૃત્યુ, રોગ, શોક, વગેરે આપે છે, તેથી ફલરૂપે (પરિણામે) પણ સંસાર દુઃખ આપનારો છે. આનું કારણ એ છે કે પૂર્વકર્મના હિસાબે અવશ્ય વેદ્ય એવા આ જન્મ-જીવન-જરા મૃત્યુ વગેરે એવી રીતે વિતાવાય છે કે એમાંથી નવો જન્માદિરૂપ સંસાર પાછો દુઃખરૂપ ખડો થાય છે. માટે સંસાર ફળમાં પણ દુઃખ આપનારો છે. તે સંસારનું ફળ-દુઃખ પણ

મિટાવવા માટે પ્રતિપક્ષી સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રની નિર્મલ પ્રવૃત્તિ જીવનમાં સતત આચરાવી જોઇએ. શરીરમાં દીર્ઘકાળથી ગાઢપણે વ્યાપી ગયેલ રોગને દૂર કરવા જેમ ઔષધનું સેવન સતત કરવું પડે છે, તેવું જ મિથ્યાત્વાદિ ગાઢ સંસાર-રોગને દૂર કરવા સમ્યગ્દર્શનાદિ સતત આચરવા જોઇએ. (૩) **સત્કાર,**- વળી તે ધર્મનું સેવન સત્કાર સાથે એટલે કે હૃદયના આદર-બહુમાન સાથે થવું જોઇએ. જીવે સંસાર-રોગને વધારનાર મોહને આદર સાથે સેવ્યો છે, માટે જ સંસારમાં અનેક કષ્ટ અને ત્રાસ વગેરે અનુભવવા છતાં સંસાર પરનો મોહ, જેમ બહુ સત્કારેલા પુત્ર પરથી મોહ ન ખસે તેમ, ખસતો નથી, અને સંસાર ઉપર ઉદ્વેગ થતો નથી. એ તો મોક્ષસાધક સમ્યગ્દર્શનાદિ ધર્મ પણ હૃદયના બહુમાન સાથે જો આચરાય તો જ મોક્ષપ્રીતિ વધે, મોહમાયા ઘટે, અને ક્રમે કરીને સંસાર રોગ નાબુદ થાય. વાત સાચી છે કે શેઠની નોકરી **સતત** સેવવા છતાં નોકર **બહુમાન** ન ધરાવતો હોય તો તેની કિંમત નથી અંકાતી; સારો લાભ નથી મળતો. અથવા, પત્નીની પતિ પ્રત્યેની સતત પણ આદર વિનાની સેવા પતિને (આકર્ષી) આવર્જી શકતી નથી. તેમ ધર્મ પણ સતત સેવવા છતાં આદર વિના સેવેલો હૃદયમાં આવર્જી શકાતો નથી, એટલે કે તેના પ્રતિપક્ષી મિથ્યાત્વ-કષાય વગેરેનું હૃદયમાંથી સ્થાન મટીને ધર્મસ્થાન પામી શકતો નથી. (૪) **વિધિ**—આ ઉપરાંત ધર્મ શ્રવણમાં વિધિનું પાલન જરૂરી છે. આદર પૂર્વક અને સતત પણ સેવા કરનારા પુત્ર જો વિધિસર સેવા ન કરે, તો અવિવેકીપણાને લઇને પિતાને તેટલા પ્રમાણમાં આવર્જી શકતો નથી. ઔષધ

પણ સતત અને બહુમાનપૂર્વક સેવાવા સાથે તે તે સમય, તે તે અનુપાન, તે તે કુપથ્યનો ત્યાગ વગેરે વિધિપૂર્વક સેવાવું જોઇએ છે; નહિતર તે રોગને ન કાઢી શકે. રાજાની સરભરા પણ આદર ઉપરાંત વિધિને ય જરૂર માગે છે. તેવી જ રીતે ભવ-રોગને કાઢનાર ધર્મ-ઔષધનું સેવન શાસ્ત્રે કહેલી વિધિ મુજબ થવું જોઇએ.

અહીં, **ઔચિત્યમાં** આજીવિકાનો યોગ્ય વ્યવસાય, ઉચિત લોક વ્યવહારનું પાલન, ઉચિત રહેણી કરણી, ભાષા, અને ભોજન, કુટુંબ વડિલ, મિત્ર-મંડળ વગેરે સાથે ઉચિત વર્તાવ આમ બધે જ ઔચિત્ય જોઇએ. **સાતત્યમાં** દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રની તે તે પ્રવૃત્તિઓ જીવનમાં નિત્ય નિયમિતપણે સળંગ ચાલવી જોઇએ, કે જેથી એના સંસ્કારો પર સંસ્કારો દૃઢ થતા જાય. **આદરમાં** તે તે ધર્મ અને ધર્મી પર રત્નના નિધાનની જેમ પ્રીતિ, તેમની વાર્તા પર રાગ, તેમની નિંદાનું અશ્રવણ, નિંદકની દયા, સંસારની બીજી કોઈ પણ વસ્તુ કરતાં તે ધર્મની અધિક કદર, ધર્મ પામવાની અતિ આતુરતા, પામવા માટે વિશિષ્ટ ઉદ્યમ, પામતાં સંભ્રમ અને રોમાંચનો અનુભવ, તથા પામ્યાનો એટલો આનંદ કે પોતાના જીવનને એથી જ મહા ભાગ્યવંત માને, અને તેને કાંઇ બાધ ન આવે તેવી કાળજી રાખે. **વિધિમાં** શાસ્ત્રે બતાવેલ તે તે કાળ સ્થાન, આસન, મુદ્રા, આલંબન, વગેરેનું પાલન; તથા જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્રના આઠ આઠ પ્રકારોના આચરોનું તેમજ તપ અને ધર્મના આચારોનું આસેવન; વળી આ ધર્મ વિનાના આત્માઓ ઉપર ભાવ દયા; તથા ધર્મ પામેલા હૃદયનો સહર્ષ પ્રેમ-ઇત્યાદિ વસ્તુઓ પણ વિધિમાં ગણાવી શકાય.

બુદ્ધિ સાથે, 'તે મિથ્યા થાઓ' એવી હાર્દિક ભાવના જાગ્રત રહે છે. ગુરુની સાક્ષીએ આ દુષ્કૃત્યોનું યથાસ્થિત નિવેદન, અને 'અહો! આ મેં ખોટું કર્યું' તેવો સ્વહૃદયે પશ્ચાતાપપૂર્વક સ્વીકાર એ રૂપી ગર્હા,–આ બે પૂર્વે બંધાયેલ કર્મના અનુબંધોને તોડવામાં અપ્રતિહત (સચોટ) શક્તિ ધરાવે છે. કર્મના અનુબંધ એટલે કર્મમાં રહેલી પોતાના ઉદય વખતે નવા કર્મબંધની પરંપરા ચલાવવાની શક્તિ.

(૩) ત્રીજું સાધન **સુકૃતની આસેવના.** એટલે કે અરિહંતાદિ આત્માઓની ઉત્તમ પ્રવૃત્તિઓ અને ઉત્તમ ગુણોની અનુમોદનાનું આસેવન, અહિં સુકૃત શબ્દથી અનુમોદન એટલા માટે લીધું કે અનુમોદન જો વિવેકવાળું, એટલે કે દંભ વિનાનું અને વસ્તુની કદર (મુલ્યાંકન)વાળું હોય, સાથે નિયમિત થતું હોય, તો આત્મામાં અખંડ શુભ અધ્યવસાયને અવશ્ય સાધી આપે છે. જ્યારે, સારી પ્રવૃત્તિને જાતે કરવામાં કે બીજા પાસે કરાવવામાં નિશ્ચિતપણે તેવા ભાવની સિદ્ધિ થાય જ એવું હંમેશાં નથી બનતું. અનુમોદનામાં તો મન–વચન–કાયા ત્રણેનીય પ્રસન્નતા જોઇએ; અને તે આત્મામાં મહાન શુભ પરિણતિને જગાડ્યા વિના રહેતી નથી. પુણ્ય કે પાપ ત્રણ રીતે થાય,–સ્વયં કરવાથી, અન્ય પાસે કરાવવાથી, કે જાતે અનુમોદવાથી. આમાં ઉત્તમ (શુભ) અનુષ્ઠાનોની અનુમોદના એ પણ એક પ્રકારનું આસેવન છે, એક પવિત્ર કાર્ય છે. તેથી વિશુદ્ધ ભાવો હૃદયમાં જાગે છે.

આ ત્રણે ઉપાયો ઔષધની જેમ ઔચિત્ય, સતતપણું, સત્કાર અને વિધિથી સેવાતા, સાધ્ય રોગની જેમ તથાભવ્યત્વનો પરિપાક કરે છે; અને તે પરિપાક થતાં, પાપ કર્મ નાશ પામી,

શુદ્ધ ધર્મની ભાવથી પ્રાપ્તિ થઈ સંસારનો ઉચ્છેદ થાય છે. જે કારણ થકી આ ત્રણ સાધનોથી અવશ્ય દુઃખમય, દુઃખફલક, અને દુઃખાનુબંધી સંસારના નાશરૂપ પ્રસ્તુત તત્ત્વની સિદ્ધિ થાય છે, એટલાજ માટે મોક્ષાર્થી ભવ્ય જીવે એ ઉપાયોનું સેવન હંમેશા કરવું જોઇએ. તે પણ પ્રશસ્ત પ્રણિધાન (એકાગ્રતા, ભાવવિશુદ્ધિ અને કર્તવ્યના નિશ્ચય સાથે કરવું જોઇએ. અહીં કાળનો વિચાર નથી, કિંતુ જ્યારે જ્યારે એ કરાય ત્યારે ત્યારે સુંદર પ્રણિધાન સાથે કરવું જોઇએ, કેમકે કાર્ય-સિદ્ધિમાં પ્રણિધાન એ સાધનાનું પ્રધાન અંગ છે. કહ્યું છે કે, પ્રણિધાનથી કરેલું કર્મ ઉત્કટ વિપાકવાળું માન્યું છે, કેમકે, એમાં અવશ્ય અનુબંધ પડે છે, અને એથી આગળ પ્રવૃત્તિ વગેરે યોગ સિદ્ધિ સુધી પહોંચાડે છે. ષોડશકમાં સાધક માટે પ્રણિધાન-પ્રવૃત્તિ-વિઘ્નજય-સિદ્ધિ એ ક્રમ બતાવ્યો છે, તે પ્રણિધાનની અતિ આવશ્યકતા સૂચવે છે. શાલિભદ્રના જીવે પૂર્વભવમાં થોડું પણ દાન કર્યું, ગુરુનો સત્કાર કર્યો, અંતકાળે ગુરુનું અને ત્યાગધર્મનું શરણ-આ બધું એવા પ્રણિધાનથી કર્યું કે-પરભવે રોજની અમૂલ્ય નવાણું દેવતાઈ પેટી ઉપરાંત એનોય ત્યાગ અને પ્રભુનું શરણ મળ્યાં !

હવે ધ્યાનમાં રાખવું, કે જો તીવ્ર સંક્લેશ એટલે કે રાગદ્વેષનો અનુભવ થઈ આત્માને અતિ હર્ષ-ઉદ્વેગ, રતિ-અરતિ, મદ-તૃષ્ણા વગેરે થતા હોય તો આ ત્રણ ઉપાયનું સેવન વારંવાર કરવું જોઇએ. બાકી સંક્લેશ ન હોય અને સ્વસ્થતાએ કાળ પસાર થતો હોય, ત્યારે પણ રોજ સંધ્યાએ તો આ ત્રણ સાધન અવશ્ય સેવવાં જોઇએ.

આમાં પહેલો ઉપાય 'ચાર શરણાં' કેવી રીતે સ્વીકારવા

કર્યો. સુલસાએ વેશ પરથી કોઈ મિથ્યાદૃષ્ટિ કુગુરુ સમજી એનો આદર ન કર્યો. અરે ! સામું પણ જોયું નહિ. એના મનને નિશ્ચિત હતું કે ' મારે અરિહંત અને નિર્ગ્રન્થમુનિનું શરણ છે એ પુરતું જ છે, એ જ તારણહાર છે, સંસારભય નિવારક છે. પછી મારે કુદેવ-કુગુરુની શી આશ કે એમનું સન્માન કરૂં ? રાગી દ્વેષી દેવ અને અભ્યંતર મમતાદિની ગ્રન્થિવાળાં ગુરુનાં પોકળ શરણાં શા ધરવા ? '

અંબડે જોયું ' છે તો પાકી ! છતાં વિશેષ પારખું કરૂં ' એ હતો વિદ્યાવાળો તે એણે ક્રમશઃ નગરના એકેક દરવાજા બહાર ઠાઠબંધ બ્રહ્મા-મહેશ-વિષ્ણુ અને ૨૫ મા તીર્થંકરના રૂપ વિકુર્વ્યાં. દરેક પ્રસંગે આખું નગર જોવા ઉલટયું, લોકમાં ચોમેર ' વાહ ! ભગવાન સાક્ષાત્ પધાર્યા ! અહો ! અહો ! ' થઈ રહ્યું, હર્ષઘેલી પાડોશણો સુલસાને લઈ જવા ઘણુંય મથી, પરંતુ સુલસાને એ જોવાનો કોઇજ ઉમળકો નહિ, તે એ ન જ ગઇ ! એને મન એક અરિહંતનું જ શરણ એટલું દૃઢ ચોક્કસ છે કે "મારા એક નાથ અરિહંત મહાવીરના આંતર દર્શનમાંથી પરવારૂં તો બીજા હાલતુ-ફાલતુને જોવા જાઉં ને ? ને બીજામાં જોવા જેવું છે પણ શું ? સકલ કલ્યાણનું એક કારણ માત્ર અરિહંત દેવ છે. અનંત જ્ઞાન અનંત સુખભર્યા સર્વ સિદ્ધો એમની ઉપાસનાથી જ થયા છે. એમનાજ શાસનને સાધુ મહાત્માઓ આરાધે છે. એમણે ભાખેલો ધર્મ જ શ્રેષ્ઠ મંગળ છે. મારે તો એ અરિહંત-સિદ્ધ-સાધુ-આર્હંતધર્મ જ શરણ હો." બસ, એમાં કાંઇ અધુરૂં એને લાગતું જ નથી કે જે પૂરવા બીજે મન લઈ જવું પડે. બીજી આતુરતા પણ કરવામાં એ સમ્યગ્દર્શન મેલું થવાનું દેખે છે, પછી એ જોવા-જાણવાની વાતે શી ?

અંબડે આને એકેય દરવાજે જોઇ નહિ, સમજી ગયેા કે પ્રભુએ કાંઈ કાચી પેાચીને સુખશાતા નથી કહેવરાવી. એના મનને થયું કે ' ખરેખર ! પ્રભુએ મારા સમ્યક્ત્વને વિશેષ નિર્મળ કરવા માટેજ મારા દ્વારા આ સુલસાને સુખશાતા કહેવરાવી લાગે છે. અહેા ! પ્રભુનો કેવેા મહાન્ ઉપકાર ! '

બસ અંબડ હવે શ્રાવકનો વેશ સજી કપાળમાં તિલક સાથે સુલસાને આંગણે જઈ ઉભેા. સુલસા શ્રાવકને જોઇ તરતજ સામે ગઇ. ' પધારેા, પધારેા ' કરી ઘરમાં લાવી બેસાડે છે. કહે છે-' ધન્ય ભાગ્ય ! અમારા જેવા રંકનું ઘર પાવન કીધું !' પાણી વગેરે ધરે છે. પૂછે છે ' આપનું શુભ નામ ? કયા નગરના વાસી, ? અહીં પધાર્યા છો તેા અમારા સરખી શી આજ્ઞા છે ? ' અંબડ કહે ' હું તમારા પર પ્રભુ મહાવીરનો સંદેશેા લાવ્યેા છું.' એટલું સાંભળતાં તેા સુલસા રેામાંચ અનુભવે છે ! ગળગળી થઈ કહે છે ' હે ! મારા ધર્મઉપગારિ વીર પ્રભુનો મને સંદેશેા ? અહાહા ! કહેા, જલ્દી, કહેા મારા જેવી રાંકડીને પ્રભુએ શું ફરમાવ્યું છે ?, અંબડ કહે છે કે ' અહિં આવતેા હતેા ત્યારે પ્રભુને મેં કામકાજ પૂછયું, પ્રભુએ શ્રીમુખે મને કહ્યું ' ત્યાં સુલસાને અમારી સુખશાતા કહેજો ! ' બસ, એટલું સાંભળતાં તેા સુલસા પાણી પાણી થઈ ગઈ ! ઝટ ઉભી થઇને પ્રભુ જે દિશામાં વિચરતા હતા તે દિશામાં પેાતે પ્રભુને મનનાં લાવી પંચાંગ પ્રણિપાત વંદના કરે છે, અને બેાલી ઉઠે છે કે ' પ્રભુ ! આ તેા આપની કેટલી બધી દયા કે પાપઘરમાં બેઠેલી મને યાદ કરી !! મને આપની સુખશાતા કહેવરાવી ! શી મારી લાયકાત ?

છતાં મારા પર આટલી બધી કરુણા ! બોલતાં બોલતાં એની આંખે પ્રભુના અનહદ ઉપકારના ઝળઝળિયાં આવી ગયા ! રડતી રડતી કહે છે 'નાથ ! તમે ચિરંજીવો. અહો, તમારે મોટા મોટા ગણધર મહારાજાને ઈંદ્રો જેવા સેવક ! કેવા એ સુયોગ્ય ! અને ક્યાં પાપ ભરેલ હું ? પ્રભુ ! હવે તો ઠેઠ સુધી દયા કરજો કે જેથી સંયમમાં ચડી જઈ આપના જ એક આધારે ભવપાર કરી જાઉં.'

અબંડ આ જોતાં પાણી પાણી થઈ ગયો ! કહે છે, 'સુલસા ! ધન્ય છે તમારા જીવનને કે આટલી જવલંત શ્રદ્ધા ભગવાન મહાવીર પ્રભુ પર રાખો છો, અને એ જ જગતમાં સારભૂત માની બીજી કોઈ તુચ્છ આશંસા આતુરતા તમારા મનમાં ઉઠતી જ નથી ! સંસારમાં બેઠા છો છતાં પ્રભુને તમારું આ આત્મસમર્પણ ખરેખર આશ્ચર્યકારક છે ! એને મારા કોડ કોડ વંદન છે !' બસ એમ કહીને અંબડ પોતાના સમ્યક્ત્વને નિર્મળ કરતો ત્યાંથી ચાલી નીકળ્યો.

અરિહંતનું શરણ આ. કે એજ તારણહાર લાગે, સકળ-સુખનું બીજ લાગે એજ સર્વ ભયોથી મુકાવનાર લાગે. એજ દર્શનીય, વંદનીય અને સેવનીય લાગે. મન કહે કે 'જગતમાં અરિહંતથી વધીને જોવા લાયક કોઈ ચીજ નથી, વંદન કરવા યોગ્ય કોઈ દેવ નથી, સ્તુતિ ગુણગાન કરવા યોગ્ય અરિહંતની તોલે કોઈ વિભૂતિ નથી. એમનું શરણ સ્વીકાર્યાથી હૈયાને ભારે હુંફ હોય કે હવે સર્વ ભયો ગયા ! હવે તો એમનામાં ભળી જાઉં, એમના સંપૂર્ણ આદેશમય જીવન કરી દઉં ! બસ, હવે તો સંસારથી આમ છૂટી જાઉં !'

શરણ સ્વીકારની ચાવી:–અહીં એક વસ્તુ એ ધ્યાનમાં રહે કે શરણનો સ્વીકાર આ રીતે થાય. દા. ત. કોઇ જંગલમાં ધન લઇને માણસ ચાલ્યો જતો હોય, એમાં એની પાછળ ખૂની લૂંટારાઓ પડે ત્યારે એ કેટલા બધા ભયથી દોડતો હોય છે! અને તે વખતે જો સામેથી કોઇ શસ્ત્રધારી રક્ષકો મળી જાય તો કેટલી આજીજીથી એમનું શરણું માંગે છે? પેલાઓ કહે કે તું 'ફીકર ન કરીશ. કોની તાકાત છે તને કાંઇ હાનિ કરી શકે?' એમ જો આશ્વાસન મળે છે તો આના મન પર પેલાઓના શરણ–સ્વીકારનો કેવો ગદ્‌ગદભાવ આવી જાય છે, ગદ્‌ગદ દિલથી કેવું એમનું શરણું સ્વીકારે છે! એવી રીતે આપણને લાગવું જોઇએ કે 'આ સંસાર અટવીમાં કર્મ અને કષાયોરૂપી લૂંટારાઓથી આપણે પીછો પકડાયેલા છીએ. એમાં આત્મ–ધનનાશ અને દુઃખદ મોત નક્કી છે. આ સ્થિતિમાં જ્યારે આપણને ચોક્કસ રૂપે બચાવી શકનાર અરિહંતાદિ ચારની જો પ્રાપ્તિ થાય છે, તો પછી આપણે અવશ્ય એમના શરણે જઇએ, પ્રાર્થના કરીએ, 'હે અરિહંતાદિ! મારે કેવળ આપનું જ શરણું છે. બીજો કોઇ મારે આધાર નથી. કોઈ મારો રક્ષણહાર નથી, બેલી નથી, નાથ નથી, આપજ મારે ત્રાણ–શરણ–નાથ છો.' હૃદયમાં કર્મ અને કષાયના તીવ્ર ભય સાથે આ શરણું સ્વીકારવામાં આવે, અર્થાત્ 'અરિહંતા મે શરણં' એ શરણું બોલતાં જ, (૧) એક બાજુ કર્મ–કષાયની ભયંકર જુલ્મઝડીનો ત્રાસ અનુભવાય અને (૨) બીજી બાજુ અરિહંતાદિ ચારનું એમાંથી બચાવવાનું અકાટય સામર્થ્ય અને (૩) એ બચાવની આપણે માટે અત્યંત

આવશ્યકતાનો ખ્યાલ આવે. આમ કર્મ–કષાયનો ભય અને એથી મુક્ત કરનાર અરિહંતાદિ ચાર પ્રત્યે રક્ષણની તીવ્ર શ્રદ્ધા અને ગરજ એ ત્રણ ભેગા થઈને સાચો શરણનો ભાવ ઊભો થાય.

શરણ–સ્વીકારનો ઉચ્ચ ભાવ લાવવા માટે અહીં એક વસ્તુ સમજવા જેવી છે કે મરણ શય્યાએ પડેલો માણસ કેટલા ગદ્‌ગદ અને કકળતા હૃદયે અરિહંતાદિનું શરણું સ્વીકારે છે ! એનું કારણ, 'પોતાના માનેલા બધાં જ સગાંસ્નેહી અને કાયા સુધીની પોતાની બધી માલમિલકત વગેરે કોઈજ પોતાને રક્ષણ આપી શકતા નથી,'– એ નજરોનજર દેખાય છે. પોતાને હવે તરતમાં પરલોકમાં જવાનું છે, એ હકીકત મન સામે તરવરી રહી છે. વળી જીવનભર આચરેલા પાપો પર દિલ કકળતું છે. આ પરિસ્થિતિમાં દેખાય છે કે પરલોકમાં રક્ષણ આપી શકે તો તે માત્ર અરિહંતાદિ ચાર છે. બસ, આવા અંતકાલે સ્વીકારાતાં શરણની જેમ જ ચાલુ જીવનમાં પણ એ પરિસ્થિતિ મનમાં લાવી, વળી, 'કોને ખબર પછીની ઘડીએ હું જીવંત હોઈશ કે કેમ ?' એમ સમજીને એજ પ્રમાણે ગદ્‌ગદભાવ વગેરે સાથે શરણ સ્વીકારવાં જોઈએ.

जावज्जीवं मे भगवंतो परमति लोगनाहा अणुत्तरपुन्नसंभारा, खीणरागदोसमोहा, अचिंतचिंतामणी, भवजलहिपोआ, एगंतसरणा, अरहंता सरणं

અર્થ:—જીવનભર મારે ભગવાન પરમ ત્રિલોકનાથ, ઉત્કૃષ્ટ પુણ્યસમૂહવાળા, રાગ–દ્વેષ–મોહનો ક્ષય કરી ચૂકેલા, અચિંત્ય-ચિંતામણી, ભવસાગરમાં જહાજ, એકાંત શરણ કરવા યોગ્ય અરિહંત દેવો શરણ છે.

વિવેચનઃ– (૧) **હવે અહીં અરિહંત ભગવાનનું શરણ** સ્વીકારવામાં આવે છે. 'જાવજ્જીવં મે....' એ પાઠમાં અરહંત પ્રભુના વિશિષ્ટ વિશેષણો છે. તેના દ્વારા તે તે રીતે એમના પ્રત્યે સચોટ શ્રદ્ધા અને અતિશય આદરવાળા બનવાનું છે એ ભૂલવાનું નથી; તો જ શરણ સ્વીકાર્યું સફળ થાય. 'જીવન ભર અર્હન્ત ભગવંતો મારે શરણે હો' આ એક જાતની પ્રતિજ્ઞા જેવું છે. જો સામાન્ય ભાવના રૂપ અભિલાષા હોત, તો તે તો ભવાંતર માટે પણ કરી શકત, પરંતુ યાવજ્જીવની મર્યાદા ન બાંધત. મર્યાદા બાંધી છે તે ભવાન્તરમાં અજ્ઞાનતાએ કદાચ ભંગ ન થઈ જાય એ હેતુએ. અને ભંગનો ભય પ્રતિજ્ઞામાં હોવાનું ગણાય. પણ અભિલાષામાં નહિ. એટલે શરણ સ્વીકારનારે ધ્યાનમાં એ રાખવાનું કે આ શરણ આ જીવનનાં અંત સુધી હવે એમનું શરણ મૂકાય નહિ, અને બીજાનું શરણ સ્વીકારાય નહિ. અહિં 'અરુહંત' એટલે જેમનામાં કર્મનો અંકુર નથી ઉગતો તે. 'અરહંત' એટલે રહ-રહસ્ય વિનાના અર્થાત્ જેમને જગતની ત્રણે કાળની કોઈ વાત ગુપ્ત નથી તે. 'અરિહંત' એટલે અષ્ટ પ્રાતિહાર્યની ઋદ્ધિને જે અર્હે છે–યોગ્ય છે. ભગવંત એટલે ભગ અર્થાત્ પરમ ઐશ્વર્ય–રૂપ–કાન્તિ–યશ–જ્ઞાન–ધર્મવાળા.

'એ **પરમત્રિલોકનાથ**' છે, દુન્યવી (લૌકિક) નાથ કદાચ આ લોકના કેટલાક ભયમાંથી બચાવે; જ્યારે આ ત્રણે લોકના શ્રેષ્ઠ લોકોત્તર નાથ દુર્ગતિના ભયથી બચાવે છે, ભાવી દીર્ઘ સંસારથી બચાવે છે, જુગજુગની જન્મ–જરા મૃત્યની જટિલ જંજાળમાંથી સંરક્ષે છે. આ વિશેષણની શ્રદ્ધા મનાવે છે કે "હું નાથ તો અર્હંતને જ માનું. હજી જગતમાં કોઈ કરોડોની

ઋદ્ધિ આપી દરિદ્રથી બચાવે, ઔષધ આપી રોગથી બચાવે, સહારો આપી નિરાધારતાથી બચાવે, સેવા કરી અગવડથી બચાવે, રક્ષણ આપી ચોર ડાકુથી બચાવે, પણ તેથી શું બહુ રીઝવાનું ? એથી કાંઈ જરા કે મરણનો ભય ટળ્યો ? ફરી નવાં જન્મ મરણાદિ ટળ્યાં ? દુર્ગતિને તાળાં દેવાયાં ? ભવિષ્યના કારમા રોગ દુઃખદારિદ્ર દુર્ભાગ્યાદિ દૂર થયાં ? ના, એ કરવાની તાકાત તો મારા અરહંત દેવાધિદેવમાં જ છે. કયાં સમર્થ ત્રિલોકનાથ ! અને કયાં આ સ્વંય અનાથ !" કમઠના કાષ્ટમાંથી પ્રાર્શ્વપ્રભુએ બળતા સાપને બહાર કઢાવ્યો, નવકારમંત્ર અપાવ્યો, સાપે પણ પ્રભુનું શરણ લીધું તો મરીને ધરણેંદ્ર થયો ! દુર્ગતિ ટળી. અરિહંત વિના આ કોણ કરત ?

'અનુત્તર-પુણ્ય-સંભારા':-એ પ્રભુ સર્વ પુણ્યોમાં શ્રેષ્ઠ પુણ્ય જે તીર્થંકરનામ કર્મ, તે અને શ્રેષ્ઠ યશ-સૌભાગ્ય-આદેયાદિ પુણ્યના પ્રારગ્ભારવાળા છે. એના યોગે. એ માતાના ગર્ભમાં આવે ત્યારથી, ઇંદ્રોના અચળ સિંહાસનો ધ્રુજી ઊઠે ! જન્મકાળે જ દિકકુમારીઓ અને ઈંદ્રો દેવો સાથે પ્રભુના જન્માભિષેક ઉજવે ! જન્મથીજ સુગંધી શ્વાસોશ્વાસ, રોગ પસિના વિનાની કંચન જેવી કાયા, અદશ્ય આહારાદિ વિધિ, ગાયના દૂધ જેવું અભિભત્સ રુધિર-આ અતિશયવાળા ! કેવળજ્ઞાન-કાળે અપૂર્વ અષ્ટ પ્રાતિહાર્ય અને સમવસરણની ઋદ્ધિવાળા ! તેમજ અનેક દેવેન્દ્રો નરેંદ્રોથી સેવાતા તથા કુલ ચોત્રીસ અને વાણીના પાંત્રીશ અતિશયવાળા એ પ્રભુ બને છે ! જગતનાં બીજાં પુણ્ય આ પુણ્ય આગળ શું વિસાતમાં ? ભરત ચક્રવર્તીના પુત્ર મરીચિએ ઋષભદેવ પ્રભુનું સમવસરણની

અલૌકિક સમૃદ્ધિનું પુણ્ય જોઇ આ વિચારમાં ચઢ્યા, તો જગતના પુણ્ય પર વૈરાગ્ય થઈ ગયો અને પ્રભુ પાસે દીક્ષા લીધી, ભવોના અંતે એ મહાવીર પ્રભુ થયા. એવા પ્રભુને શરણે જવામાં આપણે પણ પ્રભુ બની શકીએ છીએ-એ આ પુણ્યની વિશિષ્ઠતા છે. તો 'બીજા પુણ્યના સ્વાગત, સન્માન કે ગીતગાન હવે શા સારું મને ઘટે? ઓહો! કેવા ઉત્તમ પુણ્યને ધરાવતા દેવાધિદેવની પ્રાપ્તિ મને થઈ! આ પુણ્ય જોઇ જગતમાં બીજે આકર્ષણ જેવું છે જ શું? જીવનમાં મારે તો આ પુણ્યવંતા અરિહંત જ નાથ હો,' આ શ્રદ્ધા જોઈએ.

'ક્ષીણરાગદ્વેષમોહા':-વળી રાગ, દ્વેષ અને મોહ (ઇષ્ટ પ્રત્યે આસક્તિ, અનિષ્ટ પ્રત્યે અરુચિ અને અજ્ઞાન-મિથ્યાજ્ઞાન) જેમના અત્યંત ક્ષીણ થઈ ગયા છે, એવા તે પ્રભુનું શરણ હો. મારા પ્રભુ ભક્તોપરના રાગવાળા કે શત્રુ પરના દ્વેષવાળા નહિ. તેજોલેશ્યા મૂકનાર ગૌશાળા પર વીર પ્રભુએ દ્વેષ ન કર્યો. મહાભક્ત ગૌતમ પર રાગ ન કર્યો. તેમજ એમનું કોઈ પણ કથન અજ્ઞાનતાભર્યું નહિ. કેમકે એ વીતરાગ સર્વજ્ઞ છે. એવા બીજા નહિ, એ તો એજ. એવા નાથને શરણે જવામાં સમ્યગ્જ્ઞાન, વૈરાગ્યની જરૂર પ્રાપ્તિ થાય. એ માટે જ **એમનું** શરણ કરવાનું હોય. વળી કેવા? **'અચિંત્ય-ચિંતામણિ'** સ્વરૂપ છે. અચિંત્ય કેમ કહ્યું? એટલા માટે કે ચિંતામણી તો આપણે ધાર્યા મુજબનું જ ફળ આપે અને તે પણ લૌકિક આ લોક પુરતું જ ફળ; જ્યારે પરમાત્મા તો ધારણાથી પણ પર (ઉત્કૃષ્ટ) એવા અકલ્પ અનંત સુખમય મોક્ષ પર્યંતના ફળોને આપનારા છે.' આવા અચિંત્ય ચિંતામણી રૂપ

પ્રભુને પ્રાપ્ત કર્યા પછી હવે મારે શી ન્યૂનતા છે કે હું દુન્યવી કોઈ આપત્તિના પ્રસંગમાં ઓછું માનું અને દુઃખી થાઉં?' વળી **'ભવજલધિપોતા'**:—ભગવાન સંસારથી પાર ઉતારનારા હોવાથી ભવસાગરમાં જહાજ સમાન છે. એમના શરણે રહેલો હું જરૂર ભવસાગરને તરવા મથીશ એવા મારા કોડ છે. ભવ એટલે ચતુર્ગતિરૂપ સંસાર, તેમ વિષય અને કષાયો, અનાદિની સંજ્ઞાઓ વગેરે પણ ભવ છે. એ બધાથી જીવને એ છોડાવે છે.

'એગંતસરણા':—ભગવાન અરિહંત દેવો જ એકાંતે શરણ કરવા યોગ્ય છે, કેમકે ભેદભાવ વિના પોતાના અપરાધી કે નિરપરાધી સર્વે અશ્રિતોનું હિત કરનારા છે, અને તે પણ અશ્રિતના સર્વ હિતના કરનારા છે. એમના જેવો સર્વ-કલ્યાણ કરવાનો મહાન ઉપકાર બીજો કોણ કરી શકે એમ છે? જગતના પૃથ્વીકાય અપકાય આદિ એકેંદ્રિય સુધીના જીવોની ઓળખ અને દયા કરવાનું તીર્થંકર ભગવાને શિખવાડીને ભવ્ય જીવોને એ જીવોની રક્ષા કરતા કર્યા એટલું એ ઝીણા જીવોનું પણ હિત કરવાનું બીજા કોણે કર્યું છે? અને જો બીજો કોઈ તેવો નથી; તો એવા બીજાઓનું શરણું પણ હૃદયમાં કેમ રખાય? રાખવાની જરૂર શી? માટે,

'અરહંતાःसरणं' અર્થાત્ અશોક વૃક્ષ, સુરપુષ્પવૃષ્ટિ વગેરે અષ્ટમહાપ્રાતિહાર્યરૂપી પૂજાને લાયક એવા અરિહંત ભગવંતો મારે જાવજજીવ શરણ છે, આશ્રય છે; એમનો જ મારે આધાર છે. જગતના કહેવાતા, કલ્પિત કે નામના શરણ પર મને શ્રદ્ધા નથી. તેથી તેવા નામના શરણભૂત શેઠ, મિત્રો, કુટુંબ, ધન, સત્તા વિગેરેમાંનું કોઈ અવસરે મને સહાય

ન કરે તો પણ હું દુઃખી ન થાઉં, ચિંતા ન કરૂં; કેમકે હું જાણું છું કે એ સાચા શરણ જ નથી. મેં તો એક માત્ર દેવાધિદેવને સાચા અનન્ય શરણ તરીકે ધાર્યા છે, અને ત્યાં સુધી મને કોઈ ભય કે આપત્તિ નથી. પૂર્વના તીવ્ર કર્મના ઉદયે કદાચ પ્રતિકૂળતા આવશે તો પણ, નાથના શરણના પ્રતાપે, તે અંત પામવા માટે જ બનશે; અર્થાત્ એમાંથી હવે નવા કર્મનો કણગો નહિ ફૂટે, કર્મની ધારા અટકી જશે, અને દુઃખનો સદાને માટે અભાવ થશે.' શ્રીપાલ કુમારને કેટલીય આપત્તિ આવતી ગઇ, ધવલશેઠના પ્રપંચે દરિયામાં પટકાવાનું ય આવ્યું ! તો પણ એને મન તો એક અરિહંતાદિ નવ પદનું શરણ ! જેના પ્રભાવે મગરમચ્છે તરાપાની માફક પીઠ પર લઇ એવા થાણા બંદરે ઉતાર્યા કે જ્યાં રાજકન્યાના પતિ તરીકે આને લેવા માટે રાજાના માણસો આવી લાગ્યા ! શ્રીપાલ આ શરણના પ્રતાપે નવ ભવની સમૃદ્ધિ જોવા પર મોક્ષની અનંત સમૃદ્ધિને વરવાના છે.

તહા પહીણજરામરણા, અવેઅકમ્મકલંકા, પણ ટ્ઠવાબાહા, કેવલનાણદંસણા, સિદ્ધિપુરનિવાસી, નિરુવમસુહસંગયા, સવ્વહાકયકિચ્ચા, સિદ્ધા સરણું

અર્થ તથા-જરા-મરણ રહિત, કર્મ કલંકથી મુક્ત પીડા નષ્ટ થઇ ગઈ છે જેમ ને એવા, કેવળજ્ઞાન દર્શનવાળા, સિદ્ધિ નગરીના વાસી, અનુપમ સુખસંપન્ન, સર્વથાકૃતકૃત્ય સિદ્ધ ભગવાન મારે શરણ છે.

(૨) **સિદ્ધશરણઃ**—હવે શ્રી અર્હંત્ પ્રભુની જેમ શ્રી સિદ્ધ ભગવાનનું શરણ સ્વીકારૂં છું. તે સિદ્ધ ભગવાન કેવા છે ?

'**પહીણજરામરણા**' જેમને જન્મ વિગેરે બીજ જ નહિ હોવાથી, જરા (વૃદ્ધાવસ્થા) અને મરણ રૂપી અંકુર પણ એમના અત્યંત ક્ષીણ થઇ ગયા છે, કે જેથી એ ફરી કદીએ જીવને સ્પર્શી શકે નહિ. એટલે, સદાને માટે અક્ષય સ્થિતિવાળા શ્રી સિદ્ધો બન્યા છે. અહો ! આ કેવી સુંદર અવસ્થા ! આ વિચિત્ર વિશ્વની રંગભૂમિ પર વિદૂષક (ભવૈયા) ની જેમ નવનવી ગતિના વેશમાં જન્મવું, પુદ્ગલના લોચા લેવા, શરીરાદિના ઘાટ બનાવવા, પોષવાની કારમી કષ્ટમય મહેનત કરવી, પણ પાછા ઘસાતા જવું અને પાછા ઘરડા થઈ મરવું ! એટલે એ બધું લુપ્ત ! ત્યાં પૂર્વની બધી મહેનત અને એનું ફળ-સગવડ એળે ! અને એમાં બાંધેલા પાપ માથે ! આ બધી વિટંબણાનો કાયમી અંત આવે તો પછી પીડાજ શી ? સંસારના બીજા ત્રાસ તો પછી, પણ માત્ર વારંવાર પરાધીનપણે જન્મવું પડે છે એ પણ વિવેકીને શરમાવનારૂં લાગે છે. નાના બાળ રાજકુમાર અઇમુત્તા મહાવીર પ્રભુ પાસેથી સમજી આવ્યા કે સંસારના પાપથી ફરી ફરી જન્મવા-મરવાનું છે, ચારિત્રથી કર્મ ખપાવી સિદ્ધ બન્યા પછી કદી જન્મ મરણ નહિ, તો ઘરે આવી માતાને એ સમજાવી ચારિત્ર લીધું અને મોક્ષ પામ્યા, સિદ્ધ થયા. સિદ્ધ પ્રભુની અક્ષય સ્થિતિનો મીઠો ખ્યાલ જીવને પોતાના જન્મ-મરણાદિ પ્રત્યે ઘૃણા ઉપજાવે છે, અને ' મને કયારે એવી મનોરમ અક્ષય સ્થિતિ મળે ' એશો કોડ ઉત્પન્ન કરે છે. એમને જન્મ અટકવાનું કારણ એ છે કે-

એ સિદ્ધ ભગવંતો '**અવેઅ-કમ્મ-કલંકા**' કર્મકલંકથી રહિત થયેલા છે. તેથી સ્ફટિકવત્ અત્યંત નિર્મલ થયેલા છે.

શ્રદ્ધાળુને જગતની ઋદ્ધિસિદ્ધિ આપનારાં કર્મ પણ આત્માના કલંકરૂપ ભાસે છે. કર્મ–કલંકને દૂર કરનારા જીવોજ ખરેખર મહાવીર અને વિક્રમશાળી છે, કેમકે કર્મનો અહિંસા સંયમ તપથી, સર્વનાશ કરવાનું કાર્ય અત્યંત કપરૂં છે. કર્મ જવાથી **'પણુઠ્ઠવાબાહા'** સર્વ પીડા, નડતર, વગેરે અત્યંત નાશ પામી હોવાથી, શ્રી સિદ્ધો સર્વથા બાધારહિત બનેલા છે. એ સર્વ પ્રકારની ઊંચીનીચી વિષમતો, સ્વરૂપ–હાનિ, વિભાવ, વગેરેથી પર છે. અર્થાત્ એ શરીર, કર્મ આદિથી તદ્દન રહિત હોવાથી એમને યશ–અપયશ, માન–અપમાન, શાતા–અશાતા, ઇષ્ટ–અનિષ્ટ વગેરે વિષમતા નથી; નિજનું અનંતજ્ઞાન–સુખાદિમય સ્વરૂપ પૂર્ણ ખીલ્યું હોઈ સ્વરૂપ હાનિ નથી; તેમજ રાગ–દ્વેષ–અજ્ઞાન હાસ્ય–ભય–દીનતા–મદ–માયા–કામ ક્રોધ વગેરે વિભાવ નથી. આવા સિદ્ધ પ્રભુને હું શરણે જાઉ છું, એમ સમજીને કે " કર્મ છે ત્યાં સુધીજ બાધા અને વિષમતા છે. નિર્બાધ સ્થિતિ માટે નિષ્કર્મ સ્થિતિ જોઇએ; તેથી બાધાથી આકુળ વ્યાકુલ થવા કરતાં કર્મથી જ આકુલ વ્યાકુલ થઈ કર્મના અંતનો યત્ન કરૂં.' વળી શુદ્ધ સ્વરૂપવાળા બનેલા શ્રી સિદ્ધો ન્યાય દર્શનના કહેવા મુજબ અજ્ઞાન નથી, પણ **'કેવળવરનાણુદંસણા'** ઉત્તમ કેવળ(સંપૂર્ણ)જ્ઞાન અને કેવળદર્શનને ધરનારા સર્વજ્ઞ અને સર્વદર્શી છે. કેમકે જ્ઞાનદર્શન તો આત્માનો સ્વભાવજ છે. તેથી તો એ ચેતન છે. નહિતર એનું ચૈતન્ય શું ? આ જ્ઞાન એટલે જ્ઞેયમાત્રને જાણે. ત્રણે કાળના સમસ્ત ભાવ જ્ઞેય છે, તો તદ્દન આવરણ રહિત બનેલ જ્ઞાન ' જગતના સર્વ ભાવો કેમ ન જાણે ? જગતના સર્વ ભાવોને તટસ્થપણે (રાગદ્વેષ વિના)

જોવા જાણવાની આ કેવી મઝાની રમણતા ! મને પણ ક્યારે શુદ્ધ જ્ઞાનદશા મળે ! વળી '**સિદ્ધિપુર–નિવાસી**' મિથ્યા મતાનુસારે મુક્ત આત્મા જગદ્‌વ્યાપી નહિ, પણ લોકાંતે સિદ્ધ શિલા ઉપર નિવૃત્તિ નગરીના નિવાસી છે.

ત્યાં '**નિરુવમ–સુહસંગતા**' અનુપમ સ્વાધીન સુખથી પરિવરેલા છે. કોઈ વિષય, કોઈ કાળ, કોઈ સંયોગ કે કોઈ પરિસ્થિતિની આ અનંત સુખને અપેક્ષા નથી. એવા અસાંયોગિક, નિત્ય, સહજ, આનંદના ભોકતા શ્રી સિદ્ધ વિભુ છે. સુખની અહો અમારા સાપેક્ષ સુખની યાને વિષયસાપેક્ષ, સમયસાપેક્ષ, સંયોગ-સાપેક્ષ અને પરિસ્થિતિ સાપેક્ષ સુખની તુચ્છતા, ક્ષણિકતા, દુઃખ–પરિણામિતાદિ ક્યાં ? અને ક્યાં એ નિરપેક્ષ અનંત આનંદની વાત ? એ અનંત આનંદ પામવા અમારે અનંત આનંદમય શ્રી સિદ્ધ પ્રભુનું શરણ છે.' કરકુંડ રાજાએ પુષ્ટ બળદને પછી જીર્ણ થયેલો જોઈ એને એ વિચાર આવ્યો કે 'અરે ! ત્યારે અમારી ય આ સ્થિતિ થવાની છે, પછી ક્યાં સંસાર સુખ રહેવાના ? યુવાની, સંપત્તિ અને આરોગ્યને સાપેક્ષ આ સુખમાં શું પડ્યા રહેવું ? કેમકે એ જુવાની વગેરે વિનશ્વર હોઇ તત્સાપેક્ષ સુખ પણ વિનશ્વર ! સાચાં સુખ તો સિદ્ધ અવસ્થાના.' એમ કરી સિદ્ધ શરણરૂપે ચારિત્ર લીધું. પ્રવૃત્તિ માત્રનું પ્રયોજન ઈષ્ટની સિદ્ધિ છે, અને જીવને ઇષ્ટ એકાંત સુખ છે. શ્રી સિદ્ધ પરમાત્માને અનંત સુખ સિદ્ધ છે, એટલે હવે એ '**સવ્વહા કયકિચ્ચા**' સર્વ પ્રકારે કૃતકૃત્ય છે, સિદ્ધ પ્રયોજનવાળા બન્યા છે. હવે એમને કોઈ પ્રયોજન બાકી નથી. તેથી કોઈ પ્રવૃત્તિ સાધવાની નથી.

એવાએ સિદ્ધ ભગવંતો **શ્રેષ્ઠમોક્ષતત્ત્વરુપ** છે; કેમકે (૧) જગતમાં તત્ત્વ બે-જડ અને જીવ. જડ કરતાં જીવ ઉત્તમ છે. કારણ કે કોઈ જડ કદી શાશ્વત શુદ્ધ નથી બની શકતું, જ્યારે જીવ એવું શાશ્વત શુદ્ધ બની શકે છે, કે જેથી પછી કદીય અશુદ્ધ ન થાય. વળી (૨) જીવ તત્ત્વમાંય સિદ્ધ-બુદ્ધ-મુક્ત જીવો બીજા જીવો કરતાં શ્રેષ્ઠ છે, કેમકે તે સર્વથા કર્મ કલંકથી રહિત છે. (૩) વળી નવ તત્ત્વમાં અંતિમ સાધ્ય મોક્ષ તત્ત્વ છે, તે મોક્ષ સિદ્ધ સ્વરૂપ છે. માટે ય સિધ્ધો પરમ તત્ત્વરૂપ છે. એમનાથી ઊંચું કે એમના સમાન બીજું કોઇ તત્ત્વ નથી. એ એવા સંપૂર્ણ કૃતાર્થ છે કે એમને મોક્ષ મળ્યા પછી કાંઇ મેળવવાનું બાકી રહેલું નથી. હવે એમને શરીર નથી, ઇંદ્રિયો નથી; ભૂખ નથી, તરસ નથી, હાજત નથી, બણજ કે વેદના નથી, ઇચ્છા નથી, અજ્ઞાન નથી, તેથી શું કરવાનું બાકી રહે? માટે, મારે એ સિદ્ધો જ શરણ છે, એ જ સેવ્ય છે, એ જ ધ્યેય છે, પ્રાપ્ય છે, સ્તુત્ય છે.

તહા પસંતગંભીરાસયા, સાવજ્જજોગવિરયા, પંચવિહાયાર જાણગા, પરોવયારનિરયા, પઉમાઇનિદંસણા, ઝાણુઝ્ઝયણસંગયા, વિસુઝ્ઝમાણુભાવા, સાહુ સરણું

અર્થઃ-તથા પ્રશાંત અને ગંભીર આશયવાળા, સાવદ્ય યોગથી વિરામ પામેલા, પંચાચારના જ્ઞ-પ્રત્યાખ્યાન પરિજ્ઞાવાળા, પરોપકારમાં અત્યંત રક્ત, કમળ આદિની ઉપમાવાળા, ધ્યાન-અધ્યયનમાં પરોવાયેલા, વિશુદ્ધ થતા ભાવવાળા સાધુ ભગવંત મારે શરણ છે.

(૩) **સાધુ શરણુઃ**–ત્રીજા નંબરમાં સાધુ મહાત્માનું મને શરણ છે. કેવળ સિદ્ધ ભગવંતો જ શરણ નહિ, કિંતુ સાધુ-મહાત્માઓ પણ મારે શરણ છે. તે સાધુ ભગવંતો કેવા છે? **'પ્રશાંત અને ગંભીર આશયવાળા'** છે. ક્ષમાને ધારણ કરનારા હોવાથી એમના ચિત્તનો પરિણામ (અવસ્થા) પ્રશાંત છે, પણ ઉછળતો ધમધમતો નથી. માટે જ એ ક્ષમાશ્રમણ કહેવાય છે. તેમજ એમની ચિત્તવૃત્તિ અગાધતાને લીધે ગંભીર છે, પણ છીછરી અને ક્ષુદ્ર નથી. તુચ્છ વિચાર, તુચ્છ ગણતરી તુચ્છ લાગણી એમને નથી. સાચા સુખનું આ કેવું સુંદર સાધન! પામર પ્રાણી આવેશને વશ થઈ ક્રોધમાં ધમધમતો પહેલાં તો જાતેજ દુઃખી બને છે, વળી બીજાને દુઃખી કરે છે, ને પરિણામે પણ દુઃખને નોતરે છે. ક્ષમાશીલ મનુષ્ય આવેશને રોકી ઠરેલ ચિત્તવાળો બનેલો કોઈ પણ આંતરિક કલેશનો ભોગ નથી પોતે બનતો અને તેથી બીજાને બનાવતો. એ તો કર્મના વિચિત્ર નાટકને નિહાળતો આપત્તિમાં પણ સાચી પ્રસન્નતા અનુભવે છે. એથી અવસરે બીજાને પણ ધાર્મિક અને પ્રશાંત બનાવી દે છે! યશોધર ચરિત્રમાં પ્રસંગ છે. સુદત્ત મુનિવર નગર બહાર ધ્યાનમાં ઉભા છે. રાજા શિકારે જવા નીકળેલો મુનિને જોઈ અપશુકન માનીને એમના પર શિકારી કૂતરા છોડે છે. પરંતુ કૂતરા પ્રશાંત મુનિ નજીક પહોંચતાં, એમના તપ–સંયમની પ્રભાથી અંજાઈ શાંત થઈ ઉભા રહ્યા! રાજા ક્ષોભ પામ્યો. ત્યાં એક શ્રાવકના કહેવાથી સમજ્યો કે 'આ તો મોટા રાજકુમાર હતા ને મહાત્યાગી સાધુ બનેલ છે,' એટલે રાજાને ભારે પસ્તાવો થયો કે 'હું કૂતરાથી ય ગયો?'

જઈને મુનિની ક્ષમા માંગે છે. પ્રશાંતમુનિ જરા પણ ક્રોધ કે અરુચિ બતાવ્યા વિના એને પ્રોત્સાહક ધર્મોપદેશ આપી મહાન ધર્માત્મા બનાવે છે. એમ, મુનિ ગંભીર આશય ગંભીરતાને લીધે અકાર્યોથી બચી જઈ મૃદુભાવને ટકાવી રાખે છે, ત્યાં અહંભાવ અને ગર્વના પણ ઉકળાટ કયાંથી ઉભા જ થઈ શકે? જગતની કર્મજનિત આપત્-સંપતની મહાન વિચિત્ર ઘટનાઓ આ સાગર-ગંભીર ચિત્તને ન ડહોળી શકે. વિસ્મય ન પમાડી શકે; તુચ્છ વિચારાદિમાં ન તાણી શકે કિન્તુ ઉલટ એ ઘટનાઓ એવા ગંભીર ચિત્તમાં શાંત પણે સમાઈ જઈને તાત્વિક વિચારણાને વેગ આપી આત્માને વધુ ઓજસ્વી બનાવે છે. તેથી આત્મામાં કષાયની લાગણીઓ-પરિણતિઓ કે વિષયની તુચ્છ વિચારણાઓ-ગણત્રીઓ જન્મતી નથી.

આ સાધુ ભગવંતો વળી **'સાવજ્જજોગ-વિરચા'** સાવદ્ય યોગથી વિરામ પામેલા છે. સાવદ્ય એટલે પાપ. પાપવાળો વ્યાપાર. તે સાવદ્ય વ્યાપાર કરવારૂપ, કરાવવારૂપ, અને કોઈ કરે તેમાં અનુમતિરૂપ, એમ ત્રણ પ્રકારે હોય. સાવદ્ય વ્યાપાર તે સાંસરિક કથલો છે, ઘર, કુટુંબ અને આરંભપરિગ્રહની રામાયણરૂપ છે, એનાથી સાધુ ભગવંતો સર્વથા ફારેગ થયેલા છે, એટલે ષટ્કાય જીવના સંહારમય કે મોહ-મૂઢતામય એ હિંસાદિ પાપ વ્યાપારો હવે નથી તે એમને સ્વયં કરવાના, કે નથી બીજા પાસે કરાવવાના; એટલું જ નહિ પણ બીજા કરે તેમાં પોતાની ખુશી, ભાગ કે સમ્મતિ સરખી પણ નહિ. આમની પાસેથી આપણા સાવદ્ય કાર્યમાં સંમતિની પણ આશા ન રખાય, તો સાવદ્ય કરાવવાની વાત જ કયાં ?

નગર બહાર પધારેલા આચાર્ય મહારાજને કુમારપાળના મંત્રી હવેલીમાં પધરાવી કહે છે 'સાહેબ! આ હમણાં હવેલી બંધાવી' મહારાજ મૌન રહે છે, એટલે મંત્રી પૂછે છે કેમ કંઈ બોલ્યા નહિ, ? ત્યારે સાથેના મુનિ કહે છે 'મહેતા! તમારે પાપના-સાવદ્યના કાર્યમાં સાધુની સંમત્તિ જોઇએ છે ? ન મળે; સંમત્તિ તો ધર્મકાર્યમાં મળે' તરત મંત્રી સમજી જઇ કહે છે 'હ્યો સાહેબ, ત્યારે આજથી આ ધર્મનું સ્થાન, પોષધશાળા! હવે આચાર્ય દેવ કહે છે 'આમાં ધર્મ સાધનાઓ સારી થશે!' સંમત્તિ ધર્મ કાર્યમાં આપી. આમ મન વચન કાયાયે પાપથી સર્વથા નિવૃત્તિને સાધુ જીવનના એક અંગ તરીકે ધારણ કરવા સાથે શુભ **પ્રવૃત્તિ** રૂપ બીજા અંગને પાળનારા હોય છે, તે માટે કહ્યું **'પંચવિહાયાર-જાણગા'** જ્ઞાનાચાર, દર્શનાચાર, ચારિત્રચાર, તપાચાર, વીર્યાચાર-એ પાંચ પ્રકારના આચારના સમ્યગજ્ઞાતા, અર્થાત, જ્ઞ-પરિજ્ઞા અને પ્રત્યાખ્યાન પરિજ્ઞાવાળા, એટલે કે જાણનારા અને પાળનારા હોય છે. એમાં એમને સમ્યક્‌શાસ્ત્રજ્ઞાન, સમ્યગ્દર્શન-પંચમહાવ્રતમય સમ્યક્‌ચારિત્ર-બાહ્ય-આભ્યન્તર તપ અને એ ચારેમાં પ્રબળ વીર્યોત્સાહના જ પોષક-સમર્થક-વર્ધક વિવિધ આચારો જ પાળવાના હોય છે. આવું સુંદર આત્મોપકારી અને પરને લેશ પણ પીડા નહિ આપનારૂં જીવન સ્વયં જીવવા, ઉપરાંત, તે મહર્ષિઓ **'પરોપકારમાં પણ રક્ત'** હોય છે. અવસર આવે ભવ્ય જીવોને માત્ર પવિત્ર, નિષ્પાપ, જીવનનો ઉપદેશ કરી, દોષત્યાગ અને ગુણ પ્રાપ્તિમાં ઉત્સાહિત કરે છે; યોગ્ય જીવોને સાધુપણું પળાવી પરનો ઉત્તમ ઉપકાર કરનારા આ

મુનિવરો જ છે. એમનો ઉપકાર પોતાને અને બીજાને માટે એકાંતિક છે, એટલે કે અપકાર(અહિત)ના લેશ વિનાનો કેવળ શુધ્ધ ઉપકાર છે; તથા તે ઉપકાર આત્યંતિક એટલે કે છેલ્લો છે, અર્થાત્ જે ઉપકારની પછી હવે બીજા ઉપકારની અપેક્ષા નહિ રહે, કેમકે જીવ આ દોષત્યાગ-ગુણપાલનના ઉપકારથી અંતે અનંત સુખ પ્રાપ્ત કરી હંમેશ માટે કૃતકૃત્ય બનશે. એવો એમનો ઉપકાર છે. નાસ્તિક રાજા પ્રદેશીએ 'સાધુ-સન્યાસી તો લોકોને ધર્મ તપ-દાન-વ્રતાદિ કરાવી દુઃખી કરે છે' એમ માની એમને નગરમાં આવતા બંધ કરેલા. પરંતુ શાણા મંત્રીની ગુપ્ત યોજનાથી કેશી ગણધર ત્યાં ઉદ્યાનમાં પધાર્યા. રાજા એ જાણી એમને વાદથી નિરુત્તર કરી રવાના કરવા માટે ઘોડે ચઢીને ત્યાં ગયો, અને રોફથી કહે છે 'આ શું ધતીંગ માંડ્યુ છે? શાનો ધરમ? શાનો આત્મા? આત્મા ધર્મ પાપ વગેરે ખરેખર વસ્તુ હોત તો તમારા હિસાબે મારો પાપી બાપ નરકમાંથી અને મારી ધર્મી મા સ્વર્ગમાંથી આવી મને સલાહ આપત. પરંતુ એવું કાંઇ બન્યું નથી. એટલે આત્મા, ધર્મ વગેરે કલ્પિત છે. બોલો શો જવાબ છે?' કેશી મહારાજે જરા વિસ્મિત કે ક્ષુબ્ધ થયા વિના એને આત્મા, ધર્મ, પાપ, સ્વર્ગ, નરક વગેરેની એવી તાત્ત્વિક વિચારણા આપી કે રાજા પગમાં પડી રુદન કરતો ક્ષમા માગે છે, અને મહાન આસ્તિક શ્રાવક બની અંતે સૂર્યાભવિમાનનો માલિક મહાન જિનભક્ત દેવ થાય છે. સાધુનો રાજા ઉપર કેટલો ભવ્ય ઉપકાર થયો કે રાજા હવે ક્રમશઃ મોક્ષ પામી કૃતકૃત્ય બનશે.

વળી તે સાધુ ભગવંતો 'પઉમાઇનિદંસણા' કમળ, શરદ-ઋતુના નિર્મળ પાણી, વગેરના દૃષ્ટાંત જેવા (ઉપમાવાળા) છે. જેમ કાદવમાં ઉત્પત્તિ અને જલમાં વાસ હોવા છતાં કમલ એ બન્નેને સ્પર્શ પણ કર્યા વિના ઉંચે રહે છે, તેમ સાધુ ભગવંતો કામથી જન્મેલા અને ભોગથી ઊછરેલા છતાં કામભોગ બન્નેને સ્પર્શ્યા વિના નિર્વાસનામય જીવન જીવે છે. એવી જ રીતે સ્વરૂપે નિર્મળ, મીઠા અને શાંત એવા શરદ ઋતુના સરોવરની જેમ ઉપશમથી સ્વચ્છ, કરુણાથી મધુર અને તૃપ્તિ-ગાંભીર્યથી ભર્યા-હૃદયવાળા સાધુ ભગવંતો પણ પવિત્ર, દયાળુ, ગંભીર અને શાંત હોય છે. આમનો સત્સંગ કેવો આલ્હાદકારી, શીતળ અને અનંત ગુણાવહ બને! એવા મહર્ષિના શરણે જઇને કયારે હું પણ કમળ-દૃષ્ટાંતનું જીવન જીવું!

તે મુનિમહંતો સંસારની કામભોગની ગલીચ વૃત્તિ-પ્રવૃત્તિ-માત્રથી અલગ બનીને ય પાછા નિષ્ક્રિય અને એદી નથી, પરંતુ **'ઝાણજુઝયણ-સંગયા'** ધ્યાન અને અધ્યયનમાં લીન છે. ધ્યાનસંગત એટલે જિનાજ્ઞાની અતિનિપુણતાદિ, રાગદ્વેષાદિ આશ્રવોના અપાય-અનર્થ, જ્ઞાનાવરણીયાદિ કર્મના વિપાક, તથા લોકસંસ્થાન-સ્થિતિ, એ વિષય ઉપર, અથવા દ્રવ્ય-પર્યાય પૈકી એક વિષય પર એકાગ્ર ચિત્તના અનિરોધ(ફોરવણી, વિકાસ-ધારા)વાળા છે. અથવા ૨૫ મહાવ્રત-ભાવના, ૪ મૈત્રી આદિ અને ૧૨ અનિત્યાદિ શુભ ભાવના પૈકી ગમે તે ભાવનાના એક વિષય પર એક પ્રશસ્ત એકાગ્ર વિચારસરણી, કે જ્યાં બીજા ત્રીજા વિચારોનો વ્યાક્ષેપ (ડહોળામણ) નહિ, તે ધ્યાનવાળા છે. અથવ સમસ્ત ક્રિયામાર્ગમાં એકાગ્ર શુભ ચિત્તરૂપી ધ્યાનવાળા

છે. અને અધ્યયન એટલે જ્ઞાનયોગ,–સમ્યક્ શાસ્ત્રોની વાચના, પ્રચ્છના, પરાવર્તના, અનુપ્રેક્ષા અને ધર્મકથા–એ પાંચનો આત્મ-લક્ષી સતત અભ્યાસ, એમાં પરોવાયેલા રહે છે. જીવનમાં અધ્યયન અને ધ્યાનનીજ મુખ્ય પ્રવૃત્તિ મુક્તિનો આસ્વાદ અહીં કરાવે છે.

એવા સાધુ પુરુષો વળી '**विसुज्झमाणभावा**'–શાસ્ત્ર-વિહિત (શાસ્ત્રે ફરમાવેલા) સમિતિ–ગુપ્તિ–સ્વાધ્યાય–આવશ્યક વગેરે અનુષ્ઠાનોથી આત્માના ભાવને ઉત્તરોત્તર વિશુદ્ધ કરનારા હોય છે. જેમ હિંસા–જૂઠ–ચોરી–નિંદા–પરિગ્રહ–વિષયસેવા આદિ ક્રિયાથી હૈયાના ભાવ ક્રૂર–નિષ્ઠુર–માયાવી આદિ બને છે, તેમ આ સમિતિ–ગુપ્તિ, શાસ્ત્રવ્યવસાય; પ્રતિક્રમણ–પડિલેહણ આદિ ક્રિયાઓથી ભાવ શુદ્ધ શુદ્ધત્તર બને એ સહજ છે. અહો ! માનવભવની આ કેવી સુંદર સફળતા ! સાચેજ, અનંતકાળથી કામ, ક્રોધ, લોભ, મોહ, મદ, મત્સર, હાસ્ય, શોક, રતિ, અરતિ વગેરે મહા મલિન ભાવોથી અત્યંત ખરડાએલા આત્માનું સંશોધન વિશુદ્ધિકરણ શ્રી જિનાજ્ઞાકથિત પ્રશસ્ત વૃત્તિઓ અને પ્રવૃત્તિઓના ત્રિકરણ યોગના પાલનરૂપી જલથી જો અહીં નહિ કરવામાં આવે, અર્થાત્ મલિન ભાવોનો નાશ અને પ્રતિપક્ષી બ્રહ્મચર્ય, ક્ષમા આદિ વિશુદ્ધ ભાવોને આત્મસાત્ કરવાનું અહીં ન કર્યું, તો પછી બીજા કયા ભવમાં કરી શકાશે ? ધન્ય છે તે નિર્ગ્રંથ ગુરુદેવોને, જેમણે એ સંશોધનમાં સારૂં જીવન અર્પ્યું છે. એવા એ મુનિઓ સાધુ છે. સમ્યગ્દર્શન–જ્ઞાનચારિત્ર–તપથી માત્ર મુક્તિને સાધનારા હોવાથી સાધુ કહેવાય છે. તે મારે જાવજ્જીવ શરણ–આશ્રયભૂત હો. આવા મહાન્ આત્માઓના શરણે જનારને એટલું તો જરૂર હૃદયનું વલણ બને કે જીવનના

આદર્શો, જીવન જીવવાની વસ્તુઓ તથા પદ્ધતિઓ, લાભ–અલાભના લેખાં, ભય–નિર્ભયતાની ગણત્રીઓ, વગેરે જગત કરતાં વિલક્ષણ અને આ મહાત્માઓની હોય છે તેને અનુસરનારી જોઇએ.

તરુ સુરાસુરમણુઅપૂઈઓ. મોહતિમિરંસુમાલી, રાગદોસવિસપરમમંતો, હેઊ સયલકલ્લાણાણં, કમ્મવણવિહાવસૂ સાહગો સિદ્ધભાવસ્સ, કેવલિ-પણત્તો ધમ્મો જાવજ્જીવં મે ભગવં સરણં.

અર્થ:–તથા સુર–અસુર–મનુષ્યથી પૂજિત, મોહરૂપી અંધકાર હટાવવા સૂર્યસમાન, રાગ–દ્વેષરૂપી વિષનો નાશક પરમમંત્ર, સમસ્ત કલ્યાણોનું કારણ, કર્મવનદાહક અગ્નિ, સિદ્ધભાવ (મોક્ષ)નો સાધક, સર્વજ્ઞ ભગવાને પ્રરૂપેલ પ્રભાવક ધર્મ મારે જીવનભર શરણ છે.

(૪) **હવે ચોથું શરણ બતાવે છે.** 'તથા' એટલે એકલું સાધુનું શરણ સ્વીકારૂં છું એમ નહિ પરંતુ કેવલી ભગવંતે પ્રરૂપેલા શુદ્ધ ધર્મનું પણ હું શરણ સ્વીકારૂં છું. તે ધર્મ કેવો છે? '**સુરાસુરમણુઅ–પૂઇઓ**' સુરો યાને જ્યોતિષ્ક અને વૈમાનિક દેવોથી, તથા અસુરો એટલે ભવનપતિ અને વ્યંતર દેવોથી તેમ મનુષ્યો અર્થાત્ ગગનગામી વિદ્યાધરોથી પૂજાએલો છે. આ વિશેષણ એ શ્રદ્ધા કરાવે છે કે 'જગતની ઋદ્ધિ, સમૃદ્ધિ વગેરેના આપનારા શેઠ, શાહુકાર, કે રાજા કરતાં આ ધર્મ મારે અધિક માન્ય છે; કેમકે, આ ધર્મ તો દેવોને પણ માન્ય અને પૂજ્ય છે. આવા અતિ પૂજ્ય ઉચ્ચતમ ધર્મનું શરણું પામ્યાનું મને ગૌરવ છે. મારૂં અહોભાગ્ય છે કે મને આવા શુદ્ધ ધર્મને માનવા પૂજવાનું મળ્યું!' વળી '**મોહતિમિરંસુમાલી**' આ ધર્મ

મોહરૂપી અંધકારને હટાવવા માટે સૂર્ય સમાન છે. મોહ એટલે સત્-અસત્ના, સાચા-ખોટાના, તારક-મારકના, હિત-અહિતના, સ્વ-પરના, કાર્ય-અકાર્યના ઇત્યાદિના વિવેકનો અભાવ, અને એથી આત્માની થતી મૂઢ અવસ્થા. એ **મોહ ખરેખર! વસ્તુનું સાચું દર્શન યાને ઉદાસીન તટસ્થ નિષ્પક્ષપાત દર્શન નથી કરવા દેતું;** એટલે કે વસ્તુની રાગદ્વેષથી અકલંકિત એવી સાચી પીછાનને આવરે છે. માટે મોહ એ અંધકાર-તુલ્ય છે. શ્રુત, સમ્યક્ત્વ અને ચારિત્રરૂપ ત્રિપુટીધર્મ આત્મામાં સૂર્યવત્ પ્રકાશી એ મોહને દૂર કરે છે. તેથી હવે જગતની વસ્તુઓનું સાચું સ્વરૂપ આત્મામાં ભાસે છે. આ પ્રતાપ ધર્મનો છે. આવા ધર્મનું શરણું તે ઇચ્છાએ કરૂં છું કે અંશે પણ આવો ધર્મ પ્રાપ્ત થતાં જરૂર અંશે પણ આત્માની મૂઢ દશા નબળી પડે.

વળી આ ધર્મ **'रागद्दोसविसपरमभंतो'** રાગદ્વેષરૂપી વિષ(ઝેર)ને દૂર કરવા માટે શ્રેષ્ઠ મંત્ર સમાન છે. જેમ ઝેરથી પ્રાણીનું મૃત્યુ થાય છે, તેમ રાગદ્વેષથી આત્માનું ભાવમૃત્યુ થાય છે; અર્થાત્ ભાવ પ્રાણ જે જ્ઞાનાદિ, તે બંધ પડે છે. સાથે જ એ રાગદ્વેષથી બંધાયેલા તીવ્ર કર્મોને લઈને જીવને ભાવી સંસારમાં ભવેભવે મૃત્યુ પામવું પડે છે. માટે રાગદ્વેષ એ વિચિત્ર ભયંકર ઝેર છે. ધર્મ એનો ઘાત કરે છે; માટે ધર્મ એ ઝેરની સામે મંત્રતુલ્ય છે. આવા ધર્મનું શરણું તે શ્રદ્ધા માગે છે કે 'જો આત્મામાં ધર્મની સાચી સ્પર્શના કરવી હશે, તો રાગદ્વેષને પૂર્વની જેમ પાળી પોષી શકાશે નહિ, પણ ઓછા કરવા પડશે. અહો! કેવો સુંદર આ ધર્મ! કે એ પ્રાપ્ત થતાં રાગદ્વેષરૂપી ઝેર અને એથી ચડેલી મૂર્ચ્છા ઉતરી જાય.' સાથે,

એ પણ ખરૂં કે ધર્મનું આવું સ્વરૂપ હોવાથી જ ધર્મને શરણે જનારો (૧) ધર્મ સેવતાં કોઈ વિષયાશંસા કે માનાકાંક્ષા ન રાખે, કેમકે એ આશંસા તો રાગવિષને પોષનારી છે, (૨) વળી જો બીજાઓની ધર્મપ્રવૃત્તિમાં કદાચ ધર્મવૃત્તિને બદલે રાગનાં તાંડવ જુએ તો તેમાં એ ભળે નહિ, એમાં એનું દિલ ઠરે નહિ; તેમજ (૩) સાંસારિક પ્રવૃત્તિમાં રાગદ્વેષના તોફાનમાં પોતે સપડાતો હોય ત્યાં એમ થાય કે 'અરે ! આવો મહામંત્ર સમો શુદ્ધ ધર્મ મારી પાસે છતાં હજી રાગદ્વેષના ઝેર આત્મામાં ઘાલી રહ્યો છું, એ કેવું મારૂં દુર્ભાગ્ય ! કયારે આ શરણાંનો સ્વીકાર મને શુદ્ધ ધર્મની સ્પર્શના કરાવી રાગદ્વેષથી બચાવી લે ! '

વળી આ ધર્મ સર્વજ્ઞ ભગવાનનો કહેલો હોઈ, **'હેઉ સયલ કલ્લાણાણું'** દેવ-મનુષ્યની સારી ગતિ, યશ અને શાતા વગેરે યાવત્ મોક્ષ સુધીના સકલ કલ્યાણોનું સચોટ સાધન છે. આ વિશેષણ સૂચવે છે કે અધર્મ એટલે કે હિંસા, જૂઠ, ચોરી, અબ્રહ્મ, પરિગ્રહ વિગેરે તથા ક્રોધાદિ કષાયો, મિથ્યાત્વ, તથા કુશાસ્ત્રો ઇત્યાદિ કલ્યાણના સાધન નથી. કદાચિત્ અજ્ઞાનવશ એમાંનું કોઇનું આલંબન લીધું હોય, તો પણ એને કલ્યાણના સુખના સાધન (કારણ) તરીકે હરગીઝ ન મનાય. કલ્યાણ અને સુખનું સાધન તો ધર્મજ. આ શ્રદ્ધાથી જ ધર્મનું શરણ સફળ થાય. જેમ સાચા વૈદ્યને " હું તમારે શરણે છું " એમ કહેનારા દરદી જરૂર માને છે કે બીજા ખોટા વૈદ્ય તથા દોષપોષક વસ્તુ આરોગ્યના હિતકારક નથી, બલ્કે હિતનાં ઘાતક છે, (અવરોધક છે,) તેવી રીતે કોઈ મોટા માણસને શરણે ગયેલો દુઃખી દરિદ્ર સમજે છે કે આમનાથી જ મારી દરિદ્રતા ને દુઃખ ટળશે;

વળી લૂંટારાના ત્રાસથી બચાવી શકે એવા રક્ષકોના શરણે જનારો રક્ષણના બહુમૂલ્ય આંકે છે; એવી રીતે જેના વડે એમ મનાય કે-' ધર્મ એ સર્વ કલ્યાણનું કારણ છે માટે ધર્મને શરણે જાઉં છું,' એને મન ધર્મના મૂલ્ય અગણિત હોય. એ સમજે છે કે-'ખાવું-પીવું એ ધર્મ નથી, પણ ત્યાગ-તપ એ ધર્મ છે, તેથી કલ્યાણ ત્યાગ-તપમાં છે, ખાવા, પીવામાં નહિ; પુણ્યના યોપડે ત્યાગ તપ જમે થાય છે. ખાવાપીવાનું નહિ; અનાદિની ખાવાપીવાની લત ત્યાગ-તપથી જ મટે, પણ ખાવાપીવાથી નહિ. અનેક પ્રકારના રાગદ્વેષના સંકેલશ વિહ્વળતા, કુવિચારો, અતૃપ્તિ,-અધીરાઈ વગેરે ખાનપાન પાછળ છે. ત્યાગતપમાં તો એ બધાની શાન્તિ ! માનવ જીવનની મહત્તા ત્યાગતપમાં છે, ખાવાપીવામાં નહિ. પરલોક ઉજળો ત્યાગતપથી બનશે, અનેક પાપો ત્યાગતપથી અટકશે, સદ્વિચારણાઓ ત્યાગ-તપથી ખીલશે, નિર્વિકારતા ત્યાગતપથી આવશે, રગડાઝઘડા ત્યાગતપથી અટકાવાશે, આ અને ભાવીના અનેક સુખો ત્યાગતપરૂપ ધર્મથી જ થશે પણ રંગરાગ અને ભોગથી નહિ. ધર્મનું શરણું લેતાં જરૂર સચોટપણે હૃદયમાં ભાસવું જોઈએ કે આના સિવાય બીજી કોઇ વસ્તુથી મારૂં કોઇ કલ્યાણ નથી, ભલું નથી. '

કુમારપાળ : જૈન ધર્મની મહત્તા સકલકલ્યાણ-હેતુતાથી:—સર્વજ્ઞ શ્રી તીર્થંકર ભગવાને જે ધર્મશાસન સ્થાપ્યું છે, એ સકલ કલ્યાણને, ઠેઠ વીતરાગ સર્વજ્ઞતા સુધીના સમસ્ત શુભ ભાવોને પ્રગટ કરનારું છે. એવા ધર્મશાસનની રૂએ શ્રી હેમચંદ્રસૂરિજી મહારાજે રાજા કુમારપાળની શ્રદ્ધા મજબૂત કરી. બન્યું એવું કે એક યોગી દેવબોધિએ રાજાને

યોગમાયાથી મહાદેવ સાથે એના પિતા હાજરાહજૂર બતાવ્યા, ને ત્યાં પિતાએ કહ્યું: 'જો કુમારપાળ! આ શંકર ભગવાનની ભક્તિથી હું સ્વર્ગ પામ્યો, તો તું પણ આ દેવને જ માનજે-પૂજજે.' પછી કુમારપાળે હેમચંદ્રસૂરિજીને પૂછતાં એમણે રાજાને એના પૂર્વજોની પરંપરા ચોવીસ તીર્થંકર ભગવાનની પૂજા કરતી બતાવી! ને એ પૂર્વજોએ રાજાને જૈન ધર્મ જ આરાધવા કહ્યું. રાજા વિચારમાં પડ્યો, ત્યાં સૂરિજીએ કહ્યું,-રાજન! પેલીય યોગમાયા; ને આ પણ યોગમાયા. ખરી રીતે તો જૈન ધર્મ જ સકલ કલ્યાણનું શુભ ભાવોનું કારણ હોઈ માન્ય છે એ યુક્તિતા સિદ્ધ છે, માટે જ એ શરણ કરવા યોગ્ય છે.' રાજા જૈન ધર્મમાં સ્થિર શ્રદ્ધાવાળો બન્યો. એણે જૈન ધર્મના વ્રત નિયમ, આચાર-અનુષ્ઠાન ને સુકૃત-સદ્‌ગુણોથી જીવનને એવું ગૂંથી લીધું કે સર્વત્ર સ્વ-પરને કલ્યાણભૂત દયા-વૈરાગ્યાદિ શુભ ભાવોમાં એ રમતા રહેતા.

વળી ધર્મ '**કમ્મવણ-વિહાવસૂ-**' જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મરૂપી વનને બાળી નાખવા માટે અગ્નિ સમાન છે. **કર્મ-વનમાં દુઃખના કલેશનાં ફળો નીપજે છે.** સર્વજ્ઞ-કથિત શુદ્ધ ધર્મના અભાવે આત્મામાં એ વન ફૂલ્યું ફાલ્યું છે, અને અનાદિ અનંતકાળથી જીવને એના દુઃખરૂપી કડવાં ફળો ચખાડ્યા કરે છે. દુઃખ એ કંઈ આત્માનો સ્વભાવ નથી. એ તો કર્મના ઉદયે આવે છે. ત્યારે કર્મ હિંસાદિ પાપોથી જન્મે છે. સર્વજ્ઞે કહેલો શુદ્ધ અહિંસાદિ ધર્મ આ કર્મવનને બાળી ભસ્મીભૂત કરે છે. પછી દુઃખનું નામ પણ નથી રહેતું. પછી તો સ્ફટિકવત્ નિર્મળ આત્મામાં અનંત જ્ઞાન અને અનંત સુખની શાશ્વત જ્યોતિ ઝગમગે છે. અહો! કેવો સુંદર ધર્મ! હું એને

સાધું તો મારાં કર્મ ખપી જ જાય; એથી જ કર્મ ખપે.

વળી આ ધર્મ '**साहगो सिद्धभावस्स**' સિદ્ધપણાનો એટલે કે મુક્તિનો સાધક છે. સંપાદક છે. ધર્મ વિના સિદ્ધિ નથી. તેમજ ધર્મ હોય તો સિદ્ધિ તરફ અવશ્ય પ્રયાણ હોય. અર્થાત **જેમ જેમ ધર્મ સાધે, તેમ તેમ એ જીવ વીતરાગ દશા, અસાંયોગિક આનંદ (નિવૃત્તિનું સુખ) શુદ્ધ જ્ઞાનદૃષ્ટિ, વગેરેની નિકટ જઈ રહ્યો હોય.** આવા ધર્મનું હું યાવજ્જીવ શરણ સ્વીકારૂં છું.

અહીં ચારે શરણાનું કાર્ય એક સરખું છે, તેથી એકને બદલે ચાર શરણાં કરવામાં પરસ્પરનાં કાર્યોનો વિરોધ નથી આવવાનો. વળી અરિહંત વીતરાગ છે, અને વીતરાગતાના ઉપદેશક છે, સિદ્ધ પ્રભુ પણ વીતરાગ છે, સાધુ એક માત્ર વીતરાગતાના સાધક, ધર્મ વીતરાગતાનો ઉપાયભૂત; એમ ચારેય વીતરાગ બનવામાં ઉપયોગી છે. માટે ચાર શરણમાં અન્યોન્ય વિરોધ નથી.

પાપ-પ્રતિઘાત માટે આ ચતુઃશરણગમન કર્યા પછી દુષ્કૃતની ગર્હા કરવાની કહી છે. તેથી એમ ભાવ થાય કે-

સૂત્ર-सरणमुवगओ अ अेअेसिं गरहामि दुक्कडं। जं णं अरहंतेसु वा, सिद्धेसु वा, आयरिअेसु वा, उवज्झाअेसु वा, साहूसु वा, साहुणीसु वा, अन्नेसु वा, धम्मठाणेसु माणणिज्जेसु पूअणिज्जेसु,

तहा माइसु वा, पिइसु वा, बंधूसु वा, मित्तेसु वा, उवयारीसु वा, ओहेण वा, जीवेसु, मग्गट्ठिअेसु अमग्गट्ठिअेसु, मग्गसाहणेसु अमग्गसाहणेसु, जं किंचि वितहमायरिअं अणायरिअव्वं अणिच्छिअव्वं पावं पावाणुबंधि,

सुहमं वा बायरं वा, मणेण वा, वायाए वा, काएण वा, कयं वा, कारावियं वा, अणुमोइअं वा, रागेण वा दोसेणवा मोहेण वा, इत्थ वा जम्मे जम्मंतरेसु वा, गरहिअमेअं, दुक्कडमेअं, उज्झिअव्वमेअं विआणिअं मअे कल्लाणमित्तगुरुभगवंतवयणाओ; अेवमेअंति रोइअं सद्धाए; अरिहंतसिद्धसमक्खं गरहामि, अहमिणंदुःक्कडमेअं, उज्झियव्वमेअं इत्थ मिच्छा मि दुक्कडं, मिच्छा मि दुक्कडं, मिच्छा मि दुक्कडं.

હું અરિહંતાદિ ચારને શરણે ગયેા થકેા, તે અરિહંત પ્રભુ આદિ પ્રત્યે મેં સેવેલા દુષ્યકૃત્યની, હું ગર્હા-નિંદા-દુગંછા કરૂં છું. તે આ રીતેઃ-આજ સુધીમાં શ્રી તીર્થંકરદેવેા, શ્રી સિદ્ધ પરમાત્માઓ, આચાર્ય ભગવન્તેા, ઉપાધ્યાય, સાધુ કે સાધ્વીજી મહારાજાઓ પ્રત્યે, અથવા બીજા માનનીય પૂજનીય ધર્મના સ્થાનેા (સાધર્મિકાદિ, જિનમંદિર-તીર્થાદિ. અને દયા-અહિંસાદિ) પ્રત્યે, તેમજ અનેક જન્મના માતાઓ, પિતાઓ, બન્ધુ, (સગાં), મિત્રેા કે ઉપકારી પ્રત્યે, અથવા સામાન્યથી સર્વ જીવેા પ્રત્યે, તે મેાક્ષમાર્ગ સમ્યગદર્શનાદિને વિષે રહેલા અથવા મિથ્યાત્વાદિમાં રહેલા સામાન્યથી કેાઈપણ જીવ પ્રત્યે, અથવા મેાક્ષમાર્ગ-જ્ઞાનદર્શન ચારિત્રના સાધનભૂત (ધર્મશાસ્ત્રાદિ) પ્રત્યે કે મેાક્ષ સાધનામાં અનુપયેાગી પ્રત્યે અથવા મેાક્ષ માર્ગથી વિપરીત સાધનેા પ્રત્યે જે કાંઈ ખેાટું આચર્યું હેાય, (એટલે કે જે કાંઈ અવિધિ ઉપયેાગાદિ કર્યું હેાય,-સંક્ષેપમાં) જે કાંઈ ન કરવા યેાગ્ય કે ન ઈચ્છવા યેાગ્ય જે કેાઈ પાપ, ભવિષ્યમાં તેના વિપાકે પણ પાપ બંધાવે તેવું સૂક્ષ્મ કે સ્થૂલ પાપ, મન-વચન-કાયાએ જાતે (સ્વયં) કર્યું હેાય, અથવા બીજા પાસે કરાવ્યું હેાય, કે બીજાનું ઠીક માન્યું હેાય; તે પણ દુષ્કૃત, રાગથી,

દ્વેષથી, કે મોહથી (અજ્ઞાનથી), તે આ ભવમાં કે પૂર્વ ભવોને વિષે, જે કાંઈ આચર્યું હોય તે બધું મારે ગર્હિત છે, નિન્દ્ય છે, જુગુપ્સનીય (દુગંછનીય) છે; કેમકે તે સમ્યગ્ધર્મથી બહિર્ભૂત છે. માટે જ, તે તજવા યોગ્ય છે,-એવું મેં કલ્યાણમિત્ર (આત્મહિતૈષી) એવા ગુરુભગવંતના વચન થકી જાણ્યું. (અર્હત્ ભગવંતના વચનની ગુરુ થકી પ્રાપ્તિ થઈ હોય ત્યારે પ્રાયઃ આ ક્રમ બને તેથી આમ કહ્યું. અહિં ઉપદેશક ગુરુદેવો એકાંતે પરના હિતચિંતક છે, પરને કલ્યાણ-સાધનામાં સહાયક-મિત્ર છે, એટલે એમનું વચન તથ્ય અને પથ્ય જ હોય માટે એમના હિતવચનાનુસારે, ખોટી આચરણા એ દુષ્કૃત છે, ત્યાજ્ય છે; એ પ્રમાણે મને બરાબર મનમાં ઠસી ગયું છે.) સદ્ગુરુના કહેવા મુજબ જ વસ્તુસ્થિતિ છે-એવું શ્રદ્ધાથી મને રુચ્યું છે. એટલે અરિહંત અને સિદ્ધ ભગવાનની સમક્ષમાં તે અયોગ્ય, અધમ આચરણોને હું ગર્હું છું, નિંદુ છું. એના પર મને જુગુપ્સા થાય છે. એ દુષ્કૃત્ય છે, ને મારે ત્યાજ્ય છે. આ પ્રસંગે તે સઘળું મારૂં દુષ્કૃત્ય મિથ્યા થાઓ, મિથ્યા થાઓ, મિથ્યા થાઓ.

અહીં દુષ્કૃત્યો સમજવા જેવાં છે. શ્રી અરિહંત પરમાત્માની કે તેમની મૂર્તિની તથા મંદિરની આશાતના અવિનય, અવર્ણવાદ, કે અનાદર; એમની આજ્ઞાની અવહીલના, એમના માર્ગનો વિરોધ કે વિરાધના, અશ્રદ્ધા કે અશુદ્ધ પ્રરુપણા, વગેરે એમના પ્રત્યેનું વિપરીત આચરણ ગણાય. લક્ષ્મણા સાધ્વીને એની પાછળ આઠસો કોડાકોડી સાગરોપમના કાળ સંસારમાં ભટકવાનું થયું. શ્રી સિદ્ધ ભગવાન પ્રત્યેનું વિપરીત આચરણ શું? અભવ્યના જેવી માન્યતા,-' સિદ્ધ કોઈ

હોઈ શકે જ નહિ' (ને હોય તો એમનામાં ચૈતન્ય શું ?) અથવા અનંત સુખ વિષે કુશંકા,–' ત્યાં ખાવાનું, પીવાનું નહિ, લાડી નહિ, વાડી નહિ, તો સુખ શું ?' આવી આવી મિથ્યા માન્યતાઓ અને પ્રરુપણા તથા શ્રી સિદ્ધ પરમાત્માની મૂર્તિ વગેરેની આશાતનાદિ–આ બધું એમની પ્રત્યેનું વિપરીત આચરણ છે. 'મુક્તિમાં સુખ શું ?' એમ શંકા કરનારને એ ખબર નથી કે **ત્યાં કોઈ તૃષ્ણા નથી તથા ખાવા–પીવાની પીડા નથી માટે તો ખરૂં સુખ છે, કોઇ કર્મ નથી, અપેક્ષા નથી, તેથી જ અનંતુ સ્વાધીન સુખ છે.** વળી એ સુખ કાલ્પનિક નથી, વાસ્તવિક છે. કાલ્પનિક તો વિષયનું સુખ છે. કેમકે એનો એજ વિષય બીજા માણસને કે બીજા સમયે પોતાના જ દુઃખરૂપ લાગે છે; એટલે સંસારમાં સાચું સુખ કયાં રહ્યું ? શ્રી આચાર્ય મહારાજાદિ પ્રત્યે પણ વિપરીત આચરણમાં અનાચરણીય અને અનિચ્છનીય આચરણ તથાપ્રકારે સમજવું. આમાં માતાપિતા યાવત્ કોઈપણ જીવ પ્રત્યે કૃતઘ્નતા, દ્રોહ, ઈર્ષ્યા, પીડા, અપમાન, અનાદર, તિરસ્કાર, વગેરે આવે. માર્ગ સાધનની આશાતના, અવગણના, નાશ, અંતરાય વગેરે અનાચરણીય ગણાય. અમાર્ગ–સાધનના આદર, બહુમાન, મુલ્યાંકન, પ્રચાર વગેરે અનાચરણીય ગણાય. ટૂંકમાં જે કાંઈ મિથ્યામતિ અજ્ઞાન, અપ્રશસ્ત રાગદ્વેષ, હાસ્ય મશ્કરી, હર્ષોન્માદ, અસત્ ખેદ કે ક્રોધાદિ કષાયોવશ જીવ કે જડ પ્રત્યે બોલ્યા–ચાલ્યા –વિચાર્યું તે બધું અનાચરણીય–અનિચ્છનીય ગણાય. આની ગર્હા કરવાની.

દૃઢપ્રહારી ચોરે બ્રાહ્મણના ઘરમાં ઘુસતાં આડી ગાય

આવી તો ક્રૂર ગુસ્સામાં એને બિચારીને તલવારથી ખત્મ કરી ! ઘરમાં બ્રાહ્મણી કાગારોળ કરવા જતી હતી તો એને મારી, તેથી એનો ગર્ભ પણ ખત્મ ! પાછો બહાર નીકળતાં સામો બ્રાહ્મણ ધસ્યો તો એને ઉડાવ્યો ! પણ હવે ક્રોધ ભોળો પડતાં ભારે પસ્તાવો સળગ્યો. આપઘાત કરવા જંગલમાં ભાગે છે. ત્યાં મુનિએ એને ઊભો રાખ્યો, કહે છે **'તું તો મરીશ, પણ તારાં ઘોર પાપ શે મરશે ? પાપ ખત્મ કરવાનો આ ઉચ્ચ ભવ જ ગુમાવ્યો તો પછી પાપનાશની બાજી હાથમાંથી ગઇ ! પછી તો પાપના દારુણ વિપાક જ નરકાદિ દુર્ગતિઓમાં અસંખ્ય કાળ વેદવાના !'** દૃઢપ્રહારી ચોંકયો ! દુષ્કૃતની અતિ તીવ્ર ગર્હા સાથે મુનિ પાસેથી અરિહંત પ્રભુએ કહેલ દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર-તપનો માર્ગ જાણતાં ચાર શરણ સ્વીકાર કરી એણે પાપનો પ્રતિઘાત કર્યો ! શુભોદયે ગુણબીજાધાન થતાં એ ચારિત્ર લઈ, 'પાપ યાદ આવે તો ઉપવાસ',-એ નિયમ સાથે નગરના દરવાજે ધ્યાનમાં રહે છે. લોકો પાપ યાદ કરાવી પ્રહાર-તિરસ્કાર કરે છે પણ મહાત્મા દૃઢપ્રહારી સ્વદુષ્કૃત-ગર્હા અને પાપ-પ્રતિઘાતના મજબૂત પાયા ઉપર કલ્યાણ સાધી ગયા.

અહિં શ્રુતકેવલી ભગવાન શ્રી ભદ્રબાહુ સ્વામીએ આવશ્યક નિર્યુક્તિમાં 'મિચ્છા મિ દુક્કડં' પદના અક્ષરોનો જુદો અર્થ બતાવ્યો છે. તેમાં ('મિ' મૃદુમાર્દવપણાનાં અર્થમાં છે. એ સૂચવે છે કે દુષ્કૃત ગર્હામાં પશ્ચાત્તાપ) રૂપે મિચ્છામિ દુક્કડં કહેતાં આત્માએ પહેલાં તો હૃદય એકદમ કુણું અને અહંભાવ વિનાનું-અતિ નમ્ર બનાવવું જોઈએ. વાત સાચી છે

કે જો હૃદય કઠોર છે અને અહંત્વ ભુલાતું નથી, તો પછી 'હું અકાર્ય કરનારો છું, અપરાધી છું, અધમ છું,' એ ભાવ હૃદયમાં નહિ જાગે. જીવને એમ તો પૂર્વે અહંભાવ કયાં મૂકવો પડ્યો નથી? અને એ કેટલો ટકાવી શકયો છે, કે અહીં ટકશે? આમ તો પરવશતામાં કે દુન્યવી સ્વાર્થપૂર્તિની લાલસામાં અનિચ્છાએ અહંભાવને ઘણીય વાર જતો કર્યો છે; તો **અહીં આત્મશુદ્ધિ માટે અહંભાવને સ્વેચ્છાએ કાં ન તજવો?** જીવે એ સમજવું જોઈએ છે કે એવો શો પોતાનો પ્રભાવ કે ઉપકાર જગત પર અમર થઈ ગયો છે કે એ હક સાથે અહંભાવ ભોગવે છે, અને હજુ પણ જીવની અહંભાવ મૂકવાની તૈયારી નથી? અનંતજ્ઞાનીના વચનથી પૂર્વ **દુષ્કૃતોની સાચી ગર્હા કરવા માટે** હૃદયની જે મૃદુતા જરૂરી છે, તે અર્થે જીવ **જો અહંભાવ અહીં નહિ મૂકે, તો શું અંતે ઊભા રહી ગયેલા દુષ્કૃતના યોગે કર્મ અહંભાવ મુકાવ્યા વિના રહેશે?**

'મિચ્છા મિ' એમાં (૨) 'ચ્છા' નો અર્થ દોષોનું છાદન છે. દોષો આત્મામાં જે નિરંકુશરૂપે છે, તેને દબાવવા, એટલે કે દોષો ઉપર નિયંત્રણ કરી નામશેષ કરવા, જેથી એ દોષો પ્રત્યે પક્ષપાત ટળે તથા કર્તવ્યપણાનો અને હિતકારીપણાનો ભાવ મટી ઘૃણાભાવ–દુગંચ્છાભાવ જાગ્રત રહે. મિચ્છામિમાં (૩) બીજા 'મિ' નો અર્થ મર્યાદામાં રહેલો એવો થાય છે, તાત્પર્ય કે ધર્મક્ષેત્રની મર્યાદામાં રહેલો. આ વસ્તુ સૂચવે છે કે ધર્મ શાસનની સીમાઓની અંદર રહેવાની અપેક્ષા, અને વિધિ તથા પૂર્વાપર સ્થિતિ કેળવવાની આત્માને અપેક્ષા ન હોય

તો પણ દુષ્કૃતની સાચી શુદ્ધિ ન થાય. 'દુક્કડં' માં (૪) 'દુ' નો અર્થ એ છે કે હું આવા દુષ્કૃત્યને આચરનાર મારા આત્માની દુગંછા કરું છું. મને મારી જાત માટે શરમ થાય છે કે મેં કયાં આવું અકાર્ય સેવ્યું ? અને (૫) 'કડ' કહેતાં મારાથી કરાયેલા તે પાપને, (૬) 'ડ' કહેતાં ઉપશમ-ભાવથી લંઘી જાઉં છું. અર્થાત દુષ્કૃત્યના સેવનમાં અને તેની અનુમોદનામાં મૂળ કારણભૂત બનેલા કે પાછળથી ઉપયોગી થયેલા જે કષાયો, તેનો ત્યાગ કરીને ઉપશાંત બનું છું; એટલે કે ક્ષમા, મૃદુતા, નિર્લોભતા, પાપનો તિરસ્કાર, વગેરે ભાવો ધારણ કરી તે દુષ્કૃત્યોનાં આકર્ષણ-પક્ષપાત વગેરેના સીમાડા ઓળંગી જાઉં છું. આત્મામાંથી એના કુસંસ્કારો ઊખડી જાય એ માટે ખૂબ સાવધાન અને ઉપયોગવાળો બનું છું.

સંક્ષેપમાં આપણાથી થઈ ગયેલાં દુષ્કૃત્યોનો સાચો 'મિચ્છા મિ દુક્કડં' કરવો હોય અને તે કરીને દુષ્કૃત્યના સંસ્કારો અને દુષ્કૃત્યથી બંધાયેલા કર્મો આત્મા પરથી ભૂંસી નાખવા હોય તો આટલું જરૂરી છે, :-૧. અહંભાવના ત્યાગ સાથે સાચા પશ્ચાત્તાપને યોગ્ય **કોમલ** અને **નમ્ર હૃદય** ૨. **દોષો પર તિરસ્કાર**ભાવ, ૩. આત્માની **સ્વચ્છંદ અને નિરંકુશ વૃત્તિ પર કાપ,** ૪. **આપણા દોષિત આત્મા પ્રત્યે દુગંછા** અને ૫. **દોષ સેવનને પોષનારા દુષ્કૃત્યના મૂળમાં રહેલ કષાયની શાંતિ સાથે ક્ષમાદિ ધર્મોનું આલંબન** જરૂરી છે. ભગવાન અરિહંત દેવથી માંડી સર્વ જીવો અને સર્વ જડ સાધનો પ્રત્યે ગમે તે પકારે જન્મ-જન્માંતરમાં થયેલા દુષ્કૃત્ય બદલ જો આ પદ્ધતિએ નિંદા, ગર્હા,

દુગંછા, પશ્ચાતાપ થાય, તો એવા દુષ્કૃત્યને સહેજે કરાવનારૂં, જે સંસાર અને અતત્ત્વ પત્યે રુચિભાવ રૂપી પાપ, તેનો પ્રતિઘાત કેમ ન થાય ?

'મિચ્છા મિ દુક્કડં'માં ગર્ભિત આ પાંચ ભાવ આત્મવિકાસ માટે બહુ ઉપયોગી છે;- (૧-૨) દોષોનો તિરસ્કાર, તથા દોષિત સ્વાત્માની દુગંછા, (૩-૪) નમ્ર અને કોમળ હૃદય, તથા સ્વચ્છંદ નિરંકુશ વૃત્તિ પર કાપ, તેમજ (૫) દોષ-દુષ્કૃત્યના મૂળમાં કામ કરતા કષાયોનો ઉપશમ.

(૧ : ૨) આમાં પહેલા બેથી એ લાભ છે કે દોષ-પાપ ફરી સેવવાનો પ્રસંગ આવે તોય એમાં પૂર્વના જેવો રસ નહિ રહે, તેમ એ ઓછું ઓછું કરવાની વૃત્તિ રહેશેઃ એટલે જ જ્યાં સુધી દુષ્કૃત્ય-સેવન ચાલુ છે ત્યાં સુધી એની ગર્હા અને સ્વાત્મ-દુગંછા રહેવી જ જોઈએ.

પ્ર૦-પાપો સેવ્યા કરે અને ગર્હા કર્યા કરે એમાં દંભ યા નઠોરતા નહિ થાય ?

ઉ૦-આવો વિચાર કરીને જો વારંવાર દુષ્કૃત્ય ગર્હાનું કાર્ય ન કરવામાં આવે તો જીવ કયારેય ઊંચો જ ન આવે; કેમકે સંસારમાં પહેલે તબક્કે દોષ-પાપ-દુષ્કૃત્યોનો ત્યાગ થઈ શકતો જ નથી. ગૃહસ્થને ઘર-સંસારના આરંભ-પરિગ્રહ-વિષયોના પાપ રહે જ છે, સાધુને વીતરાગ થવા પૂર્વે નાના રાગ, દ્વેષ, હાસ્ય, રતિ-અરતિ વગેરે નડ્યા કરતા હોય છે. હવે જો એની ગર્હા તિરસ્કાર-સ્વાત્મ દુગંછા કરતા રહેવાનું ન હોય તો એનો અર્થ એ કે દિલ એ પાપો-દોષોમાં દુભાતું નહિ; પણ ખુશમિશાલ રાખવાનું. પછી એ કયારે છૂટી જ શકે ? એ તો

ગર્હા-દુગંછા ચાલુ હોય તો જ એ દોષોનાં સેવન મુડદાલ બનતા આવે. એટલે આ ગર્હાદિમાં દંભ કે નઠોરતા નથી. અલબત્ કોઈ દેખાડ માટે કે બીજી ત્રીજી લાલસાથી નહિ, પણ અંતરથી અકર્તવ્ય તરીકે સચોટ લાગીને દોષો પ્રત્યે ગર્હા-તિરસ્કાર થવો જોઈએ. ભરત ચક્રવર્તીને આ આંતરિક ગર્હા ચાલુ હતી એનો પ્રતાપ હતો કે આરીસાભવનમાં મોકો મળતાં એ રાગાદિ દોષો અને એના પોષક પદાર્થ ઉપર સૂગ, નફરત વધી જતાં પ્રબળ પાપ-પ્રતિઘાત થઈ તરત આગળ વધતાં કેવળજ્ઞાન પ્રગટ કર્યું.

(૩-૪.) ' મિચ્છામિ દુક્કડં 'માં બીજી વાત એ આવી કે એથી નમ્રતા-કોમળતા થાય, અને સ્વચ્છંદ નિરંકુશ વૃત્તિ પર કાપ મૂકાય. કઠિન માટીમાં ઘડાનો ઘાટ ન ઊતરે. એમ કઠણ હૃદયમાં ગુણનો ઘાટ ન ઊતરે, કોમળમાં ઊતરે. માટે દોષ-પાપના મહત્ત્વની પકડ રૂપી કઠણાશ ફગાવી દેવાય, અને દુષ્કૃતની સાચી ગર્હા થાય, એમાં અહંત્વનો ભાવ ' હું મોટો, હું સારો, ગુરુ આગળ મારી હલકાઈ કેમ દેખાડું ? ' એવો અહંભાવ ઊંચા ગુણસ્થાનકે નથી ચડવા દેતો; માટે નમ્રતા પણ જોઇએ. સાચી દોષ-ગર્હામાં એ થાય.

(૫) દોષ-પાપના હોંશે હોંશે સેવનની અનાદિ કુટેવ કાઢવા એ તપાસવું જોઇએ કે અંતરની કઇ દુષ્ટ વૃત્તિ ઉપર આ સેવાય છે. દા. ત. ચક્ષુકુશીલતા કે સ્પર્શકુશીલતામાં નિર્ભયતા અને એનો લોભ એ હૃદયની દુષ્ટ વૃત્તિ છે. એથી એ બીજ ઉપર પરસ્ત્રીનું નિરીક્ષણ કે સ્પર્શનું પાપ કરાય છે. માટે એ બીજ જ ઊખેડી નાખવું જોઇએ. આમ દરેકે દરેક દુષ્કૃત્ય

અને પાપના નિકાલ માટે એની મૂળભૂત દુષ્ટ વૃત્તિને ઉખેડી નાખવાની છે. એનો નિકાલ કરવાથી ઉપર દુષ્કૃત્યોને ઊગવાનું બંધ થાય છે. દા. ત. ક્રોધકષાયનો દુષ્ટભાવ એ અપશબ્દ, કઠોર-ભાષા, પ્રહાર વગેરે પાપ કરાવે છે, તો એ ક્રોધકષાયને શાંત કરવાથી એ અપશબ્દાદિ બોલવા કરવાનું અટકી જાય, એ સહજ છે. એમ દુષ્ટ વૃત્તિઓ અને બધા કષાયોનો ઉપશમ કરવાથી જ પાપના સીમાડા ઓળંગી જવાય. બાકી મૂળ કાયમ રાખ્યું અને ઉપરથી ડાળપાંખળા કાપી નાખ્યા, તેથી શું વળે ? સાચી ચિકિત્સામાં એનો મૂળભૂત દોષ હટાવાય છે. એમ, પાપ-દુષ્કૃત્યોના નિવારણમાં મૂળ કારણભૂત કુવૃત્તિ શોધી કાઢી એને હટાવવાનો પ્રયત્ન થવો જોઈએ; તો સંગીન ઉન્નતિ થતી આવે.

અહીં દોષનો તિરસ્કાર અને સ્વાત્માની દુગંછા અંગે '**અઇમુત્તા મુનિ**'નો સુંદર પ્રસંગ છે કે એમણે બાલચેષ્ટામાં તળાવડામાં પાતરું તરાવ્યું, પરંતુ સ્થવિર મુનિઓ વડે સાવધાન કરાતાં, એમને થયું કે ' અરે ! પ્રભુએ તો મને પાપથી ઉગારી ચારિત્ર આપવાનો મહાન ઉપકાર કર્યો, અને મેં પાછું પાપ કર્યું ? કેવો અધમ હું ! કેવું આ અસંખ્ય જીવ-વિરાધનાનું દુષ્ટ પાપ ! ' ત્યારે એમને અવગણતા મુનિઓને પ્રભુએ સાવધાન કર્યા કે ' આ તો ચરમ-શરીરી છે. અહીંથી મોક્ષે જશે. એમની કિંમત ઓછી ન ગણો. ' હવે મુનિઓ સ્વદોષની ગર્હા-દુર્ગંછા કરે છે. કેવું ધન્ય શાસન !

સ્વચ્છંદ વૃત્તિનો ત્યાગ અને નમ્રતા કુમારપાળના જીવે પૂર્વભવે કરી. રાજકુમાર છતાં દુષ્ટ વ્યસનોથી એ દેશનિકાલ

થયેલ, તેથી લૂંટારો બનેલો. અભિમાન અને સ્વચ્છંદપણામાં ઘોર કૃત્ય કરતો મુનિના સંપર્કે દુષ્કૃત્યગર્હામાં ચડ્યો, નમ્ર બની ગયો, સ્વચ્છંદતા વિસારી ગુરુભક્ત-અર્હદ્‌ભક્ત બની મરીને કુમારપાળ થયો.

(પંચ૦-) હોઉ મે એસા સમ્મં ગરિહા, હોઉ મે અકરણ-નિઅમો, બહુમયં મમણ્યં તિ ઇચ્છામિ અણુસટ્ઠિં અરહંતાણં ભગવંતાણં ગુરૂણં કલ્લાણમિત્તાણં તિ ।

અર્થ:—આ મારે સમ્યગ્ ગર્હા હો. મારે (ફરીથી આ દુષ્કૃત્ય)ન કરવાનો નિયમ હો, અને આ બહુ માન્ય છે એટલા માટે અરિહંત ભગવાન અને કલ્યાણમિત્ર ગુરુદેવોની હિતશિક્ષા ઇચ્છું છું.

વિવેચન:—આ પ્રકારે મારી સમ્યક્ એટલે કે વિધિસર ભાવથી દુષ્કૃત્ય ગર્હા હો, પણ માત્ર શાબ્દિક નહિ, હાર્દિક ગર્હા એવી કે જેથી તે દુષ્કૃત્યની લેશ માત્ર સુંદરતા યા કર્તવ્યતા હવે મને ન ભાસે. સાથે જેમ એક વખત રાગદ્વેષની ગાંઠ ભેદી કે પછી ફરીથી કર્મની ઉત્કૃષ્ટી કાળ-સ્થિતિ કદી બંધાતી નથી, તેવી રીતે ફરી તે દુષ્કૃતના બંધ હવે ન રહે એવો તેના અકરણનો નિયમ હો. ટીકામાં 'ઇતિ સામર્થ્યમ્' એમ લખ્યું છે, તેનો અર્થ 'એ અર્થાપત્તિથી ગમ્ય છે' એવો થાય. એટલે કે દુષ્કૃતની ગર્હાનું પ્રકરણ છે, માટે અકરણ નિયમ દુષ્કૃત અંગેનો સમજવો, એટલે કે દુષ્કૃત ન કરવાનો ભાવ હો. એમ અર્થાપત્તિથી સમજાય છે.

ઉપરના બે, એટલે કે પૂર્વના દુષ્કૃતની ગર્હા અને ભવિષ્યના દુષ્કૃતનો અકરણ નિયમ—આ બે; અથવા ચતુઃશરણગમન

અને દુષ્કૃતગર્હા–આ બે, મને બહુ જ રુચે છે. એટલા માટે હું ત્રિલોકનાથ શ્રી અરિહંત ભગવંતનું અને કલ્યાણમિત્ર ગુરુદેવોનું મારા પર નિયમન અને હિતશિક્ષાને ઇચ્છું છું. કેમકે એમની દોરવણી અને હિતશિક્ષા એ, ચાર શરણના સ્વીકારનો તથા દુષ્કૃત-ગર્હાનો ઉપર કહેલો જે વિસ્તાર, તે સાધનામાં બીજભૂત છે. અહીં ગુરુ સાક્ષાત્ ઉપકારી છતાં પહેલાં દેવની અને પછી ગુરુની હિતશિક્ષા ઇચ્છી; એનું કારણ એ કે તત્ત્વને અંગીકાર કરનાર આત્માઓએ મૂળ ઉપદેશક અને અધિક ગુણી તરફ પહેલાં પ્રવર્તવું એ ઉચિત છે. વળી દુષ્કૃત-ગર્હા ઉપરાંત અનુશાસ્તિ ઇચ્છી તે એટલા માટે કે **તત્ત્વાનુસારી માણસે અધિક ગુણો માટે અને અધિક ગુણી તરફ ઝૂકતા વલણ માટે પ્રયત્ન કરવો જોઈએ.** તો જ તત્ત્વ સ્વીકાર્યું એ સાચું ગણાય. આ એક પ્રણિધિ (કર્તવ્ય-નિશ્ચય) છે, કે 'હું અરિહંત અને ગુરુની અનુશાસ્તિ ઇચ્છું છું.'

વળી પ્રણિધાન એ છે કે—

સૂત્ર–હોઉ મે એએહિં સંજોગો, હોઉ મે એસા સુપત્થણા ।
હોઉ મે ઈત્થ બહુમાણો, હોઉ મે ઇઓ મુક્કબીઅં તિ ।

અર્થ-વિવેચન:–' એ ત્રિલોકનાથ શ્રી અરિહંત દેવો અને કલ્યાણમિત્ર અને સદ્ગુરુઓનો મને ઉચિત (સમ્યગ્-ભક્તિ બહુમાન સહિતનો) નિશ્ચયવાળો સમાગમ હો; શાસક-શિષ્યભાવનો, સ્વામીસેવક ભાવનો, કલ્યાણ દાતા-કલ્યાણ અર્થિભાવનો યોગ હો, એમના પ્રત્યે સમર્પિત ભાવવાળો સમાગમ મને પ્રાપ્ત થાઓ. અહિં ધ્યાનમાં રાખવાનું એ છે કે એમની હિતશિક્ષા અને સમાગમનાં આ બે પ્રણિધાન કેવળ કોરી પ્રાર્થના નથી

સૂચવતા, ‘ કિંતુ, હું આ બેને પ્રાપ્ત કરવા માટે પ્રયત્નશીલ થાઉં’ એવો હૃદયનો દૃઢ નિર્ણય સૂચવે છે.

અરિહંતાદિનો સમાગમ પણ માત્ર સ્વબળે જ નથી મળવાનો, પણ દેવાધિદેવ અને સદ્‌ગુરુની કૃપાથી થવાનો છે. માટે ‘એમની આગળ એની પ્રાપ્તિની દિલભરી ઉત્તમ પ્રાર્થના હો. પ્રભુ ! તમારો સંયોગ મને સતત થાય, એવું જીવંત હો. **અહો ! પરમ પુરુષને કરાતી આવી ઉત્તમ વસ્તુની પ્રાર્થનામાત્ર પણ જગતમાં કેવી અલભ્ય, અણમોલ અને અનંત ઉપકારક વસ્તુ છે !**

વળી ‘ એના ઉપર મને બહુ જ સદ્‌ભાવ અને માન હો, ’ જેથી જીવનમાં હૃદયના ઉલ્લાસ સાથે આ પ્રાર્થના વારંવાર હું કરું. ‘ આવી રીતે પ્રાર્થના વારંવાર કરવાથી મને મોક્ષનું બીજ પ્રાપ્ત થાઓ. ’ **પ્રાર્થના આત્માને નમ્ર બનાવે છે, જેની આગળ પ્રાર્થના કરાય છે એના તરફ વિશેષ નિકટભાવ અને ઝુકાવટ કરે છે, અને શુભ અધ્યવસાયને જગાડી દીર્ઘકાળ સુધી જીવંત રાખે છે, તથા જીવને સુસંસ્કારથી સમૃદ્ધ કરે છે** ! એથી મિથ્યાત્વાદિ કર્મ નાશ પામે છે, અને મોક્ષબીજ પ્રાપ્ત થાય છે. મોક્ષબીજ સુવર્ણના કળશની જેમ અનુબંધવાળું શુભ કર્મ છે. અનુબંધ એટલે શુભની પરંપરા, જેમ સોનાનો કળશ ભાંગી જવા છતાં સોનું કાયમ રહે છે, તેવી રીતે પ્રાર્થનાથી પ્રાપ્ત થયેલું શુભ પુણ્યકર્મ વિપાકે ભોગવાઇ જવા છતાં એ શુભાનુબંધી કર્મ હોવાથી નવું શુભ ઊભું થઇ જાય છે. અર્થાત્ શુભપરંપરા ઊભી રહે છે. અહીં સુપ્રાર્થના અને બહુમાન દુષ્કૃતગર્હા અંગે લઇએ તો આ પ્રણિધાન

થાય, દેવ–ગુરુના સંયોગોમાં હૃદયની આ ઝંખના થાય, કે હું હૈયાથી પ્રાર્થું છું કે દુષ્કૃતની ગર્હા અને અ–કરણ જીવંત રહો, એના પર મને બહુમાન–આદર હો. મારી આ ઉત્કટ પ્રાર્થના રહ્યા કરો.

પ્ર૦–વસ્તુ તો મગાય; પરંતુ પ્રાર્થનાની માગણી શા માટે?

ઉ–પ્રાર્થના એ બહુ કિંમતી વસ્તુ છે. દિલ માગે છે એટલે કે ઝંખે છે કે અરિહંત પ્રભુ પાસે આ પ્રાર્થના રહ્યા કરો; કેમકે (૧) એ નાથ અચિંત્ય પ્રભાવવંતા છે. (૩) પ્રાર્થનાથી ઇષ્ટસિદ્ધિ થાય છે. (૩) ધન આદિની પ્રાર્થનાથી શું? દુષ્કૃતગર્હા તથા દેવ–ગુરુ સંયોગની પ્રાર્થના, એ ભવ્ય આત્મોન્નતિનાં સચોટ સાધનની પ્રાર્થના છે, અને (૪) એથી આત્મામાં મહાન નિરાશંસભાવ નિસ્પૃહભાવ જાગે છે.

શ્રી ઉત્તરાધ્યયન સૂત્રમાં પ્રસંગ છે. એક ચિતારાની પુત્રીનું બુદ્ધિબળ અને વિવેકશક્તિ દેખી રાજાએ એને પટ્ટરાણી બનાવી. બીજી રાણીઓ એના પરની ઇર્ષ્યાથી રાજાને ભંભેરતા એક દિવસ કહે છે કે 'જુઓ તમારી પટ્ટરાણી ઓરડો બંધ કરી અંદર કામણટૂમણ કરે છે.' રાજા ગુપ્ત રીતે બારણાની તરાડમાંથી જુએ છે, તો દેખ્યું કે પ્રિય રાણી જૂનાં ચિતારાની પુત્રી–વખતનાં કપડાં પહેરી એ પ્રાર્થના કરી રહી છે કે 'હે પ્રભુ! સદા મારા હૃદયમાં વસજો. હે જીવ! તું આ તારી પૂર્વસ્થિતિ યાદ રાખી કદી અભિમાન ન કરીશ, તારી શોકચ એનો પ્રત્યે બહુ પ્રેમ રાખજે, એમનું સન્માન કરજે.' રાજા ચકિત થઇ બીજી રાણીઓને એ બતાવી ઇર્ષ્યા છોડાવે છે અને ચિતારાની પુત્રી પર અધિક આદરવાળો બને છે.

દુષ્કૃતગર્હા અને દેવ-ગુરુ-સંયોગ તથા એની પ્રાર્થના એ ત્રણ પર બહુમાન પણ ઇચ્છનીય છે; તે એવું કે એની આગળ જગત ફૂચા લાગે, જાતડહાપણ વાહિયાત લાગે.

આ ગર્હા, સંયોગ, પ્રાર્થના અને બહુમાન એ મોક્ષબીજ-સાધક સુદૃઢ શુભાનુબંધ ઊભો કરી આપે છે. તેથી જેમ સોનાનો કળશ તૂટી ગયા પછી પણ સોનું ઊભું છે, એમ અહીં મૃત્યુ થઇ એ ચારનો અંત થવા છતાં એનો સાર-સત્ત્વ-અર્ક ઊભો રહે છે. અને એથી ભવાંતરે શુભ પરંપરા ચાલુ રહે છે. ગુણ-સેન રાજાને અગ્નિશર્મા તાપસનાં પારણાં અજાણે ચૂકાવ્યાનું અનુચિત થયું લાગ્યું અને એથી એના પ્રત્યે વિશેષ ક્ષમાપના કરે છે, તથા દેવ-ગુરુસહિત જૈન ધર્મના પ્રાપ્ત સંયોગને અતિ દુર્લભ ગણી એના પર ઓવારી જાય છે, તો એથી એવો શુભાનુબંધ ઊભો થયો કે પછીના ભવોમાં એ ઉત્તરોત્તર આગળ વધતાં અંતે સમરાદિત્ય કેવળી ભગવાન થયા. આમ પ્રાર્થના, બહુમાન, ગર્હા આદિ મોક્ષ પર્યંત ઉપયોગી થાય એવી શુભ સંસ્કારની અને શુભ કર્મની પરંપરાને અખંડિત રાખે છે. પ્રાર્થનાથી આવી પરંપરાને આપનારૂં શુભ કર્મ મને પ્રાપ્ત થાઓ.

આ અરિહંતાદિનો સંયોગ સેવાથી સફલ છે. સંયોગ મળ્યા પછી અરિહંતની સેવા કરીએ તો સંયોગ સાર્થક થયો. એમની સેવા સતત કરવી એ માનવ-જીવનની લ્હાણ છે. બીજાની સેવાથી જીવે સુખને બદલે દુઃખ દીઠાં છે. આમની સેવાથી શાશ્વત સુખ લાધે છે. તેથીજ,

સૂત્ર-पत्तेसु अेअेसु अहं सेवारिहे सिआ, आणारिहे सिआ, पडिवत्तिजुत्ते सिआ, निरइआरपारगे सिआ।

અર્થ-વિવેચનઃ- ' હું ઇચ્છું છું કે તારક દેવાધિદેવ અને સદ્‌ગુરુઓ મને પ્રાપ્ત થયા છે તો હું એમની સેવા-ઉપાસના કરવાને યોગ્ય થાઉં, લાયક થાઉં. ' ઉત્તમ પુરુષોની સેવા સારી રીતિએ યોગ્ય આત્માઓ જ કરી શકે. વળી, યોગ્ય બનીને કરાતી સેવા સેવ્યની આજ્ઞાના પાત્ર બનાવે છે. માટે ' એમની કલ્યાણકારી આજ્ઞા ઝીલવાને હું પાત્ર બનું. ' **જિનની આજ્ઞાનું પાલન તો શિવસુંદરીને સંકેત છે.** ' એની પ્રતિપત્તિવાળો થાઉં, સ્વીકાર, ભક્તિ, બહુમાન અને સમર્પિતતાવાળો થાઉં; જેથી એમની આજ્ઞાને અતિચાર-રહિતપણે સંપૂર્ણ પાળી આજ્ઞાને પાર પામનારો થાઉં; અર્થાત્ નિરતિચાર આજ્ઞાપાલનની પરાકાષ્ઠાએ હું પહોંચું ' એ માટે આ મારી બહુમાનવાળી પ્રાર્થના છે.

સેવા ભક્તિ વિના આજ્ઞાની લાયકાત ન મળે, અને આજ્ઞા ઝીલવાની સમ્યગ્ આત્મ-દશા વિના સાચો સ્વીકાર અને સમર્પિતપણું અશક્ય છે. અને સમર્પિતપણા વિના સંપૂર્ણ આજ્ઞાને પાળી લેશપણ સ્ખલના કે દોષ ન લગાડી પાર ઉતારવાનું અશક્ય છે. માટે એ ક્રમ મૂક્યો, કે ' સેવા ભક્તિની લાયકાત મળો, આજ્ઞા ઝીલવાની યોગ્યતા મળો, આજ્ઞાનું પાલન મળો, ને આજ્ઞાપાલનને દોષ લગાડ્યા વિના અખંડ ચલાવી પરકાષ્ઠાની આજ્ઞાના પાલન સુધી પહોંચું. '

અહીં સૂચવ્યું કે દેવ-ગુરુ-સંયોગ મળવા પર પહેલું કર્તવ્ય લાયક બની એમની સેવા કરવાનું છે. શય્યંભવ, ભદ્રબાહુ, હરિભદ્ર, વગેરે બ્રાહ્મણો ચારિત્ર લઈને પહેલાં દેવ-ગુરુની સેવામાં લાગી ગયા, તો જિનાજ્ઞા-જિનવચનને યોગ્ય બની એને ઝીલતા પ્રભાવક આચાર્ય થયા. વરાહમિહિર, કુલવાલક, બાલચંદ્ર વગેરે

એ ભૂલ્યા તો સંસારે રુલ્યા.

૩. સુકૃત-આસેવન

પ્રાસંગિક વસ્તુ સાથે દુષ્કૃતગર્હાને વર્ણવી. હવે પાપ-પ્રતિઘાત અને ગુણ-બીજાધાનનો ત્રીજો ઉપાય સુકૃત-આસેવન વર્ણવે છે.

સૂત્ર-સંવિગ્ગો જહાસત્તીએ સેવેમિ સુકડં, અણુમોએમિ સવ્વેસિં અરહંતાણં અણુટ્ઠાણં, સવ્વેસિં સિદ્ધાણં સિદ્ધભાવં ।

સંવિગ્ન બનેલો હું યથાશક્તિ સુકૃતને સેવું છું.' સંવિગ્ન એટલે સંવેગવાળો, એટલે કે મોક્ષ અને મોક્ષમાર્ગનો અર્થી. 'સેવું છું' ઉપરાંત અનુમોદું છું શું? સર્વે અરિહંત પરમાત્માના ધર્મદેશના વગેરે ઉત્તમ અનુષ્ઠાનો, સર્વ સિદ્ધોની સિદ્ધ દશા. આગળ. કરણ-કરાવણ અને અનુમોદનને સમાન ફળ આપનારા કહેવાના છે. તો અહિં સૂત્રકારે ઉચ્ચ અનુષ્ઠાનોને અનુમોદવાનો જાણે સ્વયં કરવા રૂપે કેવો મહાન લાભ બતાવ્યો ! ત્રિકાળના અનંત જિનેશ્વર દેવોના અનંત દુષ્કર અનુષ્ઠાન આપણે આચરતો શું ગજું? પણ એ અનુષ્ઠાનોની અનુમોદના દ્વારા એ અનુષ્ઠાનોને કરવા જેટલો લાભ!

અરિહંતનાં અનુષ્ઠાનો કયા? આઃ – શ્રેષ્ઠ અપ્રમત્ત સંયમ, ઉગ્રવિહાર, ઘોર તપ, પ્રચંડ પરિસહજય, ભયંકર ઉપસર્ગોમાં લોકોત્તર સહિષ્ણુતાથી દૃઢ હૃદયે ધ્યાન, ક્રૂર કર્મથી નિર્દયપણે પીડાતા જગતને તારક ધર્મનો ઉપદેશ, ભવ્ય જીવોને ચિંતામણિથી ય અધિક શ્રુત-સમ્યક્ત્વ-દેશવિરતિ અને સર્વવિરતિનું દાન, સંયમ-પ્રેરણા....વગેરે વગેરે. આવાં એક એક અરિહંત પ્રભુના કેટલાએ સર્વસુંદર અનુષ્ઠાનો (ક્રિયાઓ)! ધન્ય જીવન!

ધન્ય પ્રવૃત્તિ ! એવા અનંત જિનેશ્વર દેવોના અનંત અનુષ્ઠાનોની હું પુલકિત હૃદયે અનુમોદના કરું છું. ' અહો ! કેવી એમની લોકોત્તર કાર્યવાહી ! અહો કેવા મારા જેવા દીન દુઃખી જગતના ભવ્યજીવોને અતિ ઉપકારક એવા એ અનંત અરિહંત પ્રભુના ઉત્તમોત્તમ સુંદર અનુષ્ઠાનો ! એમાંના એકાદ પણ અનુષ્ઠાનને આચરવા હું સમર્થ નથી, છતાં અહોભાગ્ય મારાં કે મને એ ઉત્તમોત્તમ અનુષ્ઠાન જાણવા-સમજવા મળ્યાં ! એની પ્રમોદ ભાવના મળી ! મને એની અનુમોદના કરવાનું મળ્યું ! '

અહિં સમજવાનું છે કે ' કરણ, કરાવણ અને અનુમોદન, સરિખાં ફળ નિપજાયે રે ' એ કથનના અનુસારે ધર્મ-સાધનાના એ ત્રણ રસ્તા. એમાં આ ત્રીજા ઉપાય તરીકે બતાવેલ અનુમોદના (૧) ભાવપૂર્ણ હૃદયે, (૨) આત્માને ગળગળો કરીને, (૩) સંભ્રમ (નવાઇ) અને બહુમાન સહિત, અને (૪) તે અનુષ્ઠાનો જીવનમાં ઉતારવાના મનોરથ સાથે, જો થાય તો તે અનુષ્ઠાન આચર્યા સરખો લાભ કેમ ન થાય ? **અનુમોદન એટલે અનુસરનારું મોદન (આનંદ).** અનુષ્ઠાનને અનુસરનારો એટલે સંયમ-તપ-તિતિક્ષા-ધર્મોપદેશાદિ અનુષ્ઠાનના પ્રતિપક્ષી (વિરૂદ્ધ) તત્ત્વો અસંયમ, સુખશીલતા, કષાયો, પાપોપદેશ વગેરે ઉપરથી ખસીને તે અનુષ્ઠાનો ઉપર આકર્ષિત અને અભિલાષુકપણે મુગ્ધ થનાર હૃદયનો નિર્મળ અને પ્રેરક આનંદ. આકર્ષણ એટલે ' અહો ! આ કેવાં ઉત્તમ અને આદરણીય ! ' એવો ભાવ. અભિલાષિપણું એટલે ' આ મને કયારે મળે ! ' એવી કામના.

હવે બીજા નંબરમાં સર્વ સિદ્ધ ભગવાનનું સિદ્ધપણું, એટલે કે અવ્યાબાધ (અક્ષય નિરુપદ્રવ) સ્થિતિ, અનંત શાશ્વત

સુખ, અરૂપિપણું, સ્ફટિકવત્ નિષ્કલંક શુદ્ધ સ્વરૂપ, અનંત જ્ઞાન–દર્શન, વગેરેને અનુમોદું છું. અહો ! અમારી અધમ એવી વારંવાર જન્મવા–મરવાની, રોગ–શોક–પોકની, કામ–ક્રોધ–લોભની, મહા અજ્ઞાન અને મહા મોહની ઉપદ્રવમય ગલીચ અવસ્થા સામે આ સિદ્ધ આત્માની કેવી ઉત્તમ અદ્‌ભૂત અગમ અવસ્થા !

સૂત્ર–સવ્વેસિં આયરિયાણં આયારં, સવ્વેસિં ઉવજ્ઝાયાણં સુત્તપ્પયાણં, સવ્વેસિં સાહૂણં સાહુકિરિઅં,

અર્થ–વિવેચનઃ–વળી ત્રિકાળના સર્વે આચાર્ય ભગવંતોનું જ્ઞાનાચાર, દર્શનાચાર, ચારિત્રાચાર, તપાચાર, અને વીર્યાચાર,–એ આચારોનું પાલન, ભવ્ય જીવોને એનું દાન, અને એમાં પ્રવર્તન, તથા શાસન–પ્રભાવનાદિ, એ સૌની હું ભૂરિ ભૂરિ અનુમોદના કરૂં છું. જગતના પ્રાણીઓના હિંસક અને મોહભર્યા, વિવેકશૂન્ય ને કઠોર, કષ્ટદાયી અને અધઃપાતકારી પાપ–આચારો ક્યાં ? અને ક્યાં વિવેકી અને ભાવદયાભર્યા, ઉન્નતિકારી, કંચનસમા આ જ્ઞાનાચાર આદિ ઉત્તમ આચારો ! ક્યાં પાપાચારોનું પાલન અને પ્રચાર ? અને ક્યાં પવિત્ર આચારોનું પાલન અને પ્રચાર ? આચાર્ય કેશી ગણધરે નાસ્તિક પ્રદેશી, રાજાને, ને થાવચ્ચાપુત્ર આચાર્યે મિથ્યાદૃષ્ટિ સુદર્શન શ્રેષ્ઠીને મહા આસ્તિક સમકિતી શ્રાવક કર્યો !

એવી રીતે સર્વ ઉપાધ્યાયજી મહારાજ જે ભાવિક મુમુક્ષુ શિષ્ય વર્ગને યોગ્યતા–અનુસારે જિનાગમના મંત્ર–સરખા મંગળમય સૂત્રોનું સમ્યગ્ વિધિએ દાન કરે છે, એ સૂત્રદાન અને સૂત્રપરંપરા–રક્ષણને અનુમોદું છું. કેવી એ મહાપુરુષોની

સુંદર ભાવાનુકંપા ! જેના યેાગે અનંતકાળમાં એ શિષ્ય-વર્ગને કેાઈથી ઉપકાર ન થયેા હેાય તેવેા અતિ મહાન ઉપકાર થયેા ! તેમજ સૂત્રની આ રીતે ભૂતકાળથી ચાલી આવતી કલ્યાણ પરંપરા અખંડ રહી ભવિષ્ય માટે ચાલશે.

તેવી રીતે 'સર્વ ત્યાગી સાધુ મહાત્માઓના સમ્યક્ સ્વાધ્યાય, અહિંસા-સંયમ અને તપ, વિનય-ભક્તિ અને વૈયાવચ્ચ, ઉપશમ-શુભધ્યાન, અને મૈત્રી આદિ ભાવેા; તથા મહાવ્રતેા અને એની સુંદર ભાવના, પરીસહ અને ઉપસર્ગમાં અડગ ધીરતા, સાથે અન્ય જીવેાને રત્નત્રયીની સાધનામાં સહાય, ઇત્યાદિ સાધુ ભગવંતેાના ઉત્તમ અનુષ્ઠાનેાની હું ભારે અનુમેાદના કરૂં છું. કેવી અલૌકિક જીવનચર્યા ! કેવેા નિર્દોષ, સ્વપર-હિતકારી કલ્યાણાનુબંધી, વિશ્વવત્સલ વ્યવહાર ! કેવી આત્માની પવિત્ર પ્રવૃત્તિ ! કેવેા પ્રબલ પુરૂષાર્થ ! અહેા ! જે ભાગ્યવાન આત્માઓને આવું સુંદર જીવન પ્રાપ્ત થાય છે; તેમના પુણ્યની અને તેમના આત્માની બલિહારી છે ! તેમને કરેાડેા વાર ધન્ય છે ! ભવસાગરને તે લગભગ તરી જવા આવ્યા છે.'

દિલની એ અનુષ્ઠાનેા પર પાકી શ્રદ્ધા, આકર્ષણભાવ, નિધાનપ્રાપ્તિ જેવેા હર્ષ-સંભ્રમ, ઇત્યાદિથી અનુમેાદના કર્યે જવાય, જીવનમાં એ જ સાર, એ જ કર્તવ્ય, એ જ શેાભાસ્પદ લાગે, તેા એમાં સ્વયં પુરુષાર્થને યેાગ્ય કર્મક્ષયેાપશમ થતેા આવે. ઋષભદેવ પ્રભુના જીવે પૂર્વે વજ્રસેન ચક્રવર્તીના ભવમાં પિતા તીર્થંકરને પામી એ સુકૃતાનુમેાદના કરતા રહ્યા, તેા મેાહનીય વીર્યંતરાય વગેરે કર્મોને દબાવતા દબાવતાં એનેા ક્ષયેાપશમ કરીને ચક્રવર્તીપણું છેાડી મુનિ બન્યા, યાવત ઠેઠ

૧૪પૂર્વધર મહા તપસ્વી અને અનેક લબ્ધિથી સંપન્ન આચાર્ય બની તીર્થંકર નામકર્મ ઉપાર્જીને અનુત્તર વિમાનમાં દેવ થયા.

સૂત્ર-સવ્વેસિં સાવગાણં મુક્ખસાહણજોગે, સવ્વેસિં દેવાણં, સવ્વેસિં જીવાણં, હોઉકામાણં કલ્લાણાસયાણં મગ્ગસાહણજોગે ।

અર્થ:-સર્વ શ્રાવકોના મોક્ષ સાધનભૂત યોગોની, તથા સર્વ મુમુક્ષુ અને કલ્યાણ આશયવાળા દેવો તથા જીવોના મોક્ષમાર્ગનાં સાધનભૂત યોગોની (અનુમોદના કરૂં છું.)

વિવેચનઃ-'સર્વ શ્રાવકોથી કરાતી દેવગુરુઓની વૈયાવચ્ચ, તત્વશ્રવણ, ધર્મરાગ, પ્રભુભક્તિ, દાન, વ્રત-નિયમો, તપસ્યા, સામાયિકાદિ, સ્વાધ્યાય વગેરે સાક્ષાત્ કે પરંપરાએ મોક્ષના સાધનભૂત એવા જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્રના વ્યાપારોને હું અનુમોદું છું.' **મોહનો અધિકાર આત્મા પરથી ઊઠી ગયા પછી આવા અધ્યાત્મયોગના અનુષ્ઠાન જીવને પ્રાપ્ત થાય છે.** એ આત્માના અદ્‌ભૂત વિકસિત ગુણોની અવસ્થા સૂચવે છે. આ અવસ્થા દોષભરેલા આ વિશાળ જગતમાં અતિ દુર્લભ અને મહા પવિત્ર હોઈ, જ્યાં કવચિત્ દેખાતી હોય ત્યાં ખૂબજ અનુમોદનીય છે. આટલુંજ નહિ પણ 'સર્વ દેવો, સર્વ જીવો જે મુમુક્ષુ છે, મુક્તિની નિકટ છે, એટલે કે ચરમ પુદ્‌ગલ પરાવર્તમાં આવેલા અને વિશુદ્ધ આશય(અભિપ્રાય)વાળા છે, એમના માર્ગસાધન યોગોને હું અનુમોદું છું.' માર્ગસાધન એટલે મોક્ષના માર્ગભૂત જે સમ્યગ્‌દર્શન-જ્ઞાન અને સમ્યક્‌ચારિત્ર, તેના સાધનભૂત યોગો, અર્થાત્ માર્ગાનુસારીની, આદિધાર્મિકની, અપુનર્બંધક જીવની અને યોગની ચાર દૃષ્ટિમાં રહેલા જીવોની

મધ્યસ્થભાવે દુરાગ્રહ વિના આચરાતી કુશળ પ્રવૃત્તિઓ; દેવ-દર્શન–વ્રતસેવન આદિ યોગોની પૂર્વસેવા; તથા ન્યાયસંપન્નતાદિ માર્ગાનુસારી ગુણો; કે જે સમ્યગ્દર્શનાદિ માર્ગને સાધી આપવામાં અનુકૂળ બને છે તે. મિથ્યાદૃષ્ટિને પણ આ ગુણોની અપેક્ષાએ પ્રારંભિક પહેલું ગુણસ્થાનક કહ્યું છે, અને તે સાન્વર્થ છે, અર્થયુક્ત છે. તેથી પરંપરાએ પણ મોક્ષસાધક આ ગુણો (કુશળ વ્યાપારો–શુભ પ્રવૃત્તિઓ) અનુમોદનીય છે. અહીં સમજવાનું કે **મોક્ષમાર્ગોપયોગિતા અને જિનવચનથી અવિરોધની દૃષ્ટિએ માત્ર આ ગુણો જ અનુમોદનીય છે; પણ તેથી મિથ્યાત્વીની અનુમોદના–પ્રશંસા નથી કરવાની.**

હવે અભિનિવેશ રહિત થઈને, એટલે કે મનમાની કે દુરાગ્રહભરી અતાત્ત્વિક કલ્પનાઓને તજીને પ્રણિધાનની શુદ્ધિ કરવામાં આવે છે. **પ્રણિધાન એટલે કર્તવ્યનો નિર્ણય અને અભિલાષ, તથા વિશુદ્ધ ભાવનાના બળવાળી, યથાશક્તિ ક્રિયાવાળી અને તેમાં સમર્પિત થયેલ મનની એકાગ્રતા.** તેની શુદ્ધિ આ રીતેઃ–

સૂત્ર–હોઉ મે એસા અણુમોઅણા સમ્મં વિહિપુવ્વિઆ, સમ્મં સુદ્ધાસયા, સમ્મં પડિવત્તિજુઆ સમ્મં નિરઇઆરા, પરમગુણજુત્ત અરહંતા-ઇસામત્થઓ **અર્થ–વિવેચનઃ–**

શ્રેષ્ઠ લોકોત્તર ગુણોથી યુક્ત શ્રીઅરિહંત, સિદ્ધભગવાન આદિના સામર્થ્યથી, એમના શક્તિપ્રભાવથી ઉપર કહેલી મારી અનુમોદના, (૧) આગમને અનુસારે સમ્યક્‌વિધિવાળી હો એવું

હું ઇચ્છું છું. વળી (૨) તે અનુમોદના તીવ્ર મિથ્યાત્વકર્મના વિનાશથી સમ્યક્ એટલે શુદ્ધ આશયવાળી હો, અર્થાત્ પૌદ્ગલિક આશંસા રહિત અને દંભ વિનાની તથા વિશુદ્ધ ભાવનાવાળી હો. વળી (૩) તે સમ્યક્ સ્વીકારવાળી હો, એટલે કે તે ક્રિયામાં ઊતરો. તે પણ સારી રીતે પાળવાથી (૪) અતિચાર (સ્ખલના) વિનાની હો. અનુમોદનાને પાપપ્રતિઘાત અને ગુણબીજાધાનની સાધક બનાવવા માટે અનુમોદનાનો આ કેવો સુંદર અને સચોટ પ્રવૃત્તિક્રમ બતાવ્યો !

ઉન્નતિકારક સાધના-અંગો:-

અનુમોદના શું, કે કોઈ પણ સામાયિકાદિ ધર્માનુષ્ઠાન, ક્ષમાદિ ગુણ, યા દાનાદિ સુકૃત શું, એની સાધના કરવા માટેની પ્રવૃત્તિના આ વ્યવસ્થિત અંગો છે:-

(૧) શાસ્ત્રોક્ત વિધિનું પાલન; અર્થાત્ શાસ્ત્ર યાને જ્ઞાનીનાં વચન પ્રત્યે જવલંત સાપેક્ષભાવ કે, ' મારે એ રીતે એ મુજબ જ સાધના કરવાની, '

(૨) વિશુદ્ધ અધ્યવસાય; અર્થાત્ દિલમાં નિર્મળ પવિત્ર ભાવ-ભાવના-વિચારસરણી. તથા

(૩) યથાશક્તિ સમ્યક્ ક્રિયા; એટલે કે જેની સાધના કરવી છે તેના અંગે સારી પ્રવૃત્તિ. દા. ત. સમભાવની સાધના માટે વિધિસર સામાયિકનાં અનુષ્ઠાનમાં જોડાવું, એની પ્રવૃત્તિ કરવી. તેમજ.

(૪) એ પ્રવૃત્તિનું નિરતિચાર પાલન, એટલે કે એમાં જરાય દોષ-ખામી ન લાગવા દેવી.

આ ચારેયમાં એકેય ઓછું ન ચાલે; કેમકે, (૧) પહેલું તો વિધિનો આગ્રહ એ જિનવચન પ્રત્યેનો સાપેક્ષભાવ સૂચવે

છે; અને સર્વ ધર્મ-પ્રવૃત્તિમાં જ શું, જીવન આખાને માટે જિનાજ્ઞા તો ડગલે ને પગલે આગળ કરવી જ જોઈએ. 'મારે જિનાજ્ઞા પહેલી,' આ બંધન હોવું જ જોઈએ. 'જિનાજ્ઞાથી જ તરાય' એ ઝળહળતો હૃદયપોકાર જરૂરી છે. નહિતર સ્વચ્છંદ પ્રવૃત્તિ થવાથી અજ્ઞાન ચેષ્ટા થાય; એથી ભવ પાર ન થવાય. (૨) વળી, એ ભાર દિલ પર રાખવા છતાં, સાથે દિલમાં વિષય-લગની, ઈર્ષ્યા, મદ, કઠોરતા, માયા, સ્વાર્થાંધતા, વગેરે કલુષિત ભાવ ન રખાય. નહિતર એ જિનાજ્ઞાનું બળ ઓછું કરી નાખે. એમ માનાકાંક્ષા કે અદાવત, તથા સમૃદ્ધિ કે સત્તા ઇત્યાદિની આકાંક્ષા પણ રખાય નહિ. દેવ-ગુરુ-ક્રિયા પ્રત્યે હૃદયભીની ભક્તિ અને બહુમાન જોઈએ. આ માટે ચિત્ત-પરિણામ વિશુદ્ધ નિર્મળ પ્રશાંત હોવા જ જોઈએ. (૩) ત્યારે આ બંને છતાં પ્રમાદ તો ચાલે જ કેમ ? ધર્મપ્રવૃત્તિનો પાકો પુરુષાર્થ જોઈએ. નહિતર પાપનો પુરુષાર્થ ચાલુ રહેવાનો. ત્યાં દિલના ભાવ શુષ્ક બની જવાના. ત્યારે અનાદિની આહારાદિની સંજ્ઞાઓ અને કષાય-સંજ્ઞાઓના આહારાદિની પ્રવૃત્તિથી જોમેલા કુસંસ્કાર એથી વિરુદ્ધ તપ, દાન, વગેરે ધર્મપ્રવૃત્તિના પુરુષાર્થથી ઘસાતા આવે. ખા-ખા આદિની પ્રવૃત્તિથી તો એ પોષાતા જ રહે. એમ, (૪) એ ત્રણે હોવા છતાં ધર્મપ્રવૃત્તિ જો ખોડખાંપણવાળી હશે, તો આત્માનું સત્ત્વ હણાશે. જો સત્ત્વ અખંડ, તો શું કામ દોષ લગાડે ? ત્યારે પ્રવૃત્તિ દોષ-અતિચાર વિનાની બને તો જ એથી ઉપરની કક્ષાની પ્રવૃત્તિ આવે, ઉપરનાં ગુણસ્થાનકે ચડે, ને ઠેઠ પરાકાષ્ઠાએ વીતરાગતા સુધી પહોંચી શકે. સત્ત્વ વિના એ કશું ન બની શકે.

તાત્પર્ય, જિનાજ્ઞાનો જાગતો ખપ, નિર્મળ હૃદય, પ્રબળ પુરુષાર્થ અને સત્ત્વ, એ ચાર ઉન્નતિનાં સાધન માટે (૧) સમ્યગ્ વિધિનું પાલન, (૨) વિશુદ્ધ અધ્યવસાય, (૩) યથાશક્તિ સમ્યક્ક્રિયા અને (૪) તેનો અખંડ નિર્દોષ નિરતિચાર નિર્વાહ,-આ સાચા પ્રવૃત્તિ-અંગો છે.

(૧) જિનાજ્ઞાના બંધનમાં જીવ જિનેશ્વરદેવનું સાચું શરણ પકડે છે. એમને ખરેખર શરણે ગયા એટલે એમને સાચા તારક, રક્ષક, શાસક માન્યા; 'એમણે કહેલ તત્ત્વ જ સાચાં; એમણે કહેલ આરાધનામાર્ગ જ સાચો'-આ હાર્દિક ભાવ ઊભો કર્યો, તેથી જિનોક્ત તત્ત્વ, માર્ગ અને વિધિ પ્રત્યે ભારે આદર રહે જ. અનાદિના મૂળભૂત દોષ અહંત્વ અને આપમતિને દબાવવા આ અદ્ભુત કામ કરે છે. એટલું ખરું કે 'હું જિનાજ્ઞાને જ જ પ્રધાન કરું છું' એવું માત્ર કહેવા તરીકે નહિ, પણ જીવનમાં જીવી બતાવાય એ જિનાજ્ઞાબંધન છે.

(૨) સુંદર અધ્યવસાયોથી ભર્યું ભર્યું હૃદય, પવિત્ર ભાવ-વાહી હૃદય, સતત જાળવવાવાળાં આવે તો મલિન ભાવો અને હલકા વિચારો ઘણા ઘણા ઓછા થઇ જાય; કુસંસ્કારનો હ્રાસ થતો આવે; સુસંસ્કારનું બળ વધતું જાય. તેથી તો એનો સારો જથ્થો એકત્રિત થતાં અતિ ઉચ્ચકોટિના અધ્યવસાયને અવકાશ મળે.

(૩-૪) પુરુષાર્થ અને સત્ત્વનાં વળી બહુ મૂલ્ય તો તીર્થંકર ભગવાને કહેલી ધર્મશાસનની સ્થાપના પરથી સમજી શકાય એમ

છે. જો કાળ, સ્વભાવ, પૂર્વકર્મ કે ભવિતવ્યતાથીજ આત્માનો ઉદ્ધાર થઇ જતો હોય, તો શાસન-સ્થાપવાની જરૂર શી ? પરંતુ જીવો મોક્ષમાર્ગની આરાધનામાં પુરુષાર્થ ફોરવે એટલા માટે એ આરાધનાનું શાસન સ્થાપ્યું. એમાં પંચાચારમાં વીર્યાચાર નામનો જુદો આચાર બતાવ્યો, એ સત્ત્વ ફોરવવા માટે, જેથી નિર્દોષ અને સબળ આરાધના થાય.

અહીં ખાસ ધ્યાન રાખવાનું છે કે આ **પ્રાર્થના સવિષયા છે, અથવા સદ્વિષયા છે.** વિષય=આલંબનભૂત વ્યક્તિ, અર્થાત્ પ્રાર્થના કોઇ કાલ્પનિક કે અકિંચિત્કર વ્યક્તિ આગળ નથી કરવામાં આવતી, કિંતુ વાસ્તવિક અને સમર્થ પ્રભાવશાળી વિશિષ્ટ કાર્યકર વ્યક્તિ આગળ કરવામાં આવે છે; તેથી પ્રાર્થના નિષ્ફળ જવાનો સંભવ નથી. કેમકે પ્રાર્થ્ય પુરુષની લોકોત્તર ઉત્તમતા એ એમની આગળ પ્રાર્થના કરનારા હૃદયને એવું ભીનું કુણું, નમ્ર અને ઉદાર બનાવી દે છે, કે તેથી એ હૃદયમાં અનેક ગુણોના આવર્જન (આકર્ષણ) થાય છે. પ્રાર્થ્ય પુરુષના આલંબને જ આ બને છે, એ એમનો વિશિષ્ટ પ્રભાવ છે. તેથી એમની આગળ શુદ્ધ ભાવે કરાતી પ્રાર્થનાના પણ મૂલ્ય ઓછાં નથી. **પ્રાર્થના તો પારસ છે, એ જીવને ગુણ-સુવર્ણના જ્વલંત તેજ અર્પે છે, લોઢા જેવા ગુણ હીન આત્માને સોના જેવો ગુણ-સંપન્ન બનાવે છે.** અનુમોદના માટેની પ્રાર્થના પણ એવી અનુમોદનાની બક્ષીસ કરે છે કે જેના યોગે ક્રમશઃ નિરતિચાર વિશુદ્ધ ચારિત્ર સુધી પહોંચી, જીવ અજર અમર થાય છે. વાહ ! અહિં માનવ ભવમાં કેવી મહામૂલ્યવંતી પ્રાર્થનાની સુલભતા ! વસ્તુની પ્રાર્થના વસ્તુની

ઉત્કટ અભિલાષા સૂચવે છે, અને સાચી અભિલાષા એ બીજ; એમાંથી ફળ આવે જ.

નાગકેતુનો જીવ પૂર્વ ભવે પટેલ, અઠ્ઠમ કરી શકયો નહોતો; પરંતુ અઠ્ઠમની પ્રાર્થના, ઉત્કટ આશંસા, અભિલાષા એણે કરેલી, તો પછી સાવકી માતાએ એને ઊંઘમાં ઝુંપડી ભેગો બાળી નાખ્યો છતાં આર્તધ્યાન અને તિર્યંચગતિનો અવતાર ન પામતાં પ્રાર્થના–આશંસાના બળે નાગકેતુ મનુષ્ય અવતાર પામ્યો! જન્મતાં પૂર્વ ભવના જ્ઞાન પર અઠ્ઠમ–આચરણરૂપી ફળ પામ્યો! અને ક્રમશઃ એજ ભવનાં અંતે મોક્ષ પામ્યો!

સુકૃતની સાચી અનુમોદના પણ મિથ્યાત્વની મંદતા વિના ન થઈ શકે. મિથ્યાત્વ મંદ કરવા માટે આત્મામાં શુભ અધ્યવસાય અવશ્ય જગાડવા જોઈએ. અરિહંતદેવાદિ ઉપર વિશિષ્ટ સદ્‌ભાવ જાગે, તો શુભ અધ્યવસાય પ્રગટ થાય. આમ અરિહંત સિદ્ધ વગેરે તત્ત્વ એવા પ્રભાવશાળી છે કે એમના પ્રત્યે હૃદયમાં ધારેલો સદ્‌ભાવ શુભ અધ્યવસાય જગાડી મિથ્યાત્વને મંદ બનાવી દે છે, અને હૃદયમાં સુકૃતની સાચી અનુમોદના ઉલ્લસિત કરાવે છે. આ તે ભગવંતોના પ્રભાવથી બન્યું, કૃપાથી બન્યું, એમ કહેવાય. દા. ત. ધ્રુવતારાના આલંબને નાવિક સાચી દિશામાં નાવ ચલાવી ઇષ્ટ સ્થાને પહોંચે છે, તો ત્યાં નાવિક માને છે કે 'ભલે નાવ ચલાવવામાં મહેનત મારી અને ઇષ્ટ સ્થાને પહોંચવામાં સાધન નૌકા, પરંતુ અંધારી રાત જેવા કાળે વિરાટ સમુદ્રમાં સચોટ પ્રવાસ ધ્રુવતારાના પ્રભાવે થાય છે. એ તારાદેવની અમારા પર અનહદ કૃપા!' એમ અહીં ભીષણ ભવસાગરમાં ઇન્દ્રિયવિષયદર્શનો

અને મિથ્યામત-દર્શનોના અંધકારમાં સાચા મોક્ષ-રાહે પ્રવાસ થઈ ઈષ્ટ મોક્ષ સ્થાને પહોંચાય, તે અરિહંત દેવના આલંબને, એમના પ્રભાવે, એમની કૃપાથી.

સૂત્ર-અચિંતસત્તિજુત્તા હિ તે **भगवंतो, वीअरागा सव्वण्णू परमकल्लाणा परमकल्लाणहेऊ सत्ताणं।**

અર્થ:-ખરેખર તે અરિહંત-સિદ્ધ ભગવાન અચિંત્ય પ્રભાવશાળી છે, વીતરાગ સર્વજ્ઞ છે, પરમ કલ્યાણ સ્વરૂપ છે, જીવોને પરમ કલ્યાણનું કારણ છે.

વિવેચન:-ખરેખર તે અરિહંતાદિ ભગવંતો અચિંત્ય શક્તિ-પ્રભાવવાળા છે, વીતરાગ છે, સર્વજ્ઞ છે. અચિંત્ય એટલે અગમ, અમેય, અને અનુપમ. અર્થાત્ એ શક્તિ ન બરાબર ઓળખી (સમજી) શકાય, ન માપી શકાય, કે ન કોઈ સાથે સરખાવી શકાય. તેમજ એ પ્રભુ પરમ કલ્યાણ-સ્વરૂપ છે. એમનું દર્શન કર્યું એટલે જાણે શ્રેષ્ઠ કલ્યાણ દર્શન કર્યું! કેમકે પ્રગટ પરમજ્ઞાન અને પરમસુખમય એમના આત્માનું સ્વરૂપ એ શ્રેષ્ઠ કલ્યાણ છે. એ આત્માથી અભિન્ન છે. એટલે જે પરમાત્મા પોતે જ અનંત કલ્યાણ સ્વરૂપ છે, એ પરમાત્માના સાચા દર્શનમાં પરમ કલ્યાણનું દર્શન કર્યું જ ને? આત્મા જાણે સંસારના ત્રિવિધ તાપથી મુકાયો, અને અનંત કલ્યાણના આંગણે પહોંચ્યો! આચાર્યાદિ પરમેષ્ઠિ પુરુષો પણ જેમને કેવળજ્ઞાન હોય, તે મુખ્યપણે વીતરાગ સર્વજ્ઞ હોય છે, બીજા મહાવિરાગી અને બહુશ્રુત આચાર્યાદિ મહાપુરુષો બાળ જીવો માટે વીતરાગ સર્વજ્ઞની માફક પરમ આલંબન

છે, તથા પરમ કલ્યાણ-સ્વરૂપ છે. વળી જીવોને તે-તે ઉપાયોથી પરમ કલ્યાણ આપવામાં એ કારણભૂત છે. એ પંચ પરમેષ્ઠિની સાધના અને ઉપાસના કયું કલ્યાણ નથી અપાવતું ? એમનો ઉપદેશ કલ્યાણના અનેક માર્ગો પ્રકાશિત કરે છે. એમનાં દર્શન કલ્યાણના ઉપાયોને જાગ્રત્ કરે છે. એમનું જ સ્મરણ, એમનું જ વંદન, એમની ભક્તિ, એમના જ ગુણોનું ઉત્કીર્તન, એમનું આલંબન, એમનું શરણ ઇત્યાદિ એ જીવોને માટે મહાકલ્યાણના સચોટ સાધનો બને છે. માટે એ અચિંત્ય પ્રભાવવંતા છે. તેથી જ 'એ અભય-ચક્ષુ-માર્ગ-શરણ-બોધિ-ધર્મદાતા, એ જ જિન-તીર્ણ-બુદ્ધ-મુક્ત બનાવનારા,' વગેરે એવી સ્તુતિ ગણધર મહારાજ જેવા શ્રેષ્ઠ વિદ્વાનો પણ કરે છે. સુલસાએ શું કર્યું હતું ? આ જ કે, એણે પ્રભુ શ્રી મહાવીર પરમાત્માનું શરણ જોરદાર પકડેલું,-'મારે તો એ જ આધાર, એ જ જોવા-વિચારવા-ઠરવા લાયક; બ્રહ્માદિ દેવો ય નહિ અને શબ્દાદિ વિષયો ય નહિ.' એમાં એણે તીર્થંકર નામકર્મનું ઉત્કૃષ્ટ પુણ્ય ઉપાર્જ્યું !

સૂત્ર-મૂઢે અમ્હિ પાવે, અણાઇમોહવાસિએ, અણભિન્ને ભાવઓ, હિઆહિઆણં અભિન્ને સિઆ, અહિઅનિવિત્તે સિઆ, હિઅપવિત્તે સિઆ, આરાહગે સિઆ, ઉચિઅપડિવત્તીએ સવ્વસત્તાણં સહિઅંતિ ! ઇચ્છામિ સુક્કડં, ઇચ્છામિ સુક્કડં, ઇચ્છામિ સુક્કડં ।

અર્થ અને વિવેચન:-હું આવા વિશિષ્ટ ગુણો અને વિશિષ્ટ ઉપકારોવાળા એ અરિહંતાદિ ભગવંતોને એ રૂપે હજી હૃદયથી નથી સ્વીકારતો, સુકૃતની હૃદયવેધી અભિલાષા નથી કરતો, એ હું મૂઢ છું, અબુઝ-અજ્ઞાન છું. કેમકે હું પાપી જીવ

છું. અજ્ઞાન અને મોહના અનેક પ્રકારના પાપોએ મને ઘેરી લીધો છે. મારો સંસાર અનાદિ હોવાથી, અનાદિ કાળથી અભ્યસ્ત (બહુ સેવેલા) એવા મોહને લીધે મારા આત્માના પ્રદેશે પ્રદેશ, જેમ લસણની ગંધથી વસ્ત્રના તંતુએ તંતુ વાસિત થાય તેમ, રાગ, દ્વેષ અને મૂઢતાથી વાસિત છે. તેના નશાથી ઉન્મત્ત બનેલો હું, 'હે પ્રભો! અનભિજ્ઞ (અજાણ) છું. મારા જ વાસ્તવિક હિત અને અહિતના ભાન વિનાનો છું. એવું મારું શું ગજું કે સુકૃતની વાસ્તવિક અનુમોદના કરી શકું? પરંતુ અભિલષું છું કે અરિહંત દેવાદિના સાચા શરણ-સ્વીકાર દ્વારા એમના પ્રભાવે હું હિતાહિતનો જાણકાર બનું, અહિતકારી મિથ્યાત્વ, અવિરતિ, કષાય અને અશુભ યોગોની પ્રવૃત્તિથી પાછો હઠું, તથા હિતકારી સમ્યગ્દર્શનચારિત્ર-માર્ગે પ્રવર્તમાન થાઉં; પ્રવૃત્તિથી હું મોક્ષ માર્ગનો, મોક્ષ માર્ગના દાતા દેવાધિદેવનો, સદ્ગુરુઓનો, જિનાજ્ઞાનો, સુકૃતનો....ઇત્યાદિનો આરાધક થાઉં. તથા સર્વ જીવ પ્રત્યે ઔચિત્યભરી પ્રવૃત્તિવાળો થાઉ. હું આ રીતે સુકૃતને ઇચ્છું છું. સુકૃતને ઇચ્છું છું, સુકૃતને ઇચ્છું છું. આ ત્રણ વારનું કથન (૧) મન વચન કાયના ત્રિકરણ યોગે સુકૃત કરવાની ઇચ્છા સૂચવે છે. (૨) ભૂત, વર્તમાન અને ભવિષ્ય-એ ત્રણ કાળના સુકૃતની ઇચ્છાને સૂચવે છે; અથવા (૩) 'સુકૃતને એટલે કે અનુમોદનાને પણ કરવા કરાવવા અને અનુમોદવા-એ ત્રણ રૂપે ઇચ્છું છું, એ સૂચન છે.

આ સુકૃતનું આસેવન ઉત્તમ ક્રિયા છે. બીજા જીવોના સુકૃતની અનુમોદના પણ કેવી મહાફળદાયી છે, તે વિશેષે કરીને રથકાર ગૃહસ્થ, સાધુ બલદેવમુનિ અને તિર્યંચ મૃગના કથા-

નકમાંથી વિચારવા યેાગ્ય છે. રથકાર એ સંયમીની ભક્તિ કરનાર છે, મુનિ એ સંયમ પાળનાર સાધુ છે, અને હરણિયેા એ સુકૃતની માત્ર અનુમેાદના કરે છે. એમાં હરણિયેા મુનિના સંયમસુકૃતની અને રથકારના દાનસુકૃતની એવી અદ્ભૂત અનુમેાદના કરે છે કે ત્યાંથી એ પણ પાંચમા બ્રહ્મ દેવલેાકમાં ઉત્પન થાય છે. અહિં મૃગની સુકૃતાનુમેાદના કેવી ઉત્તમ કે એણે સંયમના અને દાનના ફળ જેવું ફળ અપાવ્યું !

સૂત્ર-एवमेअं सम्मं पढमाणस्स सुणमाणस्स अणुप्पेहमाणस्स सिढिलीभवंति परिहायंति खिज्जंति असुहकम्माणुबंधा ।

અર્થ:-આ પ્રમાણે આને સમ્યક્ રીતે ભણુનારના સાંભળનારના અને એની અનુપ્રેક્ષા કરનારના અશુભ કર્મના અનુબંધ શિથિલ બને છે, હ્રાસ પામતા જાય છે, અને ક્ષીણ થઇ જાય છે.

વિવેચન:-આ સૂત્રને સમ્યગ્ રીતિએ ભણે તેા કેવું અપૂર્વ ફળ છે, તે બતાવે છે. ' સમ્યગ્ રીતિએ ' એટલે કે હૃદયમાં સંવેગનેા પ્રકાશ પાથરીને. સંવેગ એટલે પૂર્વે કહેલાં (૧) ચાર શરણમાં શ્રી અરિહંતદેવાદિના તે તે વિશેષણેાની તેવી તેવી હૃદયસ્પર્શી શ્રદ્ધા અને આદર, (૨) દુષ્કૃત ગર્હામાં હૃદયમાંથી દુષ્કૃતના શલ્ય કાઢી, પેાતાના દુષ્કૃતકારી આત્માની પ્રત્યે સાચેા દુગંછાભાવ, ' કે અહેા ! હું આવેા અધમકારી ? કેવું ખેાટું મેં કર્યું ! ' તેમજ (૩) સુકૃત-આસેવનમાં ક્રિયા પર્યંત આત્માને લઇ જાય તેવી ગુણપ્રમેાદવાલી પ્રાર્થના; (૪) સાથે, તે પાળવામાં દેવાધિદેવ અને સદ્ગુરુના પરમ સામર્થ્યના પ્રભાવ પર અટલ શ્રદ્ધા, વળી (૫) શરણ વગેરે ત્રણ ઉપાયેા અનંતકાળે આ

ભવમાં પ્રાપ્ત કરવા બદલ પોતાની જાતને મહાધન્ય માનવાનો ભાવ, ઇત્યાદિ ઇત્યાદિ સંવેગભાવને મુખ્ય કરીને આ સૂત્ર સ્વયં ભણનારને તથા બીજા પાસેથી સાંભળનારને, તેમજ સૂત્રના અર્થનું પાછળથી પણ સ્મરણ દ્વારા ચિંતવન (અનુપ્રેક્ષા) કરનારને અશુભ કર્મોના બંધાએલા રસ અને અનુબંધ મંદ પડે છે, તે કર્મોની સ્થિતિ અને દળીયાં ઓછાં થાય છે, તથા વિશિષ્ટ કોટિના અધ્યવસાયના સુંદર અભ્યાસ દ્વારા તે અશુભ કર્મોના અનુબંધ નિર્મૂળ પણ નાશ પામી જાય છે. અશુભ કર્મના અનુબંધ એટલે આત્મામાં રહેલા પ્રગટ કે છૂપા તીવ્ર ભાવો-(સંક્લેશો)ના સંસ્કાર અથવા તે સંક્લેશો જગાડનારા ખાસ ચીકણાં કર્મો. આનાથી સંસાર અવિચ્છિન્ન વહ્યો આવે છે. પણ મહામંત્રસમ, મહાઔષધિ અને શ્રેષ્ઠ રસાયનસમ, પરમ અમૃત સ્વરૂપ પૂર્વોક્ત સૂત્રનું પઠન, શ્રવણ, મનન અને નિદિધ્યાસન (એકાગ્રધ્યાન) આત્મામાં ઉતાર્યાથી જે શુભ ભાવ જાગે છે, તેથી એ અશુભ અનુબંધોના ભુક્કા ઊડી જાય છે. પછી આત્મા પર ચાલી આવતા સંસારપ્રવાહને સુકાઈ ગયે જ છૂટકો ને ? પ્રદેશી રાજા મહા નાસ્તિક અને કઠોર કર્મી છતાં કેશી ગણધર મહારાજના ઉપદેશથી આ શરણ-સ્વીકારાદિ પ્રાપ્ત કરી એ પરમ આસ્તિક બન્યો, જિનભક્ત સૂર્યાભદેવ થયો, ક્રમશઃ મોક્ષે જશે.

સૂત્ર-નિરણુબંધે વાऽસુહકમ્મે ભગ્ગસામત્થે સુહપરિણામેણં, કડગબદ્ધે વિઅ વિસે, અપ્પફલે સિઆ, સુહાવણિજ્જે સિઆ, અપુણભાવે સિઆ ।

અર્થ-વિવેચનઃ-આ રીતે આ પંચસૂત્ર દ્વારા હૃદયમાં લસિત થયેલા શુભ અધ્યવસાયોથી અશુભાનુબંધરૂપી ઝેર દૂર થાય છે, તેથી અશુભ કર્મનું હવે વિપાકની પરંપરા ચલાવવાનું

સામર્થ્ય નાશ પામી જાય છે. જેમ મંત્રના સામર્થ્યથી કટકબદ્ધ (સર્પાદિ ડસ્યાનાડંખની નજીક સ્થાનમાં દોરી વગેરેથી બંધાયેલ) વિષ બહુ થોડા ફળવાળું થાય, તેમ શુભ ભાવરૂપી મંત્રથી અહીં બાકીનું અશુભ કર્મરૂપી વિષ પણ અલ્પ ફળવિપાકવાળું બને છે, તેથી સહેલાઇથી અને સંપૂર્ણપણે દૂર કરી શકાય એવું થાય છે; તેમજ તેવું બીજું પણ તેવી ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિવાળું, ફરી ન જન્મે તેવું થઇ જાય છે; અને એમ થવાથી પૂર્વકાળની જેમ હવે ભવિષ્યકાળમાં અશુભ કર્મના મહા કટુ વિપાક ભોગવવાના રહેતા નથી.

અહીં એ પ્રમાણે નુકશાનોનું નિવારણ એ ફળ તરીકે કહ્યું. હવે સમ્યગ્ ઉપાયોની સિદ્ધિસ્વરૂપ ફળને કહે છે.

तहा आसगलिज्जंति परिपोसिज्जंति निम्मविज्जंति सुहकम्माणुबंधा। साणुबन्धं च सुहकम्मं पगिट्ठं पगिट्ठभावज्जिअं नियमफलयं सुपउत्ते विअ महागए सुहफले सिआ, सुहपवत्तगे सिआ, परमसुहसाहगे सिआ।

અર્થ-વિવેચન:-આ સૂત્ર અને તેના અર્થના પઠન વિગેરેથી શુભ કર્મના અનુબંધો આત્મામાં ભરપૂર એકત્રિત થાય છે; વળી શુભ ભાવની વૃદ્ધિથી તે અનુબંધ પુષ્ટ થાય છે, અને પરાકાષ્ટાએ પહોંચે છે. અહો! કેવું મહિમાવંતુ આ પંચસૂત્ર! ખરેખર! અનુબંધવાળું શુભ કર્મ અત્યંત અનુબંધની અપેક્ષાએ ઉત્કૃષ્ટ (પ્રધાન) કોટિનું હોય છે, તેમ જ તીવ્ર શુભ અધ્યવસાયે ઉપાર્જેલું હોઈ નિયમા ઉત્તમ ફળને આપે છે. જેમકે, કોઈ એકાંતે કલ્યાણકારી એવા ઉત્તમ ઔષધનો સારી રીતે વિધિસર

પ્રયોગ થયો હોય તો તે સુંદર ફળ આરોગ્ય-તુષ્ટિપુષ્ટિને આપે છે. શુભ કર્મ અનુબંધવાળું હોઇ; વિપાકે નવા શુભમાં પ્રવૃત્તિ કરાવે છે, અને પરંપરાએ નિર્વાણના પરમ સુખનું સાધક બને છે.

આથી જ નિદાનરહિત એટલે કે કોઇપણ જાતના અનાત્મિક યાને જડ સંબંધી રાગ કે મમત્વ રાખ્યા વિના, અર્થાત્ આ લોક કે પરલોક સબંધી પૌદ્ગલિક આશંસા, માનાકાંક્ષા વગેરે દૂર કરીને; તેમ જ અશુભ અનુબંધોને રોકીને શુભ ભાવ-ભાવનાઓને પેદા કરવામાં આ સૂત્ર બીજ સમાન એટલે કે અસાધારણ નિમિત્ત કારણ બને છે. માટે સુંદર પ્રણિધાનથી (યાને વિશુદ્ધ ભાવના, એકાગ્રતા-તન્મયતા અને કર્તવ્ય નિશ્ચય સાથે) અને સમ્યક્ રીતે એટલે કે ચિત્તને પ્રશાંત કરીને આ સૂત્રને ભણવું ગણવું જોઇએ, એના વાંચન તથા વ્યાખ્યાનને બરાબર અનુસરતું અખંડ શ્રવણ કરવું જોઈએ, તેમજ સૂત્રના પદાર્થોનું ચિંતન મનન કરવું જોઇએ.

સૂત્ર-અપડિબંધમેઅં અસુહભાવનિરોહેણં સુહભાવબિઅં તિ સુપ્પણિહાણં સમ્મં પઢિઅવ્વં, સમ્મં સોઅવ્વં, સમ્મં અણુપેહિઅવ્વં તિ।

નમો નમિઅનમિઆણં પરમગુરુવીઅરાગાણં । નમો સેસનમુક્કારારિહાણં । જયઉ સવ્વણ્ણુસાસણં । પરમસંબોહીએ સુહિણો ભવન્તુ જીવા, સુહિણો ભવન્તુ જીવા સુહિણો ભવન્તુ જીવા ।

પ્રશ્ન-અહિં તો તમે નિયાણું કરવાનો નિષેધ કરો છો, તો પૂર્વે 'હોઉ મે એસા અણુમોયણાં' ઇત્યાદિ પાઠથી વિધિપૂર્વક અનુમોદનાનું નિયાણું કેમ કરાવ્યું ?

ઉત્તર–તે નિયાણું નથી. કેમકે નિયાણું તો રાગ, દ્વેષ કે મોહથી કરાતી આશંસાને કહે છે, દુન્યની કીર્તિ ઋદ્ધિ કે ભોગ આદિની લાલસાથી કરાતી અભિલાષાને કહે છે. એ કિલષ્ટ કર્મબંધનનું કારણ છે, ભવની પરંપરા વધારનારું છે, અને એ સંવેગના અભાવે કરાય છે. ત્રિપૃષ્ઠ વાસુદેવે પૂર્વના વિશ્વભૂતિ રાજકુમાર–મુનિના અવતારે ' હું અથાગ બળનો ધણી થાઉં,' એવું નિયાણું કર્યું; બ્રહ્મદત્ત ચક્રી પૂર્વભવે તપ–સંયમના પ્રભાવે ચક્રવર્તીની ભોગ–સમૃદ્ધિનું નિયાણું કરીને આવેલ; તેથી એ પાપનિયાણાના પ્રતાપે અંતે સાતમી નરકમાં જઈ પટકાયા. અગ્નિશર્મા તાપસે માસખમણોના પ્રકાંડ તપના ફળરૂપે ગુણસેન રાજાને ભવોભવ મારવાનું નિયાણું કર્યું, તે પછી એ મારક બનતો બનતો અને નરકમાં જતો જતો અંતે અનંત સંસારી થયો. માટે આવા નિયાણાં તદ્દન અકર્તવ્ય છે. કિન્તુ કીર્તિરાગ, ઋદ્ધિરાગ. ભોગરાગ, જીવદ્વેષ, વગેરે નિદાનનાં લક્ષણો સુકૃતાનુમોદનાની પ્રાર્થનામાં ઘટતા નથી. તેથી પેલાથી જુદી જાતની આ ગુણની આશંસાને નિયાણું કેમ કહેવાય? નહિતર તો મોક્ષની પ્રાર્થના વગેરે પણ નિયાણું બની જાય. તેમ થવાથી, શાસ્ત્રમાં વિરોધ ખડો થાય; જેમકે, આરુગ્ગબોહિલાભં વગેરે વચનો શાસ્ત્રમાં આવે છે. ત્યાં આરોગ્ય એટલે ભાવ આરોગ્ય મોક્ષ, એના માટે બોધિલાભ મને આપો–આ પ્રાર્થના કરી. તે જો નિયાણાનાં પ્રતિપાદન કરનાર માનીએ, તો નિયાણાંના નિષેધક વચનો સાથે વિરોધ પડે–તાત્પર્ય, આવી શુભ કામનાવાળી પ્રાર્થના એ નિયાણું નથી. અસ્તુ, અધિક ચર્ચાથી સર્યું.

હવે સૂત્રની સમાપ્તિ કરતાં ચરમ મંગળ કરે છે. દેવોથી

વંદાએલા એવા ઇંદ્રો તથા ગણધર મહર્ષિઓ પણ જેમને વંદે છે એવા પરમગુરુ વીતરાગ પરમાત્માને નમસ્કાર હો. બાકીના પણ નમસ્કારને યોગ્ય એવા ગુણાધિક આચાર્યાદિ મહારાજાઓને નમસ્કાર હો, સર્વજ્ઞ પ્રભુનું શાસન મિથ્યા દર્શનોને હટાવી વિજય પામો, જયવંતુ વર્તો. પ્રાણીઓ વરબોધિ-લાભથી, એટલે કે મિથ્યાત્વ દોષ ટાળીને સમ્યગદર્શનઆદિ શુદ્ધ ધર્મની સ્પર્શનાથી સુખી થાઓ, સુખી થાઓ, સુખી થાઓ.

આ પ્રમાણે 'પાપ પ્રતિઘાતથી' એટલે કે અશુભ અનુબંધ કરાવનારા આસ્રવ ભાવોના વિચ્છેદપૂર્વક, 'ગુણબીજનું આધાન' અર્થાત્ ભાવથી પ્રાણાતિપાતાદિવિરમણરૂપી ગુણના બીજનું આત્મામાં સ્થાપન, એટલે કે તથા પ્રકારના શુભાનુબંધકવિચિત્ર વિપાકવાળા કર્મનું આધાન સૂચવ્યું—આને સૂચવનારું પાપ-પ્રતિઘાત-ગુણબીજાધાન સૂત્ર સમાપ્ત થયું.

સૂત્ર ૨. સાધુધર્મની પરિભાવના

(૧) ધર્મગુણોનું સ્વરૂપ-સહજસુંદરતા આદિનું ચિંતન.

સૂત્રઃ–जायाए धम्मगुणपडिवत्तिसद्धाए, भाविज्जा एएसिं सरूवं, पयइसुंदरत्तं, अणुगामित्तं, परोवयारित्तं, परमत्थहेउत्तं ।

અર્થ:–ધર્મગુણપ્રાપ્તિના ભાવ જાગ્યા પછી એ ધર્મગુણોનું સ્વરૂપ ચિંતવવું, એની સહજસુંદરતા, અનુયાયિતા, પરોપકારિતા અને પરમાર્થકારકતા વિચારવી.

વિવેચન:–હવે બીજા સૂત્રની વ્યાખ્યાનો પ્રારંભ થાય છે. બીજા સૂત્રનો પ્રારંભ આ રીતે છેઃ- પહેલાં સૂત્રમાં ધર્મગુણ-બીજની વાત કરી, ત્યાં એ બીજ તરીકે વિચિત્ર વિપાકવાળું કર્મ કહ્યું. એ બીજને પ્રાપ્ત કર્યા પછી તે બીજરૂપ કર્મ પોતાની વિચિત્રતાને લઇને અમુક અમુક પ્રકારની કાળ પુરુષાર્થ વગેરે સામગ્રી પામીને પાકે છે, એટલે ધર્મગુણ (પ્રાણાતિપાતવિરમણ યાને હિંસાનો ત્યાગ વગેરે વ્રતો)ની સન્મુખતા પ્રાપ્ત થાય છે; અને તેથી આત્માને ધર્મગુણ પ્રાપ્ત કરવાની પરિણતિ જાગે છે. તે થાય ત્યારે શું કરવું તે બતાવે છે.

તથાપ્રકારના મિથ્યાત્વાદિ કર્મનો ક્ષયોપશમ થવાથી આત્મામાં ધર્મગુણની પ્રાપ્તિનો ભાવ (ઇચ્છા) પ્રગટ થયેથી એ ધર્મગુણોનું સ્વરૂપ ચિંતવવું કે **ધર્મગુણો કેવા કેવા સ્વરૂપ વાળા છે, ને જીવના અનંતકાળના હિંસાદિના સંક્લિષ્ટ પરિણામને કેવા વિશુદ્ધ બનાવનારા છે.** માટે અહો ! એ કેવા સ્વાભાવિક સુંદર છે ! વળી ભવાંતરમાં સુસંસ્કારરૂપે કેવા અનુસરણ કરનારા છે ! અન્યને પીડાદિ ન કરનારા હોવાથી કેવા પરોપકારી છે ! અને પરંપરાએ મોક્ષને સાધી આપતા હોવાથી કેવા પરમ અર્થના હેતુ છે !–એ ભાવથી હૃદયમાં ચિંતવવું.

અહિં સમજવાનું છે કે ઉત્તમ કોટીનું તથા શીઘ્ર મોક્ષ-સાધક એવું સાધુપણું પ્રાપ્ત કરવું હોય તો તે માટેની પ્રાથમિક કેળવણી આત્મા ઉપર કરવાની છે; તે તો શ્રાવકના અણુવ્રતોરૂપી ધર્મગુણોથી જ સુસાધ્ય છે. એટલે જે અણુવ્રતોની પ્રાપ્તિ મહા-વ્રતોને આકર્ષનારી કહેવામાં આવે છે, તે અણુવ્રતોમાં એવું ચમત્કારી સામર્થ્ય પ્રગટ કરવાની પ્રારંભિક વિધિ અહિં એ બતાવે છે કે,

(૧) સ્વરૂપ-ચિંતન:–તે સ્થૂલ અહિંસા, સ્થૂલ સત્ય, વગેરે અણુવ્રતોનું વિસ્તૃત સ્વરૂપ પહેલાં તો ખૂબ ચિંતવવું; જેમકે તે અહિંસા–સત્ય–અચૌર્ય વગેરેની મર્યાદા શીશી ? એની કરણી કઇ કઇ ? એમાં પૂર્વની કઇ કઇ વૃત્તિઓ–પ્રવૃત્તિઓ ટાળવી ? વ્રતો કેમ પાળ્યા ગણાય ? તેમાં સંભવિત કયા કયા અતિચારો ટાળવા જોઇએ ? સાંસારિક જીવનમાં કયા પ્રસંગો, કઈ પ્રવૃત્તિઓ અને કઈ કટોકટી આ વ્રતોને બાધક નીવડે ? અને તેથી તે બાધક પ્રસંગોને વશ ન થતાં વ્રતો કેવી રીતે રક્ષાય ?–

આ બધું વ્રતોનું સ્વરૂપ વિચારવું જોઈએ. એ વિચારતાં આત્માએ નિરુત્સાહ કે કાયર થવાની જરૂર નથી. કેમકે, ધર્મગુણો સિવાય આત્મહિત નથી. આનંદ-કામદેવાદિ શ્રાવકોએ વ્રતસ્વરૂપ વિચારી વ્રત લીધાં હતાં.

(૨) **સહજ સુંદરતા:**—વળી ધર્મગુણોમાં નૈસર્ગિક (સ્વાભાવિક) સુંદરતા છે. અર્થાત્ એ અહિંસા, સત્ય વિગેરે ગુણો એ સુંદર પવિત્ર ભાવો છે, આત્મા એનાથી શોભે છે, પ્રિય બને છે. જ્યારે હિંસા, જૂઠ ઇત્યાદિની વિચારણા, વાણી કે વર્તાવ ગલીચ છે, અપવિત્ર છે. એ સેવનારો લોકમાં હલકાઈ -ઇતરાજી-નિંદા પામે છે. ભલે કદાચ હિંસા, જૂઠ વિગેરેથી આર્થિક લાભ, પૌદ્ગલિક સગવડ કે માનપાનાદિ એકવાર મળી પણ જતા હોય, તો ય એમાં આત્મા સ્વસ્થ નથી, અસ્થિર છે; શાંત નથી, અશાંત છે. એ દુર્ગુણો મમતા, માયા અને કષાયોની સંક્લેશભરી વૃત્તિઓથી કલંકિત છે. આ જ તે દુર્ગુણોની (દોષોની) સહજ અસુંદરતા (ખરાબપણું) છે, જ્યારે, અહિંસા સત્ય વગેરે ગુણોમાં મમતા-કષાયના તેવા સંકલેશ હોતા નથી. ચિત્ત સ્વસ્થ રહે છે, મુદ્રા સૌમ્ય અને તેજસ્વી દેખાય છે. એ બીજાને વિશ્વસનીય અને સમાગમ કરવા યોગ્ય લાગે છે. આ સ્વરૂપની દૃષ્ટિએ સુંદરતા થઈ. ફળની દૃષ્ટિએ પણ સુંદરતા છે. કેમકે અહિંસા-સત્ય-નીતિ આદિથી ઉપાર્જેલ દુન્યવી ભોગોમાં આત્મા વિહ્વળ-વ્યાકુળ, આસક્ત-અસ્વસ્થ નથી બનતો. આ બધું તે ગુણોની સ્વાભાવિક સુંદરતા ગણાય. એને આત્મામાં ખૂબ ભાવિત કરવું. **હરિબળ** માછીમારે મુનિના ઉપદેશથી જાળમાં આવતો પહેલો મચ્છ છોડી દેવાનું કર્યું. દેવપરિક્ષામાં

એકવાર નિશાન બાંધીને છોડી દીધેલ પહેલો મચ્છ ફરી ફરી પકડાવા લાગ્યો. છતાં વ્રતમાં મક્કમ રહી એને જતો કર્યો, અને સાંજ પડ્યે ઘરે એમ ને એમ ગયો. સ્ત્રીના ઝગડાથી એ ઘર છોડીને ચાલી ગયો. પરંતુ પછી તો જીવન પલટાયું. અહિંસાથી એ સુંદર બની ગયો. એમ, પુત્રવધુના વચને અનીતિના ત્યાગથી **હેલા શેઠમાં** સુંદરતા વિકસી ઊઠી, લોકોને ખૂબ વિશ્વસનીય અને જાતે સ્વસ્થ ચિત્તવાળો બની ગયો. પરસ્ત્રીના ત્યાગની સુંદરતાએ **સુદર્શન શેઠને** માટે શૂળીને સિંહાસન બનાવી દીધી, અને **વંકચૂલ** ચોરને રાજ્યમંત્રી બનાવ્યો. પરિગ્રહ-પરિમાણથી પુણિયો શ્રાવક એવો સુંદર બન્યો કેભગવાને એના સામાયિકના ગુણ ગાયા, અને રાજા શ્રેણિક એનું ફળ લેવા પુણિયાને ત્યાં પહોંચ્યો ! આમ અહિંસાદિની કેવી કેવી સુંદરતા !

(૩) **અનુગામિતા-ચિંતનઃ**-વળી આ અહિંસા, સત્ય, વગેરે ગુણો અનુગામી છે, અર્થાત્ પરલોકમાં પણ સંસ્કારરૂપે આત્માની સાથે ચાલી આવે છે, એથી ઉપર કહેલ સુંદરતાને પણ સાથે સાથે પરલોકાનુગામી બનાવે છે. એથી પરલોકમાં સહેજે એ સુંદરતાને અનુકૂળ સદ્ગતિ, ઉચ્ચ કુળ વગેરે ગુણોની સ્વાભાવિક ભેટ મળે છે. સુવ્રત શેઠ, સુદર્શન શેઠ વગેરેને એ રીતે ગુણોની ભેટ મળેલી. હિંસા વગેરે પણ પરલોકાનુગામી તો છે, છતાં જીવને અતિ સંકિલષ્ટ પરિણામવાળો બનાવતા હોવાથી તેમજ મહાદુઃખમાં સબડાવતા હોવાથી કચરાના કે ઝેરના વારસાની જેમ એને પરલોકાનુગામી મૂડી શી રીતે કહેવાય ? ગણતરી તો સારભૂત અને સુખાકારી વસ્તુને વારસામાં લઈ આવ્યાની ગણાય. **ગુણસેન રાજાએ** અણુવ્રતો લીધાં, પાળ્યાં,

તો ઉત્તરોત્તર ભવોમાં એ વ્રતોનો વારસો પ્રાપ્ત અને વિકસિત થતો ગયો.

(૪) **પરોપકારિતા બે રીતે ચિંતવવી**:–હવે આ અહિંસા સત્ય વગેરે ગુણો સાચા પરોપકારી પણ છે. (i) એક તો અહિંસાદિ ગુણો એ બીજાને પીડા કરવામાંથી જીવને પાછા હટાવીને અને બીજાનો ઉપકાર કરાવનારા બને છે; અને (ii) બીજી રીતે પરોપકારી એટલે કે, સ્વાત્માને પર યાને શ્રેષ્ઠ ઉપકાર કરે છે,–દુર્ગતિને બંધ કરીને સદ્ગતિના દ્વાર ખોલી આત્માને શાતા, યશ, ઊંચ ગોત્ર વગેરેનો ભાગી કરે છે. **કુમારપાળ મહારાજાના** અહિંસા વ્રતે અઢાર દેશમાં અ–મારિ ફેલાવી લાખો જીવો ને અભયદાન બક્ષ્યું! એક વખતના ક્રૂર–ઘાતકી–હિંસક **અકબર બાદશાહને** આચાર્ય શ્રી વિજયહીરસૂરિજી મહારાજના ઉપદેશથી અહિંસાધર્મ મળ્યો, એણે એના રાજ્યવ્યાપી જીવદયા, જજિયાવેરો ત્યાગ, વગેરે મહાન પરોપકાર પ્રવર્તાવ્યો!

ધનંજય શેઠ પાસે, નીલુ શેઠે અમુક હીરાના હારની માગણી કરી. ધનંજય કહે 'હાર તો રૂ. ૨૦) હજારનો છે પણ વેચવાનો નથી.' પેલો કહે રૂ. ૫૦) હજાર થાપણ મૂકું છું, તો અમુક વખત માટે આપો. પાછો ન આપી જઉં તો મારી બધી થાપણ જાય.' એ રીતે લખાણ કરી આપ્યો. નીલુ શેઠે પરદેશ જઇ રાજાને બીજું ઝવેરાત બતાવ્યું. પણ રાણીએ એના ગળામાં આ હાર જોઇ એની માગણી કરી. આ કહે 'એ નથી વેચવાનો.' પણ કિંમત તો કહો. 'કિંમત રૂ. સવા લાખની છે.' રાજા કહે ના રૂ. ૫૦) હજાર લો અને આપો.' 'ન મળે' કહીને ગયો. પણ રાણીએ

બાનગીમાં રૂ. સવા લાખ અપાવી હાર મેળવ્યેા. રાજાએ એકવાર એ હાર જોતાં પુછયું, રાણી પર ગુસ્સે થઇ એનો ત્યાગ કર્યો. બીજી બાજુ નીલુશેઠ સવા લાખથી હરખાતા હરખાતા દેશ તરફ જઇ રહ્યા છે, પણ જંગલમાં પ્રાણ સાથે લૂંટાયા ! બધું સાફ થઇ ગયું. ઘરે એમના વિયેાગ અને ધનની તંગીથી પત્ની કાળેા કકળાટ કરે છે. છેાકરાઓ ચેાપડો જોતાં પેલા હારની વિગત લખેલી વાંચી ધનંજય શેઠ પાસે પહેાંચી કહે છે, ' અમારા પિતાજીનો પત્તો નથી. આપના હારની રકમ કાપી લઇ બાકીની રકમ આપેા. ' શેઠ કહે, ' જુઓ ભાઈ ! હાર તેા મારે આપવાનો જ નહેાતેા છતાં તમારા પિતા આ લખાણ કરી લઇ ગયા છે કે થાપણ બધી જાય. ' છેાકરા કહે, ' પણ અમારી મા બેવડા દુઃખથી કાળેા કકળાટ કરે છે. ' ધનંજય શેઠે સત્ય-નીતિના મર્મને સમજી પેાતાની હારની બરીદ કિંમત રૂ. ૧૫) હજાર કાપી લઇ બાકીના રૂ. ૩૫) હજાર દઇ દીધા. છેાકરા અને માતાનું હૃદય ભારે આશ્વાસન પામ્યું. નીલુના અસત્ય-અનીતિએ રાણીને, જાતને અને કુટુંબને અનર્થ કરાવ્યેા. ધનંજયના સત્ય અને નીતિએ પરનો ઉપકાર કર્યો. આજે પણ સત્ય નીતિ જાળવનાર વેપારી ગ્રાહકને નહિ ઠગવાનો ઉપકાર કરે છે; પેાતાના કુટુંબ અને બીજાઓને ધડો આપી એમને સત્યનીતિમાં જોડવાનો મહાન ઉપકાર કરે છે. સત્ય-નીતિમાન રાજાઓના પ્રજા પર મહાન પરેાપકાર સ્પષ્ટ છે.

એમ રાજાઓ અને બીજા ગૃહસ્થેા સદાચારથી બીજાને પાપમાં નહિ પાડવાનો ઉપકાર અને જગતમાં જીવેાને સદાચાર પાળવા માટે આદર્શ અને વાતાવરણ આપવાનો મહાન ઉપકાર

કરી ગયા છે, આજે ય કરી રહ્યા છે. **ચંડપ્રદ્યોતના પુત્ર** અવંતીવર્ધને નાનાભાઇ રાષ્ટ્રવર્ધનની પત્ની પર મોહિત થઇ ભાઇનું ખૂન કરાવ્યું. રાણી શીલમાં મક્કમ રહી ભાગીને બીજા દેશમાં જઇ ચારિત્ર લીધું. અવંતીવર્ધને ય પસ્તાવો કરી ચારિત્ર લીધું. રાણીના સદાચારે એને ઉન્નતિ પમાડી.

અલ્પપરિગ્રહના ઉપકાર અંગે તો આજે પ્રગટ દેખાય છે કે ઠેઠ પ્રધાનોથી માંડી નાના અમલદાર અને અન્ય પ્રજાજન અલ્પપરિગ્રહથી સંતોષ ન માનતાં પરિગ્રહના અમાપ લોભમાં કેટલો અનર્થ કરી રહ્યા છે !

(૫) પરમાર્થકારિતા-ચિંતનઃ-ઉપરાંત, ગુણોનો અભ્યાસ ભવિષ્યમાં એથી પણ ઉંચા ગુણોને આકર્ષી, જીવન મહા પવિત્ર બનાવીને ઠેઠ મુક્તિના અનંત સુખમાં મહાલતો કરી દેવાનો અતિ ઉત્તમ અર્થ સિદ્ધ કરી આપે છે. એટલુંજ નહિ કિંતુ, અન્યને પણ ગુણોથી આવર્જી (આકર્ષી) કલ્યાણ-માર્ગે ચાલતા કરી દે છે, તેમજ પરમાર્થરૂપ કલ્યાણ અને પરમકલ્યાણ સુધી પહોંચાડે છે. આવા ઉપકાર અને પરમાર્થને સાધી આપવાનું ગજું હિંસા, જૂઠ વગેરેમાં કે ધન-ધાન્યમાં નથી. અહિંસા, **મેઘરથ** રાજાએ દેવપરીક્ષામાં પારેવાને બચાવવા અર્થે અપનાવી, તો એવા વિશુદ્ધ દિલથી એ ઠેઠ તીર્થંકર-નામકર્મનું પુણ્ય ઉપાર્જી શાંતિનાથ તીર્થંકર થવાના પરમાર્થ સુધી પહોંચ્યા. **શ્રીકાન્ત ચોરે** આખરૂ બચાવવા સત્ત વ્રત સ્વીકાર્યું. એથી રાજાને ત્યાં ચોરી કરવા જતાં અને ચોરી કરીને આવતાં ભોગાનુભોગે રાજાનો ભેટો તથા પ્રશ્ન થયો એમાં સાચું કહી દેતાં રાજાએ એને પાગલ ધારી જવા દીધો. આમ સત્યથી આખરૂ

અને પ્રાણ બચતાં વ્રતનો મહા પ્રભાવ જાણી ખાનગીમાં રાજાને સમજાવીને સાધુપણું લીધું, પંચ મહાવ્રતના પરમાર્થ સુધી પહોંચ્યો ! **રાજુ શેઠને** અનીતિત્યાગનું વ્રત હતું. એકવાર એક ઘરાક માલના પૈસા ચૂકવી ગયા પછી જોયું કે એ વધુ પૈસા આપી ગયો છે. તેથી વધારાની રકમ લઇ એને પાછી આપવા ગયા. પેલો કહે 'મેં સોદા વખતના બજારભાવ પ્રમાણે જ પૈસા ચુકવ્યા છે, તો વધારો શાનો ?' રાજુ શેઠ કહે 'મેં તો બે દિવસ પૂર્વનો ભાવ ચાલુ ધારી માલ વેચ્યો છે, તે ઓછો હતો, તેથી આ વધારાના નાણાં મારાથી ન રખાય.' પૈસા આપી ચાલી ગયા. પેલાને શેઠ પર એટલો બધો આદર થયો કે પછી પોતે અને બીજા અનેક જણ શેઠના પાકા શ્રદ્ધાળુ કાયમી ઘરાક બન્યા, કમાઇ ખૂબ વધી. એ રાજુ શેઠે નીતિ-ધર્મના ઘરની જોઇ અને ધર્મમાર્ગે જ જોડતા ગયા. આમ અનીતિત્યાગના વ્રતે એમનામાં મંદિર-ધર્મશાળા-યાત્રાસંઘ-જ્ઞાનભંડાર વગેરે અનેક ધર્મક્ષેત્રોમાં મહાન સુકૃતના પરમાર્થ જગાથી દીધા. •વિજયશેઠ-વિજય શેઠાણીના બ્રહ્મચર્યે કેવલિ-મુખે એમની પ્રશંસાએ અને ચારિત્ર સુધીના પરમાર્થે એમને પહોંચાડ્યા. •મણિકાન્ત શેઠને પરિગ્રહ-પરિમાણ ધારેલું પૂર્ણ થવાથી વેપારમાંથી ધીખતી કમાઇ છતાં, છૂટા થઇ ગયા. ભાગીદારે જોયું કે મૂળ હું તો ગરીબ પણ શેઠના ટેકાએ આટલે ઉંચે આવ્યો, તેથી કૃતજ્ઞતા અદા કરવા ખાનગીમાં શેઠના છોકરાનું નામ ભાગીદાર તરીકે ચોપડે ચડાવ્યું. અમુક વખત પછી ભાગની કમાઇ આપવા જતાં મણિકાન્તે લેવા ના પાડી. આણે મણિકાન્તના છોકરાના નામથી ભારે ખર્ચ કરી આચાર્ય

મહારાજનો ભવ્ય પ્રવેશોત્સવ ઉજવ્યો. એમનો અદ્‌ભુત ધર્મોપદેશ સાંભળી, મણિકાન્ત મૂળ પોતાના વ્રત પર આ બધો ધર્મઉદ્યોત જોઇ, ધર્મનો અત્યંત મહિમા જાણીને ત્યાગ-તપસ્યાદિ પરમાર્થ સાધનામાં ચડી ગયો. મૂળ પરિગ્રહપરિમાણુ-વ્રતે આ પરમાર્થ ઊભો કર્યો.

આ બધું જોતાં અહિંસાદિ વ્રતોની સહજ સુંદરતા, પરલોકાનુયાયિતા, પરોપકારિતા અને પરમાર્થહેતુતા જોઇ વિચાર આવે કે, 'અહો! જીવને આ માનવભવે આર્યદેશ-કુળમાં જન્મીને મહાસુખમય સુંદર ધર્મજીવનની, જગતના ઉપકારની, જીવનની પવિત્રતાની તથા ઉત્તરોત્તર ભાવો માટેના સુખદ નિર્મળ સંસ્કારની કેવી કલ્યાણ-કેડી મળી! મહાપુરુષોએ એનું ભાન કરાવીને કેવો અનંત ઉપકાર કર્યો! કયારે એ અદ્‌ભુત ધર્મગુણ ઉત્કૃષ્ટ રીતે મારા આત્માના પ્રદેશે પ્રદેશે હું ઓતપ્રોત કરી દઉં!' આ રીતે ધર્મગુણોની સુંદર ભાવનાથી હૃદય ભાવિત કરે.

(૨) ધર્મગુણો-વ્રતોની દુષ્કરતાદિ

સૂત્ર-તહા દુરણુચરત્તં, ભંગે દારુણત્તં-મહામોહજણગત્તં, એવં દુલ્લહત્તં તિ ।

અર્થ:-તથા વ્રતોનું દુષ્કર પાલન, એના ભંગમાં ભયંકરતા મહામોહકારિતા, એમ દુર્લભતા (ભાવિત કરે).

વિવેચન:-વ્રતોની સુંદરતાદિ ભાવિત તો કરી, પરંતુ સાથે સાથે એ ધર્મગુણોને, મહામોહના વિઘ્નકારી ઝંઝાવાતોની વચમાં પણ, સમ્યગ્ રીતે અણીશુદ્ધ પાળવા માટે કેવો પ્રબળ પુરુષાર્થ જરૂરી છે એ વિચારે; તથા પૂર્વે તેવો અભ્યાસ નહિ

હોવાથી પાલન દુષ્કર અને કષ્ટવાળું પણ છે, એમ સમજી રાખીને કઠિનાઇ વેઠીને ય એ પાળવા જાઇશે, એવો નિર્ધાર કરે. **ધર્મગુણો એ મામુલી વસ્તુ નથી, પરંતુ મહા જવાબદારીની અપેક્ષાવાળા કિંમતી ગુણો છે. એ ભૂલવા જેવું નથી.**

આ જવાબદારી માથે ધરીને વંકચૂળ ચોરે કટોકટીના સમયે પણ ચાર નિયમો અણીશુદ્ધ પાળ્યા. તે આ રીતેઃ–મુનિઓને ચોમાસું ભરાઇ આવવાથી એની પલ્લીમાં ચાતુર્માસ કરવું પડ્યું, પણ એ શરતે કે ' અહીં રહો ત્યાં સુધી ઉપદેશ આપવો નહિ.' ચોમાસું પૂર્ણ થયે વિહાર કરતાં વળાવવા આવેલા વંકચૂળને ' શરત પૂરી થઇ ' કહી ઉપદેશ આપ્યો, અને વંકચૂળ ચોરે ૪ નિયમ લીધા,-(૧) અજાણ્યાં ફળ ન ખાવાં; (૨) કોઇને મારી નાખતાં પહેલાં બે ચાર ડગલાં પાછું હટવું; (૩) રાણી સાથે વ્યભિચાર ન કરવો; અને (૪) કાગડાનું માંસ ન ખાવું. (૧) એક વાર જંગલમાં ભૂખ્યા થયેલા બીજા સાગ્રીતો અજાણ્યાં વિષફળ ખાતાં મર્યા, પણ આ ભૂખ્યો છતાં ન ખાતાં બચી ગયો. (૨) બીજી વાર રાતના મોડો બહારથી આવી ઘરમાં પત્નીને કોઈ પુરુષ સાથે સૂતેલી જોઇને ગુસ્સામાં ખડ્ગ ખેંચી મારવા જતાં નિયમ યાદ આવવાથી થોડો પાછો હટ્યો, એમાં ખડખડાટ થવાથી પુરુષવેશમાં બેન જાગી કહે છે ' આવ્યો મારા વીરા ? ' ખુલાસો કર્યો કે ' રાતના નાટકિયા તને બોલાવવા આવ્યા તેથી મેં જ આ વેશ પહેરી કામ પતાવ્યું, ને મોડું થવાથી એમ જ અમે ઉંઘ ભરાયાથી સૂતા.' વંકચૂળને નિયમ પર ભારે માન થયું. (૩) એકવાર રાજમહેલમાં ચોરી અર્થે ચડ્યો,

રાણીએ આ સુંદર નવયુવાન જોઇ ભોગની માગણી કરી. વંકચૂળે નિયમ જાળવ્યો, રાણીએ ખોટો કોલાહલ કર્યો, આ પકડાયો, પણ રાજાએ બાજુના ખંડમાં બંનેનો વાર્તાલાપ સાંભળેલો, તેથી રાણીને દેશનિકાલ કરી વંકચૂળને મંત્રી બનાવ્યો. (૪) એકવાર મરણાંત રોગ આવ્યો. વૈદ્ય કહે 'કાગડાના માંસમાં દવા લો તો બચો.' વંકચૂળે એનો ઇન્કાર કરી નિયમ પાળ્યો. 'ધર્મ અર્થે ઇંહા પ્રાણનેજી છંડે, પણ નહિ ધર્મ' એ ટેકમાં મર્યો, મરીને બારમા અચ્યુત દેવલોકે દેવ થયો.

આમ નિયમ-ધર્મગુણની જવાબદારી બરાબર વહી એ ચડતાં ચડતાં કલ્યાણનો ભાગી થયો. જો વ્રત પાળવાની જવાબદારીનું ઉલાળિયું કરી વ્રત ભાંગ્યા હોત તો કેવી દુર્દશાઓ પામત? એથી ધર્મગુણો સ્વીકારનાં પહેલાં એ પણ સમજવાનું છે કે પ્રતિજ્ઞાપુર્વક ગુણો સ્વીકાર્યા પછી જો તેનો ભંગ થાય તો તે ભંગ ભયંકર નીવડે છે. કેમકે, ભગવંતની આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન થાય છે. લીધું વ્રત તો અવશ્ય પાળવું જોઇએ. એનો ભંગ કરવાની ધિકૃાઈ આત્મામાં મહામોહ-મૂઢતા-અજ્ઞાનતાને ઉત્પન્ન કરે છે, એમ એથી ધર્મ પણ દૂષિત થાય છે, અર્થાત્ બીજાઓમાં ધર્મ નિંદાય છે. લોક ધર્મ પ્રત્યે અરુચિવાળા બને છે. તેમ ભંગ કરનારના પોતાના આત્માને પણ વ્રતોની પ્રીતિવાળો રાખવાને બદલે દોષની પ્રીતિવાળો બનાવી દે છે. અંતે એ દોષપ્રીતિના કુસંસ્કારને લીધે ફરીથી તે ગુણો ભવાંતરમાં પામવા દુર્લભ બને છે. ગુણો કયાંથી પામે? પ્રતિપક્ષી હિંસાદિ દુર્ગુણોનો રસ અને પરિચય આત્મામાં પુષ્ટ થવાથી પરલોકમાં દુર્ગુણોને જ યોગ્ય ભવો મળે ને? ત્યાં તો સહેજે હિંસા અને

જૂઠ વગેરે સસ્તા અને મનગમતા ! તેથી અહિંસાદિ ગુણો દુર્લભ ! નરક ગતિમાં હૃદયદ્રાવક અતિ ઘોર ત્રાસયાતના વેઠવા છતાં ય ગુણો દુર્લભ ! કેમકે, નારકો પરમાધાર્મિકના ત્રાસ પર પણ પાપ-ઘૃણા ન કરતાં પાછાં પરસ્પર કાપાકાપી કરે છે. અહીં હવે તો હિંસાથી વિરમાય ને ? પણ ના, નથી વિરમાતું. શાથી ? એટ-લાજ માટે કે પૂર્વે વ્રતભંગ કરતાં દુર્ગુણોને હૃદયને વધાવી લીધા હતાં, તેથી હવે અહીં અહિંસાદિ ગુણો કયાંથી સુલભ થાય ? કંડરીકે મહાવ્રત ભાંગ્યા, રાજ્ય લીધું, તો મહામોહમાં પડી મીઠું મીઠું હદ ઉપરાંત ખાધું, એમાં અજીર્ણથી મરી સાતમી નરકે ગયો ! ચૌદ પૂર્વી જેવા મહાત્મા પણ વ્રત ભાંગી મહામોહમાં પડવાથી નિગોદમાં ચાલ્યા જાય છે ! તેથી અહીં અહિંસાદિ સુલભ બન્યા પછી એને પ્રાણથી અધિક સાચવવા જોઈએ. તે જીવને એમ સમજાવીને કે 'મહાનુભાવ ! આશીર્વાદ રૂપ અહિંસાને છોડી, શ્રાપરૂપ હિંસાદિને વળગતાં પહેલાં બલાબલનો એ વિચાર કરી લેજે કે પરિણામે એથી જે ગુણની દુર્લભતા અને દુર્ગુણની સુલભતા થશે, તેને અને દુઃખમય હલકા હિંસક ભવોના ભારને ઉઠાવવાનું તારું ગજું છે ? તને એ પોષાશે ? જો નહિ; તો અહીં મન મક્કમ રાખી ગુણોનો જ ખપ કર.

(૩) વિધિ અને અત્યંત ભાવ સાથે વ્રત સ્વીકાર

સૂત્ર–एवं जहासत्तीए उचिअविहाणेणं अच्चंतभावसारं पडिव-ज्जिज्जा; तं जहा (१) थूलगपाणाइवायविरमणं थूलगमुसावाय-विरमणं, थूलगअदत्तादाण–विरमणं, थूलगमेहुणविरमणं, थूलगपरिग्गह-विरमणमिच्चाइ ।

અર્થ અને વિવેચનઃ—આ પ્રમાણે (૧) શક્તિથી જરાય ઓછું નહિ અને અધિકે ય નહિ, અર્થાત્ પોતાના સામર્થ્યને ગોપવ્યા વિના કે ઓળંઘ્યા વિના, (૨) શાસ્ત્રે કહેલી વિધિ મુજબ (૩) અત્યંત ભાવભર્યા હૃદયે પ્રબળ પ્રણિધાનથી ધર્મગુણોને સ્વીકારવા જોઈએ. એમાં સહસાકાર (વગર વિચારે ઝંપલાવવાનું) ન કરવું. કેમકે એ રાભસપણું પરિણામે ભયંકર નિવડે છે.

એ ધર્મગુણો કયા ? ૧. **સ્થૂલ પ્રાણાતિપાત-વિરમણ,** પ્રાણના અતિપાત(નાશ)થી અંશે વિરમવું તે, 'હું નિરપરાધી ત્રસજીવને નિરપેક્ષપણે જાણી જોઈને હણીશ નહિ.' એ વ્રત. આ અંશે અહિંસાવ્રત થયું; કેમકે એમાં સ્થાવર જીવો અને અપરાધી ત્રસ જીવોની અહિંસાની વાર્તા ન આવી. ૨. **સ્થૂલ મૃષાવાદ**૦-જૂઠનો અંશે ત્યાગ, સંતાન, નોકર, ઢોર, મિલ્કત વગેરે પાંચ અંગેના મોટા જૂઠ ન બોલવાની પ્રતિજ્ઞા. ૩. **સ્થૂલ અદત્તાદાનવિરમણ**-'અદત્ત' એટલે બીજાએ ન આપેલું એવાનું 'આદાન' એટલે ગ્રહણ—એ અદત્તાદાન. એનાથી અંશે વિરામ—અર્થાત્ દાણચોરી, ખોટાં તોલમાપ, ભેળસેળ વગેરે પાંચ અદત્તાદાન ન કરવાની પ્રતિજ્ઞા. ૪. **સ્થૂલ મૈથુનવિરમણ**-અંશે મૈથુનની વિરતિ. પરસ્ત્રી એટલે સ્વસ્ત્રી સિવાયની સ્ત્રી, એના ભોગનો ત્યાગ, અને સ્વસ્ત્રીમાં સંતોષ. **૫. સ્થૂલ પરિગ્રહ-વિરમણ**-ધનધન્યાદિ પરિગ્રહનું અમુક પરિણામ ન ઓળંઘવાનું વ્રત, વગેરે વ્રતો. અર્થાત આ અણુવ્રતોરૂપ **મૂળ ગુણો** અને દિશા-પરિમાણ, ભોગોપભોગ-પરિણામ, તથા અનર્થદંડ-પ્રવૃત્તિ-વિરમણ, એ ત્રણ **ગુણવ્રતો** તથા સામાયિક, દેશાવગાસિક, પૌષધ અને અતિથિસંવિભાગના ચાર **શિક્ષાવ્રતોરૂપી ઉત્તર-**

ગુણો, એ ધર્મગુણો સમજવા.

પ્રારંભમાં આ ધર્મગુણો કહેવાનું કારણ એ, કે આત્મામાં ભાવથી એ જ રીતે પ્રાપ્તિ થાય છે. શાસ્ત્રોમાં કહ્યું છે કે કર્મની સ્થિતિ અંતઃકોડાકોડીની બને ત્યારે જ સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત થાય. એ સ્થિતિમાંથી વળી એથી નવ પલ્યોપમ જેટલી સ્થિતિ ઓછી થાય ત્યારે શ્રાવકપણું (અણુવ્રતરૂપ દેશવિરતિ) મળે. એમાંથી વળી સંખ્યાતા સાગરોપમ-પ્રમાણ સ્થિતિનો હ્રાસ થાય ત્યારે મહાવ્રત(સર્વવિરતિ)રૂપ ચારિત્ર પ્રાપ્ત થાય. એમાંથી પણ બીજા સંખ્યાતા સાગરોપમ ઘટે ત્યારે ઉપશમશ્રેણી આવે. અને તે સ્થિતિમાંથી પણ સંખ્યાતા સાગરોપમ ઘટે તો શ્રપકશ્રેણી મંડાય. આ બધો સ્થિતિ-હ્રાસ થવા માટે આત્મામાં કષાયની વિશેષ વિશેષ મંદતા થવા સાથે, અધ્યવસાયો(ભાવ)ની ઉત્તરોત્તર વિશુદ્ધિ થવી જોઇએ. સમકિતી જીવને ચઢવા માટે પહેલી શરૂઆત શ્રાવકપણાથી થાય છે, તેથી અહિં પહેલા ધર્મગુણ તરીકે શ્રાવકના અણુવ્રત બતાવ્યા. જો દેવ કે મનુષ્ય ભવમાં સમ્યક્ત્વ ગુમાવાય નહી, તો એક જ (મનુષ્ય) ભવમાં એમાંથી ગમે તે એક શ્રેણી સિવાય ઉપર કહેલું બધું પ્રાપ્ત થઈ શકે છે.

(૪) વ્રતપાલન અને આગમ-ગ્રહણ-ભાવન-પારતંત્ર્ય.

સૂત્ર-પડિવજ્જિઊણ પાલણે જઇજ્જા, સયાડડણાગાહગે સિઆ, સયાડડણાભાવગે સિઆ, સયાડડણાપરતંતે સિઆ।

અર્થ:-ધર્મગુણો પ્રાપ્ત કરીને એના પાલનમાં યત્ન રાખવો જોઈએ. સદા આજ્ઞાના ગ્રાહક બનવું જોઈએ. સદા આજ્ઞાને (દિલમાં) ભાવિત કરનારા થવું જોઇએ. સદા આજ્ઞાને પરતંત્ર બનવું જોઇએ.

વિવેચનઃ–આ રીતે ધર્મગુણોનો સ્વીકાર કરીને એનું પાલન કરવામાં બરાબર પ્રયત્નશીલ રહેવું જોઇએ. જેમ રત્નકરંડિયો કે મહામંત્રાદિ મળ્યા પછી એનું રક્ષણ ભારે ચીવટ અને તકલીફ વેઠીને પણ કરાય છે, તેમ અનંતકાલે પ્રાપ્ત થયેલા આ અપૂર્વ રત્નકરંડક-તુલ્ય ધર્મગુણોને સાચવવા હવે કહેવાતી વિધિ મુજબ પ્રવર્તવું જોઇએ. એ ખાસ ધ્યાનમાં રાખવાનું છે કે આમાં કદાચ કઠિણાઇનો અનુભવ થાય, તો પણ અતિ ટૂંકા એક ભવમાં વેઠેલી એ કઠિણાઈ આગામી અનંતકાળ ઉપર સત્ ચૈતન્યનો પ્રકાશ પાથરશે. તેમજ જ્યારે આપણા પોતાના આત્માનું સાચું અવેરાત પણ ધર્મગુણો જ છે, તો પછી પર એવી લક્ષ્મી અને વિષયો મેળવવા વેઠાતાં ઘણાં ય કષ્ટોની અપેક્ષાએ અહીં થોડાં પણ કષ્ટો ધર્મગુણો માટે ન વેઠીયે ? કષ્ટ વેઠીને સાગરચંદ્ર, કામદેવ, ચંદ્રાવતંસક વગેરેએ ધર્મગુણ પાળી મહાન કલ્યાણ સાધ્યાં.

ધર્મગુણના પાલનના પ્રયત્નમાં પહેલું એ, કે હંમેશા શ્રી જિનાજ્ઞાના **ગ્રાહક** થવું જોઇએ, એટલે કે શ્રી જિનાગમનું રોજ અધ્યયન અને શ્રવણ કરવું જોઇએ. પ્રશ્ન થાય કે અધ્યયન કર્યા પછી શ્રવણની શી જરૂર ? તો સમજવાનું કે જે વ્રતો–ગુણો સ્વીકાર્યા છે–એની તાત્વિક શ્રદ્ધા કેળવવા માટે તત્ત્વજ્ઞાન મેળવવું જરૂરી છે. એ માટે શાસ્ત્રોનું અધ્યયન–સ્વાધ્યાય કરવો (ભણવું ગણવું) તે જીવનનું એક પ્રધાન અંગ છે. આ કરવા ઉપરાંત પણ, શ્રાવકે ભલે ધર્મગુણો–વ્રતોનો શાસ્ત્રવિધાન જાણ્યાં તો ખરા, પરંતુ, શ્રાવકે ગુરુ પાસે જિનવાણીના ઉપદેશનું, શ્રાવકની સામાચારીનું તથા વૈરાગ્યનું શ્રવણ પણ રોજ કરવું જોઇએ. (૧) જો એ નહિ હોય તો એ અહિંસાદિના પાલનના અને વૈરાગ્યના ચડતા

પરિણામ બનવા સંભવ બહુ ઓછો રહે. પરિણામ ચડતા શું, કદાચ મંદ બનતા જવા સંભવ છે. (૨) જો શાસ્ત્રવિધાનોના રહસ્ય, યુક્તિ, દૃષ્ટાન્તો વગેરેનું શ્રવણ ચાલુ નહિ, તો એ અહિંસાદિ ગુણોની અધિકાધિક દૃઢ શ્રદ્ધા નહિ બને. (૩) વ્રતો સાથે શ્રાવકની સમાચારી અર્થાત્ આચાર-વિચારોનું ચાલુ શ્રવણ નહિ હોય, તો જુગ-જુના કુસંસ્કારોથી સહજ જેવી બનેલી મિથ્યા પ્રવૃત્તિઓ અટકશે નહિ. (૪) ગુરુમુખે શ્રવણ વિના તત્ત્વદૃષ્ટિ, સારાસાર વિવેક, શુભાશુભ ધ્યાનની પિછાણ, વગેરેની બાબી ઊભી રહેવાની, તેથી કેટલાંય વ્યર્થ અશુભ કર્મ બાંધશે. માટે જિનાજ્ઞાના શ્રવણની અતિ જરૂર છે.

આમ આજ્ઞાનાં અધ્યયન અને શ્રવણ જરૂરી હોવા ઉપરાંત આજ્ઞાનું ભાવન પણ અત્યંત જરૂરી છે. ભાવન એટલે આજ્ઞાનું ચિંતન-મનન કરી આત્માને એનાથી ભાવિત કરવો તે. તેથી આજ્ઞાના ભાવક બનાય. સાંસારિક ઉન્નતિનો બધી માણસ ઉન્નતિ-અભ્યુદયને ઉપયોગી એવી વાતો-સમાચાર-સલાહ કાન દઈને સાંભળનારો અને એનું શિક્ષણ લેનારો હોય છે, એમજ એનો સારી રીતે ચિંતક બની એને દિલમાં વણી લેનારો હોય છે. બસ આ રીતે આજ્ઞાને હૃદયમાં ઓતપ્રોત કરી લેવી જોઈએ; તે એવી કે તેથી હવે દિલની દૃષ્ટિ જગતની દૃષ્ટિમાં મળવાને બદલે જિનની દૃષ્ટિમાં મળતી રહે, એટલે સંસારની પ્રવૃત્તિમાં પણ હૃદયનું વલણ તથા વિચારણા આગમથી વિરુદ્ધ ન રહે બલ્કે આશ્રવ-સંવરના આગમે બતાવેલા વિવેકથી યુક્ત હોય, એની એજ વસ્તુ કે પ્રસંગ મોહની નહિ કિન્તુ જ્ઞાનની દૃષ્ટિએ જોવાય કે વિચારાય. તો જ અનેક વ્યર્થ કર્મબંધન અને

કુવાસના-દૃઢીકરણથી બચી જવાય, સુસંસ્કારોનો સંચય થાય, અને સાધુધર્મની પરિભાવના થાય, અર્થાત્ એની નજીક જવાય. આજ્ઞાનું ગ્રહણ અને ભાવન નહિ હોય તો તેથી આશ્રવ શું કે સંવર શું, એનો વિવેક નહિ રહેવાથી જ્યાં સંવર યાને પાપથી રક્ષણ સુલભ છે છતાં એજ સ્થાને આશ્રવ અર્થાત્ પાપોપાર્જન કરશે! જેમકે, (૧) ચૂલેથી ચહાની તપેલી ઉતારી, ચહા ઠંડી ન પડી જાય માટે ઢાંકી, એ રસના-ઇન્દ્રિયની આસક્તિરૂપ આશ્રવ સેવ્યો. એના બદલે એમાં જીવજંતુ ન પડે એ ઉદ્દેશથી ઢાંકી, તો એ હિંસાના રોકાણ રૂપી સંવર થયો. જ્ઞાનની દૃષ્ટિએ જોવાથી અહીં આશ્રવથી બચી સંવરનો મહાન લાભ મળે. એમ (૨) જે હીરાને અજ્ઞાન જગત બહુ કિંમતી બહુ તેજસ્વી અને સુખકારી સમજતું હોય છે, એજ હીરાને આ ભાવિત આજ્ઞાવાળો જ્ઞાનદૃષ્ટિથી રાગ કરાવનાર, આત્મગુણ ભૂલાવનાર અને દુર્ગતિદુઃખદાતાર મહા આશ્રવનાં સાધન તરીકે સમજે છે, દેખે છે. આ જાગૃતિ એ સંવર થયો. એમ (૩) જગતની દૃષ્ટિમાં સારા મઝેના લાગતા મેવામિઠાઈ એને કોળિયે કોળિયે ગૂંડાના ખંજર-ઘાની જેમ સ્વાત્માને ઘાયલ કરતા લાગવાથી, મેવા-મિઠાઇને સામાન્ય ભોજન કરતાં અધિક રાગ કરાવનારા, વધુ કર્મ બંધાવનારા, અને પરમાત્માથી વધુ દૂર રાખનારા તરીકે દેખે છે. આજ્ઞાનું આવું પરિચિંતન બની ગયા પછી તો એને હવે આજ્ઞાની જ પરતંત્રતા બહુ ગમે. એથી આગમમાં ફરમાવેલા ધાર્મિક અનુષ્ઠાનો અને ઔચિત્યના પવિત્ર કર્તવ્યો તરફ એ ખૂબ ખૂબ ખેંચાય. હૃદયની ય પરાધીનતાને સાંસારિક પ્રવૃત્તિઓ પ્રત્યેથી ખસેડી આ પવિત્ર આચારો અને ઉત્તમ

પ્રવૃત્તિઓ તરફ કેળવતો જાય. હૃદયનો સતત ઝોક જિનાજ્ઞા તરફ રહ્યા કરે.

(૫) જિનાજ્ઞા એ મંત્ર, જળ, શાસ્ત્ર, કલ્પવૃક્ષ.

સૂત્ર-आणा हि मोहविसपरममंतो, जलं रोसाइजलणस्स, कम्मवाहितिगिच्छासत्थं, कप्पपायवो सिवफलस्स।

અર્થ:-એનું કારણ, આજ્ઞા મોહવિષનાશક પરમ મંત્ર છે, દ્વેષાદિ-આગ બુઝવનાર પાણી છે, કર્મરોગની ચિકિત્સા છે, મોક્ષફળ દેનાર કલ્પવૃક્ષ છે

વિવેચન:- પ્ર૦-જિનની આજ્ઞાનું એટલું બધું માહાત્મ્ય શું કે એનાં આવાં શ્રવણ, અધ્યયન, ચિંતન અને પરાધીનતા વિના ન ચાલે ?

ઉ૦-હૃદયે આ ખૂબ જ ઠસાવવા જેવું છે કે **આજ્ઞા એ તો મોહવિષને ઉતારનારો પરમમંત્ર છે.** મોહમાં, રાગમાં, દ્વેષમાં અને હાસ્યાદિ તથા કામોદયમાં (૧) વર્તમાન આત્માની વિકૃત અને જુગુપ્સનીય અવસ્થા છે, (૨) આગામી કટુ કર્મવિપાકો અને કુસંસ્કારની દૃઢતા છે, (૩) સ્વપરના આત્મહિતને સાધવાના મળેલા અમૂલ્ય અવસરની બરબાદી છે, ઉપરાંત (૪) સ્વપરના આત્મહિતનો ઘાત અને અહિતનું ઉપાર્જન છે. મોહ-સેવામાં આવાં આવાં ભયંકર નુકશાનો રહેલાં છે, તે બધું આજ્ઞા (સર્વજ્ઞના આગમ-વચન)થી જાણવા મળે છે. આજ્ઞામંત્ર મોહવિષને નાબૂદ કરે છે.

સર્વજ્ઞ સિવાય બીજાનું શું ગજું કે એ જાણી શકે કે (૧) મોહની સૂક્ષ્મ અને વિવિધ લાગણીઓ અંતરાત્મામાં કેવી કેવી કામ કરી રહી હોય છે ? (૨) કેવા કેવા કર્મ-વિસ્તારના

અંધ-સંક્રમણ-ઉદ્વર્તના-અપવર્તના-નિકાચના વગેરે પ્રવર્તી રહેલ છે ? (૩) ભાવી કેવા કેવા કર્મના ઉદય આવનાર છે, અને કેવું કેવું કાર્ય કરવાના છે ? (૪)આજ્ઞા-પાલન કઈ વિધિએ કેવા કેવા ક્ષયોપશમ-કર્મનિર્જરા-પુણ્યબંધ કરાવે છે ?....ઇત્યાદિ. સર્વજ્ઞની આજ્ઞાથી એનું સચોટ જ્ઞાન થઈ ગયા પછી આત્મામાંથી મોહના ઝેરને હટાવવાનો વીર્યોલ્લાસ અને ઉદ્યમ પ્રગટે છે. આજ્ઞાનો અજ્ઞાની શું કરી શકવાનો ? એને તો મોહની ભયાનકતા જ નથી સમજાતી. એ તો મોહને હિતકારી દેખે છે. પરિણામ ? અનંત સંસારના ઘોર અંધારામાં ડૂબી જાય છે ! આજ્ઞાનો મહામંત્ર મોહના ઝેર અટકાવી નાબૂદ કરી પ્રકાશમય જીવન, પ્રકાશમય ઉત્થાન, અને પ્રકાશમય પ્રયાણ ઊભું કરે છે ! આજ્ઞાના મંત્ર વિના એ મોહનું ઝેર આત્મામાંથી કોણ કાઢે ?

ઇન્દ્રભૂતિ વગેરે ૧૧ બ્રાહ્મણ મિથ્યાત્વમોહમાં અટવાતા હતા, પણ એમને જિનેન્દ્ર ભગવાન શ્રી મહાવીરદેવનું મહામંત્ર-સમું વચન મળ્યું, એને એમણે ઝીલ્યું, અને એ જિનવચનરૂપી પરમમંત્રે એમનું મિથ્યાત્વ તથા અવિરતિ મોહનું ઝેર નાબૂદ થઈ જતાં એ ચારિત્ર લઈ પ્રભુના શિષ્ય અને ગણધર બની ગયા. અનંતા ગણધરો પણ જિનવચનમંત્રે નિર્મોહિ બન્યા.

આજ્ઞા એ જળ:—આટલું જ નહિ, આજ્ઞા તો દ્વેષ-અરતિ-શોક વગેરે અગ્નિને બુઝવનાર પાણી પણ છે. કેમકે, જે હૈયે આજ્ઞા વસી, એ હૃદયમાં હવે ઉપશમ અર્થાત્ કષાયનો અભાવ અને ઉદાસીનતા(જડ પરથી ઉઠી ગયેલું ચિત્ત, જડનું શુદ્ધદર્શન)ના મેઘ વરસે છે, પછી ત્યાં દ્વેષાદિ કેમ ટકી શકે ? એવા મેઘ ન વરસતા દેખાય તો આજ્ઞા હૃદયમાં વસી છે કે

કેમ, એની શંકા કહેવાય.

જિનવચન-જળમાં રોષ આદિ ઠારવાની અજબ તાકાત છે. **આચાર્ય શ્રી હરિભદ્રસૂરિજી મહારાજને** બૌદ્ધો પર ગુસ્સો ચઢેલો કેમકે બૌદ્ધોએ કરેલા પ્રપંચથી પોતાના બે મુનિ-હંસ-પરમહંસના મોત નીપજેલા. પણ એ વસ્તુ એમના ગુરુ આ૦ જિનભટ્ટસૂરિજીના ધ્યાનમાં આવતાં એમણે 'શ્રમણપણું ઉપશમપ્રધાન હોય છે 'उवसमसारं खु सामण्णं' એ જિનવચન સાથે સમરાદિત્ય અને અગ્નિશર્માના ભવોની ગાથા મોકલી. આ૦ શ્રી હરિભદ્રસૂરિજી મહારાજને એનાથી રોષ ઠરી ગયો.

આજ્ઞા એ ચિકિત્સાશાસ્ત્ર:—એવું જ આજ્ઞા (એટલે કે જિનાગમ) એ કર્મરોગને કેમ દૂર કરવો તેની સાધનાવિધિ બતાવનાર ચિકિત્સાશાસ્ત્ર સમાન છે. એના અનુસરણથી કર્મક્ષય અને મોક્ષ થાય છે.

અહીં એ સમજવાનું છે કે જગતમાં કર્મ જેવો કોઈ વ્યાધિ નથી. એ છે ત્યાં સુધી પીડા અને પરાધીનતા, ઈષ્ટ-અનિષ્ટના સંયોગ-વિયોગ, શોક અને પોક, ત્રાસ અને તલસાટ, દુઃખ અને દીનતા, અસ્વસ્થતા અને અરતિ....એ વગેરેથી આત્માએ હેરાન થવું જ રહ્યું. એને દૂર કરવા શ્રી જિનાગમમાં સચોટ ચિકિત્સા-પ્રકારો, અમોઘ ઈલાજો વર્ણવેલા છે. એથી અનેક પ્રકારના કર્મનો નાશ થઈ પીડાઓ મરી જાય છે.

જિનવચન ચોક્કસ પ્રકારની સાધનાપ્રક્રિયા બતાવે છે. **ઇન્દ્રનાગ તાપસ** બબ્બે ઉપવાસને પારણે બબ્બે ઉપવાસનું અજ્ઞાન કષ્ટ કરતો હતો. એ તપ અજ્ઞાન કષ્ટરૂપ એટલા માટે હતો કે બીજી બાજુ એના પારણાનિમિત્તે ઘરઘર ષટ્કાયજીવોના

સંહારમય પાકથી ભોજન તૈયાર થતાં, એમાંથી એ એક જ ઘર પારણું કરતો. એકવાર ભગવાન શ્રી મહાવીરદેવ જ્યાં સમોસર્યા છે એ નગરમાં એ આવ્યો. એના પારણા સમયે પ્રભુએ ગૌતમ-સ્વામીને મોકલ્યા. એમણે પ્રભુનું વચન એને જઈને સંભળાવ્યું 'भो अणेगपिंडिया ! एगपिंडिओ तं दट्ठुमिच्छइ ।'—' હે અનેક પિંડિક! તને એકપિંડિક મળવા ઈચ્છે છે. ' તાપસે પ્રભુ પાસે આવી પૂછ્યું કે ' હું તો એક જ ઘેરથી આહાર લઉં છું., તો અનેક પિંડિક શાનો ?' પ્રભુએ સમજાવ્યું કે ' ભલે તું તેમ કરતો હો, પણ તારા માટે અનેક સ્થાને પિંડ યાને ઘર ઘર ભોજન તૈયાર થાય છે, એ તારા નામ પર ચડે છે. ' જિન-વચનથી ઇંદ્રનાગનો દર્શનમોહ-ચારિત્રમોહનીય કર્મ વ્યાધિ દૂર થયો, અને તરત જ એણે ષટ્કાયજીવરક્ષા અને આહારની નિર્દોષ ગવેષણામય સાધુમાર્ગની દીક્ષા સ્વીકારી લીધી.

સંયતિ રાજા ક્રૂર શિકારી હતો, પણ એકવાર શિકાર અર્થે ગયેલો, એને મુનિ પાસેથી દયામય જિનવચન મળ્યાં; તેથી એના કર્મવ્યાધિની એવી ચિકિત્સા થઈ કે એણે શિકાર છોડ્યો ! એટલું જ નહિ; કિન્તુ સંસારમાં કર્મ-વિટંબણા દેખી સંસારનો પણ ત્યાગ કર્યો ! સંયતિ રાજા મુનિ બન્યો.

આજ્ઞાથી સર્વ કર્મ નાશ થઈ મોક્ષ મળે છે, એટલે આજ્ઞા એ તો શિવફળનું કલ્પવૃક્ષ છે. સ્વર્ગના કલ્પવૃક્ષો એની આગળ તુચ્છ છે. કેમકે એ કાંઈ મોક્ષ ન આપે. જ્યારે જિનાજ્ઞા બાહ્ય-આભ્યન્તર તપ દ્વારા કર્મનો ચૂરો કરી મોક્ષ આપે છે, માટે આજ્ઞાનાં ગ્રહણ-ભાવન-પારતંત્ર્યની જરૂર છે.

પ્ર૦–અણુવ્રતો લઈ લીધા એટલે ગુણ તો મળી ગયા, પછી આજ્ઞાના ગ્રાહક-ભાવક વગેરે થવાની શી જરૂર છે ?

ઉ૦–વ્રતોમાત્રથી બસ નથી. કેમકે દા. ત. બીજા અણુવ્રતથી એ જૂઠું તો ટાળશે, પણ સાચું બોલીને મળેલા લાભમાં મહાલતા અચકાશે નહિ ! અથવા, તેવા કોઈ પ્રસંગમાં દયાને ચૂકીને સાચું પકડી રાખશે ! પણ જો આજ્ઞા અર્થાત્ જિનવચનનું ગ્રહણ-ચિંતન-મનન હશે તો ધર્મનાં મૂળભૂત તત્ત્વ દયા મૈત્રી-ભાવ વગેરેને આગળ કરીને જ ચાલશે. એમ જિનવચનના ચિંતન-મનનના અભાવે પરિગ્રહના પરિમાણને ઓલંઘશે નહિ, પરન્તુ બાકી રહેલા પરિગ્રહમાં પોતે આનંદથી મશગુલ બનવામાં સંકોચ નહિ રાખે ! ત્યારે જીવને કહો કે 'તારી એ વિરતિ શું કરે જો પરિગ્રહને મહત્ત્વ આપવાનું ઊભું છે ?' ત્રસની હિંસા નહિ કરે, પણ સ્થાવરની હિંસા નિર્ભયતાથી કરશે ! અનીતિ ચોરી નહિ કરે, પરંતુ નીતિથી થતા પૌદ્ગલિક લાભમાં આસક્ત પૂરો બનવાનો ! નીતિ, સત્ય અને અહિંસાથી મળતી સાંસારિક સગવડ-ઋદ્ધિમાં જો કોઈ આડે આવતો હશે તો તેના ઉપર ગુસ્સો થવાનો, દ્વેષ થવાનો !' આ બધા દોષ ટાળવા માટે આજ્ઞાનાં ગ્રહણ, ભાવન (આત્માને આજ્ઞાથી ભાવિત કરવો તે) વગેરેની અતિ જરૂર છે. તેથી, વિરતિ લેવા ઉપરાંત, સાધક-શ્રાવક આગમે બતાવેલા જીવ, કર્મ, વગેરે તત્ત્વોનો, સમ્યગ્-વિધિ-વિધાનોનો, આચાર-વિચારોનો, હેયોપાદેયનો, સારો અભ્યાસી બને, હૃદયને એનાથી ભાવિત કરનારો ને એનું પાલન કરનારો બને, અર્થાત્ ભાવક બને, પાલક બને, અને પરતંત્ર બને. આજ્ઞાના ભાવન અને પારતંત્ર્ય માટે દેવગુરુનું વૈયાવચ્ચ

તથા ભક્તિ અને ઉપાસના, એમ તત્ત્વો તથા આચારોનું શિક્ષણ, પરમાત્મધ્યાન, વ્રત-પચ્ચક્ખાણ, ઇન્દ્રિયનિગ્રહ, કષાયજય.... ઇત્યાદિ અતિ જરૂરી છે. કેમકે, દા. ત. તત્ત્વોના અભ્યાસથી સાવદ્ય કાર્યમાત્ર એને આત્મહિતનાં ઘાતક અને હેય લાગે છે, તેથી સાવદ્યથી થતા પૌદ્ગલિક લાભમાં હર્ષ-રાગાદિ નહિ કરે. સાથેજ, આજ્ઞાવશ બીજા પવિત્ર આચારોથી કેળવાતો આત્મા દ્વેષની ભઠ્ઠીને ઓલવી નાખશે....વગેરે દોષોથી મુક્ત થઈ અંતે મોક્ષ પામે તે બધું આજ્ઞાના પ્રભાવે થાય.

તીર્થંકર ભગવાનો પણ પૂર્વજીવનોમાં જિનવચનરૂપી અમૃતનું સેવન કરતાં આગળ વધે છે, અને અંતે મોક્ષ પામે છે. પાર્શ્વનાથ ભગવાનના જીવે મરુભૂતિના ભવથી માંડી ઉત્તરોત્તર ભવમાં જિનવચનરૂપી કલ્પવૃક્ષની ઉપાસના કર્યે રાખી. અંતે ફળમાં દસમા ભવે એ તીર્થંકર થઇ મોક્ષ પામ્યા. જંબૂકુમારે ભવદેવના ભવથી જિનવચન-કલ્પવૃક્ષની આરાધના કરવા માંડી તો પાંચમે ભવે જંબૂસ્વામી બની મોક્ષ પામ્યા.

વળી સો મણ સાકરમાંથી ખૂબ પ્રક્રિયાએ સત્ત્વ (અર્ક) ખેંચ્યું હોય તો તેની કેટલી મીઠાશ? ગજબ ને? તેના એક કણમાં પણ કેટલી મધુરતા? છતાં તે સત્ત્વ લાખો મણ રેતીમાં ભળી ગયેથી તેની મધુરતા ક્યાંથી દેખાય? હા, તેનું પૃથક્કરણ કરવામાં આવે તો અર્ક-સત્ત્વ જુદું પડયેથી મધુરતા જણાય. આત્માની પણ તેવી જ સ્થિતિ છે. આત્માના પ્રદેશ પ્રદેશમાં અનંત આનંદ અને વીતરાગતાની મધુરતા ભરી પડી છે. પરંતુ અનંતા કર્મપ્રદેશો એમાં એકમેક-સેળભેળ થઇ થવાથી તે મધુરતા છૂપાઇ ગઈ છે. જિનાજ્ઞાની પ્રક્રિયાથી કર્મનું પૃથક્કરણ

થાય તો એ જરૂર પ્રગટ થાય. જિનાગમની કસ્તૂરીના પુટથી વાસિત આત્મામાંથી જુગજૂની અવળી આદતની બદબો નાશ પામતાં વાર નહિ. પછી તો શુદ્ધ સ્વરૂપે મોક્ષ થાય એમાં નવાઈ શી ?

આજ્ઞા એ ચિકિત્સા શાસ્ત્ર:—વળી **મિથ્યાત્વ-અવિરતિ અને કષાયરોગ તથા કર્મ-વ્યાધિ દૂર કરવા આગમ એ ચિકિત્સા-શાસ્ત્ર છે.** એમાં કર્મરોગ મિટાવવાના ચોક્કસ ઉપાયો અને વિધિવિધાનો (પ્રિસ્ક્રિપ્શનો) છે. એ સર્વજ્ઞ-વચન જ બતાવી શકે. એની ઉપેક્ષા કર્યેથી શું વળે ? આગમે બતાવેલા એ ઉપાયભૂત દાન, ત્યાગ, તપસ્યા, ઇન્દ્રિયદમન, પ્રભુની ભક્તિ, એ બધું વિરતિના પરિણામ વધારવા માટે છે; જેથી અવરતિ-મિથ્યાત્વ-કષાયાદિ રોગ ઘટતો આવે. 'એ દાનાદિ બધાની શી જરૂર છે ? આપણે તો અણુવ્રત લઈ લીધાં છે,' આમ લોચા વાળી રાંક જીવ હજી પણ અનાદિકાળની ઊંધી વૃત્તિ-પ્રવૃત્તિને જીવંત રાખી રહ્યો છે !!

જીવની એ કેવી અજ્ઞાનતાભરી આદત છે કે 'દેવગુરુને પોતાના તરીકે સારા ન સેવવા, પણ શરીરને પોતાનું ગણી સારું સેવવું ! ઘર દુકાન પૂર્ણ સંભાળવા, અને મંદિર ઉપાશ્રયની સામેય ન જોવું ! ધર્મ ખાતર કાંઈ ન કરવું, અને ઘર ખાતર બધું કરી છુટવું ! ધર્મક્ષેત્ર માટે ન ઘસાવું, પણ સંસાર-વ્યવહાર માટે બહુ ઘસાવું ! પરમાર્થ માટે હૃદયથી રાતી પાઈ ન ખરચવી, જ્યારે ઘર અને દુકાન પાછળ હોંસથી ધનનો ધુમાડો કરવો ? વગર કહ્યે તૈયાર, અને આત્માની વાત-વસ્તુમાં પ્રેરણા છતાં પ્રમાદ અગર ઉપેક્ષા ! ' આ બધો અનાદિ કાળનો મોહનો

કુઅભ્યાસ છે. મોહ શીખવે છે કે 'ત્યાગ તપ તો શક્તિ અને ભાવના મુજબ કરવાના. વળી વિરતિમાં તો વ્રત પાળવાનું આવે, પણ ત્યાગ તપ નહિ. ત્યાગ તપ કરવા એ તો ઇચ્છાની વાત છે. વળી ધન વગેરે પરિગ્રહનું પરિમાણ જ અલ્પ રાખ્યું છે, ત્યાં દાન કયાંથી થાય?' મોહાન્ધને આવા આવા કેઇક ઊંધા ખ્યાલો છે. **જ્યાં સુધી આત્માને રાગદ્વેષના ગલબંધથી ગુંગળામણ, અને અજ્ઞાનમિથ્યા જ્ઞાનના ઝેરથી સન્નિપાત પીડે છે, ત્યાં સુધી એ જડને જ સમર્પિત રહેવાનો,** ત્યાં સુધી ધર્મને અર્પિત થવાનું અને ધનભોગ સુખભોગ અને આત્મભોગ આપી ધર્મ સેવવાનું એને મુશ્કેલ! પણ જો અમૃત-સમી આજ્ઞાનો ગ્રાહક ભાવક અને પરતંત્ર બને, તો જરૂર એ ઝેર અને સન્નિપાત ઊતરી જાય, મોહરોગ-કર્મરોગની જિનાજ્ઞાનુસાર ચિકિત્સા થાય, અને એ રોગ નાબૂદ થાય.

(૬) અકલ્યાણમિત્ર-ત્યાગ.

સૂત્ર-વજ્જિજ્જા અધમ્મમિત્તજોગં । ચિંતિજ્જાભિણવપાવિए ગુણે, અણાઇભવસંગए અ અગુણે । उदग्गसहकारित्तं अधम्ममित्ताणं, उभय-लोगगरिहअत्तं, असुहजोगपरंपरं च ।

અર્થ:-અધર્મ મિત્રનો સંપર્ક ત્યજવો. વિચારવું કે (અહિંસાદિ) ગુણો નવા પ્રાપ્ત થયા છે, (હિંસાદિ) દોષ અનાદિ સંસારના લાગેલા છે, અધર્મમિત્ર એને અત્યંત સહાયક છે, ઉભય લોક માટે નિંદ્ય છે, અને અશુભ વ્યાપારની પરંપરા (ચલાવનારા) છે.

વિવેચન:-સાધુજીવનની પવિત્ર અને સુંદર અવસ્થા

માટેની યોગ્યતા કેળવવા છઠ્ઠી વસ્તુ આ છે કે 'અકલ્યાણમિત્રોનો સંપર્ક ત્યજવો.' અકલ્યાણમિત્ર એટલે સામાના આત્માનાં કલ્યાણના ઘાતક, હિતશત્રુ, દા. ત. જુગારી વ્યસની ચોર દુરાચારી વગેરે મિત્ર બનીને સામાને એ જ જુગાર વગેરેનો રસિયો બનાવી આત્મહિતનો મહા ઘાત કરે છે, માટે એ અધર્મમિત્ર છે. એમ જે જૂઠડફાણ, નિંદા, કુથલી, પાપભાષા, વિશ્વાસઘાત વગેરેમાં પ્રેરે છે, હિંસક ક્રિયાઓમાં તાણે છે, ક્રોધ-મદ-માન-માયા-કપટ-તૃષ્ણા-મમતા વગેરે કષાયોમાં જે ઘસડી જાય છે, અભક્ષ્યભક્ષણ-અસેવ્યસેવન-અપ્રશસ્યપ્રશંસાદિના જે પ્રેરક બને છે, એ બધા અકલ્યાણમિત્ર છે. ટૂંકમાં પરલોક બગાડે એવા દોષ-દુષ્કૃત્યમાં, જડના રંગરાગમાં અને આહાર-વિષય-પરિગ્રહાદિ સંજ્ઞાઓની ગુલામીમાં ફસાવનારા છે, પછી તે ચાહ્ય મવાલી મિત્રના કે વ્યવહારથી સગાસ્નેહી-પાડોશીના યા ઉપદેશક ગુરુના લેબાશમાં હોય, અરે માબાપ, પતિ-પત્ની કે પુત્રના રૂપમાં હોય. જો એ ભયંકર મોહની પરિણતિ જ વધારતા હોય, બાહ્યભાવનો નશો જ ખીલવતા હોય, ને સંસાર-રસિકતા જ પોષતા હોય, તો એ અધર્મમિત્રો છે. એક બાજુ જીવ શ્રાવકનાં વ્રત તો લે, પણ બીજી બાજુ અકલ્યાણમિત્રોનો સંબંધ ન છોડે તો કઇ દુર્દશા પામે એ વિચારો.

પ્રશ્ન-તો શું એવા અકલ્યાણમિત્રની ગરજ સારતા સગા-સ્નેહીને મૂકી દેવા ?

ઉત્તરઃ-ઉત્તમ માર્ગ તો એ છે કે સંસારમાં જે કોઇ અકલ્યાણમિત્ર છે, તે સર્વનો સર્વથા ત્યાગ કરવો. પણ તે ન બને. તો તેવા સગાંસ્નેહીઓને કલ્યાણમિત્ર બનાવવા. 'જે ઉચ્ચ

ગુણો ઉપશમ, સમાધિ, ત્યાગ, વૈરાગ્ય, તથા અહિંસા સત્ય વગેરે છે, તેનાં મૂલ્ય અગણ્ય છે; તે જ આત્માના સાચા ઉપકારી છે, એથી જ ભવિષ્યનો અંતનો કાળ ઉજ્જવળ બનાવનાર છે,' ઇત્યાદિ એમને હૃદયમાં સચોટ ઠસાવવું જોઇએ. આનંદ કામદેવાદિ શ્રાવકો મહાવીરપ્રભુ પાસે સમ્યગ્દર્શન અને વ્રતધર્મ પામી આવ્યા પછી ઘરે પત્નીને એ સમજાવી કલ્યાણમિત્ર બનાવી. તેથી એ પત્નીઓ જાતે ધર્માત્મા બની. પતિને ધર્મસાધનામાં સારી અનુકૂળ થઇ.

નંદમણિયાર:—આથી ઉલટું જો અકલ્યાણમિત્રરૂપ સ્નેહી-પરિવારના રંગમાં આપણે તણાયા તો આપણા બેહાલ થાય છે, પામેલો ધર્મ ઠેકાણે પડી જાય છે. નંદ મણિયાર શ્રી પાર્શ્વપ્રભુના શાસનનો શ્રાવક; પણ પાછળથી મુનિઓ અને ધર્મશ્રાવકોના સંગ છૂટી અકલ્યાણમિત્ર સંસારના દલાલોના સંગમાં તણાયો. એ લોકો તો અર્થ-કામના જ ગુણ ગાય. નંદ ત્યાં એ જોવું ભૂલ્યો કે 'આ મેં મુનિઓ પાસેથી અહિંસાદિ ગુણો નવા પ્રાપ્ત કર્યા છે, અને આ લોકો વાત કરે છે તે આરંભ-પરિગ્રહાદિ દોષો તો અનાદિના છે જ. એને આવા કુસંગથી ઉશ્કેરાવાનું અને દૃઢ થવાનું થશે! માટે આનાથી આઘો રહું!' ના, આ જોયું નહિ, તેથી કલ્યાણમિત્રનો સંગ છોડી અકલ્યાણમિત્રોના સંગમાં રહ્યો ધર્મ અને ગુણોમાં શિથિલ થઈ અસંખ્ય અપ્કાય જીવ અને બીજા અગણિત ત્રસ જીવોની હિંસામય વાવડીમાં ધર્મ માની વાવડી બંધાવી. એની ખુશીની લેશ્યામાં તિર્યંચગતિનું આયુષ્ય બાંધી મરીને એમાં જ દેડકા તરીકે ઉત્પન્ન થયો!

આ પરથી સમજવાનું છે કે આપણે કુટુંબીઓ શું, કે બીજા શું, એમને કલ્યાણમિત્ર બનાવવા જોઇએ, જેથી એ

આપણને અહિંસાદિ ધર્મ-ગુણોમાં સહાયક બને.

જાતે પણ વિચારવું કે અહિંસાદિ ગુણો નવા પ્રાપ્ત કરેલા છે. કારણ ? એ જો અનાદિકાળથી જીવની સાથે આવ્યા હોત, તો તો તેની ઉપર મમત્વ હોત, એ (ગુણો) ભૂલાય છે તે ન ભૂલાત. નવા છે માટે એને ખૂબ સાચવવાના, બીજા સંયમનોથી સાચવવાના. જ્યારે હિંસા, લોભ વગેરે દુર્ગુણો અનાદિના છે, કેમકે અવિરતિ અનાદિની છે, માટે એનાથી બહુ સાવધ રહેવા જેવું છે, રખે એ જાગી ન પડે ! આ શ્રેષ્ઠ ભવમાં ગુણોને ખૂબ પોતાના કરવાના અને યાદ કર્યા કરવાના છે, તેમ દુર્ગુણોને ભૂલવાના છે, અળખામણા કરવાના છે. અહીં એ નહિ થાય તો **દુર્ગુણોને ભૂલવા માટે માનવ ભવથી બીજો સારો ભવ મળવો મુશ્કેલ છે.** દોષોથી તો દીર્ઘ દુર્ગતિ અને અખંડ સંસાર થશે !

જીવને એ જ સમજાવવા જેવું છે કે ' ક્ષણજીવી સંપત્તિ અને વિષયસુખો માટે દોષો જે સેવાય છે, શું તેનાં પરિણામરૂપે નીપજનાર દીર્ઘ દુર્ગતિ અને અખંડ સંસાર તને ખપશે ? જો નહિ, તો નક્કી કરી દે, કે ' દોષની રમત પૂર્વે બહુ કરી, હવે ન જોઇએ, હવે તો ગુણોનું જ જીવન જોઇએ. ' એટલા માટે જ અકલ્યાણ મિત્ર સાથે સબંધ ન રાખવો. અકલ્યાણમિત્રો તો હિંસાદિ દોષોના અત્યંત સહાયક છે. એમના સંબંધથી હિંસાદિ પગભર રહે છે. એ આ લોક પરલોકની ચિંતાથી રહિત હોય છે. આ ભવ અને ભવાંતરમાં વાસ્તવિક હિત, શુભ અને શાન્તિ કઇ ? અને શામાં છે ? તેનો વિચાર જ તેને નથી. તેથી અહિત, અશુભ અને અશાંતિ ઊભી થાય એવી સલાહ, સૂચના, પ્રેરણા, અને યાવત્ બલાત્કાર પણ તે દુર્ગુણોને આચરવા

માટે કરે છે; એ પાપોમાં સંમતિ આપી એને વધાવી લેનારા હોય છે. દા. ત. **આજે** પૈસા ઘણા છે તો તે કહેશે કે 'બીજી **પેઢી** ખોલો. બંગલા મોટર વગેરે વસાવો, ધંધો ગમે તે કરો પણ **પૈસા** ભેગા કરો. કસર ન કરતા, સારી રીતે ખાઓ, પીઓ, ભોગવો,' આવી પાપ-વૃદ્ધિની જ સલાહ આપે છે. કલેશ-કલહ, અહંકાર-દંભપ્રપંચ, વિલાસ-દુરાચાર, અસત્ય-અનીતિ વગેરેની સલાહ અકલ્યાણમિત્રો આપતા રહે છે, સહાય પણ કરે છે. કેમકે એમાં એને રસ છે. આવા માણસોને 'દાન કરો, ત્યાગ-તપ કરો, અહિંસાદિ વ્રતો લો, સદાચારો પાળો, ધર્મશ્રવણ કરો, દેવ-ગુરુ-સેવા કરો, વડિલ જનોની આમન્યા રાખો, શાસ્ત્ર ભણો, શાસન-પ્રભાવના કરો, સાત ક્ષેત્રની ભક્તિ કરો....' આવી આવી સલાહ-ઉપદેશ આપવાનું કયાંથી આવડે ? એ તો પોતાના અધમ રસ, પોતાના તુચ્છ સ્વાર્થ અને પોતાના પૌદ્ગલિક આદર્શ મુજબ જ બીજાને દોરવાનો. એવા અકલ્યાણમિત્રના સંગમાં ફસાયા કે મર્યા ! ધર્મના એ લૂંટારા છે.

મહાવીરપ્રભુના જીવ મરીચિને દુરાગ્રહી કપિલ રાજકુમાર અકલ્યાણમિત્રનો યોગ થયો. મરીચિએ એને રાજી કરવા સંન્યાસી પરિવ્રાજકપણામાં પણ શુદ્ધ ધર્મ હોવાનું ઉત્સૂત્ર ભાષણ કર્યું. આમ મરીચિ નવા પ્રાપ્ત થયેલ સમ્યગ્દર્શન ગુણની દુર્લભતા અને મહત્વ ભૂલ્યા, અનાદિ-સિદ્ધ મિથ્યાત્વને જાગતું કર્યું, અને એથી એમને એક કોડાકોડી સાગરોપમ-પ્રમાણ સંસાર-વૃદ્ધિ થઇ ! અકલ્યાણમિત્ર કપિલ વળી શિષ્ય બન્યા પછી પણ આ મિથ્યાત્વદોષોમાં એવો સહાયક બન્યો હશે કે મરીચિએ એ દોષનાં પશ્ચાત્તાપ પ્રાયશ્ચિત્ત ન કરવાથી પછીના ભવોના ભવો

સુધી જૈનધર્મ અને સમ્યગ્દર્શનથી એ દૂર ફેંકાઈ ગયા ! ઉપરાંત અસંખ્ય એકેન્દ્રિયના ભવોમાં ભમ્યા ! અકલ્યાણમિત્ર મિથ્યાત્વ-આરંભ-પરિગ્રહ-કષાયાદિ દોષોમાં ઉદગ્ર-ઉગ્ર સહકારી છે, અત્યંત સહાયક માટે એનો ત્યાગ કરવાનું અહીં ખાસ કહ્યું.

કુબેરદત્ત ધર્માત્મા છતાં અકલ્યાણ-મિત્રના સંપર્કે ઠેઠ વેશ્યાગામી, માતા-પિતાને વિસરનારો અને સઘળી લક્ષ્મી ફના-ફાતિયા કરનારો બન્યો.

જંબૂકુમારનો કાકો **જિનદાસ** અકલ્યાણમિત્ર જુગારિયાની સંગતે જુગાર આદિ મહાવ્યસનનો લંપટ બન્યો. યાવત્ નિર્ધન ઉપરાંત જુગારીઓનો દેવાદાર થઈ એમના હાથે ભયંકર કૂટાયો. પછી ભાન આવ્યું કે આ સંગત ખોટી; તેથી હવે ભાઈ ઋષભદત્તના કલ્યાણસંસર્ગે ધર્મમાર્ગે ચઢી ગયો.

(૭) લોકવિરુદ્ધનો ત્યાગ : સ્વ-પર-અબોધિ.

સૂત્ર-**परिहरिज्जा सम्मं लोगविरुद्धे करुणापरे जणाणं न खिंसाविज्ज धम्मं; संकिलेसो खु एसा, परमबोहिबीअम्, अबोहिफलमप्पणोत्ति ।**

અર્થ:-લોક વિરુદ્ધનો સારી રીતે ત્યાગ કરવો. લોકો પર કરુણા-તત્પર રહેવું. ધર્મની નિંદા ન કરાવવી. એ ખરેખર સંક્લેશ છે. ઉત્કૃષ્ટ અબોધિબીજ છે, અને પોતાના માટે અબોધિ પેદા કરે છે.

વિવેચન:-અકલ્યાણમિત્રની જેમ લોકવિરુદ્ધ કાર્યપણ મહાઅનર્થકારી છે, માટે એનો ય ત્યાગ જરૂરી છે. માટે ધર્મગુણોના સ્વરૂપની વિચારણા, ભંગની ભયંકરતા, ગુણોનો

સ્વીકાર, આજ્ઞાનો અભ્યાસ અને આધીનતા, આજ્ઞા એ મંત્રાદિ, અકલ્યાણમિત્રનો ત્યાગ, સત્ય. અહિંસા વગેરે નવા ગુણોના અને હિંસાદિ અનાદિ દુર્ગુણોના સ્વરૂપનો પૂરો ખ્યાલ, એ છ ની જેમ (૭) સાતમું લોકવિરુદ્ધનો ત્યાગ કરવાનું કહ્યું.

એમાં આ લોક પરલોકથી વિરુદ્ધ જે કાર્યો તે તજવા– એમાં સાત વ્યસન, નિંદા, ચુગલી, ખરકર્મ વગેરે આવે; એની જેમ લોકને અશુભ અધ્યવસાય (ચિત્તસંક્લેશ) વગેરે થાય તેવું વર્તન પણ આવે. એવાં લોક વિરુદ્ધ કાર્ય ન કરવા. સાધુધર્મની પરિભાવના કરવાવાળો તો લોકો પર દયાભાવવાળો હોય. તેથી પોતાની તેવી પ્રવૃત્તિ નિમિત્તે લોકોને અધર્મ ન થાય, તેનો પૂરતો ખ્યાલ રાખવાવાળો હોય.

પ્ર૦–મોહાંધ માણસ કોઈ ધર્મી જીવોને પોષધ કરવા જતા જોઈને, 'આ બધા ભગતડાઓએ આમને આમ દેશને પાયમાલ કરાવ્યો છે,' એમ વિચારે બબડે, ત્યાં પોષધ એ લોકવિરુદ્ધ ન ગણાય ?

ઉ૦–ના, કેમકે, એ અશુભ અધ્યવસાય ધર્મી જીવોએ નથી કરાવ્યો, તે તો તેની અંદર પડી રહેલો જ હતો, તે જરા પ્રગટ દેખાયો. પણ પોષધવાળો લઘુનીતિ ગમે ત્યાં કરવા બેસે, તેનાથી લોકોને જે ઘૃણા થાય અને ધર્મ–ધર્મી ઉપર અભાવ થાય, તે તો આ અનુચિત પ્રવૃત્તિ નિમિત્તે થયું કહેવાય; માટે એનો ત્યાગ કરે. એક માણસ નવકારશી કરીને ઘણાં સાધર્મિકને જમાડે તે કેટલાકને ન રુચતું હોય, તો તે પ્રવૃત્તિ લોકવિરુદ્ધ ઠરી કે નહિ ? ના, તે લોકવિરુદ્ધ નહિ. પરંતુ જ્યારે કોઈ માણસ તેનીજ પાસે ગરીબી અવસ્થાને અંગે પાંચ રુપિયાની મદદ

માગે, અને છતી શક્તિએ તે ન આપે તો તે લોકવિરુદ્ધ કહેવાય. ધર્મકાર્યમાં આમ ઘણા પૈસા ખરચવા છતાં પાંચ રુપિયા માટે આનાકાની કરે, ન આપે તો એ જાણવામાં આવતાં લોકો એની નિંદા કરે. 'જોયો ધર્મદંભી!' આગળ વધીને લોક ધર્મને વખોડે કે 'આમનો ધર્મ જ એવો છે,' અને ધર્મ પ્રત્યે દ્વેષી પણ થાય.

કેટલીક સામાન્ય પ્રવૃત્તિથી એકાદ માણસને તેની અણસમજ કે મૂર્ખતાને લીધે મનમાં લાગી જાય તે હજી ઉપેક્ષણીય હોય, પરંતુ જનસમૂહને ન લાગે તે માટે સાવધાન રહે. **ગુણનો ઉપાસક તો સામાન્ય પ્રવૃત્તિની પણ ઘણીજ કિંમત આંકે.** લોક બિચારા અધર્મ ન પામે, ધર્મની નિંદા કરનારા ન બને, ધર્મ પર તિરસ્કાર ન કરે, અવહેલના ન કરે,–એ દયા ધર્મીને નહિ આવે તો કોને આવશે? તેને આવવીજ જોઇએ. અને તેથી લોક અધર્મમાં પડી ન જાય તેવી તે સાવચેતી રાખે. પોતે બીજાને ધર્મ પમાડવો તો દૂર રહ્યો, પણ બીજાઓ પોતાના રહ્યા સહ્યા ધર્મને કે ધર્મ પ્રત્યેના આદર-સદ્‌ભાવને ગુમાવે, અને અનાદર-તિરસ્કારવાળા બને, એવું કેમજ આચરાય? એ અનાદાર વગેરે અશુભ ભાવ હોઈ સંક્લેશ રૂપ છે. બોધિ (ધર્મ) પ્રત્યે અરુચિરૂપ હોવાથી, એનું પરિણામ ઉગ્ર અબોધિબીજનું આવે છે. જૈનધર્મની પ્રાપ્તિના વિરોધી ભાવને ઉત્પન્ન અને દૃઢ કરનારું બને છે; કે જે ધર્મપ્રાપ્તિના કારણભૂત ધર્મઆદર-આકર્ષણ-પ્રશંસાથી, અર્થાત્ બોધિબીજથી એ લોકને અત્યંત દૂર રાખે છે, અને પોતાના માટે ય પરભવે અબોધિનું ફળ નીપજે છે.

લોકવિરુદ્ધ એટલે લોકના દિલમાં ધર્મ પ્રત્યે દુર્ભાવ કરાવે એવા વાણી વર્તાવ. દા ત. દાન તિરસ્કારથી દે; ભિખારીને રોટલી આપી પણ ગુસ્સાથી, 'લે મોં બાળ, સાંઢ જેવો થઈને ભીખ માગતાં શરમાતો નથી ?,'–એમ કહીને ભિક્ષા આપી. એથી પેલાનું દિલ ઘવાય, મનને થાય કે 'આ લોકોનો ધર્મ આવો ?'

ધર્મના અંચળા હેઠળ ઠગાઇ કરવી એ લોકવિરુદ્ધ કાર્ય છે. કેમકે જ્યારે એ ઠગાઇનો ઘટસ્ફોટ થાય છે, ત્યારે અનેક લોકો ધર્મ તરફ અભાવવાળા બને છે. એક શ્રાવક બહારગામ ગયો ત્યાં એક શેઠે એને પોતાના ઘરે આવકાર્યો. પેલાએ જોયું કે આ ભાઇ ધર્મપ્રવૃત્તિ સારી કરે છે, અને એથી લોકો એમની દુકાનેથી ખરીદી સારી કરે છે; પરન્તુ એક ભાઈ સાધર્મિકવાત્સલ્ય માટે આમને ત્યાં ઘી લેવા આવ્યા એમાં ત્રાજવાના ધડામાં કપટથી છાનીમાની પાંચશેરી સરકાવી દીધી, એ આ મેમાને જોયું. એને લાગ્યું કે આવી રીતે તો એ કેટલાયને ઠગતો હશે, માટે એને ગૂઢ શિખામણ આપવી. એ માટે એણે સાંજે સમૂહ-પ્રતિક્રમણમાં જઈ થોયનો આદેશ માગ્યો. આદેશ મળ્યો અલબત્ એ સમજતો હતો કે પ્રતિક્રમણ જેવી મહાપવિત્ર ક્રિયામાં આવી થોય ન બોલાય છતાં આ બોલવાથી એ ભાઇને શિખામણ લાગે અને લોકોને ધર્મના ઓઠા હેઠળ ઠગવાનું બંધ કરે તો સારું, એ હેતુથી આ પ્રમાણે થોય બોલે છેઃ—

શ્રાવકને ઘેર શ્રાવક આવ્યા,
કપટ જાળ દેખાણીજી;
પાંચશેરી સરકાવી ધડામાં,
ધર્મ ઓઠે ન પેખાણીજી...

આટલું બોલતાં તો પેલો શેઠ તરત સમજી ગયો, ગભરાયો, 'કોણ જાણે હવે આગળ શું'ય બોલશે !' એટલે તરત વચમાં જ કાઉસ્સગ્ગ પારી આ પરદેશીને ભેટી પડે છે. બાહ્યથી હરખ દેખાડે છે અને એના કાનમાં કહે છે 'ભાઇ સાબ ! માફ કરો, આ બોલશો નહિ, બીજી થોય બોલો.' લોકો સમજી ગયા અને કેટલાય ને એના પર અને એના ધર્મસુકૃતો પર અરુચિ થઈ.

પ્રતિજ્ઞાભંગ, વ્રતભંગ પણ લોકોને ધર્મ પર અરુચિ કરાવે છે. મોટા ઊછરંગથી જાહેર સમારોહપૂર્વક ચારિત્ર લીધું હોય, અને કેટલોક વખત પાળીને અનેકને આકર્ષ્યા હોય; પણ પછી એ જો ચારિત્ર છોડી દે અને એ જ લોક વચ્ચે ફરે, તો તેથી અનેકને ધર્મ પ્રત્યે અરુચિ થાય.

આપણી સારી પણ પ્રવૃત્તિ પાછળની એવી બેદરકારી કે જે લોકોને ચિત્તક્લેશ કરે એ ય લોકવિરુદ્ધ કહેવાય. દા. ત. સાધર્મિકવાત્સલ્ય તો જમાડ્યું, પણ લોકોના આંગણા આગળ કે રસ્તામાં પડેલા એંઠવાડ સાફ ન કરાવ્યા, તો લોકને જમાડનાર પ્રત્યે અને કદાચ આગળ વધીને સાધર્મિક-વાત્સલ્યનાં જમણ ઉપર પણ અરુચિ થાય કે આ લોકનો આવો ધર્મ ?' માટે સાવધાની રાખી લોકવિરુદ્ધ કાર્યનો ત્યાગ કરવો. કારણ આ છે,-

'લોક વિરુદ્ધ'ની ભયંકરતા

સૂત્ર—ન ખલુ ઇત્તો પરો અણત્થો અંધત્તમેઅં સંસારાડવીએ, જણગમણિટ્ઠાવાયાણં, અઇદારુણં સરૂવેણં, અસુહાણુબંધમચ્ચત્થં ।

અર્થ:-(આ પ્રમાણે ચિંતવે-) 'ખરેખર આ લોકવિરુદ્ધથી વધીને બીજો કોઇ અનર્થ નથી. એ સંસાર—અટવીમાં અંધાપો

છે, અનિષ્ટ નુકશાનોને પેદા કરે છે, સ્વરૂપે અતિ ભયંકર છે, અત્યંત અશુભ અનુબંધ-(બીજ શક્તિથી)થી યુક્ત છે.

વિવેચનઃ—લોકવિરુદ્ધ પ્રવૃત્તિ સામા જીવોમાં સંક્લેશ અને ધર્મ તરફ ગ્લાની-દુર્ભાવ કરતી હોવાથી એવા એ અનેક જીવોને ભવાંતર માટે પણ બોધિ યાને ધર્મ પામવાનું બીજ જે દૂર કરી મૂકે છે, તેમ પોતાને પણ બોધિ જે દુર્લભ બનાવે છે, એની ભયંકરતા વિચારીએ તો લાગે કે લોકવિરૂદ્ધ એ મહા અનર્થ રૂપ છે, સંસારરૂપી અરણ્યમાં એક અંધાપો છે. તેથી એવા ઘોર પાપકાર્યમાં ન ફસી જવાય માટે આ પ્રમાણે ચિંતવવું કે,—

લોકવિરુદ્ધ ત્યાગ માટે વિચારણાઃ—

લોકવિરુદ્ધ એ ઉગ્ર અનર્થ:-"ખરેખર! લોકવિરુદ્ધ કાર્યથી વધીને જગતમાં બીજો કોઇ અનર્થ નથી. કેમકે એનાથી અનેક લોકોને ધર્મ પ્રત્યે અભાવ-અરુચિ થાય, એથી એ ભવાંતરે પણ ધર્મપ્રાપ્તિ ન કરી શકે. ધર્મપ્રાપ્તિનું બીજ ધર્મ પ્રત્યે આદર છે, આકર્ષણભાવ છે. એ ઊભો હોય તો સદ્ગુરુનો સંયોગ વગેરે નિમિત્ત મળતાં ધર્મનું ઊંચું કલ્યાણ સ્વરૂપ જાણીને ધર્મને સ્વીકારવા ઉત્સાહિત થાય. પણ મૂળમાં જો એ આકર્ષણ જ ગુમાવી નાખ્યું, ને ઉલ્ટું વિરોધિભાવ હૃદયસ્થ થયો, તો પછી ધર્મ સંભળાવનાર મળે તો ય વિરોધિભાવના કુસંસ્કારને લીધે ધર્મસ્વીકાર શાનો કરાશે? એટલે આ રીતે લોકવિરુદ્ધ કાર્યનાં સેવનથી ભવાંતરે પણ ધર્મપ્રાપ્તિને અયોગ્ય બની જવાય! એથી અધર્મમાં જ ખૂંચ્યા રહેવાનું થાય! તેથી તો બિચારો ચોરાશી લાખ યોનિના ચક્રમાં ઘુમતો જ રહે! લોકવિરુદ્ધ-સેવન

સિવાય આવો મોટો અનર્થ બીજી કઈ વસ્તુ કરે? માટે કહ્યું કે લોકવિરુદ્ધ-સેવનથી વધીને બીજો કોઇ અનર્થ નથી. બીજી કઈ વસ્તુ આટલું બધું દુષ્ટ પરિણામ ઊભું કરે? એ તો લોક-વિરુદ્ધ સેવન જ એવી વસ્તુ છે કે જે સેવનારના દિલમાં એવો એક તીવ્ર સંક્લેશ યાને મોહભાવ ઊભો કરે છે કે 'મારે મારો સ્વાર્થ જોવાનો. બીજાને હું કચાં જોતો બેસું?' અર્થાત્ પોતાના નિમિત્તે બીજાઓ ધર્મ પ્રત્યે અભાવવાળા બને ભવાંતરે પણ ધર્મ પામવા અસમર્થ બને, ને જહન્નમની ખાડમાં જાય એની આને કોઇ પરવા નથી. આવું પરવા વિનાનું હૃદય એ અત્યંત કઠોર ગણાય, અતિ સંક્લિષ્ટ ગણાય. એ પોતાની સંક્લિષ્ટતા પોતાને પણ ધર્મથી વંચિત કરે છે, ધર્મનો નાલાયક ઠેરવે છે, અને સામાને પણ બોધિ બીજભૂત ધર્મપ્રશંસા-ધર્માકર્ષણથી આઘો જ રાખે છે. માટે ખૂબ જાગ્રત રહી લોકવિરુદ્ધનું સેવન ન જ કરું."

સંસાર વનમાં અંધાપો:-આવો સંક્લેશ,-મોહમૂઢ કઠોર ચિત્તપરિણામ.-વળી જૈનધર્મની અપ્રાપ્તિ અને જૈનધર્મ પ્રાપ્તિના બીજભૂત ધર્મપ્રશંસાદિનીય અપ્રાપ્તિ, એ આ સંસાર-અટવીમાં અનન્ય અંધપણું છે. મૂળે સંસાર એટલે વનવગડો, ઇષ્ટ મુકામ અને માર્ગથી ભ્રષ્ટ પ્રદેશ. એમાં વળી લોકવિરુદ્ધ-સેવન એટલે તો ધર્મમાર્ગ જડે જ નહિ. એ અંધાપમાં, વાસ્તવિક હિતમાર્ગનું દર્શનજ નથી થતું. એ તો ચિત્તના કોમળ પરિણામ જૈનધર્મની પ્રાપ્તિ અને એને તાણી લાવનાર ધર્મ-પ્રશંસા-આકર્ષણ એ ખરેખર ચક્ષુ યાને દર્શન-શક્તિ ગણાય, કે જે વાસ્તવિક હિતમાર્ગદર્શન કરાવે. બાકી એ ચક્ષુ વિના અધર્મ અને સંક્લેશની અંધતામાં તો ભવચક્રમાં ભ્રમણ અને

નરકાદિદુઃખમાં પતન થાય. જીવને આ મહાન અનિષ્ટ અપાય છે, ભયંકર નુકશાન છે. એને ઊભા કરનારૂં લોકવિરુદ્ધ-સેવન છે, સેવન પાછળ કામ કરતો ચિત્તસંક્લેશ છે.

લોકવિરુદ્ધ સેવનની ભયંકરતાઃ–માટે જ આ લોક-વિરુદ્ધ-સેવન અને ચિત્ત-સંક્લેશ સ્વરૂપે અતિ ભયંકર છે. એ અત્યંત અશુભ અનુબંધરૂપ છે, બીજ શક્તિરૂપ છે. એમાંથી આગળ ભવોમાં એવા કઠોર ચિત્તપરિણામની પરંપરા ચાલે છે, જે અનેકાનેક પાપો કરાવે છે, અને બીજાના ધર્મનાશની બેપરવાઇ રખાવે છે. વળી પોતાને ધર્મવિમુખતા અને દુઃખોની પરંપરા ચાલે એ તો જુદું. ત્યારે બીજાને ધર્મ પર અભાવ-અરુચિ-દ્વેષ થાય, એ પણ સ્વરૂપે અતિ ભયંકર છે. કેમકે એમાં જીવ પાછો અનાદિની તત્ત્વદ્વેષ-અતત્ત્વરુચિની રીતરસમમાં પડી જાય છે. વળી એ એ ધર્મદ્વેષના ચિત્ત-પરિણામ દૃઢ સતેજ હોવાથી અનુબંધરૂપ યાને બીજશક્તિરૂપ બની આગળ ભવોમાં ચાલુ રહીને ધર્મબીજભૂત ધર્મરુચિને જ અટકાવી દે છે. એનું પણ પરિણામ પાપાચરણ અને દુઃખપીડિતતામાં આવીને ઊભું રહે છે. તેમ પોતે આ બધી વસ્તુની ઉપેક્ષા કરે એ પણ અત્યંત અશુભ અનુબંધવાળો સંક્લેશ બને છે. આમ, લોકવિરુદ્ધસેવન જાલિમ અનર્થ કરે છે, એટલું જ નહિ, એની ઇચ્છા પણ ચિત્તના સંક્લેશને લઇને થાય છે, માટે એ ય ભયંકર છે. એટલા માટે કહ્યું કે સર્વે ધર્મસાધકોનો આધારભૂત લોક છે. તેથી લોકવિરુદ્ધ અને ધર્મવિરુદ્ધ કાર્ય દૂરથી તજી દેવા જોઇએ.

(૭) કલ્યાણમિત્રનો યોગ

સૂત્ર–સેવિજ્ઝ ધમ્મમિત્તે વિહાણેણં। અંધો વિવાણુકટ્ઠુએ, વાહિએ વિવ વિજ્જે, દરિદ્દો વિવ ઈસરે, ભીઓ વિવ મહાનાયગે। ન ઇઓ સુંદરતરમન્નંતિ બહુમાણજુત્તે સિઆ, આણાકંખી, આણાપડિચ્છગે, આણાઅવિરાહગે, આણાનિપ્ફાયગેત્તિ।

અર્થ:–કલ્યાણમિત્રને વિધિપૂર્વક સેવવા; તે, જેમ દોરનારને અંધ સેવે, વૈદ્યને રોગી સેવે, શ્રીમંતને દરિદ્ર સેવે, મહાનાયકને ભયભીત સેવે. કલ્યાણમિત્રયોગથી વધીને બીજું સુંદર નથી; એટલા માટે એના પર બહુમાનવાળો બને; (અને એનો) આજ્ઞાકાંક્ષી, આજ્ઞા સ્વીકારનાર, આજ્ઞાનો અ-વિરાધક તથા આજ્ઞાને અમલી કરનાર બને.

વિવેચન:–અકલ્યાણમિત્રનો ત્યાગ કરવાની વાત થઈ. પરંતુ હવે કોઇ સારો સંગ આદરવો તો જોઇએ ને? તો તેને માટે ધર્મમિત્રનો સંગ કરવાનું કહે છે. કેવી રીતે કરવો? વિધાનપૂર્વક. અર્થાત્, કલ્યાણમિત્રને સેવવો તે સારી પ્રતિપત્તિ એટલે સ્વીકાર-સત્કાર સાથે, અથાગ આદર અને આસ્થા સહિત. 'અધર્મમિત્રો નહિ, કિંતુ તમેજ મારા કલ્યાણમાં સાચા સહાયક છો,'–એવી હૃદયની આસ્થા સાથે સ્વીકાર એમનો થવો જોઇએ. આ જીવ એવો પાગલ છે કે એને દુનિયાની કોઈ અનુકૂલ જડ વસ્તુ આપે, અગર તે કેમ મેળવાય તેની સલાહ પ્રેરણા આપે, તો તેની પાછળ મરી ફીટે. ભલે જરા જેટલો લાભ મળે, તોય પેલા પર ખુશ થઈ જાય. પણ કલ્યાણ-મિત્રો આપણને ધર્મમાં જોડી આપે, તો તેનું કાંઈ નહિ!!

ત્યાં તેને કશું જ કિંમતી લાગતું નથી. આ ખોટું છે. આમ ને આમ જ સત્સંગ ફળતો નથી. ખરી રીતે સાચી ઉચિત ભક્તિ, વિનય, સત્કાર, પ્રેમ, આસ્થા, પક્ષપાત, બહુમાન વગેરે બધું વિધાન કલ્યાણમિત્ર પ્રત્યે સેવીને એનો સંગ રાખવો અતિ જરૂરી છે. કલ્યાણમિત્ર કોને કહેવો ? જે કોઇ આપણા આત્માનું કલ્યાણ સાધવામાં સહાયક થાય તે આપણો કલ્યાણમિત્ર. જેમકે મુનિપુંગવો, અને ગુણપ્રેરક ગૃહસ્થો. તેથી ઉલટું આપણા હિતનો અવરોધક કે પ્રતિબંધક થાય, અગર અહિતના માર્ગે ચઢાવે તે અકલ્યાણમિત્ર (હિતશત્રુ) કહેવાય. કલ્યાણમિત્ર તો હિત સાધવામાં સહાયક, પ્રેરક બને, સાધનામાં આવતી અગવડો વિઘ્નો દૂર કરે, ધર્મ સાધનાની પ્રશંસા કરી પ્રોત્સાહિત કરે, ધર્મસાધનામાં થતી ભૂલ પ્રેમથી સુધારી આપે, અથવા પ્રમાદમાં કષાયમાં કે દોષ-દુષ્કૃત્યમાં પડતા હોઇએ તો એ અટકાવે....ઇત્યાદિ.

કલ્યાણમિત્ર મદનરેખાઃ-

યુગબાહુ મોટાભાઈ રાજાના હાથે તલવારના ઘાનો ભોગ બનતાં તીવ્ર કષાય અને કાળી લેશ્યામાં ચડ્યો હતો. પણ એને કલ્યાણમિત્ર તરીકે પત્ની મદનરેખાનો એવો સુંદર યોગ હતો કે એણે આને અંતકાળે વિકટ સંયોગમાં કષાયમાંથી બચાવી અદ્‌ભુત સમાધિ આપી. વાત એમ બનેલી કે મદનરેખાના અતિ સૌંદર્ય-લાવણ્યથી મોહિત થઈ જેઠ રાજાએ એને બાનગીમાં પોતાની પટ્ટરાણી બનવા કહેવરાવ્યું. મદનરેખા મહાસતીએ એને કુશીલના ભયંકર ફળનાં કથન સાથે કહાવ્યું કે પોતે કાંઇ ન-ધણિયાતી નથી. કામાન્ધ રાજાએ એનો એવો

ખોટો અર્થ કર્યો કે એના પતિ યાને પોતાના ભાઇ યુગબાહુને ખત્મ કરાય તો એ રાણી તરીકે મળે. તેથી સમી સાંજે ઉદ્યાનમાં એકાંતમાં એ ભાઈ ભોળાઈ બેઠેલા ત્યાં જઈ વિનયથી નમન કરતા ભાઈ પર તલવારનો ઘા ઠોકી દીધો, અને ભાગ્યો. સતી સમજી ગઇ; હવે પોતાના શીલ પર અને નાના પુત્ર પર મહા આફત દેખે છે. છતાં એણે અત્યારે પોતાનો વિચાર પડતો મૂકી કલ્યાણમિત્ર તરીકે પતિના પરલોકનો વિચાર કર્યો. મરતા પતિને ક્રોધમાં પડેલો જોઇ કહે છે 'મહાનુભાવ! અત્યારે પરલોક જવા ટાણે આ ગુસ્સો? એ કેવા નરકગમનાદિ ભવ-ભ્રમણના રવાડે ચડાવી દેશે? માટે શાંત-પ્રશાંત-ઉપશાંત બની જાઓ. વાંક આપણા પોતાના પૂર્વ કર્મનો છે, એ કોઈ દુષ્કૃત્યથી ઉપાર્જેલું, તે અહીં હવે આ વિપાક દેખાડી રહ્યું છે. જવાબદાર એને લેણો. ભાઇ તો નિમિત્તમાત્ર છે. એમને ક્ષમા આપો. અને હવે તો તમે જવાનો અવસર છે માટે અરિહંતાદિ ચાર શરણ અને પરમેષ્ઠી-સ્મરણનું આલંબન કરો, જે અત્યારે સચોટપણે દુર્ગતિપતન અટકાવી તમને સદ્ગતિમાં લઇ જાય.' યુગબાહુ ઉપશમ-સમતા-સમાધિ પામ્યો. એમ કરીને પાંચમા દેવલોકે દેવ થયો. પછી તો એણે ય કલ્યાણમિત્ર બની, પતિના મૃત્યુ બાદ તરત જ જે જંગલમાં ભાગેલી મદનરેખા, કામાંધ વિદ્યાધર રાજાથી નંદીશ્વરમાં લઈ જવાયેલી, એને ત્યાંથી ઉપાડી અહીં સારા સાધ્વીજીનો યોગ કરાવી આપ્યો. ત્યાં સતીએ દીક્ષા લીધી.

કલ્યાણમિત્રની બલિહારી છે. ગૃહસ્થ કલ્યાણમિત્ર બનેલા પુત્રપુત્રી-માતાપિતા, પતિ-પત્ની, સાસુ-વહુ, દેરાણી-જેઠાણી

નણંદ-ભોજાઇ, મિત્ર-મિત્ર, સ્નેહી, પાડોશી, વગેરે અરસપરસ દેવ-ગુરુસેવા, દાનાદિ ધર્મપ્રવૃત્તિ, ક્ષમા-નમ્રતા-ઉદારતા-સહિષ્ણુતાદિ ગુણો, સારા આચાર વિચાર, વગેરે કલ્યાણની પ્રેરણા કરી શકે, પર્વારાધન, તીર્થયાત્રા, ઓળી-ઉપધાનાદિ તપ, ધાર્મિક પ્રસંગો વગેરેમાં જોડી શકે. સાધુ કલ્યાણમિત્ર એ બધાં કલ્યાણનો વિશેષ ઉપદેશ-પ્રોત્સાહન આપી શકે; તત્ત્વબોધ, મોક્ષમાર્ગબોધ, શાસ્ત્રાધ્યયન, વગેરે પમાડી શકે. દાન, વ્રત, તપ, જ્ઞાનાર્જન વગેરેમાં નિરુત્સાહ થનારને સ્થિરીકરણ કરી શકે.

૪ દૃષ્ટાન્તઃ-આવાં કલ્યાણમિત્રને શાની જેમ સેવવા ? એ બતાવતાં અહીં ચાર દૃષ્ટાંત આપી કહે છે કે-૧. આંધળો જેમ દોરનારને, ૨. રોગી જેમ વૈદને, ૩. નિર્ધન જેમ તવંગરને, અને ૪. ભયભીત જેમ નાયકને સેવે, એની માફક વિધાન યાને રીતિનીતિથી કલ્યાણમિત્રને સેવવાં. જગતમાં જીવ ઘણાને ભજે છે, સેવે છે, પણ કલ્યાણમિત્ર તેવા ગૃહસ્થ અને મુનિને વિશિષ્ટ રીતે ભજવા-સેવવાના છે. એ વિશિષ્ટ રીત આ દૃષ્ટાન્તોમાંથી સમજી શકાય છે, અને આગળ સૂત્રથી સ્પષ્ટ પણ કરે છે.

(૧) વનમાં ભૂલા પડેલા આંધળાને અટવી પસાર કરવાની હોય. તે પણ ભયાનક, વાઘ-વરુ આદિના વસવાટવાળી અને અનેક જંગલી ઉન્માર્ગ ભરેલી ! ત્યાં એને સાચા માર્ગે દોરી જનાર કોઇ હોશિયાર દયાળુ નિઃસ્વાર્થ માણસ મળે તો એની ઉપર ઓવારી જઇને એ આંધળો કેવો નમ્ર, ગરીબ અને સમર્પિત થઇને એને અનુસરે ? એના પર કેટલો વિશ્વાસ મૂકે ? કેવો બરાબર કહ્યા પ્રમાણે, દોર્યા પ્રમાણે, ધીમો કે જલ્દી, ટૂંકે કે લાંબે રસ્તે, વિસામા સાથે કે વિના ચાલે ? બસ, એ પ્રમાણે

ભવાટવીમાં ભૂલા પડી ગયેલા પણ બહાર નીકળી જવા ઇચ્છનાર અજ્ઞાનમૂઢ જીવે હિતમાર્ગે દોરી જનારા કલ્યાણમિત્રને સેવવાના-અનુસરવાના,-કલ્યાણમિત્ર પર એ ઓવારી જવાનું, એ અથાગ વિશ્વાસ ધરવાનો; એમના ચિંધેલા માર્ગે કણ્ણા બરાબર ચાલવાનું; ચાહ્ય માર્ગ લાંબો કે ટૂંકો, મનમાન્યો કે મનને ન રુચતો, કષ્ટ ઓછું કે વધુ, ગમે તે હોય. એમની આગળ નમ્ર ગરીબ અને સમર્પિત રહેવાનું. આ બધું વિધાન -રીતિ-નીતિ કહેવાય.

ગોવિંદ બ્રાહ્મણની પત્નીને જાતિસ્મરણ જ્ઞાન થવાથી, પોતે રુકમી સાધ્વીના ભવથી ચૂકેલી તે હવે પૂર્વજીવનમાં ચક્રવર્તીમુનિ બનેલી એનું સંયમ, તપ, શાસન, યાદ આવ્યા! પછી ત્યાં પતિ અને બીજાઓને સાચો ચારિત્રમાર્ગ ઓળખાવે છે. એ સાંભળીને બ્રાહ્મણને આ કલ્યાણમિત્ર લાગવાથી એના પર અને એના ચિંધ્યા માર્ગ પર ઓવારી જાય છે, પાકો વિશ્વાસ ધરી નમ્ર-ગરીબ-સમર્પિત બનીને પત્ની દીક્ષા લેતાં પોતે પણ ચારિત્રમાર્ગને અનુસરે છે.

(૨) એમ કોઈ રોગી કેમે ય રોગ મટતો ન હોય, ચેન પડતું ન હોય, દુઃખથી કંટાળી ગયો હોય, કોઈ રસ્તો એને સૂઝતો ન હોય, જીવન અકારું લાગતું હોય, હવે એને કોઈ કિમિયાગર અને ઘણાંના રોગ મટાડનારો વૈદ્ય મળી આવે તો એ એને કેવો સેવે? કેટલી શ્રદ્ધા, બહુમાન અને આતુરતાથી એનું નિદાન તથા ઉપાયવિધિ-સાંભળે? તેમજ એની ચિકિત્સાને અનુસરે? ભવરોગ અને કર્મરોગથી પીડાતાએ પણ એ રીતે ધર્મ-મિત્રને અપનાવવો. **જંબૂકુમારે** સુધર્માસ્વામીને એ રીતે સેવ્યા.

પછી એમાં રોગવર્ધક ૯૯ કોડ સોનૈયાની સંપત્તિ, ૮ અપ્સરાસમી નવોઢા અને ઘરવાસ મૂકવા પડે તો મૂકયા. કલ્યાણમિત્ર સુધર્મા-ગણધર પાસે જ શિષ્ય બની ગુરુએ કહ્યા બરાબર ચારિત્રરૂપી ચિકિત્સાપ્રયોગ આદર્યો. તો અંતે કેવળજ્ઞાન અને મોક્ષરૂપી ભાવ-આરોગ્ય પ્રાપ્ત કર્યું.

(૩) **એમ, કોઇ નિર્ધન,** ઘરબાર રોજગાર વિનાનો રાજ્યથી દંડાયેલો અને ભૂખે મરતા કુટુંબવાળો બની ગયો હોય, એને કોઇ રાજમાન્ય મહાન શ્રીમંત મળી જાય, જે એને કહે 'તું જરાય ચિંતા ન કરીશ, આવી જજે પેઢી પર, તારી બધી આફત ગઇ સમજ,' તો એના કેટલા અથાગ બહુમાન અને ભારે પરિશ્રમની તૈયારી સાથે પગ પકડે ? એજ રીતે આત્મ-સંપત્તિએ નિર્ધન જીવે કલ્યાણમિત્રને અનુસરવાનું છે. અલબત એની નિઃસ્વાર્થ શુદ્ધ કલ્યાણમિત્રતા જોઇએ; પછી તો કેમ ? તો કે પેલા શ્રીમંતની જેમ એ રાત કહે તો રાત, દહાડો કહે તો દહાડો, જે રીતે જે કોઇ જ્યારે જ્યારે કરવાનું કહે, તે રીતે તે તે વસ્તુ ત્યારે ત્યારે ભારે ઉલટથી આદરે, ઘોર શ્રમ અને કષ્ટ ઉઠાવે, ભારે ભોગ આપે, કશું પ્રતિકૂળ ન ગણે. **ગુણસેન રાજાને** બહુ મોટી ઉંમરે કલ્યાણમિત્ર વિજયસેન આચાર્ય મહારાજ મળ્યા, એમની વાણી સાંભળતાં પોતાની નિર્ધન ધર્મ-વિનાની સ્થિતિ સમજાણી, પછી તો એણે એમના એવા ચરણ પકડ્યા કે જીવન ધર્મથી રંગાઇ ગયું ! તે એવું કે સહેજ કોઇની શમશાનયાત્રા જોતાં વૈરાગ્ય વધી જવાથી રાજ્ય પુત્રને સોંપી તરતજ ઘરમાં ત્યાગી બની બેસી ગયા, અને રાતના દુશ્મન અગ્નિશર્મા દેવનો અગ્નિ-ધીખતી રેતીમાં શેકાઇ બળી જવાનો

ઘોર ઉપસર્ગ બહુ સમતાથી સહ્યો! અને સ્વર્ગે ગયા.

(૪) **એમ, કોઇ મહાભયના સ્થાનમાં** કે જુલ્મગારના ત્રાસ આક્રમણ વખતે બ્હી' ગયેા હેાય, અને એને કેાઈ આશ્રયદાતા સમર્થ નાયક શરણ-રક્ષણ આપવા તૈયાર થાય, એને કહે 'જરાય ગભરા ના, કેાણ તારેા વાળ પણ વાંકેા કરનાર છે? હું પડખે ઊભેા છું,' તેા એ મહાનાયકને કેટલા ઉલ્લાસથી કેવા બહુમાન સાથે, અને એને કેવેા પરતંત્ર બની સેવે? બસ એજ રીતે કલ્યાણમિત્રને સેવવાના છે. શ્રાવક દંપતી જિનદાસ અને સાધુદાસીના **બે બળદિયાએ** એમને એવી રીતે સેવ્યા કે એમની સાથે પર્વતિથિએ ઉપવાસ કરે, ધર્મશાસ્ત્ર સાંભળે,....યાવત્ મરણાન્ત ઘોર કષ્ટમાં એમની નિર્યામણા ઝીલી સમતા-સમાધિ અપનાવી! તેા મરીને એ કંબલ-શંબલ દેવ થયા, ત્યાં મહાવીર પ્રભુનેા ઉપસર્ગ નિવારનાર બન્યા!

વિધિસર કલ્યાણમિત્રને સેવવાનું આ ફળ, કે જાણે અંધને ચક્ષુ મળે, ઠેકાણે પડ્યો! રેાગીનેા રેાગ ગયેા! નિર્ધનને ધન મળ્યું! ભયભીતનેા ભય ટળ્યેા! માટે એ અંધ, રેાગી વગેરે સેવે તેમ કલ્યાણમિત્રને સેવવા. સમજવું કે

જગતમાં કલ્યાણમિત્ર મળવા બહુબહુ મુશ્કેલ છે. જ્યાં ને ત્યાં અકલ્યાણમિત્રના જ યેાગ થાય છે; સુખમાં ય એ અને દુઃખમાં ય એ. સગાં-સ્નેહી વગેરે શું કરે છે? એ સુખ વખતે, ઋષભદેવના જીવ મહાબળ રાજાને મળેલા વિષયાંધ મંત્રીઓની જેમ રંગરાગ, ભેાગવિલાસ, સત્તા-હકુમત વગેરેમાં પ્રેરે છે; ત્યારે દુઃખ વખતે જૂઠ, પ્રપંચ, હિંસા, ગુસ્સેા અભિમાન વગેરેની સલાહ આપી ખુવારીમય દુર્ગતિના દીર્ઘ

પંથે ચડાવી દે છે. એ તો નાગકેતુને પૂર્વભવે દુઃખમાં મહાભાગ્યોદયે કલ્યાણમિત્ર મળ્યો તો ઊંચે આવ્યા. જો અકલ્યાણમિત્ર મળ્યો હોત તો ઉગ્ર કષાયના રવાડે ચડાવી એને નીચે દુર્ગતિમાં પટકયો હોત.

નાગકેતુને પૂર્વ જીવનમાં ખેડૂત-અવતારે ઓરમાન માતાનો ત્રાસ હોઇ સલાહ માટે કલ્યાણમિત્ર શ્રાવક મળ્યો હતો. શ્રાવકે એ માતા સામે ઝઘડવા-કરવાની સલાહ દેનારો અધર્મમિત્ર ન બનતાં કલ્યાણમિત્ર તરીકે કહ્યું ' આ તેં પૂર્વે તપ નથી કર્યો, તેથી પરાભવ પામે છે. માટે તપ કર. પહેલાં અઠ્ઠમ તપનું મંગળ કર.' ખેડૂતે એ આવતા પજુસણમાં કરવાનું નક્કી કર્યું. ઝુંપડીમાં એકવાર એ સૂતેલો ને માએ ઝુંપડી સળગાવી દીધી. પેલો અઠ્ઠમની ભાવનામાં મરી શ્રીકાંત શેઠનો પુત્ર નાગકેતુ થયો. જન્મ બાદ થોડા જ વખતમાં એને પૂર્વ જીવનનું સ્મરણ થયું, ને ત્યાં અઠ્ઠમ કર્યો ! ધરણેન્દ્રે આવી એનો મહિમા કર્યો ! અને આ જ ભવમાં આગળ જતાં એ પ્રભુની પુષ્પ-પૂજામાં કેવળજ્ઞાન પામ્યા ! મહાવૈદ્ય જિનની ઉપશમની દવા આપીને એક કલ્યાણમિત્ર શ્રાવકે કર્મપીડિત અજ્ઞાન ખેડૂતને ક્યાં સુધી પહોંચાડે એવા તપ-ધર્મની સલાહ આપી ? માટે જ સૂત્રકાર કહે છે.

આ જગતમાં કલ્યાણમિત્રને સેવવાથી અધિક સુંદર શું છે ? માટે જ (૧) એ કલ્યાણમિત્ર પ્રત્યે એક ઉદાર ધનિકની જેમ ખુબ જ આદરભાવવાળા બનવું જોઇએ, (૨) વળી એમના આજ્ઞાકાંક્ષી બનવું, એટલે કે આજ્ઞાના અભિલાષી બનવું. અર્થાત્ કલ્યાણમિત્રે કોઇ આજ્ઞા નથી ફરમાવી તે વખતે પણ ' અહો ! તે મને આજ્ઞા ક્યારે કરે !' તેવી આકાંક્ષાવાળા બનવું. એક

મહા ઉપકૃત સેવકની જેમ આજ્ઞાની ઉત્કંઠાવાળા બનવું. (૩) તેવી રીતે જ્યારે આજ્ઞા ફરમાવે ત્યારે તેના સ્વીકારનારા બનવું. જેમ કોઈ ભિખારી કલાકોના કલાકો રખડવા છતાં ખાવાનું કાંઇ ન મળવાથી ભૂખથી પીડાઈ રહેલો હોય, તેવામાં તેને કોઇ અન્ન આપે, ત્યારે તે જેવા અને જેટલા આદરથી તેને ગ્રહણ કરે, તે પ્રમાણે આજ્ઞાને વધાવી લેવી જોઇએ. (૪) સાથે આજ્ઞાની વિરાધના ન જ થાય, એ તકેદારી રાખવી. તહત્તિ કરીને આજ્ઞા શિરસાવંદ્ય તો કરી લીધી, પણ પછી એથી વિરુદ્ધ વતર્ન કરે તો આજ્ઞા-વિરોધી ગણાય. તેમ ન થવું જોઇએ. કલ્યાણમિત્રની આજ્ઞાની વિરાધનાથી આત્મામાં દોષોની વૃદ્ધિ થાય છે, ગુણો દૂર રહે છે, અને ભવાંતરમાં દુર્ગતિ થાય છે. તેથી ફરી મંગળ આજ્ઞા મળવી મુશ્કેલ બને છે. (૫) વળી, આજ્ઞાનો ઉચિત રીતે અમલ કરવો જોઈએ. ઉચિત રીતિએ અમલ એટલે વેઠ રૂપે નહિ કે અરુચિથી નહિ, કિન્તુ બહુમાનથી અને પોતાની જાતને ધન્ય માનીને. વળી જેવી આજ્ઞા હોય, બરાબર તે રૂપે એનો અમલ કરવાનો. એમાં કદાચ અગવડભર્યું કે અણગમતું લાગે, છતાં એના અમલના મહાન લાભો છે. એથી જુગજૂના કુસંસ્કારો ભુંસાઈ સુસંસ્કારોનો વારસો મળે છે, કુપ્રવૃત્તિઓ અટકી સુપ્રવૃત્તિઓથી જીવન ઝગમગતું થાય છે ! કલ્યાણમિત્ર મુનિ પ્રત્યે આ ખાસ ધ્યાનમાં રહે.

'ભવની ભીતર ખાસ સેવવા યોગ્ય મારે કલ્યાણમિત્ર જ છે,' એવું નક્કી કર્યું, પછી તો એમની આજ્ઞાને પોતાના શ્વાસોશ્વાસમાં વણી લે. એથી જીવને જે અનાદિની સ્વચ્છંદચારિતાથી કર્મની મહાપરાધીનતા વેઠવી પડી હતી, તેને બદલે હવે

આજ્ઞાની પરાધીનતા સ્વીકારી, એટલે તો એ કર્મથી પૂર્ણ સ્વતંત્ર થવાના દ્વાર ખુલ્લા કરે છે. હવે કલ્યાણમિત્રની કલ્યાણ આજ્ઞા ઉપર તે એટલો બધો મોહિત થઇ ગયો છે કે જેથી પ્રતિપક્ષી મોહની તાકાત નથી કે તેને પોતાની તરફ જરા પણ આકર્ષી શકે, ભરમાવી શકે, કે પડછાયો સરખો પણ આના પર નાખી શકે.

(૮) ધર્મગુણયોગ્ય ગૃહસ્થાચાર-ક્રિયા

સૂત્ર-પડિવન્નધમ્મગુણારિહં ચ વટ્ટિજ્જા, ગિહિસમુચિએસુ ગિહિસમાચારેસુ, પરિસુદ્ધાણુટ્ઠાણે, પરિસુદ્ધમણકિરિએ, પરિસુદ્ધવઇકિરિએ, પરિસુદ્ધકાયકિરિએ ।

અર્થ:-સ્વીકૃત ધર્મગુણોને યોગ્ય વર્તન કરવું. (કયાં ?) ગૃહસ્થના આચારોમાં, શુદ્ધ ક્રિયામાં, શુદ્ધ મનની ક્રિયામાં, શુદ્ધ વચનની ક્રિયામાં, શુદ્ધ કાયાની ક્રિયામાં. ધર્મગુણોના સમર્થ કકલ્યાણમિત્રની સેવાદિની સાથે, ધર્મગુણોને છાજતું મન, વચન, કાયાનું વર્તન પણ જોઈએ. વિશેષ યોગ્ય પ્રવૃત્તિ તો પછી, પણ સામાન્યથી ય વર્તનેય ધર્મીને શોભે તેવું જોઇએ. ગૃહસ્થને યોગ્ય ભિન્ન ભિન્ન પ્રકારના આચાર-વ્યવહારોને વિષે સામાન્યથી વિશુદ્ધ આચરણવાલા તો બનવું જ જોઈએ. એ માટે શાસ્ત્રે જે આચાર, વિચાર, અને વાણીની શુદ્ધાશુદ્ધતા કહી છે, તે સમજી લઈને શાસ્ત્રે ફરમાવ્યા મુજબની માનસિક ક્રિયા એટલે વિશુદ્ધ વિચારસરણી રાખવી જરૂરી છે. એ વિચારદ્વારા એવી જોઇએ કે જેમાં માયાશલ્ય, નિદાનશલ્ય વગેરેનાં મિશ્રણ ન હોય; રસ-ઋદ્ધિ-શાતાગારવનો સંચાર ન હોય,

અપ્રશસ્ત કૃષ્ણાદિ લેશ્યાનો ઓપ ચઢેલો ન હોય, આર્ત-રૌદ્ર ધ્યાનાદિના ઉકરડા ન હોય, ક્રોધાદિ કષાયના રંગ ન છંટાયા ન હોય, ઈત્યાદિ. તેવી જ વચન અને કાયાની ક્રિયાવાળા પણ બનવું જ જોઇએ. એટલે કે વાણી અસત્ય, આક્ષેપ, કર્કશતા, અપ્રિયકારિતા, અપરિમિતતા વગેરેથી કલુષિત ન હોય, તેમજ કાયિક આંગોપાંગ કે ઇન્દ્રિયોની ચેષ્ટા (પ્રવૃતિ) એ બીભત્સતા, ક્રૂરતા, ઉદ્ભટતા ઉચ્છૃંખલતાદિથી રહિત હોય, અર્થાત્ વિચાર, વાણી તથા વર્તન એ સત્ય, સજ્જનતા અને શાસ્ત્રીયતાના પાયા પર રચાયેલા હોય; ઉદારતા, ગંભીરતા અને પ્રેમથી સુવાસિત હોય; વ્યાપક ઔચિત્ય, જીવો પર સ્નેહ-ભાવદયા, તથા સહિષ્ણુતા અને દીર્ઘ દૃષ્ટિથી ઓતપ્રોત હોય.

એક વૈદ્યનું દૃષ્ટાંત:—

'આચાર પ્રદીપ' નામના જ્ઞાનચારાદિ પંચાચારને વર્ણવતા શાસ્ત્રમાં આવે છે. એક વૈદ્ય પોતાના ધંધામાં ઘણો ડૂબેલો અને મૂઢ બનેલો હતો. મુનિના ઉપદેશથી એને ભાન થયું કે 'આમાં દવાઓ બનાવવા વનસ્પતિકાયાદિ જીવોનો કેવો કચ્ચરઘાણ કરવો પડે છે! ગ્રાહક તરીકે બિમાર માણસો ચાર દહાડા વધુ આવે માટે એની બિમારી લંબાય,....વગેરે માટે કેવી માયાવાણી અને ક્રૂર કાળી લેશ્યા આવી જાય છે! પૈસાનો મલિન લોભ કેવો પ્રવર્તે છે!'....ઇત્યાદિ. એવા પાપોથી ગભરાઈ એણે એ બધા અનુચિત વર્તાવ-વાણી-વિચાર લગભગ બંધ કરી દીધા, અને શ્રાવકના વ્રત પાળવા માંડ્યા. પણ વખત જતાં પાછો લોભ જાગ્યો અને શ્રાવકને અનુચિત એ પાપોની મલિન વિચારણાદિ પ્રવૃત્તિમાં પડ્યો. પરિણામે આર્તધ્યાનની બહુલતાએ

મરીને વનમાં વાનર તરીકે જન્મ્યો. ગૃહસ્થને અનુચિત વર્તાવ સેવવાની કેવી કટુ કર્મસજા ! એ તો ભવિતવ્યતા સારી કે ત્યાં કાંટો વાગવાથી અટકી ગયેલા મુનિને જોતાં પૂર્વજન્મ યાદ આવ્યો. ખૂબ પસ્તાયો, એણે મુનિનું વૈદું કર્યું. એમણે એને ઉપદેશ કર્યો. પછી તો એણે દેશાવકાશિક વ્રત લઈ પ્રસંગે પ્રસંગે એક નિયત અવકાશમાં રહી પાપક્રિયાઓ બંધ કરીને ધર્મધ્યાનમાં રહેવાનું કર્યું. એકવાર એમ શિલા પર વ્રતમાં સ્થિર રહેલા એને ભૂખ્યા સિંહે ફાડી ખાધો. પણ શુભ ભાવના જ પકડી રાખ્યાથી મરીને એ સ્વર્ગમાં દેવ થયો. અશુદ્ધ અને શુદ્ધ વર્તાવ-વિચારનાં ફળમાં આટલું મોટું અંતર છે !

(૯) મન-વચન-કાયાના અશુદ્ધ વ્યાપારોનો ત્યાગ

સૂત્ર-વજ્જિજ્જાણેગોવઘાયકારગં, ગરહણિજ્જં, બહુકિલેસં, આયઇ-વિરાહગં સમારંભં । ન ચિંતિજ્જા પરપીડં । ન ભાવિજ્જા દીણયં । ન ગચ્છિજ્જા હરિસં । ન સેવિજ્જા બિતહાભિનિવેસં । ઉચિઅમણપવત્તગે સિઆ ।

ન ભાસિજ્જા અલિઅં, ન ફરુસં, ન પેસુન્નં, નાણિબદ્ધં । હિંઅમિઅભાસગે સિઆ ।

એવં ન હિંસિજ્જા ભૂઆણિ । ન ગિણ્હિજ્જા અદત્તં । ન નિરિક્ખિજ્જા પરદારં । ન કુજ્જા અણત્થદંડં । સુહકાયજોગે સિઆ ।

અર્થ:-અનેકને પીડાકારી, નિન્દ્ય, બહુકલેશવાળા, ને ભવિષ્યને બગાડનારા આરંભનો વિચાર ત્યજે. પરને પીડા આપવાનું ન ચિંતવે. દીનતા ન વિચારે. હર્ષ ન ઉભરાવે. મિથ્યા આગ્રહ ન રાખે. ઉચિત મનને પ્રવર્તાવે.

અસત્ય ન બોલે. કર્કશ નહિ, ચાડી નહિ. અસંગત નહિ બોલવાનું. હિત અને પરિમિત બોલનાર બને.

એમ જીવોની હિંસા ન કરે. ધણીનું ન આપેલું ઉપાડે નહિ. પરસ્ત્રી સામું ન જુએ. અનર્થદંડ ન આચરે. શુભ કાયયોગવાળો બને.

વિવેચન:–પૂર્વ સૂત્રમાં સામાન્ય રૂપે કહ્યા પછી હવે વિશેષ રૂપે કયા કયા માનસિક વાચિક અશુદ્ધ વ્યાપારો ત્યજવા એ બતાવે છે. ધ્યાનમાં રહે કે સાધુધર્મ–મહાસંયમ–મહાચારિત્રની પરિભાવના યાને પૂર્વ તૈયારી કરવી છે એમાં માત્ર અહિંસાદિ અણુવ્રતો પર્યાપ્ત નથી, કિન્તુ મન–વચન–કાયાને અશુદ્ધ વ્યાપારોથી કલુષિત ન કરવાનું પણ સાચવવું જોઇએ. એ માટે,

(૧) માનસિક શુદ્ધિમાં,–(i) અનેક જીવોનો નાશ થતો હોય કે એમને નુકશાન થતું હોય એવા આરંભ–સમારંભ ન વિચારે. તંદુલિયો મચ્છ આરામથી મોં ફાડી પાડેલા મોટા મત્સ્યના મોંમાંથી ક્ષેમકુશળ નીકળી જતા માછલાને બાવાનો વિચારમાત્ર કરે છે, એમાં મરીને નરકમાં ચાલ્યો જાય છે! કોણિક મહાઆરંભમય યુદ્ધના માનસમાં મરીને છઠ્ઠી નરકે ગયો! માટે મગજમાં ઘાલતાં પહેલાં જ જોવાનું કે આ વિષયમાં અનેક જીવોનો નાશ નથી ને? (ii) લોકમાં બહુ નિન્દ્ય હોય તેનો વિચાર નહિ કરવાનો. દા. ત. ચોરી, છિનારી, મદ્ય, વગેરેનો. રૂપસેન રાજપુત્રી સુનંદા સાથે એકાંત મિલનાદિના વિચારમાં મરીને સાપ, કાગડો, હંસ, હરણિયો થઈ એના રૂપસ્પર્શના વિચારમાં ક્રૂર રીતે મરાતો ગયો. (iii) જે બહુ

કલેશકારી હોય, દા. ત. રગડોઝગડો, ખુનસવાળી શત્રુતા, કલેશભર્યા વેપાર-વહેવાર વગેરેનો વિચાર ન કરવો. અગ્નિશર્મા ગુણસેન રાજા પ્રત્યેના વૈરના વિચારમાં એને ભવોભવ મારી નરકગામી બનતો ગયો. અંતે અનંત સંસાર રખડ્યો. જે ભવિષ્યમાં બહુ દુઃખ-અનર્થકારી હોય, દા. ત. ક્રાન વિંધવાદિ ક્રૂર ખરકર્મ, કર્માદાનના ધંધા, સાત વ્યસન વગેરે, એના વિચાર પણ ન કરવા. અંગારમર્દક આચાર્ય કૈાલસીને જીવડા સમજી એને કચરવાના વિચારથી મરીને ઊંટ થયો. સાગરચંદ્ર શેઠ માલ-વેપાર વગેરેના રાતદિવસ વિચારમાં મરીને જિતશત્રુ રાજાનો ઘોડો થયો. સારાંશ, આવા સમારંભોના વિચાર ન કરવા. કેમકે એથી ચિત્ત મલિન, તામસી બને છે, શુભ વિચારો માટે અશક્ત બને છે.

(૨) પરને લેશ પણ પીડા કરવાનું ચિંતવવું નહિ. કેમકે **પરને પીડા એ પાપોપાર્જન દ્વારા પરિણામે પોતાને જ પીડારૂપ બને છે.** પરપીડાનો વિચાર નરકદાયી રૌદ્રધ્યાનમાં તાણી જાય છે. શ્રાવક તો જીવો પર મૈત્રીભાવ-દયાભાવથી ભરેલો કોમળ દિલનો હોય, એ બીજાને પીડવાનું શાનો ચિંતવે ? પોતાને મારનાર દુશ્મન પર પણ ક્ષમા વરસાવાની. એના પર એને સ્વપ્ને પણ ક્રૂરતા કયાંથી સ્ફુરે ? માતાને રાજી કરવા લોટના પણ કૂકડાને મારવાના ચિત્ત-પરિણામથી યશોધરાના પૂર્વ ભયંકર દુઃખદ તિર્યંચ-અવતારો થયા.

(૩-૪) વળી શ્રાવક, કાંઈ ધાર્યું ઈષ્ટ ન થયું કે અનિષ્ટ થયું તો, મનમાં દીનતા ન ભાવે, મન નીસાસા-ગરીબડાપણું-ઓશિયાળાપણું વગેરે ન અનુભવે. મનમાં જરાય ઓછું ન

લાવે. એ તો સમજે છે કે **'પર વસ્તુના કુરંગમાં આપણા મનનો રંગ શા માટે બગાડવો** ? લલાટના લેખમાં મીનમેખ ફેરફાર થાય નહિ એ હકીકત છે. તો દિવસ પછી નિશ્ચિત રાત પડતાં દીનતા નહિ એમ અહીંય શા સારૂ દીનતા ? વિધિ વાંકો એનું ચલાવે, હું મારું પ્રસન્ન-પ્રશાંત-ઉદાસીન ચિત્તધારાનું કામ ચલાવું.' એમ ઇષ્ટ આવી મળતાં કે અનિષ્ટ ટળતાં હરખઘેલો ન થાય. કેમકે એ ઇન્દ્રિયોને અને મનને ગમતું તો આત્માને રાગાંધ કરી સંસાર-જેલમાં વધુ જકડી રાખનાર છે, દુર્ગતિમાં દુઃખ દેનાર છે. **જેલમાં જકડી દુઃખ દેનાર જડ મેળવીને રાજી શું થવું** ? ત્યારે અનિષ્ટ ટળ્યું તો એથી કોઈ ભવના ફેરા ન મટ્યા; પછી ખુશી શાની ? વજ્રબાહુને બહુ સુંદર રાજકન્યા મળી પણ હરખ-હરખ નહોતો, તો એને પરણીને લઈ જતાં રસ્તામાં પર્વત પર મુનિને દેખી વંદન કરવા જવા ઇચ્છે છે. સાળો શ્યામસુંદર મશ્કરી કરે છે કે 'જો વૈરાગ્ય છે તો સંસાર ત્યાગવામાં વિલંબ શા માટે ? તમને કોઇનો અંતરાય નથી.' વજ્રબાહુ ત્યાં તરત ચારિત્ર લઈ લે છે ! બળદેવપૌત્ર સાગરચંદ્રને પોષધમાં શત્રુ બધી આંગળીમાં તાંબાની ચૂંકો ખોસે છે. છતાં સાગરચંદ્ર મનમાં દીન ન બનતાં સત્ત્વ રાખી શુભ ભાવનામાં રહે છે, ને કાળ કરીને સ્વર્ગે જાય છે. તાત્પર્ય, શ્રાવક ઇષ્ટ-અનિષ્ટમાં હર્ષ-ખેદ નહિ, પણ સમભાવ રાખે.

(૫) એમ, ખોટો આગ્રહ, અભિનિવેશ, પકડ ન સેવે. જેમાં કાંઈ સરવાળે તત્ત્વ નહિ, માલ નહિ, જે સ્વરૂપે કે પરિણામે મિથ્યા છે, ફજુલ છે, એના દુરાગ્રહ શા સેવવા કે 'આ મારૂં જ છે. એમાં ફેરફાર નહિ જ થાય....હું બરાબર જ વર્ત્યો

છું-બોલ્યો છું....ફલાણા સાથે હું ન જ બોલું....' વગેરે ? બોટા નિર્ણય બાંધી લેવામાં યા પોતાની વિશેષતા માની લેવામાં આ બોટી પકડ ઉભી થાય છે કે હું તો ન જ ભૂલું. એવા નિર્ણય દુરાગ્રહો બોટા છે. માનવજીવન તો ભૂતાવેશ જેવા અતત્ત્વનો વળગાડ કાઢવા માટે છે; ત્યાં એની પકડ શી ? નહિતર મોંઘેરો જીવન-કાળ અતિ અલ્પ અને અતત્ત્વો અમાપ ! એનાં ચિંતન-દુરાગ્રહમાં જીવન ઝટ પૂરૂં ! અને તત્ત્વપકડ-તત્ત્વચિંતન-તત્ત્વ-સેવનનો સોનેરી પુરુષાર્થકાળ ખત્મ !

માટે મનને અતત્ત્વમાંથી ઉઠાવી જિનાગમે કહેલ તાત્ત્વિક વાત વસ્તુમાં જ યોગ્ય રીતે પ્રવર્તાવવું જોઇએ. દા. ત. (i) જેવો સદ્‌વર્તાવ કે ભાષણ, તેવું મનમાં ચિંતન રાખવું, પણ મનની ઘેલી ગણતરીની પકડનું ચિંતન નહિ. દા. ત. ભાવના કે શક્તિ નહોતી છતાં દાન દેવું પડયું, તો પછી મનમાં લોચા ન વાળે કે 'આવા ને આવા ભીખણિયા જ મળે છે ! કયાં આપણે ફસાયા ? માગતા શરમાતા નથી ? જાણે એમનો બાપ અહીં થાપણ મૂકી ગયો છે ?....ટીપવાળા લક્ષ્મી નહિ, લોહી લેવા આવ્યા છે.....'વગેરે. કાયા-વાણીથી ઉત્તમ ક્રિયા હોય પણ દુરાગ્રહી મન અધમ ચિંતવે છે. (ii) યોગ્ય મન-પ્રવર્તન એટલે કે ન મળી શકવાની કે ન બની શકવાની વાત વસ્તુના બોટા અભરખા ન રાખવા. મનનું એમાં અનુચિત પ્રવર્તન છે. વેપારમાં નશીબ વાંકુ દેખાવા છતાં કમાઈના અભરખામાં ધંધો બેડતાં માણસ ખુવાર થાય છે. વાંકા સ્નેહીને મનાવવા જવાથી બે વધારે વિફરે છે. (iii) અનર્થ દંડના વિચારો બે અનુચિત

મનઃપ્રવૃત્તિ છે. પોતાની કર્મ-મૂડી મુજબ જ થવાનું બનતું હોય છે. માટે ખોટાં આર્તધ્યાન કરે નહિ. સમજી જ રાખે કે 'કાળ,' કર્મ કે ભવિતવ્યતાનાં સંચાલનમાં મારી દખલ-દરમ્યાનગીરી નકામી છે. મન ફોગટ શા સારૂ ડહોળું કે 'આમ થવું જોઈએ, ને આમ ન જ થવું જોઈએ? આ ઠીક થયું ને આ ઠીક નહિ....' એમ સિનેમાદિ કૌતુક, યુદ્ધ, દુનિયાના રંગ-ઢંગ, વગેરેના વિચાર ન કરે. તેમ, બીજાને પાપ સાધનો-અધિકરણો આપવાના, મોજ શોખ કરવાના, કે પાપોપદેશ પાપ સલાહ દેવાના વિચારો નહિ કરવા. આમ જાતે પણ અસત્ય, અનીતિ ચોરી, દુરાચાર, પરિગ્રહાસક્તિ, વગેરેના વિચાર નહિ સેવવાના, એનાથી થતા ધન વગેરેના લાભમાં ખુશીના કે બીજાની સંપત્તિ પર મોહવાના, યા ઇર્ષ્યાના વિચારો નહિ કરવાના. બધા સામે સમજી જ રાખવાનું કે 'એ આ જીવન ટકાવવામાં બિનજરૂરી અને નિષ્ફળ પાપ પ્રવૃત્તિ છે. **કિંમતી સમય પરમેષ્ઠીના સ્મરણાદિ વિચારોમાં ન જોડતાં આવા વ્યર્થ પાપ વિચારોમાં શા માટે લગાડું?**' (iv) એમ દાન, પરોપકાર, દેવ-ગુરુભક્તિ વગેરે સુકૃતો કરે પણ મન બગાડીને યા કર્યા પછી એના સંતાપ કરી સુકૃત બાળી નાખે, એવી વિચારસરણી-અધ્યવસાય એ અનુચિત મનક્રિયા છે. એથી ઉત્તમ ક્રિયાઓ પ્રત્યે દિલમાં ઊંધા ભાવ જાગે છે, મોહ વધે છે. **ધર્મ કરીને મોહને તોડવાનો કે પોષવાનો? આસ ખ્યાલમાં રહે કે ઉત્તમ પણ સામગ્રી કે કાર્યવાહી, ઉચિત મનઃપ્રવૃત્તિના અભાવે કથીરની બની ઉલ્ટી નુકશાનમાં ઉતરે છે!** માટે આ સુંદર ભવમાં તો નિર્ધાર જોઈએ 'કે ગમે તેમ થાઓ, પણ મનને અસુંદર નહિ

બનાવું.' આ નિર્ધાર પાછળ મનનું ઉચિત પ્રવર્તન જોઇએ. એ જીવમાત્ર પ્રત્યે સ્નેહ, દુઃખી અને દોષિત પ્રત્યે દયાભાવ, ગુણાનુરાગ, અનિત્યાદિ ૧૨ ભાવના, મહાપુરુષોના સચ્ચરિત્ર, પાપનો ભય પરલોકનો વિચાર, દેવ–ગુરુ–ધર્મ પ્રત્યે આંતર પ્રીતિ યુક્ત શ્રદ્ધા, ધર્મના મનોરથ, સ્વદુષ્કૃતનિંદા વગેરેમાં જ મન જોડાયેલું રાખવામાં આવે તો બને. અધમ જીવો આમ જ ઉત્તમ બન્યા છે.

હવે બીજી વસ્તુ શુદ્ધ ક્રિયાની એ માટે (૧) **અસત્ય ન બોલવું.** પૂર્વે બીજા વ્રતમાં આ કહ્યા છતાં અહીં ત્યાજ્ય વાચિક અશુદ્ધિઓના સંગ્રહમાં આને ફરીથી કહ્યું. જૂઠ કેમ ન બોલવું ? (i) જૂઠ બોલવામાં હૃદય માયાવી કરવું પડે છે; અગર (ii) વસ્તુની અજ્ઞાનતા સાથે અહંભાવ–માનાકાંક્ષાદિ પોષાય છે, યા (iii) ભયથી કાયર–નિઃસત્વ બનાય છે; અથવા (iv) હૈયે ખોટા રાગ, દ્વેષ હાસ્ય વગેરે ઝેરથી વ્યાકુળતા છે માટે જૂઠ બોલાય છે. પણ એ જૂઠથી દિલમાં શા માટે એ ચિકણી કલુષિતતાઓ દૃઢ કરવી ? **જૂઠ બોલવાથી ફરી જીભ જ ન મળે ! યા મળે તો ત્રાસના કલ્પાંત ભરી ચીસો પાડનારી મળે.** વસુભૂતિ જૂઠ બોલી નરકમાં જઈ પડ્યો. ધ્યાનમાં રહે, બીજાની ઉપર આળ–આરોપ ચડાવવામાં પણ ક્રૂર જૂઠ પોષાય છે, અને એ વળી દિલમાં મહા અધમતા–નીચતાને પોષે છે. જૂઠ બોલી બીજાને હલકા પાડવાની વૃત્તિ જાગે એ ક્ષુદ્ર હૃદયને લીધે બને છે, ને એમાં તો ભવાભિનંદીપણું આવવાથી મોક્ષ રુચિ ખતમ થઈ જાય ! ત્યાં ભયંકર કર્મ બંધાય ! સમરાદિત્યચરિત્રમાં એક પ્રસંગ આવે છે કે,

એક નણંદે પોતાના બે ભાઇઓનો પત્નીઓ કરતાં

પોતાના પર પ્રેમ-વિશ્વાસ વધારે છે કે ઓછો, એનું પારખું કરવા બે ભોજાઈ પર આળ ચડાવ્યા,–ખાનગીમાં એકને કહ્યું, 'સાડી સાચવજો,' બીજીને 'હાથ ચોકખા રાખજો.' પહેલો ભાઈ સમજ્યો કે 'પત્ની કુશીલ છે,' બીજો સમજ્યો કે 'પત્ની ચોર છે.' તરત જ એને પિયેર કાઢી મૂકવા તૈયાર થઈ ગયા. બેન અંદરખાને ખુશી થઈ ગઈ! ને બહારથી ભાઈને ધમકાવે છે, 'મૂરખ! કોણે આવું કહ્યું? મેં તો એમની નાની ઉંમરના હિસાબે ભવિષ્યમાં કયાં ય ન ફસાઇ પડે એ માટે સાવચેતી આપી હતી.' પત્યું. પરંતુ બીજા ભવે એ બાઈને લગ્ન બાદ તેડવા આવેલા એના પતિને એની કુશીલતાનો ભ્રમ થયો! તે એને લીધા વિના જ જતો રહ્યો, ને પછી કદી બોલાવી નહિ. બાઇએ પછી દીક્ષા લીધી. એક વાર બે શ્રીમંત બાઇઓના ઘરે ઉપદેશ આપવા એ જતી હતી; એમાં પેલી બહાર ટોલ્લે હીરાનો હાર ચડાવી અંદર સ્નાન કરતી હતી, ને સાધ્વી ગઈ. કોક ભૂતે કૌતુકથી ભીંત પરના મોર-ચિત્રમાં પ્રવેશ કરી ઊડી હાર ગળી જઈ પાછું ચિત્ર સ્થાપિત કરી દીધું. સાધ્વીને ભય લાગ્યો તે તરત ઉપાશ્રયે ગઈ; અને અહીં પેલી બેના પતિએ આરોપ ચડાવ્યો કે 'સાધ્વી સિવાય અહીં કોઈ આવ્યું નથી માટે સાધ્વીએ જ હાર ચોર્યો.' પોતાના પર આળ અને શાસનની–ધર્મની નિંદાથી સાધ્વીજીને કલ્પાંતનો પાર નથી, પણ પૂર્વકર્મનાં ફળ આગળ શું કરે? અલબત્ત અંતે એ તીવ્ર સ્વદુષ્કૃત ગર્હા કરતાં કેવળ-જ્ઞાન પામી. પોતાની પૂર્વ ભૂલ દેખાઈ. બીજી બાજુ ત્યાં પેલો હાર પ્રગટ થયો. પરંતુ પૂર્વ આરોપે ભાવ ભજ્યો.

ઉત્સૂત્ર ભાષણમાં વળી મહામૂઢ અને મિથ્યાત્વ પોષાય

છે એથી ભવોના ભવો જૈન ધર્મનું દર્શન નથી મળતું. મરીચિ, જમાલી વગેરે એથી રખડી પડ્યા. જૂઠથી બચાય તો આ બધા ભયંકર અનર્થોથી બચી જવાય.

(૨) સાચું પણ વચન કર્કશ ન બોલાય, કેમકે એ સામાના દિલ પર ઘા કરે છે. દા. ત. કોઈ આંધને કહે કે 'એસ આંધળા ! તને શી ખબર પડે ?' માતાને કહે 'એસ મારા બાપની વહુ ! ઓળખું છું તારા પ્રેમને.' અસત્ય બોલનારને કહે 'તમે જુઠ્ઠા છો.' ખરી રીતે તો અહીં કહેવાય કે 'ભાઇ તમે આંખે અખમ છો તેથી પ્રત્યક્ષ ન દેખાય.' 'મારી મા ! આપણા બેના અંતરમાં મને દુઃખ થાય છે. 'ભાઇ ! તમારું કહેવું મગજમાં બેસતું નથી.' કહેવાની વસ્તુ એની એ, પણ કર્કશ રીતે શા માટે કહેવી ? સોનાની પણ લગડી ઇનામમાં અગ્નિ-ધીખતી ન અપાય. મૃદુ વચન આદેય થશે, એવું કર્કશ-કઠોર ઘા જેવું વેણ નહિ. મહાવીર પ્રભુએ પોતાના મહાશ્રાવક શતકને કહ્યું, 'મહાનુભાવ તેં ધર્મમાં તને ઉપદ્રવ કરનારી પત્નીને, અવધિજ્ઞાનથી જોઈ ભલે સાચું કહ્યું કે 'તું નરકમાં જવાની છો,' પણ શ્રાવકથી એવું પરપીડાકારી કકર્શ વચન ન બોલાય.' અસભ્ય, ઉદ્ધત, મદાંધવચન પણ કર્કશ છે.

(૩) ચાડીચૂગલી એ પણ અનુચિત વચન પ્રયોગ છે. 'ચાડી'=એવી કોઇની ગુપ્ત વાત, રહસ્ય, દોષ-ખામી, વગેરેનું ગેઝેટીંગ ન કરાય. એમ 'ચૂગલી'=નિંદા ન કરાય. બંને ખતરનાક દોષ છે. એમાં જાતનો અહંભાવ, બીજા પર તિરસ્કાર, વધારીને બોલાવાનો સંભવ, સામાને એ ચાડીચૂગલીથી નીપજનાર નુકસાનની બેપરવાઈ, સાંભળનારને સાંભળીને વધતી કષાયની

આગ પર રાજીપો....ઇત્યાદિ મહા અનર્થો જાગે છે. **વિજયે** વર્ષો સુધી ગંભીર રહ્યા છતાં પત્નીનું રહસ્ય એક વાર પુત્ર આગળ બાનગીમાં બોલ્યું કે 'તારી માએ તો મને પહેલાં કૂવામાં ધકેલી દીધેલો ! આજે પ્રેમ દેખાડે છે ! તેથી હસવું આવ્યું.' પત્ની સાંભળી ગઈ કે તરત એને આઘાત લાગવાથી મોત નીપજ્યું.

(૪) **અનિબદ્ધ=અસંગત ન બોલવું.** અસંગત એટલે આડાઅવળાં સંબંધ વિનાના લવારા, ગપાટા, કુથલી, તેમજ સ્વ-પરના હિત સાથે સંગત નહિ એવી વિકથા-રાજ્યકથા, દેશ કથા, ભોજન કથા અને સ્ત્રી કથા,-તથા દર્શનભેદિની-ચારિત્રભેદિની વગેરે પાપકથા, એટલે કે જે સાંભળનારની દેવ-ગુરુ-ધર્મશ્રદ્ધા, તત્ત્વરુચિ, શુભ ભાવના, વ્રત-નિયમ, ધર્મક્રિયા વગેરે ઘવાય. આ ઘણું અનુચિત કહેવાય; કેમકે આપણે બીજાને એ શ્રદ્ધાદિ પમાડવા-વધારવાની વાત તો દૂર રહી, ઉલ્ટું એને ટક્કર લગાડવી અને તેથી સામો પાપમાં પાછો ઠેલાય, એ આપણમાં ધર્મની અવગણના, અને સામાને ધર્મ તરફ અરુચિના અનર્થને સરજે છે. ત્યારે વિકથા બાહ્યભાવ, આહારાદિસંજ્ઞાઓ અને કષાયોને પુષ્ટ કરે છે. કુથલી-ગામગપાટા એ વળી તદ્દન જડરસ-નિંદારસ-તત્ત્વધર્મકંટાળો વગેરેને પોષે છે.

અશુદ્ધ વાણીના આ બધા પ્રકારો ત્યજવા. એ માટે,

હિત-મિતભાષી થવું. 'હિતભાષા' એટલે સ્વપરને હિતકર એવા સત્ય વચન, પરમગુણાનુવાદ, પરમાત્મ સ્તુતિસ્તોત્ર, શાસ્ત્ર-સ્વાધ્યાય, તત્ત્વચર્ચા-ધર્મકથા, મહાપુરુષના ચરિત્ર-ઉપકાર--સુકૃતપ્રશંસા,-હિતોપદેશ વગેરે, અને સાધર્મિકની ઉપબૃંહણા-

–સમર્થન–પ્રોત્સાહન તથા ગુણ કે ધર્મમાં સીદાતાને સ્થિરીકરણ કરનારી વાણી. આમાં ને આમાં જ રક્ત રહેવાથી સહેજે નિંદા વિકથાદિ અટકે છે. **' મિત ભાષા '** એટલે પ્રમાણસર ઉદ્‌ગાર, જોખીને વિચારીને બોલ, ઇસારાથી ન પતે એટલું જ તે પણ તદ્દન જરૂરી કથન. આમાં ઘણું મૌન જેવું આવવાથી અસત્ય અજાણ્યે ઘુસી જતું અટકે છે; ને જોખી–વિચારીને બોલવાનું હોવાથી પણ કર્કશ–અપ્રિય અને અસંબદ્ધ ભાષણ તથા અસત્ય અટકે છે.

વિચારવું કે **' માનવજીભ એ તો માતા સરસ્વતી છે. એનો સબંધ પિતા પરમાત્મા અને એમના આદેશ સાથે જ હોય. એ સિવાય બીજે અસત્યાદિમાં એને જોડવી, એ તો માતાને વેશ્યા બનાવવા જેવું થાય.** બહુ પુણ્ય ખર્ચીને આ જીભ મેળવી છે, અને હિત–ભાષણ કરવાનું કયાં ઓછું છે કે અહિતમાં જોડવી ? પ્રિય એવું હિત વચન એ તો તપેલા વિશ્વ પર જળ–વર્ષા છે. હિત અને પરિમિત વચન એ પોતાના દિલની અંદર મેલી વૃત્તિઓને પોષણ અટકાવી સદ્‌વૃત્તિઓને પગભર રાખે છે. કાંઈ પણ બોલાય છે તે લગભગ આંતરિક કોઇ ને કોઇ વૃત્તિ પર. સારૂં હિતકરી જ બોલવું છે; તેથી અંદરમાં મેલી વૃત્તિને ફાવટ નહિ કે પોષણ નહિ મળે. પરમાત્મસ્તુતિ વગેરે હિતવચનરૂપી તંબોળ ચાવેલા મોંઢે અસત્ય, નિંદા, કુથલી વગેરે કોલસા ચાવવા જેવું ત્યાજ્ય લાગશે. અસત્ય–અહિત વચનથી આ ભવે અપયશ, વિરોધ, દુર્ભાવ આદિ અનેક વિપત્તિ અને વિશેષ પાપ પ્રવૃત્તિની તૈયારી રાખવી પડે છે; ત્યારે પરભવે કાં જીભ વિનાનો એકેન્દ્રિય

અવતાર મળે, યા તોતડા-બોબડા-મૂંગાપણું, કે જીભપર ચાંદા ફોલ્લાવાટ જેવી સજા આવી પડે.

એક માતા બહાર ગઈ હતી. ભૂખ્યા પુત્રે ઘેર આવી ખાવાનું શોધ્યું, ન મળ્યું, માતા ઘરમાં પેસતાં જ એ તાડૂક્યો, 'ક્યાં શૂળીએ ચડવા ગઇ હતી? ભાન નહોતું કે દીકરો ભૂખ્યો આવશે?' ત્યારે મા પણ તડૂકી,-'શું કાંડા કપાઇ ગયા હતા? શીકેથી લેતાં શું થયું?' અહીં બંનેના દિલ ઘવાયા. પરભવે દીકરો વણિકપુત્ર, ને માતા બીજે ગામ વણિક-કન્યા, બંનેની સગાઇ થઇ. એકવાર વણિકપુત્ર પરગામ જતાં વચમાં અસુર થવાથી સાસરાના ગામ બહાર સૂતો. પેલી કન્યા ઘર પાછળ ફરતી હતી, ચોર એના હાથ પરના દાગીના લેવા કાંડા કાપી, દાગીના લઇ ભાગ્યો. પાછળ કોટવાળ આવતા જાણી મંદિરમાં સૂતેલા વણિકપુત્ર પાસે દાગીના મૂકી પાછળ સંતાઇ ગયો. સિપાઈઓ આને બિચારાને પકડી લઇ ગયા રાજા પાસે! રાજાએ શૂળી ભોંકાવી દીધી! બંનેને અહિત વચનની સજા મળી. માટે હિત-મિત વચન જ બોલવું. એથી નિર્મળ યશ-સદ્બુદ્ધિ સદ્ગતિ-પુણ્યવૃદ્ધિઆદિ મળે.

હવે ત્રીજી કાયિક શુદ્ધિમાં, સાધક (૧-૪) હિંસા ન કરે, ચોરીને ન લે, પરસ્ત્રી સામે જુએ પણ નહિ, અનર્થદંડ ન સેવે. આ હિંસાદિ ચારેયના ફળ ભૂંડા છે. (૧) વિસનગરના એક ભાઇ ભીંતના ખૂણે સળગતી મીણબત્તી ફેરવી માંકડ મારતા હતા. એક વખત સ્ટવ સળગાવતાં અગ્નિની ઝાળ એવી ઊઠી કે હાથ ને મોં બળી ગયા! અણુવ્રતીએ તો પાણી પણ ઘીની જેમ જોખીને વાપરવું જોઇએ; કેમકે એના ટીંપેટીંપે અસંખ્ય

જીવો નિરર્થક ન મરે. શાકભાજી પણ સડેલી ન લાવવી, નહિતર અંદરની ઇયળ વગેરે કપાઇ મરે. બધે જ જીવજતના =શકય જીવરક્ષાનો પ્રયત્ન જોઇએ.

(૨) ચોરી નાની પણ ન કરાય; ગાવલી ન કઢાય; કર ન છૂપાવાય, અરે ! ટપાલ પર ટિકિટ પણ ઓછી ન લગાવાય, કે આવેલી ટપાલની ટિકિટ પર ભૂલમાં છાપ ન લાગી હોય તો એ ટિકિટ ફરીથી ન વપરાય. તો જ હૃદય પવિત્ર રહે. કોન્ટ્રા-ક્ટમાં માલ હલકો વાપરી પૈસા પૂરા લે એ ચોરી. પણ કુદરત એનો બદલો વાળે છે. એક કોન્ટ્રાક્ટરે પૂલ બાંધી રૂા. બે લાખ માર્યા. ઇન્સપેક્ટરોને લાંચ આપી સરકારમાં પૂલ મંજૂર કરાવી લીધો. બન્યું એવું કે જે ગાડીમાં એનું કુટુંબ આવતું હતું એને પૂલ ભાંગવાથી અકસ્માત નડ્યો, કુટુંબ ખત્મ થયું. કોન્ટ્રાક્ટર પોકેપોક મૂકી રડતો બેઠો.

(૩) પરસ્ત્રી સામે દૃષ્ટિ પણ ન નખાય. આજના સિનેમામાં આનો શાહુકારી દુરાચાર ચાલે છે. રસ્તે જતી સ્ત્રી સામે જોતાં લજવાશે, પણ ત્યાં તાકીને અંગ-પ્રત્યંગ જોતાં કોઇનેય લાજ નથી ! પરસ્ત્રી સામે ન જોવાય-એ માટે તો કલ્પનાથી પાંપણ પર અડધો મણ સીસાનો ભાર જોઇએ. નહિ-તર જોવામાં શું મળે છે ? એ ચક્ષુકુશીલતાથી ઉલટું બળતરા-ઉન્માદ-કુવિકલ્પો વધે છે; ચિકણાં પાપકર્મ બંધાયાથી પરભવે અંધાપો ચક્ષુદર્દ, નપુંસકપણું....યાવત્ પરમાધાર્મિકના ભાલાની આંખમાં કોચામણ મળે ! ત્યારે પરસ્ત્રીઓ જોવાના હવન્મમાં પછી પત્ની ન ગમે, ગુરુમુખ પર દિલ ન ઠરે, દેવનાં દર્શને હરખ ન ઉલટે; એ કેવી દુર્દશા ! પરસ્ત્રી જોવાની ય મનાઇ,

તો સ્પર્શના ચાળાની વાતે ય શી ? રૂપસેન રાજકુમારી સુનંદાને જોવામાં ગબડ્યો. પેલીના એક ભવમાં આના સાત ભવ! ચિલાતીપુત્ર શેઠની દીકરીનો સ્પર્શકુશીલ બન્યો, તો લૂંટારાપણું, ચોરી, અને એજ કન્યાના ખૂન સુધીના ઘોર પાપ સુધી પહોંચી ગયો !

(૪) **અનર્થદંડ ન સેવવા.** એ જ પ્રકારે (i) **દુર્ધ્યાન ન કરવું.** રાગ અને શોકનું ચિંતન પણ ખતરનાક દુર્ધ્યાન છે. લક્ષ્મણજીના રામ ઉપરના રાગનું પારખું કરવા દેવે દેવમાયાથી એમની આગળ અંતઃપુર રોતું કકળતું બતાવ્યું. લક્ષ્મણજીને રામ પર અથાગ રાગ, તે રોતી સ્ત્રીઓ પાસેથી કારણ તરીકે રામનું મૃત્યુ સાંભળતાં શોકચિંતાના ભારે આઘાતમાં તત્ક્ષણ ખરેખર મર્યા અને ચોથી નરકે ગયા ! (ii) **પ્રમાદાચરણ ત્યજવું;** દા. ત. દૂધ, ઘી, તેલનાં ભાજન, ચૂલા, વગેરે ઉઘાડાં ન મૂકવાં, નહિતર એમાં જીવજંત પડીને મરે ! એવી રીતે મંત્ર-જડી-બુટ્ટી-વશીકરણ, વીર્યોત્તેજક દવાઓ, અભક્ષ્યભક્ષણ, શિકાર, જુગાર, વ્યસનો, પાપપ્રશંસા, દુરાગ્રહ, સિનેમા-નાટક-નટ-તમાસા-સરકસ-રમતો-ફાંસી-તાબૂત-કુસ્તી-લડાઈ વગેરેનું પ્રેક્ષણ કામચેષ્ટા, હાંસી-મશ્કરી-કૌતુક-ચમત્કાર પ્રદર્શન, રાજ-દેશ-ભોજન-સ્ત્રીકથા, પાપકથા-કુથલી, વાતવાતમાં મદ-અહંત્વપ્રદર્શન નદી-સરોવર સ્નાનાદિ મોજશોખ, વાચાલપણું....વગેરે વગેરે પ્રમાદાચરણ કહેવાય. એનો ત્યાગ રાખવો. (iii) **પાપોપદેશ ન કરવો,** જે સલાહ-સૂચન-વાતચીત પાછળ મિથ્યાત્વ હિંસા જૂઠ, અનીતિ અને દુરાચાર પોષાય, આરંભ સમારંભ થાય, વિષયવાસના ઉત્તેજિત અને દૃઢ બને, ક્રોધ-લોભાદિ કષાયનું

ઉત્થાન કે વૃદ્ધિ થાય,–કલહ–કુસંપાદિ જાગે, પાપની નવી તરકીબ મળે, એ બધો વચનવ્યવહાર એ પાપોપદેશ છે. એનો ત્યાગ કરવો. (iv) **અધિકરણ–પ્રદાન ત્યાગ;** અધિકરણ એટલે, ૧ કલહ–કંકાસ–ચડાઉતરી ન કરવી; અને ૨. પાપસાધનો દા. ત. ધંટી–હળ–હથિયાર, મુશળ–મોગર–ધોકો, ચાકુ–કાતર–દાતરડું, સાબુ–ખાર–એસીડ વગેરેના દેવામાં પહોળા ન થવું, કેમકે એની પાછળ મોટી જીવહિંસા છે. એમ વિલાસી ચિત્રો–નોવેલો વગેરે ન વસાવવા, કારણ કે એ ખોટો મોહ ઉત્પન્ન કરનારા છે.

આ રીતે હિંસા–ચોરી–પરસ્ત્રીદર્શન–અનર્થદંડમાંથી કાયાને અટકાવી શુભ પ્રવૃત્તિમાં જોડવી, જિનાગમે કહેલી રીતિનીતિના અનુસારે જીવરક્ષા, દાન–શીલ–તપ, દેવભક્તિ, ગુરુસેવા, જિનવાણી–શ્રવણ, શાસ્ત્રાધ્યયન, તીર્થયાત્રા, સામાયિક–પોષધ–પ્રતિક્રમણ, પરમેષ્ઠિસ્મરણ વગેરે શુભ અનુષ્ઠાનોમાં પ્રવર્તમાન રાખવી.

(૧૧) લાભોચિત દાન–ભોગાદિ

સૂત્ર–તહા લાહોચિઅદાણે, લાહોચિઅભોગે, લાહોચિઅપરિવારે, લાહોચિઅનિહિકરે સિઆ ।

અર્થ–તથા આવકને અનુસારે દાન કરનારો, આવકને અનુસારે ભોગોપભોગ કરનારો, લાભને યોગ્ય પરિવાર માટે રાખનારો (અને) આવક મુજબ મૂડી સંધરનારો બને.

વિવેચન:–સાધુધર્મ યાને સર્વ પાપનિવૃત્તિની ભૂમિકા માટે જરૂરી જેમ અહિંસાદિ ગુણો છે, ગુણોની અત્યંત ઉપાદેય-બુદ્ધિ છે, જિનાગમનું ગ્રહણ–ચિંતન અને ઉત્કૃષ્ટ મૂલ્યાંકન છે, અકલ્યાણમિત્ર–ત્યાગ, લોકવિરુદ્ધ–ત્યાગ, કલ્યાણમિત્ર–સેવન વગેરે

છે, એમ પોતાને થતી ધનકમાઇનું યોગ્ય નિયોજન યાને ઉપયોગ છે. એ ઉપયોગમાં ચાર વસ્તુ છે–આવકને યોગ્ય દાન–ભોગ–કુટુંબ–પરિવાર અને સંગ્રહ.

(૧) આમાં આવકયોગ્ય દાન નહિ હોય તો (i) સર્વ ત્યાગની ભૂમિકા રૂપ આંશિકત્યાગનો અભ્યાસ નહિ પડે; (ii) સર્વ અહિંસામાં ગર્ભિત પરહિતકરણની વૃત્તિનું સાધક પરાર્થકરણ નહિ ખીલે; માત્ર સ્વાર્થકરણ જ ચાલ્યા કરશે; (iii) ધર્મપ્રત્યે કૃતજ્ઞભાવનું પાલન અને પૂજ્યપૂજા તથા દુઃખિતદયારૂપી પાયાના ગુણ નહિ આવે. પછી એ વિના અતિ મહાન સાધુધર્મ આત્મામાં શી રીતે સ્થાન પામવાનો? ધર્મે આપણને ઘણું દીધું છે, તો ધર્મખાતે આપણે શક્ય દેવું જ જોઇએ એ કૃતજ્ઞતા. ધર્મપ્રત્યે કૃતજ્ઞ હોય એ જ ધર્મને પૂરો વફાદાર રહી ઊંચા સાધુધર્મને પાળશે–અજવાળશે. એમ દાનમાં બે ચીજ,–૧ ભક્તિદાન, ૨. અનુકંપાદાન. આમાં પહેલામાં પૂજ્યપૂજા એ ગુણપૂજા હોઈ ગુણની સમર્થક બને. બીજામાં દુઃખીની દયા પળાવાથી આત્મામાં ગુણગ્રાહક કોમળતા–મુલાયમતા ઊભી થાય. ગુણના ઘાટ કોમળ દિલમાં ઊતરે. સારાંશ આવકને યોગ્ય દાન કરતા રહેવું જોઇએ.

(૨) આવકને યોગ્ય ભોગ જોઇએ, સ્વનિર્વાહ જોઇએ. (i) ભોગ જ નહિ હોય, તો કૃપણતા–ક્ષુદ્રતા–ધનમૂર્ચ્છા વગેરે દોષો પોષાઇ સાચા સાધુધર્મની ઉત્તમતા નહિ આવવા દે. તેમ, (ii) ઉચિત પ્રમાણસર ભોગવ્યય નહિ હોય તો ઉડાઉગીરી, ઉદ્ભટતા, ઇન્દ્રિયગુલામી વગેરે પોષાશે; તેથી સાચી સર્વત્યાગવૃત્તિ–શમ–દમ વગેરેની ભૂમિકા જ નહિ સર્જાય. ઉડાઉ ભોગથી કદાચ દેવાદાર પણ બનવું પડે. માટે ઉચિત ભોગ જોઇએ.

(૩) આવકને યેાગ્ય પરિવાર જોઇએ; અર્થાત્, (i) કુટુંબ એટલું જ વધારવું જેનું આવકના પ્રમાણમાં પેાષણ થઇ શકે. દા. ત. જોયું કે બે સંતાન થયા, હવે આગળ વધુના પાલન-પેાષણની આવકમાં જગા નથી, તેા બ્રહ્મચર્યના પાલનમાં આવી જવું જોઇએ, જેથી જવાબદારી ન વધે. એમ પરિવાર યાને નેાકર-ચાકર પણ આવકના પ્રમાણમાં જ રખાય. (ii) બીજું એ, કે આવકને યેાગ્ય સ્વભેાગની જેમ પરિવારમાં વ્યય જોઇએ. ખર્ચ કરવામાં જાતમાં પહેાળેા અને પરિવારમાં કંજૂસ હેાય તેા પરિવારને સમાધિ નહિ આપી શકે, પરિવારનેા સદ્‌ભાવ નહિ પામી શકે. તેા પછી એ પરિવાર જતે દહાડે આને સાધુધર્મ સ્વીકારવામાં સાથે અનુસરનાર કે સંમતિ આપનાર કયાંથી થવાનેા ? વધારે પડતા પરિવારની જવાબદારીથી પેાતાના ચિત્તમાં સંક્લેશ અને આવક યેાગ્ય પરિવાર-ખર્ચના અભાવે પરિવારને ચિત્ત-સંક્લેશ રહ્યા કરે. માટે અહીં લાભેાચિત પરિવારની ત્રીજી ફરજ મૂકી.

(૪) આવકને યેાગ્ય બચાવ રાખી બચાવેલ ભંડેાળનેા સંગ્રહ પણ જરૂરી છે. એનાં બે કારણ છે, (૧) ભવિષ્યમાં કેાઇ વ્યાધિ, અકસ્માત્ આદિ ઊભા થાય, તેા એને અને આજીવિકાને પહેાંચી વળાય; નહિતર ભંડેાળના અભાવે દેવું કરવું પડે, સીદાવું પડે, ચિત્તસંક્લેશ થાય, સમાધિ ન રહે, વગેરે અનેક અનર્થ નીપજે. વળી (ii) જો પાસે ભંડેાળ બચાવેલું ન હેાય તેા આગળ પર સાધુધર્મ સ્વીકારવા પૂર્વે આશ્રિત કુટુંબના જીવનનિર્વાહ માટે જોગવાઇ નહિ કરી શકે. તેા તે વિના તેા કુટુંબ સીદાય, અતિ સંક્લેશ ને દુર્ધ્યાનમાં પડી જાય, ધર્મ-

પ્રત્યે અભાવવાળું બની બોધિ–બોધિબીજ ગુમાવી નાખે અને લોક પણ નિંદા કરે કે 'જોયું ? આ બિચારાને ભૂખ્યા ટળવળતા મૂકી દીક્ષા લીધી ? શો એમનો ધર્મ ?' એમ લોકો પણ સંક્લેશમાં પડી બોધિબીજ બાળી નાખે. માટે લાભ–આવકને ઉચિત નિધિ–ભંડોળ પણ કરવો જોઇએ.

પોતાને જે ધન વગેરેનો લાભ થાય તેને યોગ્ય રીતે નિયોજે. એમ મનાય છે, કે આવકના પ્રમાણમાં, અર્થાત્ આઠ ભાગ કરી આઠમા ભાગનું દાન કરે. એવું જ લાભનો આઠમો ભાગ પોતાના ઉપભોગમાં વાપરે. આવકનો ચોથો ભાગ કુટુંબ પરિવારનું પોષણ કરવામાં ખરચે, ચોથો ભાગ મૂડીમાં સંગ્રહે, અને ચોથો ભાગ વેપારમાં યોજે. આ અગર બીજી રીતે આવકની ઉચિત રીતે વિધિસર સુવ્યવસ્થા કરવી જોઇએ. બીજાઓએ પણ કહ્યું છે કે આવકમાંથી અધું અથવા વધુ પણ ધર્મમાં યોજવું જોઇએ; અને પછી વધેલાથી બાકીનું તુચ્છ લૌકિક કાર્ય યતનાપૂર્વક કરે. લાભોચિત દાનાદિથી ધર્મકૃતજ્ઞતા સચવાય, દેવું થાય નહિ, દયાપાત્ર કૃપણ દેખાય નહિ, પરિવાર સીદાય નહિ કે ઉન્મત્ત ન બને, અને ભાવી આપત્તિ સામે સંરક્ષણ રહે.

સૂત્ર–અસંતાવગે પરિવારસ્સ, ગુણકરે જહાસત્તિં, અણુકંપાપરે, નિમ્મમે ભાવેણં । એવં ખુ તપ્પાલણે વિ ધમ્મો, જહ અન્નપાલણે ત્તિ ।

અહિં પૂર્વે કહેલા ગુણોથી અને સદાચારોથી સમૃદ્ધ બનેલો આત્મા પરિવાર પ્રત્યે કેવો હોય ? (૧) સંતાપ ન કરનારો હોય. એ શી રીતે બને ? શુભ પ્રણિધાનથી. અર્થાત્ નિરંતર શુભ પવિત્ર ભાવનાઓ, પવિત્ર નિર્ણયો અને સુંદર ઇચ્છાઓમાં

રમતો હોવાથી, એ સ્વાર્થી ન હોય, પણ પરાર્થી હોય. એટલે પોતાની નહિ, પણ સામાની સુખ-સગવડ જુએ. (૨) અક્કડ અને ક્રોધી ન હોય, (૩) ટૂંકી દૃષ્ટિવાળા કે તુચ્છ વિચારો કરનારો નહિ, પણ દીર્ઘદૃષ્ટિના ઉદાર અને ગંભીર વિચારોમાં રમનારો હોય. (૪) પરિવારને પીડા ન આપે તેટલુંજ નહિ, પરંતુ (૫) પરિવારને શક્તિ પ્રમાણે સંસારનું માયાવી અને મિથ્યા સ્વરૂપ, સંસારની વિચિત્રતા, સંસારની અનાદિ અનંત સ્થિતિ, અને સંસારને લીધે જવની પ્રમાદી, મોહાંધ અને ગુલામી અવસ્થાઓ વગેરે સમજાવી તેને ગુણકમાઈ અને ધર્મમાર્ગમાં પ્રેરે. (૬) શકય ઉપાય છતાં તે ન સમજી શકે ત્યાં તેની ઉપર દયાળુ બને,-'આ બિચારા કેવા કર્મપીડિત કે એમને બોધ નથી લાગતો ! આ જગતમાં જીવો કર્મોની જુદી જુદી કર્મ-પ્રકૃતિને પરવશ પડેલા છે, તેથી બિચારા ન પણ સમજે એમ બને. (૭) વળી સામાન્યતા પણ પરિવાર તરફથી બદલાની અપેક્ષા ન રાખે, તેથી પરિવાર પ્રત્યે શુદ્ધ કરુણાભાવ વાત્સલ્યવાળો બને. (૮) એમને પોતાનો ઉપકાર ન મનાવે, એહસાન ન મનાવે તેમ (૯) કોઇ વખતે પણ દ્વેષ કરવાનો પ્રસંગજ ન લાવે. ઉલટું એમને થયેલા દ્વેષ-અસમાધિ પોતે ગમ ખાઇને, નમી ખાઇને શાંત કરવાનું કરે. એથી પોતાની તરફ રહેલું આકર્ષણ આદર ઓછા ન થાય. આ રીતે વાત્સલ્ય-અનુકંપાથી જળવાએલા આદરના પરિણામે પરિવાર આકર્ષિત રહે. તેથી એને સંસારની અસારતા સમજાવવા તક મળે. તેમજ આવી પોતાની કોમળ લાગણી જોઇને કુટુંબ એ કોમળતા સાથે રહેલા વૈરાગ્ય પ્રત્યે આકર્ષાય. (૧૦) વળી પરિવાર પ્રત્યે અનુકંપાવાળો છતાં પોતે અંતરથી

એમના તરફ મમતા વિનાનો રહે, એ માટે ભવસ્થિતિની-સંસારવાસ અને સંસારસ્વરૂપની આલોચના (વિચારણા) કરે; સંસારની અનંતવાર પુનર્પુનર્ આવૃત્ત અનિત્ય સ્થિતિ વગેરે વિચારે;–માતાપિતાદિ એકેક સબંધ એકેક જીવ સાથે અનેકવાર થયા, અને પિતા તે પુત્ર, કે મિત્ર તે શત્રુ પણ થયા. એવી વિચિત્રતા હોય, ત્યાં કોના પર મમત્વ કરું ? જો હું અહીં, મમત્વ રાખીશ તો પાછું અનેકવાર સંસારમાં ભટકવું પડશે ! મમત્વ અહીં પણ અનેક ચિંતા–સંતાપ ઉભા કરે છે. જેના પર મમત્વ રાખ્યું પછી એના અંગે કેટલાંય દુર્ધ્યાન અને વિકલ્પો ઊભા થાય છે, અને એમાં વિરહ પડ્યો તો શોક પારવાર !

લલિતાંગદેવ પોતાની સ્વયંપ્રભા દેવી મરી ત્યારે મમત્વ વશ ભારે શોકમાં પડ્યો ! પછી પોતે મર્યો ત્યારે સ્વયંપ્રભાદેવી શોકમાં પડી ! પૂર્વે દેવી મરી એટલે તો એ પરલોક ગઈ, એને હવે દેવમૃત્યુનો શોક શો ? વિરોધાભાસ છે. પણ ના, વસ્તુ એ બની કે મર્યા પછી એ બ્રાહ્મણ કન્યાનો ભવ પામી મુનિના ઉપદેશથી વ્રત અને તપમાં ચડી. ત્યાં દેવે જઈને નિયાણું કરાવ્યું તે મરીને પાછી સ્વયંપ્રભા દેવી થઈ. એમાં ક્રમે કરીને દેવ મરતાં એ મમત્વવશ શોકમાં પડી.

મમત્વ જીવને કેવો રાંક બનાવે છે ! માટે મમત્વ છોડીને ભાવ–અનુકંપા અને સાધર્મિક વાત્સલ્ય સાથે કુટુંબ-પાલન કરવું. અલબત સંસારી કુટુંબ મોહાંધ છે, ષટકાય જીવના આરંભ (સંહાર)માં પડેલું છે. તેનું પાલન કરવું એમાં આમ તો, મોહ અને આરંભનું પોષણ હોવાથી પાપ છે, પણ ઉપર કહેલી રીતે પાલન કરવામાં આવે તો, બીજા દીનદુઃખીને ઉપકાર કરવાની

જેમ, તે પણ ધર્મ ગણાય. જીવવિશેષથી શું ? એટલે કે બીજાને પાળે તો જ ધર્મ, અને કુટુંબને પાળે તો ધર્મ નહિજ, એવું નથી, એમાં પણ ધર્મ બની શકે. એટલું બરું કે એ મોહને દૂર જ રાખી દયાભાવે પાલન હોય. એમ કરતાં, તે કુટુંબ સાથે બેસી તેને અસાર સંસારની ભયંકર સ્થિતિ સમજાવે અને ધર્મમાં પ્રેરી શકે.

સૂત્ર–સવ્વે જીવા પુઢો પુઢો । મમત્તં બંધકારણં ।

અર્થ:–સર્વે જીવો જુદાજુદા છે. મમત્વ એ બંધનું કારણ છે.

વિવેચન:–પરિવાર પોતાનો છે, તો એના પર મમત્વ કેમ ન થાય ? એનું કારણ એ છે કે જગતના સર્વે જીવો પોતપોતાના નિરનિરાળા તથાભવ્યત્વથી અને કર્મોથી જુદાજુદા છે, એમ સિદ્ધ થાય છે. એટલે જેવા બીજાઓ જુદા, તેવો પરિવાર પણ જુદો. એ જીવો આવ્યા છે જુદેજુદે ઠેકાણેથી અને જવાના છે જુદેજુદે ઠેકાણે. એના પર મમત્વ કર્યાનો શો અર્થ રહે ? દયાથી એના પાલનમાં ધર્મ બરો, કિંતુ એના પર મમતા એ બંધનું કારણ; કેમકે એ મમતા લોભ કષાય(સ્વાર્થની ઇચ્છા)-રૂપ છે, રાગનો એ પ્રકાર છે, એનાથી આત્મા કર્મબંધને બંધાય છે.

રાજા સુરેન્દ્રદત્ત ચારિત્રનો અભિલાષી છતાં માતા યશોધરાના મોહ–મમત્વ–દાક્ષિણ્યમાં તણાઈ લોટના કૂકડાનો ઘાતક અને ભક્ષક બન્યો ! તેમજ એણે પત્ની નયનાવલીનું કુશીલ

નજરે દેખવા છતાં એના મમત્વમાં એક દિવસ ચારિત્ર-સ્વીકાર લંબાવી એ એના હાથે ભોજન અને તંબોલ લેવા રહ્યો, તો એ પત્નીના હાથે જ ઝેરનું પાન-બીડું પામી મર્યો! અને મમત્વોથી ગાઢ પાપકર્મે બંધાઈ એની જ સમક્ષમાં પોતે માતા સાથે અનેક દુઃખદ તિર્યંચના અવતારો પામી છૂંદાયો, ચવાયો, છોલાયો, કપાયો! મમત્વં બંધકારણમ્!

ત્યારે મરુદેવા માતા મમતાથી, પુત્ર ઋષભદેવ ચારિત્રમાર્ગે ગયા પછી, શોકમાં ગરકાવ હતા; એ પુત્રના તીર્થંકર બનવા પર મળવા માટે ગયા. ત્યાં ય પુત્રે દૂરથી સંદેશો ન કહાવ્યા પર એ ક્ષણવાર શોકમાં પડ્યા, પણ તરતજ 'સવ્વે જીવા પુઢો પુઢો, મમત્તં બંધકારણમ્'-સમજી મમત્વ છોડી અન્યત્વ ભાવનામાં ચડ્યા, તો ત્યાં જ કેવળજ્ઞાન અને મોક્ષ પામ્યા! બંધકારણ મમત્વ જાય, તો મોક્ષ થાય.

મમતા એ સમતાની શત્રુ છે. એટલે જ એ સુખની શત્રુ છે. જીવે હવે તો સમજવું જોઇએ છે કે જે પરિવારને તું મ્હારો મ્હારો કરી રહ્યો છે, જેના સ્નેહમાં ચીટકાઈ રહ્યો છે, જેના વિરહમાં આકુળ વ્યાકુળ થઈ રહ્યો છે, એ પરિવાર તો, જેમ સમુદ્રમાં એકાએક પ્રચંડ મોજું આવ્યું અને તેમાં ઘણાં માછલાંઓ તણાઈ સંસર્ગમાં આવ્યા, તેમ કર્મ-મોજાંથી એકબીજાને ભટકાઈ પડ્યા છે. પછી જેમ એ એકબીજાને પોતાના સંબંધી માનવા લાગે, એકબીજાના પ્રેમી માનવા લાગે, 'હું તારો' અને 'તું મ્હારો,' કહેવા લાગે; પણ તે બિચારાને ખબર નથી કે થોડીવારમાં જ બીજું એક એવું પ્રચંડ મોજું આવશે, ત્યારે એકબીજાથી કચાંય અને કેટલેય

દૂર ખેંચાઈ ફેંકાઈ જશે ! એવા કે જ્યાં એકબીજાનો પત્તો પણ નહિ ખાય ! એમ, સંસારી સગામાં જ્યાં કાળની એક થપ્પડ પડશે ત્યાં સૌનો વિયોગ થતાં કેટલી વાર ? મળેલાં સગાં–સંબંધીઓ મ્હોં ફાડીને જોઈ રહેશે અને તું દૂર દૂર અપાર ભવસાગરમાં પરાધીનપણે ક્યાંય ફેંકાઈ જઈશ. ત્યારે હવે કહે કે 'મારા મારા' કર્યાનો શો અર્થ ત્યાં રહેશે ? ચપટી ધૂળનો ય લાભ નહિ. માટે ડહાપણ રાખી **બુદ્ધિના આ ભવમાં મમતાને ફગાવી દેનારી અને વિશ્વના જીવો સાથે કુટુંબીને સમપણે જોનારી બુદ્ધિ કેળવ.** વિચિત્ર રીતે સંયોગવિયોગો થયા કરે, ત્યાં કોને કોનો સગો કહેવો ? અતિ દીર્ઘ–અનાદિ એવા આ સંસારમાં અનંત વાર નવનવાં જન્મ જ્યાં થાય છે, ત્યાં કોઈ એવો જીવ નથી કે જે અનેકવાર આપણો સંબંધી ન બન્યો હોય. તેથી સ્વજન એ વસ્તુગત્યા 'સ્વજન' જ નથી, આપણું માણસ જ નથી. એમ છતાં, સંસારમાં રહ્યા ત્યાં સુધી ઉચિત અને કર્તવ્ય ચૂકવાનું નહિ. પરિવારે પણ એ પ્રમાણે હૃદયમાં ચોક્કસ ભાવવાનું છે પણ પ્રશ્ન થાય કે 'એ સંસારની અસારતા સાંભળે જ નહિ તો ?' તો જે વાતમાં તેમને રસ હોય તે વાત કાઢી તેમને આકર્ષો, પછી યુક્તિપૂર્વક આપણી સંસાર અસારની વાત, રસ તોડ્યા વગર જોડી દેવી. તેમ છતાં તે સમજવા માટે અશક્ત લાગે તો 'એના કર્મો ગાઢ છે, મોહાંધ દશા છે, એ બિચારાને ક્યાંથી આ વાત સમજાય' એમ પોતે સમજી એમના પ્રત્યે અનુકંપાવાળો રહે; પરંતુ જરાય દ્વેષ–ઉકળાટાદિ ન કરે.

કુટુંબનું પાલન કરવામાં ધર્મ કેમ કહ્યો ? એમના આત્માને

ઉપકાર થઈ રહ્યો છે માટે. સંતાપ કરાવતો નથી, ગુણ કરે છે, સંસારની અસારતાથી ભાવિત કરે છે, ધર્મમાં રસ લેતા કરે છે, ગાઢ આર્તધ્યાન, રૌદ્રધ્યાનથી બચાવે છે. એ બધો ઉપકાર છે. તો પછી એમના પર મમત્વ રાખવામાં વાંધો ખરો? હા, જરૂર વાંધો. તે એટલા માટે, કે જીવો જુદા જુદા છે, દરેકના કર્મ, એની ભવિતવ્યતા, એનું તથાભવ્યત્વ વગેરે સ્વતંત્ર છે; તેમાં મમત્વ રાખવું એ મિથ્યા ભાવના હોવાથી બંધનું કારણ છે. સાધુ-ધર્મની પરિભાવના કરવી છે, તો સાધુ બનવા પૂર્વેથી મમત્વ-ત્યાગનો અભ્યાસ જોઇએ, નહિતર પછી એ નડી જાય.

આર્દ્રકુમારે પૂર્વ જીવનમાં ચારિત્ર પાળેલું છતાં એ પૂર્વે પત્ની-મમત્વના ત્યાગનો અભ્યાસ તેવો નહિ, તેથી ચારિત્ર-જીવનમાં એ મમત્વ નડી ગયું, તો અહીં આર્દ્રકુમાર તરીકે અનાર્ય દેશમાં જન્મ મળ્યો, રાજકુમાર થયા. પણ અભયકુમારે રત્નમય જિનપ્રતિમા ભેટ મોકલી એ જોતાં પૂર્વજન્મ યાદ આવ્યો, વૈરાગ્ય પામી પિતાથી ગુપ્તપણે નીકળી આર્યદેશમાં આવીને ચારિત્ર લીધું. પરંતુ પેલી મમત્ववાળી બાઇ અહીં શ્રેષ્ઠી-કન્યા થયેલી; તેના મમત્વમાં પડી ચારિત્રભ્રષ્ટ થયા! મમત્વ કેવાં બંધન ઊભાં કરે છે! આર્દ્રમુનિએ એની સાથે સંસાર માંડ્યો! અંતે મમત્વ છોડી ફરી ચારિત્ર લઇ ઉત્કટ ત્યાગ-વિરાગ-સંયમ-તપ વગેરેથી અવધિજ્ઞાની બન્યા. માટે કુટુંબ પર મમત્વ નહિ કરવું.

સૂત્ર-તહા તેસુ તેસુ સમાચારેસુ સઇસમણ્ણાગએ સિઆ, 'અમુગેઽહં, અમુગકુલે, અમુગસિસ્સે અમુગધમ્મટ્ઠાણટ્ઠિએ। ન મે તવ્વિરાહણા, ન મે તદારંભો, વુટ્ઠી મમેઅસ્સ, એઅમિત્થ સારં, એઅ-

मायभूअं, एअं हिअं, असारमण्णं सव्वं, विसेसओ अविहिगहणेणं । एवमाह, तिलोगबंधू परमकारुणिगो सम्मं संबुध्धे भगवं अरिहंते' त्ति ।

અર્થ:–તથા તે તે આચારોમાં સ્મૃતિ–ઉપયોગ જાગ્રત્ રાખે કે "હું અમુક છું, અમુક કુળનો છું, અમુકનો શિષ્ય છું, અમુક ધર્મસ્થાનમાં રહેલો છું. મારે એમાં વિરાધના નથી થઈ; મારે વિરાધનાનો પ્રારંભ (પણ) નથી. મારે એ (ધર્મ–સ્થાન)ની વૃદ્ધિ થઈ રહી છે. અહીં એ જ સારભૂત છે. એ જ પોતાની ચીજ છે. એ જ હિતરૂપ છે. બાકી બીજું બધું અસાર છે; અવિધિએ લીધેલ (સંપત્તિ આદિ) વિશેષે અસાર છે," એમ ત્રિલોકબંધુ, પરમકારુણિક, સમ્યક્ સંબોધ પામેલા અરિહંત ભગવાન કહે છે.

વિવેચન:–કુટુંબને સંતાપ નહિ પરંતુ ગુણ કરનારો, અનુકંપાવાળો અને અંતરથી પોતે નિર્મળ રહી, ગ્રહસ્થને યોગ્ય જે આચારો સેવે છે, એ આચારોમાં પણ લક્ષ વિના મૂઢપણે યા ગતાનુગતિકપણે વર્તનારો ન હોય, કિંતુ ઉપયોગવાળો બની વિચારતો રહે કે 'હું કોણ છું? મારું કુલ કયું? હું કોનો શિષ્ય? મારા વ્રત કયાં? હું દેવદત્તાદિ નામે ગ્રહસ્થ છું. અમુક કુળમાં ઉત્પન્ન થયો છું. હું અમુક આચાર્યનો શિષ્ય છું. એટલે મારા ગુરુ અમુક છે. હું અમુક સમકિત, દેશવિરતિ વગેરે ધર્મસ્થાનમાં રહેલો છું. મેં જે અણુવ્રતો લીધા છે એની વિરાધના તો મેં નથી કરી ને? અથવા હવે વિરાધનાનો આરંભ તો નથી કરતો ને? એટલુંજ નહિ પણ મારું ધર્મસ્થાન વૃદ્ધિગત થઈ રહ્યું છે ને?' ૧. પોતાનો એક સારો આર્ય માનવભવ પામેલા તરીકેનો ખ્યાલ, ૨. પોતાના ઉત્તમ કુળની ખાનદાનીનો

ખ્યાલ, ૩. પોતે ઉત્તમ ગુરુ માથે ધર્યાની જવાબદારીનો ખ્યાલ અને ૪. પોતાના વ્રતનિયમાદિ ધર્મસ્થાનની જવાબદારીનો ખ્યાલ માણસને પતન પામવા નહિ દે; બલ્કે ઊંચે ચડાવશે. 'ધર્મ-રત્નપ્રકરણ', શાસ્ત્રમાં આ જાત-કુળ અને ગુરુના ખ્યાલ પર એક પ્રસંગ છે.

બ્રાહ્મણ ઉપાધ્યાય પાસે ભણતા અંગર્ષિને તથા રુદ્રકને ગુરુએ જંગલમાંથી લાકડાં લઇ આવવા કહ્યું. અંગર્ષિને સૂકાં લાકડાં જલ્દી મળ્યા નહિ, એટલામાં રુદ્રક લહેરથી ફરી પછી લાકડાં લઇ જતી એક ડોશીને મારી નાખી ઝટપટ એના લાકડાં લઈ આવી ગુરુને કહે છે,-' પેલો અંગર્ષિ તો નદીએ રખડતો હતો. ભાઇબંધ હવે એક ડોશી બિચારીને મારી એનાં લાકડાં લઇને આવે છે.' ગુરુ ગુસ્સે થયા. એટલામાં અંગર્ષિ આવ્યો, ગુરુ કહે, 'નાલાયક! આ રીતે લાકડાં લાવવાના? જા ચાલી જા અહીંથી. મને તારું મોં ન બતાવીશ.' અહીં અંગર્ષિ ગુસ્સાનો ખુલાસો મળવાનું અને પોતાનું નિવેદન કરવાનું મુશ્કેલ જાણી ત્યાંથી નીકળી ગયો. વનમાં જઈ શોકમાં આલોચન કરે છે, "અહો આ શું? ચંદ્રમામાંથી અંગાર-વૃષ્ટિ? ગુરુ મારા ચંદ્ર જેવા સૌમ્ય છે. એ એમજ ગુસ્સે થાય નહિ. ત્યારે હું કયાં ભૂલ્યો? હું કોણ? આવા ઉત્તમ ગુરુનો વિદ્યાર્થી? મેં ગુરુને દુઃખ કરાવ્યું? કેવો હું અધન્ય!" બસ એ અન્વેષણ-ચિંતનમાં આગળ વધતાં વધતાં ઠેઠ અનાસક્ત યોગમાં ચડી કેવળજ્ઞાન પામી ગયા! દેવોએ મહિમા કર્યો, ગુરુ સ્તબ્ધ! અને રુદ્રકને દેવોએ ખુલ્લો પાડ્યો! શ્રાવકધર્મના વ્રત નિયમ-આચારો પાળતાં આ સ્મરણ વારંવાર રહ્યા કરે કે 'હું અમુક,

મારું કુળ ખાનદાન, મારા ગુરુ ઉત્તમ.' એ પછી આ પણ ધ્યાન રહ્યા કરે કે 'વ્રત-નિયમ-આચારોમાં મારે કોઈ વિરાધના-સ્ખલના તો નથી થઈને ? અગર થવાની શરૂઆત તો નથી ને ?'

આત્મામાં વ્રતો પાળવાની દૃઢતા છે, અને એ શ્રેષ્ઠ ભાવનાઓમાં રમવા સાથે વ્રતોને ઘણીજ સાવધાની પૂર્વક પાળવાની કાળજી રાખે છે, તથા સફેદ કપડા ઉપર ડાઘ ન લાગવા દેવાની જેમ વ્રતને દૂષણ ન લાગે તે પ્રમાણે શાસ્ત્રે ફરમાવેલી વિધિથી યોગ્ય દ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાલ-ભાવની મર્યાદાઓ સાચવીને વ્રતોને જે આચરનારો હોય છે, તે કહી શકે કે મને વિરાધના લાગતી નથી. છતાં ય તે ન ભૂલે કે, કોઈ કાળે જો જરા પણ રાગદ્વેષનું જોર થતાં ધર્મભાવનાની શિથિલતા કે પ્રમાદ આવશે તો આખોય ધર્મસ્થાનનો પ્રાસાદ ડગમગશે અને કદાચ નાશ પણ પામશે. **માટે જ તે અસદ્ યાને પતન કરાવનારા આલંબનથી દૂર રહીને વિરાધનાદિથી બચી વ્રતોને પાળે.**

સાથે,-આ વિચારે કે 'અહો ! જગતમાં સમકિત, વિરતિ વગેરે ધર્મસ્થાન સિવાય શું સાર છે ? એ જ પોતાની ચીજ છે, કેમકે ભવાંતરમાં મૂડી-સંપત્તિ તરીકે એ જ સાથે આવે છે. એ જ સુંદર પરિણામ લાવનારું હોવાથી જીવને કલ્યાણરૂપ છે. બાકી ધન-ધાન્ય, સંપત્તિનો ઢેર, ઇંદ્રિયોના વિષયો, વહાલું કુટુંબ, મિત્ર-પરિવાર, માનપાન, સત્તા, સામ્રાજ્ય કે વૈભવ-વિલાસો એ બધુંજ અસાર છે, અંતે ફજુલ છે, દગાખોર છે, અને વિશેષે કરીને અવિધિ-અન્યાયથી મેળવ્યું-ભોગવ્યું એ પરિણામે વિપાકમાં કારમા કટુ દુઃખદ ફળને આપનારું છે.

કહ્યું છે કે અર્થ(ધન)ના રાગમાં અંધ બનેલો જીવ પાપનેજ આચરીને જે કાંઈ લાભ મેળવે છે, તે બડિષામિષની જેમ તે રાગાન્ધ જીવનો વિનાશ કર્યા વિના પરિણમતો નથી, અર્થાત્ વિનાશનો જ પરિણામ લાવે છે.

'બડિશામિષ' એટલે શું? બડિશ=માછલી; આમિષ= માંસ. જેમ માછીમાર માછલાં પકડવા લોખંડી અણીયારા કાંટાને માંસના ટૂકડાથી ઢાંકી પાણીમાં નાખે છે, ત્યારે એ માંસ અત્યંત સ્વાદિષ્ટ લાગતું હોઇને માછલાં કોઇપણ જાતના વિચાર વગર ઝડપથી તેને મોંમાં આખું ગ્રહણ કરે છે, અને ખાવા લાગે છે ત્યાંજ પેલો કાંટો તાળવાને વીંધી ચોંટેલો રહે છે. અજ્ઞાનીને શો ખ્યાલ કે સ્વાદિષ્ટ સુંદર દેખાતા માંસની અંદર રહેલો આંકડો (કાંટો) તારો સ્વાદ પૂરો થતાં પહેલાં **અને** એ માંસ પચતા પહેલાંજ તને તાળવે વીંધી ઘાતકીના હાથમાં પકડાવી તારા પ્રાણને હરી, જીવનનો નાશ કરશે? એજ પ્રમાણે અનીતિથી મેળવેલી સંપત્તિ અને ભોગવિલાસો, દેખીતી રીતે તો ક્ષણવાર ઘણાજ સ્વાદિષ્ટ લાગશે, પરંતુ તેની આશાએસ લેતાં પહેલાંજ તેની પાછળનાં પાપોથી બાંધેલા મહા ચીકણાં કર્મો તારા આત્માને ક્રૂરપણે હણી નાખશે. પવિત્ર, સુંદર, તેજસ્વી ને મહાશક્તિશાળી તારા આત્માને મલીન, બિભત્સ, તેજરહિત અને મહાઅશક્ત બનાવી, હતો ન હતો કરી દેશે!-એ જીવે ભૂલવું જોઇતું નથી. બ્રહ્મદત્ત, ત્રિપૃષ્ઠ, મમ્મણ વગેરેનાં દૃષ્ટાંતમાં એ બરાબર જોવા મળે છે.

આ બધી વસ્તુ કોણ સમજાવે છે? આત્માને સુંદર અતિસુંદર, અને મહાસુખી બનાવવાનો માર્ગ કોણ બતલાવે છે?

ભગવાન અરિહંતદેવ એ સમજાવે છે. કેમકે એ ત્રણ લોકના બંધુ છે, સાચા સ્નેહી છે, અત્યંત ઉત્કૃષ્ટ તીર્થંકર નામકર્માદિના પુણ્યના પ્રાગ્ભારવાળા છે, પરમ કારુણિક છે. એમની અનાદિ વિશિષ્ટ યોગ્યતા અર્થાત્ વિશિષ્ટ તથાભવ્યતાના બળે એ પ્રભુ જ તીર્થંકરપણાનું પુણ્ય ઉપાર્જતાં જગતના સમસ્ત પ્રાણીઓ પર અપરંપાર એકાંતિક ભાવે કરુણાવાળા બને છે. કારણ કે, એ કરુણા આવવામાં વિશિષ્ટ જ તથાભવ્યત્વ જોઇએ; ને તીર્થંકરના આત્મા જેવું તથાભવ્યત્વ બીજા પાસે નથી. એથીજ તીર્થંકરો સર્વશ્રેષ્ઠ સમ્યક્ત્વાદિ બોધિ જે વરબોધિ, તેને ધરનારા હોવાથી, ખરી રીતે તો બીજાના ઉપદેશ વગર સ્વયંજ બુઝેલા છે, જડ-ચેતનના યથાર્થ સ્વરૂપના નિશ્ચિત બોધવાળા બની મહા વિરાગવંતા છે. એવા જે વિશિષ્ટ આત્મા તીર્થંકરદેવ, એ એમ ફરમાવે છે.'

સૂત્રઃ–एवं समालोचिअ, तदविरुद्धेसु समायारेसु सम्मं वट्टिज्जा, भावमंगलमेअं तन्निप्फत्तीए ।

અર્થ:–એ પ્રમાણે વિચારીને અહિંસાદિ ધર્મસ્થાનોને બાધ ન કરે એવા સુંદર આચારોમાં ઠીક પ્રવર્તે. એ નિષ્પન્ન યાને સિદ્ધ થવા પર ભાવમંગળ બને છે.

વિવેચન:–એ પ્રમાણે તીર્થંકર વચનનું સચોટ પ્રણિધાન કરવા પૂર્વક વિચારીને અને નિર્ધારીને ધર્મસ્થાનો (સમકિત, દેશવિરતિ વગેરે)ને વિરુદ્ધ નહિ, તેમ જિનવચનને બાધ ન કરે પણ અવિરુદ્ધ, અનુકુલ હોય, એવા વિવિધ આચારોમાં સારી રીતે શાસ્ત્રનિયમાનુસાર પ્રવર્તવું. આ રીતનું **વિધિપૂર્વકનું ધર્મવર્તન સિદ્ધ થતાં ભાવમંગળ બને છે.**

પ્ર૦–ભાવમંગળ તો શુભ અધ્યવસાયને કહેવાય છે, ત્યારે અહીં તો અહિંસા, સત્યાદિ, ઉત્તમ આચારો વગેરેનાં સવિધિ પ્રવર્તનને ભાવમંગળ કહ્યું એ શી રીતે ?

ઉ૦–સાધુધર્મની પરિભાવનારૂપે જે સવિધિ પ્રવર્તન કરી ઉત્તમ યોગ્ય આચારો આચરાય છે, એ નિષ્પન્ન થતાં, સિદ્ધ થતાં, અશુભ ભાવોના કર્મોનો ક્ષયોપશમ (આંશિક નાશ) થાય છે; અને આત્મા શુભ ભાવ અર્થાત્ શુભ અધ્યવસાયના સુંદર પરિણામવાળો બને છે. આમ શુભ પરિણામરૂપ ભાવમંગળનાં અસાધારણ કારણભૂત છે વિધિપૂર્વકનાં ધર્મપ્રવર્તન; એ પણ ભાવમંગળ કહી શકાય. દૂધ અને ઘીમાં ઘણું અંતર છે. છતાં દૂધ પર મેળવણ, દહીં, માખણ, તાવણની પ્રક્રિયા થતાં એજ ઘી બને છે. એવી રીતે વિધિપૂર્વક અને જિનવચનને તથા વ્રતોને અબાધક આચારો સાથે વ્રતોનું પાલન થાય એ શુભ ભાવમાં પરિણમે છે; અર્થાત ભાવમંગળ બને છે.

ધ્યાનમાં રહે. અહિં વિધિપર ખાસ ભાર મૂક્યો. કેમકે વ્રતો લે, પાળે, તપ-જપ કરે, પરંતુ પૂર્વે કહેલા આગમ-ગ્રહણ, અધર્મમિત્ર-ત્યાગ, ધર્મમિત્રોપાસના, લોગવિરૂદ્ધનો ત્યાગ, શુદ્ધ મન-વચન-કાયાની ક્રિયા, પરિવારને અસંતાપ અને ગુણકારિતા, દયા અને નિર્મમતા વગેરે જો ન સાચવે, તો શુભ અધ્યવસાય પામવા દુર્લભ છે. જેમ, તપ ઘણો જ કરે, પરંતુ તપના પારણે આહારને ઘણી જ સ્વાદવૃત્તિથી ખાય, તેમાં તન્મય બને, તેમ જ ઘણુંજ ખાય, તો તેને તપનો સ્વાદ કયાંથી આવી શકે ? તપ કરતી વખતે પેટી ખાવાની અને સ્વાદની વાસનાને યાદ લાવ્યા કરે, ત્યાં તપની સુવાસ એ નહિ પામે. કેમકે તપ

સાથે વિધિ ન સાચવી. અથવા જેમ ઘરમાં કંકાસ કરી કોઈ સાથે રગડી ઝગડીને મંદિરે પૂજા કરવા આવે, દેખાવમાં પૂજા સારી કરે, ફૂલ વગેરે સારા ચઢાવે, પરંતુ ત્યાં ગૃહક્લેશના વિચારો આવ્યા કરે, ક્રિયા ભલે ને કાયાથી થતી હોય, પરંતુ મન તો આર્તરૌદ્ર ધ્યાનમાં જ હોય તો તેથી પૂજનનો ઉત્તમ પણ આચાર હૃદયને શી શાંતિ અને શો શુભ ભાવ આપે ? તે પ્રમાણે પૂર્વોક્ત આગમગ્રહણ વગેરે જો વિધિ વિનાનું પ્રવર્તતું હોય તો તે શુભભાવ ન જગાવવાથી ભાવમંગળ ન બની શકે. **વ્યવહારમાં જેટલી શુદ્ધિ, તેટલા પ્રમાણમાં ધર્મસ્થાનો ઊંચા.** વ્યવહારમાં જેટલા શુદ્ધ ભાવો, શુદ્ધ પરિણતિ, તેટલાજ ધર્મના શુદ્ધ અધ્યવસાયો, તેટલી જ ધર્મની સુંદર આરાધના. વ્યવહારમાં જેટલી અશુદ્ધિ, તેટલી જ અહીં પોકળતા. માટે તો સંસારી જીવે ચારિત્ર સુધીના મહાવ્રતો ય અનંતીવાર લીધા છતાં આજ્ઞા-ભાવન, લોકવિરૂદ્ધત્યાગ વગેરે વિધિપાલન વિના એ નિષ્ફળ ગયા, ભાવમંગળરૂપ ન થયા. ત્યારે, અર્જુનમાળીના પ્રતિબોધક સુદર્શન શ્રાવકને શ્રાવકનાં અણુવ્રત પણ આજ્ઞા-ભાવન આદિ વિધિ યાને વ્યવહારશુદ્ધિ પૂર્વકના હતાં, તો એ ભાવમંગળરૂપ થયાં. ભાવમંગળતા એવી થઈ કે એણે આત્મા પર શુભ અધ્યવસાયનું ઓજસ મહેકાવ્યું-મઘમઘાવ્યું ! જેના પ્રભાવે અર્જુનમાળીના શરીરમાંથી જક્ષને નિસ્તેજ બની ભાગી જવું પડયું ! એવી રીતે નાગકેતુ શ્રાવકને પણ વિધિપૂર્વકનાં વ્રતપાલને એવું ભાવમંગળ થયું કે એના પ્રભાવે રાજા અને આખા નગર પર શિલા વિકુર્વીને વિધ્વંસ કરવાનો ઉપદ્રવ કરનાર વ્યંતર પણ અંજાઈ ગયો, અને શિલા સંહરી નાગકેતુના ચરણે આવી નમી પડ્યો !

સૂત્રઃ–तहा जागरिज्ज धम्मजागरिआए ।

અર્થઃ-તથા ધર્મજાગૃતિથી જાગ્રત્ રહેવું.

વિવેચનઃ–સાધુધર્મની પરિભાવના કરનારો સદા **ધર્મ-જાગરિકા** કરે. કેવી રીતે કરે ? ભાવનિદ્રાનો ત્યાગ કરીને. **ભાવનિદ્રા એટલે મોહમય દૃષ્ટિ, અતત્ત્વના ચિંતન, રાગદ્વેષની રમત, મિથ્યાત્વનો મુંઝારો, બાહ્ય ભાવના તાંડવ, પ્રમાદની પરવશતા વગેરે.** આને ટાળીને સતત ધર્મજાગરિકા, ધર્મજાગૃતિ, અર્થાત્ જ્ઞાનમય દૃષ્ટિ, સમભાવનો અભ્યાસ, સંવેગ-વૈરાગ્યની વૃદ્ધિ, તત્વની સમ્યગ્ વિચારણા, અંતર્મુખભાવ, સત્પુરુષાર્થ-તમન્ના વગેરે રાખવી જોઇએ. એ એવી ઉચ્ચ કોટિની હોવી જોઇએ, કે જીવનમાં કઠિન સાધુધર્મ આદરવા માટે જીવને પૂર્ણ ઉલ્લસિત અને ઉત્સાહી કરનારી હોય. રત્નોપમ-માનવ-આયુષ્યની બાકી(Balance)માં જે અમૂલ્ય વખત હજી શેષ છે, તેનું (૧) મહામૂલ્ય ઉપજાવવા માટે, (૨) આ વિશિષ્ટ જીવનનું વિશિષ્ટ મહાઉચિત સાચવવા માટે, (૩) જડમુખી પ્રવૃત્તિમાંથી સર્વથા છૂટી આત્મમુખી પ્રવૃત્તિમાં લીન થવા માટે, અને (૪) વારંવાર જન્મમૃત્યુની જંજાલને ટાળવા, તથા (૫) કર્મવ્યાધિને મિટાવવા માટે ધર્મ-ઔષધને સંપૂર્ણ રીતે સેવવું જોઇએ. કાળને ઉચિતનું મૂલ્ય સમજવું જોઇએ.

સૂત્રઃ–को मम कालो ? किमेअस्स उचिअं ?

અર્થઃ–'મને કેવો કાળ મળ્યો છે ? આ કાળને ઉચિત (કર્તવ્ય) શું છે ?'

વિવેચનઃ–ધર્મજાગૃતિ આ રાખે કે 'આ મને કેવો અમૂલ્ય

કાળ-અવસર મળ્યો છે ? અને આ મહા કિંમતી કાળને ઉચિત શું કર્તવ્ય છે ? મારી પૂર્વ સ્થિતિમાં અનંતા પુદ્ગલ-પરાવર્તના જંગી કાળ અનંતા જન્મ-મરણ કરી અનંત શરીરનાં પરાવર્તન કરવામાં ગયા ! જ્યારે, આ કાળ તેવાં પરાવર્તન ફરી ન કરવા પડે એવી સ્થિતિ ઉભી કરવા માટે સમર્થ મળ્યો છે ! છતાં આ કાળનો હું કેવો ઉપયોગ કરી રહ્યો છું ! અજ્ઞાનમાં, મોહ-વાસનામાં, ને સંસારના વિકટ પંથોમાં હજી પણ આત્માને રખડાવવાનો ! ભાન નથી કે એથી કાળના આવર્ત ઓછા થાય છે કે વધે છે ? ' આનો વિચાર કરવા પૂછો અંતરાત્માને શું કહે છે ? 'આ જીવનમાં જે જે વિચાર-વાણી-વર્તનના અભ્યાસ કર્યા, તે આ ખાસ માનવ જીવનના કાળમાં ઉચિત છે ? બીજી ગતિના કાળમાં એ નહોતું બની શકતું ? આ કાળનું મહામૂલ્ય કેટલું ! અને એનું અવમૂલ્ય હું કેટલું કરી રહ્યો છું ? કેવા સુંદર પ્રકાશના પંથને અવગણી કેટલી ઘોર અંધારી અજ્ઞાનની ખીણમાં ઉતરી રહ્યો છું ? '

વિચારવા જેવું છે કે ઉત્તમ માનવકાળનો કેવો અધમ ઉપયોગ થઈ રહ્યો છે ? આજના યુગમાં સવારે જાગ્યા ત્યાં મહા રાગદ્વેષકારક વિકથાઓથી ભરચક-ભર્યા દૈનિક પેપર જોવા સુઝે છે ! બજાર ભાવ, સિનેમા, વગેરેના સમાચાર જોઈ મનપર જડ પદાર્થોની લોથ ઉપાડવી ગમે છે ! આહાર-પરિગ્રહ-સંજ્ઞા સવારથી માંડી કૂદાકૂદ કરે છે ! ઇંદ્રિય વિષયોની જ ગડમથલનું તો પૂછવું જ શું ? રેડીયાના પ્રોગ્રામોના કે બીજા ત્રીજા આવાને આવા જ આચરણ-વાણી-વિચારોથી દિવસ રાત પૂરા ! આ બધું શું કર્યું ? મોહ વધાર્યો કે ઘટાડ્યો ? સંસાર ભ્રમણવર્ધક

પ્રવૃત્તિ વધારી કે ઘટાડી ? વર્તમાન ઉત્તમ કાળ આ માટે છે ?

આ તો તે કાળ છે, કે જેમાં પ્રભાતે આત્માના ત્યાજ્ય અને કર્તવ્યના વિચાર કરી શકાય,ના સંકલ્પ કરી શકાય, જ્યાં પરમાત્મા અને મહાપુરુષોના ભવ્ય કલ્યાણ પરાક્રમો અને ભવ્યાતિભવ્ય ઉપકારો નજર સામે તરવરતા રખાય, શાસનના તત્ત્વ-વિસ્તાર અને આરાધનાના અસંખ્ય પ્રકારના ભવ્ય પ્રકાશ જ્યાં મન પર ઝગમગતા કરાય, એ કરીને જ્યાં આત્મા પરથી અનંત કાળની જામ વાસનાઓનાં જાળાં ઉખેડી શકાય, જ્યાં અનંત કર્મકાષ્ઠને ધર્મસાધનાના જ્વલંત અગ્નિથી બાળીને સાફ કરી શકાય, જ્યાં અનાદિ અનંતકાળથી મહામલીન આત્માને વિશુદ્ધ ભાવનાઓથી મધ્યાહ્નના ગ્રીષ્મ-સૂર્યવત્ સંપૂર્ણ તેજસ્વી બનાવી શકાય, એવા આ કાળમાં વાસનાઓના જાળાં વધારવાનું, નવા કર્મઉકરડાના કચરાને મોહના ટોપલાથી ભરીભરીને આત્મામાં ઠાલવવાનું અને મેલા અધમ વિચારો-લાગણીઓથી આત્માને વધુ અંધકારમય કરવાનું કરાય, એ કેટલું બધું કાળને અનુચિત !

આ તો તે કાળ છે, જ્યાં ચેતનને જડવત્ બનાવનારી જે આહારાદિ ચાર સંજ્ઞા, ક્રોધ-માનાદિ ચાર કષાયસંજ્ઞા, લોક-વાહવાહની સંજ્ઞા અને ઓઘ (ગતાનુગતિકતા) સંજ્ઞા, એમ ૧૦ મહા સંજ્ઞાઓનો નશો આજસુધી આત્માને ચઢ્યો હતો, અને એ નશામાં જીવ કર્મથી સંસારના બેહુંદા વિચિત્ર નાટકો નાચ્યો હતો, હિંસા-જૂઠ વગેરે દુષ્કૃત્યોમાં દટાએલો રહેતો હતો, અને એથી જ કર્મ બાંધતાં પાછું વાળીને જોયું ન હતું, કે વિચારણા કરવા સરખી ય કુરસદ રાખી નહોતી, તે દુષ્ટ ૧૦ સંજ્ઞાઓને દાન શીલ, તપ, ભાવના, ક્ષમાદિ, જ્ઞાની પર દૃષ્ટિ અને સંયમ-વિવેકથી

નાબૂદ કરી શકાય. સંજ્ઞાના નાશનો આથી બીજો ઉચિત કાળ કયો મળવાનો હતો ? કેમકે રાતદિવસ આ આ ની વાતો, વિષયનો સંસર્ગ, પરિગ્રહની પ્રવૃત્તિ, વારેવારે નિદ્રા અને ભય, વાતવાતમાં ગર્વ-ગુસ્સો વગેરે, એ બધું તો મનુષ્ય સિવાયની બીજી ગતિમાં સારી રીતે કરવાનું હોય છે; અને તેનાથી કુસંજ્ઞાઓ પુષ્ટ રહે છે. આ ભવનો જ કાળ એવો યોગ્ય છે, કે એ સંજ્ઞાઓથી પ્રતિપક્ષી વૃત્તિ-પ્રવૃત્તિઓ અને પ્રતિપક્ષી ભાવનાઓના અમૃત-કુપ્પા પી શકાય. આહાર-સંજ્ઞા સામે તપ, અને આહાર પર જુગુપ્સા કે 'અરૂપી અને અનંત સુખી એવા મારે આ શી લપ ? આ શી પુદ્ગલની ગુલામી ?' વિષય સંજ્ઞાની સામે વિરક્તભાવ અને વ્રતો; પરિગ્રહસંજ્ઞા સામે દાન અને નિસ્પૃહતા, નિદ્રા સામે આત્મજાગૃતિ, ભયની સામે નિર્ભયતા, ક્રોધ સામે ક્ષમા, માન ટાળી લઘુતા-નમ્રતા, માયા મૂકી ન્યાય-નીતિ નિખાલસતા, લોભ છોડી નિરાશંસ-નિર્મમત્વ ભાવ, હિંસાદિ પાપો છોડી અહિંસા સત્ય આદિ. આ બધાને કેળવવાનો સારો વખત છે, કેમકે અહીં તપ, શીલ, દાન વગેરે સુંદર પ્રવૃત્તિઓ થઈ શકે છે. સંસારનો વિપર્યાસ દૂર કરવા માટે સંજ્ઞાનો કાટ ઉતારી દેવો જોઈએ. એ માટે ઉદારતા, વિરાગ, ત્યાગ, શુભ ભાવો વગેરેથી આત્માએ સારી રીતે સ્વસ્થ બનવું જોઈએ, અને વચ્ચે જે કાંઈ આવે તેના પર વિજયી બનવું જોઈએ. આ બધું આ કાળે સુશક્ય છે. 'અહો ! કેવો સુંદર કાળ મને આ મળ્યો છે ! કેટલો દુર્લભ ને કિંમતી કાળ હું પામ્યો છું ! છતાં સંજ્ઞાઓનું જોર તો જુઓ ! જીવનભર 'ખાઉં-ખાઉં, આ ખાઉં તે ખાઉં' એ ધૂન, 'આ વિલાસ કરું, આ જોઈ લઉં, આ ભોગવી

લઉં, મારૂં શરીર કેવું સુંદર લાગે છે, હું કેવો પુષ્ટ છું,' આ આસક્તિ, અથવા તો, 'શરીર સારૂં નથી રહેતું, મજા માણી શકાતી નથી, ઊંઘ નથી આવતી, પૈસા નથી મળતા,' આ ચિંતાઓ ! માનવ કાળમાં તો સમજવું સહેલું છે કે પેટને ગમે તેટલું અને ગમે તેવું સારૂં આપીશ, પરંતુ સવાર પડતાં તે ભૂખ્યું ! **તું દેહને તૃપ્ત સુવાડે, અને એ ભૂખ્યું ઊઠે** ! હવે એને તૃપ્ત કરવા પાછો આખો દિવસ કાઢવાનો ! વાહ ! કેવી વેઠ ! દેહની ખાતર આત્મા ? કે આત્મા ખાતર દેહ ? વળી સુંદરમાં સુંદર મિષ્ટાન્ન આપો, એની વિષ્ઠા કરે એ ! નિર્મળ ગંગાના પાણીના પેશાબ કરે એ ! આવું સદાનું માંગણિયું, ભૂખણિયું અને ભીખણિયું શરીર એમ તૃપ્ત નહિ થાય, એ તો ત્યાગ–તપથી જ તૃપ્ત થાય.

એવી રીતે ધન ગમે તેટલું કમાય, પણ તેને સંતોષ નથી. **જડની ઇચ્છા આકાશ જેવી અનંત છે.** પહેલાં હજારની, મળે તો લાખની, તે પણ મળેથી ૨૫–૫૦ લાખની, એમ લોભ અને પરિગ્રહ સંજ્ઞા વધતી જ ચાલે છે. તેને દેવોની પણ ઋદ્ધિ આપવામાં આવે, તોય તૃપ્તિ નહિ. પોતાનાથી ઊંચા ઊંચા સ્વર્ગની ઋદ્ધિ જોઈ બળે, ખિન્ન થાય. જડ પદાર્થની ઇચ્છાનું એ માહાત્મ્ય છે, કે એ ઇચ્છા પૂરી થતીજ નથી. એ તો એ પદાર્થોની ઉપેક્ષાથી મીટે, 'ન જોઇએ, ન જોઇએ' ના ના મંત્રથી શમે. તે ઉપેક્ષા ભાવ એ તૃષ્ણાના ભયંકર પરિણામો હૃદયે વિચાર્યાથી કેળવી શકાય. પછી તો આહાર–વિષય–પરિગ્રહ–સંજ્ઞાના ભુક્કા ઉડાડી શકાય. એ માટેનો આ યોગ્ય કાળ છે.

દેવનો કાળ પણ મેં જોયો. ઘણી જ ઋદ્ધિ-સિદ્ધિ જોઈ. ત્યાં ખાવાની જરૂર નહોતી, પણ પુણ્યાઈ મળી હતી. તેથી ઉત્તમ ખાનપાન ખાવાની જે ઇચ્છા, તેને માત્ર દિવ્ય સુંદર ઓડકારથી શમાવી શકાતી. બીજા પરિશ્રમ વિના માત્ર ઓડકારથી શમી જતી આવી સિદ્ધિ હોવા છતાં, જો ઇચ્છાઓ પર ઇચ્છાઓ દોડતીજ રહી, તો આહાર-સંજ્ઞા કયાંથી તૂટે? સુવા-બેસવા માટે, હરવા-ફરવા માટે, આમોદ-પ્રમોદ માટે, બાગ-બગીચા, મુલાયમ વસ્ત્રો, મખમલના ગાલિચા, અતિ સુંદર પુષ્પો, સુંવાળી રમણીઓ, એક દેવભવમાં કરોડો દેવીઓ, એ જે મળ્યું હતું, તે બધું રાગને વધારનારું હતું, ત્યાં વિષયસંજ્ઞા કયાંથી તૂટે? આહાર-સંજ્ઞા, વિષય-સજ્ઞા તોડવાનો ત્યાં કાળ જ કયાં હતો? ક્ષેત્ર કયાં હતું? જ્યારે અહીં બધું જ અનુકૂળ છે. અહીં તો વિચારવા જેવું છે કે સારૂં છે કે રાગ વધારનારા સાધનો તેવાં નથી, દા. ત. દિવ્ય સ્વાદિષ્ટ ખાણા કે મહાવૈભવો નથી, કે જેથી સંજ્ઞાઓ પોષવાથી બહુ સાર નીકળે. તથા તપ અને ત્યાગ અહીં કરી શકાય એમ છે. તેથીજ આ કાળ ઘણો જ ઉત્તમ છે.

આહાર કરતાં, વિષયોમાં ઇંદ્રિઓને જોડતાં, પરિગ્રહની મમતા તથા કષાયો કરતાં એમ થવું જોઈએ કે-'અરે! દુશ્મનને હજુ હું પોષી રહ્યો છું? દુશ્મન સાથે દોસ્તી કરી રહ્યો છું? દુશ્મનોને મારા જ આત્મા પર હલ્લો કરવા આમંત્રી રહ્યો છું? કયારે અવસર મળે કે એનાથી ભાગી છૂટું.'

કોઈ કહેશે કે આ શરીરને ટકાવી રાખવા સારૂ તો ખાવાની જરૂર છે ને? પણ એને ખબર નથી કે (૧) જરૂર

હોય એ બધું જ ગમાડવા જેવું નથી હોતું. દા. ત. આજની કાયદાની આંટીઘુંટીને લીધે હરામી નોકરને કાઢી ન શકતો હોય અને એનાથી કામ લેવું પડતું હોય, છતાં ઇચ્છા તો એ જ રહે છે કે કયારે આ ટળે. એવું આહારની વેઠ અંગે છે. વળી (૨) જે એમ થાય છે કે 'અમુક અમુક વસ્તુ મારે ખાવી જોઇએ, આટલી વાર ખાવું જોઇએ,' એ બધું શરીરના પોષણના નામે સંજ્ઞાને પોષણ અપાય છે. માન્યું કે 'દૂધ ખાઉં એટલે શરીર મજબૂત થાય,' અરે એથી તો સંજ્ઞા મજબૂત થાય છે! અને આ તો બકરૂં કાઢી ઊંટ પેસાડવા જેવું થયું! માત્ર આ જ જીવનના શરીરની અપુષ્ટતા ટાળવા માટે જન્મોજન્મ ચાલનારી સંજ્ઞાની વૃત્તિને સતેજ કરી પુષ્ટ બનાવી! નહિતર, આપણે તો એવું કરવું છે કે **શરીર ધર્મસાધનાર્થે ટકાવવું છે બસ, પણ સંજ્ઞાને મારીને.** જેમ, વીંછી પકડવો છે, પરંતુ એ રીતે કે ડંખ દે નહિ. તે પ્રમાણે આહારાદિની પ્રવૃત્તિને પકડવામાં આવે તો ભય નહિ.'

વળી વિચારે કે **કો મમ કાલો? કિં એઅસ્સ ઉચિઅં?** આ મારે કયો કાળ છે? આ કાળને યોગ્ય શું છે? આ તે કાળ છે કે જ્યાં આત્મસ્વરૂપની આડે આવેલા કર્મના પડદાને ચીરી શકાય; જ્યાં મોહની નદીમાં તણાઈ ભવસમુદ્રમાં ડૂબી જવાને બદલે જ્યાં **વીતરાગના શાસનરૂપી નાવમાં બેસી ભવપાર ઉતરી શકાય, એવો કાળ છે.** પૂર્વે નાવ મળી હતી તે કાણી હતી, કેમકે મોક્ષનું લક્ષ્ય નહોતું. આજે એ સૂઝયું છે, તો અખંડ ચારિત્રનાવમાં બેસી કર્મજળથી બહાર કાં ન નીકળી જાઉં?

તિર્યંચનો કાળ પણ જોયો હતો. બળદ હતો, ગાડામાં પચીસ મણ ભાર ભરેલો હતો, મધ્યાહ્ન સમયે ચૈત્ર વૈશાખના ધૂમધોખ તડકા તપી રહ્યા હતા, જમીન અગ્નિવત્ ઉષ્ણ હતી, ધીખતા તાપો, તૃષાનો પાર રહ્યો નહિ, અતિ પરિશ્રમે ભૂખ પણ જોરદાર, શરીર પરસેવાથી રેબઝેબ, મોંમાંથી ફીણ છૂટી જતું હતું, ત્યારે ઉપરથી ગાડીવાળો લોખંડી આરની પરોણી મારા જીવતા શરીરમાં ઘોંચતો હતો, તેથી મને અંતરમાં ભારે ગુસ્સો થતો. કેમ ગુસ્સો? તે કાળ ગુસ્સાનો હતો. 'માથે પડ્યું સમતાથી ભોગવ, કર્મ ખપે છે,' એમ ત્યાં કોણ સમજાવે? અને સમજવા જેટલી બુદ્ધિય કયાં હતી? જ્યારે આજે માનવ-ભવમાં એ કાળ છે કે જ્યાં સમતા, સમાધિ અને સહિષ્ણુતા લાવી કર્મોની સુંદર નિર્જરા કરી શકાય. પૂર્વનો કાળ અસંયમનો હતો, આજે સંયમનો છે. પૂર્વનો કાળ રાગનો હતો, આજે વિરાગનો છે. પૂર્વનો કાળ દ્વેષનો હતો, આજે ઉપશમનો છે. પૂર્વનો કાળ મન-વચન-કાયાની કુપ્રવૃત્તિઓએ દંડાવાનો હતો, આ કાળ એ દંડથી બચવા મન-વચન-કાયાની ગુપ્તિનો છે.

જીવ! ઘડીભર બેસી વિચાર તો કર કે, કેવી આ ઉત્તમ કાળની બક્ષીસ તને મળી છે? માત્ર આ **માનવકાળના પ્રતાપે જ કેટકેટલી વિશિષ્ટતાઓનો લાભ થયો છે?** એ લાભ થવાના હિસાબે આજ સુધી તેં શું કર્યું? ને હવે શું કરવા યોગ્ય છે? માયાનિદાનના શલ્યો ઊખેડવાના કાળમાં શલ્યો ઊખેડી રહ્યો છે કે જૂનાને સાચવી નવા વળી પેદા કરી રહ્યો છે? મિથ્યાત્વ ચોરને પોષી રહ્યો છે કે ભગાડી રહ્યો છે? વાઘવરુના ભવમાં શલ્ય અને મિજાસ બહુ રાખ્યા, પણ હવે શા

સારૂ વાધ વરૂ બનવું ?

અનાર્યપણાના કાળમાં પાપ નિદાન (પૌદ્ગલિક આશંસા) બહુ કર્યા, પરંતુ હવે અનાર્ય બનવાની શી જરૂર ? જિન નહોતા મળ્યા ત્યારે કુત્સિત કુમત બહુ સેવ્યા, પણ હવે એ હોય ?

આ તો તે કાલ છે,–કે જેમાં રસ, ઋદ્ધિ અને શાતાની લયલીનતા અને એના ગૌરવના પર્વત પર ચઢવાનું હવે સહેલાઇથી મૂકી દેવાય. એ ત્રણની આસકિત શિલાજતુ જેવી છે. શિલાજતુને તરસ્યો વાંદરો પાણી માનીને પીવા જાય છે, પરંતુ મોં ચોંટી જાય છે. તેને કાઢવા હાથ ઘાલે છે, તો હાથ ચોંટે છે. એમ કરતાં આખો ને આખો ચોંટી જાય છે. પછી તેના ઊખેડવાના ગમે તેટલા ધમપછાડા કે ગમે તેટલા પ્રયત્નો નકામા જાય છે, અને અંતે વધુ તરસ્યો, ભૂખ્યો, અને બંધાએલો–અકડાયેલો મરણ પામે છે. એમ રસ, ઋદ્ધિ અને શાતામાં ચિટકેલા પામર જીવો વધુ તૃષ્ણા, વધુ ભૂખ અને વધુ બંધનોથી પકડાઈ અનેક જન્મમરણના કાતિલ દુઃખ પામે છે. એવું ચિટકવાનું દેવાદિભવમાં સુલભ હતું, કેમકે ત્યાં બચવાના સાધનો તેવા નહિ. જ્યારે, બચાવની વિપુલ સાધન-સામગ્રીથી સંપન્ન આ કાળ છે, એને ઉચિત શું ? રસ–ઋદ્ધિ–શાતાના શિલાજતુમાં ન લેપાવું તે જ ને ?

વળી, આ તે કાળ છે કે જ્યાં જીવને આકર્ષતા રસ–ઋદ્ધિ–શાતા એ કૂચા છે. કેમકે જેની આગળ આ તો શું, પણ ચક્રવર્તિના રસ–ઋદ્ધિ–શાતા પણ હિસાબમાં નથી ગણાતા એવા દેવલોકના રસ–ઋદ્ધિ–શાતા કઇ ગણત્રીએ ? તાત્પર્ય, દેવોના રંગરાગની સાધન–સમૃદ્ધિ આગળ માનવના રંગરાગની સાધન–

સમૃદ્ધિ કેાઇ વિસાતમાં નથી. દા. ત. આજના રેાગભર્યા શરીરમાં શાતાના શા લેખા ? ત્યારે માટી–પાષાણ અને લેાઢાપિત્તળની સમૃદ્ધિ શી મેાટી ? તેા આજના તુચ્છ સ્વાદેા,–એક દિવસ ખારૂં અને એક દિવસ ખાટું,–એવા ઢંગધડા વિનાના સ્વાદેા કયા હિસાબમાં ? જેમ એક શ્રીમંત માણસ કેાઇને ત્યાં મેમાન થઇ પાંચે પકવાન્નના સ્વાદિષ્ટ સુંદર ભેાજન ઉપર જમવા બેઠેા હેાય, તેમાં જાતજાતની મિઠાઇઓ હેાય અને તેમાંથી નીકળતી સેાડમથી દૂર દૂર સુધી બેઠેલાઓને ય મેાંમાંથી પાણી છૂટતું હેાય, જમવા માટે ગીલગીલિયાં થતાં હેાય; હવે ત્યાં એની સાથે બેઠેલા પૂર્વના તેવા જ કેાઇ શ્રીમંત પણ હાલમાં રંક–દરીદ્ર બનેલાને ઘેંસ પીરસી હેાય તેા તે કેવી શેાભે ? એ રંક જીવને કેવી મશકરી લાગે ? પછી એ ઘેંસમાં શું રાચે ? એ પ્રમાણે કર્મે એકવાર પીરસેલી દેવતાની દિવ્ય ઋદ્ધિ, દિવ્ય રસેા અને પાંચે ઇન્દ્રિયની તથા શરીરની દિવ્ય શાતા આગળ કર્મે હવે પીરસેલી માનવની ઋદ્ધિ–રસ–શાતા કેવી ? જો માનવ સમજે તેા એને ભારે કલંકરૂપ લાગે કે–' જે કર્મસત્તાએ એકવાર મને એ દિવ્ય સામગ્રીથી સન્માન્યેા, તે હવે મને અહીં એની અપેક્ષાએ ગટર. કલાસ સામગ્રીથી નવાજે છે ? શરીર ગંદકીનેા ગાડવેા ? રસ અશુચિમાંથી જન્મેલા ? અને ઋદ્ધિ દિવ્ય આગળ ઝુંપડા–કલાસ ? આ તેા મારી મશકરી થઇ રહી છે. એમાં હું શું રાચું ? અને દેવઋદ્ધિથી પણ જો મને કાયમી તૃપ્તિ થઇ નથી એ વર્તમાન અતૃપ્તિ કહી રહી છે, તેા શું આ જન્મની તુચ્છ ઋદ્ધિ–રસ–શાતાથી કાયમી તૃપ્તિ થવાની હતી ? કાયમી તૃપ્તિ તેા એની આધીનતા છેાડવાથી થાય. એની આધીનતાને ફગાવી દેવા માટે

જ અહો ! મને કેવો સુંદર દેવગુરુધર્મની સામગ્રીવાળો આ કાળ મળ્યો છે ! '

વળી વિચારે, 'को मम कालः ? किमेअस्स उचिअं ? ' આ કયો કાળ મને મળ્યો છે ? એને યોગ્ય શું છે ? આ તે કાળ છે કે જ્યાં સંસારની ચાર ગતિમાં ચિરકાળ ભ્રમણ કરાવનારી (૧) કષાય-ચોકડી, એની કારણભૂત (૨) સંજ્ઞા-ચોકડી, તથા એ બે ચોકડીમાંથી જન્મતી (૩) આર્ત-રૌદ્ર પ્રત્યેકની દુર્ધ્યાન ચોકડી, અને (૪) દેશ-ભોજન-સ્ત્રી-રાજ્ય સંબંધી વિકથા ચોકડી, આ ચાર ચંડાળ ચોકડીઓનો અંત લાવી શકાય. બીજી ગતિઓના કાળમાં આનું ભાન જ કયાં હતું ? તેમજ એને હટાવવાના સંયોગ કે સામર્થ્ય પણ કયાં હતા ? અહીં તો ભાન છે, સંયોગ છે, શક્તિ છે, ત્યારે હું એ ચોકડીઓને વધારી રહ્યો છું ? કે ઘટાડી ? મળવા આવાનું તો પુણ્યના હિસાબે જ છે, તો પછી નાહક ક્રોધાદિ શા માટે કરું ? એથી તો ઉલ્ટું પાપ જમે થાય છે, જેના વિપાક ભારે ! પણ મારે હવે એવા કટુ વિપાક નથી જોઇતા. આમે ય આત્મા કર્મથી અને પાપથી ભારે છે. એમાં ફોગટ વધુ ભાર ભરું તો ભવાંતરે મારો ડૂચો નીકળી જાય ! માટે કષાય ન કરું, સંજ્ઞા ન પોષું, દુર્ધ્યાન ન સેવું, વિકથા ન આચરું; કેમકે મારે મોક્ષ જોઇએ છે; ને મોક્ષમાં તો અનાહારનું સુખ છે, આહારનું નહિ, વિષયત્યાગનું સુખ છે, વિષયભોગનું નહિ, અપરિગ્રહનું સુખ છે, પરિગ્રહનું નહિ. વળી વિકથા તો સત્કથાને યોગ્ય મળેલા આ દુર્લભ માનવ-સમયને લૂંટે છે ! મન બગાડે છે, કષાય વધારે છે ! માટે એનો પડછાયો ય ન લઉં. દુર્ધ્યાનને બદલે

શુભ ધ્યાન કરવાનું મારે ઘણું છે, અને તે જ્યારે અહિં શકય છે, તો એજ કરીશ. '–આ નિશ્ચય અહીં શકય છે, ને અમલ પણ અહીં શકય છે.

'વળી આ તે કાળ છે કે જ્યાં વિષયો પ્રત્યે વિરાગી બની સર્વવિરતિ આદરી શકું. બીજા કોઈ ભવમાં સર્વવિરતિ પણ જો શકય નથી, તો પછી અપ્રમત્તતા, ક્ષપકશ્રેણી, વીતરાગતા, કેવળજ્ઞાન, શૈલેશી, અને મોક્ષની તો વાત જ કયાં? ઓહો! **આવા અમૃતકાળને હું વિષયોની ગુલામીમાં વિષકાળ કરી રહ્યો છું!** ભાન નથી કે જે ઝેર પાછા મને જ પીડવાના છે! માટે હવે તો અહિંસા–સંયમ–તપના શ્રેષ્ઠ ધર્મની સાધનાને યોગ્ય આ અમૃતકાળને એ સાધના દ્વારા સફળ કરી લઉં.

'કો મમ કાલો, કિમ્ એઅસ્સ ઉચિઅં' એના પર આવી આવી ધર્મજાગરિકા કરવી, અને મોહનિદ્રાને અટકાવવી. માણસને ઇન્દ્રિયોના વિષયો મુંઝવે છે, તથા મૃત્યુનું સ્મરણ અને મૃત્યુની ભયાનકતાનો જાગતો ખ્યાલ નથી રહેતો તેથી મોહનિદ્રા ચડી બેસે છે. એ અટકાવવા, આ પણ ધર્મજાગૃતિ રાખે કે,

સૂત્ર–અસારા વિસયા, નિઅમાગામિણો, વિરસાવસાણા। [1]ભીસણો મચ્ચૂ, [2]સવ્વાભાવકારી, [3]અવિન્નાયાગમણો, [4]અણિવારણિજ્જો, [5]પુણો પુણોઽણુબંધી।

અર્થ:–વિષયો અસાર છે, અવશ્ય છૂટા પડનારા છે, ને અંતે કટુ ફળ દેનારા છે. મૃત્યુ ભયંકર છે, સર્વથી રહિત કરનારૂં છે, અજ્ઞાત આગમનવાળું છે, અ–નિવાર્ય છે, ફરી ફરી આવનારૂં છે.

વિવેચન:–વિષયસુખ પર મદાર ન બાંધ. કેમકે એ વિષયો શબ્દ–રૂપ–રસ–ગંધ–સ્પર્શ (૧) અસાર છે, (૨) નક્કી જનારા–નાશ પામનારા છે, (૩) અંતે વિરસ–કટુવિપાક દેનારા છે. વિનશ્વર વિષયોમાં શો માલ છે? ગમે તેવા રળિયામણા રસ, રમણીય રૂપ, સુંદર સરોદો, સુકુમાળ સ્પર્શો, કે સુગંધી મળે, પણ એ અસાર છે. કેમકે એ જડ અને પરિવર્તન પામી કુત્સિત–બરાબ થનારા અથવા ક્ષણદૃષ્ટનષ્ટ યાને જોતજોતામાં નાશ પામનારા છે. વળી અસાર એટલે કે આત્માને કશો ગુણ તો નહિ કરનાર, ઉપકારક તો નહિ કિન્તુ ઉલ્ટા આત્માને વિકૃત, દુઃખી અને પરાધીન કરનાર છે. તેથીજ એ **વિષયો આત્માની અનંતી જ્ઞાન-સુખાદિ ઋદ્ધિ આગળ તુચ્છ છે.** વળી એના સંયોગ કાયમી નહિ જ, એટલે ભોગવટાએ કે અંતે મૃત્યુએ અવશ્ય વિયોગથી છૂટા પડવાના છે; એટલું જ નહિ, બલ્કે પરિણામે આત્માને અસીમ કર્મબંધના વિપાકરૂપે ભયંકર દુઃખમાં રીબાવનાર છે. શું આ મારો મહાસારભૂત, અને અનંતસુખદાયી માનવ-સમય આત્મસમૃદ્ધિના ઘાતક, તુચ્છ, વિનાશી અને દુઃખદાયી વિષયો પાછળ વેડફી નાખું?

નેમિકુમારને પરણાવવા માટે રાજીમતીના આંગણે લઇ આવવામાં આવ્યા; પણ એ તો વિરાગી હતા. ત્યારે રાજકુમારી રાજીમતી તો ખરેખર દિલથી પરણવાના કોડવાળી હતી. છતાં જ્યાં નેમિકુમાર તોરણિયેથી પાછા ફરી ગયા એટલે ભલે ક્ષણવાર આઘાત લાગી ગયો કિન્તુ પછી તરતજ આ વિચાર્યું કે ‘ વિષયસુખ પાછળ મારો મોહ ખોટો છે, કેમકે વિષયો અસાર, વિનશ્વર અને પરિણામે કટુફળદાયી છે. બાકી નેમિકુમાર પ્રત્યે

ચામડાનો પ્રેમ મૂકી સાચો આત્મપ્રેમ તો હું ટકાવી શકું છું અને તે એમની પાસે ચારિત્ર લઇ એમની શિષ્યા બનીને ચરિતાર્થ કરીશ !' ખરેખર એમજ કરીને એકજ વર્ષમાં મોહનીય સહિત ઘાતી કર્મનો ક્ષય કરી કેવળજ્ઞાન પામ્યા.

ધનાજી સંસારમાં રહ્યા હતા છતાં લક્ષ્મીને હાથનો મેલ અને વિષયોને વિટંબણાકારક લેખતા; તેથીજ પોતાની કમાયેલી લાખો ક્રોડોની લક્ષ્મી પણ મોટાભાઇઓનો અસંતોષ ટાળવા બધી જ પડતી મૂકીને ગુપ્તપણે પરદેશ ચાલી નીકળ્યા. તે પછી પણ મહાશ્રીમંતાઈ અને આઠ યૌવનાઓના વિષયસુખ પામ્યા છતાં જ્યારે એક પત્ની સુભદ્રા પોતાનો ભાઇ શાલિભદ્ર વિરાગી બની ૧-૧ પત્ની રોજ ત્યજે છે એ પર રુએ છે, ત્યારે ધનાજી કહે છે 'એ કાયર, નહિતર વૈરાગ્ય થયા પછી ધીરેધીરે શું છોડવું ?' સુભદ્રા કહે છે 'બોલવું સહેલું છે કરવું કઠીન;' ત્યાંજ ધનાજી ઊભા થઇ ગયા, ને વિષયો વગેરે ત્યજી ચારિત્ર લેવા નીકળ્યા.

વળી કાળના ભરોસે બેસી ન રહેતાં વહેલા સમજી લેવાની જરૂર છે કે (૧) અવશ્યંભાવી મૃત્યુ ભયંકર છે, ભયને કરનારૂં છે. એ અકલ્પ્ય એવા અગણિત ભયોને ઊભા કરે છે. જેને મૃત્યુ નથી એને કોઇ ભય નથી. (૨) મૃત્યુ સર્વ વસ્તુનો અભાવ કરનારૂં છે, એટલે કે આત્માને સર્વ વસ્તુથી રહિત કરનારૂં છે. મર્યા પછી અહીંના માલ, મિલકત, બંગલા, બગીચા, કુટુંબ, યાવત્ પોતાનું માનેલ શરીર, ઇંદ્રિયો આદિ પણ કોઇજ પોતાનું નહિ. (૩) મૃત્યુ અણધાર્યું આવે છે. તે કોઇ દિવસે આપણી કુરસદે કે જાણ કરીને આવતું નથી. રે આત્મન્ !

અહીં તારી ગમે તેટલી હોશિયારી હશે, તારૂં ગમે તેટલું માન હશે, તારા એક શબ્દ પાછળ હજારો માણસ પ્રાણ આપવા સુધી તૈયાર થતા હશે, પણ જ્યારે મૃત્યુ આવશે ત્યારે એને રોકવા એમાંનું કાંઈજ કામ નહિ આવે. ચક્રવર્તિ, ઇન્દ્ર કે અનંત-બળી પરમાત્માની પણ કોઇ તાકાત મૃત્યુને રોકવા સમર્થ નથી. મૃત્યુ તારી અત્યંત કાકલુદીભરી વિનંતિ પણ નહિ સાંભળે. તારા માનની કે તારી ઋદ્ધિ-સિદ્ધિની મૃત્યુને કોઇજ પરવા નથી. તે તો તને આ દેહરૂપી ભૂમિ પરથી ઢેફાની જેમ ઠોકરે ઉડાવશે. કેમકે (૪) એ અનિવારણીય છે,-રોકાય નહિ એવું છે. મૃત્યુ આવે ત્યારે તું તેને જો કહીશ કે " ભાઇ ! જરા થોભી જા, હું જિંદગીમાં ધન ધાન્યાદિ તો બહુ કમાયો, (તે થી તો પુણ્ય વટાવાઈ ગયું), પણ મેં દાન-પુણ્ય કર્યું નથી, અને અધર્મો બહુજ કર્યા છે. કુટુંબની જંજાળમાં, ધનની લોલુપતમાં, વિષયોના મોહમાં હું બહુ લપટાયો; આ બધાથી તો આત્મામાં માત્ર પાપના ગંજ ખડકાયા; હવે તું ફક્ત જરા થોભી જા, તો હું દાન દઈ દઉં, ધર્મ કરી લઉં, " ત્યારે મૃત્યુ જાણે ખડખડાટ હસશે ! તે તને ભયંકર લાગશે. તું થરથર કંપીશ, તો ય તે તારી મૂર્ખતા ઉપર અને તારી પામરતા ઉપર જાણે વધુ હસીને તને કયાંય અંધારામાં ઉપાડી જશે ! (૫) 'મચ્ચૂ પુણો પુણોડણુ-બંધી' આવું મૃત્યુ પાછું એકજ વખત આવતું નથી; પણ ફરી ફરી તેની આવૃત્તિ થાય છે. એનું કારણ એ છે કે મર્યા એટલે આ જીવન પુરૂં થયું, પરંતુ કર્મ નથી મર્યા. અને કર્મ ઊભા છે તેથી જન્મ થવાનો, જ્યાં જન્મ થયો કે મૃત્યુ નક્કી થયુંજ. રાગદ્વેષ અને મન-વચન-કાયાની પ્રવૃત્તિ છે, ત્યાં સુધી

કર્મ અને જન્મ છે; અને જન્મ છે, તો અવશ્ય મૃત્યુ છે, એ પણ પંડિત-મરણ નહિ કિન્તુ બાળ-મરણ હોવાથી ચારે ગતિમાં અનેક યોનિઓમાં, વારંવાર મૃત્યુ લાવે છે. એથી ક્ષાત્રવટના પ્રણિધાન કરે કે 'આ તે કાળ છે કે જ્યાં હું રાગદ્વેષના ક્લિષ્ટ બંધનોને કાચા તાંતણાની માફક તોડી નાખીશ. શું કામ છે મારે ખોટા રાગ-દ્વેષમાં તણાઇને? એથી મારા આત્મામાં કશો જ ગુણ નથી થતો. માટે મારે તો હવે આ ફોગટિયા રાગદ્વેષનો નિકાલ જ કરી નાખવાનો. એ કરીને હું મૃત્યુ ઉપર વિજય મેળવીશ. તેથી જ 'આપણે તો ભાઈ! ઢીલા, સુંવાળા, સુકુમાર; આવા વખતમાં આપણાથી શું થઈ શકે?' એવા વેવલા શબ્દોને કાઢી નાખી, પ્રતિક્ષણ મૃત્યુને નજર સામે રાખી પ્રબલ શુભ-ભાવનાના જોમથી હૃદયમાં રહેલા અજ્ઞાનના અંધકાર અને મોહના નશાને ફગાવી નાખવાનો.

જનકરાજાને મંત્રી પૂછે છે, 'આપ આવા રાજશાહી સુખ ભોગવો છો છતાં લોકો કેમ આપને વિદેહી કહે છે?' રાજાએ અવસરે જવાબ આપવાનું કહી એક વાર મિજબાની ગોઠવી મંત્રીને પણ ચાર વાગે આવવાનું આમંત્રણ મોકલ્યું. એ દિવસ બે વાગે ઢંઢેરો પિટાવ્યો કે મંત્રીને પાંચ વાગે ફાંસી દેવાની છે. મંત્રીના તો એ સાંભળીને હોશકોશ જ ઉડી ગયા! જમણમાં આવ્યો પણ એને પકવાન્નમાં રસ નથી. રાજા પૂછે 'કેમ આમ?' એ કહે છે, 'શું પૂછો છો?' કલાક પછી મૃત્યુ નજર સામે હોય ત્યાં માલમેવામાં રસ રહે?' રાજા કહે છે, 'તો બસ, તમને તો કલાક પછી, પણ મને તો બીજી જ ક્ષણે મૃત્યુ ભાસ્યા કરે છે એટલે રાજશાહી સુખોમાં ય શો રસ રહે?

માટેજ મારો વ્યવહાર નીરસ જોઈ લોક મને વિદેહી કહે છે.'

ખરેખર! મૃત્યુની ભયંકરતા–સર્વનાશકતા–અજ્ઞાતાગમન–અનિવાર્યતા વગેરે નજર સામે હોઈ મહારાજા કુમારપાળ જેવા ય શ્રાવક ધર્મની કરણીમાં ભારે ઉદ્યમી રહેતા! અને ઋષભદેવ ભગવાનની પાટપરંપરામાં અસંખ્ય રાજાઓએ મૃત્યુને ઓળખી સંસાર ત્યજીને ચારિત્ર લઈ પંડિત-મરણ એવા સાધ્યા કે પછી કેટલાયને તો મૃત્યુની પરંપરા જ બંધ, મૃત્યુનું મૃત્યુ થયું! અને બાકીનાને પછી બે જન્મમાં મૃત્યુનો અંત થઈ મુક્તિ મળી.

શ્રાવક વિષયવિકારને અને મૃત્યુને આત્મા પર લાગેલો એક ઝેરી રોગ સમજે, અને તે નિવારવા ધર્મનેજ એકમાત્ર ઔષધરૂપ સમજે. તેથી આ ધર્મજાગરિકા કરે

એ ધર્મજાગરિકામાં આ વિચારે કે;

સૂત્રઃ–धम्मो एअस्स ओसहं, एगंतविसुद्धो, महापुरिससेविओ, सव्वहिअकारी निरइआरो परमाणंदहेऊ ।

અર્થ:–ધર્મ આનું ઔષધ છે. તે એકાંતે શુદ્ધ, મહા–પુરુષોએ સેવેલો. સર્વ હિતકારી અને અતિચાર રહિત તથા પરમ આનંદનો જનક જોઈએ.

વિવેચન:–ધર્મ એ અનાદિકાળના લાગેલા વિષયવિકારના અને પુનઃપુનઃ મૃત્યુના અસાધારણ રોગને કાઢનાર એકમાત્ર ઔષધ છે. એનું સેવન ખૂબજ કરું. આ જગતના લાલપીળામાં જીવને હિંસાદિના અવ્રતો અને ઇન્દ્રિયોના વિષયોએ મુંઝવી નાખ્યો છે. તેથી આત્માની શક્તિ તદ્દન ઓછી થઇ ગઇ છે. એ પલ્ટાવવા ધર્મ જ એક ઔષધ છે: તે ધર્મ કેવો? જે એકાંતે

વિશુદ્ધ હોય, એટલે કે સર્વજ્ઞે પ્રત્યક્ષ નિહાળી વાસ્તવિક ધર્મ તરીકે પ્રરૂપ્યો હોય તથા કષ, છેદ અને તાપની પરીક્ષામાં પસાર થયેલા શાસ્ત્રે કહેલો હોય, એટલે સ્યાદ્વાદથી વિભૂષિત જીવાજીવાદિ તત્ત્વનો પ્રકાશક અને મોક્ષમાર્ગની સાધનાર્થે પરમ નિવૃત્તિરૂપ હોય. તોજ એકાંત નિર્મલ કહેવાય. હિંસા, જૂઠ વગેરેની અવિરતિનો અને અઢારે પાપકસ્થાનકનો સર્વથા ત્યાગ તે પરમ નિવૃત્તિ. વળી જે ધર્મ તીર્થંકરદેવ અને ચક્રવર્તિ-સરખા મહાપુરુષોએ સેવેલો હોય; મૈત્રી-કરુણાદિકથી વાસિત હોવાથી સ્વપર સર્વને હિત, આનંદ, નિવૃત્તિ અને શાંતિ અપાવે તેવો હોય; એ ધર્મને અતિચાર રહિત, અર્થાત્ જેવો વિશુદ્ધ મળ્યો તેવો પળાય, તો જે પરમસુખ (મોક્ષ)દાયી હોય; એવો ધર્મ એ એનું ઔષધ છે.

આવું ધર્મ-ઔષધ સેવ્યા પછી વિષય-વિકારોની શી મજલ છે કે એ ઊભા રહી શકે ? તો મૃત્યુની પણ શી તાકાત છે કે એ જીવને વારેવારે આક્રમ્યા કરે ? જ્યાં ધર્મ-ઔષધથી સર્વ કર્મક્ષય અને શાશ્વત મોક્ષ થયો, પછી મૃત્યુ શું ? પછી તો અજ-અવિનાશીપણું, અજર-અમરતા.

ધર્મનૃપ બાળ રાજા પૂર્વ ભવે ભારે રોગથી ત્રાસેલો ભિખારી, તે મુનિ મળતાં કરગરે છે. ' મને કોઇ ઔષધ બતાવો. ' મુનિ કહે છે, ' ઔષધ તારી પાસે છે. આ જે તે અને બહુ બાધ બાઈને રોગ થયા છે તે બંધ કર, એ જ ઔષધ. ' એટલે ત્યાં નિયમ કર્યો કે ' રોજ એકજ ધાન્ય, એકજ શાક, અને એકજ વિગઈ (દૂધ દહીં-ઘી-તેલ-ગોળ-તળેલું, એ છ વિગઇમાંથી એકજ) બાવી. બાકી ત્યાગ. આ ત્યાગરૂપી ઔષધે શરીરના રોગ તો

મિટાવ્યા ઉપરાંત અંતરાય-કર્મરોગ તૂટવાથી ક્રમશઃ શ્રીમંત બન્યો. છતાં એ ત્યાગ ચાલુ એટલે જાત ખર્ચ મામુલી, તે સુપાત્ર-દાનાદિ ખૂબ ધર્મ કર્યો. મરીને એવા નગરે વણિક્-પુત્ર થયો કે જ્યાં નિમિત્તિયાએ ભાખેલી બાર વરસની દુકાળી આના પુણ્યે રદ થઈ! અને રાજાએ એને બાળપણમાંજ રાજા બનાવી પે તે એનો આજ્ઞાંકિત પાલક બની રહ્યો. પેલો પછી મોટો રાજા થઈ ધર્મનો ખૂબ આરાધક અને પ્રભાવક બન્યો. વિશુદ્ધ ધર્મઔષધથી શું રંક કે શું રાજા, શું અભણ કે શું બુદ્ધિમાન, શું નિર્બલ કે બળવાન, દરેકે સાધુ યા શ્રાવક બની મહાપુરુષોના પંથે સ્વ-પર હિત સાધ્યા, ને મૃત્યુ-રોગથી સંદતર મુક્તિ મેળવી. ધર્મસેવન દોષ-અતિચાર લગાડ્યા વિના થવું જોઇએ. દેવપૂજા, ગુરુભક્તિ, વ્રતનિયમ, સામાયિક પ્રતિક્રમણાદિ શ્રાવક-ધર્મ નિરતિચાર પાળતાં આનંદ કામદેવાદિ શ્રાવકને ત્રણ ભવમાં સંસાર સમેટાઈ ગયો.

સૂત્રઃ-નમો ઇમસ્સ ધમ્મસ્સ । નમો એઅધમ્મપગાસગાણં । નમો એઅધમ્મપાલગાણં । નમો એઅધમ્મપરૂવગાણં । નમો એઅધમ્મ-પવજ્જગાણં ।

અર્થ:-આ ધર્મને હું નમું છું. આ ધર્મના પ્રકાશકોને હું નમું છું. આ ધર્મના પાલકોને નમું છું. હું આ ધર્મના ઉપદેશકોને નમું છું. આ ધર્મના સ્વીકારનારાઓને નમું છું.

વિવેચન:-હવે કૃતજ્ઞતા અને અનુમોદના રૂપે નમસ્કાર કરવામાં આવે છે. અથવા આગળ સાધુધર્મની પ્રાર્થના-આશંસા વ્યક્ત કરવી છે તો તે મંગળ કરીને જ કરાય. વળી આ ધર્મને

તેમજ જેમની પાસે એ વ્યક્ત કરીએ તેમને નમસ્કાર કરીને જ કરવી ઉચિત છે, માટે નમસ્કાર કરે છે,–'આ સાધુ ધર્મને હું નમું છું, વંદુ છું આ ધર્મના પ્રકાશક શ્રી અરિહંતદેવોને હું નમું છું. આ ધર્મને હૃદયમાં ઉતારી પાલન કરનાર સાધુ મહર્ષિઓને હું નમું છું. આ ધર્મના ઉપદેશક આચાર્ય ભગવંતોને હું નમું છું. આ ધર્મને મોક્ષના હેતુ અને સત્ય ધર્મ તરીકે સ્વીકારનાર શ્રાવકાદિને નમું છું.' હવે પ્રણિધાન કરવામાં આવે છે,—

સૂત્ર–इच्छामि अहमिणं धम्मं पडिवज्जित्तए सम्मं मणवयणकाय-जोगेहिं । होउ ममेअं कल्लाणं परमकल्लाणं जिणाणमणुभावओ ।

અર્થ:–હું મન-વચન-કાયાની પ્રવૃત્તિથી સારી રીતે આ ધર્મ સ્વીકારવા પરમ કલ્યાણરૂપ જિનભગવાનના પ્રભાવે મને આ કલ્યાણ પ્રાપ્તિ થાઓ.

વિવેચન:–' હું ધર્મને પામવા ઇચ્છું છું. કેમકે હવે મને આ ધર્મનો જ પક્ષપાત છે, તે પણ સમ્યક્ માનસિક વાચિક અને કાયિક પ્રવૃત્તિઓથી વણાએલા ધર્મને પામવા ઇચ્છું છું, આથી હું સંપૂર્ણ સર્વાંગ ધર્મસ્વીકારનું ખાસ પ્રણિધાન (કર્તવ્ય-નિશ્ચય) કરું છું. આવો ધર્મરૂપ કલ્યાણ મને પ્રાપ્ત થાઓ. મારું તો કોઇ સામર્થ્ય નથી; પરંતુ પરમ કલ્યાણ સ્વરૂપ શ્રી જિનેશ્વરદેવોના પરમ પ્રભાવે (પ્રભાવિક પ્રસાદથી) એ પ્રાપ્ત થાઓ, એવું હું અભિલષું છું. '

આ રીતે ખૂબ એકાગ્રતા અને વિશુદ્ધ હૃદયથી વારંવાર ચિંતવે અને ભાવે. અલબત્ પોતાના વિશુદ્ધ અધ્યવસાયથી આત્મા ધર્મ પામે છે એ વાત સાચી, પરંતુ એ એમજ નથી

જાગ્યા, એ તો પરમાત્માનું નિમિત્ત પામીને જ પોતાને ઉપકાર થયો છે; ને હજી પણ થશે. માટે અહીં ભગવાનના પ્રભાવે પ્રાપ્ત થયાનું ઇચ્છયું.

સૂત્રઃ—સુપ્પણિહાણમેવં ચિંતિજ્જા પુણો પુણો । એઅધમ્જુત્તાણમવવાયકારી સિઆ । પહાણં મોહચ્છેઅણમેઅં । એવં વિસુજ્ઝમાણભાવે ભાવણાએ કમ્મપ્પગમેણં ઉવેઇ એઅસ્સ જુગ્ગયં । તહા સંસાર-વિરત્તે સંવિગ્ગો ભવઇ અમમે, અપરોવતાવી, વિસુદ્ધે, વિસુદ્ધમાણભાવે । ઇતિ સાહુધમ્મપરિભાવણાસુત્તં સમત્તં ।

અર્થઃ—સારા પ્રણિધાન સાથે આ પ્રમાણે વારંવાર ચિંતવે, આ (સાધુ)ધર્મયુક્ત આત્માઓને પગે પડતો રહે. મુખ્યપણે મોહનો છેદ કરનાર એ છે. એ પ્રમાણે વિશુદ્ધ બનતી ભાવનાથી કર્મનો નાશ થવા દ્વારા (આત્મા) એ ધર્મની યોગ્યતા પામે છે; તથા સંસારથી વિરક્ત, સંવેગ (ધર્મરંગ)વાળો, નિર્મમ, બીજાને સંતાપ ન પમાડનારો, નિર્મળ, અને વિશુદ્ધ થયે જતા ભાવવાળો બને છે. આ પ્રમાણે સાધુધર્મની પરિભાવનાનું સૂત્ર પૂર્ણ થયું.

વિવેચનઃ-ઉપસંહાર : સાધુસેવક : ભાવવિશુદ્ધિઃ-

હવે ઉપસંહાર કરતાં, જે પૂર્વે (૧) ધર્મજાગરિકામાં 'આ કયો અવસર ! એને યોગ્ય શું ? વિષયો અસાર, મૃત્યુ ભયંકર અને સાધુધર્મ એનું ઔષધ....' વગેરે ચિંતવવાનું કહી, શ્રી અરિહંતાદિને નમસ્કારો કર્યા બાદ (૨) અરિહંતપ્રભુના પ્રભાવે સાધુધર્મ સ્વીકારવાની તીવ્ર આશંસા ચિંતવી, એના માટે હવે સૂત્રકાર કહે છે કે ખૂબ તીવ્ર પ્રણિધાન યાને વિશુદ્ધ ભાવનાગર્ભિત મનની ચોંટ સાથે આ બધું વારંવાર ચિંતવ્યા કરવું.

આ ચિંતવનામાં ધ્યાન રાખવાનું કે સાધુધર્મરૂપી ઔષધનું અતિ મહત્ત્વ ચિંતવ્યા બાદ એની અભિલાષા–પ્રાર્થના–આશંસા કરવાની. તે પૂર્વે કહેલ અરિહંતાદિ પરમેષ્ઠીને નમસ્કાર કરવા પૂર્વક કરવાની. સૂત્રકારે 'નમો નમિઅનમિઆણું....' વગેરે નમસ્કાર કરીને પછી જ આશંસા કરવાનું કહ્યું છે. મંગળ માટે અને ઔચિત્યપાલન તરીકે એ જરૂરી છે, જેથી બાધક કર્મ તૂટતા જઈ એ આશંસા શીઘ્ર સફળ થાય.

નમસ્કાર–વિનય–સેવા–આજ્ઞાંકિતભાવ, એ બહુ મોટી ચીજ છે. માટે સૂત્રકાર સાધુધર્મની પરિભાવનામાં આટઆટલું કરવા-ચિંતવવાનું ફરમાવી હવે કહે છે કે આ સાધુધર્મ પામેલાના 'અવવાયકારી' બનવું, અર્થાત્ એ ધર્મ સેવનારા મુનિ–પુંગવોને પગે પડતા રહેવું, યાને એમને બહુમાનભર્યો નમસ્કાર, એમનો વિનય, એમની સેવા અને એમની આજ્ઞાંકિતતા બરાબર સાધતા રહેવું. પૈસાનો અર્થી એ જ રીતે શ્રીમંતને આરાધતો રહે છે, ત્યારે પૈસા પામે છે. સુવ્રત શેઠ વગેરે એ જ રીતે સાધુ મહાત્માના ઉપાસક બની ચારિત્રમોહનીય કર્મનો નાશ કરવા પૂર્વક સાધુધર્મ પામ્યા.

સૂત્રકાર કહે છે કે–'આ તીવ્ર પ્રણિધાન પૂર્વકનાં વારંવાર ધર્મજાગરણ–ચિંતન અને સાધુસેવન એ મોહને છેદવાનો મુખ્ય ઉપાય છે.' કેમકે સર્વવિરતિચારિત્ર સંયમના અધ્યવસાય–સ્થાનકની પૂર્વભૂમિકારૂપ અતિ સુંદર અધ્યવસાયોને પેદા કરે છે, તે જરૂર ચારિત્રમોહનીયને તોડતા આવે. માટે જ સૂત્રકાર આ રીતે ઉપસંહાર કરે છે,–

ઉપસંહાર:–આ પ્રમાણેના કુશલ અભ્યાસમાં વિશુદ્ધ-વિશુદ્ધ બનતો ઉપર કહેલી ભાવનાથી ઘણાં કર્મના બંધન તોડી નાખે છે. કર્મનો તેવો વિશિષ્ટ નાશ થવાથી તે મુમુક્ષુ સાધુ-ધર્મની યોગ્યતાને પ્રાપ્ત કરે છે. સંસારની ભયંકર દોષમય સ્થિતિની વિચારણાથી સંસાર પ્રત્યે વિરાગી બનેલો તે, હવે સાધુધર્મ અને મોક્ષની એક જ અભિલાષાવાળો છે. હવે એને સંસારની કોઈ ચીજ પ્રત્યે મોહમાયા નથી; અને મમતા રહિત તે 'આ સારૂં અને આ માઠું' કરવાનું છોડી પરની ચિંતાએ બળવાનું કરતો નથી, તેમજ પરને સંતાપ આપવાથી પણ દૂર રહે છે. સર્વે પ્રત્યે અનુકંપાવાળો બનેલો તે, રાગદ્વેષની પકડ મૂકી દેવાથી શુભ અધ્યવસાયના કંડકની વૃદ્ધિ પ્રમાણે આગળને આગળ વિશુદ્ધ બનતો જાય છે, એના ભાવ વિશુદ્ધ વિશુદ્ધતર થતા આવે છે. આ રીતે સાધુધર્મની પરિભાવનાના વિકાસક્રમને આરાધે છે.

—'સાધુધર્મ–પરિભાવના' સૂત્ર સમાપ્ત—

॥ सूत्रं–३–प्रव्रज्याग्रहणविधिः ॥

परिभाविए साहुधम्मे जहोदिअगुणे, जइज्जा सम्ममेअं पडिवज्जित्तए अपरोवतावो । परोवतावो हि तप्पडिवत्तिविग्घं । अणुपाओ खु एसो । न खलु अकुसलारंभओ हिअं ।

અર્થ:–યથોક્ત ગુણવાળા સાધુ-ધર્મની પરિભાવના કર્યા બાદ બીજાને સંતાપ પમાડ્યા વિના એ (સાધુધર્મ) સ્વીકારવા સારી રીતે પ્રયત્ન કરે. અન્યને સંતાપ એ એની પ્રાપ્તિમાં વિઘ્નભૂત છે. એ ઉપાય નથી. ખરેજ ! અશુભ પ્રયત્નથી હિત ન થાય.

સૂત્ર–૩

પ્રવજ્યા-ગ્રહણ-વિધિ.

પાછળના સૂત્રમાં ધર્મગુણ પામવાની શ્રદ્ધા થયેથી જે કર્તવ્ય છે, તે કહ્યું. તે કરવાથી સાધુધર્મની પરિભાવના થઈ. તે થયેથી હવે એણે શું કરવું જોઇએ, તે કહે છે.

વિવેચન:–**'પરિભાવિએ....'**–પૂર્વ સૂત્રની કહેલી વિધિએ સાધુધર્મની પરિભાવના કર્યા પછી, પૂર્વે કહેલા ગુણોવાળો બન્યો થકો, અર્થાત્ સંસારથી વિરક્ત, મોક્ષનો અભિલાષી, નિર્મમ, પરને અસંતાપી, નિર્મલ હૃદયી, અને અધિકાધિક વિશુદ્ધ બનતા ભાવ ને ગુણોવાળો બની ચારિત્ર-ધર્મને સમ્યગ્ વિધિએ અને બીજાને સંતાપ પમાડ્યા વિના. પ્રાપ્ત કરવા પ્રયત્ન કરે. **અન્યને પીડા ઉપજાવવી એ ધર્મ પામવાની આડે અંતરાયભૂત છે,**

તેથી એ ધર્મસાધક ઉપાય નથી. ધર્મ પામવામાં ય પરને પીડા થાય એવો પ્રયત્ન અકુશળ છે (અશુભ) છે. અર્થાત્ સાંસારિક સ્વાર્થના કાર્યોમાં પરને દુઃખકારી એવો યત્ન તો અશુભ છે જ, કિન્તુ ધર્મપ્રાપ્તિ માટેનો ઉદ્યમ પણ જો પરને પીડા કરીને થતો હોય, તો તે પણ અકુશળ છે; અને અકુશળ પ્રયત્નથી કદિ ય કોઇનું હિત થયું નથી, તેથી પર-સંતાપને ત્યજે.

સૂત્રઃ—अप्पडिबुद्धे कहिंचि पडिबोहिज्जा अम्मापियरे । उभयलोगसफलं जीविअं, समुदायकडा कम्मा समुदायफलत्ति । एवं सुदीहो अविओगो ।

અર્થ:—નહિ બુઝેલા માતાપિતાને કોઇપણ રીતે પ્રતિબોધ પમાડે. (કહે) જીવતર તો ઉભય લોકની સફળતાવાળું હોય. (વળી) સમૂહે કરેલ કર્મ સમૂહગત ફળ આપે છે. માટે એ રીતે (આપણો) બહુ દીર્ઘકાળ સુધી વિયોગ નહિ થાય.

વિવેચનઃ—હવે બીજો તો પર-સંતાપ સાધુપણું લેવા તૈયાર થયેલા આત્માથી થાય એવું પ્રાયઃ સંભવતું નથી; પણ માતાપિતા કદાચ ન બુઝેલા હોય, તો તેમના મનને વિયોગનો સંતાપ થવો સંભવિત છે. આ સંભવિત સંતાપને દૂર કરવા માટે શું કરે? ન બુઝેલા માતાપિતાને સંસારત્યાગ માટે કોઇ પણ રીતે પ્રતિબોધ કરે. આ સૂચવે છે કે જો જીવ તામસ નહિ પણ સત્ત્વ-પ્રકૃતિનો યાને અત્યંત સાત્ત્વિક અને પુણ્યશાલી તથા તત્ત્વાનુસારી હોય, તો તેની સાધુધર્મ-પરિભાવનાની ચર્યા અને ગુણોના પ્રભાવે તેના માતાપિતા બુઝ્યા વગર ન રહે.

'મહાસત્ત્વ' એ અપૂર્વ અને અદ્‌ભુત વસ્તુ છે. મહા-સાત્ત્વિક વિરાગીનું જીવન તપાસવામાં આવે, અને તેની દિનચર્યા

જોવામાં આવે તો દેખાય કે (૧) એની સામે દિવ્ય ભોગો પણ આવે, તો તેથી તેને હર્ષનો ઉન્માદ થતો નથી; તેમજ (૨) અનિષ્ટ અને પ્રતિકુલ પ્રસંગો કે વિષયો આવે, તો ગ્લાનિ પણ ઉપજતી નથી. (૩) એ ઉપરાંત કષાયનો એણે એટલો બધો ઉપશમ કર્યો હોય છે, કે જેથી માતાપિતા વગેરે ચકિત અને આકર્ષિત બની જાય છે. કોઈ તેના ઉપર ગમે તેટલો ગુસ્સો કરી જાય, તેનું બગાડી જાય તો પણ તેનું મન લેશમાત્ર વિકૃત ન થવા દેવા સાવધાન હોય છે. તેને હવે હુંપદ નથી, કે માયા-ખટપટનો સ્પર્શ નથી. એને જીવનની જરૂરિઆતો ઘણી ઓછી, એટલે ઇચ્છાઓ બહુ ઓછી.

એમ **'तत्त्वानुसारिता'** પણ એવો ગુણ છે કે જેથી એ વસ્તુમાત્ર કે પ્રસંગમાત્રને ઉપલક ન જોતાં તત્ત્વની દૃષ્ટિએ જુએ છે; સર્વત્ર વસ્તુતત્ત્વ શું એ તપાસનારો હોય છે. તેથી પામર જીવો કરે એવા અ-તાત્ત્વિક વાત-વિચાર-વ્યવહાર એને પસંદ નહિ, એ આદરે નહિ. એના વાત-વિચાર-વ્યવહારનો ઝોક વસ્તુના કે પ્રસંગના પરમાર્થ તરફ તત્ત્વ તરફ હોય છે.

આ પ્રમાણે મહાસત્ત્વથી કષાયોને મૃતપ્રાયઃ બનાવ્યા હોય છે. પછી તત્ત્વાનુસારિતાથી પ્રાપ્ત સમ્યક્ત્વની સાથે મહાસત્ત્વ ભળે, તેનો પ્રભાવ અનેક ગુણો વધી જાય છે. પારો ભેળવી રસાયન બનાવેલું હોય, તો તે કેટલો બધો પ્રભાવ ધરાવે છે ? વાત એ છે કે એ પ્રભાવને સક્રિય બનાવવો જોઇએ, ક્રિયામાં ઉતારવો જોઇએ. જેમ કોઠારમાં ઘણું જ ભર્યું હોય, તે મળ્યા પછી જિંદગીભરનું દુઃખ જાય તેમ હોય, પણ ઉપર ઢાંકણું ઢાંકેલું રાખી તેનો ઉપયોગ ન થાય તો શું કામ લાગે ?

તેમ, ભગવાને ગણધર મહર્ષિઓને ત્રિપદી આપી, ને દ્વાદશાંગીની રચના થઇ. એ શ્રુતના અખૂટ ભંડારો આપણને મળી તો ગયા, પણ હવે જો મોહના ઢાંકણા ખસેડી તત્ત્વાનુસારિતા સમ્યક્ત્વ અને આત્માના નિર્મલ બોધ તથા સત્ત્વ ન જગાડીએ, તે અનુસાર વર્તાવ નહિ, તો પેલા ભંડાર કામે લગાડવાનું કયાં કર્યું ? કામે લગાડવાનું આ, કે બીજા સૂત્રમાં ફરમાવ્યાને અનુરૂપ વર્તન રખાય. તો તેની અસર માતાપિતા પર પણ એવી સુંદર પડે, કે એમને પણ એ જોઇ વગર ઉપદેશે માનવ-જીવનની ઇતિકર્તવ્યતા ચારિત્ર-સાધનામાં જ લાગે. તેથી એજ સાધવાનો વીર્યોલ્લાસ એમને ય પ્રગટે. એટલે પુત્રની સાથોસાથ એ પણ ચારિત્ર માટે તૈયાર થઈ જાય. જંબૂકુમારની સાથે એમના માતાપિતા એમજ તૈયાર થઈ ગયા.

દીક્ષાર્થીનો માતાપિતાને પ્રતિબોધ

આમ છતાં, ધારો કે માબાપ જો કર્મની વિષમતાથી વગર ઉપદેશે પ્રતિબોધ પામ્યા નથી, તો તેમને ગમે તે પ્રકારે પ્રતિબોધ કરે. એ એમને સમજાવે કે 'જુઓ, આપણને જે ઉત્તમ આયુષ્યની મૂડી મળી છે તે આ ભવ અને પરભવ બંને માટે સફળ કરવાથી પ્રશસ્ય ગણાય. **જેણે જીવતર સુકૃતથી સફળ કર્યું, તેણે જ જીવી જાણ્યું.** આ સુંદર જીવતરની સફળતા (૧) આ ભવમાં સર્વજીવને અભયદાયી પવિત્ર જીવનથી છે, અને (૨) પરલોકમાં ઉત્તમ સ્થાન, સ્થિતિ અને સુસંસ્કારના વારસાથી છે. આ બંને વસ્તુનો ઉપાય એકમાત્ર શુદ્ધ ધર્મ ચારિત્ર ધર્મ છે. હવે એ ન સેવ્યો, તો ય મૃત્યુ તો નક્કી જ છે, એ ભૂલવા જેવું નથી. માટે ચારિત્ર-ધર્મ લઈ લઇએ અને

સર્વને અભયદાન તથા ભવાંતર માટે સુસંસ્કાર-નિધિ કમાઈ લઈએ. નહિતર જુઓ કે આપણને મનુષ્યના આવા તો કેટલાય જીવતર મળી ગયા હતા, પણ તે આ લોક અને પરલોક બંને માટે વેડફી બગાડી નાખેલા. તેથી હવે આને જરૂર સફળ કરી લો.' દીક્ષાર્થીની આ સમજાવટ યથાર્થ છે. શંખ-કલાવતીમાં શંખ રાજા, ભવદેવ (જંબૂકુમારનો જીવ) વગેરે એના અનેક દૃષ્ટાંત છે કે જે ચારિત્રથી ઊંચે આવ્યા છે.

'બીજી પણ એક વાત છે,' તે કહે છે, 'તમને મારા પર પ્રેમ છે. આપણો વિયોગ ન થાય એવું ઇચ્છો છો. આમ તો મૃત્યુએ તો વિયોગ નિશ્ચિત જ છે, કેમકે પછી તો આપણે દરેકને જુદાજુદા કર્મ મુજબ જુદે જુદે સ્થાને જવાનું હોય છે. પરંતુ જો આપણે બધા સાથે એક સરખું ચારિત્ર આરાધીશું તો લાંબા સમય સુધી એટલે કે ભાવી ભવમાં પણ આપણો અવિયોગ (સંયોગ) ચાલુ રહેશે, પણ વિયોગ નહિ થાય. કેમકે, સમુદાયે કરેલા કર્મ-(સુકૃત કે દુષ્કૃત)નાં ફળ સામુદાયિક રીતે ભોગવવાના બને છે. કોઈ આગ, લૂંટ, ફાંસી વગેરેને એક સરખા રસથી કરનાર કે જોનાર સમુદાય, એ ભવાન્તરે ભેગા થઈ કોઈ તેવા જ આગ, રેલ, ધરતીકંપ વગેરે એક સરખા અકસ્માતથી એકી કલમના કુમૃત્યુને પામે એવું બને છે. એમ કોઈ વિશિષ્ટ ધર્મસુકૃતની સાધના સાથે કરીએ, તો એ એક સરખી સાધનાના પ્રભાવે એક સરખા પુણ્યથી ભવાન્તરે કોઈ સદ્ગતિમાં બધા ભેગા થઈ શકાય; ત્યાં પણ સમાન સુકૃત સાધી ક્રમે કરી બધા સાથે મોક્ષ સુધી પહોંચીએ. એમ કદિ ય વિયોગ ન થતાં, આપણો કાયમી દીર્ઘ સંયોગ રહે.

અંગારમર્દક આચાર્ય અભવી હતા. એમના ૫૦૦ શિષ્યો ગીતાર્થની સલાહથી એમને ઓળખી લઇ છોડી જાય છે. બીજા યોગ્ય ગુરુને પકડી એક સરખી આરાધનાના પ્રતાપે સ્વર્ગમાં જઇ પછી માનવ ભવે ૫૦૦ રાજકુમાર થાય છે અને એક રાજપુત્રીના સ્વયંવરમાં ગયેલા ત્યાં પેલા અભવી આચાર્યના જીવને દુઃખી ઊંટ તરીકે થયેલો જોઇ જ્ઞાનીના વચનથી એને ઓળખી વૈરાગ્ય પામી આત્મહિતના માર્ગે ચઢે છે. આ સમાન આરાધનાનું ફળ થયું. દીક્ષાર્થી જીવ માતાપિતાને એ સમજાવતાં કહે છે,—

સૂત્ર:–अण्णहा एगरुक्खनिवासिसउणतुल्लमेअं। उद्दामो मच्चू, पच्चासण्णो अ । दुल्लहं मणुअत्तं समुद्दपडिअरयणलाभतुल्लं ।

અર્થ:–નહિતર એક વૃક્ષ પર આવી વસેલા પંખીમેળા જેવો આ (મેળો) છે. મૃત્યુ ન અટકાવી શકાય એવું અને નજીક આવતું જાય છે. સમુદ્રમાં પડી ગયેલ રત્ન ફરી મળવા સરખું મનુષ્યપણું દુર્લભ છે.

વિવેચન:–નહિતર તો, જો હું ચારિત્ર સાધું અને તમે ન સાધો તો સામુદાયિક સરખી સાધનાના અભાવે સામુદાયિક ફળ પણ નીપજે નહિ. તેથી પરભવે ભેગા થવાનું થાય નહિ. એટલે, એક વૃક્ષમાં ભેગા રાતવાસો કરી, પ્રભાતે ઊડી છૂટા પડી જનાર અનેક પંખેરાના જેવી સ્થિતિ થાય. અર્થાત્ આ ભવને અંતે જ ભવિષ્ય કાળ માટે એક બીજાથી અત્યંત છૂટા પડી જવાનું થાય. શાસ્ત્રોમાં કહ્યું છે કે જેમ નિવાસ અર્થે વૃક્ષ પર ભેગા મળેલા પક્ષીઓ તુર્ત જ જુદા પડી જાય છે, તેમ જીવોનો અહીં ટૂંકો સમાગમ પણ ભવિષ્યના મહા વિયોગમાં પરિણામ પામે છે. ત્યાં આપણો સંયોગ કચાંથી બની રહેવાનો ?

ત્યારે એકવાર મૃત્યુ નિશ્ચિત જ છે. એ કાંઇ થોડું જ અટકે એવું છે ? મૃત્યુ તો ઉદ્દામ છે. તેની ગતિને કોઇ સ્ખલના પહોંચાડનાર નથી. ચૌદ રાજલોકના કોઇપણ પ્રદેશમાં તે જઇ શકે છે. એમાં વળી આજનું આપણું આયુષ્ય યાને જીવનદોરી ટૂંકી હોવાથી મૃત્યુ નજીક આવતું જાય છે. તેથી, હાથમાં કાળ થોડો છે, અને તેમાં ધર્મ સાધ્યા વિના રહી જઇશું, તો મૃત્યુ બાદ માનવ-જન્મ અને સાધનાના સંયોગ ફરીથી મળવા મુશ્કેલ હોવાથી આ અણમોલ તક ગુમાવાશે. સંસારસાગરમાં માનવભવ પાછો મળવો, એ, સમુદ્રમાં પડી ગયેલા રત્નને પાછું મેળવવાની જેમ, અતિ મુશ્કેલ છે

સૂત્રઃ-अइप्पभूआ अण्णे भवा दुक्खबहुला, मोहंधयारा, अकुसलाणुबंधिणो, अजुग्गा सुद्धधम्मस्स । जुग्गं च एअं पोअभूअं भवसमुद्दे, जुत्तं सकज्जे निउंजिउं संवरउइअच्छिद्दं नाणकण्णधारं तवपवणजवणं ।

અર્થઃ-બીજા ભવો ઘણા ! (તે પણ) દુઃખભર્યા, મોહના અંધકારવાળા, અશુભ પરંપરા-જનક, અને શુદ્ધ ધર્મને અયોગ્ય છે. યોગ્ય તો આ મનુષ્ય ભવ છે કે જે ભવસાગરમાં જહાજ-ભૂત છે. આવા મનુષ્યભવરૂપી જહાજને સંવરથી (આશ્રવરૂપી) છિદ્રો બંધ કરી દઇને, જ્ઞાનને સુકાની કરીને અને તપરૂપી પવનથી વેગબંધ રાખીને પોતાના (તરવાના) કાર્યમાં યોજવો યુક્ત છે.

વિવેચન-મનુષ્યભવ દુર્લભ કેમ ?

ચારિત્રનો અભિલાષી જીવ માતાપિતાને એમ સમજાવે કે, ' સમુદ્રમાં પડી ગયેલ રત્નને પાછું મેળવવું ઘણું દુષ્કર,

એમ આ મનુષ્ય જન્મ એળે કાઢી નાખ્યા પછી ફરીથી માનવ જનમ મેળવવો અત્યંત દુષ્કર છે. કેમકે જો અહીં શુદ્ધ ધર્મની સાધના નથી તો પશુ-શુપંખી, કીડા-મંકોડા આદિ જીવોમાં હોય તેવી મમતા, વિષયાસક્તિ, અનિષ્ટનો દ્વેષ, વગેરે કષાયોની લાગણી અને હિંસાદિ દુષ્કૃત્યોભર્યું જીવન રહેવાનું ! એથી સહેજે ફરીથી મનુષ્યભવ ન મળે. અને તિર્યંચ પશુ-પંખી કીડા આદિનો ભવ મળે એમાં તો અહીંની જ કષાયવાળી લાગણીઓ તથા દુષ્કૃત્યોના સંસ્કાર એની એ આવૃત્તિ ચાલુ રખાવે ! તેથી એવા ને એવા તિર્યંચના અવતાર ચાલ્યા કરે. એવા તિર્યંચપણાના ભવ ઘણા થયા કરે. એમાં વળી જો ગાઢ મૂર્ચ્છા-આસક્તિના કારણે ઠેઠ એકેન્દ્રિય પૃથ્વીકાયાદિના ભવમાં ઊતરી જવાનું થાય તો ત્યાં તો કાયસ્થિતિ ઘણી લાંબી ! ! એટલે **ધર્મ વિનાના આ મનુષ્યભવની પછી તો, અહીંના ગાઢ મૂર્ચ્છાદિને કારણે સંભવ છે કે પૃથ્વીકાયાદિ-સંબંધી ભવો, દીર્ઘ-કાયસ્થિતિએ કરીને, ઘણા ઘણા થાય.** એમાં પડી ગયેલો કયારે મનુષ્યભવ પામે ? પૃથ્વી, અપ્, અગ્નિ, વાયુ અને પ્રત્યેક વનસ્પતિકાયની કાયસ્થિતિ અસંખ્ય કાળની છે અર્થાત્ તે તે પૃથ્વીકાયાદિ પર્યાયનો એટલે કે મરી મરીને બીજે ગયા વિના એ એકેન્દ્રિયપણું પામવાનો સળંગ ઉત્કૃષ્ટ કાળ અંસખ્ય ઉત્સર્પિણી-અવસર્પિણી (અસંખ્ય કાળચક્ર) પ્રમાણ છે; વધારેમાં વધારે એટલા કાળ સુધી પૃથ્વીકાયાદિમાં જ જન્મ-મરણ કરે. જ્યારે સાધારણ વનસ્પતિકાયપણાનો ઉત્કૃષ્ટ પર્યાય અનંત કાળચક્ર સુધી જીવનો કેડો પકડે છે. કદાચ એમાંથી વચમાં બહાર નીકળે અગર એવા ભવમાં ન જાય તો પણ નરક અને

તિર્યંચ પંચેન્દ્રિય તથા વિગલેન્દ્રિયના ભવમાં ચાલી ગયેલાને એવા ભવોની પરંપરામાં પડવું પડે છે, ત્યાં મનુષ્યભવ શી રીતે સુલભ બને ?

દુર્ગતિના એ ભવો કેવા ? બહુલતયા દુઃખભર્યા, મોટા ભાગે અશાતા વેદનીય ભોગવતા, અને મોહરૂપી કારમા અંધકારવાળા! અર્થાત્ તીવ્ર મોહોદયવાળા, તથા સહેજે અસત્ ચેષ્ટા કરાવનાર હોવાથી અકુશલકર્મના અનુબંધવાળા તે ભવો હોય છે. ત્યાં મોહનું ઘોર અંધારૂં ! બુદ્ધિ, વિવેક, વિનય, પવિત્રતાદિ જે અહિં સુલભ, તેનું નામનિશાન નહિ. દુઃખને નિવારવાના ઉપાયો પણ ત્યાં ન મળે. ત્યાં દુઃખ ઉપર દુઃખ છે. શુદ્ધ ધર્મની પ્રાપ્તિ જ નહિ. માત્ર દુઃખ અને મોહની કારમી ઘેરામણ ! એથી જ એ ભવો શુદ્ધ ધર્મ (ચારિત્ર ધર્મ) માટે અયોગ્ય ભવો. યોગ્ય ભવ તો મનુષ્યનોજ.

માનવભવ જહાજ:—ભવસાગરથી તારનાર હોવાથી, જહાજ સમાન આ મનુષ્યભવ જ છે. દેવોને પણ મોક્ષ પ્રાપ્ત કરવા માટે મનુષ્યભવ પામવો જ પડે છે; તેથી મોક્ષની ઇચ્છાએ દેવતાઈ સ્થિતિમાંથી તેઓ મનુષ્યપણાની સ્થિતિમાં આવવાની ઝંખના કરે છે. શા સારૂ ? સંસારમાં મહાલવા નહિ, સંસારનો સર્વથા ત્યાગ કરવા. ધર્મથી કર્મ પર સંપૂર્ણ વિજય પ્રાપ્ત કરવાનું મનુષ્યભવમાં જ થઇ શકે છે. એથી જ ધર્મ એ જ માનવ-કર્તવ્ય છે. એ કર્તવ્યમાં જ જીવન યોજવું એ યોગ્ય છે. પણ તે કેવી રીતે યોજવું ? સંસારથી તરવાના જહાજરૂપી માનવ-આત્મામાં પડેલા આશ્રવના, અર્થાત હિંસાદિની અવિરતિ, ક્રોધાદિ કષાયો, વગેરેનાં કાણાંને સંવરથી અર્થાત્ વિરતિ,

ચારિત્ર ક્ષમાદિ યતિધર્મ વગેરે ઢાંકણથી બંધ કરી દેવા જોઇએ. નહિતર એ છિદ્રોમાંથી કર્મરૂપી પાણી માંહી ભરાવાથી ડૂબવાનું થાય. **તરવા માટેનો આ અસાધારણ ભવ ડૂબવા માટે બનાવાય, એ કેવું કારમું સાહસ !** તે ય નાશવંતા આરંભ પરિગ્રહ ખાતર ?

છિદ્રો ઢાંકવા ઉપરાંત આ જીવન-જહાજને જ્ઞાન-સુકાની જોઇએ. જેમ સુકાની વારંવાર ઉપયોગ (સાવચેતી) રાખી જહાજને દોરે છે, તેમ **સમ્યક્ જ્ઞાન પણ પુનઃ પુનઃ શુભ ઉપયોગથી સુકાનીની જેમ જીવને તરવાના માર્ગે આગળ ધપાવે છે.** એ જ્ઞાનનો ઉપયોગ ન હોય તો સંવર આદરેલો છતાં અજ્ઞાન-આલસ્ય-પ્રમાદ વગેરેથી ઉન્માર્ગે જવાનું થાય, રાગદ્વેષના ખડક સાથે અથડાઇ ગુણસ્થાનકના ભુક્કા થવાનું બને. શાસ્ત્રે 'ઉપયોગે ધર્મ' ઠીક જ કહ્યો છે. માત્ર પ્રતિજ્ઞા એ ધર્મ નહિ. એના પાલનની સાવધાની પણ જોઇએ.

માનો કે સુકાનીની મદદ પણ મળી; તો પણ વધારામાં તપરૂપી અનુકૂળ પવન જોઇએ. નહિતર જહાજ ડામાડોલ રહે; અને ત્યાંથી આગળ પણ ન ધપે. અનશનાદિ છ બાહ્ય અને પ્રાયશ્ચિત્તાદિ છ અભ્યંતર તપ જોરદાર કર્મનિર્જરા સાધી આપે છે. **તપરૂપી અનુકૂળ પવનથી ભવપાર ઉતરવાનું પ્રયાણ વેગવંતુ થાય છે.**

પૂર્વોક્ત સંવર-ઢાંકણથી નવાં કર્મો આવવાનાં નથી, અને તપથી કર્મક્ષય જોરદાર ચાલુ છે, તેમાં વળી જ્ઞાનનો શુદ્ધ ઉપયોગ જાગ્રત્ છે, પછી સંસારને તરી જતા શી વાર કે શી શંકા ?'

આ પ્રમાણે પુત્ર માતાપિતાને સમજાવે.

સૂત્ર:–खणे दुल्लहे सव्वकज्जोवमाईए सिद्धिसाहगधम्मसाहगत्तेण। उवादेआ य एसा जीवाणं। जं न ईसीएजम्मो, न जरा, न मरणं, न इट्ठवियोगो, नाणिट्ठसंपओगो, न खुहा, न पिवासा, न अण्णो कोइ दोसो। सव्वहा अपरतंतं जीवावत्थाणं असुभरागाइरहिअं संतं सिवं अव्वाबाहंति।

अर्थ:–(સ્વકાર્યમાં જીવને જોડવાનો) અવસર દુર્લભ છે, સર્વકાર્યોની તુલનાની ઉપર છે, કેમકે એ મોક્ષસિદ્ધિના સાધક ધર્મનો સાધક અવસર છે, અને આ સિદ્ધિ જીવોએ પ્રાપ્ત કરવા યોગ્ય છે. કારણ કે ત્યાં જન્મ નથી, જરા નથી, મૃત્યુ નથી, ઇષ્ટવિયોગ નથી, અનિષ્ટસંયોગ નથી, ક્ષુધા નહિ, તરસ નહિ, બીજો કોઇ દોષ નથી. સિદ્ધિના જીવની અવસ્થા સર્વથા અપરતંત્ર, અશુભરાગાદિ-રહિત, શાંત, નિરુપદ્રવ અને અવ્યાબાધ (પીડા રહિત) છે.

विवेचन:–દીક્ષાર્થીએ માતાપિતાને એ સમજાવ્યું કે માનવ જીવનને ભવસમુદ્ર તરવાના પોતાના કાર્યમાં જ યોજી દેવું જોઇએ. કેમકે એનો અવસર મળવો દુર્લભ છે,

क्षणेोदुर्लभः–આવી ક્ષણ, આવો મોકો, આવો અવસર ફરીથી નહિ મળે. જગતમાં કોઇપણ કાર્ય સાથે આને નહિ સરખાવી શકાય. સર્વ કાર્યોની તુલનાથી પર આ કાર્ય છે. એનો અવસર એટલે અતિશય ચઢિયાતો આ પ્રસંગ છે. કેમકે મોક્ષનો સાધક જે ધર્મ **सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्र** એનો સાધક અર્થાત્ એની સર્વાંગ સંપૂર્ણ સાધનામાં ઉપયોગી આજ અવસર છે. બીજા જીવનોમાં બીજાં કાર્ય બીજી ત્રીજી સાધનાઓ

તો ઘણી જ કરી, પણ એથી જીવની કાંઇ સિદ્ધિ થઇ નહિ. નહિતર હજી સુધી આપણે મોક્ષને બદલે સંસારમાં કેમ હોત? અરે! મોક્ષની નિકટતાય કેમ ન દેખાય? જીવને પ્રાપ્ત કરવા યોગ્ય સિદ્ધિ જ છે; કેમકે સિદ્ધિમાં જન્મ, જરા, મૃત્યુ વગેરે કાંઇ પીડા જ નહિ. આ વાત સૂત્રકાર કહે છે, 'ન ઇમીએ જમ્મો, ન જરા....'

પ્ર૦-' મોક્ષમાં શું સુખ? જ્યાં મજેનું ખાવાનું નહિ, પીવાનું નહિ, વાડી-બંગલા માલ મિલ્કત નહિ, ઐશઆરામ નહિ, પ્રેમાળ સ્નેહી કુટુંબ નહિ, તેથી શો લાભ? શું સુખ? શો આનંદ?

ઉ૦-બીજા અનેક ત્રાસની વાત તો શી કરવી? પરંતુ એક મૃત્યુની માત્ર આગાહી જો કોઇ વૈદ્ય કે જોષી કરે, તો પણ તે જીવને ડગલે ને પગલે અકળાવી નાખે છે, તો જ્યાં કદિ મૃત્યુ જ નથી ત્યાં કેટલી શાંતિ? જન્મનો ત્રાસ તમને ગમે છે? ઇષ્ટની ઇચ્છા થઇ, અને તે મળે નહિ, કે મળેલું દૂર ભાગે તો ખેદ થાય છે? અનિષ્ટ આવી પડે તો મુંઝાઓ છો? ભૂખતરસથી વારંવાર પીડાઓ છો? પરાધીનતાનું દુઃખ લાગે છે? આધિ, વ્યાધિ, વૃદ્ધપણું નથી ગમતા ને? તો આ બધું જ્યાં નથી તે મોક્ષનું કેવું અને કેટલું અનુપમ સુખ! ત્યાં શરીરમાં કેદ પુરાવારૂપ જન્મ જ નથી, એટલે પ્રાણનાશરૂપ મૃત્યુ પણ નથી, વયની હાનીરૂપ ઘડપણ ય નથી. ઇષ્ટનો વિયોગ નથી, કારણ કે ત્યાં અનંત સુખ શાશ્વત છે. વળી ઇચ્છાનું કે રાગનું નામ નથી એટલે ઇષ્ટ શું? તેમજ શરીર-ઇન્દ્રિય-મન નથી તેથી અનિષ્ટે ય કાંઇ જ નથી. અનુભવ છે કે અનિષ્ટ બધું શરીર-ઇન્દ્રિય-

કે મનને હોય છે, પણ શરીરાદિ જ ત્યાં નથી, તેથી અનિષ્ટનો સંયોગ થવા જેવું ય કાંઇ નથી. ભૂખનું દુઃખ જ નથી, તેથી ખાવાનું કામ નથી. તૃષા નથી એટલે પીવાનું નથી. તેમજ બીજા કોઇ દોષ અર્થાત્ વ્યાધિ, અપકીર્તિ, અશાતા, વેઠ વગેરે વગેરે કાંઇ નથી. શરીર જ નથી પછી વ્યાધિ કોને ? નિંદા-પ્રશંસા કરનારા લોકો જ ત્યાં નથી એટલે અપકીર્તિ કયાં થાય ? શરીર નહિ તો કોઇ શીતઉષ્ણતાદિની અશાતા જ નહિ, પછી પહેરવા-ઓઢવા, ભેગું કરવા, કે હરવા-ફરવાની વેઠ શી ?

ત્યારે મોક્ષમાં છે શું ? સર્વથા સ્વતંત્ર જીવવા-રહેવાનું, કોઇ અંશે, કોઇ રીતે ય પરતંત્ર નહિ. આત્મા સ્વરૂપમાં જ મસ્ત રહે. આત્માનું સ્વરૂપ શું ? લોકાલોકના દરેક દ્રવ્યના ત્રણે કાળના અનંતાનંત ભાવોને જોવા, જાણવા, અને અવ્યાબાધ અનંતસુખ તથા અક્ષય અને અવિકાર્ય સ્થિતિના પ્રશાન્ત સાગરમાં ઝીલવું. પરતંત્રતા કેમ નહિ ? ત્યાં અશુભ રાગાદિ વિકારો નથી માટે. **જીવ રાગાદિના વિકારોથી જ પરતંત્ર છે, રાગાદિના કારણે જ એના વિષયમાં અટવાય છે, એના આધારે જ ચાલે છે. એથી રાગાદિના વિકારોને લીધે જ પીડા ભોગવે છે.** સિદ્ધપણામાં તો વીતરાગતાને લીધે પરમ સ્વાતંત્ર્ય છે. સાથે પરમ શાંતિ છે. કેમકે ત્યાં વ્યક્તરૂપે તો નહિ, પણ શક્તિરૂપે ય અંદર છૂપા પડેલા ય ક્રોધાદિ કષાયો નથી કે જે અશાંતિ કરે. તેમ સકળ ઉપદ્રવનો કાયમી અંત થવાથી ત્યાં શાશ્વતું શિવ છે. ત્યાં ગમનાગમનાદિ કોઇ ક્રિયા નથી, કાંઇપણ ખસવાનું, હાલવાનું, બોલવાનું, ચાલવાનું, દબાવાનું, વગેરે કાંઇ નથી. સિદ્ધ હંમેશ માટે સર્વથા અક્રિય

છે, માટે અવ્યાબાધ સ્થિતિ છે. ક્રિયા છે ત્યાં અનેક બાધા (પીડા) નડે છે.

આવો મોક્ષ કેટલો બધો ઈષ્ટ બને ! જીવને બીજું જોઇએ પણ શું છે ? આવું બધું તો એને બહુ ગમે છે. સર્વ વાતની જાણકારી એને પસંદ, સ્વાધીનતા જ એને ગમે; બધું મનમાન્યું બરાબર હોય, તો એને ગુસ્સો, રોફ માયા વગેરે કરવા જરૂર નથી; તદ્દન નિરુપદ્રવ સ્થિતિનો એ અહર્નિશ ચાહક; એને બેઠો હોય ત્યાંથી ઊઠવું ન ગમે, અર્થાત્ શક્ય હોય ત્યાં સુધી ક્રિયાનો પરિશ્રમ ન હોય તો ઠીક લાગે; અને આ બધા ઉપરાંત સંપૂર્ણ અને સ્વાધીન, તથા એકાંત અને અનંત સુખનો તે રસિયો. બસ, આ બધું મોક્ષમાં જ છે. માટે હે તાત ! આવા મોક્ષ માટે આખા સંસારમાં એક જ ઉપયોગી એવા ઉચ્ચ માનવભવના આ મળેલા અવસરને નિષ્ફળ ન જવા દો, સફળ કરો. અન્યથા કિનારો સામે છતાં, પાછું સંસારસાગરમાં ઘસડાઇ ડૂબવા ભમવાનું રહેશે.'

હનુમાનજી વિદ્યાધર રાજા હતા, વિદ્યાના બળે મેરુ ઉપર યાત્રાએ ગયેલા, લાખ જોજન ઊંચા મેરુ પરથી પાછા નીચે ઉતરતાં નીચેથી ઉપર ૮૦૦-૯૦૦ જોજન વચમાં રહેલા સૂર્યના પ્રકાશને નીચે નીચે ક્ષેત્રમાં મધ્યાહ્ન, સાંજ, અસ્ત, સંધ્યા વગેરે જુદા જુદા સ્વરૂપ જોયા. વિચારે છે, ' અહો ! જીવન પણ જોતજોતામાં યુવાની, પ્રૌઢતા, વૃદ્ધપણું, યાવત્ અંતકાળમાં પલટાતું છે ! તો કેમ ગફલતમાં બેઠો છું ? કયાં સુધી આવા જન્મ-મરણાદિમાં અથડાયા કરવાનું ? મોક્ષ માટે યત્ન કરું જેથી એથી છૂટી કાયમ માટે અજર અમર સ્થિતિ પામું.' તરત વૈરાગ્યથી ચારિત્ર લીધું સર્વ કર્મ ક્ષય કરી મોક્ષે સિધાવ્યા.

સૂત્રઃ–વિવરીઓ અ સંસારો ઇમીએ, અણવટ્ઠિઅસહાવો । ઇત્થ ખલુ સુહી વિ અસુહી, સંતમસંતં, સુવિણુવ્વ સવ્વમાલમાલંતિ। તા અલમિત્થ પડિવંધેણં ।

અર્થઃ–સંસાર આનાથી વિપરીત ચંચળ સ્વભાવવાળો છે. એમાં ખરેખર, સુખી પણ દુઃખી છે, સત્ પણ અસત્ છે, સ્વપ્નવત્ બધું આળપંપાળ (જૂઠ) છે. માટે આના પર મમત્વ રાખવાથી સર્યું.

વિવેચનઃ–સંસાર કેવો છે ? :–

વળી દીક્ષાર્થી પોતાના માબાપને સમજાવે છે કે,–' તમે જાણો છો કે મોક્ષ એવો છે, ત્યારે સંસાર એનાથી ઉલ્ટા લક્ષણવાળો છે. કેમકે (૧) મોક્ષમાં કોઇ જ ઉપદ્રવ નહિ, ત્યારે **સંસાર એ આધિ-વ્યાધિ-ઉપાધિ, જન્મ-જરા-મૃત્યુ, રોગ-શોક-વિયોગ, દ્વિષ્ટ-દુષ્ટ-અનિષ્ટ વગેરે સર્વ ઉપદ્રવોનું જ એકમાત્ર ઘર છે.** સંસારમાં ઉપદ્રવો જ છે, અરે ! સંસારના અગણિત ઉપદ્રવો તો દૂર રહો, માત્ર એક જન્મ પામવાનો ઉપદ્રવ એવો, કે એમાં ગુલામડા નટની જેમ જીવને વારે વારે નવનવા ભારે હલકા ભવવેશ ધરવા પડે છે, એ ય વીરપુરુષને શરમભર્યું છે. વળી (૨) મોક્ષ એક સ્થિર સ્વભાવનો, ત્યારે સંસાર પલ્ટાતા આ ઉપદ્રવોથી ચંચળ સ્વભાવનો છે. દા. ત. ભવ ફરે છે. માનવમાંથી પશુ થાય, વગેરે; શરીર ફરે છે, વય ફરે છે, સગાવહાલા ફરી જાય છે. સ્વભાવ ફરે છે, માણસમાંથી ભૂંડ થાય તો વિષ્ઠા ખાવાના સ્વભાવવાળો બને છે ! સ્થાન ફરી જાય છે, મનુષ્ય હાલ અહીં, તો પછીના

ભવે બીજે! ભાવ ફરે છે, ઘડીમાં હર્ષ ઘડીમાં ખેદ! એમ રાગાદિ ફરે! કેવા ફેરફાર! એથી અહીંનો સુખી પણ પરમાર્થથી સુખી નથી. કેમકે એ સુખ દુઃખરૂપ છે, તથા સુખ-પર્યાય ચંચળ છે. અર્થાત એ સુખ (૧) વર્તમાનમાં ઉત્સુક્તા ભર્યું, ચિંતા-ભર્યું તથા અનેકની અપેક્ષા રાખતું હોવાથી દુઃખરૂપ જ છે, અને (૨) પરિણામે પાપકર્મના ઉદય આવી સુખ અવશ્ય નાશ પામી દુઃખ ઉભું થનારૂં છે. અહીં પણ દેખાય છે કે આરોગ્ય મટી રોગ થાય છે, કમાઈ મટી ખોટ આવે છે, સ્નેહી મટી વિરોધી થાય છે, બીજો ભાઈ કે બેન જન્મતાં માબા-પનો પ્રેમ ઘટે છે, પરણ્યા પછી પત્નીનો પ્રેમ ઘટતો આવે છે, સંતાન થતાં ચિંતાઓ વધે છે, એ માંદા પડતાં દુઃખ થાય છે, બીજી પણ પાડોશી, વેપાર, વહેવાર વગેરે તરફથી અનેક વિટંબણાઓ આવે છે,....વગેરે કેટલીય આપદા અહીં; ત્યારે પરલોકમાં અહીંના ને પૂર્વના બાંધેલા અશુભ કર્મોના ઉદયે કેટલાંય દુઃખ ઊભા થાય છે. (૩) વળી રગડા ઝગડામાં, કે બીજાના સુખ વધુ દેખી બળવામાં દુઃખ થાય છે. ત્યારે (૪) માથે મૃત્યુ હોવાથી સુખ દુઃખરૂપે છે. જેમ કોઈ કેદીને ફાંસીની સજા ફરમાવેલી હોય, એના પંદર દિવસ બાકી હોય, અને તેને કહેવામાં આવે કે, 'તું તારે માલ મિષ્ટાન્ન ખા, સંગીત સાંભળ, બગીચામાં ફર, બધી મોજ કર,' પણ ફાંસીની કલ્પનામાં તે બિચારો કયાંથી લેશ પણ મોજ અનુભવે? તેમ **જીવ જન્મ્યો એટલે અમુક મુદત પછીની મૃત્યુની ફાંસી ફરમાવાઈ ગઇ.** હવે કેદીને તો પંદર દિવસ પછીની નિશ્ચિત મુદત ખબર છે, પરંતુ સંસારીને તો મૃત્યુ ક્યારે પકડશે તેનો નિશ્ચિય

જ નથી. આવી મૃત્યુની લટકતી તલવાર નીચે સંસારમાં સુખ શું ?

એવી રીતે 'સંતં પિ અસંત' અર્થાત્ સંસારમાં જે વૈભવવિલાસ સત્ છે, એ અસત્ પણ છે; કેમકે એના પર્યાયો પલટાતા વાર નહિ, વસ્તુ ફરે, ક્ષેત્ર ફરે, માલિકી ફરે, ગુણ ફરે, જીવની રુચિ ફરે, અપેક્ષાએ એજ મામુલી લાગે, એમ અનેક રૂપે એનો નાશ સર્જાએલો છે. સ્વપ્નની જેમ આ બધું આળપંપાળ છે, જૂઠ છે, મિથ્યા છે, એના ઉપર આસ્થા રાખવી ખોટી છે. સ્વપ્નની વસ્તુ પર કોણ સમજુ મદાર બાંધે ? સ્વપ્નમાં મોટું રાજ્ય મળ્યું, શ્રીમંતાઈ મળી, પણ **આંખ ખૂલ્યે બધું** ડૂલ ! જીવ ભિખારીનો ભિખારી. એમ જીવનમાં ઘણુ ય મળ્યું, પણ આંખ મીંચે ડૂબ ગઈ દુનિયા. જીવ એકલો એમ જ સંસારનો ભટકતો ભિખારી ! તેથી અહીંની સ્વપ્નવત્ સંપત્તિ-સગાઓ ઉપર મમત્વ રાખવાથી સર્યું. માટે હે તાત ! હે માતાજી ! સંસારમાં અહિં કયાંય મમત્વ રાખો મા. સાંસારિક કોઇ પણવસ્તુ ઉપર વિશ્વાસ કે રાગ, હે પૂજ્ય ! ન ધરશો. એમ કરવામાં ઠગાવું પડશે.

સૂત્રઃ-**करेह मे अणुग्गहं । उज्जमह एअं वुच्छिदित्तए । अहंपि तुम्हाणुमइए साहेमि एअं, निव्विण्णो जम्ममरणेहिं । समिझइ अ मे समीहिअं गुरुप्पभावेणं '** ।

અર્થઃ-મારા ઉપર કૃપા કરો આ સંસાર ઊખેડી નાખવા ઉદ્યમ કરો. હું પણ આપની સંમતિથી આજ સાધું. હું જન્મ-મરણથી કંટાળ્યો છું. આપ વડિલોના પ્રભાવે માર્ગ મનોવાંછિત સિદ્ધ થશે.

વિવેચન:-હે પુત્રવત્સલ ! મારા ઉપર કૃપા કરો, ને આ સંસારનો ઉચ્છેદ કરી નાખવા ઉજમાળ થાઓ. હું પણ તમારી અનુમતિથી સંસારના ઉચ્છેદને સાધું. કેમકે, સંસારમાં અવશ્ય આવતી જન્મ-મરણની જંજાળથી હવે હું ત્રાસી કંટાળી ગયો છું. હવે તો જીવનભર સદ્‌ગુરુના ચરણે બેસી જાઉં. આપ વડિલ તથા ગુરૂદેવના પ્રભાવે મારૂં વાંછિત સમૃદ્ધ થાય. મને ઇષ્ટ એવો ભવવિચ્છેદ જરૂર નીપજશે; અને અહો ! આ ભવના અંત સાથે જ સંસારના અનંત પરિભ્રમણનો શાશ્વત અંત થાય, કે એ અંત નજીક આવે, એ કેવી મધુરી ઇષ્ટસિદ્ધિ !'

સૂત્ર-एवं सेसेवि बोहिज्जा । तओ सममेएहिं सेविज्ज धम्मं । करिज्जोचिअकरणिज्जं निरासंसो उ सव्वदा । एअं परममुणिसासणं ।

અર્થ:-એમ બાકીનાઓને પણ બુઝવે. બાદ, એમની સાથે ધર્મને સેવે, સર્વદા નિરાશંસ રહી ઉચિત કર્તવ્ય બજાવે. એ જિનાજ્ઞા છે.

વિવેચન:-આ રીતે માતાપિતાને બુઝવે. તેમજ પત્ની વગેરે બાકીના પરિવારને પણ ઔચિત્ય જાળવીને પ્રતિબોધ કરે. વજ્રબાહુ રાજપુત્ર પરણીને આવતાં રસ્તામાં પર્વત પર ધ્યાનસ્થ મુનિને જોઇ વંદનાર્થે જવા ચાહે છે. સાળો મશ્કરીમાં 'શું વૈરાગ્ય થયો છે ?' આ કહે છે, શ્રાવકના દીકરાને તો પહેલેથી, વૈરાગ્ય હોય જ,' 'તો કોણ રોકે છે ? વિઘ્ન હોય તો હું સહાયમાં છું.' વજ્રબાહુ મશ્કરી સામી કરે છે. તરત મુનિ પાસે જઇ ચારિત્ર માગે છે. સાળાની ક્ષમાયાચના અને રોકાવા આજીજી છતાં વજ્રબાહુ સંસારને સ્વપ્નવત્ જોતાં ચારિત્ર માટે મક્કમ છે, ઉપદેશ દે છે. એ તથા સાળો, પત્ની, જાનમાંના રાજપુત્રો

ચારિત્ર લે છે! ઘરે એ સાંભળી માતાપિતા પણ ' અહો ! ઉગતી યુવાનીમાં આ પરાક્રમ ? અમારા ધોળામાં ધૂળ પડી ! ' વિચારી ચારિત્ર લે છે! દીક્ષાર્થી શક્યતા હોય તો માતાપિતા તથા બીજા પત્ની આદિને પૂર્વે કહ્યું તે રીતે પ્રતિબોધ કરી એમની સાથે પછી સૌની સાથે ચારિત્ર ધર્મને આરાધે. કેવી રીતે આરાધે? હંમેશા નિરાશંસ ભાવથી,-લોકની ઋદ્ધિ કે માનપાનની, તેમજ પરલોકના પૌદ્ગલિક વૈભવવિલાસની કોઇ અપેક્ષા રાખ્યા વિના ઉચિત કર્તવ્ય બજાવે. એ સમજે છે કે ' વૈભવવાદિની શી આશા કરવી ? **જે જડ સદાનું પર છે, તથા આત્માને અપવિત્ર બનાવનાર હોવાથી અપવિત્ર છે, અને અંતે જાતે પાયમાલ થનારૂં અને આત્માને પાયમાલ કરનારૂં છે, શું એની આશા કરવી ? આશા તો એક મોક્ષની** કરૂં. જે સ્થિર, શાશ્વત અને પવિત્ર છે. ' આ વિધિએ ચારિત્ર ધર્મની આરાધના કરવી તે પરમ મુનિ શ્રી વીતરાગદેવની આજ્ઞા છે.

સૂત્ર-અબુજ્ઝમાણેસુ અ કમ્પરિણઈએ, વિહિજ્જા જહાસત્તિ તદુવકરણં આઓવાયસુદ્ધં સમઈએ । કયણુઆ ખુ એસા, કરુણા ય, ધમ્મપ્પહાણજણણી જણમ્મિ । તઓ અણુણ્ણાએ પડિવજ્જિજ્જ ધમ્મં ।

અર્થ:-કર્મના ઉદયે (માતાપિતા) જો ન બુઝે, તો એમના જીવનનિર્વાહનું યથાશક્તિ સાધન કરે; તે પણ સ્વમતિ અનુસાર શુદ્ધ આય-ઉપાયવાળું સાધન હોય. આ કૃતજ્ઞતા છે, અને લોકમાં ધર્મની પ્રધાન માતારૂપ કરુણા છે. ત્યાર બાદ (એમની) અનુજ્ઞા પામી ચારિત્રધર્મ અંગિકાર કરે.

વિવેચન:-હવે જો માતાપિતાદિના કર્મની એવી જ

પરિણતિ એવોજ ઉદય હોય, કે એ આટલું કહેવા છતાં બોધ નથી પામતા, અને પુત્રને પોતાને સંસારમાંથી ચોક્કસ નીકળવું તો છે જ, તો શું કરે ? એમ ને એમ ન નીકળી જાય, પરંતુ પહેલાં પોતાની શક્તિ અનુસારે પૈસા વગેરેથી એમની સેવા કરે; તેમના જીવન-નિર્વાહની શકય ચિંતા-વ્યવસ્થા કરે. તે સ્વમતિએ શુદ્ધ આય-ઉપાયનું ઉપાર્જન હોવું જોઇએ. તેમાં બીજાની પાસેથી ઉપજાવાય તે આય, અને વ્યાજ વગેરેની જે નિયત આવક તે ઉપાય. પોતાની શક્તિ હોય, તેટલા પ્રમાણમાં એ કરી આપે. થાવચ્ચાપુત્ર કરોડોની સંપત્તિ છોડી ચારિત્ર લેવા તૈયાર થાય છે ત્યારે એનાથી પ્રભાવિત થઇ કૃષ્ણ દ્વારિકામાં ઢંઢેરો પીટાવે છે કે 'આવા થાવચ્ચાપુત્ર જેવા ચારિત્ર લે છે તો જે જે કોઇને ચારિત્ર લેવું હોય તે ખુશીથી લે. એની પાછળની કુટુંબની આજીવિકા, અંધ અશક્ત માતા-પિતાની સંભાળ, વગેરે ચિંતા કૃષ્ણ વાસુદેવ સંભાળી લેશે.' આ પછી થાવચ્ચાપુત્ર સાથે ૧૦૦૦ વણિક ચારિત્ર લે છે. ત્યારે એમાં કેટલાક આજીવિકા સંપાદન આદિ અર્થે અટકી ગયેલા હશે તેને પણ હવે એની ચિંતા પતી જવાથી ચારિત્ર લેનારા હશે.

પ્ર૦-બીજાની સહાય લઇને શું માતાપિતા ધર્માદાનું ખાય ?

ઉ૦-આ પ્રશ્ન ચારિત્રનીજ વાત આવે ત્યારે કેમ ઊઠે છે ?

સંસારમાં રહ્યે એવા અનેક પ્રસંગ બને છે કે જ્યાં અનિવાર્ય સંજોગોમાં યા બીજી રીતે અન્યની સહાય લેવાય છે ને તેમાં ધર્માદાનું ખાધું નથી મનાતું. દા. ત. દીકરા-દીકરી પરણાવવી અતિ જરૂરી હોય તો સંજોગવશ લોન લેવાય છે, ને ચાલ્લા તો ખુશમિશાલ લેવાય છે ! એમાં ઉદાર શેઠ

જેવાનો ચાલ્લો હજાર બે હજાર જેવી મોટી રકમનો પણ હોય છે. છોકરાને ભણાવવા નાત વગેરેમાંથી ફી, પુસ્તકો લેવાય છે, ને આગળ ભણાવવા સ્કોલરશીપો લેવાય છે, જેના માટે તો ઉદાર દાતારે મોટી રકમ કાઢી હોય છે. વળી વેપાર કરવા કે મકાન સમરાવવા બંધાવવા લોન લેવાય છે. પાછું, એવી લોન પાછી વાળવાની શક્તિ ન રહેતાં અને ઘર ઘરેણાં મોર્ગેજ (MORTGAGE)માં મૂકેલ મુદત પૂરી થયે પોતાની મૂડી તરીકે ઊડી જતાં અટકાવવા જે એ લોનવાળો રકમ જતી કરે અગર બીજા સહાય કરે તો તે વધાવી લેવાય છે. ત્યાં કાંઇ ધર્માદાનું બાકું નથી મનાતું. પછી ચારિત્ર લેવાનો પ્રસંગ આવે ત્યાંજ કેમ એવો પ્રશ્ન ? વિશેષ, એવું પણ બને છે કે સમજુ દાતાર પોતાના ધંધામાં ભાગ, દલાલી જેવું રાખી રકમ આપે છે, ગુપ્તપણે આપે છે, જેથી બીજા કોઇને એની ખબર જ પડતી નથી. બાકી તો પુત્ર શક્ય હોય તો પોતેજ રકમ કમાઇ ઊભી કરી લઇ સગવડ કરે છે.

પ્ર૦–જેને પોતાને સંસાર છોડવો છે, તે બીજાને સંસારની વસ્તુ ધન વગેરે શા માટે આપે ? શું એ પાપ નથી ?

ઉ૦–ના, જે ઉપકારી માતાપિતામાં સંસાર છોડવાનું હજુ સામર્થ્ય નથી, એ પોતે સંસારમાં જીવનનિર્વાહના અંગે દુર્ધ્યાનમાં ટળવળી ન મરે, તથા લોકોમાં એથી ધર્મ ન નિંદાય, એ માટે મુમુક્ષુ પુત્ર એમને ધન વગેરે આપે છે. એ પાપ નહિ પણ સેવા કરે છે. **માતાપિતાની આ સેવા કરવી એ તો ખરેખર કૃતજ્ઞતા અને કરુણા છે.** કૃતજ્ઞતા એ તો હૃદયનો મોક્ષમાર્ગોપયોગી પ્રથમ ગુણ છે; એ મોક્ષસાધકની યોગ્યતા

સૂચવે છે. અને, કરુણાને તો લોકને વિષે ધર્મની પ્રધાન માતા કહી છે. કેમકે, જીવો પ્રત્યેની કરુણામાંથી ધર્મ જન્મે છે, અને કરુણાથી શાસનની ઉન્નતિ થાય છે. તીર્થંકર દેવો ચારિત્ર લેતાં પહેલાં વર્ષીદાન દે છે. ગુરુ પ્રવેશ-મહોત્સવાદિમાં છૂટથી દાન દેવાય છે. તેથી શાસન પ્રભાવના થઇ લોક આકર્ષાઇને ગુરુ પાસે આવી ધર્મશ્રવણ કરી ધર્મ પામે છે. બીજા પ્રત્યે જો કરુણા હોય તો માતાપિતા પ્રત્યે કેમ ન હોય ? અરે ! એ કરુણા નહિ પણ કૃતજ્ઞતા છે, ભક્તિ છે.

આ પ્રમાણે માબાપની ચિંતા ટાળી, એમની અનુમતિ મેળવીને, ચારિત્ર-ધર્મને અંગીકાર કરે.

સૂત્ર-અણ્ણહા અણુવહે ચેવ ઉવહિજુત્તે સિઆ । ધમ્મારાહણં ખુ હિઅં સવ્વસત્તાણં । તહા તહેઅં સંપાડિજ્જા । સવ્વહા અપડિવજ્જમાણે ચઇજ્જા તે અટ્ઠાણગિલાણોસહત્થંચાગનાએણં ।

અર્થ:-નહિતર (અંતરથી) નિર્માયી રહીનેજ માયાપ્રયોગ કરે. (માયાથી) પણ ધર્મની આરાધના સર્વ જીવને હિતકારી છે. તે તે પ્રકારે એ માયાપ્રયોગ આચરે. (આમ છતાં માતાપિતા) સર્વથા ન જ સ્વીકારે તો અસ્થાન-ગ્લાન-ઔષધાર્થ ત્યાગના ન્યાયે (એમને) છોડીને જાય.

વિવેચન:-પરંતુ જો માતાપિતા મોહને વશ થઇ રજા ન આપે, તો જો કે મુમુક્ષુના હૃદયમાં માયા નથી, છતાં તે માબાપ પાસેથી રજા મેળવવા માટે બહારથી-દેખાવથી માયા-પ્રયોગ કરે, પોતાનું દુઃસ્વપ્ન કહે, જેથી માબાપને લાગે કે 'આમાં પુત્રના આયુષ્યનું જોખમ છે તો એને ચારિત્રની રજા આપી

દો' સમરાદિત્ય ચરિત્રમા ચોથા ભવમાં યશોધર રાજાની કથામાં એના પહેલા ભવે એ સુરેન્દ્રદત્ત રાજા છે, અને ચારિત્રની ભાવનાથી માતાને સ્વપ્ન કહે છે કે 'હું જાણે મેરુ પર ચડ્યો, ઊંચા આસને બેઠો, પણ ત્યાં કોઇકે મારો પગ તાણી મને નીચે ખીણમાં પટકયો!' માતા એ સાંભળી કહે છે કે 'તું મુનિના કપડાં પહેરી ઘરમાં બેસ.' આમ સંમતિ મળી.

પ્ર૦–શું માયા કરાય ?

ઉ૦–હા, જ્યાં સ્વ અને પરના દીર્ઘકાળના હિત પર હિતના ઉદય દેખાતા હોય, ત્યાં હૃદયથી માયા રહિત રહી, જરૂર પડયે કોક સ્થાને માયાને સેવાય. **ધર્મની આરાધના સર્વને હિતકારી છે; એથી એ માટે જ કરાતી માયા એ માયા નથી.** કેમકે,

શાણા માબાપ અંતરમાં બચ્ચા પર ગમે તેટલું વહાલ ઊભરાતું છતાં, એની પ્રત્યે દેખાવથી રાગના ઉછાળા વિનાનો ગંભીર વર્તાવ દાખવે છે. ત્યાં અંદરમાં જુદું, ને બહાર દેખાડવું જુદું, શું એ માયા નહિ ? છતાં સંતાનના હિતાર્થે હોવાથી એ દોષરૂપ નથી. જેમ વૈદ્ય અંદરથી ચિકિત્સાકાળ લાંબો સમજવા છતાં, અધીરા દર્દીને બહારથી એવું દેખાડે છે, કે જાણે બસ હવે તુરતમાંજ સારૂં થઈ જશે. કેમકે, " એથી એનું મન પ્રસન્ન અને ઔષધપર શ્રદ્ધાળુ બને, તેમજ એ પથ્ય પાળે, તેથી આરોગ્ય સુલભ થાય," એવું વૈદ્યનું માનવું છે. શું આ માયા નહિ ? ના, રોગીના હિતાર્થે હોવાથી માયા નહિ. તે રીતે શાળાએ જવાની રુચિ વિનાના બાળકને માબાપ સમજાવે છે કે 'જા નિશાળે તને મઝા પડશે, માસ્તર સારા છે, મારશે

નહિ,' વગેરે. આમાં પણ કડક અને શિક્ષા કરનારા હોવા છતાં, કેમ બચ્ચાને ફેરફાર બતાવાય છે ? એના ભાવી હિત માટે. એમાં દુનિયા માયા-કપટનો દુર્ગુણ નથી ગણતી.

એવી રીતે આ ઘોર સંસારમાં મોહના ક્ષણિક સંબંધોમાંજ જીવન પૂરું કરી કર્મવશ અનંતવાર ભટકવાનું કયાં નથી કર્યું ? પણ હવે તે મોહના સંબંધો ફગાવી દઇ, સૌએ રત્નત્રયીની સાધના કરવાની છે, જેથી ભવભ્રમણનો અંત આવે. એમાં માતાપિતા જાત માટે ન જ સમજતા હોય, અને સંતાનને ય ન જવા દેતા હોય, તો સંતાને આ અનંત કલ્યાણના માર્ગે જવાની રજા અંદરથી હૃદય નિર્માય રાખી બહારથી હોંશિયારી કરીને પણ કાં ન લેવી ? એ માટે માતાપિતાને દુઃસ્વપ્ન કહે, જોષીને બોલાવે. જોષી પાસે પોતાના કોઇ અનિષ્ટની શંકા કહેવરાવે. એ સાંભળી માબાપને એમ થાય કે 'જો અનિષ્ટની સંભાવના હોય, તો ભલે એને ચારિત્ર અંગીકાર કરવા દો.' એમ માની માબાપ આજ્ઞા આપે, એટલે પોતે ચારિત્ર લે.

પ્ર૦-અહિં સત્યને વાંધો નથી આવતો ? આ વચન-વ્યવહાર અસત્ય નથી કહેવાતો ?

ઉ૦-ના, વચન કે વ્યવહારને તેના પરિણામની દૃષ્ટિએ જોવાનો છે. જે શુદ્ધ હૃદયે કરાતા કથનનું કે વ્યવહારનું પરિણામ સ્વપરને હિતકારી હોય, તે વચન-વ્યવહાર અસત્ય નથી, પણ સત્ય છે. દા. ત. કોઇને મારવા દોડતા ખૂનીને બીજા માર્ગનું કરેલું કથન એને એ બાજુ વાળી ખૂનના પાપથી બચાવે છે, અને ધારેલા જીવના પ્રાણ પણ બચાવે છે. આમ ઉભયનું હિત કરે, એવો વચન-વ્યવહાર સત્ય જ કહેવાય.

ઉપાય યોજવા છતાંય માબાપ રજા ન આપે, તો તે 'અસ્થાન-ગ્લાન-ઔષધ અર્થે ત્યાગ'ના ન્યાય પ્રમાણે માબાપનો ત્યાગ કરી દીક્ષા અંગીકાર કરે. ન્યાય આ પ્રમણે,-

સૂત્રઃ-से जहानामए केइ पुरिसे कहंचि कंतारगए अम्मापिइसमेए, तप्पडिबद्धे वच्चिजा । तेसिं तत्थ नियमघाई पुरिसमित्तासज्झे संभव-ओसहे महायंके सिआ । तत्थ से पुरिसे तप्पडिबंधाओ एवमालोचिअ- 'न भवंति एए नियमओ ओसहमंतरेण, ओसहभावे अ संसओ, कालसहाणि अ एआणि ' तहा संठविअ सठविअ, तदोसहनिमित्तं सवित्तिनिमित्तं च चयमाणे साहू । एस चाए अचाए, अचाए चेव चाए । फलमित्थ पहाणं बहाणं । धीरा एअदंसिणो । स ते आसेह-संपायणेण जीवाविज्जा । संभवाओ पुरिसोचिअमेअं ।

અર્થઃ-કોઈ ગમે તે નામનો માણસ કોઇક સંયોગવશ માતાપિતા સાથે અટવીમાં આવી પડ્યો હોય અને એમને વળગીને જ જઈ રહ્યો હોય. ત્યાં એમને કોઈ મહાન રોગ થાય, (તે પાછો) અવશ્ય પ્રાણઘાતક હોય, (ઔષધ વિના) એકલા પુરુષમાત્રથી મટે તેમ ન હોય, અને એના માટે ઔષધ સંભવિત હોય. ત્યાં તે માણસ માબાપ પ્રત્યેના મમત્વથી એમ વિચારે કે ' ઔષધ વિના આ અવશ્ય જીવશે નહિ, ઔષધ હોય તો (જીવવાનો) સંભવ છે. અને (હજી ઔષધ લાવવા સુધી) આ કાળ કાઢે તેમ છે.' વિચારીને (એમને સમજાવી) એમજ ત્યાં બેસાડીને, એમના ઔષધ નિમિત્તે તથા પોતાની જીવિકા અર્થે એમને છોડીને જાય એ સારૂં છે. આ ત્યાગ એ અ-ત્યાગ છે. ને (ઔષધાર્થે) છોડીને ન જાય એ અ-ત્યાગ (ખરેખર) ત્યાગજ છે. આવી બાબતમાં ડાહ્યા લોકોને મન પરિણામ એ મુખ્ય

છે. ધીર ગંભીર પુરુષો આ પરિણામ જોનારા હોય છે. (એમ) એ માણસ ઔષધ લાવીને માબાપને જીવાડે. (જીવાડવાનો) સંભવ હોવાથી માણસને ઉચિત આ ત્યાગ છે.

વિવેચનઃ-'અસ્થાન-ગ્લાન-ઔષધાર્થે ત્યાગ'નો ન્યાય શો છે ? એ સ્પષ્ટ કરવા અહીં 'અસ્થાને' અર્થાત્ કોઈ વન જેવામાં, 'ગ્લાન'=બિમાર પડેલા માટે ગામમાં જઈ ઔષધ લઈ આવવા એ બિમારનો 'ત્યાગ કરે' અર્થાત્ છોડીને જાય, એનું દૃષ્ટાંત અહીં સમજાવે છે. પછી એ ચારિત્ર લેવામાં કેવી રીતે ઘટે તે બતાવશે. દૃષ્ટાંત આ પ્રમાણે—કોઇ એક ગમે તે નામનો પુરુષ માબાપ સાથે અટવીમાંથી પસાર થઈ રહ્યો હતો. અટવીમાં અસ્થાને જ, કે જ્યાં ઔષધાદિ કાંઇ ન મળે, ત્યાં તેના માતાપિતાને એકાએક એવો ભયંકર રોગ થઇ આવ્યો, કે તેને મટાડવામાં ન આવે તો તેમના પ્રાણનો નાશ થાય તેમ છે. વળી માતાપિતા એટલા અશક્ત છે, કે હવે તે ચાલી શકે તેમ નથી. છતાં તેઓ હજી થોડો વખત જીવી શકે તેમ છે. રોગ એકલા પ્રયત્ને મટે તેમ નથી, તેને યોગ્ય ઔષધની જરૂર છે. તે ઔષધ શહેરમાં મળતું હોવાથી, તે લેવા જવા માટે પુત્ર માતપિતા પાસે રજા માગે છે. પરંતુ મોહને વશ થયેલા તે પોતાના પુત્રને રજા નથી આપતા. 'અમે મરશું તો મરશું, પણ તું ના જઇશ,' એમ તે કહે છે. હવે ડાહ્યો પુત્ર શું કરે ? ના જાય ? જાય. માબાપની ઘણી ના છતાં પણ, પેલો વિવેકી માણસ પોતે ઔષધ લેવા નિમિત્તે જો જાય છે, તો દેખીતી રીતે તે માતા-પિતાને છોડનારો છે, પણ વસ્તુતઃ કહીએ તો એમને નહિ છોડનારો છે, એમને સાચવનારો છે; કેમકે એ

ઔષધ લાવી એમને એનાથી નીરોગી કરી જીવંત રાખી શકે એવો સંભવ છે. એટલે ઔષધ લેવા જવા અર્થે એ તેનો ત્યાગ જ ઉહાપણભર્યો છે. એવો પુત્ર સાચો સેવક છે, માતા-પિતા તરફ ભક્તિવાળો છે. જો તેમનો અત્યારે ત્યાગ કરીને ન જાય, તો રોગી માતાપિતા જરૂર મરી જાય. એટલે એ અ-ત્યાગ તો ઉલટો હંમેશના ત્યાગમાં પરિણમે. સાથે પોતે વળી ભૂખ્યો મરે એ જુદું. પ્રવૃત્તિનું મૂલ્યાંકન ઉપલક દૃષ્ટિએ ન થાય, પણ ફળથી થાય. પંડિત પુરુષો કોઇપણ પ્રવૃત્તિ વખતે પરિણામને મુખ્ય કરનારા હોય છે. ધીર પુરુષો સૂક્ષ્મ દૃષ્ટિએ ફળના લક્ષ્ય-વાળા હોય છે. અહીં સંભવ છે કે એ ઔષધી લઇને આવે એનાથી તો માતાપિતા બચી જાય; કેમકે હજી એ કાળ કાઢે તેમ છે. જ્યારે, ન જાય તો મરવાનો જ નિર્ણય છે. તેથી એમને આજીવિકા-વસ્ત્રાદિ દઇ ત્યાં બેસાડી તેમનું ઔષધ લેવાને માટે અને પોતાના નિર્વાહ માટે જાય. એમ માતાપિતાને છોડી જનારો એ પ્રશંસાપાત્ર છે. ઔષધ લાવી આપીને તેમને જીવાડે એ સંભવ હોવાથી એમ આચરવું એ જ ઉચિત છે.

સૂત્રઃ-एवं सुक्कपक्खिए महापुरिसे संसारकंतारपडिए अम्मा-पिइसंगए धम्मपडिबध्धे विहरिज्जा । तेसिं तत्थ निअमविणासगे, अपत्तबीजाइपुरिसमित्तासज्झे, संभवंत सम्मत्ताईओसहे, मरणाइविवागे कम्मायंके सिआ । तत्थ से सुक्कपक्खिए पुरिसे धम्मपडिबंधाओ एवं समालोचिअ-"विणस्संति एए अवस्सं सम्मत्ताइओसहविरहेण । तस्स संपाडणे विभासा । कालसहाणि अ एआणि ववहारओ" ।

અર્થઃ-એ રીતે શુક્લપાક્ષિક મહાપુરુષ સંસારરૂપી અટવીમાં પડેલો (પણ) ધર્મને વળગી રહી માતાપિતા સાથે

રહેતો હોય. એમને ત્યાં અવશ્ય વિનાશકારી કર્મરોગ હોય, (જે) ધર્મબીજ આદિ વિનાના પુરુષમાત્રથી મટે તેવો નહિ, (મટાડનાર) સમ્યક્ત્વાદિ ઔષધ મળવાનો સંભવ છે, (ન મટે તો) મરણાદિ પરિણામ (નિશ્ચિત) છે. ત્યાં એ શુક્લપાક્ષિક પુરુષ ધર્મના મમત્વથી આ પ્રમાણે વિચારે કે,-'સમ્યક્ત્વાદિ ઔષધ વિના આ અવશ્ય નાશ પામશે. એ ઔષધને લાવી આપવામાં વિકલ્પ છે (કદાચ બચે) અને એ વ્યવહારથી હજી કાળ કાઢે એમ છે.

વિવેચન:-હવે દૃષ્ટાંતને ઘટાવે છે,-એ પ્રમાણે જે શુક્લપાક્ષિક મહાપુરુષો છે, (શુક્લપાક્ષિક એટલે મર્યાદિત સંસારવાળો ક્રિયારુચિ જીવ જેને હવે અર્ધપુદ્ગલપરાવર્તકાળથી પણ ઓછો સંસાર બાકી છે તે; કૃષ્ણપાક્ષિક તેથી અધિક સંસારી) તે શુક્લપાક્ષિક જીવો સંસારરૂપી અટવીમાં પડેલા અને માતાપિતા પત્ની વગેરેથી પરિવરેલા છતાં ધર્મ ઉપર રાગી ને ધર્મના મમત્વવાળા બની વિચરે. તેમની દૃષ્ટિ નિર્મળ હોય છે, એટલે સાચું જોઇ શકે છે, સાચું પારખી શકે છે, અને ઠેઠ પરિણામપર્યંતનો વિચાર કરી લે છે. હવે તે જુએ છે કે, 'સંસારરૂપી મહાઅરણ્યમાં પડેલા મારા માતાપિતાને કર્મનો રોગ (ક્લિષ્ટ કર્મો) લાગ્યો છે, જે રોગ અવશ્ય મારક છે. **કર્મરોગથી એકજ વાર મરણ નહિ, પરંતુ ભવોભવના અનેક મરણનો ભય છે.** તે કર્મરોગ, જે પુરુષે ધર્મબીજ વગેરે ઔષધ પ્રાપ્ત નથી કર્યું, તેના એકલાથી યા ને ઔષધ વિના ટળે તેમ નથી. જ્યારે, કર્મરોગને હટાવનારું સમ્યક્ત્વાદિ ઔષધ લાવી શકાવાનો સંભવ છે. અન્યથા ઔષધ વિના તો

કર્મરોગ એ મરણ, પુનર્ભવ, વગેરે વિપાક દેનારો છે.

વળી તે મુમુક્ષુ શુકલપાક્ષિક જીવ ધર્મ ઉપર રહેલા પક્ષપાતને લીધે વિચાર કરે છે કે 'આ મારા માતાપિતા સમ્યકૃત્વ વગેરે ઔષધ વિના તો અવશ્ય આ ભવસાગરમાં ખુવારી પામશે; જ્યારે, એ ઔષધથી બચી શકશે. જો કે સમ્યકૃત્વ–ઔષધ આણી આપવામાં વિકલ્પ છે; કદાચિત્ આણી શકાય, કદાચ ન પણ આણી શકાય. છતાં એવું નથી કે ન જ આણી શકાય. તેમ વ્યવહારથી હજી માતાપિતા થોડો કાળ કાઢે તેમ લાગે છે. જો કે નિર્ણય તો નથી, છતાં હજી જીવંત રહેવાનો સંભવ છે. તેથી તે દરમિયાન જો હું ચારિત્ર લઇ લઉં, અને પછી એમને પણ સમ્યકૃત્વાદિ ઔષધ લાવી આપું, તો તે ઔષધથી એમને કર્મરોગ મટી ભાવજીવન પ્રાપ્ત થાય; તેથી એ સંસાર–અટવીને પાર ઉતરી શકે.'

પ્ર૦–મુમુક્ષુ જીવ આવી ઉતાવળ કરે, એના કરતાં થોડી ઢીલ કરે તો શો વાંધો ?

ઉ૦–ઢીલ કરે એટલે શું એમ ઇચ્છે કે 'આ માતાપિતા કયારે મરે ને હું ચારિત્ર લઉં ?' એવી માતાપિતાના મોતની ઇચ્છા તો ચારિત્રનો પાયાનો જે ભાવ, મૈત્રીભાવ, તેને જ નષ્ટ કરી નાખે છે. પછી ચારિત્ર શું આવવાનું ? એ એવું ઇચ્છે નહિ. માટે એમને જીવંત રાખી ચારિત્ર લે. પણ ઢીલ ન કરે. એ સમજે છે કે 'મારા આયુષ્યનો ભરોસો નથી. આયુષ્ય એટલે જીવનદોરી; એના ઉપર ઉપસર્ગ બહુ ઝઝુમે છે, તેથી આયુષ્ય એ પવનથી પ્રેરાતા પાણીના પરપોટા કરતાં ય વધુ અનિત્ય છે. આયુષ્યની આવી અતિ ચપળતા હોવાથી, જીવ જે ઊંચો શ્વાસ

લઈને નીચે મૂકવામાં સફળ થાય છે, તેમજ સૂઈને પાછો જાગી શકે છે, તે આશ્ચર્ય છે. માટે આયુષ્યનો ભરોસો રાખ્યા વિના જલ્દી ચારિત્ર લઈ આત્મહિત સાધવું.'

સૂત્રઃ–તહા સંઠવિઅ સંઠવિઅ ઇહલોગચિંતાએ, તેસિં સમ્મત્તા-ઇઓસહનિમિત્તં, વિસિટ્ઠગુરૂમાઇભાવેણ સવિત્તિનિમિત્તં ચ, કિચ્ચકરણેણ ચયમાણે સંજમપડિવત્તીએ, સાહૂ સિદ્ધીએ। 'એસ ચાએ અચાએ' તત્તભાવણાઓ 'અચાએ ચેવ ચાએ' મિચ્છાભાવણાઓ। તત્તફલમિત્થ પહાણં । પરમત્થઓ ધીરા એઅદંસિણો આસન્નભવ્વા।

અર્થઃ–તથા (માબાપની) આ જીવનના નિર્વાહની ચિંતા વ્યવસ્થા કરવા દ્વારા એમને સ્વસ્થ કરીને, એમના સમ્યક્ત્વાદિ ઔષધ નિમિત્તે અને વિશિષ્ટ ગુરુ (શાસ્ત્ર) આદિ પામીને પોતાની ભાવ આજીવિકા નિમિત્તે, કર્તવ્ય બજાવવાપૂર્વક સંયમ સ્વીકારીને (માબાપને) છોડી જતો એ ઇષ્ટસિદ્ધિ થતી હોવાથી ઠીક છે. પરમાર્થનો વીચાર કરતાં આ ત્યાગ એ અ-ત્યાગ છે. મિથ્યા કલ્પનામાં તણાતાં અ-ત્યાગ એ ત્યાગ જ છે. તાત્ત્વિક પરિણામ એજ પ્રધાન છે. નિકટભવી ધીર પુરુષો પરમાર્થથી આ જોનારા હોય છે.

વિવેચનઃ–ત્યાગ એ અત્યાગ કેમ ?

આ પ્રમાણે વિચાર કરીને મુમુક્ષુ જીવ માતાપિતાના આ લોકના નિર્વાહની યથાશક્તિ ચિંતા કરે, અર્થાત્ એમની અહીંની જરૂરિયાતો માટેની ઠીકઠીક સગવડ પોતાની શક્યતા મુજબ કરે, અને એ રીતે એમને સ્વસ્થ કરે. પછી એમને સમ્યક્ત્વાદિ પ્રાપ્ત કરાવવા નિમિત્તે અને પોતાની ભાવઆજીવિકા (રત્નત્રયી)

નિમિત્તે સંયમ સ્વીકારવા દ્વારા માતાપિતાને છોડી જાય. અર્થાત્ એમને છોડી ચારિત્ર ગ્રહણ કરે. હવે ત્યાં વિશિષ્ટ કોટિના ગુરુમહારાજ અને શાસ્ત્ર વગેરે સામગ્રી પામીને જાણેલી સુંદર ધર્મકથાઓ અને ધર્મચર્ચાઓ દ્વારા દીક્ષિત પુત્ર માતાપિતાને સમ્યક્ત્વાદિ-ઔષધ પમાડી શકશે. તેમ પોતે પણ ગુરુદેવના સાન્નિધ્યમાં ગ્રહણ-આસેવન શિક્ષા પામતો તપ-સંયમ-સ્વાધ્યાયાદિના કૃત્યો બજાવીને, આત્મપોષક જે જ્ઞાનાદિરૂપ ભાવપ્રાણ, તેનું નિર્વાહક જીવન (આજીવિકા) પામી શકશે.

આ રીતે માતાપિતાને છોડી જતો એ જ સાધુ છે, એટલે કે સિદ્ધિના વિષયમાં ધર્મશીલ છે, પ્રયત્નશીલ છે, મોક્ષના વાસ્તવિક કર્તવ્યને બજાવનારો છે. જ્યારે માતાપિતા અનુમતિ નથી આપતા, રુવે છે, એમ કરી મોહથી એમને ન છોડી જઈ સંયમ ન લે, તો એ સાધુ નથી, અર્થાત્ ધર્મશીલ નથી. અને, સ્વધર્મશીલ ન હોય એ સ્વની કે પરની હિતસિદ્ધિ કયાંથી કરી શકે ? આજે એવા કેટલાય દાખલા છે કે જેમાં દીક્ષાર્થી હોવા છતાં માતાપિતાદિના મોહમાં દબાઇ રહ્યા તો એ સંસારમાં ફસી ગયા; ન પોતે ચારિત્ર પામ્યા, કે ન એમને કશું પમાડયું. માટે એમને છોડી ચારિત્ર લેવું એ જ હિતાવહ છે.

પ્ર૦-દીક્ષા જેવી પવિત્ર વસ્તુમાં માતાપિતાને તરછોડી જવાનું શોભે ? એવો ત્યાગ ઉચિત છે ?

ઉ૦-પૂર્વોક્ત બધી વિધિ સાચવ્યા છતાં, જે માતાપિતા રજા નથી આપતા, એમનો હવે મહાન આશયથી ચારિત્ર લેવા

માટે ત્યાગ કરવો તે તો સાચો અત્યાગ છે; માટે તે જ ઉચિત છે. કેમકે તત્ત્વભાવનાએ, અર્થાત્ વસ્તુના પરમાર્થની વિચારણાએ, એ ત્યાગમાં તાત્ત્વિક દૃષ્ટિએ એમના હિતને માટે પ્રવર્તાય છે. ઉલ્ટું અત્યાગ યાને ન છોડી જવું એ ખરી રીતે તરછોડવા જેવું છે; કેમકે અત્યાગથી એમને એમ વળગી રહેવામાં મિથ્યા (ખોટી) ધારણની વિચારણા છે. એથી એમના વસ્તુતઃ અહિતમાં પ્રવર્તાય છે. એ એટલા જ માટે, કે એમ સંસારમાં વળગી રહીને તો માતાપિતાને સમ્યક્ત્વાદિ શું પમાડી શકશે? અને ન પમાડી શકે તો પોતાના માતાપિતાને સમ્યક્ત્વાદિના અભાવે દીર્ઘ દુર્ગતિમાં ગુમાવનારો એ બને. એ માતાપિતાને ભયંકર તરછોડ્યા નહિ તો બીજું શું કર્યું? **વસ્તુનો વિવેક કરાવનાર અને ભયંકર રાગમાંથી બચાવનાર એવા સમ્યક્ત્વાદિ પામવાનો ઉત્તમ ભવ માનવનો!** ત્યાં જો એ સમ્યક્ત્વ પામ્યા હોય, તો બીજાને દીક્ષામાં અંતરાય ન કરે; અને જો કરે છે, તો તેથી તો ભવભ્રમણમાં પડી જશે! અહીં જ્ઞાની પુરુષોની દૃષ્ટિએ શુભ અનુબંધ અને સમ્યક્ત્વાદિવાળી અવસ્થાની પરંપરા સર્જનારું સાત્વિક શુભ ફળ એ જ વસ્તુસ્થિતિએ મુખ્ય હોય છે. જો પ્રવૃત્તિનું વર્તમાનમાં સહેજ સારું ફળ હોય, પણ પછી ભયંકર ફળ આવે, તો તે પ્રવૃત્તિની માત્ર કોડીની કિંમત તો નથી, પણ નુકશાનકારિતા છે, તેથી ત્યાજ્યતા છે. ધીર વિચારક પુરુષો જે નિકટમાં મુક્તિગામી છે, તે પરમાર્થથી મુખ્ય એવા તાત્ત્વિક ફળને જોવાવાળા હોય છે. જેટલી વધુ દીર્ઘદૃષ્ટિએ હિતપ્રવૃત્તિ થાય, એટલી વિચારકતા ગણાય, અને એ મોક્ષને નજીક કરે.

મરુદેવા માતા, ઋષભદેવ ભગવાન ચારિત્ર માર્ગે સંચર્યા ત્યારે, રોતા હતા. તે એવું રોતા રહ્યા કે આંસુ લૂછવાને અવકાશ નથી તે સુકાઈ સુકાઇ આંખો આડે એના પડળ બંધાઇ ગયા ! એક હજાર વરસ સુધી એ દુઃખી રહ્યા તો શું એ પ્રભુએ અજુગતું કર્યું ? ના, હજાર વર્ષ પછી પ્રભુ કેવળજ્ઞાન પામ્યા અને તરત મરુદેવા માતા ત્યાં આવી પ્રભુની દેશના સાંભળી કેવળજ્ઞાન પામીને મોક્ષે ગયા ! કેટલું સુંદર ! માતાના રુદન પર પ્રભુ ઘરે બેસી રહ્યા હોત તો માતાને શું પમાડત ? માતા એમ આયુષ્ય ખૂટયે રાગ પોષાતો રહેવામાં ક્યાં જાત ?

કલિકાલ સર્વજ્ઞ શ્રી હેમચંદ્રસૂરિજી મહારાજને માતાએ એમના પિતાની ગેરહાજરીમાં ગુરુને વહોરાવી દીધા, તો પિતા ઘરે આવી ધુંઆ કુંઆ થતાં લેવા ઉપડ્યા. ઉદાયન મંત્રીએ એની આગળ સોનૈયાનો ઢગલો અને પોતાના દેવકુંવર જેવા બે પુત્ર વાગ્ભટ્ટ અને આમ્રભટ્ટને આગળ કરી કહ્યું,–' આ સોનૈયા અને આ બે પુત્રમાંથી ગમે તે પુત્ર લઇ જાઓ, પણ તમારા શાસન પ્રભાવક તેજસ્વી પુત્રરત્નને ગુરુને સોંપી દો. ચારિત્ર લઈ, એ શાસનના સૂર્ય પાકશે ! હજારો લાખો લોકોને ધર્મ પમાડશે !' બાપે પીગળી જઇ કશું લીધા વિના દીક્ષા અપાવી, જાતે ધર્મ-પ્રાપ્તિ કરી.

વજ્રસ્વામીએ માતાની નારાજીમાં દીક્ષા લીધી, તો પાછળથી માતા પ્રતિબોધ પામી ચારિત્ર લેનારી બની. અવંતી સુકુમાળે ઘરમાં ગુપ્તપણે સાધુવેશ પહેરી લીધો, તો રોતી માતા તથા સ્ત્રીઓ શાંત પડી ગઈ અને માતાએ પુત્રને જાતે જઇને ગુરુને સોંપી દીક્ષા અપાવી, અને અવંતીના સ્વર્ગમન પર એક

ગર્ભિણી પત્ની છોડી ૩૧ પત્ની તથા માતા પણ દીક્ષા લેનારી બની. આજે પણ દેખાય છે કે પુત્રની દીક્ષા પછી માતાપિતા અને કુટુંબીઓ ધર્મમાં આગળ વધ્યા છે. એ પ્રભાવ એ દીક્ષિતનો છે, પછી ભલે એણે માતાપિતા-કુટુંબીઓની એટલી હોંશ નહિ છતાં દીક્ષા લીધી હોય.

સૂત્રઃ-સ તે સમ્મત્તાइओસહસંપાડણેણ જીવાવિજ્જા અચ્ચંતિअં, અમરણાવંઝ્ઝબીअજોગેણં । સંભવાઓ સુપુરિસોચિઅમેअં । દુષ્પડિઆરાણિ અ અમ્માપિઈણિ । એસ ધમ્મો સયાણં । ભગવં ઇત્થ નાયં પરિહરમાણે અકુસલાણુબંધિ અમ્માપિइસોગંતિ ।

અર્થ:-એ (પુત્ર) માબાપને સમ્યક્ત્વાદી ઔષધ પ્રાપ્ત કરાવવા દ્વારા અત્યંત (શાશ્વતકાળનું) જીવન પમાડે; કેમકે અમરપણાનું સચોટ બીજ મળી ગયું ! (ઔષધસંપાદનાદિનો) સંભવ હોવાથી આ (માબાપ-ત્યાગ પૂર્વક ઔષધસંપાદનાદિ કરવું એ) સત્પુરુષને ઉચિત છે. માતાપિતાના ઉપકારનો બદલો વળે એમ નથી. સત્પુરુષોનો આ ધર્મ છે (કર્તવ્ય છે.) આમાં માતાપિતાના અશુભાનુબંધી શોકને અટકાવનાર ભગવાન દૃષ્ટાંત છે.

વિવેચનઃ-એમ માતાપિતાને મૂકીને ગયા પછી એ શુક્લપાક્ષિક પુરુષ એમને પોતાનાં ચારિત્ર-બળે સમ્યક્ત્વાદિ-ઔષધિ લાવીને પમાડી શકે છે, અને એથી શાશ્વત જીવન આપી શકે છે. કેમકે, **સમ્યક્ત્વાદિ તો જીવને મૃત્યુના સીમાડા ઓળંગી જવા માટે અમોઘ ઉપાય છે.** અર્થાત્ છેલ્લું મરણ એટલે કે મરણનો અંત લાવવા માટે એ સચોટ સાધન છે. એનાથી જ ચારિત્ર આદિ પ્રાપ્ત થઈ સર્વ કર્મક્ષય થાય, ને મોક્ષ નીપજે. કહેવાય કે *સમ્યક્ત્વના યોગથી જ*

માતાપિતા અજર અમર બની શકે. આ એમને છોડીને જવામાં સંભવિત છે, માટે સત્પુરુષે ચારિત્ર લેવા માટે એમને છોડી જવું એ યોગ્ય છે. શાથી યોગ્ય ? માતાપિતાના ઉપકારનો બદલો વાળી શકાય તેવો નથી, ભલે સાંસારિક ગમે તેટલા સુખનાં સાધન–સગવડ લાવી આપે, ગમે તેટલી તેમની સેવા ચાકરી કરે, તો પણ બદલો ન વાળી શકે. કેમકે એમણે પુત્રની ગર્ભ અને બાળપણાની કટોકટીમાં જે ઉપકાર કર્યો છે, તેવી માબાપની કટોકટી થાય અને એવો ઉપકાર કરે, તો તુલ્ય ઉપકારે એમનો બદલો વાળ્યો કહેવાય. પણ તે શકય નથી. શકય હોય તોય તે એક જ જન્મનો ઉપકાર થાય. એ તો એક માત્ર ધર્મ–ઔષધ પમાડીને જ બદલો વાળી શકાય. હવે જો એ ધર્મ પમાડી શકવાના જીવનકાળમાં મિથ્યા કલ્પનાથી ઘરમાં બેસી રહી, ધર્મ પમાડવાનો પ્રસંગ ગુમાવાય, તો એમને કર્મરોગે ભવના દુઃખોમાં રીબાવું રહ્યું. પરમાર્થની દૃષ્ટિએ આ એમની પ્રત્યે કેટલી ક્રૂરતા ? તેથી જ સત્પુરુષોનો એ ધર્મ છે કે માતાપિતાના ઉપકારનો બદલો વાળવો જોઇએ.

ત્રિલોકનાથ શ્રી મહાવીર પ્રભુનું આમાં સચોટ દૃષ્ટાંત છે. જ્ઞાનથી એમણે પોતે 'ચારિત્ર લે તો તેથી માતાપિતાને ભયંકર અકુશલાનુબંધ શોક થાય,' એમ જાણી ગર્ભમાં જ અભિગ્રહ ધારીને એ શોકને અટકાવ્યો. સાતમે માસે ગર્ભમાં જ રહ્યા પ્રતિજ્ઞા કરી કે 'માતાપિતાના જીવતા હું દીક્ષિત નહિ થાઉં' અહિ એ ખાસ સમજવાનું, કે શ્રી મહાવીરવિભુ ગર્ભથી અવધિજ્ઞાને સંપન્ન હતા. એથી એ જાણી શકે છે કે આ માતા-પિતાને જો શોક થવાનું નિમિત્ત ન અપાય, તો એમની

ભવાંતરે સદ્ગતિ અને શુભની પરંપરા થાય, તેને બદલે જો શોકનું નિમિત્ત અપાય તો તથાવિધ કર્મની પરિણતિથી અશુભાનુબંધી શોક સાથે એમનું એવું અકાળ મૃત્યુ થાય, કે એ ભવાંતરમાં અશુભની પરંપરામાં જ ફસાઈ જાય; અને તેથી સદ્ગતિ તો ભવો સુધી દુર્લભ બને. આવું જો કરાય તો ઉપકારનો બદલો કયાં રહ્યો ? એટલે જ્યારે વિશ્વોદ્ધારક પ્રભુ જેવાએ માતાપિતાની ભાવદયા વિચારી, તો પછી બીજાઓએ કેમ ન વિચારવી ? હા, એટલું ખરું કે એ વિશિષ્ટ જ્ઞાની અવધિજ્ઞાની હોવાથી એમણે માતાપિતાની એ સ્થિતિ જોઈ તેથી આ રીતે કરવું યોગ્ય ધાર્યું; અને ઋષભદેવ પ્રભુએ જ્ઞાનથી માતાની ભિન્ન પ્રકારની સ્થિતિ જાણી એમને રોતા મૂકીને દીક્ષા લેવાનું યોગ્ય ધાર્યું હતું; ત્યારે આપણા માટે એજ **પ્રભુએ ભાખેલી દીક્ષાગ્રહણ-વિધિની કલ્યાણ-આજ્ઞાનું પાલન એ જ ઉચિત છે.** એમાં જ માતાપિતા પ્રત્યે સાચી કૃતજ્ઞતા જળવાય છે, અર્થાત્ એમના ઉપકારનો બદલો વાળી શકાય છે; અને એથી એ સુખી થાય છે.

સૂત્ર-એવમપરોવતાવં સવ્વહા, સુગુરુસમીપે (૧) પૂइત્તા ભગવંતે વીઅરાગે સાહૂ અ, (૨) તોસિઊણ વિહવોચિઅં કિવણાઈ, (૩) સુપ્પઉત્તાવસ્સએ, (૪) સુવિસુદ્ધનિમિત્તે, (૫) સમહિવાસિએ, (૬) વિસુજ્ઝમાણો મહાપમોએણં સમ્મં પવ્વइજ્જા લોઅધમ્મેહિંતો લોગુત્તરધમ્મગમણેણ ।

અર્થ:-એ પ્રમાણે બિલકુલ સંતાપ પમાડ્યા વિના સુગુરુ પાસે (૧) વીતરાગ ભગવાન અને મુનિઓની પૂજા કરીને (૨) કૃપણઆદિને સ્વવૈભવાનુસારે તોષ પમાડી, (૩) અવશ્ય કર્તવ્યો

સારી રીતે ભજાવી, (૪) અતિવિશુદ્ધ નિમિત્તો જોઇ, (૫) વાસક્ષેપથી અધિવાસિત બની, (૬) વિશુદ્ધિ પામતો પામતો ભારે આનંદપૂર્વક લૌકિક ધર્મમાંથી લોકોત્તર ધર્મમાં જવા વડે સારી રીતે પ્રવ્રજ્યા સ્વીકારે.

વિવેચનઃ-આ પ્રમાણે ભાવથી કોઇનેય જરાપણ સંતાપ પમાડ્યા વિના, સુગુરુ પાસે આવી સમ્યગ્ રીતે ચારિત્ર અંગીકાર કરે. (૧) ' ગુરુ વિના જ્ઞાન નહિ, ' ' ગુરુ દીવો ગુરુ દેવતા. ' અલબત્ ગુરુના લેબાશમાં કુગુરુના પલ્લે ન પડી જવાય એ ખૂબ જોવાનું. તો પણ સુગુરુ વિના તો એક ઘડીય ન ચાલે. **સુગુરુ વિના દીક્ષા ય નહિ, અને સુગુરુ વિના શિક્ષા ય નહિ.** આનું કારણ એ છે કે દીક્ષા અને તે પછી ગ્રહણશિક્ષા અર્થાત્ શાસ્ત્રગ્રહણ-શાસ્ત્રબોધ, અને આસેવનશિક્ષા અર્થાત્ સાધ્વાચારની તાલિમ એ એમાં નિષ્ણાત થયેલા ગુરુ જ આપી શકે. જાતે ને જાતે, ગુરુના આલંબન વિના, એ લેવાનો દુરાગ્રહ રાખે તો ભૂલો પડી જાય. અનાદિ-અભ્યસ્ત મોહ કયારે ય પણ છળી ન જાય, એ માટે સ્વયં સંયમ-વિરાગના પ્રખર અનુભવી અને મોહની ચિકિત્સાના શાસ્ત્રરૂપી શ્રી જિનાગમના પૂર્ણ ગીતાર્થ સુગુરુની નિશ્રા જોઇએ જ. એમની પાસે ચારિત્ર સ્વીકારતાં પહેલાં, (૨) પોતાની શક્તિ અનુસારે શ્રી વીતરાગ તીર્થંકરદેવની અષ્ટાહ્નિકાદિ પૂજા-મહાપૂજા કરે, અને (૩) મુનિરાજોને આહાર-વસ્ત્ર-પાત્ર-પુસ્તકાદિથી સન્માને. (૪) તેમજ કૃપણ દુઃખી જીવોને પોતાની સંપત્તિ અનુસારે ધન આપી સંતોષે. ત્યારબાદ (૫) લઘુવડીનીતિનું આવશ્યક, તથા મુંડન, મંગળસ્નાન, ઉચિતવેશ વગેરે અવશ્યકરણીયને સારી રીતે સાચવીને, (૬) પછી સારાં

નિમિત્તો યાને પ્રશસ્તયોગ શુકન-શબ્દ પામી ગુરુ પાસે દીક્ષાની ક્રિયા કરે. (૭) ત્યાં દરેક ક્રિયા વખતે ગુરુદ્વારા ગુરુમંત્રે મંત્રાયેલ વાસક્ષેપથી વાસિત થતો, (૮) અતિઉત્સાહ અને આનંદથી ચિત્તને વિશુદ્ધ વિશુદ્ધ કરતો, ભાવોલ્લાસ વધારતો તથા લોકોત્તર સમ્યગ્ ભાવવંદન વગેરે શુદ્ધિ સાચવતો, મહા-આનંદ સાથે પ્રવજ્યાને અંગીકાર કરે, જે લૌકિક સંસારવ્યવહારોનો સંપૂર્ણ ત્યાગ કરવા પૂર્વક લોકોત્તર ચારિત્રવ્યવહારોમાં જોડાઈ જવારૂપ છે.

ગુરુની આવશ્યકતાના હેતુ:-

આ વિધાનો સહેતુક છે. પહેલી તો ગુરુની આવશ્યકતા એટલા માટે કે, (૧) ચારિત્રધર્મનાં અનુષ્ઠાન-સામાચારી વગેરેથી અપરિચિત મુમુક્ષુને એના પરિચયવાળા ગુરુ પાસેથી જ એનું માર્ગદર્શન મળે. (૨) શાસ્ત્રમાંના ઉત્સર્ગ-અપવાદ ગુરુ જાણતા હોય તેથી એમની દેખરેખ નીચે જ એને અનુસારે ચારિત્રપાલન થઈ શકે. ક્યાં ઉત્સર્ગ માર્ગ સાધવો, ક્યાં અપવાદ માર્ગનું આલંબન કરવું, એ ગુરુ ચીંધી શકે; કેમકે એમાં ગુણ-દોષ (ગૌરવ-લાઘવ)ના ટકા માપવાનું ગજું એમનું હોય છે. (૩) છૂપા કુસંસ્કારો ક્યારે ય ઉદય ન પામી જાય એ માટે માથે ગુરુનો અંકુશ જરૂરી છે. (૪) આરાધનામાં સાચું પ્રોત્સાહન એટલે કે ક્યાંક ઉપબૃંહણા (સમર્થન-અનુમોદન), ને ક્યાંક સંશોધન ગીતાર્થ અને હિતજ્ઞ ગુરુ જ કરી શકે....

(૨-૩-૪)દીક્ષાસ્વીકારની ક્રિયા એક મહાગંભીર અનુષ્ઠાન છે. સામાન્ય શુભાનુષ્ઠાન પણ ઇષ્ટદેવને નમસ્કારાદિરૂપ મંગળ કરીને હોય છે, તો આમાં તો એ અવશ્ય જોઇએ, ને એ

વિશેષરૂપે જ હોય. તેથી અરિહંતપ્રભુની પૂજા-મહાપૂજા કરવાનું કહ્યું. (૩) એમ ગુરુને જીવન સોંપવું છે, તે એમની પાસેથી ચારિત્ર લેવું છે, તો પહેલાં ગુરુ-મુનિઓની ભક્તિ કરવી એ એક અવશ્ય કર્તવ્ય છે. ચક્રવર્તી પાસેથી કંઇ કામ કરાવવું હોય તો પહેલાં એની ભક્તિ કરાય છે. (૪) ચારિત્ર એટલે તો જીવો પ્રત્યે ભરપૂર કરુણાભર્યો માર્ગ. એમાં પ્રવેશ કરતાં સહેજે દીન દુઃખી જીવો પર દાન આપી કરુણા કરે. વળી એ જીવોની દુઆ મળવાથી વાતાવરણ પણ શુભેચ્છાભર્યું સર્જાય, જે ચારિત્ર-સ્વીકારના પ્રસંગને ઉલ્લાસમય બનાવે છે.

(૫) દીક્ષા ગ્રહણ કરવી છે તો એની ક્રિયા-વિધિ ચાલે એટલા સમય સુધીમાં લઘુશંકાની બાધા વગેરે ન થાય, એ માટે પહેલેથી બાધા ટાળી લેવી જોઇએ એ યુક્તિયુક્ત છે. ત્યારે મુંડન યાને કેશોચ્છેદ એ રાગદ્વેષાદિ ક્લેશોચ્છેદનું સ્મારક છે, એના પર સ્નાન એ મંગળ છે, ભાવસ્નાનનું સૂચક છે. દીક્ષાર્થીને ત્યાં ખ્યાલ આવે કે 'આ હવે હું રાગદ્વેષાદિના ઉચ્છેદ સાથે ભાવ-અશુચિનિવારણના માર્ગે જઈ રહ્યો છું.' વેશપરિવર્તન એ હૃદયપરિવર્તનનું પ્રતીક છે, અને ભવિષ્ય કાળ માટે પણ સંસારનું વિસ્મરણ અખંડ રાખનાર છે. આરંભ-સમારંભ અને પરિગ્રહાદિના દિલનો સૂચક ગૃહસ્થવેશ મૂકી સાધુવેશ ધરવાથી સર્વવિરતિના ભાર દિલ પર આવે છે. એ ઘણી ઘણી રીતે પછી મુનિપણાનું રક્ષણ કરે છે. પ્રસન્નચંદ્ર રાજર્ષિને ક્લેશમાં ચઢ્યા ત્યારે અંતે મુનિવેશે એમને પાછા વાળ્યા. આમે ય ચારિત્રજીવનમાં પોતાનો મુનિવેશ જ નજર સામે હોઇ ગૃહસ્થજીવનની ઘણી ય કલ્પનાઓથી બચવાનું થાય

છે. આમ દીક્ષા લતાં સાચવવાના આવશ્યકો રહસ્યભર્યા છે.

(૬-૭) હવે દીક્ષા સ્વીકાર કરવાનો તે પ્રશસ્ત નિમિત્તો યાને શુભ શુકન, શુભ શબ્દ, શુભ તિથિ-વાર-નક્ષત્ર-કરણ-યોગ-લગ્ન જોઇને કરવાનો, કેમકે એ કાર્યમાં ઉલ્લાસ પ્રેરે છે, અને કાર્યને યશસ્વી બનાવે છે. બરાબ નિમિત્તોમાં આદરેલું કાર્ય પાછા પાડે છે, ને અનર્થ કરે છે એવો જગતનો ઘણો અનુભવ છે. માટે સારાં નિમિત્ત પકડીને દીક્ષાગ્રહણની ક્રિયા કરવી. ક્રિયા એટલા માટે જરૂરી છે કે એથી 'ગુરુના હાથે હું દીક્ષિત થયો છું' એ ભાવ પર નમ્રતા રહે, આજ્ઞા-પ્રતિબદ્ધતા રહે. અરિહંત-મુનિઓ વગેરેની સાક્ષીથી દિલ પર જવાબદારીનો ભાર આવે. તેમજ કલ્યાણ ગુરુઓના હસ્તે કાર્ય થાય તેમાં વિશેષ પવિત્રતા-પ્રભાવકતા આવે. ક્રિયાને બદલે, એમને એમ 'હું હવેસાધુ' એવી કલ્પનાથી બેસી જવામાં આ લાભો ન મળે. (૭) 'મંત્રિત વાસક્ષેપ મારા માથે પડે છે' એ ખ્યાલ ચિત્તના ભાવને વિશેષ ઉજ્જવળ અને ઉત્સાહી બનાવે છે. મંત્રિતનો પ્રભાવ અજબ હોય છે.

(૮) ચારિત્ર સ્વીકારતાં સમયે સમયે અતિ ઉત્સાહ, આનંદ અને વિશુદ્ધ ભાવોલ્લાસને વધારતો ચાલે એ તો સ્વીકાર વખતે ઊંચા સંયમ અધ્યવસાયને સ્પર્શવા માટે જરૂરી છે. એની, પછીના આખા ચારિત્રજીવન પર, અસર પડે છે. ચારિત્ર સિંહની જેમ લઈ સિંહની જેમ પાળવાનું બને છે. ત્યાં લોકોત્તર ભાવવંદન-દેવવંદન-ગુરુવંદનની શુદ્ધિએ દિલને વિશેષ ભાવોલ્લાસથી ભર્યું ભર્યું કરી દે છે.

આમ આ બધું સાચવીને પ્રવજ્યા સ્વીકારે, તે સમ્યગ રીતે,

અર્થાત્ વિચિત્ર પ્રકારના લૌકિક, કુલવધૂ, સાંસારિક સંબંધો, કર્તવ્યો, પ્રવૃત્તિ, વ્યવહાર, જવાબદારીઓ વગેરે લોકધર્મનો ત્યાગ કરીને લોકોત્તર ધર્મમાં પ્રવ્રજન યાને ઉત્કૃષ્ટ ગમન કરે,—યાવજ્જીવ માટે લોકોત્તર ધર્મને સ્વીકારે. હવે એ સતત ગુરુ-પ્રતિબદ્ધતા, મહાવ્રત-સમિતિ-ગુપ્તિ, ક્ષમાદિ, નિર્દોષ ભિક્ષાચર્યા જિનાગમ-સ્વાધ્યાય, જ્ઞાનાચારાદિ પંચાચાર વગેરેનું જીવન બનાવી પેલી લૌકિક વાતોથી એટલે કે ગૃહસ્થજીવનથી સર્વથા પર (અલગ) થઈ જાય, એ રીતે શ્રમણ જીવનમાં પ્રવેશ કરે.

અર્થાત્ સર્વવિરતિ સામાયિક યાવજ્જીવનું ઉચ્ચરે. એમાં સર્વ સાવદ્ય યોગ યાને પાપ વ્યાપારમાત્ર મનથી વચનથી કે કાયાથી ન કરવાના, ન કરાવવાના, અને કરતાને ન અનુમોદવાના પચ્ચક્ખાણ કરી સમભાવમાં આવે; એ સાવદ્ય યોગની મમતા અને રાગદ્વેષ-હર્ષશોકરૂપી વિષમતા છોડી સમતા ધારણ કરે. ધન-માલ-કુટુંબ, સારાં ખાનપાન-વેશ-અલંકાર, મકાન-દુકાન-વાડી, વગેરે બાહ્ય સંયોગ, અને આરંભ સમારંભાદિ હિંસા, જુઠ, અનીતિ અને પાપવૃત્તિપ્રવૃત્તિઓ વગેરે કશા સાથે હવે સંબંધ જ નહિ, મનથી પણ સંબંધ નહિ, અનુમોદનથી પણ સંબંધ નહિ. હવે સંબંધ ગુરુ સાથે, જિનાજ્ઞા સાથે, સંયમ-સ્વાધ્યાય-ત્યાગ-તપ-સાધ્વાચાર સાથે આગળ વધીને જ્યારે પંચમહાવ્રતની પ્રતિજ્ઞા ઉચ્ચરવામાં આવે ત્યારે એની સાથે વળી સવિશેષ સંબંધ, આવા જીવનનાં પ્રવેશ એ લોકોત્તર ધર્મમાં પ્રવ્રજન કહેવાય.

સૂત્ર-એસા જિણાણમાણા મહાકલ્લાણત્તિ ન વિરાહિઅવ્વા બુહેણં મહાણત્થભયાઓ સિદ્ધિકંખિણા।

ઇતિ પવ્વજ્જાગહણવિહિસુત્તં સમત્તં ।

અર્થ:—જિનેશ્વરદેવોની આ આજ્ઞા મહાકલ્યાણ સ્વરૂપ છે. તેથી મોક્ષાકાંક્ષી સમજુ માણસે (વિરાધનામાં) મહાઅનર્થનો ભય હોઇ, જિનાજ્ઞાની વિરાધના ન કરવી. એમ 'પ્રવજ્યા-ગ્રહણ વિધિ' સૂત્ર સમાપ્ત થયું.

વિવેચન:—શ્રી જિનેશ્વર ભગવાનની આ આજ્ઞા છે, કે આ રીતે પ્રવજ્યા લેવી જોઇએ. આ આજ્ઞા મહાકલ્યાણકારી છે; તેથી મોક્ષનો અભિલાષી ડાહ્યો સમજદાર પુરુષ તેનું ઉલ્લંઘન કરવામાં મહાન નુકસાનનો ભય રાખી તેની વિરાધના ન કરે; અર્થાત્ આજ્ઞાથી જરાય વિપરીત ન વર્તે. **જિનાજ્ઞાની વિરાધનાથી દીર્ઘદુર્ગતિ-ભ્રમણ જેવા મહાન અનર્થ નીપજે છે.** જગતમાં જિનાજ્ઞાની વિરાધના કરતાં વધુ મોટો કોઇ ગુનો નથી, પાપ નથી, અનર્થ નથી. જિનાજ્ઞાની વિરાધના જ મહાન પાપ, અપરાધ, અનર્થ છે, ત્યારે, જિનાજ્ઞાની આરાધના, એ જ હિતકારી છે. માટે મોક્ષરૂપ સર્વશ્રેષ્ઠ-કલ્યાણના અભિલાષીએ સમજી રાખવું જોઇએ કે જિનાજ્ઞાની આરાધના કરતાં બીજો કોઇ સાચો મોક્ષમાર્ગ નથી, એ જ વાસ્તવિક મોક્ષોપાય છે.

આ 'પ્રવજ્યા ગ્રહણવિધિ' સૂત્ર એટલે કે વસ્તુતઃ પ્રવજ્યા-ગ્રહણ-વિધિની વસ્તુને સૂચવતું સૂત્ર પૂર્ણ થયું.

૩ જું સૂત્ર 'પ્રવજ્યાગ્રહણ-વિધિ' સમાપ્ત

★

સૂત્ર–૪

॥ प्रव्रज्या–परिपालनम् ॥

સૂત્ર–स एवमभिपव्वइए समाणे, सुविहिभावओ किरिआफलेण जुज्जइ। विसुद्धचरणे महासत्ते न विवज्जयमेइ।

અર્થ:–તે આ રીતે પ્રવ્રજ્યા લીધા પછી સમ્યગ્ ગ્રહણ–વિધિના પ્રભાવથી ક્રિયારૂપી ફળનો સંબંધ પામે છે. વિશુદ્ધ ચારિત્રવાળો અને મહાસત્ત્વશીલ (આત્મા ચારિત્રમાં) વિપર્યય (ભ્રમ)ને વશ થતો નથી.

વિવેચન:–સાધુ–ધર્મની આત્મામાં પરિભાવના કર્યા પછી શું કરવું તે પૂર્વના ૩ જા સૂત્રમાં બતાવ્યું, અર્થાત્ વિધિપૂર્વક દીક્ષા ગ્રહણ કરવી તે કહ્યું. હવે આ દીક્ષિત થયેલાએ ચારિત્ર–જીવનમાં કઇ કઇ સાધના કરવી અતિ આવશ્યક છે, તે ચોથા સૂત્રમાં બતાવે છે.

તે મુમુક્ષુ પૂર્વે કહેલી દીક્ષા–ગ્રહણની સમ્યગ્ વિધિથી ચારિત્રી બનેલો સુવિધિના અર્થાત્ દીક્ષાની પ્રશસ્ત ગ્રહણ–વિધિના પ્રભાવે સમ્યક્ક્રિયારૂપી ફળને પામે છે. ગ્રંથના પ્રારંભે કહ્યા મુજબ આ પદાર્થો આ જ ક્રમે પ્રાપ્ત થાય છે, એટલે કે

પ્રવ્રજ્યા-પાલનની જે સમ્યક્ ક્રિયા એ સુવિધિએ દીક્ષા ગ્રહણ કર્યા વિના ન બની શકે. તેમજ વિધિ-ગ્રહણ કર્યું, એટલે તેના ફળ રૂપે વિધિ-પાલન આવીને ઊભું રહેવાનું. મુમુક્ષુ અત્યાર સુધી ગૃહસ્થપણે આચારની વિશુદ્ધિવાળો હતો, હવે સાધુપણામાં ચારિત્રની વિશુદ્ધિવાળો બને છે. એટલે એ ચારિત્ર અને ગુરુ-નિશ્રા શાસ્ત્ર સ્વાધ્યાય, સામાચારી, સંયમ, તપ અનુષ્ઠાનાદિ ચારિત્રયોગસાધના તરફ અત્યંત બહુમાન અને અર્થીપણું, તથા ચીવટ, ચિંતા અને ચોક્કસાઇ સાથે પાકો પુરુષાર્થ રાખી ચારિત્રને જરા ય મલિન ન થવા દે. સમજે કે ચારિત્રની ઉજ્જવળતામાં આત્માની અને આત્માના ભવિષ્યકાળની ઉજ્જવળતા છે. વર્તમાન જીવન પણ જો નિષ્કલંક ચારિત્રવાળું રખાય તો તે ખૂબ જ સ્વસ્થ, શ્રદ્ધેય, અને નવીન નવીન સંવેગ તથા મનોરથો સહિત પ્રગતિશીલ રહે છે. ચારિત્રને દૂષણ લગાડનાર મનમાં શંકિત રહે છે, દુભાયેલો રહે છે. આદ્ય પતનના સ્વભાવથી અધિકાધિક પતન પામતો જાય છે. અને નવીન પ્રગતિથી વંચિત બની નિરાશામાં ડૂબી જાય છે. પછી દુર્ધ્યાનના વમળોમાં અથડાય છે. આવી સ્થિતિ અટકાવવા એ વિચારવું કે 'જ્યારે આખો સંસાર ત્યજ્યો છે તો હવે ચારિત્રના દૂષણ ટાળવાનું શું કઠિન છે?' એમ વિચારી જરાય દૂષણ ન લાગે એ માટે ચારિત્ર-શુદ્ધિ સંપૂર્ણ સાચવે.

યોગાવંચક-ક્રિયાવંચક:-સૂત્રકારે અહીં સુવિધિભાવથી ક્રિયાફળ સાથે યોગ પામે એમ કહ્યું, તેનું રહસ્ય આ છે કે ત્રણ પ્રકારના અવંચક,-યોગાવંચક, ક્રિયાવંચક અને ફલાવંચક,-એમાંથી જે ખરેખર 'યોગાવંચક' પામ્યો અર્થાત ગુરુ કે

ગુણનો બરાબર વિધિપૂર્વક યોગ પામ્યો, એ યોગ હવે અવંચક બને છે. 'અવંચક' એટલે નહિ ઠગનારો, નિષ્ફળ નહિ જનારો, અર્થાત અવશ્ય સફળ થનારો. સફળ યોગમાં ફળ છે ક્રિયા, એટલે કે એ ક્રિયાવંચક અવશ્ય પામે છે. દા. ત. ગુરુ કે અદ્વેષ-જિજ્ઞાસાદિ ગુણ સાથે જો સાચો યોગ થયો, તો એના ફળરૂપે ગુરુના વિનય-વંદનાદિ ક્રિયા તત્ત્વ શ્રવણ-ક્રિયા સાથે જોડાય છે. જો બીજા વિષય કે વ્યવસાયમાં ઉત્કટ રસ આસક્તિ હોય તો ગુરુ પાસે જવાનું જ નહિ થાય. પછી ગુરુયોગ કયાંથી થાય ? અરે ! ગુરુ સામા આવીને મળે તો ય પેલો ઇંદ્રિયવિષય રસ અહીં દિલથી ગુરુયોગ નહિ કરવા દે. જો યોગાવંચક નહિ, તો ક્રિયાવંચક શાનો ? એમ પ્રસ્તુતમાં ચારિત્રગુણ જો વિધિપૂર્વક નહિ, પણ અવિધિએ તફડંચી કર્યો, તો તે સમ્યક્યોગ નહિ બને, તેથી પછી ક્રિયાવંચકના વાંધા ! સુવિધિથી ચારિત્રયોગ પામ્યો એ હવે એના ફળરૂપે ક્રિયાવંચક પામે છે, ચારિત્રની પવિત્ર ક્રિયા સાથે એનો આત્મા ભાવપૂર્વક તન્મયતાથી જોડાય છે. આના ઉપર જ આગળ પાંચમા સૂત્રમાં કહેશે તે ફળાવંચક પ્રાપ્ત થશે. ચારિત્રનું ફળ અવશ્ય પામશે. માટેજ ક્રિયાવંચક ચારિત્રની સર્વક્રિયા દિલના ભાવપૂર્વક તન્મયતાથી આરાધવી જોઇએ. આ માટે સૂત્રકાર હવે એના ઉપાયો બતાવે છે.

૧. વધતી ભાવશુદ્ધિ, મહાસત્ત્વ, અભ્રાન્તતા

ચારિત્ર પામેલો આત્મા પોતાના ચારિત્ર અર્થાત્ સર્વ-ત્યાગના, અને સર્વાંશે જિનાજ્ઞાપાલનના, ભાવ હવે અધિકાધિક તેજસ્વી કરતો ચાલે. આ માટે ચિત્તવિશુદ્ધિ વધુમે વધુ વિકસ્વ રહેવી જોઇએ. આગળ કહેશે તે સાધનાઓભર્યા ચારિત્રજીવનમાં

ભ્રાન્તિ ન આવવા દેવી, અશ્રદ્ધા, અનાદર, ન થવા દેવા, વગેરે અખંડપાલન માટે વધતી ભાવવિશુદ્ધિ અને ચિત્તવિશુદ્ધિ બહુ જરૂરી છે.

ભાવવિશુદ્ધિમાં ચારિત્રના ભાવ યાને પરિણામ જો બગડ્યા, ચિત્ત જો મલીન થયું તો એ અખંડપાલન નહિ થાય. **ચારિત્ર-પરિણતિ બગડવાનું એ રીતે થાય છે કે** (૧) જે ઉલ્લાસ-ઉત્સાહ સાથે ચારિત્ર માર્ગ સ્વીકાર્યો, તે ઉલ્લાસ-ઉત્સાહમાં મંદતા આવે, ઉત્સાહભંગ થાય. (૨) સર્વત્યાગ કરીને નીકળ્યા પછી સાંસારિક સંબંધીના આકર્ષણ જાગે, સ્નેહ ઊભરાઇ આવે; ધન-માલનું મહત્ત્વ લાગે; સગવડ અનુકૂળતા માટે આરંભ-સમારંભાદિની ઇચ્છા જાગે, ક્રોધ-લોભ-ભય આદિવશ અસત્ય-ભાષણનો ભાવ થાય; 'વારેવારે ધણીના અવગ્રહને શો યાચવો ?' એમ કરી અદત્તાદાનની વૃત્તિ જાગે; ધણીને પૂછ્યા વગર સ્થાનસેવન, પાટપાટલાદિ-ઉપભોગ, વગેરે કરવાનું મન થાય; સ્ત્રીઓના સુંદર રૂપ-ગાત્ર જોવાની કે મધુરા શબ્દ સાંભળી લેવાની વૃત્તિ થાય; કામક્રીડા યાદ કરી મન મિઠાશ અનુભવે; ચારિત્રના ઉપકરણનો સંગ્રહ વધારવાનું અને દર્શન જ્ઞાન ચારિત્રને નિરુપયોગી વસ્તુ રાખવાનું મન થાય....આમ સર્વત્યાગનો ભાવ ચુકી અહિંસાદિ પંચમહાવ્રતનું અંશે પણ ઉલ્લંઘન કરવાની લેશ્યા જાગે, એમ જિનાજ્ઞાએ ચારિત્રજીવન અંગે ફરમાવેલ વિધિ-નિષેધ યાને પ્રવૃત્તિ-નિવૃત્તિના ઉલ્લંઘનનું મન થાય; સાધુ જીવનની દિનચર્યા પર્વચર્યા અને પ્રાસંગિક ચર્યા આરાધવામાં પાછી પાની કરાય. દા. ત. અહોરાત્રમાં પાંચ પહોર અખંડ સ્વાધ્યાય રાખવામાં અણીશુદ્ધતા ન રખાય, એમ જિનાજ્ઞાએ જે જે વાતોનો નિષેધ કર્યો હોય તેની એક યા બીજી બાબતમાં પ્રવૃત્તિ કરવાનું મન થાય.

આમ ચારિત્રના ભાવ મલીન થાય છે. એ અટકાવવા વિશુદ્ધ વિશુદ્ધતર ચારિત્રભાવ બનાવ્યે જવાના, ભાવવિશુદ્ધિ વધાર્યે જવાની, એ દરેકે દરેક દોષ ટાળવા સતત જાગરૂક અને ઉદ્યમી રહેવાનું.

બીજું, ચિત્ત-વિશુદ્ધિ વિકસ્વર રાખવા ચિત્તમાં મલીનતા ન આવવા દેવી. ઈર્ષ્યા, અસહિષ્ણુતા, ખોટી જિજ્ઞાસા, આતુરતા, ઊર્મિ, તરંગ, અહંકાર, ઇન્દ્રિયવશતા, સહેજ પણ ક્રોધાદિ કષાય, આર્ત રૌદ્રધ્યાન, ૩ ગારવ, ૩ શલ્ય, ૪ આહારાદિ સંજ્ઞા, ૪ રાજકથાદિ વિકથા, સ્વાર્થાંધતા, કૃતજ્ઞતા-વિસ્મરણ, અનૌચિત્ય, જડનું મૂલ્યાંકન, રાગદ્વેષાદિના સંક્લેશ, લોકસંક્લેશની બેપરવાઈ, અવિનય, પવિત્ર ક્રિયાઓમાં ખેદ-ઉદ્વેગ, ઉત્સૂત્ર, ઉન્માર્ગ વગેરે વગેરેનો ભાવ એ ચિત્તના દોષ છે, મેલ છે, એને સર્વથા આઘા ને આઘા રાખી ચિત્તને અધિકાધિક વિશુદ્ધ કરતો ચાલે.

મહાસત્ત્વ—ભાવવિશુદ્ધિ અને ચિત્તવિશુદ્ધિ તો રાખી, તેથી સાધના માટે ઊંચી તમન્ના ઊભી છે, પરંતુ જો પ્રબળસત્ત્વ, મહાસત્ત્વ, નહિ હોય તો (૧) જ્યાં કયારેય તેવું કષ્ટ, ઉપદ્રવ કે પ્રતિકૂળતા આવશે ત્યાં એને વધાવી લેવાને બદલે ટાળવા માટે ચિત્ત મથશે! (૨) એમ વિશિષ્ટ ત્યાગ-તપ-સેવા વગેરેની સાધનામાં અહીં મળેલી અતિ દુર્લભ પુણ્યાઈ અને શક્તિને ખરચી એ સાધના કરવાનું નહિ બને. (૩) વળી સત્ત્વ નહિ હોય તો ઉપસ્થિત પ્રસંગોમાં લહેવાઈ જઈ ચિત્ત પાછું પડશે. (૪) ચિત્તમાં ઊઠતા અસત્ વિકલ્પ ટાળવાની હામ નહિ હોય.

(૫) કોઇના અનિષ્ટ બોલ સહન નહિ થાય, દીનતા આવશે. (૬) સત્ત્વ નહિ હોય તો દેવાધિદેવની સન્મુખ કરેલી ચારિત્રની પ્રતિજ્ઞાને બોડખાંપણ લગાડતાં વાર નહિ લાગે....ઇત્યાદિ ખામીઓ કાઢવા સત્ત્વની જરૂર છે.

ચિત્તવિશુદ્ધિ અને મહાસત્ત્વ કેળવવા માટે (૧) મહાપુરુષોનાં જીવન-પ્રસંગોનું આલંબન કરવું, એ પ્રસંગો નજર સામે તરવરતા રાખી એમાંથી ચિત્ત-શુદ્ધિ અને સત્ત્વની પ્રેરણા મેળવવી. (૨) વળી એ વિચારવું કે જ્યારે સામાન્ય એવી સંસારની જવાબદારી પણ સત્ત્વની અપેક્ષા રાખે છે, ત્યારે વિશેષ એવી મોક્ષ-સાધના તો મહાસત્ત્વ વિના કેમ જ શુદ્ધ પાર ઉતરે? એથી ગમે તેવી આપત્તિમાં પણ અચલ સત્ત્વ જાળવી, એવા ઉદાસીનભાવે રહેવું જોઇએ કે 'બનનાર હશે તે બનશે. બનવાનું મિથ્યા થનાર નથી. તો પછી શા સારુ અંજપો અને રાગદ્વેષની પીડા ભોગવવી ? પ્રતિકૂલતામાં તો ઉલ્ટું પરીસહ-સંવરમાર્ગની આરાધના છે, સહર્ષ કષ્ટ-સહનથી પાપ કર્મ ખપે છે, તો પછી ચારિત્રને દોષ લગાડી આપત્તિથી બચવાનો ભ્રમ કેમ કરાય ? આત્માની ભાવશત્રુભૂત ઇંદ્રિયોના તર્પણ કેમ કરાય ? કેમ સેવાય ?'

અભ્રાન્તતા—આ ચારિત્રના ભાવની અને ચિત્તની વધતી વિશુદ્ધિ તથા મહાસત્ત્વના સહારે પહેલું આ એક અતિ આવશ્યક કાર્ય બને છે કે એ ચારિત્રવાન આત્મા મોક્ષની ઉપાયભૂત ચારિત્ર-સાધનાઓ સંબંધમાં વિપર્યને ન પામે. ભ્રાન્તિમાં ન પડે. ઉન્માર્ગે ન જાય. શ્રી આચારાંગ સૂત્રનો ઉપદેશ છે કે 'जाए सद्धाए निक्खंतो तमेव अणुपालिज्जा' અર્થાત્ જે શ્રદ્ધા-વૈરાગ્ય-

નિર્ધારથી ચારિત્ર લે તેને બરાબર અખંડ રાખે; એ શ્રદ્ધાદિમાં ભંગ ન થવા દે; વિપરીતભાવ અશ્રદ્ધા, રાગ, સંશય, ભ્રાન્તિ, વગેરેને ન આવવા દે; ઉન્માર્ગે ન ચડે. 'આચારાંગ સૂત્ર' કહે છે કે વિજહિત્તા વિસોત્તિયં' વિસોતસિકા અર્થાત માર્ગસ્ખલનાનો ત્યાગ કરે.

અશ્રદ્ધાથી વિપર્યય ટાળવા માટે અશ્રદ્ધામાં ન તણાઈ જવા વિચારે કે 'સર્વજ્ઞ અતીન્દ્રિયાર્થદર્શી પરમપુરુષે આ ચારિત્ર માર્ગ ઉપદેશ્યો છે. સ્વયં આચર્યો છે, મહાબુદ્ધિનિધાન ગણધર અને મોટા રાજા-મહારાજા-શેઠ-શાહુકારો પાસે આદરાવ્યો છે. તેથી એમાં મીનમેખ ફેરફાર હોય નહિ. આ કાંઈ ઈતરદર્શનોની જેમ અસર્વજ્ઞનું શાસન નથી. આ તો પ્રત્યક્ષદૃષ્ટ કલ્યાણ સાધના છે. માટે 'હેં ? આટઆટલા ચારિત્ર-કષ્ટનું ફળ આવશે ?' વગેરે વમળમાં ન પડે. એમ ઉત્સર્ગ-અપવાદ બંનેની અશ્રદ્ધા ટાળે. 'મુખ્ય માર્ગ આટલો ઝીણો હશે ?' આ ઉત્સર્ગની અશ્રદ્ધા. એમ અપવાદ અંગે અશ્રદ્ધા એ થાય કે 'આ અપવાદ વ્રતભંગ ન કરે ?' મેતાર્યના જીવ પૂર્વભવે મુનિને મનમાં થયું કે 'અહિંસાદિ જૈનચારિત્ર તો ઉત્તમ, પરંતુ અચિત્ત પાણીએ જરા સ્નાન કર્યાનો શો વાંધો તે એનો નિષેધ કર્યો ?' આ ઉત્સર્ગમાં ચિત્તભ્રાન્તિથી એમને નીચ ગોત્ર બાંધી ભંગણીના પેટે અવતરવું પડયું ! એમ શિવભૂત મુનિએ અપવાદમાં આશંકા કરી કે 'મુનિને વસ્ત્ર-પાત્રનો પરિગ્રહ શા માટે ?' તેથી એ દિગંબર મત કાઢવા સુધી ભ્રમમાં પડ્યો !

અબહુમાનથી વિપર્યયમાં-ભ્રાન્તિમાં ન પડે એટલે કે ચારિત્રના અંગો પ્રત્યે જરાય અભાવ ન થાય. કહે છે કે

ગૌત્તમબુદ્ધે પહેલાં જૈન દીક્ષા લીધેલી પરંતુ પછી તપસ્યા-પરિસહ-વગેરે પર અભાવ થવાથી ચારિત્ર મૂકી દીધું, અને સુખે ખાઈ પી ધ્યાન કરવાનો મધ્યમમાર્ગ 'માધ્યમિક બૌદ્ધ-ધર્મ' ચલાવ્યો. એ જોવું ભૂલ્યો કે ત્યાગ-તપ-પરીસહના સહર્ષ અભ્યાસથી ઇંદ્રિયો અને મનને અંકુશમાં લીધા વિના અનાદિનું વિષયલંપટ મન શુભ ધ્યાન શું કરી કે ટકાવી શકે?

રાગના ઉછાળામાં વિપર્યય એવો થાય કે એ ચારિત્રભ્રષ્ટ કરે. અરણિક મુનિ રંગિલી સ્ત્રીના લોભાયા પડ્યા. ચારિત્રના કષ્ટની ધગશ ઊડી ગઈ અને વિષયોના આકર્ષણમાં એની સાથે ઘર માંડી બેઠા! માટે મુનિ વીતરાગને સતત નજર સામે રાખી રાગને જરાય ઊઠવા ન દે.

વળી વિપર્યય એટલે કે ભ્રાન્તિ અનેક પ્રકારે થાય છે. દા. ત. (૧) ઇન્દ્રિયવિષયો કુમતિ અને માનસન્માનાદિને પરીસહ સમજી એનો ત્યાગ અને ઉપેક્ષા કરવી કહી છે, તો ત્યાં એને ઇષ્ટ કરવાનો ભ્રમ ન સેવે. તેમ (૨) સાધુચર્યાના કષ્ટને ઉપાય કહ્યો છે, તો ત્યાં 'આ અનિષ્ટ છે' એવો ભ્રમ ન સેવે. એવા મિથ્યાજ્ઞાનથી હવે એ ઘેરાતો નથી. ઇન્દ્રિયોની અનુકૂળતા અને માન-સન્માનાદિ મળતાં એનું હૃદય 'હાશ! સરસ મળી ગયું! એ તો આપણને જ મળે, બીજાને બિચારાને કયાંથી મળે?' એમ એ વધાવી લેતું નથી; કે જીવન એનાથી સદ્ધર કે સફળ થવાનું માનતું નથી. એમ કષ્ટ પડતાં, 'હું અહીં કયાં આવ્યો? કયાં મેં આ ચારિત્ર લેવાની ઉતાવળ કરી? આ આપણાથી કાંઈ પળે નહિ. કેટલી પરાધીનતા! કેટલાં અપમાન! કેટલી પ્રતિકૂલતા! આના કરતાં તો પહેલાં ઘણું સારું હતું.

ગ્રહસ્થ હતો ત્યારે આ આ સાધુઓ પ્રેમથી બોલાવતા. બસ, સાધુ થયા એટલે હવે આપણે કોડીના ! સમાજ પણ જાણે સાધુને નિરાધાર લેખે ! સાધુનો કોણ બેલી !' વગેરે મિથ્યા વિકલ્પો રૂપી વિપર્યાસ પોતે પામતો નથી. કેમકે **'ચૌદ રાજલોકમાં રખડતા જીવની ઇન્દ્રિયવશ અને કર્મવશ કેવી મહાન નિરાધાર સ્થિતિ છે !'** એનું એને ભાન છે. ત્યાં ભાવશત્રુ-ઇન્દ્રિયોની અનુકૂળતા શી સરસ લાગે ? કે કષ્ટમાં અહીં શી નિરાધારતા લાગે ? હવે તો એ સમજે છે કે,-

ઇન્દ્રિયોનાં તર્પણથી તો કારમા દુઃખભરી દુર્ગતિઓના ભવોમાં ભટકવાનું સર્જાય છે. ને અહીં પણ આત્મા નિઃસત્વ બની વિષયોનો ભુખારવો અને તેથી જ ત્યાગ-તપ-શાસ્ત્રરમણતા વગેરે સાધનામાં ગળિયો થાય છે. તેમ માન-પાનનો રસિયો બનવામાં પણ એ સ્થિતિ સમજે છે. માટે ઇન્દ્રિયોની અનુકૂળતા અને માન-સન્માનાદિમાં સુખ-સરસતા-શાબાશીનો ભ્રમ એ કરતો નથી. વળી કષ્ટમાં ય અરિહંતનાથ પામ્યાથી એ મગરુબ છે, મસ્ત છે. તેથી કામચલાઉ કર્મવિટંબણાને લેખામાં ગણતો નથી. **અનંતાં ભવબંધનોને ભેદી નાખનારૂં ચારિત્ર હાથમાં છે, તેથી કષ્ટમાં એના મનને કાંઈ ઓછું આવતું નથી.** નરકનિગોદાદિના કારમા દુઃખોનો એ જાણુ છે. એ દુઃખ કાઢનારો એક જ રામબાણ ઈલાજ ચારિત્ર, એમાં શું દુઃખ ! મુનિઓ તરફથી ઠપકા રૂપે પણ મળતા **સારણા વારણાદિ** (આરાધનામાં પ્રેરણા, અને વિરાધના થકી નિવર્તન) **'એ તો શ્રેષ્ઠ કોટિના સાધુપ્રેમનું પ્રતીક છે'** એમ સમજે છે. **'મોહમાં કે માનમદમાં જોડનારા બીજા**

પ્રેમ તો આત્મઘાતક છે.' વગેરે સાવધાનીવાળો એ મિથ્યા વિકલ્પથી સ્પર્શાતો નથી.

મેઘકુમાર મુનિને રાતના બીજા મુનિઓના પગની રજ સંથારામાં પડવાથી ઊંઘ ન આવી. 'ક્યાં મુલાયમ મખમલની શય્યા અને ક્યાં આ ધૂળ ભર્યો સંથારો ! આ કષ્ટ સહન ન થાય,' એમ ચિંતવી પાછા ઘરે જવાનો વિચાર કર્યો. આ વિપર્યય થયો. પરંતુ મહાવીરપ્રભુએ પૂર્વના હાથીના ભવની દયા યાદ કરાવી ' ત્યાં પ્રાણુસાટે દયા પાળી, તો મહામુનિઓના પગની રજ શી વિસાતમાં ?' વગેરે કહી સ્થિર કર્યો.

રાજપુત્ર આર્દ્રકુમાર મહાવૈરાગ્યથી અતિ ઉત્કંઠાએ ભાગીને ચારિત્ર લેનાર છતાં પૂર્વભવની પત્ની અહીં શ્રેષ્ઠિ-કન્યા બનેલી તેના રાગમાં તણાયા વિપર્યય પામ્યા, તો માર્ગ ચૂકયા, ઘરબારી થયા. પછી પશ્ચાત્તાપ સળગ્યો અને રાગનાં બંધન ફગાવી દઈ મહામુનિ અવધિજ્ઞાની બન્યા.

વળી ભ્રાન્તિ એવી થાય છે કે 'હું ઘરે હતો ત્યાં આવા આવા ઊંચા દ્રવ્ય વાપરતો, આવી સત્તા ધરતો; ત્યારે અહીં ચારિત્રમાં કૂચે મરવાનું થાય છે.' કંડરીક એ ભ્રાન્તિમાં પડ્યા, ૧૦૦૦ વર્ષ ચારિત્ર પાળ્યા પછી ઘરે આવી બેફામ બન્યા તો સાતમી નરકે ગયા !

અથવા ભ્રાન્તિ એવી થાય કે 'સન્મતિતર્ક આદિ શાસ્ત્રાધ્યયનના કારણે આધાકર્મિક આહારની શાસ્ત્ર છૂટ આપે છે. તો આપણે આજના છેવટ્ઠા સંઘયણનું શરીર ઠીક ટકાવી રાખવા અને મગજ પુષ્ટ રાખવા આધાકર્મિકઆદિ આહાર લો, ઘી-દૂધ

રીતસર વાપરો.' આ ખોટી બુદ્ધિ છે. આર્ય મંગુ આચાર્ય વિગઇઓમાં પડવાથી હલકી જક્ષ યોનિમાં ગયા.

અથવા વિપર્યાસ પામવો એટલે કે (૧) જે આ ચારિત્રનો માર્ગ લીધો, તેને અંગે કે તેના વિવિધ અનુષ્ઠાનો અને મર્યાદાઓ અંગે ભ્રમ થાય કે 'શું આ ચારિત્ર સાચે જ મોક્ષનું કારણ હશે ? બીજાઓ તો જ્ઞાન અને વૈરાગ્યથી મોક્ષ 'જ્ઞાન વૈરાગ્યાભ્યાં મોક્ષઃ' કહે છે. તો પછી ચારિત્રના કષ્ટ શા માટે ? અથવા (૨) 'ચારિત્રમાં આટલી બધી ક્રિયાઓ ? આટઆટલી ઝીણી મર્યાદાઓ ? આટલો બધો પંચાચારનો વિસ્તાર ! અપવાદના સ્થાનો પણ શાસ્ત્રે કયાં નથી કહ્યા ? એને કેમ ન આચરવા ?' અથવા, (૩) 'અપવાદો તો કાયર માટે. મોક્ષ તો એકાંતે ઉત્સર્ગ માર્ગથી જ મળે.'–ઇત્યાદિ ભ્રમણામાં એ નથી પડતો. કેમકે, (૧) એને ખ્યાલ છે કે 'सम्यग्दर्शन ज्ञान-चारित्राणि एव मोक्षमार्गः । ज्ञानक्रियाभ्यामेव मोक्षः । એકલો વૈરાગ્ય શું કરી શકે જો સાથે અચારિત્ર–અસંયમની ક્રિયા અને આહાર–વિષયાદિસંજ્ઞાના બંધન તથા સાપેક્ષભાવ ચાલુ હોય? એ તો પ્રતિજ્ઞાબદ્ધ ચારિત્ર અને સંયમની ક્રિયાઓ જ હોય તો જ વૈરાગ્ય વધતાં વધતાં વીતરાગભાવે પહોંચી શકાય. વળી સાચો વૈરાગ્ય હોય તો અચારિત્રભર્યો ઘરવાસ રહે જ નહિ. ચારિત્ર આવે જ. ત્યારે (૨) ચારિત્રની ક્રિયાઓથી ન કંટાળવા આ વિચાર રહે કે સંસારની ઘણી પણ ક્રિયાઓ, રસ હોવાથી, કષ્ટવાળી કે બહુબહુ લાગતી નથી, તો અહીં કષ્ટરૂપ ન લાગવા માટે રસ જોઇએ. **અવળી ક્રિયાઓના ગાઢ સંસ્કાર વિપુલ અને રસભરી સવળી ક્રિયાઓ વિના કેમ ટળે ?** ત્યારે ચારિત્રની ઝીણી મર્યાદાઓ

તો મહાવ્રતના રક્ષણાર્થે છે. વળી પંચાચારના વિસ્તાર તો જ્ઞાનાદિને આત્મામાં વ્યાપી દે છે. વિસ્તાર વિના આત્મામાં સાનુબંધ એકમેકતા ન થાય, કે જે ભવાંતરે ચાલે. ત્યારે (૩) અપવાદના રસિયા ન બનવા, 'અપવાદ એ ઉત્સર્ગની રક્ષા અર્થે હોય, ઉત્સર્ગના ઉન્મૂલન અર્થે નહિ,' એ વિચારવું. તેથી અપવાદ જેમ તેમ ન આચરાય. તેમજ એકલા ઉત્સર્ગનોય આગ્રહ ખોટો; કેમકે પ્રસંગવિશેષમાં તદ્દન ભ્રષ્ટ થવું પડે કે અસમાધિ થાય, તેના કરતાં ઉત્સર્ગ સુરક્ષિત રાખવા તેવા પ્રસંગે અપવાદની આવશ્યકતા ય રહે. ત્યાં અપવાદસેવનનો ઉદ્દેશ ઉત્સર્ગના ઉદ્દેશને સમાન હોવો જોઇએ. રત્નત્રયીની સમાધિ અર્થે જ એ સેવન હોય. આમ સહજ વિચારસરણી, કે કોઇપણ પ્રસંગ કે વસ્તુનું અવલોકન, મનોરથનું ઘડતર, વગેરેમાં (૧) શાસ્ત્રજ્ઞાન, (૨) સદ્ગુરુ, અને (૩) સન્માર્ગ-સેવનના જ આગ્રહવાળી સન્મતિ, એ ત્રણની સહાયથી કોઇપણ બાબતમાં ભ્રાન્તિ, ઊંધી સમજ, ચિત્તનો વિપર્યાસ ન થવા દે. વિપર્યાસ ન થાય તો જ ઇષ્ટ સાધી શકાય. આ માત્ર સામાન્યથી. વિશેષથી તો વિપર્યાસ ન હોવા સાથે ઇષ્ટસાધક સામગ્રી પણ જોઇએ. એટલું બરું કે વિપર્યાસ ન હોવાથી કાર્યના શુદ્ધ ઉપાયમાં પ્રવૃત્તિ થઇ શકે.

સૂત્રઃ-એઅભાવે અભિપ્પેઅસિદ્ધી ઉપાયપવિત્તિઓ । નાવિવજ્જત્થોઽણુવાએ પયટ્ટઇ । ઉવાઓ ય સાહઓ નિયમેણ । તરસ તત્તન્નાઓ અણ્ણહા, અઇપ્પસંગાઓ । નિચ્છયમયમેવં ।

અર્થઃ-વિપર્યાસ ન હોવાથી (સમ્યગ્) ઉપાયમાં પ્રવૃત્તિ થવાના કારણે ઇષ્ટ સિદ્ધ થાય છે. અ-ભ્રાન્ત પુરુષ મિથ્યા ઉપાયમાં પ્રવૃત્ત થતો નથી. ઉપાય તો (તે કે જે કાર્યનો) અવશ્ય

સાધક હોય. નહિતર એનામાં તત્ત્વ યાને ઉપાયપણું ઊડી જાય, કેમકે અતિપ્રસંગ થાય. આ નિશ્ચયનયનો મત છે.

વિવેચન:-ઉપર કહ્યું તેમ, પ્રવ્રજ્યા-પરિપાલન વખતે કોઇ ભ્રાન્તિને વશ ન થવાય અને ચારિત્રના જે ઉપાયો આગળ કહેવામાં આવશે તેમાં પ્રવૃત્તિ કરવામાં આવે, તો વાસ્તવિક ચારિત્રપાલન અને તેનું ઇષ્ટ ફળ મોક્ષ સિદ્ધ થઇ શકે. જો કોઇ પ્રકારની ભ્રાન્તિ ઊભી થઇ તો દેખાવમાં ચારિત્રપાલન રહેવાનું, પરંતુ એના વાસ્તવિક ઉપાયમાં પ્રવૃત્તિ નહિ હોય. દા. ત. શિક્ષાગ્રહણ એક ઉપાય છે, પરંતુ વિધિની વિપરીતા યાને વિનયનો અભાવ વગેરે શિક્ષાની વિધિના વિપર્યાસથી કે ચિત્તના બીજા કોઇ ખોટા હિસાબ સાથે શિક્ષા લેવાય તો તે શિક્ષા વાસ્તવિક ચારિત્રનો ઉપાય નહિ બની શકે. એટલે એ શિક્ષામાં બરોબર ઉપાયપણું જ નથી. એમ આચરનારો એ વિપર્યસ્ત ભ્રાન્ત પુરુષ કહેવાય.

અવિપર્યસ્ત યાને ભ્રાન્તિ વિનાનો માણસ એવા આભાસરૂપ ઉપાયમાં એટલે અનુપાયમાં પ્રવૃતિ નહિ કરે. એ તો સાચા સાધનમાં જ પ્રવૃત રહેવાનો. આ પરથી નક્કી થાય છે કે ફળના સાચા ઉપાય સમજી એમાં જ પ્રવર્તે, તો જ એની અભ્રાન્તતા કહેવાય, અને ત્યારે જ ફળની નિષ્પત્તિ થાય.

સાચો ઉપાય જ કાર્યને નિયમા સાધી આપે. એમ ઉપાય સાચો હોય તો કાર્ય ફળ અવશ્ય નીપજે. અન્યથા જો કાર્ય પેદા કરવાનું એનામાં સામર્થ્ય જ નથી, તો તે સંપાદન કરેલ ઉપાયમાં ઉપાયપણું જ નથી. કાર્યનું એ કારણ જ ન કહેવાય. અર્થાત્ પોતાના કાર્યને ન કરનારે પોતાનામાંથી ઉપાયપણાને

તિલાંજલી આપી ગણાય. કેમકે આવું જો ન હોય તો તો અતિપ્રસંગ આવે; અર્થાત્ જો કાર્ય કરવાના સ્વભાવ-સામર્થ્ય વિનાના આ કારણાભાસ-ઉપાયાભાસને કારણ કહેવું છે, દા. ત. વિધિ-વિનાના શિક્ષા ગ્રહણને ચારિત્રનો ઉપાય કહેવો છે, તો પછી જગતમાં એવા કાર્ય કરવાના સામર્થ્ય રહિત ગમે તેને પણ કારણ તરીકે કેમ ન અપનાવવા ? દા. ત. કુથલી-વિકથા પણ ચારિત્રના સાધક બનવાની કેમ આપત્તિ ન આવે ? અવિનયાદિ સાથે ગ્રહણ કરેલ શિક્ષાની જેમ એ પણ ફળસાધક નથી, છતાં એ વિકથા એવી અવિધિભરી શિક્ષાની જેમ ઉપાય તરીકે ગણાવી જોઇએ ! માટે જેમ વિકથાદિ ત્રાહિત, તેમ આ અવિધિયુક્ત શિક્ષાદિ માનેલા ઉપાય પણ કાર્યસાધક ન હોવાથી સાચા ઉપાય ન ગણાય.

પ્ર૦તો પછી પ્રાથમિક દશામાં કેમ એવા અવિધિયુક્ત શિક્ષાગ્રહણાદિ ચલાવી લેવાય છે ? શું એ ઉપાય નથી ?

ઉ૦-ઉપાય ખરા, પણ વ્યવહાર દૃષ્ટિથી. અહીં જે કહ્યું તે નિશ્ચયમતના હિસાબે. નિશ્ચયમત સૂક્ષ્મબુદ્ધિગમ્ય છે. સૂક્ષ્મતા આ કે જે ફળને ન ઉત્પન્ન કરે તેને ઉપાય કહેવાય જ નહિ; નહિતર તો ભળતા પદાર્થ પણ ઉપાય કેમ નહિ ? જેમ એ ફળને પેદા નથી કરતા માટે ઉપાય નહિ; એમ માનેલાં કારણ પણ ફળને પેદા નથી કરતા માટે ઉપાય નહિ; દા. ત. વીતરાગ બનવું છે તો રાગ-દશા એનું કારણ ન બની શકે. એ માટે તો અનાસક્ત દશા જ જોઇએ. પ્રીતિ-ભક્તિ-વચનાનુષ્ઠાન રાગદશા-વાળા છે, માટે એ ઉપાય નહિ, કિન્તુ અસંગાનુષ્ઠાન અનાસક્ત-ભાવવાળું અનુષ્ઠાન જ વીતરાગતાનો ઉપાય છે. રાગ હોય ત્યાં

સુધી તો વીતરાગતાને એ અટકાવે, પ્રતિબંધ કરે. પ્રતિબંધકને કારણ કેમ કહેવાય ?

પ્ર૦–તો પછી જિનભક્તિ વગેરે પ્રીતિ–ભક્તિ–અનુષ્ઠાનો તથા શુદ્ધ જિનાજ્ઞાની મમતાથી થતાં વચનાનુષ્ઠાન કેમ આરાધવાનાં કહ્યાં છે ?

ઉ૦–એ આરાધવાનું વ્યવહારનયથી જરૂરી છે. એનું કારણ એ છે કે વીતરાગ બનવું છે તો સર્વથા રાગોચ્છેદ કરવો જોઇશે. પરંતુ જીવને ઇન્દ્રિયવિષયો–પૈસા–પરિવાર વગેરે પર એટલા બધા ગાઢ રાગના સંસ્કાર વળગેલા છે કે એથી એ રાગ એમ હટે એવો નથી. એના માટે તો પહેલાં શ્રી વીતરાગ પ્રભુ, નિર્ગ્રન્થ ગુરુ,દયા–દાનાદિ ધર્મ, જિનાગમ, તીર્થો વગેરે પર રાગ જમાવાય, તો પછી એમનાં આકર્ષણ અને ઉપાસનામાં પેલા અશુભ સ્થાનોના પરિચય ઘટે, પ્રવૃત્તિ ઘટે, આકર્ષણ ઘટે. એમ કરતાં કરતાં એના રાગ ઓછા થતા આવે, અને એક ધન્ય ઘડીએ એનો સંપૂર્ણ નાશ થઇ પ્રશસ્ત સ્થાનો દેવાધિદેવાદિમાં તન્મયતા વધી જતાં રાગને બદલે હૃદયની એકાકારતા થવાથી અનાસંગ યોગ અનાસક્ત દશા આવીને ઊભી રહે. પછી વીતરાગ બનતાં વાર નહિ. આમ, મૂળ પાયામાં શુભ રાગના પ્રીતિ–ભક્તિ–વચનાનુષ્ઠાન ખૂબ આરાધાય તો જ અસંગાનુષ્ઠાને પહોંચાય છે, માટે એ જરૂરી છે, નિરુપયોગી નથી.

પ્ર૦–તો પછી નિશ્ચયનય કેમ એને ઉપાય માનતો નથી ?

ઉ૦–નિશ્ચયનય સૂક્ષ્મતાએ વસ્તુ જુએ છે, તેથી કાર્ય અવશ્ય ઉત્પન્ન કરે એને જ કારણ કહે છે. નિશ્ચયની આ

દૃષ્ટિ બરાબર ખ્યાલમાં રાખી વ્યવહાર આદરે એ નિશ્ચયના ઉપાય સુધી પહોંચી શકે છે. માટે એવો વ્યવહાર જ શુદ્ધ વ્યવહાર છે. તેથી જ વિપર્યાસ ટાળી વિધિપુરસ્સર આરાધના કરવી જોઇએ.

પ્ર૦–તો શું પ્રાથમિક અભ્યાસદશામાં ગ્રહણ-આસેવનશિક્ષા-પ્રતિલેખના-આવશ્યકાદિ ક્રિયામાં વિપર્યાસથી થોડી અવિધિ થઈ જતી હોય તો તે ક્રિયા નકામી ?

૩૦–ના, નકામી નથી. અલબત્ નિશ્ચયનયની દૃષ્ટિએ એ ઉપાયભૂત નહિ, તેમ શુદ્ધ વ્યવહારનયની દૃષ્ટિએ પણ નહિ, છતાં જીવમાં પ્રથમ તબક્કે સર્વથા શાસ્ત્રોક્ત વિધિપાલન આવવું મુશ્કેલ છે. એ તો વિધિ–અવિધિ–મિશ્ર ક્રિયાનો અભ્યાસ પડતાં પડતાં આવી શકે. અર્થાત્ સરળ નિર્દંભ દિલથી શુદ્ધ વ્યવહારનું લક્ષ રાખી વીર્ય કે બોધના અભાવે અશુદ્ધ વ્યવહાર આદરાય, તે પણ શુદ્ધ વ્યવહાર માટે ઉપયોગી છે. અનંતા જીવો એ રીતે ઊંચે આવ્યા છે. અલબત્ એ બધા વ્યવહારનયથી ઉપાય કહેવાશે, તેમજ ત્યાં પણ વિધિ-પાલનનો પક્ષપાત અને અવિધિ માટે હેયબુદ્ધિ તથા પશ્ચાત્તાપ જાગ્રત્ જોઇએ. તો જ કયારેક અવિધિના એ અણગમાથી અવિધિત્યાગ સંભવિત બનશે. આમ વિધિના અત્યંત રાગ સાથેના ચારિત્ર-અંગોનું પાલન એ નિશ્ચયના લક્ષ્યવાળો વ્યવહાર ગણાય. એ આગળ લઈ જાય છે પરંતુ જો મતિ-વિપર્યાસ થાય અને અવિધિ વગેરે ત્યાજ્ય તત્ત્વને જ ઉપાય માની પ્રવૃત્તિ કર્યે જાય તો તો એ ભૂલો પડી ગયો ! સાચા ઉપાયને બદલે ઉપાયાભાસમાં તણાયો.

પ્ર૦-(૧) તો પછી જે છેલ્લું કારણ કાર્ય નીપજાવે છે,

તેને જ ઉપાય કહેા; તેની પૂર્વનાને શા માટે ઉપાય કહેા છેા ? અથવા (૨) જ્યારે અમુક ઉપાય એ સામગ્રીના અભાવે કાર્ય નથી કરતેા તેા તેને ઉપાય જ શા સારૂ કહેવેા ? (૩) અથવા શુદ્ધિ સચવાય તેા જ જ્યાં કાર્ય થાય છે, ત્યાં શુદ્ધિ જ કારણ કહેવી. ઉપાય શા માટે કારણ ?

૩૦–આ ત્રણનું સમાધાન એ છે, કે (૧) છેલ્લા કારણને જન્માવનારાં કારણેા વ્યવહારથી આ કાર્યનાં પણ કારણ કહેવાય. દા. ત. વીતરાગ પર અવિહડ રાગ થાય તેા જ દુનિયાની આસક્તિ ઓછી થતી આવે. એમ કરતાં એ છૂટી, પછી બાકીની આસક્તિ છૂટતાં વાર નહિ. માટે સર્વથા અનાસક્તિ માટે વીતરાગ પર રાગ ઉપાય થયેા. એને વ્યવહારથી વીતરાગતામાં કારણ કહેવાય. નાગકેતુ જિનભક્તિમાં એવા લીન બનેલા તે આગળ વધતાં અનાસક્ત બની વીતરાગ થયા. (૨) બીજું વ્યવહારમાં તેા કેાઈ ઉપાય દા. ત. બીજ–સંગ્રહ કરવાનું આદરવાથી, બીજી ખેતર વગેરે સામગ્રીના અભાવે પાકનું ફળ ન આવે તેા પણ તે બીજને ઉપાય તેા કહેવાય જ છે. કારણ ? બીજા અનુકૂળ સંજોગેા મળે તેા તે કાર્ય કરી શકે છે માટે. વળી જો કેાઈ ઉપાય બીજાને આકર્ષી લાવે છે, દા. ત. મંગળ વિઘ્નનાશને ઊભેા કરે છે, તેા અંતરાય જવાથી સિદ્ધ થતા કાર્યમાં મંગળ પણ ઉપાય મનાય છે. (૩) એમજ દા. ત. ગુરુનેા યેાગ ચારિત્રશુદ્ધિમાં કારણ એ રીતે કે એ બીજાં કારણેા ગુરુવિનય, વાચનાગ્રહણ–આસેવનશિક્ષા અને ક્ષયેાપશમને તાણી લાવી છે. જો ગુરુયેાગ જ નહિ, તેા ગુરુનેા વિનય શી રીતે કરે ? વાચના, શિક્ષા, કયાંથી બને ? એ વિના ક્ષયેાપશમ શી રીતે થાય ?

બ્રાહ્મણ ઈંદ્રભૂતિ ગૌતમ મહાવીર પ્રભુ પાસે આવ્યા તો જ ચારિત્રના અંગો પામ્યા. માટે ગુરુયોગ કારણ કહેવાય. ઉપાયમાં શુદ્ધિ થયા પછી એજ શુદ્ધ ઉપાય કાર્ય સાધી શકે છે. માટેજ એકલી શુદ્ધિને નહિ પણ એ શુદ્ધ ઉપાયને કારણ કહેવું. એકલી શુદ્ધિ કોના આધારે હોય ? શુદ્ધ વિદ્યાથી પંડિત કહેવાય છે, કેવળ શુદ્ધિથી નહિ. અશુદ્ધિ હોય તો ય ઉપાય વ્યવહારથી તો કારણ તરીકે કહેવાશેજ, નિશ્ચયથી નહિ કહેવાય. વ્યવહારથી સાધન તરીકે કહેવાનું એટલા માટે કે શુદ્ધ હૃદયે અશુદ્ધ પણ ઉપાયને આદરતાં આદરતાં એમાં શુદ્ધિ આવી જાય છે. બાકી નિશ્ચયથી તો ઉપાયની પાછળ કાર્ય આવે જ. કાર્ય ન આવતું હોય તો એમાં ઉપાયપણું કયાં રહ્યું ? એમ નિશ્ચિય-દૃષ્ટિ કહે છે.

તાત્પર્ય, ચિત્તનો કોઇ પણ પ્રકારે વિપર્યાસભ્રમ ઊભો ન થવા દેતાં મહાસત્ત્વ જીવંત રાખી અને વિશુદ્ધ ભાવ વધતા રાખી ચારિત્રમાર્ગની સાધનાઓ કર્યે જવી. એ પ્રવ્રજ્યાફળને જરૂર સાધી આપશે. જંબૂકુમારના જીવે પૂર્વ ભવે ચારિત્ર લીધા પછી ઘરે નવોઢા મૂકેલી નાગિલાના મોહમાં ચિત્તવિપર્યાસ પામ્યા, સત્ત્વ ગુમાવ્યું, તો પરિણામ પડી ઘરે જવા આવ્યા. પણ નાગિલાએ કલ્યાણમિત્ર બની એમને ઊત્તેજિત કર્યા તો એ મહાસત્ત્વ કેળવી પાછા ચારિત્રમાં સ્થિર થઇ એવું પાળ્યું કે પછી સ્વર્ગે જઇ શિવકુમાર રાજપુત્ર બનીને પિતાના અંતરાયે ઘરમાં ચારિત્ર જેવું પાળ્યું. બાર વરસ છઠ્ઠને પારણે આંબેલ કર્યા પછી દેવ થઇ જંબૂસ્વામી બન્યા.

(૨) સમભાવ–ગ્રહત્યાગ–શિક્ષાગ્રહણ

સૂત્રઃ–સે [૧]સમલેટ્ઠુકંચણે, [૨]સમસત્તુમિત્તે [૩]નિઅત્તગ્ગહદુક્ખે, [૪]પસમસુહસમેએ, [૫]સમ્મં સિક્ખમાઇઅઇ ।

અર્થઃ–તે (૧) માટીનું ઢેકું અને સુવર્ણ પર સમદૃષ્ટિવાળો, (૨) શત્રુ–મિત્રને સમાન ગણનારો (૩) આગ્રહ–અગ્રહ–ગ્રહના દુઃખથી રહિત (૪) પ્રશમના સુખથી સંપન્ન (૫) સમ્યક્ રીતે શિક્ષાને પ્રાપ્ત કરે છે.

વિવેચનઃ–હવે સાધુ થયો એટલે માટીનું ઢેકું અને સોના તરફ સમભાવવાળો એ બન્યો. અર્થાત્ 'સોનું–ચાંદી કિમતી છે, માટે સંઘરવા જેવું, માટી ઢેફાં માલ વિનાના, માટે તરછોડવા જેવા' એમ નહિ માને. સોના પ્રત્યે મોહ નહિ, માટી પ્રત્યે તિરસ્કાર નહિ. એવી રીતે શત્રુ કે મિત્ર પ્રત્યે સમભાવ હોય. તેને શત્રુ ઉપર દ્વેષ નહિ, કે મિત્ર ઉપર રાગ નહિ.

પ્ર૦–આવો સમદૃષ્ટિ ગુણ તો વીતરાગને, અરિહંતને જ હોય ને ? સામાન્ય દીક્ષિતને શી રીતે ?

ઉ૦–ગુણમાં કે દોષમાં કક્ષાભેદ હોય છે. 'સમદૃષ્ટિભાવ'ના ગુણની પરાકાષ્ઠા વીતરાગમાં આવે; અને વચલી અભ્યાસની અવસ્થા સાધુમાં હોય. અભ્યાસનો ઉપયોગ ન રાખે, તો પરાકાષ્ઠાએ ન પહોંચે. અભ્યાસ પણ કેવો જોઇએ ? સાધક અવસ્થામાં સમદૃષ્ટિ આદિ ગુણ ઉત્કૃષ્ટપણે સિદ્ધ કરવાની ધગશ રાખીને અભ્યાસ થવો જોઇએ. જો એમ સમજી લે કે, 'આપણે તો આ કાળમાં કયાં વીતરાગ થવાના હતા ? માટે કાળાનુસાર સાધો' તો સમભાવની સાધનામાં જોમ નહિ રહે. આદર્શ–ઉદ્દેશ ઊંચો હશે તો શકય એટલા બળવાન વીર્યોલ્લાસથી રાગ–

દ્વેષને દબાવી સમભાવ સધાશે. માટી-સોનાને સમાન સમજશે તે આ સમજથી કે 'સોનું તો આત્માને મોહ પમાડી કર્મથી બરડનારું છે.' આ સમજ હોય તો માટીનાં ઢેફા કરતાં સોનું શું સુંદર લાગે ? અરે ! માટીનું ઢેકું તો શું, કિન્તુ વિષ્ટાના ય પુદ્ગલ એક દિવસ સોનાના અણુ-પુદ્ગલ હતા ! એમ વર્તમાન પુદ્ગલ એક વાર માટી વિષ્ટાના પુદ્ગલ હતા ! જગતમાં અણુઓમાં પરિવર્તન થયા જ કરે છે, એટલે એના એ જ અણુ એકવાર કોલસારૂપ બને છે, તો બીજીવાર રત્નરૂપ બને છે ! એમ વિષ્ટાના અણુ સોનારૂપ બની જાય છે. વિષ્ટા પર કોઇએ ગુલાલ છાંટ્યો તેથી શું એને સુંદર માની મોહ કરવાનો ? એક વખતના વિષ્ટાના પુદ્ગલ ઉપર ફેરફાર થઈ ચકચકાટ રંગ, સ્પર્શ વગેરે આવ્યા, એટલે આજે સોનું દેખાય છે. કાળે કરીને એ ય પાછું પલટાઈ જશે. કરોડપતિના ઘરેથી આવેલી પત્ની નક્કી પલ્ટાઈ જવાની ખબર પડે પછી એના પર સમજુ પતિને આકર્ષણ કયાં રહે છે ? એમ અવશ્ય પલ્ટાઈ જનારા સોના ઉપર રાગ શાનો થાય ? ત્યારે માટી પણ પલ્ટાઈ રત્નરૂપે ય બની જશે, તો વર્તમાન માટી પર દ્વેષ શો ?

વજ્રસ્વામી વિચરતા એક દેશમાં પધાર્યા ત્યાં એક શેઠે કહ્યું ' આ મારી પુત્રીની ઇચ્છા છે તો તમે એને પરણો. સાથે હું તમને એક કોડનું ધન આપું. ' વજ્રસ્વામી તો સમલેષ્ટુકાંચન હતા. એ લોભાયા નહિ, પણ ઉલટું એમણે છોકરીને આ માનવભવનાં સાચાં ધન દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રની સમજ આપી, અને પરમાત્માને જ કાયમ સ્વામી બનાવવા ઉપદેશ આપ્યો; એટલે છોકરી વૈરાગ્ય પામી સાધ્વી થઈ.

વળી શત્રુમિત્ર પર પણ સમભાવ રાખવાનો, શત્રુ માટે એમ થાય કે 'આ મારૂં શું બગાડી શકે? આ તો, આ બિચારાની પાસે કર્મગૂંડો બળાત્કારે આવું કામ કરાવી રહ્યો છે. એમાં આનો શો દોષ ? શા સારૂ આના પર દ્વેષ કરૂં ? એ તો ઉલ્ટું મારા કર્મકચરાને દૂર કરવામાં સહાયક છે, તો એને તો ઉપકારી માનું.'

ખંધકમુનિને રાજાએ રાણીનો યાર સમજી મારાને મુનિની ખાલ ઉતારી લાવવા મોકલ્યા. મુનિ વિચારે છે, 'એ રાજા તો ભાઈ થકી ભલેરો ! કેમકે મારાં તેવાં પૂર્વકૃત કર્મ છોડાવવા આ કરે છે. આમાં તો સર્વ કર્મ નષ્ટ થતાં ઈષ્ટ મોક્ષ મળશે.' એમ સમશત્રુમિત્ર બની ખાલ ઉતારવા દીધી, અને સમતાથી કેવલજ્ઞાન પામી મોક્ષે સિધાવ્યા ! રાજાએ પછી જાણ્યું કે 'આ તો રાણીના ભાઈ હોવાથી રાણીને ઘણા વરસે એમનાં દર્શન થવા પર આંસુ આવેલા.' રાજાને ભારે પશ્ચાત્તાપ થયો. એ પણ એમ જ સમલેષ્ટુકાંચન અને સમશત્રુમિત્ર બની ચારિત્ર આરાધી મોક્ષ પામ્યો.

શત્રુની જેમ મિત્ર ઉપર પણ મન વિહ્વળ કરવાની જરૂર નહિ. કેમકે આજના મિત્ર-સ્નેહી-સગા પણ અવસરે શત્રુ બની જાય ! તેથી એના પર રાગ શો કરવો ?

(૩) 'નિઅત્તગહ-દુક્ખ' એટલે કે દીક્ષિત આત્મા નિવૃત્તાऽऽગ્રહદુઃખ :, નિવૃત્તાऽગ્રહદુઃખ અને નિવૃત્તગ્રહદુઃખ બને. આમાં નિવૃત્ત આગ્રહ, અગ્રહ અને ગ્રહ એમ ત્રણ શબ્દ લેવાય-તેથી

અર્થ એમ થાય કે (i) આગ્રહદુઃખ વિનાનો, (ii) અગ્રહદુઃખ વિનાનો, (iii) ગ્રહદુઃખ વિનાનો.

(i) મુનિ પોતે અસદ્ આગ્રહી ન બને; આગ્રહના દુઃખ યાને ક્લેશ વિનાના બને. આગ્રહ એટલે અહંકાર કે લોભ વગેરે કષાયની પકડથી અતત્ત્વનો અભિનિવેશ, હઠાગ્રહ. એ દુઃખ છે, ક્લેશ છે. એ આત્માને પીડે છે, દુઃખની પરંપરા સર્જે છે. મોક્ષસાધક સાધુ એનાથી રહિત હોય. એ સમજે છે કે 'એવા કદાગ્રહથી તો બહુ તો પુણ્યકર્મના વિપાક પોષાય છે, એટલે કે યશ વગેરે મળે છે; પણ તેથી સતત્ત્વ-સન્માર્ગથી વંચિત રહી મદ પોષાય છે. એમાં આત્માનું મોક્ષોપયોગી શું વળ્યું ?'

આગ્રહના પાપ ભયંકર છે. 'આ આમ જ થવું જોઈએ, અથવા આ આમજ હોય,'-એ આગ્રહ અનેક કુવિકલ્પો અને દુર્ધ્યાનને સર્જે છે. આગ્રહવાળો દા. ત. પ્રતિક્રમણ કરવા ગયો. બારી પાસે જગ્યા ન મળી. તેથી પવન આવતો નથી. તે અનેક કુવિકલ્પો ઘડશે, 'આ માણસ બેઠો તેથીજ પવન રોકાઈ ગયો. જો તે આમ બેઠો હોત તો તેનું શું જાત ? બુદ્ધિ હોય તો ને ? બેસતાંય નથી આવડતું. ઘરના માણસોય એવા છે. ખબર ન રાખે કે મારે પ્રતિક્રમણ કરવા જવાનું છે. કટાસણું ઠેકાણે રાખ્યું હોત, તો વહેલો આવત, અને ચોક્કસ સારી જગ્યા મળતે.' અથવા 'આટલો મોટો ઉપાશ્રય છે. તો બારીઓ વધારે રાખવી જોઈએ. હું, પેલી બારી બંધ છે. શું તે બંધ ન કરી હોત તો ન ચાલત ? પવન કેટલી છૂટથી આવત ?' વિચારો કે 'પવન આવવોજ જોઇએ'—આ આગ્રહથી એ કેટલો દુઃખી થઈ રહ્યો છે ! એને એમ નથી થતું કે 'બારી પાસે

જગ્યા ન મળી, તેથી શું થઈ ગયું ? ન ય મળે; કયાં બધા બારી પાસે બેઠા છે ? પવન ન મળતાં, આ કાયામાંથી શું ઓછું થઈ જવાનું છે ? ઘર-દુકાનમાં કયાં પવન મળે છે ? અથવા આખો દિવસ તો પવનમાં ફરું છું, તો ઘડી પવન ન મળ્યો, તેથી શું ? **પવન કરતાં તો મારી ક્રિયા વધુ મહત્ત્વની છે, લાભદાયી છે.** પવનની ઇચ્છામાં તો વાયુકાય જીવોની વિરાધનાની અનુમોદના છે.' આગ્રહ ન હોય, તો એ પ્રમાણે વિચારે. તેથી કુવિકલ્પો, દુર્ધ્યાન અને કષાયથી મુક્ત થાય. આ સામાન્ય દાખલા પરથી સમજવાનું, કે જો આગ્રહ આવી તુચ્છ-નજીવી વાતમાં આટઆટલા કુવિકલ્પોથી પીડે, તો મોટી વાતમાં કેટલા ભયંકર વિકલ્પોની હોળી સળગાવે ?

પુણ્ય દુબળું મળ્યું હોય ત્યાં આગ્રહ શા સારુ રાખવા કે આ શાતા, આ ઋદ્ધિ, કે આ માનપાન મળવું જ જોઇએ ? **સુખ સગવડના માલ પુણ્યના નાણાં પ્રમાણે જ મળે.** નાણાં ન પહોંચતા હોય, ને માલનો આગ્રહ રાખવો એ ખોટું. વળી **અનંતા કર્મ જ્યાં જીવને ગુલામની જેમ વેઠમાં ઘસડી રહ્યા હોય, ત્યાં ગુલામને વળી આગ્રહ શા કે** 'મારું આ માન રહેવું જ જોઇએ ? મારૂં બીજાએ માનવું જ જોઇએ ?' એવા આગ્રહમાં પુણ્ય અનુકૂળ નહિ હોવાથી માન ન મળતાં ભારે ચિત્ત-ક્લેશ થાય છે. એમ માયાના કે ક્રોધના આગ્રહ પણ ફોગટ છે. જીવને સંયોગો શીખવે છે, કે 'તું ક્રોધ કર, અભિમાન કર, માયા કર,' પછી પોતે તેનો આગ્રહ રાખવા છતાં ન ફાવ્યો તો કહેશે, 'દુનિયા બધી એવી જ છે. અહંભાવી છે, ઉઠાવગીર છે.' આ કેવું ? જગતને દબાવવા ગયો, પણ પુણ્યાઈ

કાચી, તેથી જાતે જ દબાયેા, છતાં હજી આગ્રહને વશ વાંક પુણ્યનેા નહિ પણ મલિન હૃદયથી વાંક જગતનેા જુએ છે. જેમ મૂર્ખ માણસ ગામનું બળતું જુએ, પણ પેાતાના પગ નીચે બળતું નહિ જુએ; એમ આગ્રહી લેાક જગતનેા પ્રપંચ, જગતનું અભિમાન એ વગેરે જોશે, માત્ર પેાતાના એના એ જ છતા પણ અવગુણેા નહિ જુએ. અને ધારેા કે એ કષાયની પકડમાં પકડાયેા છે, ને તેમાં પેાતાનું ધાર્યું થઈ ગયું. તેા કહેશે, 'આવી રીતે જ બધું કરવું જોઈએ. મ્હેં નેા'તું કીધું કે આમ કરીએ તેા જ નભે?' આમ પકડ જ વધવાની, આગ્રહ વધવાનેા, તેથી જૂના દેાષેા તેા જીવંત રહેવાના, પણ સાથે નવા દેાષેા પણ પગભર થવાના! આમ આગ્રહ એજ મહાદુઃખ છે. એ ન હેાય, તેા કાં ક્રેાધ-માનાદિ કષાયેા કરતે નહિ, અને થઈ જાત તેા 'કયાં કશું આપણે સાથે લાવ્યા છીએ?' એમ વિચારી કષાયથી પાછેા ફરત.

એમ મિથ્યા કલ્પનાનેા આગ્રહ પણ ખેાટેા છે. એમાં ય માર્ગભ્રષ્ટ થવાય છે. **જમાલિને** આગ્રહ બંધાઈ ગયેા કે 'શિષ્યે સંથારેા પાથરવાનું કામ પુરું કર્યું નથી અને એ કેમ કહે છે કે સંથારેા થયેા? માટે કાર્ય થતું હેાય ત્યારે થયું કહેવાય નહિ.' આ આગ્રહમાં જમાલિ સમ્યક્ત્વથી ભ્રષ્ટ થયેા, અને એનેા સંસારકાળ વધી ગયેા! મહાવીર પ્રભુની પુત્રી અને જમાલિની પત્ની પ્રિયદર્શના સાધ્વી થયેલી, તે પણ એની પાછળ આગ્રહમાં પડેલી; પરંતુ શકડાલ શ્રાવકે એનેા સાડાનેા સહેજ છેડેા સળગાવતાં એ બેાલી 'અરે! આ શું કરેા? આ મારેા સાડેા સળગ્યેા?' ત્યારે શકડાલ કહે છે 'એમ કેમ કહેવાય?

તમારે તો પૂરો સળગી રહ્યા પછી જ સળગ્યો કહેવો જોઇએ.' એ તરત ભૂલ સમજી ઠેકાણે આવી ગઇ, આગ્રહ છોડી દીધો.

(ii) એવી રીતે **'અગ્ગહ'** એટલે અગ્રહ, અજ્ઞાન, અણ-સમજ, અવિવેક. એનું પણ દુઃખ-કલેશ બહુ ભારે ! એ બે રીતે-(૧) એક તો અબોધ-અજ્ઞાનતાથી ઉંધી ખતવણી, ચિત્તમાં ખોટા વિકલ્પ, ખોટી વ્યાકુળતા, કર્મબંધ બહુ રહે. તેથી મુનિ શકય જ્ઞાન-સમજ-વિવેક પ્રાપ્ત કરે, બાકી જ્ઞાનીની નિશ્રાએ ચાલે; પછી કોઈ ચિત્તકલેશ નહિ. (૨) બીજું એ, કે એમાં ય પોતાને જેટલું જ્ઞાન કર્મોદયે પ્રાપ્ત ન થાય, અર્થાત્ જેટલો અગ્ર રહે એનું દુઃખ ન ધરે, પણ અજ્ઞાન-પરીસહ સમભાવે સહન કરતો ચાલે; અર્થાત સમજે કે 'મારૂં કામ જ્ઞાનીની આજ્ઞા-નુસાર સૂત્ર-અર્થ-પોરિસી દત્તચિત્તે સાચવવાનું, શ્રુત-આગમ સ્વાધ્યાયમાં પૂર્ણ ચિત્તોપયોગ રાખી પરિશ્રમી બન્યા રહેવાનું. બાકી તો પૂર્વબદ્ધ જ્ઞાનાવરણકર્મનો ઉદય શાંતિથી વેઠી લેવાનો.'

યવ રાજર્ષિને ગુરુ કહેતા છતાં એ જ્ઞાનોદ્યમ કરતા ન-હોતા. પછી જ્યારે પુત્રને પ્રતિબોધ કરવા જતાં એમણે રસ્તામાં ખેડૂત, કુંભાર અને છોકરાની ૩ ગાથા સાંભળી, એ રટતા ચાલ્યા, એના પર પોતાને પ્રાણરક્ષા, પુત્રની દ્રોહી મંત્રીથી રક્ષા, અને મંત્રીએ છૂપાવેલ પોતાની પુત્રીનો મંત્રીના કબજામાંથી છૂટકારો,-એમ ત્રણ મહાન લાભ થયા ! ત્યારે એ જોઇને અગ્રહ-અજ્ઞાનનું દુઃખ સમજી ગયા, અને પછી જ્ઞાન માટે પરિશ્રમી બન્યા, અને અગ્રહના દુઃખથી બચ્યા.

ઉત્તરાધ્યયન સૂત્રના ચોથા અધ્યયનની માત્ર ૧૩ ગાથા યાદ કરતાં એક મુનિને ૧૨ વર્ષ લાગ્યા, તો પણ એ

અગ્રહ-અજ્ઞાન-પરીસહ સહન કરી બારે વરસ ગોખવા સાથે આંબેલ કર્યે ગયા, તો જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મોના ભારે વિધ્વંસ કરનારા બન્યા.

(iii) વળી 'ગ્રહ' **ગ્રહ=પરિગ્રહ, પૂર્વગ્રહ કે વ્યુદ્ગ્રહ.** તેનું પણ દુઃખ ભારે! સઘળા ક્લેશનું મૂળ પરિગ્રહ છે. એમ પૂર્વગ્રહ, વ્યુદ્ગ્રહ પણ ક્લેશરૂપ છે. એ પાપ તો સાધુમાંથી દૂર જ હોવું જોઈએ.

પરિગ્રહનાં દુઃખ 'આયે દુઃખં વ્યયે દુઃખમ્' વગેરેથી પ્રસિદ્ધ છે. અર્થના ઉપાર્જન-વર્ધન-સંરક્ષણ-વ્યય ઇત્યાદિમાં દુઃખનો પાર નથી. ચિત્ત સંક્લેશમાં રહ્યા કરે છે. **રત્નાકરસૂરિએ** મોતીનો સંગ્રહ રાખેલો, તેની ખબર પડવાથી શ્રાવકે વ્યાખ્યાન સભામાં સૂરિને પ્રશ્ન કર્યો કે 'મુનિ પરિગ્રહ રાખી શકે ?' સૂરિજીએ અનેક રીતે વિવેચન કરી પ્રશ્ન ઉડાવ્યો. એમ રોજ ચાલ્યું, છેવટે પોતે સમજી ગયા કે 'મારો મોતીનો પરિગ્રહ મને આ રીતે સંક્લેશમાં મૂકી રહ્યો છે,' તેથી મોતીનો ચૂરો કરી આકાશમાં ઊડાડી દીધો, અને પછી જે વ્યાખ્યાન આપ્યું તેનો શ્રાવક પર અદ્ભુત પ્રભાવ પડ્યો. શ્રાવકે પૂછતાં એમણે ખુલાસો કર્યો. સૂરિજીએ એ પછી સુંદર 'રત્નાકર-પચ્ચીશી' રચી.

પૂર્વગ્રહનું દુઃખ પણ ભારે. એમાં અમુક જાતના પૂર્વબદ્ધ અનુચિત ખ્યાલને લીધે ચારિત્ર ધર્મની સાધનાના અંગોમાં ખામી આવે છે. આર્યરક્ષિતસૂરિના પિતા મુનિને પૂર્વગ્રહ હતો, તેથી એ ચોળપટ્ટાને બદલે પીતાંબર પહેરતા, છત્ર પાવડી રાખતા, ગોચરી નહોતા જતા. પરંતુ આચાર્ય મહા-

રાજે કુનેહથી ધીરે ધીરે એ બધું મુકાવ્યું. તો એ પિતામુનિ મહાન સાધુ બન્યા, ચિત્તકલેશ રહિત થયા, સમજી ગયા કે પૂર્વગ્રહની ચર્યામાં કલેશ હતો.

એમ ગ્રહ=વ્યુદ્ગ્રહનું દુઃખ પણ ભારે, કેમકે એથી કોઇના દ્વારા ખોટી રીતે વ્યુદ્ગ્રાહિત થતાં ગુર્વાદિ પર અરુચિ, અણગમો થાય છે. અગર સાધનાના અંગ પ્રત્યે અભાવ કે બેદરકારી થાય છે; અને કદાચ ચારિત્રમાર્ગથી ભ્રષ્ટ થવાનું પણ બને છે ! **સિદ્ધર્ષિગણી** ગુરુના ના કહેવા છતાં બૌદ્ધ મઠમાં એનું જાણવા માટે ગયા. પણ ત્યાંય પેલાઓએ એમની તેજસ્વી બુદ્ધિ દેખી એવા ચડાવ્યા કે 'અહીં અમારા આચાર્ય બનો.' હવે એવા વ્યુદ્ગ્રાહિત થઈ પાછા પૂર્વની કબુલાત મુજબ ગુરુને ઓઘો (રજોહરણ) પાછો સોંપવા આવ્યા. ત્યાં ગુરુ સમજાવે છે, છતાં બૌદ્ધનું આકર્ષણ છૂટતું નથી. એટલે ગુરુએ એમને શ્રી હરિભદ્રસૂરિ-રચિત જિન અને જૈનશાસનની અવ્વલ વિશેષતાઓ સમજાવતો શ્રી 'લલિતવિસ્તરા' ગ્રન્થ વાંચવા આપ્યો. એથી વ્યુદ્ગ્રહ છૂટી પક્કા સાધુ બન્યા, અને એમણે વિશ્વમાં અપ્રતીમ રૂપક ગ્રન્થ ઉપમિતિ ભવપ્રપંચા કથા લખી !

(૪) **'પસમસુહસમેઓ:'**–અગ્રહ અને ગ્રહની પકડમાંથી જે બચ્યો, એણે તો મોહને લપડાક લગાવી કાઢ્યો ! મહાન કર્મબંધ સહેલાઈથી અટકાવ્યો ! દોષોને પોષણ ન આપ્યું, અને ગુણોને આવવા અદ્ભૂત અવસર આપ્યો. તેથી કષાયોની હોળી શાંત થઈ ગઈ. એટલે હવે મુનિ દિવ્ય પ્રશમ સુખથી ભરેલા હોય. ક્રોધ દુઃખ છે, ક્રોધ નથી એ મહાન સુખ છે. માન કે

લોભ નથી એ મહાન સુખ છે. **ઇચ્છાઓ છે, માટે તો રોઇએ છીએ, અરે ! જીવતા મરી રહ્યા છીએ.** તૃષ્ણા અને અહંત્વ એ ભયંકર અપૂર્વ ક્ષયરોગ છે. આત્માના પ્રશમ-સુખનાં ફેફસાને એ કોરી ખાય છે, અને જીવને ભાવ-મૃત્યુવશ કરે છે. કષાયોના આગ્રહ છોડ્યા એટલે પ્રશમસુખ સમીપ બન્યા. **પ્રશમ એટલે જેમાં ક્રોધની આગ નહિ, માનનો ઉધમાત નહિ, માયાના ગુંચળા નહિ, ને લોભની વ્યાકુળતા નહિ.** આ દશા સ્થિર થઈ જાય પછી તો જગતની એવી કોઈ ચીજ નથી કે જગતનો એવો કોઈ પ્રસંગ નથી, કે જે તેની સાગરગંભીર પ્રશાંત હૃદયની સપાટીને પણ હલાવી જાય; પછી અંદરનું તો હાલવાની વાત જ શી ?

નમિરાજાને દાહજ્વર વખતે રાણીઓએ ચંદન લસોટતાં, કંકણોનો અવાજ બાધક લાગવાથી એકેક કંકણ રાખી બાકીના ઉતારી નાખ્યા. રાજા પૂછે-'હવે કેમ અવાજ નથી ?' તો કહ્યું 'અનેક કંકણના ઘર્ષણથી અવાજ હતો, હવે એકેક હોઈ અવાજ નથી.' રાજા એના પર આધ્યાત્મિક વિચારમાં 'હું કાયા, કર્મ, રાજ્ય, અંતઃપુરાદિ અનેકમાં ભળ્યો હોઈ ઘર્ષણમાં છું, એકલો હોઉ તો કોઇ ઘર્ષણ નહિ, કોઇ દુઃખ નહિ.' આ ભાવના બાદ જ્વર શમ્યો; તરત એ મુનિ થઈ નીકળી પડ્યા. ઇંદ્ર વિપ્ર રૂપે પારખું કરવા આવે છે. મિથિલા-બળતી દેખાડી કહે છે, 'મહારાજ ! આ ઓલવીને જાઓ.' ત્યાં સર્વત્યાગથી પ્રશમ સુખમાં ઝીલતા રાજર્ષિ કહે છે 'મિહિલાએ ડજ્ઝમાણીએ, ન મે ડજ્ઝઇ કિંચણ' મિથિલા બળતી હોય તેમાં મારૂં કશું બળતું નથી.' મિથિલાનો રાગ-મમત્વ, વગેરે કષાયો પીડે છે.

એનો ઉપશમ થવાથી કોઇ પીડા નહિ. મહાસુખ ! એથી સાગર-શા પ્રશાંત નમિ ઇંદ્રોના ઘણા પ્રશ્ન પર પણ ચળ્યા નહિ.

આવો ગુણસંપન્ન મુનિ કરે શું ? તો હવે કહે છે કે એ

(૩) ગચ્છવાસ-ગુરુપ્રતિબદ્ધતા-વિનય-સદ્ભૂતદર્શન

સૂત્ર-ગુરુકુલવાસી, ગુરુપડિબદ્ધો, વિણીએ, ભૂઅત્થદરિસી, ' ન ઇઓ હિઅં તત્તં ' તિ મન્નઇ ।

અર્થ:-(૧) ગુરુકુલવાસી (૨) ગુરુને પ્રતિબદ્ધ (૩) વિનીત અને (૪) સદ્ભૂતાર્થદર્શી બની ' આ(ગુરુકુલવાસ)ના કરતાં (બીજું) હિતકારી તત્ત્વ નથી ' એમ માને.

વિવેચન:-આવો ગુણસંપન્ન મુનિ અધિકારી (હકદાર) હોવાથી ગ્રહણશિક્ષા અને આસેવન-શિક્ષાને સારી રીતે ગ્રહણ કરે. ગ્રહણ શિક્ષા એટલે શાસ્ત્રોમાંનું તત્ત્વજ્ઞાન, તથા આસેવન શિક્ષા એટલે સમ્યક્ પંચાચાર કેવા અને કેમ સેવવા, તેનું શિક્ષણ અને અભ્યાસ. ગ્રહણ-આસેવન **શિક્ષાજ કર્મને શિક્ષા કરી સદંતર દૂર કરશે.**

એ માટે ' **ગુરુકુળ વાસી** ' ગુરુકુળમાં ગચ્છમાં વસનારો બને. **વસનારો** એટલે ? તેમાંથી વચમાં બહાર નીકળી યથેચ્છ ફરનારો નહિ, પણ સતત સંસર્ગમાં રહેનારો બને, અને ગુરુકુલવાસની એટલે કે સુવિહિત ગચ્છમાં રહી ગચ્છની બધી મર્યાદા પાળનારો બને.

ગુરુકુલવાસના લાભ :-

તત્ત્વદર્શી મુનિ "णाणस्स होइ भागी, थिरयरओ दंसणे चरित्ते य। धण्णा आवकहाए, गुरुकुलवासं ण मुञ्चंति" 'ગુરુકુલવાસને તો ધન્ય

આત્માઓ યાવજ્જીવ છોડતા નથી. કેમકે એથી સમ્યગ્જ્ઞાનના પ્રકાશ મળે છે, અને તેથી મિથ્યામતિ અને પાપવ્યાપારમાંથી જીવ ચંચળ થઈ ઊઠીને સમ્યગ્દર્શન અને ચારિત્રમાં અત્યંત સ્થિર થાય છે,' આવાં શાસ્ત્રવચનનો અનુગામી હોવાથી એમ માને છે કે ગુરુકુલવાસાદિથી અધિક ઊંચું કોઈ તત્ત્વ આરાધવા યોગ્ય નથી. એની અપેક્ષાએ બીજું કોઈ હિતકારી તત્ત્વ નથી, જે આદરણીય હોય. કેમકે ગુરુકુલવાસમાં સ્વચ્છન્દતા નથી ટકતી. તેથી મોહ દુર્બલ બની જાય છે. કદાચિત્ મોહની વૃત્તિઓ જાગવા જાય, તો ય સમુદાયમાં શરમ કે ભયને લીધે, અથવા સારા આત્માઓના આલંબનને લીધે એ વૃત્તિઓ શમી જાય છે. વળી ગુરુકુલવાસમાં વિધિસર યોગ્ય જ્ઞાન અને શિક્ષણ મળે છે. તેથી પ્રગતિના સાચા પંથ પ્રગટ થાય છે, મોક્ષની નજીક થવાય છે. આવો ગુરૂકુલવાસ મળ્યેથી આનંદ કેટલો હોય ? ગજબ ને ?

ગુરુકુલહીનને નુકશાનો :-

આચારાંગ સૂત્રમાં સુધર્મા ગણધર મહારાજ કહે છે "सुअं मे आवसंतेण भगवया एवमक्खायं" ભગવાન પાસે વસતા મેં એમનાથી આ કહેવાયેલું સાંભળ્યું" આમાં જ્ઞાનપ્રાપ્તિ ગુરુ-કુલવાસપૂર્વક કહી. ગુરુકુલવાસ ન હોય, એકલો ફરે, તો (૧) વિધિસર ગુરુ પાસેથી શિક્ષા ન મળે; (૨) ગુરુવિનયાદિ ધર્મ-સાધના ન મળે; (૩) સાધુસેવાદિ લાભ ન મળે; (૪) ત્યાગ, તપ, પરીસહસહનાદિ કરતા મુનિઓનું આલંબન ન મળે; (૫) અધમ માણસોના ઉપદ્રવ આવે; (૬) સ્ત્રીઓ તરફના આકર્ષણનો ભય અને અધમ સ્ત્રીઓની લલચામણમાં સપડાવાનું આવે;

(૭) મિથ્યાત્વીના આક્રમણનો ભય ને એથી લલચાવાનો સંભવ રહે; તેમ (૮) અપવાદમાર્ગની અવસરે ખબર નહિ તેથી અનુચિત ઉત્સર્ગ–ધર્મના આગ્રહે આત્મવિરાધના–સંયમવિરાધનાદિ પાપમાં જઈ પડે. માટે આ દોષોથી બચવા ગુરુકુલવાસમાં જ રહેવું.

આષાઢાભૂતિ આચાર્ય ગચ્છ મૂકીને નીકળ્યા, તો દેવતાઈ નાટક જોવા લોભાયા ! ને ૬ માસ સુધી એ જોવા ઉભા ! પછી આગળ પણ એકલા બાળકને જોઈ એના દાગીનામાં લોભાઈને એને મારી નાખી દાગીના લઈને ચાલ્યા ! ગુરુકુલવાસ ગચ્છવાસ હોત તો વ્યવહારથી પણ સંકોચાઈ આવા પાપમાં ન પડત.

(૨) વળી **'ગુરુને પ્રતિબદ્ધ'** રહે. પ્રતિબદ્ધ એટલે સર્વેસર્વા બંધાયેલો. તે પણ ગુરુ પર અત્યંત બહુમાન અને અનન્ય મમત્વ રાખી 'અહો ! ભીષણ ભવોદ્ધારક મારા અંતીમ ઉપકારી ગુરુ ! શી વાત મારા ગુરુ !' એમ સમજી, ત્રણ લોકના સામ્રાજ્ય દેનારા કરતાં ય ગુરુના ઉપર ઘનિષ્ટ આદર બહુમાન અને પક્ષપાત ધરનારો હોય. એમના પ્રત્યે અત્યંત હાર્દિક પ્રીતિ અને પૂજ્યભાવ ધરે. જીવનની શ્વાસ લેવા, આંખના પલકારા થવા, વગેરે ક્રિયાને છોડી બાકીની સર્વ પ્રવૃત્તિમાં ગુરુને જ સુકાની કરે.

ગુરુ–વિમુખને નુકશાન :–

ગુરુ પર પ્રતિબંધ, અત્યન્ત મમત્વ, ને બહુમાન નહિ હોય તો (૧) સંસારોદ્ધાર જેવા અતિ મહાન ઉપકારની પાછળ પણ કૃતજ્ઞતા ચૂકાશે; (૨) ગુરુની સારણાવારણા સહન નહિ થાય; (૩) ગુરુની કદાચ આશાતના કે આજ્ઞા–ઉલ્લંઘન કરવાનું બની આવશે; (૪) ગુરુને બદલે જાતની પ્રશંસા ગાવાનું કે

જાતની હોશિયારી દેખાડવાનું પણ થશે; (૫) પ્રસંગે ગુરુની સલાહ લેવાનું મન નહિ થાય; (૬) ખોટાં સાહસનો સંભવ રહે છે. સિંહગુફાવાસી મુનિએ ગુરુ-બહુમાન ગુમાવ્યું તો એમની સલાહ ઓળંગી કોશાને ત્યાં ચોમાસુ કરવા ગયા, અને પડ્યા! (૭) બહુમાન નહિ તેથી અભિમાન પોષાય; એથી જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મ વધે! બીજી સાધનાઓ નિષ્ફળ જેવી નીવડે.

ગુરુ-બહુમાનથી મૃગાવતી, ચંડરુદ્રાચાર્યના શિષ્ય, પુષ્પચૂલા વગેરે કેવળજ્ઞાન પામ્યા.

(૩) તેમજ મુનિ **'વિનીત'** એટલે બહારથી પણ અત્યંત વિનય-મર્યાદાવાળો હોય; શુશ્રૂષા, સેવા, અને ભક્તિમાં તત્પર જ રહેતો હોય; ગુરુની આજ્ઞાને શંકા વગર હર્ષથી ઉઠાવતો રહે એટલું જ નહિ, બલ્કે ઘણું તો ઈશારાથી સમજી, તેમ દ્રવ્ય ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવ પરથી સમજી. ગુરુની સેવા બજાવીને 'વિણય-મૂલો ધમ્મો' ધર્મના પાયામાં વિનય જોઈએ એ સમજી, એને અનુકૂળ વર્તી લે. એને કહેવું ન પડે.

ગુરુના અવિનયથી નુકશાન :-

ગુરુવિનય ચાર જ્ઞાનના ધણી, ૫૦૦૦૦ કેવળજ્ઞાનીના ગુરુ, અને સ્વંય દ્વાદશાંગીના રચયિતા તથા પ્રથમ ગણધર શ્રી ગૌતમસ્વામી જેવાએ સુંદર આરાધ્યો! તો આપણે તો એમના આલંબને અવશ્ય સાધવો જ જોઈએ, ગુરુવિનય નહિ હોય તો (૧) અવિનય, ઉદ્ધતાઈ આવે, મદ પોષાય. (૨) કાયાની સુખ-શીલતા અનાદિ કાળની જેમ અહીં પણ અકબંધ રહી ભારે કર્મબંધન કરાવે. (૩) વારંવાર વિનય સાચવીને મદ વગેરેના કુસંસ્કાર ભૂંસતા જવાની સુવર્ણ તક જાય! (૪) ઇતરો પણ

વિદ્યાગુરુનો ભારે વિનય કરે છે. તો એ જો મુનિનો અવિનય જુએ તો જૈનધર્મ તરફ અરુચિવાળા થાય, એથી શાસનહીલના થાય, અને એ દુર્લભબોધિ બનાવે.

(૪) વળી તે **'ભૂતાર્થદર્શી'** હોય. ભૂતાર્થ એટલેતત્ત્વભૂત પદાર્થ; એનો દર્શી એટલે એની ઉપાસનાના લક્ષવાળો. તત્ત્વ-ભૂત પદાર્થ આ કે 'આ ગુરુકુલવાસ કરતાં બીજી (ગુરુકુલ-નિરપેક્ષતાદિ) કોઈ હિતકર વસ્તુ નથી. એવું આ ગુરુકુલવાસરૂપ તત્ત્વ છે,-' એમ માને. આ માનવાનું કારણ, કે ચારિત્ર લેનાર આત્મા જિનવચન-શાસ્ત્રવચનને અનુસરનારો હોય છે. અને શાસ્ત્રવચન પૂર્વે કહ્યું તે "णाणरस होइ भागी....આ વચન કહી રહ્યું છે કે ગુરુકુલવાસમાં સમ્યગ્ જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ અને સમ્યક્ દર્શન તથા ચારિત્રમાં અધિકાધિક સ્થિરતા થાય છે. માટે ધન્ય આત્માઓ જીવનભર ગુરુકુલવાસને છોડતા નથી. આ વચનથી એના હૃદયમાં નિશ્ચિત-ઠસેલું હોય છે કે એજ હિતરૂપ છે, પરમતત્ત્વ છે, ભૂત=સદ્ભૂત યાને સાચો સેવ્ય પદાર્થ છે.

તત્ત્વ-અતત્ત્વનાં દૃષ્ટાન્ત :-

અહીં "ભૂતાર્થદર્શી" શબ્દ બહુ સૂચક છે. એને વ્યાપક અર્થમાં આ પ્રમાણે વિચારી શકાય કે મુનિ સત્ય તાત્ત્વિક વસ્તુનેજ જોનારો-માનનારો હોય. તાત્ત્વિક એટલે સત્ અને પરમાર્થવાળી વસ્તુને જ જોવાની ધગશ રહે. અતાત્ત્વિકને મન-માંજ ન પેસવા દે; કાલ્પનિક જૂઠા પદાર્થો તરફ દૃષ્ટિ જ ન લઈ જાય. સત્ પદાર્થોમાં પણ તુચ્છ પ્રયોજનવાળા પદાર્થોની બહુ વિચારણા ન કરે. તત્ત્વમાં જ તે રમતો હોય. મિથ્યા-દર્શનીઓએ કલ્પેલા કહેવાતા તત્ત્વો, જેવાં કે,-એકાન્તવાદ,

સર્વથા નિત્યત્વ કે ક્ષણિકત્વ, આત્માનું દ્રવ્યથી જગદ્‌વ્યાપિત્વ, હિંસક યજ્ઞ વગેરે એ સ્વર્ગના સાધનો,–આ બધાં અતત્ત્વ છે, અસત્ય છે. તેમજ અતત્ત્વ એટલે તુચ્છ પદાર્થો, કુત્સિત વસ્તુ, આત્મઘાતક તત્વો; જેમકે તત્ત્વભૂત દાન, શીલ, તપની અપેક્ષાએ પરિગ્રહ, વિષય અને આહાર એ અતત્ત્વ છે. આત્મજ્ઞાનની સામે જડવિજ્ઞાન અતત્ત્વ છે. પરોપકાર આગળ સ્વાર્થ–સાધના અતત્ત્વ છે. અહિંસા–સંયમાદિ ધર્મસ્થાનકોની સામે પાપસ્થાનક અતત્ત્વ છે. જ્ઞાન–ક્ષમાદિ ક્ષાયોપશમિક ધર્મો આગળ યશ, સૌભાગ્યાદિ, રસ, ઋદ્ધિ–શાતા વગેરે ઔદયિક ધર્મો અતત્ત્વ છે.

હવે એ અતત્વને અવગણી તત્ત્વોનો ચિંતક, પૂજક, પક્ષપાતી અને ઉપાસક બને. જેમકે આત્માની અપેક્ષાએ દેહ અતત્વ છે. તેથી તે દેહને ભૂલી આત્માનેજ જોનારો હોય. 'આત્મામાં કેટલી શુદ્ધિ અને પ્રગતિ થઈ ? એના વિશુદ્ધ જ્ઞાન–દર્શનચારિત્રના પર્યાય કેટલા વધ્યા ? શુભ ધ્યાન કેટલું જામ્યું ? તપસ્યા કેટલી કરી ? આત્મા હળુકર્મી કેટલો બન્યો ? દેહ તો અતત્ત્વ છે, સ્વંય પાયમાલ થનારું અને બીજાને પાયમાલ કરનારું છે. તેની બહુ ટાપટીપ શી ? તે સુકાઈ જાય અગર જાડું થાય તો પણ શું ? દેહની મરામતમાં નિજના જ આત્મવિકાસને રુંધી નાખવાની મૂર્ખાઈ કયાં સુધી ? **અતત્ત્વો તો અલ્પકાલે નાશ પામી જશે; પણ એની ઘેલછામાં ઊભા કરેલા દુઃખ અને દુષ્ટ વાસનાઓ ચિરકાળ સુધી પણ નાશ ન પામતાં મારા જ આત્માને હેરાન કરશે. તો શું અસુંદર તત્ત્વો પાછળ મારા સુંદર આત્માને ગુમાવીશ ?'**

આમ સહૃદય ઉંડા ચિંતન સાથે તત્ત્વ અતત્ત્વનો વિવેક કરી તત્ત્વનેજ હવે અવલંબે. કોઈ અતત્ત્વે જશ આપીને સગવડ સાચવી, એ અતત્ત્વની પાછળ આત્માના અમૂલ્ય પુણ્યને અને પુણ્યોપાર્જનના પુણ્ય અવસરને ખરચી નાખવા, એ તો કેવી મૂર્ખાઈ છે!, કે જેમ, છ મહિનાની લાંબી મુસાફરીએ નિકળેલો પ્રવાસી, તાપથી તૃષા લાગતાં, પોતાને શરબતનો ગ્લાસ આપનારને ભારે ઈનામ આપી દે, ઘડીના આનંદમાં જાતને લૂંટાવે, અને બાકીની લાંબી મુસાફરીની વિટંબણાઓ વધારે; તે પ્રમાણે સંસારની લાંબી સફરમાં અતત્ત્વ એવા શરીર તથા ઇન્દ્રિયો પરિવારાદિને તત્ત્વભૂત માની તેને ખુશ કરવા માટે પુણ્ય ખર્ચી નાખે, એટલે તો પોતાના આત્માનેજ ભવાટવીમાં ગુમાવી બેસે ને? આર્યપ્રજા તત્ત્વદર્શી બની જાય, તો પોતે એવી સુખી બને કે તેની આગળ દેવો પણ દુઃખી ગણાય.

રાવણે લંકા બથાવી પડેલા વૈશ્રવણને હરાવ્યો. વૈશ્રવણને યુદ્ધ-ભૂમિ પર લાગ્યું કે 'હવે જગતને મોં શું બતાવું? માટે આપઘાત જ કરું.' પણ પછી તરત **સદ્‌ભૂતાર્થ**-દર્શન કર્યું કે 'એમાં કિંમતી જીવન અને મહાકિંમતી ચારિત્રસાધનાની તકનું નિકંદન નીકળશે.' તેથી હારીને પણ ત્યાં જ સંસાર ત્યજી ચારિત્ર સ્વીકારી લીધું!

વાલીના હાથે રાવણ હાર્યો. વાલી જીત્યો છતાં એણે **સદ્‌ભૂતાર્થ** જોયો કે 'આ રાવણ જેમ એના ચંદ્રહાસ ખડ્‌ગના વિશ્વાસે ઠગાયો, એમ હું પણ આ રાજ્ય, આ બળ, આદિના વિશ્વાસે બેસી રહેવામાં ઠગાઈશ' તેથી એણે દીક્ષા લીધી.

આર્ય સમિતસૂરિએ શ્રાવકોને શીખવ્યા મુજબ શ્રાવકોએ

પાદલેપથી નદી પર ચાલી આવતા બ્રહ્મદ્વીપના તાપસને ઘરે નોતરી સત્કાર રૂપે એના પગ ધોઈ નાખ્યા ! લેપ ધોવાઈ ગયો. પછી એને જમાડીને પાછો વળાવવા ચાલ્યા પેલો લેપના ભરોસે નદી ઊતરતાં બૂડવા લાગ્યો. લોકમાં હાંસી થઇ. સૂરિજીએ ત્યાં આવી નદીને કહ્યું 'અમને માર્ગ આપ.' તરત નદીના બે ભાગ થઈ દ્વીપ સુધી રસ્તો નિર્જલ થઈ ગયો. ત્યાં જઇને ૫૦૦ તાપસોને પ્રતિબોધ કર્યો. તાપસોએ **સદ્‌ભૂતાર્થ** જોયો કે 'પાદલેપમાં ચમત્કાર નથી, ને મંત્રશક્તિમાં ય ચમત્કાર નહિ. ચમત્કાર તો જીવોને અભયદાનમય તથા અઢાર પાપસ્થાનકરહિત પંચાચારના ચારિત્ર-જીવનમાં છે.' પાંચસો ય સાધુ થયા.

ગુરુકુલવાસને ભૂતાર્થ સદ્‌ભૂત પારમાર્થિક હિતકર પદાર્થ તરીકે દેખનારો એ, દરિયામાં પડેલાને વહાણ મળી જતાં જેમ એને જ અત્યારે ખરો આધાર સમજી પકડી રાખે, વળી મહા-યોગી જેમ સચોટ રોગ-નિવારક મહાવૈદ્યને સદ્‌ભૂતાર્થ સમજી પકડી રાખી એને જ સેવે, એમ મુનિ ગુરુકુલવાસને સદ્‌ભૂતાર્થ સમજી પકડી રાખે ત્યાં ગુરુને પ્રતિબદ્ધ રહે, એમના વિનયમાં સજાગ રહે, માને કે આ બધાને છોડીને હિત શું છે ?

(૪) શુશ્રૂષાદિ-તત્ત્વઆગ્રહ-મંત્રવત્ સૂત્રાધ્યયનાદિ

સૂત્ર-સુસ્સૂસાઇગુણજુત્તે તત્તાભિનિવેસા વિહિપરે પરમમંતોત્તિ જહિજ્જઇ સુત્તં બદ્ધલક્ખે આસંસાવિપ્પમુક્કે આયયટ્ઠી ।

અર્થ:—તે (૧) શુશ્રૂષાદિ ગુણયુક્ત બની, (૨) તત્ત્વના સદ્‌આગ્રહથી (૩) વિશ્વતત્પર રહીને (૪) સૂત્રને પરમ મંત્ર સમજી ભણે, તે પણ (૫) લક્ષ્ય બાંધી (૬) આશંસા રહિત રહી મોક્ષનો અર્થી થઇને (ભણે).

વિવેચનઃ—પૂર્વે કહેલ ગુરુકુલવાસને સેવતો શું કરે ? તે અહીં બતાવે છે. મુનિ ગુરુશુશ્રૂષાદિ ગુણસંપન્ન બની અને તત્ત્વના આગ્રહથી વિધિતત્પર રહી સૂત્રનું અધ્યયન કરે, જિનાગમ ભણે તેથી અધિકાધિક સર્વજ્ઞોક્ત તત્ત્વ અને માર્ગનું જ્ઞાન થતું જાય, તેમજ પવિત્ર શ્રુતોપયોગ સતત ચાલુ રહેવાથી, પાપ-વિચારો, મોહ-વિકલ્પો, દુર્ધ્યાન વગેરેથી જબરદસ્ત બચાવ મળે. આ સૂત્રાધ્યયન શુશ્રૂષાદિ ગુણ સાથે જ થાય.

(૧) શુશ્રૂષાદિ ૮ એ બુદ્ધિના ગુણ છે :-

[1]શુશ્રૂષા [2]શ્રવણં ચૈવ [3]ગ્રહણં [4] ધારણં તથા ।
[5]ઊ હોડ[6]પોહોડ[7]ર્થ વિજ્ઞાનં [8]તત્ત્વજ્ઞાનં ચ ધીગુણા : ॥

તત્વજ્ઞાન માટે આ શુશ્રુષાદિ આઠ ગુણ ક્રમસર આરાધ્ય છે. તેમાં પહેલી શુશ્રૂષા એટલે સૂત્રે કહેલું તત્ત્વ સાંભળવા માટે તીવ્ર આતુરતા જોઇએ. આતુરતાવાળો જ વસ્તુનો સારો ગ્રાહક બને છે. ૨. શ્રવણ=આતુરતાથી ગુરુ પાસે જઇ સૂત્રોક્ત તત્ત્વને દત્તચિત્તે સાંભળવું. સાંભળે જ નહિ, અથવા સાંભળતાં ચિત્ત બીજે હોય તે તત્ત્વ પામી શકે નહિ. ૩. ગ્રહણ=સાંભળેલા તત્ત્વને મનમાં પકડવું; અર્થાત્ ખાસ ચીવટ અને પ્રયત્નપૂર્વક, સાંભળેલી વસ્તુને સમજતા જવું. સમજી લીધા વિના તો મનમાં ધારીને લઇ પણ શું જશે ? ૪. ધારણા=સમજેલાને લક્ષ રાખી મનમાં યોજનાપૂર્વક ધારી રાખવું; જેથી પછી એના પર વિચારણા કરી શકાય. ૫. ઊહ=(વ્યાપ્તિ) ગુરુ પાસેથી સાંભળી સમજીને યાદ રાખેલી વસ્તુ પર તર્ક કરી બીજા અનુભવોમાં કે દૃષ્ટાંતોમાં 'એ વસ્તુ એમ જ લાગુ પડે છે, અર્થાત્ એ મુજબ જ બને

છે' એની ગવેષણા કરવી, ૬. અપોહ=(વ્યતિરેક) ચોથા ગુણમાં 'ધારી રાખેલી વસ્તુથી વિપરીતપણે નથી બનતું ને ?' એવી અનુભવ-દૃષ્ટાંતોમાં તપાસ કરવી. દા. ત. ધૂમાડો અગ્નિમાંથી જન્મે છે એમ સાંભળ્યું. એના પર 'ઊહા'થી વિચારાય કે ' બરાબર છે, રસોડું, પર્વત, યજ્ઞકુંડ વગેરેમાં એમજ દેખાય છે;' અને ' અપોહ'થી વિચારાય કે સરોવર વગેરેમાં અગ્નિ વિના ધૂમાડો ઊઠતો નથી દેખાતો. આ બે તર્કણા વિના પદાર્થનું સાંગોપાંગ સચોટ જ્ઞાન નહિ થાય. ૭. અર્થવિજ્ઞાન=ઊહાપોહ કરીને તે ધારેલા પદાર્થનો સાંગોપાંગ અસંદિગ્ધ બોધ કરવો. તે સિવાય તેમાંથી તત્ત્વનો નિષ્કર્ષ કાઢવો મુશ્કેલ. ૮. તત્ત્વજ્ઞાન= પદાર્થના વિશિષ્ટ બોધમાંથી તત્ત્વ-સિદ્ધાંત નિશ્ચિત કરી, એનો આગ્રહ સાથે પક્ષપાત રાખવો. बुद्धेः फलं तत्त्व-विचारणं च।

ટીકાકારે 'ધારણા' પછી 'વિજ્ઞાન' પહેલું લીધું, અને તે પછી 'ઈહા' ગુણ લીધો. ત્યાં એમ સમજવું કે ધારણા કરેલી છૂટક છૂટક વસ્તુઓના અંકોડા ગોઠવી પદાર્થોનું ક્રમબદ્ધ સાંગોપાંગ જ્ઞાન કરવું એ વિજ્ઞાન; જેથી પછી એના પર ઈહા એટલે અનુકૂળ વિચારણા થઇ શકે.

આ રીતે પદાર્થ અંગે તત્ત્વનિર્ણય કરવાનું એને સૂત્ર ભણતાં મળશે. તેથી સૂત્ર ભણતી વખતે, એણે બુદ્ધિના આઠ ગુણનો ઉપયોગ કરવો જ જોઇએ. એ રીતે તત્ત્વનો નિર્ણય થાય એ માટે એ તત્ત્વનો ભારે પક્ષપાત રાખી હવે તે સૂત્રને વિધિ જાળવીને ભણે.

(૨) તત્ત્વાભિનિવેશ :—પૂર્વે બીજા સૂત્રમાં વિતથ અભિનિવેશનો ત્યાગ કરવાનું કહ્યું છે, અહીં તત્ત્વનો અભિનિ-

વેશ રાખવાનું કહે છે. એથી સૂચિત થાય છે કે અતત્ત્વ, તુચ્છ વસ્તુ, અકિંચિત્કર વસ્તુ, ખાન-પાનાદિ અંગેના અભિનિવેશ યાને દુરાગ્રહ ખોટા છે. એની પકડ નહિ રાખવી. નહિતર ઉત્સૂત્ર-ઉન્માર્ગના ભયંકર પાપમાં ચડી જવાશે ! એવા અભિનિવેશથી બચવા તત્ત્વનો અભિનિવેશ, આગ્રહ, પકડ, મમત્વ એ સચોટ ઉપાય છે. કેમકે એ જો હશે તો મન કહેશે 'જગતમાં સાચું તો આ જ; સારભૂત આ જ. બાકી બધું અસત્ય છે, અસાર છે. **તત્ત્વ જ જીવનને સચેતન બનાવે છે, આત્માને પ્રજ્ઞતાને માર્ગે ચડાયે છે, મનને નિર્મળ કરે છે. અતત્ત્વથી તો જીવન જડ, આત્મા મુઢ, અને મન મેલું રહે છે.** તત્ત્વની બલિહારી છે. એમાં મતિ સાફ અને પ્રવૃત્તિ સન્માર્ગી બને છે. એ માટે તો તત્ત્વનો અભિનિવેશ જોઇએ જ. તત્ત્વની દૃઢ પકડ આગ્રહ નહિ હોય, ગાઢ મમત્વ નહિ હોય, તો (૧) 'ભાઇ ઠીક છે આ ય' એવી ઠીકાઠીક શ્રદ્ધાથી ચિત્ત અવસરે ચલિત થતાં વાર નહિ લાગે. (૨) અભિનિવેશ યાને દૃઢ મમત્વ નથી તેથી અવિધિ કરી નાખશે. (૩) વિષયરૂપી અતત્ત્વનાં આકર્ષણવશ, ભણાતા સૂત્રની વાતો હૃદયમાં જચશે નહિ, સ્થિર નહિ રહે, સામાન્યરૂપ લાગશે. (૪) એટલે પછી ગમે તેટલાં આગમ ભણે છતાં આત્મા કોરોધાકોર ! એમ (૫) બીજા પ્રસંગોમાં પણ તત્ત્વના આગ્રહ ન હોવાથી પ્રમાદ, સ્ખલના, મિથ્યા વસ્તુનાં આકર્ષણ વગેરે એમ જ ઊભા રહેશે. આનંદ કામદેવાદિ શ્રાવકો તત્ત્વના અભિનિવેશવાળા હતા તેથી દેવોથી પણ ચલિત થયા નહિ ! માર્ગને જરાય બાધ પહોંચાડ્યો નહિ. એમ સુવ્રતમુનિ, ધન્નો, શાલિભદ્ર, વગેરે મુનિઓ તત્ત્વના અભિનિવેશથી કઠોર

તપસ્યા, સંયમપાલન અને સૂત્ર-સ્વાધ્યાય આદિમાં અત્યન્ત દૃઢપણે પ્રગતિ કરતા રહ્યા.

(૩) **વિધિપરતા:**—તત્ત્વનો અભિનિવેશ હોવાથી વિધિ-તત્ત્વ પર પણ દૃઢ આગ્રહ હોય. તેથી એ વિધિ દૃઢપણે સાચવે. સૂત્રાધ્યયનની વિધિમાં તે તે સૂત્રને યોગ્ય કાળ, ગુર્વાદિના વિનય-બહુમાન, યોગોદ્વહન (નિયત તપસ્યા, વંદન, કાયોત્સર્ગ વગેરે વિધાન), ગુરુનો અનપલાપ, વગેરે જ્ઞાનાચારનાં પાલન સાથે, વાચના—માંડલીમાં યથાક્રમ સ્થાન, ગુરુનું આસનસ્થાપન, સ્થાપનાચાર્યસ્થાપન, વગેરે વિધિ સાચવી સૂત્ર, અર્થ અને સૂત્રાર્થનું અધ્યયન કરે.

(૪) **સૂત્રને પરમ મંત્ર સમજી ભણે.** અર્થાત્ કોઇ અપૂર્વ મહાન લાભદાયી શ્રેષ્ઠ મંત્રનો અભ્યાસ જેટલી એકાગ્રતાથી અને જે ભાવોલ્લાસભર્યા હૃદયથી થાય, તે રીતે સૂત્રને બીજા પાસેથી સાંભળવાનું અને સ્વયં ભણવાનું કરે. મંત્રની ઉપમા એટલા માટે, કે જેમ મંત્ર સર્પાદિના એક ભવનાશક ઝેરને કાઢી નાખે છે, તેમ **અનંતજ્ઞાનીએ ઉપદેશેલ સૂત્રો સર્વશ્રેષ્ઠ મંત્ર હોઇ, અનેક ભાવનાશક રાગદ્વેષરૂપી ઝેર કાઢી નાખે છે.** માટે સૂત્રાધ્યયન તેવા અતિઉચ્ચ એકાગ્રભાવ અને ઉંચા શુભ ભાવોલ્લાસપૂર્વક કરવું જોઇએ. નાના બાળ વજ્રકુમારે ઘોડિયામાં પડ્યા પડ્યા સાધ્વીજીથી ગોખાતા સૂત્ર પર એવું એકાગ્ર ધ્યાન રાખ્યું કે એ બાળને આગમો કંઠસ્થ થઇ ગયા ! બ્રાહ્મણ હરિભદ્ર સાધુ થઇ જિનાગમોને મંત્રવત્ ભણતાં પ્રખર શ્રદ્ધાળુ, ધુરંધર વિદ્વાન, અને ટંકશાળી શાસ્ત્રોના સમર્થ નિર્માતા બન્યા !

(૫) બદ્ધલક્ષ–બદ્ધલક્ષ્ય :– વળી સૂત્ર ભણે તે એમાં આવતા કર્તવ્યોનું લક્ષ રાખીને; અર્થાત્ જેમ જેમ સૂત્ર ભણતો જાય, તેમ તેમ એમાંથી 'આ આ મારે કર્તવ્ય છે,' એવો નિર્ણય કરતો જાય. કર્તવ્ય પ્રત્યે જો લક્ષ ન બાંધ્યું, તો (૧) બાલી વિદ્વત્તા અર્થે અધ્યયન થશે; યા (૨) ગતાનુગતિકપણે કે લક્ષ વિના થશે; કે (૩) હરિફાઇ માટે થશે; યા (૪) માનપાનાદિ અર્થે થવાનું. એમાં (૫) ચિત્તની અશુદ્ધિ પોષાઇ અનુષ્ઠેય-કર્તવ્ય સત્કૃત્યો તરફ દુર્લક્ષ–બેપરવાઇ–નિષ્ક્રિયતા રહેવાની. **જ્ઞાન તો પ્રવર્તક હોય તો ઉપયોગી; નહિતર તો ગધેડા-માથે ચંદનભાર જેવું નીવડે, અને પ્રવર્તક તો જ બને કે એમાં સત્કર્તવ્ય તરફ લક્ષ જાગતું હોય, બદ્ધલક્ષતા હોય.**

એમ બદ્ધ-લક્ષ્ય એટલે કે બદ્ધ લક્ષ્યવાળો યાને ધ્યેય-શુદ્ધિવાળો બનીને ભણે; પણ સૂત્રશ્રવણ અને સૂત્રપાઠની ક્રિયામાં ઉદ્દેશહીન સંમૂર્છિમ ક્રિયાવાળો (શૂન્ય મનસ્ક) અગર મલિન ઉદ્દેશવાળો ન બને. લક્ષ્ય આ કે, '(૧) મારે જિનાજ્ઞાપાલન કરવું છે; (૨) જિનવચનના પ્રકાશ મેળવવા છે; (૩) કુવિકલ્પ -દુર્ધ્યાન–અસત્પ્રવૃત્તિ આદિથી બચવા બોધ જોઇએ છે; (૪) કર્મનો ક્ષય કરવો છે; (૫) અસત્ મન-વચન-કાયયોગથી બચવા શ્રુતોપયોગમાં રમતા રહેવું છે !....' આવા લક્ષ્ય સાથે શાસ્ત્રાધ્યયન કરે. સાથે,

(૬) આશંસાથી રહિત હોય. એટલે કે આ લોકના માનપાનાદિની અથવા પરલોકના બળ, ઋદ્ધિ, વૈભવાદિની આશંસા સ્પૃહા સેવ્યા વિના, એક માત્ર 'આયત' એટલે કે મોક્ષનો જ અર્થી બનીને સૂત્ર ભણે, અને સૂત્રકથિતનુસાર કર્તવ્યનિષ્ઠ બને.

જ્ઞાન એ તો આત્મસંશોધક ઔષધ છે, રસાયણ છે, ત્યારે આશંસા એ કુપથ્ય છે, રોગ વધારે; મેલ છે, કચરો વધારે. જગતમાં જ્ઞાન વિના આત્માના કચરા કોણ સાફ કરે ? ત્યારે એ મળ્યા પછી પણ જો કચરા વધારાય તો એ કેવી મહાન મુર્ખાઈ થાય ? માટે આશંસા ત્યજવી.

વળી જગતની કોઇ પણ વાતની સ્પૃહાથી રહિત બનવામાં એ લાભ છે કે સૂત્ર ભણવામાં પછી જડ સ્વાર્થની દૃષ્ટિ નથી રહેતી. નહિતર તો, ' હું જલદી સારો વિદ્વાન તૈયાર થઇ જાઉં, પગભર (સ્વતંત્ર) થઇ જાઉં, બહાર નામ કાઢું, ' વગેરે લાલસા રહેવાથી આત્મહિત, સાચી ગુરુસેવા, અને ગુરુસમર્પણ ભૂલાય છે. ધાર્યું આવડે તો ગુમાન થાય છે, ઓછું આવડે તો દુર્ધ્યાન થાય છે. ગુરુની સગવડતાને બદલે પોતાની જ અનુકૂળતા જોવાનું બને છે. નિરાશંસ ભાવમાં એ કાંઇ પંચાતી રહેતી નથી. કેમકે વર્તમાન કે ભવિષ્ય માટે કોઇ લૌકિક ધોરણો જ ઘડી રાખ્યા નથી. સાથે, મોક્ષની તીવ્ર અભિલાષા જાગ્રત્ રહેવાથી સૂત્રાધ્યયન ખૂબ ઉલ્લાસ અને ધીખતા ઉદ્યમથી થાય છે; પણ એમ નહિ કે ' થશે ધીમે ધીમે; શી ઉતાવળ છે ?' ભવવાસ પર ભારે ખેદ છે, મોક્ષના શાશ્વત સુખ, સ્વાતન્ત્ર્ય અને તદ્દન વિશુદ્ધ આત્મસ્વરૂપની જ એક ભૂખ છે, ઉતાવળ છે, તેમજ જિનાગમ એ જ એક એનો ઉપાય દેખે છે, માટે આગમસૂત્રના અધ્યયનમાં લયલીન બને.

(૫) સમ્યક્ વિનિયોગ

સૂત્રઃ-સ તમવેઇ સવ્વહા, તઓ સમ્મં નિઉંજઇ । એઅં ધીરાણં સાસણં । અણ્હા અણિઓગો, અવિહિગહિઅમંતનાણં ॥

અર્થ :– સૂત્રને તે સર્વથા જાણે, ત્યારપછી એનો સમ્યક્ નિયોગ કરે. આ ધીર પુરુષોની આજ્ઞા છે. નહિતર (સમ્યક્ અધ્યયન દ્વારા પ્રાપ્ત જ્ઞાન વિના) અવિધિગૃહિત મંત્રના દૃષ્ટાંતથી નિયોગ થાય નહિ.

વિવેચન :–આ રીતે ભણી સૂત્રનો સર્વથા એટલે યથા-સ્થિતપણે બોધ મેળવે, અને વિધિપૂર્વક ભણેલા સૂત્રના બરા બોધથી સૂત્રનો સમ્યક્ પ્રકારે નિયોગ કરે. નિશ્ચિત યોગ, કે નિતરાં યોગ એ નિયોગ. તે ૪ પ્રકારે,–

'નિયોગ' એટલે (૧) યોક્કસ પ્રાપ્તિ, (૨) સદુપયોગ, (૩) અધિકાર, કે (૪) વિનિયોગ. દા. ત. (૧) આત્મામાં સૂત્રનો નિયોગ કર્યો, એટલે સમ્યક્ પ્રાપ્તિ કરી. (૨) સદુપ-યોગથી એ સૂત્રના અર્થને પોતાના વર્તનમાં ઉતારી ભણેલાનો સારો ઉપયોગ કર્યો કહેવાય (૩) પોતે વિધિસર એ ભણ્યો–સમજ્યો, તેથી સારી રીતે એનો અધિકાર પ્રાપ્ત કર્યો–એ પણ નિયોગ કર્યો કહેવાય. (૪) તેવી રીતે બીજાઓમાં પણ એ સૂત્રનો અર્થ ઉતરાવે એ પણ નિયોગ કર્યો કહેવાય. ધીર ગંભીર પુરુષોનું એ શાસન છે. એ શિક્ષાવચન છે, કે દીક્ષિત બનેલો એ પૂર્વે કહેલી વિધિ મુજબ સૂત્રને ભણે, તો સમ્યક્ રીતે એ સૂત્રનો નિયોગ કર્યો મનાય. નહિતર અવિધિથી જો અધ્યયન કર્યું, તો ત્યાં અવિધિએ લીધેલા મંત્રના દૃષ્ટાંત મુજબ નિયો-ગથી વિપરીત અનિયોગ થશે. અર્થાત્, અધ્યયનની મહેનત કરવા છતાં સૂત્ર સારી રીતે મેળવ્યું નહિ ગણાય, સદુપયોગ નહિ થાય, વાસ્તવ અધિકાર નહિ મળે, બીજામાં પણ યોગદાન નહિ નીપજે. જેમ કોઇ મંત્ર અવિધિથી લીધો હોય. તો મંત્રની

ગ્રહણપ્રાપ્તિને બદલે વસ્તુગત્યા અગ્રહણ યાને અપ્રાપ્તિ જ થાય. અથવા, કોઇ ગ્રહ વગેરેની પીડા ઊભી થવાથી મંત્ર વિપરીતતામાં પરિણમે, એય વસ્તુગત્યા મંત્રની પ્રાપ્તિને બદલે અપ્રાપ્તિ જ થઇ ગણાય. તે પ્રમાણે સૂત્ર પણ વિધિ ઉલ્લંઘીને લેવા ભણવામાં આવે, તો તેથી સૂત્રના નિયોગને બદલે વિપરીતાથી અનિયોગ થાય. મર્યાદા ઉત્થાપી લીધેલા માલની ન્યાયી પ્રાપ્તિ કે ન્યાયી અધિકાર ન ગણાય, એનો યોગ્ય ઉપયોગ ન બની શકે એ સ્વાભાવિક છે. સૂત્રનું વિધિપૂર્વક ગ્રહણ નહિ, એ જિનાગમની આરાધના જ નથી. અનારાધના છે.

(૬) અનારાધના-આરાધના-યુક્તને માર્ગદેશના.

સૂત્રઃ-અણારાહણાए न किंचि तदणारंभाओ धुवं । इत्थ मग्गदेसणाए दुक्खं, अवधीरणा, अप्पडिवत्ती । नेवमहीअमहीअं अवगमविरहेण ।

અર્થઃ-અનારાધનાથી કાંઇ નીપજે નહિ; કેમકે નિશ્ચિતરૂપે ત્યાં આરાધનાનો પ્રારંભ થયો નથી. અહીં માર્ગદેશનાથી (ઉત્કૃષ્ટ-મધ્યમ-જઘન્ય જીવો ક્રમશઃ) દુઃખ, અવગણના, અને અસ્વીકાર કરે છે, એ રીતે શીખેલું એ બોધના અભાવે (વસ્તુતઃ) શીખેલું જ નથી.

વિવેચન :—હવે જેને વિધિની પરવા નથી અને એમ જ સૂત્ર ભણે છે, એ ખરેખર આરાધના કરનારો ન ગણાય; તો એવાને કંઇ લાભ થાય ખરો ? એ અહીં બતાવે છે.

સૂત્રની એકાંતે અનારાધના (અવિધિ-અધ્યયન) માં પ્રવૃત થનારને કશું ઇષ્ટ કે અનિષ્ટ ફળ મળતું નથી. અહીં ઇષ્ટ

એટલે મોક્ષ અને અનિષ્ટ ફળ એટલે ઉન્માદાદિ. સદ્અનુષ્ઠાનનું ફળ મોક્ષ છે. પ્રતિજ્ઞાભંગાદિનું ફળ ઉન્માદાદિ છે. કહ્યું છે કે સાધુપણાનું સાચું ફળ મોક્ષ છે; મોક્ષ સિવાયનું ફળ એ ખેતીમાંથી પાકના બદલે ઘાસના ફળ જેવું છે. એ વસ્તુગત્યા ફળ જ નહિ ગણાય. વિધિ સહિત શ્રમણપણાનું ફળ મોક્ષ છે, તેથી ઉલ્ટું, લીધેલી પ્રતિજ્ઞાના ભંગઆદિનું, અર્થાત્ આરાધનાને બદલે ઘોર વિરાધનાનું ફળ ઉન્માદ વગેરે ઘણું ઘણું આવે; નહિ કે એકલો સમ્યક્ત્વનો નાશમાત્ર ! કેમકે એમાં થયેલા સંકિલષ્ટ ભાવ એના નિર્મળ ચિત્તનો નાશ કરે, કે પ્રતિજ્ઞાનો ભંગ કરનારને ઉન્માદ (ચિત્તભ્રમ, ગાંડપણ વગેરે) થઇ જાય, કોઇ દીર્ઘ કાળનો રોગ–વ્યાધિ મળે, અથવા કેવળી સર્વજ્ઞ ભગવાને ભાખેલા શુદ્ધ ધર્મથી ભ્રષ્ટ થવાનું મળે.

પ્ર૦–અનારાધના(અવિધિથી સાધના)નું કેમ કાંઇજ ફળ નહિ ?

ઉ૦–એટલા માટે, કે નિશ્ચિતપણે એટલે કે વસ્તુગત્યા તો, એણે આરાધનાનો પ્રારંભ (ઉદ્યમ) જ કર્યો કર્યો છે ? હોય તત્ત્વથી અનારાધના અને આરાધનાનું ફળ આવે, એ કેવી રીતે બને ? સામગ્રી જો આરાધના કરતાં જૂદી, તો આરાધનાની સામગ્રીનું ફળ ન જન્મે. નહિતર અતિપ્રસંગ આવે; દા. ત. સામગ્રી હોય વસ્ત્રની, સુતર, વણકર, શાળ વગેરે, અને કાર્ય જુદું નીપજે ઘડો, એવું કાં ન બને ? પણ એમ બનતું નથી. એમ આનારાધના થકી આરાધનાનું ફળ ન નીપજે.

પ્ર૦–સૂત્રાદિ માટે પરિશ્રમ કરવા છતાં, વિધિની ઉપેક્ષા કરીને એ અનારાધક બની રહ્યો છે, એ શી રીતે ઓળખાય ?

ઉ૦–અનારાધક એવો હોય છે કે જ્યારે એને ઉન્માર્ગથી જુદો પાડીને શુદ્ધ નિર્દોષ મોક્ષમાર્ગનો તાત્ત્વિક ઉપદેશ દેવામાં આવે, ને કહેવામાં આવે કે 'આ રીતે અમાર્ગ કહેવાય, આમ આમ ઉન્માર્ગ (માર્ગનું ઉલ્લંઘન) કહેવાય, માર્ગ તો આવો હોય,' ત્યારે એ સાંભળતાં એના મનને દુઃખ થશે; અથવા એની તરફ અવગણના કરશે; અથવા એને સ્વીકારશે નહિ.

સામાન્ય રીતે અનારાધકના ત્રણ પ્રકારઃ–(૧) પહેલો ભારે કર્મી જીવ, તેને શુદ્ધ માર્ગના ઉપદેશ વખતે, સિંહનાદથી મૃગલાં ત્રાસે, એમ ત્રાસ–ફફડાટ થશે. આવું આવું બંધન કેમ રાખ્યું હશે ? આવાં ઝીણાં ઝીણાં વિવિધ પ્રકારોનાં કેટલાં કષ્ટ ! એમ દુઃખ થશે. શ્રુતધર્મ સૂત્ર તો અમૃત છે, એ તો એકાંતે કલ્યાણકારી હોય. એમાં વળી અમુક વિધિ ન સાચવી એટલે શું કલ્યાણકારિતા મટી ગઇ ?'... ઇત્યાદિ ઇત્યાદિ એને દુઃખકર વિકલ્પો થશે. (૨) એવા જીવથી જરા કર્મલઘુ મધ્યમ જીવને એવું દુઃખ તો નહિ, પણ એવા વિધિમાર્ગના ઉપદેશની અવધીરણા અવગણના થશે; મન કહેશે 'ઠીક છે, શાસ્ત્ર તો આ વિધિ ને તે વિધિ કહે, આપણે તો કરતા હોઈએ તે કરો'....વગેરે (૩) ત્રીજો એથી પણ વિશેષ લઘુકર્મી અને ત્રણેમાં સૌથી ઓછો અયોગ્ય જીવ માર્ગદેશનાની અવધીરણા ય નહિ કરે, પરંતુ એમ તો સ્વીકાર પણ નહિ કરે કે 'આ વિધિમાર્ગ બરાબર છે, જરૂરી છે.'

આ ત્રણે પ્રકારના જીવની સૂત્રાધ્યયનાદિ પ્રવૃત્તિ આરાધનારૂપ નથી અનારાધના છે; કેમકે વિધિમાર્ગનો સ્વીકાર જ નથી, પછી પાલનની શી વાત ? એવો જીવ સૂત્ર ભણ્યો એ વસ્તુ-

ગત્યા ભણ્યો જ નહિ ગણાય; કેમકે એને એથી સમ્યગ્ બોધ થતો નથી. એ તો પૂર્વે કહેલ સમલેષ્ટુ-કાંચન દૃષ્ટિ, ગુરુપ્રતિબદ્ધતા, ભૂતાર્થદર્શિતા, શુશ્રૂષાદિ ૮ ગુણ, તત્ત્વાગ્રહ, નિરાશંસભાવ, મોક્ષૈક-કાંક્ષા વગેરે સાચવીને મેળવેલું જ્ઞાન એ જ સાચા જ્ઞાનરૂપે પરિણમે; જ્ઞાન સાથે એ સમદૃષ્ટિ વગેરે ગુણોનો અજવાસ રહે. એ ગુણપ્રકાશ વિના તો એકલા જ્ઞાનથી આત્મામાં અજવાળું જ નહિ. પછી એવું જ્ઞાન પ્રકાશરૂપ સમ્યગ્બોધરુપ કેવી રીતે કહી શકાય ? એ બધું ઉવેખીને ગમે તેટલાં સૂત્ર ભણી કાઢ્યા, પંડિતાઈ મેળવી લીધી તેથી શું ? અધ્યાત્મ વિનાનું પાંડિત્ય તો સંસારની વૃદ્ધિ માટે થાય છે. એમજ વિધિ વિના અને માર્ગની ઉપેક્ષા કરી કરાતું સૂત્રનું ભણતર અનારાધનામાં જાય છે. વજ્રસ્વામી પારણામાં સુતાં સુતાં ૧૧ અંગ ભણેલાં, છતાં ગુરુએ એમને અનારાધક ન બને એ માટે યોગોદ્વહનાદિ વિધિમાર્ગ સાથે ફરીથી ભણાવ્યા.

સૂત્રઃ–ન એસા મગામિણો, વિરાહણા અણત્થમુહા અત્થહેઊ, તસ્સારંભાઓ ધુવં । ઇત્થ મગ્ગદેસણાએ અણત્થનિવેસો પડિવત્તિમિત્તં, કિરિયારંભો । એવં પિ અહીઅં 'અહીઅં' અવગમલેસજોગઓ ।

અર્થઃ–માર્ગગામીને આ અનારાધના નથી હોતી કે જેમાં સૂત્રવિરાધના અનર્થમુખી હોય (કિન્તુ એ તો પરંપરાએ મોટા દોષથી બચવાની અપેક્ષાએ) અર્થ હેતુ છે, મોક્ષનું અંગ છે; કેમકે એને નિશ્ચિતપણે આરાધનાનો પ્રારંભ છે. અહીં માર્ગદેશના અનાગ્રહ, સ્વીકારમાત્ર કે ક્રિયાનો આરંભ કરાવે છે. એમ પણ ભણ્યું એ ભણ્યું છે, કેમકે અંશે બોધ થાય છે.

વિવેચનઃ–હવે જે આત્મા માર્ગગામી છે, શાસ્ત્રોક્ત

વિધિમાર્ગનું દુઃખ, ઉપેક્ષા કે અસ્વીકાર નથી કરતા, માર્ગની શ્રદ્ધા રાખી પ્રવૃત્તિ કરનાર છે; એનાથી કદાચિત્ તીવ્ર શ્રદ્ધાબળ, વીર્યોલ્લાસ, અને સચોટ ચિત્તોપયોગ આદિમાં ખામીથી વિધિમાં કયાંક ચૂકાઇ જવાય, તો પણ એને એકાન્તે અનારાધના નથી; કેમકે માર્ગશ્રદ્ધાથી એનામાં સમ્યક્ત્વ છે, અને સમ્યક્ત્વાદિ હોય ત્યાં સર્વદા સત્ ક્રિયા સદનુષ્ઠાન હોય; અસદનુષ્ઠાનરૂપ અનારાધના તે માર્ગાનુસારીમાં ન હોય. કેમકે આ ઉન્માદાદિ અનર્થ એ તો બહુ મોટા દોષને લઇને બને છે. માર્ગાનુસારીમાં એવો દોષ નથી. તેથી જો કદાચ વિધિની કોક સ્ખલનારૂપ વિરાધના એનામાં હોય; તોય પરંપરાએ અર્થનો હેતુ એટલે કે મોક્ષનું અંગ છે; કેમકે એણે માર્ગારાધનાથી વસ્તુગત્યા તો મોક્ષગમનનો આરંભ કરી દીધો છે. માર્ગાનુસારિતાના યોગે વિરાધનાવાળાનો પણ એને સાધવાનો પુરુષાર્થ એ મોક્ષની સન્મુખ ગમન છે; જેમ, કાંટાવાળા, કે તાપ સહિત, યા મુંઝવણે કે ભ્રાન્તિ સહિત પણ સન્માર્ગે પ્રયાણ કરનારો ઇષ્ટસ્થાનની તરફજ જઇ રહ્યો છે. કહ્યું પણ છે કે માર્ગમાં કાંટા હોય, પોતાને તાવ હોય, યા મુંઝવણ કે ભ્રમણા હોય તેથી જરા ધીમે ચલાતું હોય, પણ એ માર્ગ સીધો માર્ગ હોય તો એવું પણ ચાલવું એ ફલવાન બને છે. તેવી રીતે, મુનિની માર્ગને અનુસરતી પ્રવૃત્તિ સ્ખલનાવાળી હોય, તોય તે ઇષ્ટ મોક્ષફળસાધક જ છે. માર્ગાનુસારીની જ પ્રવૃત્તિની સડકે મોક્ષ સ્ટેશન આવે છે.

વિરાધક માર્ગાનુસારીના ૩ પ્રકાર:–વિરાધના થઇ જતી હોય છતાં માર્ગગામી હોય એમાં ત્રણ પ્રકાર છે. (૧) પહેલો જે સાધક વિધિની વિરાધના કરતો હશે, એને માર્ગશ્રદ્ધા હોવાથી

માર્ગની તાત્ત્વિક દેશના સાંભળતાં પેલા એકાન્તે અનારાધકની જેમ દુઃખ, અવધીરણા, કે અસ્વીકાર નહિ થાય. અલબત્ હેય–ઉપાદેયની સામાન્ય શ્રદ્ધા તો કરશે, છતાં પણ એના પર એને અભિનિવેશ નહિ થવાનો; માર્ગરૂપે વર્ણવાતા વિધિનિષેધ પર માન ખરું, પરંતુ એજ ખરેખર મુખ્ય છે, સૂત્ર આરાધનાના કષ્ટ કરતાંય એની વધુ કિંમત, એવો વિધિમાર્ગનો આગ્રહ, પક્ષપાત એ નહિ સેવે. એનું કારણ હજી તેવા પ્રકારની એને અમૂઢ દશા નથી. મતિમૂઢતા છે; જેમ અંધ કે બધિર નર સમલે-વલની જગા યા સ્પષ્ટ સમભાવના શબ્દ પર સ્ખલના પામે; અને મૂંગો ગુંગણો નર સરળ શબ્દ બોલતાં પણ અચકાય. એમ આ મૂઢતાથી માર્ગ–આગ્રહના અભાવે સ્ખલના વિરાધના કરે છે. (૨) બીજો એનાથી જો ઓછો વિરાધક હશે, તો એવો પક્ષપાત રાખશે ખરો, પણ માત્ર સ્વીકાર અને પક્ષપાત કરીને એ બેસી રહેશે, કિન્તુ ઉત્સાહ–વીર્યના અભાવે અમલમાં નહિ ઉતારે. (૩) ત્રીજો એથી પણ ઓછો, એટલે કે બહુ ઓછો વિરાધક, એ તો સ્વીકાર ઉપરાંત વર્તનમાં ય મૂકશે ! છતાં પ્રમાદ-છદ્મસ્થતાદિ દોષે કરીને કયાંક કયાંક વિરાધના એનાથી થતી હશે; કિન્તુ એ મોટી નહિ હોય.

આમ વિરાધનાથી યુક્ત પણ માર્ગાનુસારીએ ભણેલું સૂત્ર એ પરમાર્થથી ભણેલું જ છે. કેમકે, એથી એને થોડો પણ સમ્યગ્બોધ થાય છે. વિરાધના ન હોત તો વિપુલ સમ્યગ્બોધ થાત. બોધની આ સમ્યક્તાનો આધાર આત્માને એ બોધ પરિણમવા ઉપર છે; અર્થાત્ આત્મા બોધને અનુસારે મન,, વચન, કાયાથી કેવો પ્રવર્તે છે એના પર છે, નહિ કે માત્ર પંડિતાઇ

પર. અલબત હવે એ પરિણમનમાં માર્ગવિરાધના સ્ખલના પહોંચાડે છે. પરંતુ જીવ માર્ગાનુસારી હોવાથી, એની વિરાધના છતાં, સૂત્રાધ્યયનથી એને ભલે અલ્પ પણ સમ્યગ્બોધ થાય છે. તેથીજ તે વાસ્તવિક સૂત્ર ભણ્યો કહેવાય.

૭ સાપાય-નિરપાય સાધક બાળ-રક્ષક-પ્રવચનમાતા

સૂત્ર-અયં સબીઓ નિયમેણ । મગ્ગગામિણો ખુ એસા અવાય-બહુલસ્સ । નિરવાએ જહોદિએ સુત્તુત્તકારી હવઇ પવયણમાઇસંગએ પંચસમિએ-તિગુત્તે । અણત્થપરે એઅચ્ચાએ અવિઅત્તસ્સ સિસુજણણી-ચાયનાણ । વિઅત્તે ઇત્થ કેવલી એઅફલભૂએ । સમ્મમેઅં વિઆણઇ દુવિહાએ પરિણ્ણાએ ।

અર્થ:—આ (સાધક) નિયમા (સમ્યગ્દર્શનાદિ) બીજવાળો હોય છે. માર્ગગામીને 'અપાય' ક્લિષ્ટ કર્મ બહુ ઉદયમાં હોય તો આ વિરાધના થાય છે. તે માર્ગગામી અપાયરહિત હોય તો એ શાસ્ત્રોક્ત (વિધિ) કારી હોય છે. એ પ્રવચનમાતાથી સંપન્ન (અર્થાત) પાંચ સમિતિ ત્રણ ગુપ્તિવાળો હોય છે. બાળને આનો ત્યાગ અનર્થકારી હોય છે. એમાં દૃષ્ટાંત માતાનો ત્યાગ કરનાર બાળક છે. અહીં અ-બાળ કેવળજ્ઞાની છે, જે આ (સમિતિ-ગુપ્તિયુક્ત ચારિત્ર) નું ફળ છે. (સાધુ) બે પ્રકારની પરિજ્ઞાથી આ(પ્રવચનમાતા) ને જાણે, (સમજે અને આદરે).

વિવેચન :—માર્ગના આ આરાધકને સ્ખલના-વિરાધના થઈ જવા છતાં એ મોક્ષફળદાયી (સમ્યગ્દર્શનાદિ) બીજને અવશ્ય ધારણ કરે છે. શું એની વિરાધના મોક્ષમાર્ગપ્રયાણને બાધ નથી કરતી? ના, કેમકે એ બીજવાળો હોઈ માર્ગનો અનુસરનારો

છે. પેલા અનારાધકને તેા માર્ગદેશના સાંભળતાં જ ત્રાસ આદિ થાય છે ! તેથી એને માર્ગાનુસરણ જ નથી. સમ્યગ્દર્શનાદિ બીજ જ નથી. આને એ છે તેથી આને મેાક્ષપ્રયાણ બાધિત નહિ. માર્ગગામીને જ આવી અ-બાધક વિરાધના હેાય, કેમકે એણે બીજ પ્રાપ્ત કર્યું છે.

પ્ર૦-તેા શું સામાન્યથી બધા માર્ગગામીને આવી વિરાધના થયા કરતી હશે ?

ઉ૦-ના, **માર્ગગામી બે જાતના હેાય છે,-૧ અપાય-વાળા, સાપાય, અને ૨. નિરપાય, અપાયરહિત,** અપાય એટલે બહુ ક્લિષ્ટ મેાહનીય-અંતરાય આદિ કર્મના ઉદય જે કર્મનિરુપક્રમ હેાય, અર્થાત્ તેાડવાનેા પુરુષાર્થ છતાં તૂટે એવા ન હેાય, પણ પેાતાનેા ભાવ ભજવે જ અને વિરાધના કરાવે, તેવાં કર્મના ભેાગવટા એ 'અપાય.' એમાં વિરાધના-સ્ખલના થઈ જાય છે. બાકી જેને અ-નિરુપક્રમ અર્થાત્ સેાપક્રમ કર્મ છે, તેને તેા એ કર્મ પુરુષાર્થનેા ધક્કેા લાગતાં તૂટી જાય એવાં છે, એનેા ક્ષયેાપશમ થઈ જાય છે, વિપાકેાદય રહેતેા નથી. એ આત્મા નિરપાય કહેવાય. એવેા માર્ગગામી આત્મા વિરાધના ન કરતાં બરાબર શાસ્ત્રેાક્ત માર્ગનું પાલન કરે છે, વિધિ-વિધાન બકાબર સાચવે છે. પણ એમાં પ્રમાદી શિથિલ નથી બનતેા.

આ બંને ય સમ્યગ્દર્શનાદિ બીજવાળા હેાય છે, તેથી જો કે બંનેનેા પુરષાર્થ તેા માર્ગપાલન માટેનેા; એમાં દેાષ ન લાગે, ઉન્માર્ગસેવન ન થાય એ માટેનેા; પરંતુ જેને નિરુપક્રમ= અતૂટ જોરદાર મેાહનીય-અંતરાય આદિ કર્મ હેાય એ બિચારેા કરે શું ? એવાં કર્મનેા ઉદય ભ્રાન્તિ, રાગ, શૈથિલ્ય વગેરે કરાવી

વિરાધના આચરાવી દે છે. પણ સોપક્રમ કર્મવાળાનો પુરુષાર્થ એ કર્મનાવિપાકોદયને અટકાવી ક્ષયોપશય પમાડી દે છે, તેથી વિરાધના નથી થતી. આ સૂચવે છે કે સમ્યગ્દર્શનાદિ બીજ પ્રાપ્ત હોય એનો દોષથી બચવા પુરુષાર્થ તો હોય જ, ઉપેક્ષા ન હોય. નહિતર ઉપેક્ષા-બેપરવાઈમાં તો બીજ જ પ્રાપ્ત શાનું ?

આ પ્રમાણે દીક્ષા લઇ સમ્યક્‌ક્રિયામાં જોડાયેલો આત્મા વિકસતા શુદ્ધભાવ અને મહાસત્વના પ્રભાવે વિપર્યાસ ન પામતો, સમદૃષ્ટિ, ગુરુપ્રતિબદ્ધ, ગુરુકુળસેવી, તત્ત્વદર્શી, શિક્ષારક્ત, નિરાશંસ, મંત્રવત્ સૂત્ર-અધ્યેતા, કિલષ્ટ કર્મના અભાવે અવિરાધક, અને શાસ્ત્રોક્ત આદેશ બરાબર પાળનાર એ કેવો હોય ? તો કે અષ્ટ પ્રવચનમાતાનો સમ્યક્‌પાલક હોય. 'પ્રવચન' એટલે શ્રી સર્વજ્ઞ ભગવાનનું ચારિત્રદેશક વચન (આજ્ઞા). એમજ પ્રવચન એટલે આજ્ઞાએ ફરમાવેલું ચારિત્ર, એ બાળ જેવું છે. એને સાચવનાર માતા જોઇએ, તે પાંચ સમિતિ અને ત્રણ ગુપ્તિ. એ આઠ પ્રવચનની માતા કહેવાય છે. એ પાંચ સમિતિએ સમિત, અને ત્રણ ગુપ્તિએ ગુપ્ત હોય. સમિતિ-ગુપ્તિનું ખૂબ ચોકસાઇથી-ચીવટથી પાલન કરે.

સમિતિ એટલે સમ્યગ્-ઉપયોગ અને મર્યાદાવાળી પ્રવૃત્તિ. આત્માનો એમાં દોષ ન લાગવા દેવાની સાવધાની (જાગૃતિ) હોય, અને પ્રવૃત્તિ મર્યાદાવાળી હોય. **ગુપ્તિ** એટલે ગોપન, નિવર્તન. શાસ્ત્રે સમિતિને પ્રવૃત્તિરૂપ અને ગુપ્તિને પ્રવૃત્તિ-નિવૃત્તિ ઊભય સ્વરૂપ કહી છે. ગુપ્તિમાં જેમ અશુભ થકી અને અનાવશ્યક થકી પાછા હટવાનું છે, તેમ શુભ અને આવશ્યકમાં પ્રવૃત્ત પણ થવાનું છે.

૫ સમિતિઃ-(૧) **ઇર્યાસમિતિ**,-સંયમયોગાર્થે જ્યાં ચાલવું પડે, ત્યાં માત્ર જીવરક્ષાનો ઉપયોગ (લક્ષ) રાખી ચાલે તે. (૨) **ભાષાસમિતિ**—બોલે તેમાં સાવદ્યતા, સ્વપરને અહિતકારિતા, જૂઠ વગેરે ન આવે, એનું ધ્યાન રાખે તે. (૩) **એષણા સમિતિ**–ગોચરી (ભ્રમરવત્ ભિક્ષાચર્યા)માં જીવહિંસાદિ દોષ ટાળવા ગવેષણા કરે તે. દોષમાં ઉદ્ગમના ૧૬, ઉત્પાદનના ૧૬, એષણાના ૧૦,-એમ ૪૨ દોષ ટાળી ભિક્ષા લે; અને સંયોજનાદિ પાંચ દોષ ટાળી ભિક્ષા વાપરે તે. (૪) **આદાન-ભંડ-માત્ર-નિક્ષેપણાસમિતિ**-સંયમના ઉપકરણ (સાધન) લેતાં મૂકતાં જીવરક્ષાર્થે પડિલેહવાનો (દૃષ્ટિથી બરાબર જોવાનો) અને રજોહરણાદિથી પ્રમાર્જવાનો ઉપયોગ રાખી વર્તે તે. (૫) **પારિષ્ઠાપનિકા સમિતિ**–નિર્જીવ નિર્દોષ ભૂમિ જોઇને જ મલમૂત્રાદિ તજે તે.

૩ ગુપ્તિઃ-(૧) **મનોગુપ્તિ**–એ મન પર અંકુશ છે. અશુભ અને બિનજરૂરી એવી શુભ પણ વિચારણા રોકી, આવશ્યક શુભ વિચારણામાં જ મનને પરોવી રાખવું તે. એવું (૨-૩) વચન અને કાયાને અશુભમાં જતી રોકી શુભમાં રોકી રાખવી તે વચનગુપ્તિ ને કાયગુપ્તિ.

સમિતિ-ગુપ્તિના આ દૃષ્ટાંતો :- (૧) એક મુનિની ઇર્યાસમિતિની પરીક્ષાર્થે દેવે એમના માર્ગમાં બહુ દેડકીઓ દેખાડી. મુનિ બહુજ આસ્તેથી ડગલું ડગલું ભરે છે. ત્યાં સામેથી હાથી દોડી આવતો દેખાડ્યો ! તો પણ પ્રાણની પરવા કર્યા વિના દેડકી ન મરે એની કાળજીથી જ ડગલું ભરે છે. એમાંય મુશ્કેલી

દેખી ત્યારે મુનિ કાઉસગ્ગધ્યાને ઊભા રહી ગયા. દેવ પ્રસન્ન થઇ નમી પડ્યો. (૨) ભાષા સમિતિ અંગે મહાનિશીથ સૂત્રમાં રુકમીની કથામાં આવે છે કે મુનિને એક વાર બોલવામાં સમિતિભંગ થયો. તેથી એની સજારૂપે એમણે જીવનભરનું મૌન રાખ્યું, એના ફળરૂપે ભવાંતરે એ રાજપુત્ર સુલભબોધિ, બાળપણાથી પ્રભાવક બ્રહ્મચર્યવાળા, અને ગૃહસ્થપણે અવધિજ્ઞાની થયા ! (૩) કૃષ્ણપુત્ર ઢંઢણ અણગારને અભિગ્રહ હતો કે સ્વલબ્ધિની ભિક્ષા મળે તો જ ભિક્ષા લેવી હવે અંતરાયકર્મ ઉદયમાં આવવાથી જ્યાં ને ત્યાં બાપની કે ગુરુની ઓળખાણ આગળ આવી ! છ માસ સુધી ભિક્ષા ન મળી. અંતે કૃષ્ણે રસ્તામાં એમને વાંદ્યા પછી મળેલ મોદક માટે નેમનાથ પ્રભુએ કૃષ્ણની ઓળખના કહ્યા, તેથી જરાય મન બગાડ્યા વિના દોષયુક્ત તરીકે પરઠવવા, વનમાં મૂકી દેવા, ચાલ્યા. ત્યાં પરઠવતાં ભાવના વધી ગઇ કેવળજ્ઞાની બની ગયા ! (૪) વલ્કલ ચીરી રાજતાપસપુત્ર, એ ભાઇ રાજા પ્રસન્નચંદ્રથી લડી જવાયેલા કાલાન્તરે પાછા આવ્યા; ઝુપડીમાંના પૂર્વે મૂકેલા ભાંડને પ્રમાર્જી રહ્યા છે, ત્યાં મનોમંથનથી જાતિસ્મરણ જ્ઞાન થયું. પૂર્વભવનાં ચારિત્રની સમિતિ નિહાળી ભાવનામાં ચડતાં કેવલજ્ઞાન પામ્યા !-(૫) ધર્મરુચિ અણગાર કડવી તુંબડીના શાકનું ટીપું પરઠવતાં એમાં ગંધથી કીડી બેંચાઇ આવી મરતી દેખી; તેથી ન પરઠવતાં બધું પેટમાં પધરાવી દીધું ! ઝેર ચડતાં શુભ ભાવનામાં મરી અનુત્તર વિમાનમાં ગયા !૦(૬) કુમારપાળ મહારાજા દર ચોમાસે બ્રહ્મચર્ય ધારી મનથી પણ ભંગ થાય તો ઉપવાસનો અભિગ્રહ રાખતા. આ મન પર અંકુશ એ મનોગુપ્તિ. ૦(૭) મેતારજ મહામુનિ માસક્ષ-

મણના પારણે સોનીને ત્યાં વહોરી પાછા વળતાં જુએ છે કે ક્રૌંચ પક્ષી સોનાના જવલા ચણી ઝાડ પર બેઠું. અજાણ સોની અહાર આવી પૂછે છે 'જવલાં કયાં ?' મુનિ બોલવામાં પક્ષીની હિંસા જોઈ મૌન રહ્યા, વચનગુપ્તિ પાળી. સોનીએ મુનિને તડકે માથે વાધર બાંધી ઊભા રાખ્યા. મુનિ ભાવનામાં કર્મ ખપાવી મોક્ષે ગયા ! ૦(૮) ધ્યાનસ્થ ગજસુકુમાળ મુનિના માથે સોમિલ સસરાએ માટીની પાળ બાંધી માંહી અંગારા ભર્યા. મુનિ 'રખે હાલું તો અંગારો નીચે પડી જીવ મારે !' તેથી સ્થિર ઊભા રહ્યા. કાયગુપ્તિ સાથે મનોગુપ્તિ વચનગુપ્તિ રાખી કર્મ ખપાવી મોક્ષ પામ્યા !

આ સમિતિ-ગુપ્તિ અનાદિકાળના હિંસા અને પ્રમાદના અભ્યાસી આત્માને હવે સૂક્ષ્મ જીવનો પણ મહા દયાળુ બનાવે છે, અને પોતાનામાં અપ્રમાદના શુભ ઉપયોગને જાગ્રત્ રાખે છે. એ શુભ ઉપયોગમાં સહજ શુભ ભાવને પોષી પુણ્યથી, અને શુભ ધ્યાનને પોષી વિપુલ સકામ નિર્જરાથી, આત્માને પુષ્ટ અને સમૃદ્ધ કરે છે. જગતને નિયંત્રિત કરવા સમર્થ છતાં પોતાના આત્માને જ નિયંત્રિત કરવા દેવ પણ સમર્થ નથી. તેવો પુરુષ વિશ્વમાં કોઈ વિરલ જ જડે. સમિતિ-ગુપ્તિ આ આત્મનિયંત્રણ કરવાનું મહાન કલ્યાણ-સામર્થ્ય બક્ષે છે. એથી અજ્ઞાન એવા માષતુષ મુનિ જેવા પણ સર્વજ્ઞ બની મોક્ષે સધાવે છે. ' અહો ! કેવી એ સમિતિગુપ્તિની કલ્પવેલડી ! જીવ ! બીજું ન આવડે તો કાંઈ નહિ, આ સમિતિગુપ્તિનો નિષ્ણાત (Expert) બનજે,' એમ મનને પ્રોત્સાહિત રખાય.

ભાવની પકવાપકવતા : બાળ-પુખ્ત ચારિત્ર :— મુનિ સમજે છે કે જેમ માતાના ત્યાગે બચ્ચું વિનાશ પામે, એ દૃષ્ટાંતે આ પ્રવચનમાતાનો ત્યાગ એ ચારિત્રરૂપી બાળકના પ્રાણનું ક્ષરણ-ક્ષય-કારી થવાથી અનર્થમાં પરિણમશે. ભાવની વિચારણાએ છદ્મસ્થ યાને અ-વીતરાગના ચારિત્ર-ભાવ એ બાળ ચારિત્ર છે, અને સર્વજ્ઞનું ચારિત્ર એ જ પુખ્ત ઉંમરનું છે. એ પ્રવચનમાતાના નિરંતર સહયોગનું ફળ છે. કેમકે પ્રવચન-માતાના પ્રાણવત્ પાલનથી જ સમ્યગ્ રીતે ઉછરી બાળ-ચારિત્રના ભાવ એ કેવળી-ચારિત્રના ભાવની પરાકાષ્ઠામાં પરિણત થાય છે. (બચ્ચું મોટું-પકવવયનું થાય એ દ્રવ્ય પરિણતિથી.) એટલે, એ અબાળ ચારિત્ર ન આવે ત્યાં સુધીના અવ્યક્ત-અપક્વ વયના ચારિત્રબાળને પ્રવચનમાતા વિના ન જ ચાલે. ક્ષાયોપશમિક ચારિત્રને સત્તામાં રહેલા ચારિત્રમોહનીય કર્મથી આવરાવાનો ભય છે; ત્યારે પ્રવચનમાતાના પાલનમાં મનનો સતત ઉપયોગ એ ભયની સામે જબરદસ્ત સંરક્ષણ આપે છે. વીતરાગ સર્વજ્ઞને સકલ મોહના અત્યંત ક્ષયથી નીપજેલા ક્ષાયિક ચારિત્રને કદી આવરાવાનો ભય નથી. પણ તે ન થાય ત્યાં સુધી બાળચારિત્રને માતા સમિતિગુપ્તિ જોઈએ જ. એના સતત ઉપયોગથી આત્મા કષાયો અને પ્રમાદથી મુક્ત થતો આવે છે.

દ્વિવિધ પરિજ્ઞા:—સાધુ આ બધું જે જાણે છે, તે દ્વિવિધ પરિજ્ઞાથી; તેમાં એક **જ્ઞપરિજ્ઞા**, બીજી **પ્રત્યાખ્યાન** પરિજ્ઞા. અષ્ટ પ્રવચનમાતાનું સ્વરૂપ, ઉપયોગિતા, આવશ્યકતા, મોક્ષ-ફલકતા,-ઇત્યાદિનું સમ્યક્ શ્રદ્ધાપૂર્વક શિક્ષાથકી **જ્ઞાન** કર્યું તે **જ્ઞપરિજ્ઞા**. એ જ્ઞાનને અનુસરતી સમિતિગુપ્તિના આચરણની

ક્રિયા તે બીજી પ્રત્યાખ્યાન પરિજ્ઞા. આનાથી તદ્દન ભિન્ન સંસારની વાતોનું સચોટ જ્ઞાન અને ક્રિયા જીવને કયાં સુલભ નથી? પૂર્વના અનંતાનંત ભવોમાં કયા એક પણ ભવમાં જીવ એને ભૂલ્યો છે? એથી તદ્દભવમાં પાપમય જીવન આધિ-વ્યાધિ-ઉપાધિ-તૃષ્ણા અને અતૃપ્તિની પીડાઓ, તથા પછી ભવની પરંપરા સિવાય બીજું શું મળ્યું છે? પણ હવે જો આ બે પરિજ્ઞાથી સમિતિગુપ્તિ આત્મસાત્ થઇ જાય, તો આ લોકમાં પરમ સ્વસ્થતા, અને પછી ભવનો અંત થઇ જાય. કેવો સુંદર દુર્લભ યોગ!

૮. આશ્વાસદ્વીપ-પ્રકાશદીપ

સૂત્રઃ-તહા આસાસ-પયાસદીવં સંદીણાથિરાઇભેઅં અસંદીણ-થિરત્થમુજ્જમઇ ।

અર્થઃ-તથા આશ્વાસદ્વીપ-પ્રકાશદીપ ચળ અને અસ્થિરાદિ પ્રકારના હોય તેને કાયમી અને સ્થિર બનાવવા મથે.

વિવેચનઃ-હવે ચારિત્રી સમજે છે કે આ લોકમાં સમ્યક્ ચારિત્ર અને જ્ઞાન કેવી લોકોત્તર વસ્તુ છે! એ **આશ્વાસ પ્રકાશ દીવ છે. 'દીવ'**ના બે અર્થ. ૧. દ્વીપ અને ૨. દીપ. **ચારિત્ર એ આશ્વાસ-દ્વીપ છે,** અને **જ્ઞાન એ પ્રકાશ-દીપ છે.** ભવસમુદ્રમાં કષાય અને અવિરતિના કારમા વિકારોમાં તણાઇ ડૂબી રહેલા જીવને ચારિત્ર એ દ્વીપની માફક આશ્વાસન આપે છે. સમુદ્રજળની જેમ અવિરતિ અને કષાયોના વિકારો આત્માને આકુલ-વ્યાકુલ કરી ગુંગળાવી બેભાન કરી નાંખે છે, ત્યાં ચારિત્ર એ વિકારોની વિરતિ (શાંતિ) કરી મહાન સુખ અને સ્વસ્થતા આપે છે; ત્યારે જ્ઞાન એ એકાંત દુઃખથી વ્યાપ્ત

એવા મોહના અર્થાત્ મિથ્યાત્વ અને કુમતિના અંધકારને હટાવવા દીવાની જેમ પ્રકાશ આપે છે.

એ દીપ ન મળે તો એ વિકારોમાં પીડાઇ સડી મરવાનું થાય; અને એ દીવો ન મળે તો આત્મઘરમાં સર્વનિધાન હોવા છતાં અજ્ઞાનના અંધારામાં કાંઇ પણ દેખ્યા વિના કુટાઈ મરવાનું થાય.

કોઇ ઘરમાં રત્નની પેટી હોય, મેવા પકવાન્ન અને અમૃતપાને ભરેલા ભોજન હોય, પરંતુ જો ઘરમાં અંધકાર અંધકાર છે, પ્રકાશ નથી, તો એ ન દેખાવાથી લેવાનું તો મુશ્કેલ, પણ ઉલ્ટું ઘરમાં અંધારે વચમાં થાંભલા વગેરે સાથે અથડાયા કુટાયા કરવાનું થાય. ત્યારે જો પ્રકાશ હોય, તો તુરતજ એનો ગ્રહણ અને ઉપભોગ થઇ શકે. તે પ્રમાણે અંધકારમય સંસારમાં જ્ઞાન જો ભાવપ્રકાશમય દીવો છે.

ઉદાયન રાજા પ્રભાવતી રાણી પર અત્યંત મુગ્ધ હતા; રાણી જૈનમંદિરમાં નૃત્ય કરતી પ્રભુની ભક્તિ અર્થે; ત્યારે રાજા ત્યાં વીણા વગાડતો રાણીની પ્રસન્નતા માટે! એવા વિષયાદિ વિકારોવાળા પણ રાજાએ, પ્રભાવતી ચારિત્ર પાળી દેવ થયેલ એનાથી પ્રતિબોધ પામી, શ્રી મહાવીર પ્રભુ પાસે ચારિત્રરૂપી દીપનું આલંબન કર્યું, તો વિકારોનો વિધ્વંસ કરી ક્ષાયિક ચારિત્રે ચડી કેવળજ્ઞાન અને મોક્ષ પામ્યા.

વાદી સિદ્ધસેન બ્રાહ્મણ ધુરંધર વિદ્વાન છતાં સર્વજ્ઞોક્ત તત્ત્વનું જ્ઞાન નહિ પામેલા, તે મિથ્યાજ્ઞાન-અભિમાનના-અંધકારમાં અથડાતા હતા. જૈનાચાર્ય વૃદ્ધવાદીજી સાથે વાદમાં હારવાથી શરત મુજબ એ એમના શિષ્ય થઈ જૈન સિદ્ધાન્તો ભણ્યા.

એટલો ઉત્કૃષ્ટ જ્ઞાનદીપકનો તત્ત્વ પ્રકાશ પામ્યા કે એથી રાજા વિક્રમાદિત્ય જેવાને ય પ્રતિબોધી જિનશાસનનાં પ્રખર પ્રભાવક બન્યા, ને એમની 'સિદ્ધસેન દિવાકર' તરીકે પ્રખ્યાતિ થઈ!

આવા ચારિત્રદ્વીપ અને જ્ઞાનપ્રદીપના દરેકના ૨–૨ પ્રકાર છે.

દ્વીપના બે પ્રકાર–૧. કેટલાક ડૂબતા, ૨. કેટલાક તરતા. ડૂબતા બેટ એટલે એટલે એના પર સમુદ્રના પાણી ચઢી જાય ત્યારે ઘોવાઇ ડૂબી જાય એવા. બીજા તરતા,–સ્થિર ઘોવાઇ ન જાય એવા દ્વીપ. અહિં ક્ષાયોપશમિક ચારિત્ર એ પહેલા પ્રકારના દ્વીપ જેવું છે, અને ક્ષાયિક ચારિત્ર એ બીજા પ્રકારના.

દીવો પણ બે પ્રકારનો:–૧. અસ્થિર-વિનાશી; ૨. સ્થિર-અવિનાશી. નિયતકાળ–નિયતક્ષેત્રવાળો તે અસ્થિર તેલનો દીવો; અર્થાત્ તે તેલ આદિ સામગ્રી વિનાના કે વંટોળ આદિ વિઘ્નવાળા બીજા ક્ષેત્રકાળે બુઝાઈ જાય. ત્યારે ક્ષેત્ર અને કાલનું જેને બંધન નથી એ મહા રત્નદીપક નિત્ય સ્થિર દીવો.

ક્ષાયોપશમિક મતિ શ્રુત વગેરે જ્ઞાન અસ્થિર દીવો છે; સ્થિર દીવો ક્ષાયિકજ્ઞાન, કેવલજ્ઞાન. દીપ દ્વીપ બંનેમાં પ્રથમ જે ક્ષાયોપશમિક, એ વિલંબે ઇષ્ટ મોક્ષસિદ્ધિ માટે થાય; કેમકે, વ્યાઘાતના ભયવાળું છે. બીજું ક્ષાયિક દીપદ્વીપ એ વિલંબ વિના ઇષ્ટ મોક્ષસિદ્ધિ માટે થાય, કેમકે વ્યાઘાત–રહિત છે. સાધક આ બધું માત્ર જાણે એમ નહિ, પરંતુ અસ્થિર ક્ષાયોપશમિકમાંથી સ્થિર એવા ક્ષાયિક ચારિત્ર ને ક્ષાયિક જ્ઞાનમાં જવા ઉદ્યમ કરે.

એવો એ દ્વીપ શું ચીજ છે? દરિયામાં પડેલાને દ્વીપ મળ્યાથી જેમ સાગરમાં તણાઇ જવાનું રહેતું નથી, દ્વીપ એને

આશ્વાસન રૂપ છે, તેમ ભવરૂપી સાગરમાં પડેલાને ચારિત્ર-બેટ એ આશ્વાસન દ્વીપ છે. અહિં દ્વીપ વિના સમુદ્રમાં કેવી કેવી આપદાઓ છે તે વર્ણવી, તેની સાથે ચારિત્ર વિનાના સંસારસમુદ્રની આપદાઓ સરખાવવામાં આવશે. અને ચારિત્રના લાભ બતાવાશે. જ્ઞાન-દીવા વિના સંસાર-અરણ્યમાંની વિકટ સ્થિતિનું પણ એ પ્રમાણે.

દ્વીપ શું કરે ?:-

૧. ચારિત્ર-દ્વીપની કિંમત સમજનારો અને ગરજવાળો વિચારે છે, કે ધારો કે કોઇ માણસ દરિયામાં ડૂબતો હતો. તરી જવા તરફડીઆં મારતો હતો, ત્યારે બીજી બાજુ દરિયામાં રહેલા વિકરાળ જળચર પ્રાણીઓ એને આખો ને આખો ગળી હોઇયાં કરી જવા મથતા હતા. ત્યાં જો દ્વીપ મળી ગયો તો એને લાગે કે અહો ! આ દ્વીપ એમાંથી કેવો બચાવી લેનારો !' (૨) વળી દરિયામાં ભૂખે ને તરસે મરી જાત. ખાવા માટે મિઠાઇ ફળ-ફળાદિ ન હતા. અરે સુક્કો રોટલો પણ ન હતો, અને પીવા માટે ઠંડું તો નહિ, પણ ઉના ય મીઠા પાણીનું એકાદ ચાંગળું'ય કયાં હતું ? ઉલ્ટું એવું ખારૂં પાણી હતું જેથી શરીર ખવાઇ કહોવાઈ જાય, પછી મહા વેદનાઓ ઊઠે ! એને સંભાળનાર પણ કોણ ? ત્યાં દ્વીપ મળતાં લાગે કે અહો ! ત્યારે આ દ્વીપે મને કેવો ઉદ્ધર્યો ! (૩) દરિયામાં ડૂબેલો હતો, ત્યારે ઘડીકમાં ઉપર અને ઘડીકમાં ઠેઠ સાગરને તળીએ ! કયાંય સ્થિરતા કે સ્વસ્થતા ન મળે. એમાંય શક્તિહીન અને મૂર્ચ્છિત થઇ જતાં સમુદ્રના ઘેરા પાણી નીચે કાયમને માટે દફનાઇ જવાનું ! દ્વીપ-પ્રાપ્તિ પર થાય કે ત્યારે આ દ્વીપમાં કેવી સરસ

ઉન્નત ને સ્વસ્થ અવસ્થા ! (૪) સ્ટીમર (જહાજ) તૂટીને ઝવેરી દરિયામાં ફસાઈ જાય, ત્યારે એનું ઝવેરાત કયાંય ખેરવાઈ જાય તેનું ભાન ન મળે ! અરે ! જ્યાં પોતાનું જ ભાન ન મળે, મૃત પ્રાય : જેવો દીનહીન અને દુર્બલ પોતે બની જાય, ત્યાં ઝવેરાતનું શું ભાન ! ત્યાં ઝવેરાતની અને જાતની સલામતીવાળો દ્વીપ મળી જાય એ કેવું અહોભાગ્ય ! હવે તો એ દ્વીપમાંથી પોતાને ઘેર જઈ ઝવેરાત તથા બીજી માલમિલ્કત, કુટુંબકબીલા વૈભવ-વિલાસનો ભોક્તા બની શકવાનો ! એ જ પ્રમાણે,

ચારિત્ર-દ્વીપ શું કરે ? :–

(૧) સંસાર–સાગરમાં રાગદ્વેષ એ મહા વિકરાળ જલચર પ્રાણીઓ છે. એનાથી જીવ આખો ને આખો એવો ગળાઈ જાય છે, કે જેની કારમી પીડાનો પછી પાર નહિ ! ચારિત્રદ્વીપ જીવન અને સંયોગોને પલટી નાખી, એ રાગદ્વેષથી બચાવી લે છે.

(૨) સામાન્ય અષ્ટ પ્રવચનમાતાના જ્ઞાનથી માંડી ઉચ્ચ દ્રવ્યાનુયોગ સુધીનું જ્ઞાન, ધર્મધ્યાન અને શુક્લધ્યાન, વાચનાદિ સ્વાધ્યાય, વિનય, વૈયાવચ્ચ અને કાઉસ્સગ્ગ; તેમાં વળી સાથે બાહ્ય તપ, અને પ્રશસ્ત અનિત્યાદિ તથા મૈત્રીઆદિ ભાવનાઓ, સંયમ, વગેરે, એ અદ્‌ભુત અમૃતનાં ખાનપાન ચારિત્રદ્વીપે મળે છે. એથી જે અપૂર્વ તૃપ્તિ અને પરમ આનંદ થાય, એમાંનું સંસારસાગરમાં શું મળે ? એ ન મળે, ને જે કષાયો, દુર્ધ્યાન, કુસંજ્ઞાઓ વગેરે મળે, તેનાથી તો જીવને ભયંકર અતૃપ્તિ, તૃષા અને સંતાપ ! ઉપરાંત જાતે એવા બનાવાનું, કહેવાનું, અને તીવ્ર સંક્લેશની વેદના ભોગવવાની, કે જે મિટાવનાર ગુરુ ય ન મળે ! એ ગુરુકુળવાસ તો ચારિત્રમાં જ સુલભ ! સંસારમાં

તો પીડાઓ એવી, કે આત્મા જાણે માંહીથી વધુ કહેવાય, અને ફરી ફરી એ વિષય-કષાયની અને આધિ-વ્યાધિ-ઉપાધિની વેદનાઓ ઊઠે ! ચારિત્રદ્વીપ એમાંથી કેવો સરસ બચાવે !

(૩) વળી ભવસાગરમાં જીવ અનંત કાળથી મોહમાયામાં ડૂબતો, અને તેથી ચારે ગતિના વિશાળ પટમાં ડૂબકાં ખાતો, ઘડીમાં ઉપર આવતો, તો ઘડીમાં નીચે, તે ઠેઠ તળીયે જાતો ! કયારેક પોતે પુણ્યથી માયા પર હકુમતવાળો એટલે ઉપર થતો; અને બહુવાર તો માયાનું સામ્રાજ્ય પોતાના ઉપર, એટલે પોતે તદ્દન નીચે દબાતો ! વળી ઉપર એટલે કયારેક દેવગતિમાં, તો કયારેક નીચે, ઘોર સાતમી નરકે ! એથી પણ વધુ નીચે બેભાનપણે શક્તિહીન અને મૂર્છિત થઈ નરકથી અનંતગુણ દુઃખી નિગોદમાં ફેંકાઇ અનંતા કાળચક્રો સુધી દટાઇ દફનાવી જવાનું બનતું ! ત્યારે હવે ચારિત્રદ્વીપ મળ્યાથી કેટલી રાહત ! મોહમાયાના આવર્તો-ભમરીઓ હવે અહીં ન નડે. સંસારમાં ઊંચે નીચે હવે નહિ અથડાવાનું.

(૪) ભવ સમુદ્રમાં પડેલા જીવનું ક્ષાયોપશમિક અને ક્ષાયિક સમ્યકૃત્વ, ક્ષમા, તૃપ્તિ, સંયમ, જ્ઞાન, વીર્ય, અવ્યાબાધ સુખ, અક્ષય સ્થિતિ વગેરે ઝવેરાત બેરવિખેર થઇ ગયેલું. સંસાર-સાગરની ગુંગળામણમાં જીવને એનું તો ભાન નહિ હતું; પણ જાતનું ય ભાન ન મળે ! પોતે કોણ છે, કેવો છે, કયાં પડ્યો છે, એ કાંઇ સમજ નહિ ! ત્યાં અહો ! હવે તો જાત, ઝવેરાત બંનેને સલામત કરી આપનારો ચારિત્રદ્વીપ મળ્યો ! કેટલો આનંદ ! કેવું અનંત પુણ્ય !

દીપ વિના કેવું: –

એમ જ જ્ઞાનનો પ્રકાશ ઘોર સંસાર-અરણ્યમાં પ્રકાશ આપે છે. વનમાં પ્રકાશના એક પણ કિરણ વિના અંધારે અથડાતા, પગે કાંટા, કાંકરા, ભોંકાઇ જતા, જ્યાં ત્યાં અથડાઇ પડાતું ! ચોરડાકુનો ભારે ભય, કેટલાક તો રત્નો ચોરી પણ જાય. રસ્તો જડે નહિ, મન મુંઝાય, જંગલી પશુઓની ચીસોથી કાળજું ફફડે, હૃદય કંપે, કાયા થરથરે; કેટલાક વનચરો તો પોતાને ફાવે તેમ બચકાંય ભરી જાય, અને એણે એક વખત લોહીનો સ્વાદ ચાખ્યો એટલે તો, વારે વારે બટકાં ભરે. કેવી દુઃખદ સ્થિતિ ! એમાં હાશ ! હવે અજવાળું પાથરનાર દીવો મળ્યો એટલે કેટલો નિર્ભય !

જ્ઞાન-દીપનો પ્રભાવ:-

એમ આ સંસારની અંદર કુમતિ અને અજ્ઞાનના અંધારામાં રખડતાને જ્ઞાન પ્રકાશ મળી જતાં, હવે **ક્રોધ, માન, માયા, લોભરૂપી ચોર** ડાકુઓ દેખાઇ જાય છે, તેથી એનાથી આત્માના **ક્ષમાદિ ગુણરત્નો** ચોરાઇ ન જવા માટે કાળજી રાખી શકાશે. એમ **અનાચારરૂપ જંગલી પશુથી** પણ સાવધ રહેવાશે. જ્ઞાન પ્રકાશથી **આસ્રવરૂપ** કાંટા-કાંકરાનો માર્ગ અને સંવર-નિર્જરારૂપ રાજમાર્ગ ઓળખાઇ જાય છે. કેવો અપૂર્વ જ્ઞાનમહિમા ! જ્ઞાનદીપક જીવાજીવાદિ જ્ઞેય-હેય-ઉપાદેય તત્ત્વોનો પ્રકાશ આર્ત-રૌદ્રધ્યાન-કુવિકલ્પોની પિછાણ, સ્યાદ્વાદાદિ સિદ્ધાન્તોની સમજ, વગેરે એવું આપે છે કે જે અઢળક પાપોથી બચાવી પ્રવૃત્તિ-નિવૃત્તિના રાહ દેખાડે ! આત્માનું અનંત જ્ઞાન-વીર્ય-સુખમય સ્વરૂપ, એને પ્રકટ કરનાર બાહ્ય-આભ્યન્તર તપ, પાંચ મહાવ્રતો, સમતિગુપ્તિ, વિનય, વૈરાગ્ય, ભાવના,

મોહમાયાકષાયનો ત્યાગ, ધર્મશુકલધ્યાન વગેરેને જ્ઞાન દીવો એવા બતાવી આપે છે, કે પછી તો માત્ર અલ્પકાળના પ્રબળ પુરૂષાર્થની જ જરૂર.

આવા દીપ અને દીવાને પામી, તરતા દીપમાંથી સ્થિર દીપમાં જવાનું છે. અસ્થિર દીવામાંથી સ્થિર દીવો મેળવવાનો છે. જવાનું કેવી રીતે બને ? શુભ ભાવનાઓ અને શુકલધ્યાનની ફલાંગ મારીને ક્ષાયિક ચારિત્ર અને સર્વજ્ઞતામાં પહોંચાય એટલે બને. અસ્થિર દીવામાંથી સ્થિર દીવો કેવી રીતે મેળવાય ! અસ્થિર દીવાની ક્ષાયોપશમિક સમ્યકૃત્વવાળી અનિત્ય જ્ઞાનદીવડાની વાટ, તેલ, વગેરે સામગ્રીને જોરદાર અને અક્ષય કરી નાખે. સમ્યકૃત્વનો સડસઠ પ્રકારનો વ્યવહાર જોરદાર બનાવી દે, તત્વ-ભાવનાના વેગને વધારી દર્શનસપ્તક ખંડવાની ક્ષપકશ્રેણી લગાવે, તો ક્ષાયિક સમ્યકૃત્વ થાય. ક્ષાયોપશમિક ધર્મોનું પાલન બહુધા શાસ્ત્રવચન, ગુરુદાક્ષિણ્ય, લોકલજ્જા, કર્મવિપાકના ડર વગેરેના આલંબને ચાલે છે. જેમકે 'ભાઇ ! શાસ્ત્ર આમ ફરમાવે છે, માટે આપણે એમ જ ચાલો. નહિતર આજ્ઞાના ઉલ્લંઘનની સજા ભારે થશે ! ગુરુમહારાજ જુએ કે જાણે, તો ઠપકો આપે માટે એમ ન વર્તવું. લોક જોશે તો ખરાબ કહેશે' ઇત્યાદિ,

નવ્યજીવનના નવ ઉપાયઃ—

હવે જો ક્ષાયોપશમિકમાંથી ક્ષાયિક ભાવમાં જવું છે, નિત્ય નવીન સત્ જીવન પ્રાપ્ત કરવું છે તો આ નવ ઉપાય અમલમાં ઉતારે.

(૧) પહેલું તો જિનાજ્ઞાએ નિષિદ્ધનો હેયનો ત્યાગ અને વિહિતનું-ઉપાદેયનું સેવન **સ્વભાવગત** બનાવવા મથવાનું.

અર્થાત્ શાસ્ત્ર કહે છે, પરલોક સુધરે, વગેરે હેતુ તો બરાબર; કિંતુ જ્ઞાન આત્મામાં એવું ખૂબ જ પરિણત કરી દે કે વિધિ-નિષેધની આજ્ઞાના પાલનનો સ્વભાવ બની જવો જોઇએ. તે માટે.

(૨) દોષદુર્ગુણો પ્રત્યે યાવત્ પર પુદ્ગલની પ્રવૃત્તિ પ્રત્યે સુગ થવી જરૂરી. દા. ત. ભવાન્તરે અશાતા મળે માટે હિંસા ન કરવી એમજ નહિ, પણ જીવની હિંસા થાયજ નહિ, હિંસાદિ ક્રિયા બહુ ખરાબ ! એ મારા આત્માની ચીજ નહિ, એમ કરી, અહિંસાનો સ્વભાવ બનાવી દે. ગુરુમહારાજ કહે છે માટે આ તપ વગેરે કરું, એમ નહિ, પણ ભોજનક્રિયા પ્રત્યે સુગ છે, માટે તપ કરું. જેમ અબ્રહ્મ (મૈથુન)ની ક્રિયાથી સંસારમાં રખડવું પડે તેથી, અથવા શાસ્ત્રે એનો નિષેધ કર્યો છે માટે એ તજે–એમ નહિ, પણ એના પ્રત્યે સુગજ થાય, અને તેથી તજે. એવું ભોજન રસમાં.

(૩) વળી અહિંસા તપ, બ્રહ્મચર્ય વગેરેને સ્વભાવમાં લાવવા એની સુંદર ભાવનાઓ ભાવ્યા કરે, 'અહો ! આ ગુણો કેટલા ઉત્તમ, કેવા લાભદાયી, કેટલી આત્માને શોભા આપનારા !' ઇત્યાદિની, તેમજ પ્રતિપક્ષી દુર્ગુણોની અધમતા વગેરેની ચિંતવના ખૂબ કરે.

(૪) વળી ગુણપાલન અને દોષત્યાગ માટે બાહ્ય સામગ્રીથી જે પ્રેરણા મેળવતો હતો, તેને બદલે હવે અંતરમાંથી પ્રેરણા મેળવે. આ માટે શુભ સામગ્રી મળતાં મળેલી પ્રેરણાને, સામગ્રી ખસવા છતાં, ટકાવી રાખે. પ્રારંભે પ્રભુની મૂર્તિ જોતો હતો, ત્યારેજ જે શુભ ભાવ ઊઠતા હતા, અને પ્રભુના ગુણો જે યાદ આવતા હતા, તથા પ્રભુનું જે અનુપમ જીવન અને સ્વરૂપ

સામે તાદૃશ દેખાતું હતું, તે હવે મૂર્તિ સામે ન હોય, છતાં પણ અંતરથી એ શુભ ભાવ, ગુણસ્મરણ, અને જીવનનું તથા સ્વરૂપનું દર્શન કરવા માંડે. અને એના પરની ભાવનાથી અખૂટ પ્રેરણા મેળવે.

(૫) વળી બાધક વસ્તુઓ સામે ન આવતી, ત્યાં સુધી સ્વસ્થતા રહેતી, પણ સામે આવતા તો અસ્વસ્થતા, ચિત્ત-ચંચળતા, શુભભાવનો ભેદ વગેરે થતું. હવે તે ન થાય એવી મક્કમ મને શુભ ભાવની દૃઢતા કેળવે-દા. ત. અમુક જડ ચીજ ન મળી તો એની લગની નહોતી લાગતી, અને ત્યાં સુધી ચારિત્રરૂપી દીવો ઝગમગતો હતો. પણ જ્યાં શબ્દ, રૂપ, રસ, ગંધ, સ્પર્શ ઇંદ્રિયો સમક્ષ આવીને ઉભા, ત્યાં દીવો ડગમગવા લાગે. તો એ વખતે તે એવું કરી દે કે ચારિત્રદીવો જરા ય ડગમગે નહિ. ઇન્દ્રિયોના વિષયોની રાગ-રતિ થવાજ ન દે-એ માટે,

(૬) પૂર્વના મહાપુરુષો જંબૂકુમાર, શાલિભદ્ર, ધન્નો, સનત્કુમાર, તીર્થંકરદેવો વગેરેના પરાક્રમ યાદ કર્યા કરે કે 'એમણે આ દુનિયાના કેટલા બધા ઊંચા કયા કયા વૈભવ, રમણીઓ, સંગીત, પાનપાન, શય્યા વાહનો, સેવકો વગેરે સામગ્રી અને એના ભોગવટા તરછોડ્યા અને વિસાર્યા ! પછી કેટલી કઠોર સાધનાઓ કરી ! તો મને તો શું ય મળ્યું હતું કે મળે છે ?'

(૭) સાધનામાં એ મહાપુરુષોના ઉત્કૃષ્ટ આદર્શે પહોંચવાનું જ લક્ષ રાખે. તથા એ માટે **વૈરાગ્યના મૂલ્યાંકન એવા દૃઢ કરે** અને રાગની ભયંકરતા એવી વિચારી દૃઢ કરે કે સર્વોચ્ચ વૈરાગ્ય સામે તેના પ્રતિપક્ષીનું જરાય ન ચાલે.

(૮) કદાચિત્ અશુભ વિચાર કે કષાયનો ભાવ એ અંતરમાં

જાગી જાય, તોય એને અંદરને અંદર શમાવી દે, પણ એ **અશુભ ભાવને આત્માના વીર્યની સહાય ન કરે.** દા. ત. અંતરમાં ગુસ્સો થયો પણ પછી લાલ આંખ, કઠોર વચન, તમાચ, પ્રહાર વગેરેમાં આત્મવીર્ય ન ફોરવે, અર્થાત્ એ ન કરે.

(૯) વળી ગુણવિકાસ અને દોષત્યાગના વારંવાર સુંદર મનોરથો સેવ્યા કરે, કેમકે, આ જીવને અનંત કાળનો આ એક અભ્યાસ છે કે આત્માના દોષપોષક વિષય કષાયના, અર્થ-કામના, ને આહારાદિ સંજ્ઞાના મનોરથો ખૂબ કરે. 'આવું આવું મળે તો બહુ સારું. આમ આમ ભોગવી લઉં. કોઇ મને પ્રતિકૂળ વર્તે તો મારો પિત્તો (ગુસ્સો) એને બતાવી દઉં. આપણે તો આટલું, ને આવું ખાવાના. આટલું ભેગું કરવાના. બસ બરાબર છ કલાક ઊંઘ આવે તો સારું. આટલા પૈસા, આવી સ્ત્રી, અમુક ભોગવિલાસ વગેરે મળે તો કેવી મઝા !' ઇત્યાદિ પાપવિકલ્પો કરવામાં હોશ ઘણી. એથી ક્ષાયોપશમિક ગુણ વધતા નથી. હવે એ વિષયકષાયાદિના પ્રતિસ્પર્ધિ વિરાગ અને ઉપશમના મનોરથ એવા ભાવ્યા કરે, કે પેલા અધમ મનોરથ સ્વપ્ને પણ ન આવે. 'જાણે મને કોઇ ચક્રવર્તીનું સુખ આપવા આવ્યું છે, પણ મારે તે ન જોઇએ. રૂમઝુમ કરતી ઇન્દ્રાણી સામે આવે છે, તો પણ મારા અધ્યાત્મ-ચિંતનમાંથી તેને જોવાની ય ફુરસદ નથી. નિર્ધાર કે 'એ કચરા માટે આ મન કે આ જીવન નથી.' વળી ઉપસર્ગ, પરિસહ અને કષાયત્યાગના સંકલ્પ ઘડે. જાણે મને કોઇ મારવા આવ્યું, ત્યારે મેં વ્રતોચ્ચારણ, ક્ષમાપના, અરિહંતાદિ શરણ કરી, કાઉસ્સગ્ગમાં પંચપરમેષ્ઠીના ધ્યાને ઉપસર્ગ સહ્યો. એમ ક્ષુધા વેદનાદિ પરિસહોના સંકલ્પ

ઘડે. માથાવાઢ દુશ્મન પર પણ ક્ષમાના સંકલ્પ ઘડે. મનમાં કોઇએ કરેલ પોતાના મહાન અપમાનનો પ્રસંગ કલ્પી, ત્યાં નમ્રતા મૃદુતાનો મનોરથ કરે. એમ માયાત્યાગ, લોભત્યાગનો મનોરથ કરે. આવી રીતે ઇંદ્રાણી ય જોવાના જેને કોડ નથી, મનોરથ નથી, તે આ સંસારની ગમે તેવી સુંદર સ્ત્રીને શું જુવે? મળ, મૂત્ર, અને માંસની ગંદકીનો ધાડવો ! માત્ર ઉપરથી તદ્દન પાતળી ચામડીએ મઢેલો. અનંતગુણ નિધાન પરમાત્માને મૂકી, એમાં શું જોવાનું ય હતું ? ભયંકર પરિસહ ઉપસર્ગમાંય ધીરતાના મનોરથ જેણે કર્યા એને સામાન્ય પ્રતિકૂળતા શું અધીર બનાવે?

આમ ઉપર કહેલા ઉપાયો સેવી શું કર્યું ? ગુણ અને ધર્મને આત્માના સ્વભાવરૂપે ઊભો કર્યો. સામગ્રી વિના પણ અંતરમાં દીવો પ્રકાશતો કર્યો. આનો અર્થ એ નથી કે શુભ સામગ્રી ઉવેખે; પણ એ કહેવું છે કે શુભ સામગ્રી રહિત કાળમાં ય અને બાધક સામગ્રીના સંયોગકાળમાં ય શુભ પરિણામને તેજસ્વી રાખે. પછી તો દા, ત. રસનો થાળ નહોતો ત્યારેય જે વૈરાગ્ય નહોતો, તે એ થાળ સામે આવે, વિનવે, લલચાવે, છતાં એના પ્રત્યે દૃઢ વૈરાગ્યથી લક્ષ પણ ન આપે.

ક્ષાયિક ગુણોમાં જવા માટે તો, આત્મપતન કરાવનાર સંયોગ ઊભો થાય તોય તેની કાંઇ અસર આત્મા પર ન થાય તેવું અચલપણું પ્રાપ્ત કરવું છે. આજ સુધી એવું હતું કે કોઇ ગુસ્સો ન કરાવે ત્યાં સુધી ક્ષમા રહેતી. અને પ્રતિકૂળતામાં ક્ષમા ભાગી જતી. એ અસ્થિર દીવ કહેવાય. પણ હવે એને સ્થિર કરવાનો છે. ત્યાં એ વિચારાય કે ‘ જ્યાં ગુસ્સો થવાનો પ્રસંગ નથી, બધી સારાસારી છે, ત્યાં શી ક્ષમા કરવાની ?

ક્ષમા તો કાંઇ પ્રતિકૂળ બને ત્યાં કરવાની ઊભી થાય. માટે આવો મનોરથ ચિંતવવો કે 'કોઈ મને મારવા તલવાર ખેંચીને આવે, તો, પણ મારા જીવને હું પૂર્ણ ક્ષમાવાળો રાખું. હું ક્ષમામાં ઝીલતો રહું ! ક્ષમારૂપી હીંચકામાં હીંચ્યા કરું ! ક્ષમાના આનંદમાં મસ્ત બનું ! શત્રુ મારા કર્મ ખપાવવામાં સહાયક થાય છે તેથી એ શત્રુને મારો મિત્ર માનું. 'એ બિચારો પાપથી સંસારમાં રુલી જશે!' એવી એની દયા ખાઉં. જો હું કષાય કરું, તોય મારે પૂર્વે ઉપાર્જેલાં મારાં કર્મોને તો અવશ્ય ભોગવવાં જ પડે છે; એથી આપત્તિમાં તો કાંઈ સુધરતું નથી, પણ વધારામાં આકુલતા–વ્યાકુળતાએ કરેલા કષાયોથી આત્માના કર્મબંધન વધે છે! કુસંસ્કાર જર્જરિત થવાને બદલે તાજા અને દૃઢ થાય છે! માનવભવનો ક્ષમા કેળવવાનો સોનેરી ગુમાવાય છે ! અને સામાને પણ આ બધું નિપજાવાય છે !' ઇત્યાદિ વિચારણાથી શત્રુને મિત્રવત્ લેખે.

આ નવ ઉપાયોનું સેવન કરતાં કરતાં આત્મા અપ્રમત્ત-ભાવને ખીલવવાનું જરાય ન ચૂકે. એ માટે પુદ્ગલના પરિચય માત્રથી ગભરાય. અનુકૂળ પ્રતિકૂળ સંયોગોમાં ઉદાસીન રહેવા ખૂબ સાવધાન હોય. એ માટે આત્માનું અવિકારી અને અક્ષય સ્વરૂપ અસાંયોગિક આનંદ, જડથી તદ્દન અલિપ્તતા–વગેરે ખૂબ ચિંતવે, અનુભવે, અને ભાવે. એ માટે જીવનને સંયમ–સ્વાધ્યાયના યોગો અને તપથી જ વ્યાપ્ત કરે. આમ કરતાં કરતાં અધ્ય-વસાયની ઊંચી વિશુદ્ધિ થાય, તેથી ક્ષપક શ્રેણી થઈ, ક્ષાયિક ચારિત્ર, અને ક્ષાયિક જ્ઞાન રૂપી સ્થિર દીપ અને દીપ પ્રગટ થાય.

૯. અસંભ્રમ-અનુત્સુકતા-અસંસક્તારાધન.

સૂત્રઃ-જહાસત્તિમસંભંતે અણૂસગે અસંસત્તજોગાડડરાહએ ભવઇ।

અર્થઃ- યથાશક્તિ સંભ્રાન્ત અને ઉત્સુક બન્યા વિના સંયમયોગોનો અસંસક્ત સાધક બને.

વિવેચનઃ-અસંભ્રમ-અનુત્સુકતા ૩ રીતેઃ-સ્થિર દીવા માટે કેવો ઉદ્યમ કરે છે, તે સૂત્રકાર અહિં સંક્ષેપમાં બતાવે છે, કે આરાધક મુનિ **યથાશકિત અસંભ્રાન્ત અને અનુત્સુક હોય.** (૧) પોતાની મન, વચન, કાયાની સર્વ શક્તિને અનુસારે ફળ અંગેની ભ્રાંતિ, અને ઉત્સુકતા(અધીરાઇ)ને ટાળે છે. એને તો મનમાં નક્કી જ હોયકે 'ફળ જ્ઞાનીએ ભાખ્યું છે તે નક્કી આવવાનું છે.' એટલે એનું કામ જરાય ફળની ભ્રમણા રાખ્યા વિના સુપ્રવૃત્તિમાં રચ્યોપચ્યો રહેવાનું. તેમજ ફળની એવી ઉત્સુકતા ન રાખે કે જે વર્તમાનપ્રવૃત્તિને ચુંથી નાખે. જેમ ચૂલે ચડતી રસોઈમાં 'એ થઈ કે નહિ, થઈ કે નહિ,' એવી આતુરતાથી વારે વારે હલાવે, તો રસોઈ જ બગડી જાય. એમ 'ફળ કયારે મળશે? કેવું ક મળશે?' એવી અધીરાઈથી મન ચંચળ અને વ્યગ્ર રહે, તો તેથી ચાલુ યોગોમાં મન તદર્પિત ન રહે; તેથી પ્રણિધાન ન જળવાય; અને પ્રણિધાન વિનાની પ્રવૃત્તિથી સિદ્ધિ ન થાય.

(૨) વળી અસંભ્રાન્ત અને અનુત્સુકના બીજા અર્થથી, નિવૃત્તિ માર્ગમાં ભ્રાન્તિ રહિત અને પ્રવૃત્તિ માર્ગમાં અનુત્સુક બને. અર્થાત્ કુટુંબ-વિષય-આરંભ-પરિગ્રહ-સગવડ આદિ જેના જેનાથી મુનિ નિવૃત્ત થયો, 'તે તે રાખ્યા હોત તો અનુકૂળતા રહેત' એવી ભ્રમણા કદી ન સેવે. 'છોડેલું તો આત્માની દૃષ્ટિએ

મહા પ્રતિકૂલ હતું, માટે જ છોડયું છે,' એવો એ અભ્રમ (નિર્ણય). રાખે. તેમ, પ્રવૃત્તિ માર્ગમાં અધીરાઈ ઉત્સુકતાથી વ્યગ્ર ન બને. પોતાના વિકાસમાં નિશ્ચિત આગળ વધે, પણ 'હાય ! હું રહી ગયો ! આ કેટલું ભણ્યા, આમણે કેટલો તપ કર્યો, કલાણા કેટલા વધ્યા ?' એવી ઉત્સુકતા (જાણવાની આતુરતા) એ નથી સેવતો. કેમકે, પરચિંતામાં સ્વચિંતા ચૂકાય છે, ખોટો ખેદ અને હતાશા થાય છે.

(૩) વળી અસંભ્રાન્ત અને અનુત્સુકને ત્રીજી રીતે વિચારતાં, આત્માના બે ભાવ,–આંતર ભાવ અને બાહ્ય ભાવ; એમાં આંતરભાવ શુદ્ધ સ્વાત્માનુલક્ષી વ્યાપાર, એમાં ભ્રાન્તિરહિત નિશ્ચિત હૃદયે તલ્લીન રહે. આત્મહિતની જેટલી પ્રવૃત્તિ, જે કોઈ સંયમ યોગો, શુભ ભાવનાઓ, શાસ્ત્ર-સ્વાધ્યાય,–પરિસહાદિ સહન, ક્ષમાદિ યતિધર્મ, શુભ વાણી–વ્યાપાર, બાહ્યાન્તર તપ. વગેરે, એ બધાનું સેવન લેશમાત્ર ભ્રાન્તિ વિના વિશ્વસ્ત હૃદયે કરે. ત્યારે બાહ્ય ભાવમાં તાણી જવાના સંભવવાળા આહાર–વસ્ત્રપાત્ર–વસતિ વગેરે અંગે 'હા ! ઠીક મળે તો સારૂં. કયારે મળશે ?'....વગેરે અંગે અનુત્સુક રહે, ઉત્સુકતા ન રાખે. જ્યારે મળે ત્યારે ભલે. જેવું મળે તે બરાબર લેખે. એનું મહત્વ ન આંકે. ઉદાસીન ભાવે એમાં પ્રવર્તે. અનુકૂલની પ્રાપ્તિની કે રક્ષાની, અને પ્રતિકૂલના વિરહ કે અનાગમનની કોઈ ઉત્સુકતા ન રાખે.

અસંસક્ત યોગસાધના:– વળી અભ્રમ અને અનુત્સુકતાથી સાધુપણાના યોગોનું અસંસક્ત આરાધન કરે. બીજી ભળતી કે સારી વસ્તુથી જે મિશ્રિત હોય, તે વસ્તુ સંસક્ત-મિશ્રિત કહેવાય. લોટમાં જીવાત પડી તો તે સંસક્ત બન્યો.

પ્રસ્તુતમાં શ્રમણપણાના જે જે કાળે જે જે યોગને આચરવાના હોય, તે તે કાળે તે તે યોગને, બીજા કોઈ પણ અશુભ યોગનું તો નહિ કિન્તુ શુભ યોગનું ય મિશ્રણ કર્યા વિના, અરે બીજા શુભ યોગનીવિચારણ સરખીયે કર્યા વિના સાધે; કેમકે, એને સૂત્રાનુસારી રહેવું છે. સૂત્ર કહે છે, કે-

અસપત્ન સાધના:—શ્રી જિનશાસનને વિષે મહાન કર્મદુઃખનો ક્ષય કરવાના હેતુએ આરાધનાના દરેકે દરેક જોગ **'અસપત્ન'** યાને એકબીજાથી બાધિત કે બાધક ન બને એવા બિન-હરીફ સાધવા જોઈએ. એક યોગ વખતે માંહી બીજો ભળે તો હરીફ આવ્યો કહેવાય. તે ન આવવો જોઈએ. દા. ત. રસ્તામાં ચાલતાં ઈર્યાસમિતિના યોગ વખતે સ્વાધ્યાય ન ચલાવાય, તોજ અસંસક્ત સાધના થાય. સંસક્ત સાધનામાં બીજા યોગોનો પ્રવેશ થવાથી ચાલુ યોગ પ્રત્યે અખેદ, અનુદ્વેગ, આક્ષેપ, અનુત્થાન, અભ્રાન્તિ, અનન્યમુદ્, અરોગ અને અનાસંગ નથી સચવાતા. એના પ્રતિપક્ષી દોષો આવી જવા સંભવે છે. આ ખેદ-ઉદ્વેગ-વિક્ષેપ વગેરે ૮ દોષ આઠ યોગદૃષ્ટિને ક્રમશઃ બાધ કરનાર દોષ છે. ક્રમસર એ એકેક દોષ ટળે તોજ ઉપર ઉપરની યોગદૃષ્ટિમાં ચડી શકે. વર્તમાન યોગમાં ખેદ, અરુચિ વગેરેમાંનું કાંઈ આવ્યું, તેથી અશુભ મનોયોગ પેઠો. જ્યાં બીજો શુભ પણ યોગમાંહી ન પેસવો જોઇએ, ત્યાં કોઇપણ અશુભ યોગ તો ભળવાની વાતે ય શી ? આ બાબતનો ખ્યાલ હોય તો ઘણા જ અતિચારોથી મુક્ત થઈ નિરતિચાર અનાસંગ યોગ સુધી પહોંચી શકાય, જેથી વીતરાગતા અને સર્વજ્ઞતા પ્રગટે. ગૃહસ્થે પણ ધાર્મિક યોગોમાં

અન્ય શુભ કે અશુભ યોગને મિશ્રિત ન કરવો જોઇએ. પ્રભુની પૂજા કરવા બહુજ ભાવપૂર્વક જાય. પણ સાથે રસ્તામાં ધંધો કરી આવે, એ અશુભમિશ્રણ થયું. સાથિયો કરતી વેળા ચૈત્યવંદન ચલાવે એ શુભમિશ્રણ થયું. આ બધું પૂજાને સંસક્ત કર્યું કહેવાય. તે યોગ્ય નથી. વળી એક શુભ યોગ બીજાને રુંધી નાખે તેય અયોગ્ય. દા. ત. પૂજામાં ખૂબ મઝા આવી ગઈ, વખત ઘણો પસાર કર્યો, પણ તેથી વ્યાખ્યાન સાંભળવાનો સમય વીતી ગયો, એ યોગ રુંધાયો. એમાં પૂર્વનો યોગ બાધક બન્યો. એમ પૂર્વનો યોગ બાધ્ય પણ ન બનવો જોઇએ, પૂજા કરતી વખતે ચિંતા થયા કરે કે 'વ્યાખ્યાન શરૂ થઈ જશે તો?' આ ચિંતાથી પૂજામાં ખામી આવી. આત્મામાં જેમ સંસારની દરેક ક્રિયા જૂદીજૂદી પોતપોતાના કાળે મુખ્યપણે વણાઈ જાય છે, તેમ શુભયોગો આત્મા જોડે મુખ્યપણે વણાઈ જવા જોઇએ, જેથી એના માટે એનીજ જરૂરી વિચારણા મનમાં, એની જ જરૂરી વાણી વચનમાં, અને એનીજ જરૂરી હિલચાલ કાયામાં રમે.

૧૦ ઉત્તરોત્તર યોગસિદ્ધિ-વિશોધન

સૂત્રઃ-उत्तरोत्तरजोगसिद्धीए मुच्चइ पावकम्मुणत्ति ।

અર્થઃ-આગળ આગળના યોગ સિદ્ધ થતાં પાપકર્મથી મૂકાય છે.

વિવેચનઃ-આમ અભ્રાન્ત અને અનુત્સુક બની, સંયમ જીવનમાં અસંસક્ત યોગો આરાધતાં ઉત્તરોત્તર ઉચ્ચ ઉચ્ચ ધર્મપ્રવૃત્તિ સિદ્ધ થાય છે. દા. ત. તપના યોગની પછી પારણું થાય તે પણ અધિક ઉન્નત્તિ માટે; જેમકે શ્રી ગૌતમ સ્વામિના આલંબને પાંચસો તાપસોને આર્થિક સમતા અને સમાધિરસ

સાથે આવું પારણું થતાં, કેવળજ્ઞાન પ્રગટયું ! ટૂંકમાં, દરેકે દરેક ધર્મવ્યાપાર આત્માના વિકાસનું રુંધન ન કરે, પણ ઉત્તરોત્તર વેગ વધારે એવી રીતે સધાવો જોઈએ. દા. ત. આજે એક વિગયનો ત્યાગ કર્યો. મઝા આવી. કાલે બે તજે. એમ, સામાન્ય પરિસહને આનંદથી સહતાં શીખે, પછી આગળ તેથી ઉગ્ર પરિસહ સહન કરતાં શીખે. એમજ વધતાં વધતાં સાપેક્ષ યતિધર્મમાંથી નિરપેક્ષ યતિધર્મે ચઢી જાય. અર્થાત્ સાધુપણાની સાધના એવી કરે, કે અંતરઆત્મા સાક્ષી પૂરે, કે હું ઉત્તરોત્તર ઊંચા ઊંચા યોગ સિદ્ધ કરી રહ્યો છું. ગૃહસ્થ પણ વૈરાગ્ય અને ઉપશમનો યોગ સિદ્ધ કરવા માગતો હોય, તો તે પાંચે ઇંદ્રિયના વિષય પ્રત્યે હૃદયનાં આકર્ષણને, અને ચારે કષાયો પ્રત્યે આત્માની પરાધીનતાને ઘટાડતો જાય. દા. ત. પહેલાં ઇમીટેશન હીરા તરફ પણ આંખ ખેંચાઈ જતી હતી તે આકર્ષણ ઘટાડી એવું કર્યું, કે હવે સાચો હીરો આવે તોજ જોવાઈ જાય છે; અને વખત જતાં 'એ પણ આત્માને ખરડનારો છે,' એમ માની તેના પ્રત્યેનું આકર્ષણ ઓછું કરી નાખે. એવું કષાયોમાં સંયમ એવો કેળવે, કે પહેલાં જે સહેજ વાતમાં ક્રોધ-માનાદિ ઊઠતા, તે હવે અમુક ગંભીર પ્રસંગેજ ઊઠે, પણ સામાન્ય પ્રસંગમાં તો નહિજ. આવું ઇતરેતર અને વ્યતિરેકી સંજ્ઞાથી આ રીતે થાય, કે આટલાં વિષયાકર્ષણ અને આટલી કષાયાધીનતા હજી મારે ઊભી છે, અને આટલી તો બાદ થઈ ગઈ છે. હજુ ઊભામાંથી પણ ધીમે ધીમે બાદ કરું.' એમ કરી, ગયા માસ કરતાં આ માસે ગણત્રી સાથે ઓછી કરે. આ જેમ વૈરાગ્ય અને કષાયોપશમના યોગમાં, તેમ બીજા તપસ્યા, સ્વાધ્યાય,

ધ્યાન, એકાગ્રતા, મનન વગેરે યોગોમાં પણ સમજવાનું.

આનું ફલ અપૂર્વ અને અલૌકિક ! જેમ જેમ ધર્મયોગમાં પ્રગતિ સાધે, તેમ તેમ તે તે આત્મગુણને અટકાવનાર પાપ-કર્મોથી સુકાઇ જાય છે. તેથી તે તે ગુણો પ્રગટ થાય છે, સિદ્ધ થાય છે. દા. ત. તપનો યોગ સિદ્ધ થતો જાય, તેમ તેમ આહાર સંજ્ઞાના ઉત્તેજક પાપ કર્મથી એવો મુકાતો જાય, કે હવે જો તપ કરતા ભૂખ લાગી, **અને મનમાં લડઈ થાય, તો તે તપ સાથે નહિ, પણ આહાર-સંજ્ઞા સાથે, પુદ્ગલની પરાધીનતા સાથે થાય.**

અહીં અભ્રાન્ત અનુત્સુક બની અન્યોઅન્ય બાધા વિના, દાનાદિ ક્રિયા અને શુભ ભાવ, વિરાગ અને ઉપશમ, સંયમ અને સ્વાધ્યાય, અહિંસા અને સત્ય, પવિત્રતા અને નિસ્પૃહતા, વિવેક અને વિરતિ, વિનય અને વૈયાવચ્ચ, શ્રમણપણું અને અપ્રમાદ, ભાવના અને ધ્યાન વગેરેના યોગો ઉત્તરોત્તર એવી રીતે સાધે, કે તે તે ઘાતી કર્મથી એ મુકાતો જાય. તેથી તે તે ગુણોને પ્રગટ કરતો અસ્થિરમાંથી સ્થિર દીવ તરફ જઈ રહ્યો હોય.

સૂત્રઃ-વિસુજ્ઝમાણે આભવં ભાવકિરિઅમારાહેઇ ।

અર્થઃ-(ઉત્તરોત્તર) વિશુદ્ધ થતો ભવના અંત સુધી ભાવ-ક્રિયાને આરાધે છે.

વિવેચનઃ-એમ ઘાતી પાપકર્મથી મુકાતો જે આત્મા ઉત્તરોત્તર અધિકાધિક વિશુદ્ધ થતો જાય છે, તે આ જન્મપર્યંત કે સંસાર પર્યંત કર્મ-રોગ ટાળી ભાવ-આરોગ્ય (મોક્ષ, નિર્વાણ) સાધી આપનારી ભાવક્રિયા (આત્મરોગની ચિકિત્સા) ને આરાધે છે. સાધે છે. કઇ ભાવ-ક્રિયા ? ઔચિત્ય, આરંભ, અને નિર્વ-

હણ-સ્વરૂપ ક્રિયા. મોક્ષ-સાધક તે તે સંયમ અને બાહ્ય-અભ્યંતર તપને ઔચિત્યના બરાબર પાલન સાથે આરંભે છે, અને એ આરંભેલ યોગોનો બરાબર નિર્વાહ પણ કરે છે. અર્થાત્ ઠેઠ ગુણની પરાકાષ્ઠાએ પહોંચાડે, એવું એનું અખંડ પ્રગતિશીલ પાલન કરે છે.

સૂત્રઃ-પસમસુહમણુહવઇ, અપીડિએ સંજમતવકિરિઆએ અવ્વહિએ પરીસહોવસગ્ગેહિં વાહિઅસુકિરિઆનાએણં ।

અર્થઃ- સંયમ અને તપની ચિકિત્સાથી પીડા ન પામતાં તેમજ પરીસહ અને ઉપસર્ગથી વ્યથા પામ્યા વિના, સારી ચિકિત્સા લેતા રોગીના દૃષ્ટાન્તે પ્રશમ સુખને અનુભવે....

વિવેચનઃ-આ રીતે કષ્ટ સાથે સંયમ-તપને સાધવા છતાંય પ્રશમ સુખ અનુભવે છે....પણ ખેદ, ગ્લાનિ, પીડા વગેરે પામતો નથી....દેહ અને મનને અનુકૂલ પડે, એવા પણ આસ્રવોને દબાવવામાં, એટલે કે સંયમમાર્ગે સંસારથી પ્રતિસ્રોત યાને ઉલ્ટા પ્રવાહે ગમન કરવામાં તથા ઉપવાસ વગેરે બાહ્ય તપમાં અને પ્રાયશ્ચિતાદિરૂપ અભ્યંતર તપમાં જરાય દુઃખી થયા વિના હૃદયથી પ્રશમ સુખને અનુભવે છે....ચિત્ત ખૂબજ પ્રશાન્ત, પ્રસન્ન, અને એવું તૃપ્તિ-મસ્ત રહે છે...કે તીવ્રક્ષુધા, તૃષા, શીત, ઉષ્ણ, વ્યાધિ, માર, અપમાન વગેરે પરિષહો, અને દેવ, મનુષ્ય કે તિર્યંચના ભયંકર પણ ઉપસર્ગોની ઝડી વરસે તો ય એ સારી ચિકિત્સા કરનાર રોગોની જેમ જરાય મનથી ક્ષોભાયમાન કે પીડિત નથી થતો. પ્રશમ સુખથી એ અનુભવે છે કે આનાથી આત્માને કોઈ હાનિ થવાની નથી. આત્માનો કે આત્માના જ્ઞાન-સુખનો એક પ્રદેશ પણ હણાતો નથી. ઉલ્ટું પાપકર્મ ખપવાથી આત્મ-વિકાસ થવાનો છે....

ભાવ-ચિકિત્સાનો પ્રયોગ સમજાવવા કોઈ શરીરનો રોગી યોગ્ય ચિકિત્સા કરાવતો સુખ-શાંતિ અનુભવે, તેનું દૃષ્ટાંત અહીં બતાવાય છે, તે આ પ્રમાણેઃ-

૧૧. શરીરરોગ ચિકિત્સાનું દૃષ્ટાન્ન

સૂત્રઃ-સે જહાનામએ કેઇ મહાવાહિગહિએ અણુહૂઅતવ્વેઅણે વિણ્ણાયા સરૂવેણ નિવ્વિણ્ણે તત્તઓ। સુવિજ્જવયણેણ સમ્મં તમવગચ્છિઅ જહાવિહાણઓ પવણ્ણે સુકિરિઅં । નિરુદ્ધજહિચ્છાચારે, તુચ્છ પચ્છભોઇ, મુચ્ચમાણે વાહિણા, નિઅત્તમાણ વેઅણે, સમુવલબ્ભાઽઽરોગ્ગં પવડ્ઢમાણતબ્ભાવે, તલ્લાભનિવ્વુઈએ તપ્પડિબંધાઓ સિરાખારાઇજોગેવિ વાહિસમારૂગવિણ્ણાણેણ ઇટ્ઠનિષ્ફત્તીઓ અણાકુલભાવયાએ કિરિઓવઓગેણ અપીડિએ અવ્વહિએ સુહલેસ્સાએ વડ્ઢઇ, વિજ્જં ચ બહુમણ્ણઇ ।

અર્થઃ-જેમ, ગમે તે નામનો કોઈ પુરુષ મહાવ્યાધિગ્રસ્ત હોય, એણે તેની વેદના ભોગવી હોય, (જાલિમ વેદનાના) સ્વરૂપને સમજનારો હોઈ, એ દિલથી કંટાળ્યો હોય; ને સુવૈદ્યના વચનથી સારી રીતે એને જાણીને વિધિ મુજબ સારી ચિકિત્સા એ સ્વીકારે, સ્વેચ્છાચાર બંધ કરી નિસ્સાર પથ્ય વાપરે, વ્યાધિથી મુકત થતો આવતો તેથી વેદનારહિત બનતો આરોગ્ય પ્રાપ્ત થતું જોઈ (વિશેષ આરોગ્ય પ્રત્યે એના) ભાવ વધતા આવે; આરોગ્યલાભના નિર્માણથી એના પર મમત્વને લીધે નસવેધ-ક્ષારપ્રયોગાદિ યોજવાં છતાં, વ્યાધિની જેમ આરોગ્યનો ખ્યાલ હોવાથી અને ઇષ્ટ આરોગ્ય નિષ્પન્ન થતું હોવાથી, જરાય આકુળ વ્યાકુળ થતો નથી; (કિન્તુ સ્વસ્થ ચિત્તે) ચિકિત્સાક્રિયાના પ્રયોગથી જરાય પીડા-વ્યથા લગાડ્યા વિના શુભ લેશ્યામાં આગળ વધે છે અને વૈદ્યને બહુ માને છે.

વિવેચન:-કોઇ માણસ કોઢ વગેરે મહાવ્યાધિમાં સપડાયેા હેાય, અને એ રેાગની ખૂબ પીડા અનુભવતેા હેાય, તેમજ વેદનાના સ્વરૂપનેા બરાબર જાણુ હેાય; પરંતુ બરજવું બણુનારની જેમ એને પીડારૂપ સમજે જ નહિ એવેા ભ્રાન્ત નહિ. વળી એ વેદના સ્વયં અનુભવવાથી એ વેદનાથી બરેબર કંટાળ્યો હેાય; તેવામાં કોઇ સારેા વૈદ્ય મળી જાય તેા એ વૈદ્યના વચનથી અભ્રાન્તપણે સાચી રીતે તે વ્યાધિને ઓળખે. પછી એ દેવપૂજાદિ યેાગ્ય વિધિ-વિધાન સાચવી રેાગ પકવવારૂપ સમ્યક્ ચિકિત્સા-ક્રિયા(Treatmant)ને આદરે. તેમાં પેાતાને નુકશાન થવાના ભયથી પેાતાના ગમે તે કુપથ્ય સેવવા વગેરે મનગમતા વર્તાવને અટકાવી, રેાગમાં પથ્ય એવી નીરસ હલકી વસ્તુ બાતેા હેાય, તેા એ વ્યાધિથી મુકાતેા જાય છે.

અહિં વર્ષોથી પીડાવામાં દિવસે દિવસે રેાગ વધતેાજ રહ્યો હેાય, પાછી પીડા એટલી બધી કે હવે સહનજ કરી શકાતી ન હેાય, 'અરેરે!' ને 'હાય વેાય' થતું હેાય, પૂર્વે પેાતાને રેાગ નહેાતેા ત્યારે તેા બીજા કેાઇને દુઃખ થતું ત્યાં એ દુઃખને સમજ્યા વિના ડાહી રીતે કહે તેા કે 'હશે ભાઈ! દુઃખ તેા આવે, એટલામાં શું રુએા છેા? એટલું સહન નથી થતું?' વગેરે. પણ હવે જ્યારે પેાતાને દુઃખ આવી પડયું છે, અને તે એટલું બધું આંતરિક ભાવેાને પણ ક્લેશમય કરે છે, ત્યારે તેા એને વેદના શું છે, એ અનુભવમાં આવ્યું, એટલે તેા હવે એ તત્ત્વથી એટલે સાચેાસાચ, એથી કંટાળી જાય છે. એમાં કેાઈ સારેા વૈદ્ય મળ્યો, અને તે કહે છે કે 'તમને આ અમુક બહુજ ભયંકર રેાગ થયેા છે. તેનું આ સ્વરૂપ અને

આ પરિણામ છે. તે જો ધીમે ધીમે વધી જશે, તો શરીરની સાતે ધાતુઓમાં પ્રસરી કારમી પીડા અને કદાચ મૃત્યુ પણ કરશે. પરંતુ જો મારા બતાવ્યા પ્રમાણે ઔષધનું સેવન કરશો, તો જરૂર ફાયદો થશે. તેમાં પથ્ય તો પાળવું જ પડશે. બીજો બધોજ ખોરાક છોડી દઈ, માત્ર થોડું મગનું પાણી લેવું પડશે. તે પણ દિવસના બે જ વાર, તે સિવાય કશુંજ નહિ. ભૂલેચૂકે પણ બીજા ખોરાકને અડાશેય નહિ; ગમે તેટલી ભૂખ લાગશે, પણ કાંઇજ બવાશે નહિ. પાણી પણ બહુજ ઓછું પીવાનું; તરસ લાગે તો પણ સહન કરવી પડશે. ઔષધ જૂદું જૂદું અને બહુ કડવું હશે, તેય દિવસમાં દસ વખત લેવું પડશે; તે પણ વખતસર, તેમાં ભૂલ નહિ ચાલે. તેથી કદાચ પેટમાં પીડા થશે કે તાવ આવશે, શરીરમાં કળતર થશે, નિદ્રાય નહિ આવે, એ બધું સહન કરવું પડશે. પવન વિનાના સ્થાને પથારીમાંજ રહેવું પડશે. ઉઠાશે ય નહિ, અને બહાર જવાશે પણ નહિ. એમ કરવાથી રોગ મટી જશે. '

આટઆટલા નિયમો છતાં, મહારોગથી દુઃખી દરદી રોગનો નાશ કરવા તે ધ્યાનપૂર્વક સાંભળે છે, અને ચિકિત્સા શરૂ કરે છે. હવે તે આજસુધી ખાનપાન હરવું ફરવું, બેસવું, ઉઠવું વગેરે યથેચ્છ-મનફાવતી રીતે કરતો હતો. તે હવે તેને અટકાવી દે છે. હવે વૈદ્ય જેમ કહે છે, તે પ્રમાણેજ બધું કરે છે.

આ પ્રકારે સેવન કર્યાથી તે કોઢના ચાઠા વગેરેની સાથે જેમ જેમ વ્યાધિથી મૂકાતો જાય છે, તેમ તેમ પીડા દૂર થતી જાય છે. હવે મસ્તકાદિમાં તેવી ઉગ્ર વેદનાઓ કે શરીરે ચળ નથી ઊડતા. શરીરે કંઈક સ્વસ્થતા અનુભવાય છે એથી આરોગ્ય

પાછું આવતું જોઈ આરોગ્યની ચાહના વધે છે. અંશે આરોગ્યની પ્રાપ્તિ થઈ, તેથી આરોગ્ય ઉપર મમત્વ જાગે છે. તેથી ત્યાં વૈદ્યના કહેવાથી અંદરનો રોગ કાઢવાને હજી પણ વધુ કડક ચિકિત્સા આદરે છે. જરૂરી નસ વિંધાવે છે, ઉપર ક્ષાર નખાવે છે. આવી અનેક કષ્ટમય ક્રિયા કરાવવા છતાં, રોગની શાંતિથી કેવું સરસ આરોગ્ય મળે એનો ખ્યાલ હોવાથી અને ઇષ્ટ આરોગ્ય પ્રાપ્ત થતું હોવાથી, જરાય આકુળ વ્યાકુળ થતો નથી. અધીરાઈ, કંટાળો કે અસહિષ્ણુતા લાવ્યા વિના પોતાની ઇતિકર્તવ્યતામાં મનનો ઉપયોગ હોવાથી, પવન વિનાના ધામવાળા સ્થાને જ બેઠક, કટુ ઔષધનું સેવન, વગેરેથી જરાય પીડિત કે ચલિત થતો નથી. પણ ઉલટું, સારા ઉત્સાહિત ભાવથી એમાં આગળ વધે છે, અને વૈદ્યના ઉપર બહુમાન ધરે છે. જેમકે 'આ વૈદ્ય તો મારી મહાન પીડાને હટાવવામાં કારણભૂત છે. આણે તો માત્ર આરોગ્ય નથી આપ્યું, પણ વેપાર, ભોગ, વિલાસ મઝા બધું જ આપ્યું છે;' એવું એને સારી રીતે જણાઈ ગયું છે.' આ દૃષ્ટાન્ત થયું. હવે એની સાથેનો ઉપનય (ઘટના) આ:-

(૧૧-અ) કર્મરોગચિકિત્સા : ચારિત્ર-આરોગ્યવૃદ્ધિ

સૂત્ર:- एवं कम्मवाहिए अणुभूअजम्माइवेअणे विण्णाया दुक्खरूवेणं निव्विण्णे तत्तओ। तओ सुगुरुवयणेण अणुट्ठाणाइणा तमवगच्छिअ पुव्वुत्तविहाणओ पवन्ने सुकिरिअं पव्वज्जं, निरुद्धपमायायारे, असारसुद्धभोइ, मुच्चमाणे कम्मवाहिणा, निअत्तमाणिट्ठविओगाइवेअणे, समुवलब्भ चरणाऽऽरोग्गं पवड्ढमाणसुहभावे तल्लाभनिव्वुइए, तप्पडिबंधविसेसओ परीसहोवसग्गभावे वि तत्तसंवेअणाओ कुसलासयवुड्ढीए थिराऽऽसयत्तेण धम्मोवओगाओ सयाथिमिअे तेउल्लेसाए पवड्ढई।

અર્થ:–એ પ્રમાણે કર્મ (રોગ)થી પીડિત, જન્મ આદિની વેદનાને અનુભવનારો, (દીક્ષિત આત્મા કર્મરોગને) દુઃખ રૂપે જાણી પરમાર્થથી એનાથી ઉદ્વિગ્ન હોય છે. તેથી સુગુરુનાં વચનથી અનુષ્ઠાનાદિ દ્વારા એને પિછાણી પૂર્વોક્ત વિધિએ ચિકિત્સા તરીકે પ્રવ્રજ્યાને સ્વીકારી, પ્રમાદાચરણને અટકાવી દઈને અસાર નિર્દોષ ભોજનવાળો (બની) કર્મરોગથી મૂકાતો જાય છે; ઈષ્ટવિયોગાદિવેદના મટતી આવે છે. ચારિત્ર–આરોગ્ય (પ્રાપ્ત થતું) જોઈ, એ લાભના નિર્માણથી શુભ ભાવ વધતો આવે છે. એની વિશેષ મમતાથી, પરીસહ–ઉપસર્ગ આવે છતાં, તત્ત્વ સંવેદનને લીધે કુશળ આશયની વૃદ્ધિ થવાથી શુભાશયની સ્થિરતાના બળ ઉપર સંયમ ધર્મનો જ ઉપયોગ રાખી સદા પ્રશાંત (મહાસાગર જેવો) રહી તેજોલેશ્યાથી વધતો જાય છે.

વિવેચન:–તે પ્રમાણે કર્મવ્યાધિમાં સપડાયેલો પ્રાણી, જન્મ–જરા–મરણ, રોગ–શોક–ચિંતા આદિ વેદનાને અનંતવાર અનુભવતો હવે એ વેદનાને દુઃખસ્વરૂપ જાણનારો બને, પણ નહિ કે હજી પણ એમાં આસક્ત રહેવાથી એ દુઃખને જ સુખ માનવાનો વિપર્યાસ ભ્રમ સેવતો હોય. દુઃખરૂપ જાણી તેના પ્રત્યે હાર્દિક કંટાળો ય ઉપજે. 'અરે! કેવો આ એક જ કર્મરોગ, કે જેથી આમ અજર અમર, અરૂપી, નિત્યાનંદી, અક્ષય, એવા પણ આત્માને વારેવારે જન્મવું, વારેવારે મરવું! નવાં નવાં રૂપ ધારણ કરવાં! મહારોગ, શોક, ભય આવે! અનિષ્ટકાયા, અનિષ્ટ સંયોગ, નિર્ધનતા આવે, અપયશ આવે! જરા આવે, ગાત્રો અને ઈન્દ્રિયો શિથિલ થઈ જાય! પોતે પરવશ થઈ જાય, મરવાને વાંકે જીવે! મરે તો પાછા એટલા બધાં નવાં નવાં જન્મ

અને નવાં નવાં ઉપદ્રવો, કે જેનો કોઈ અંત નહિ ! કર્મરોગથી કેવી કેવી વેદનાઓ ! આમાં ક્યાં સુખ છે ! આશ્ચર્ય તો એ છે કે **જીવનભર આત્માનું કાર્ય ભારે પુણ્ય ખર્ચી પુદ્ગલના લોચા લેવા પોષવાનું ! જ્યારે એ લોચાનું કાર્ય આત્માને ભારે પાપાર્જનથી વિરાટ વિશ્વમાં ક્યાંય નિરાધાર ફેંકી દેવાનું !** છતાં કર્મરોગની આ વેદનાને દુઃખરૂપ નહિ સમજનાર મોહમૂઢ પામર પ્રાણી નવનવાં શરીરાદિના ખોખાં રચવાં પોષવાના જ ધંધામાં રચ્યોપચ્યો ! આખા ય દિવસની કારમી મહેનતથી કરોળિયાએ બનાવેલ જાળ (ઘર) સાવરણીના એક લસરકે છિન્નભિન્ન થતાં, તેની સાથે સાથે બાંધેલી આશાઓ, મનોરથોનો પણ ભાંગીને ભૂક્કો થઈ જાય ! તે છતાં જેમ તે બધું ભૂલી જઈ કરોળિઓ વળી પાછો ફરી જાળ બાંધવા મથે છે, તેની માફક જીવ પણ નવા નવા ભવમાં નવી નવી મજૂરી કરે જ જાય છે ! જીવની કરુણ દશા કરનાર કેવી આ જન્માદિની વેઠ અને વેદનાઓ ! એમ વિચારી આ વેદનાઓને દુઃખરૂપ, દુઃખફલક, દુઃખાનુબંધી સમજી એના પ્રત્યે ભારે કંટાળો ભારે ખેદ, ભારે ઉદ્વેગ એને ઉપજે.

હવે સુગુરુ વૈદ્ય મળ્યા. એમના વચનથી એ જાણ્યું કે આવા આવા અનુષ્ઠાનાદિ હોય તે સદ્ગુરુ કહેવાય; અને આવી આવી ક્રિયાઓ લક્ષણો અને જન્માદિ વેદનાઓ આપે તે કર્મ રોગ કહેવાય. એ રોગ એવો ભયંકર છે કે એને જો નહિ ટાળ્યો તો પછી પીડાનો પ્રમાણથી અને કાળથી પાર નહિ. તાવ વગેરેનો રોગ ટાળવા મહેનત નહિ કરી, તો ચાલશે; અરે ! ક્ષયનો વ્યાધિ ટાળવા મહેનત નહિ કરી તોય ચાલશે, પણ જો

આ કર્મ–વ્યાધિ ટાળવા મહેનત નહિ કરી, તો જીવને દુર્ગતિનાં જન્મની અને એના યોગે જ નિસ્સીમ ત્રાસની ફ્રોજ મહાદુઃખી કરશે !

આ જગતમાં જીવને જે કોઈ સામાન્ય શિરોવેદનાથી માંડી મોટી ભયંકર સોળ રોગની કારમી પીડા થતી હોય, કાંઈ પણ અનિષ્ટ કે પ્રતિકૂળ થતું હોય, ગમે તે દુઃખ, ત્રાસ કે યાતના હોય, એ બધું કર્મરોગને આભારી છે. કર્મની વિચિત્ર લીલા કેવી, કે જીવ ઝંખશે મહાન ઋદ્ધિ, પણ કર્મ દેખાડશે દરિદ્રતા ! જીવને જોઈએ પૂર્ણ સ્વાધીનતા, પણ કર્મ આપે ભારે પરાધીનતા ! જીવને ઇચ્છાનુસાર ઘણું ઘણું બનવા જોઈએ, કર્મ ઘણું ઘણું ન બનવા દે ! જીવની કાંક્ષા છે કે પોતાની ધારણા અસ્ખલિત પાર ઉતરવી જોઈએ, કર્મ એ ધારણાને વચમાં જ કાપે છે ! **નરકના** જીવના શરીર ઉપર કારમા તાડન–પીટન, ઘર્ષણ–પીષણ, છેદન–ભેદન, દહન–પચન, એ સઘળું કર્મરોગને લીધે ! અરે એને પ્યારા મૃત્યુની પણ અપ્રાપ્તિ કર્મરોગે ! ન મરી શકવાથી અસંખ્ય વર્ષ સુધી એક ક્ષણના વિરામ વિના ઘોર અસહ્ય માર કર્મયોગે ! ! **તિર્યંચ** ગતિમાં ભૂખ, તરસ, અતિ તાપ ઠંડી, બંધન, ખુલ્લા શરીર પર રાત્રિભરડાંસ મચ્છરના ડંસ, ભારવહન, પ્રહાર, વધ વગેરે દુઃશ્રવ પીડાઓ કર્મયોગે ! **મનુષ્ય** લોકમાંય દરિદ્રતા, દાસપણું, દૌર્ભાગ્ય, અજ્ઞાન, અપયશ અપમાન, માર, પરાધીનતા, વીર્ય–લાભ–ભોગમાં અંતરાય, ઇષ્ટ–વિયોગ, અનિષ્ટ સંસર્ગ, રોગ, શોક વગેરે બધું કર્મરોગે ! **દેવ** ગતિમાં ઇર્ષ્યા, દ્વેષ, ગુલામી, સુખના વિશ્વાસમાં રહ્યા રહ્યા એકાએક ચ્યવન,–આવું આવું પણ કર્મરોગે ! જો એ કર્મરોગ

ન ટળે, તો એ વેદનાઓ જાય જ નહિ.

આવા પણ અનાદિના કર્મ રોગને ટાળવાના ઉપાય શુભ આશ્રવ, સંવર અને નિર્જરા છે. શુભ આશ્રવ એ પુણ્યાનુબંધી પુણ્ય આપી સંવર નિર્જરા માટે અનુકુળ સામગ્રી આપે છે. સંવર નવા કર્મરોગને પેસવા નથી દેતા, અને નિર્જરા જૂનાં કર્મને કાપે છે. આ ઉપાય સાધવા માટે બાહ્યભાવમાંથી આંતરભાવમાં જવું જોઇએ. પ્રભુભક્તિ, ગુરુની વેયાવચ્ચ, ધર્મશ્રવણ વગેરેની ભરચક પ્રવૃત્તિઓથી જીવન મઘમઘાયમાન જોઇએ. માર્ગાનુસારીના ગુણો, ધર્મયોગ્યતાના ગુણો, મોક્ષરુચિ, તત્વશ્રદ્ધા, સમ્યકત્વ વગેરે જીવનમાં જરાય અળગા ન મુકાય. એને યોગ્ય શુભ કરણીઓ સાદર અને સતત સેવાવી જોઇએ. ઇન્દ્રિયોનો શુભ વ્યાપાર, પ્રશસ્ત કષાયો, ધાર્મિક સમારંભો, મનવચનકાયાની શુભ પ્રવૃત્તિ, ઇત્યાદિ શુભ આશ્રવો, સમિતિ-ગુપ્તિ-પરિસહ-યતિધર્મ-ભાવના-સંયમરૂપી સંવર, અને બાહ્યઅભ્યંતર તપરૂપ નિર્જરા તત્ત્વ, આનું સેવન કર્મરોગનો ધરમૂળમાંથી નાશ કરે છે. સદ્‌ગુરુના વચનથી ક્રિયાઓ આદિદ્વારા કર્મરોગને બરાબર સમજે, પછી એ ઔષધનું ઉત્તમ રીતે સેવન, એટલે કે પૂર્વે ત્રીજા સૂત્રમાં કહેલી વિધિથી પ્રવ્રજ્યારૂપી સમ્યક્ ચિકિત્સા સ્વીકારીને, સ્વેચ્છાચાર અને પ્રમાદાચરણનો ત્યાગ કરી, અપ્રમત્તપણે સંયમયોગો પાળવા જોઇએ. દેહને પણ એ સંયમયોગો અર્થે ટકાવવા પુરતું જ પથ્ય એટલે અસાર-અન્તપ્રાન્ત એવો શુદ્ધ (નિર્દોષ અને પ્રાસુક) આહાર સેવી શકાશે. **જગતની સર્વ હોસ્પીટલો કરતાં ઊંચી કર્મરોગ કાઢનારી હોસ્પીટલ સંયમ જીવન;** એમાં ઊંચાજ નિયમન હોય.

આ પ્રમાણે સદ્‌ગુરુ પાસે સમજી એને ગુરુ ઉપર અખંડ આસ્થા અને બહુમાન વિગેરે થાય. માનવજીવનનો સાર એક માત્ર ચારિત્ર! એને વિધિસર ગ્રહણ કરી અપ્રમાદ અને સંયમ-શુદ્ધિમાં એ પૂર્ણ પ્રયત્ન આદરે. એમ કરતાં કર્મરોગ જેમજેમ નાબુદ થતો જાય છે તેમ તેમ તેવા પ્રકારનો મોહ હટતો જાય છે. તેથી હવે ઇષ્ટના વિયોગે તેને દુઃખ કે દુર્ધ્યાન થતાં નથી. અને અનિષ્ટ સંયોગથી કે શૂળ વગેરે વેદનાથી હાયવોય નથી. કામ, કષાયો, કે રતિ, અરતિ, હાસ્ય, શોક, ભય, જુગુપ્સાની પીડાઓ શાંત થઈ જાય છે. એ શાંત થઈ ગયા, તેથી ચારિત્ર એટલે કે ક્ષમાદિ દશવિધ યતિગુણોરૂપી આરોગ્ય પ્રાપ્ત થાય છે. સમ્યક્ અવલોકનથી એ પ્રાપ્ત થતું જોઈને, આત્માનો શુભ ભાવ વધતો ચાલે છે! અધિક ઊંચા ચારિત્રરૂપી આરોગ્યની કામના વધે છે. જેમ જેમ અતિઘણા કર્મવિકાર શમે છે, તેમ તેમ તેટલો અધિક અધિક આરોગ્ય-લાભ મળવાથી તે ચારિત્ર ઉપર એનું મમત્વ ઓર વધે છે.

હવે આના સિવાય સ્પૃહણીય, જગતમાં કોઈ વસ્તુ એને નથી લાગતી. કયાંથી લાગે? દેવો જેવા પણ અનેક કષાયોની પીડામાં અને વિષયના વિકારોમાં સડતા હોય, એવું જાણ્યા પછી શી રીતે ચારિત્ર સિવાય કયાંય સહેજ પણ રુચિ થાય? એમ ચારિત્ર-આરોગ્ય પર અતિ આદર જાગ્યાથી પૂર્વે કહેલ દરદીના નસવિંધન વગેરેની જેમ આ ચારિત્રની પણ ગમે તેવા ઉગ્ર ક્ષુધાદિ પરિસહો અને દેવતાઈ ઘોર ઉપસર્ગો વેઠવા તૈયાર રહે છે. એથી જરાય ડર્યા કે ડગ્યા વિના, 'તેથી રોગ શમીને આરોગ્ય

વધે છે ને ?' એ રીતે આત્મામાં તત્વનું સંવેદન (સમ્યક્ જ્ઞાન) અને આત્મતેજ વધારતો જાય છે.

–(એક વખત કોઈ સંયમી પિતાપુત્ર વગડામાં વિહાર કરતા ચાલ્યા જાય છે. ભર ઉનાળાનો દિવસ છે. માઈલો ચાલી નાખ્યા છે. ધોમધખ તાપથી રસ્તો જાણે સળગી ઉઠ્યો છે. ત્યાં દીકરાને થાક ઉપરાંત તૃષા લાગી છે. ઉંમર બાલ છે. શરીર પરસેવાથી રેબઝેબ છે. મુખ કરમાયું છે. તરસ વધતી ચાલી. ભયંકર પીડા થવા લાગી. બાપે આ સ્થિતિ જાણી. તેવામાં એક તળાવ નજરે પડ્યું. બાપ મનમાં વિચારે છે કે જો આ પાણી છોકરો પીએ તો સારૂં. સ્નેહને વશ થઈને તેને કહ્યા કરે છે કે જો આ પાણીનું તળાવ છે પણ બાળ એ પાણીની ઇચ્છા વિના ધીમેધીમે બાપની પાછળ ચાલ્યો આવે છે. બાપે માન્યું કે આ મારાથી શરમાય છે, એટલે પાણી નથી પીતો, તેથી તે ઝડપથી છોકરાને પાછળ મૂકી આગળ ચાલ્યો. છોકરો બધી પરિસ્થિતિ પામી ગયો. બાપની તેવી ઇચ્છા જાણી તળાવ પાસે જઈ ખોબામાં પાણી ઉંચક્યુ, મોતને બોલાવી રહેલી તૃષાને બાપની ઇચ્છાનુસાર સંતોષવા બોબો મોઢા સુધી લાવ્યો ય ખરો; પણ તત્વ સંવેદનથી ત્યાં તેણે શું વિચાર્યું ? અહાહા ! બોબા પાણીમાં કલ્લોલ કરતાં અસંખ્ય જીવો કેમ જાણે પોતાનું મોત નજીક આવ્યું જાણી તરફડતા પ્રાણની દયા માગે છે. તમારા એક જીવન ખાતર શા સારૂ અમને અસંખ્યને મારો ? વળી સંયમની આ પરીક્ષા વખતે નાપાસ કેમ થવાય ? એમ વિચારતાં તેને અનુકંપા આવી ગઈ. તેની વિચારસરણી ફરી. ઓહ ? આ હું શું કરી રહ્યો છું ! જે તૃષા–પરિસહથી કર્મરોગ મટે છે. ભાવ આરોગ્ય વધે છે, તેને એવી રીતે ટાળવા મથું છું કે જેથી ચારિત્ર આરોગ્ય ઘવાય અને કર્મરોગ વધે ? શા માટે એવું કરૂં ? પછી કર્મરોગ કાઢવાનું કયાં મળશે ? મેં ઉત્તમ ચારિત્ર લીધું તેથી કેટલાય દુઃખ નાશ પામ્યા ! એવા એ ચારિત્રને હું નહિ વિરાધું. એમ તત્ત્વસંવેદનોથી ઘોર પિપાસા પરિસહ, મોત સામે આવીને ઊભું છે છતાં, સહ્યો. સાચવીને નીચો બોબો કરી પાણી પાછું મુક્યું. પણ કાંઠે મૂર્છિત થઈને પડ્યો. ક્ષણવારમાં આ સ્થૂલ કાયાને છોડી

ગયેા. મરીને દેવ થયેા. ત્યાં પૂર્વનું બધું જાણી અહીં આવી યુક્તિ કરી બાપને ઠપકેા આપ્યેા.)–

આમ પરીસહ આવે છતાં તત્ત્વસંવેદનથી તે સહીને દૃઢ ચિત્તથી ક્ષાયેાપશમિક ભાવને (શુભ સંયમના અધ્યવસાયને) વધારે છે. આત્મતત્ત્વમાં મનનેા શુદ્ધ ઉપયેાગ રાખી પેાતાની ઇતિકર્તવ્યતા(મેાક્ષ પર્યંતની નિયત સાધના)માં સદા જાગ્રત્ રહી, હવે એ રતિ-અરતિ, કામ-કષાય, રાગદ્વેષ, હર્ષ-શેાક, વગેરે ભાવ દ્વન્દ્વો (યુગલેા) નહિ હેાવાથી નિસ્તરંગ, પ્રશાંત મહાસાગર જેવેા તે નિર્વિકલ્પ મસ્ત રહે છે. પ્રશાન્ત એવેા તે આત્માના પ્રશસ્ત તેજ-શુદ્ધ ઓજસરૂપી બારમાસના ચારિત્ર-પર્યાયમાં તેા અનુત્તરવાસી દેવની ચિત્તના પ્રશમસુખરૂપી તેજો-લેશ્યાને લંઘી જાય છે, અર્થાત્ અદ્‌ભુત પ્રશમસુખ અનુભવે છે.

પ્રશમસુખ કેવું ? જગત જ્યારે હસીને અલ્પ કાળ મામુલી ખુશ થાય છે, ત્યારે આ ગંભીર રહી તેથી ય કાંઈ ગુણેા નિત્ય પ્રસન્ન રહે છે. જગતને ક્રેાધમાં, ગુમાનમાં, માયા-લેાભમાં ક્ષણિક અલ્પ રાજીપેા; ત્યારે આને ક્ષમાદિમાં વિપુલ કાયમી તેાષ ! લેાક રસઋદ્ધિશાતાને મેળવીને, ભેાગવીને, સાચવીને તુચ્છ ક્ષણજીવી સુખ અનુભવનાર; ત્યારે આ અલિપ્ત રહીને, ત્યાગી તપસ્વી બનીને અક્ષય અખૂટ સુખ અનુભવે ! આ પ્રશમ સુખની વિશાલતા અને દીર્ઘકાળસ્થિતિનું કારણ એ કે એને કેાઈ બાહ્યસંયેાગ કે પરિસ્થિતિની અપેક્ષા નહિ, તેમજ કેાઈ આતુરતા નહિ. એ તેા આત્માના શુદ્ધ બનેલા સ્વરૂપમાંથી પ્રગટે છે. આત્મસમુદ્રમાં વિકલ્પેાની ભરતી ઓટ જ દુઃખ ઉપજાવે છે. અહીં શુદ્ધ ચારિત્રજીવનમાં વિકલ્પેા ઊઠતા જ નથી, તેથી એમાં શાંતપણે નીતરતું સુખ અનુભવાય છે.

૧૨. ગુરુબહુમાનથી જ પરમગુરુસંયોગ : અબહુમાનથી સંસાર.

गुरूं च बहु मन्नइ जहोचिअं असंगपडिवत्तीए, निसग्गपवित्ति-भावेण ।

एसा गुरुइ विआहिअ, भावसारा विसेसओ भगवंतबहुमाणेणं। 'जो मं पडिमन्नइ से गुरूं' ति तदाणा । अन्नहा किरिआ अकिरिआ कुलडानारीकिरिआसमा, गरहिआ तत्तवेईणं अफलजोगओ ।

विसन्नतत्ती(?त्ति)फलमित्थ नायं । आवट्टे खु तत्फलं असुहाणुबंधे।

आययो गुरुबहुमाणो अवंझकारत्तेण । अओ परमगुरुसंजोगो। तओ सिद्धी असंसयं ।

एसेह सुहोदए पगिट्ठतयणुंबंधे भववाहितेगिच्छी न इओ सुंदरं परं। उवमा इत्थ न विज्जइ ।

અર્થ:—યથોચિત અસંગ (સ્નેહરાગ રહિત) ભક્તિથી સહજ પ્રવૃત્તિભાવે ગુરુને બહુ માને. આ (અસંગ ભક્તિ)ને મહાન કહી છે, કેમકે એ (ઔદયિક ભાવથી રહિત હોઈ) વિશેષે ભાવભરી છે, અને ભગવાન ઉપરના બહુમાનથી પ્રવર્તમાન છે. ભગવાનની આ આજ્ઞા છે કે 'જે મને સ્વીકારે છે તે ગુરુને (સ્વીકારે) છે.' ગુરુબહુમાન વિનાની ક્રિયા તો કુલટા નારીની (ઉપવાસાદિ) ક્રિયાની જેમ સત્ ક્રિયા ન બને. એ અન્ય ફળ (સંસાર)ને દેનારી હોઈ તત્ત્વવેત્તાઓથી નિંદ્ય છે. આમાં વિષ-મિશ્રિત ભોજનથી તૃપ્તિફળનું દૃષ્ટાન્ત છે, (ને) એનું ફળ અશુભ અનુબંધવાળો સંસાર છે. (ત્યારે) ગુરુ-બહુમાન તો (મોક્ષનું) નિશ્ચિત કારણ હોવાથી મોક્ષરૂપ છે. ગુરુ-બહુમાન દ્વારા પરમ ગુરુ(પરમાત્મા)નો સંયોગ થાય છે. પછી મોક્ષ થવામાં કોઈ

શંકા નથી. (એટલાજ માટે) આ ગુરુ–બહુમાન [૧]અહીં (શુભનું કારણ હોવાથી) શુભના ઉદયરૂપ છે, [૨](તેવી આરાધનાની વૃદ્ધિથી) પ્રધાન શુભોદયના અનુબન્ધરૂપ છે, [૩]ભવરોગની ચિકિત્સા કરનારૂં છે. ગુરુ–બહુમાનથી વધીને બીજું કાંઈ સુંદર નથી. (ભગવદ્–બહુમાનરૂપ હોવાથી) આમાં ઉપમા નથી.

ગુરુબહુમાન : અસંગપ્રતિપત્તિઃ–

વિવેચન:–આ બધું આરોગ્ય પમાડનાર અને આટલી ઉચ્ચ સ્થિતિ પર મૂકનાર ભાવ વૈદ્ય સદ્ગુરુનો કેટલો અને કેવો અનુપમ ઉપકાર ! તેવા ગુરુ પ્રત્યે એને અનહદ માન વધી જાય એમાં શી નવાઈ ? તેથી હવે તે ગુરુને બહુ માને છે અને બરાબર ઉચિત રીતે અસંગ પ્રતિપત્તિથી સેવે છે. '**અસંગ પ્રતિપત્તિ**' એટલે (૧) ભક્તિ–બહુમાનમાં સેવાના કોઇ પણ બદલાની આશંસા રખાય નહિ. તેમ (૨) ગુરુના સ્નેહરાગમાં પણ પ્રેરાવાનું નહિ, એ રીતે સહજભાવે–સ્વભાવે કરીને એમની સેવાભક્તિ સન્માન–સરભરા કરે. એમના ગુરુપણાના ('આમને હૃદયનાથ ગુરુ માનવા જ જોઇએ,'–એ) ભાવને સ્વીકારી પ્રવર્તે. અસંગ પ્રતિપત્તિ કહેવાનું કારણ એ છે, કે એ સહજ સ્વભાવે પ્રવર્તતી હોઇને ભગવંતે એને મોટી (ઊંચી) પ્રતિપત્તિ કહી છે. એમાં કોઈ પૌદ્ગલિક ચીજવસ્તુ કે કીર્તિવાહવાહની અપેક્ષા યા ગુરુ પર વ્યક્તિરાગ વગેરે મોહનીય કર્મનો ઉદય નથી, તેથી ગુરુ–બહુમાન કરવામાં ઔદયિક ભાવની એટલે કે આવરણ–ભૂત રાગમોહનીય આદિ કર્મના ઉદયનું કારણ નહિ હોવાથી, હૃદયના ભાવ સારા શુદ્ધ કોટિના રહે છે. કર્મના ઉદયના જોરમાં તો મલિન રાગાદિભાવ સાથે ગુરુ–બહુમાન કરે છે; તેથી એ

સસંગ પ્રતિપત્તિ થઈ જાય ! અને એમાં તો જ્યાં ઇચ્છિત સર્યું કે રાગ દબાયાથી ગુરુ-પ્રતિપત્તિ બંધ પડી જશે. એને બદલે આત્માના સ્વભાવમાં પ્રતિપત્તિ આવી, એટલે તો એ રત્નપ્રકાશની જેમ વિશુદ્ધ અને સ્થિર (કાયમી) બનવાની. આરાધ્ય ગુરુ તરીકે પ્રતિપત્તિ કરી, એટલે હવે ગુરુની ઇચ્છા એ પોતાની પ્રવૃત્તિનું એન્જીન બનશે, અથવા પ્રવૃત્તિરૂપ એન્જીન ચલાવનારી બનશે. ગુરુના આદેશો અને ઉત્તમ ભાવના તેજ પોતાના બનશે. આ થાય તોજ સાચું અને ઊંચું બહુમાન થયું ગણાય.

આ ગુરુની જે અસંગ સેવા છે તે બહુજ ઊંચા પ્રકારની અને સૂક્ષ્મ કોટિની કહી છે; કેમકે એમાં ગુરુ પરના અત્યંત બહુમાનથી જાણે સ્વાત્માનું ગુરુમાં વિલોપન થવાથી ગુરુનો આત્મા એજ પોતાનો આત્મા; ગુરુની અનુકૂળતા એજ પોતાની અનુકૂળતા; ગુરુની ઇચ્છા, આદર્શ, મત, એજ પોતાની ઇચ્છા, આદર્શ, મત. જેવી લાગણીથી પોતાના આત્મા સાથે વર્તે, તેથી અધિક રીતે સહજભાવે ગુરુ સાથે વર્તે. આ અસંગ પ્રતિપત્તિ તો મિથ્યાત્વ અને કષાયમોહનીય કર્મના ઉમદા ક્ષયોપશમના ઘરની હોવાથી, ભાવપ્રધાન ઉચ્ચભાવવાળી છે. એટલા માટે, કે ગુરુની પ્રતિપત્તિમાં વિશેષે કરીને અચિંત્ય ચિંતામણીસમ શ્રી અરિહંત ભગવંતની પ્રતિપત્તિ છે, બરેબરૂં એમના પર બહુમાન છે; કેમકે, ભગવંતની આજ્ઞા છે કે 'જે મને સ્વીકારે છે.' તે (અવશ્ય) ગુરુને સ્વીકારે છે.' આ રીતે અસંગભાવે બહુમાનથી ગુરુપ્રતિપત્તિ કરવાનું તત્ત્વ નિર્ણીત થયું.

ગુરુ-અબહુમાન કુલટાઉપવાસવત્ ભયંકરઃ—

આમ જિનાજ્ઞા હોવા છતાં, ગુરુબહુમાન કરવા જે તૈયાર

ન હોય, તે જે કાંઈ પડિલેહેણાદિ શાસ્ત્ર-વિહિત ક્રિયા કરે, તે સત્ક્રિયા નથી. તે તો કુલટાનારીના ઉપવાસાદિ ક્રિયા જેવી છે. પતિનું ઓહું સાચવવા પતિની ચાકરી કરનારી, પણ પતિવ્રતને ઊલંઘી પતિના પરનો અનન્ય રાગ છોડી, પરપુરુષ સાથે ગાઢ રાગ બાંધી સ્વવિષય-ગૃદ્ધિથી દુરાચારમાં રક્ત બનનારી સ્ત્રીનો ઉપવાસ ઇષ્ટ લાભ પમાડતો નથી. તે પ્રમાણે ગુરુનું ઓહું સાચવવા ગુરુની ચાકરી પણ કરે, છતાં ગુરુ પ્રત્યે બહુમાન ન ધરે. અને તુચ્છ સ્વાર્થલાલસામાં રમે તો તેની ચારિત્રની કષ્ટવાળી પણ ક્રિયા ઇષ્ટ ફળ મોક્ષ નથી આપતી, પણ ઉલ્ટું ભવભ્રમણરૂપી ફળ આપે છે.

પ્ર૦-ચારિત્ર ક્રિયાનું ફળ તો મોક્ષ છે, તો અહીં કદાચ એ ફળ ન મળે, પણ ઉલ્ટું સંસાર ફળ કેમ ?

ઉ૦-એમાં વિષાન્નની તૃપ્તિના ફળનું દૃષ્ટાંત છે. પૌષ્ટિક અન્ન આમ તો શરીરને સારી પુષ્ટિ કરે, પરંતુ એમાં ઝેર પડ્યું હોય તો તદ્દન ઉલ્ટું જ ફળ આવે છે. ઝેર ભેળવેલું અન્ન ખાવાથી ક્ષણવાર તૃપ્તિ થાય ખરી, પણ એ વિષાન્ન શરીરમાં તુર્ત પરિણમતા ભયંકર નીવડે! તેથી પુષ્ટિ તો નથી થતી, પણ ઉલ્ટું નસો ખેંચાઈ કરુણ મૃત્યુ નીપજે છે. તેમ અહીં ગુરુનું બહુમાન કરવાની જે જિનાજ્ઞા, તે વિરાધવાથી સંસાર-ફળ સંપજે છે. ચારિત્ર ક્રિયા આત્માને પોષક તત્ત્વ છે, પણ જિનાજ્ઞાની વિરાધના એ ઝેર છે. એનાથી ધર્મપ્રાણ નાશ પામે છે, અને મોહ વધે છે. તેથી કહેવાય કે પ્રાણીઓ જેમાં પુનઃપુનઃ આવર્તે છે, વિરામ વિના ફરે-આથડે છે, એવો સંસાર એજ વિરાધના વિષનું ફળ છે. એ સંસાર પાછો મોહના લીધે અશુભના અનુબંધવાળો

છે, એટલે આગળ આગળ ભવોમાં વિરાધનાની વૃદ્ધિવાળો બને છે. ગુરુ-બહુમાનનો લોપ આવો મહાભયંકર છે !

ગુરુબહુમાન કલ્યાણધામઃ-

હવે જુઓ કે ગુરુનું બહુમાન કેવું કલ્યાણ ધામ છે. ગુરુ ઉપર બહુમાન એટલે ગુરુ પર આપણા હૃદયના વિશુદ્ધ શુભ સદ્‌ભાવનો સંબંધ અથવા ભાવથી પ્રતિબંધ, 'અહો ! મારા ગુરુદેવ !' એ મમત્વ. (૧) એ અત્યંત દીર્ઘ-ચિરકાળજીવી છે. કેમકે ભવાંતરે પણ ગુરુ પ્રત્યે બહુમાન પ્રાપ્ત થવામાં વર્તમાન ગુરુ-બહુમાન એ અવન્ધ્ય-અમોઘ કારણ છે. એથી એ ઉત્તરોત્તર ભાવમાં વધારે ને વધારે બહુમાન લઈ આવે છે; અને (૨) છેવટે તેમાંથી જ પરમગુરુ પરમાત્માનો સંયોગ થાય છે. એટલે પરમાત્માને સંબદ્ધ એવો મોક્ષ નક્કી થાય છે. એમ ગુરુબહુમાન એ મોક્ષનું અવન્ધ્ય કારણ હોવાથી એટલે મોક્ષ પેદા કરવામાં પ્રતિબંધ (નડતર) વિનાનું સચોટ સામર્થ્ય ધરાવતું હોવાથી, કારણમાં કાર્યના ઉપચારે ગુરુબહુમાન ખુદ 'આયત' એટલે મોક્ષ છે. (૩) વળી ગુરુનું બહુમાન શુભનો ઉદય છે; કેમકે શુભના ઉદય એમાંથી જન્મે છે. ગુરુબહુમાન એ શુભોદયનું એવું અપ્રતીમ કારણ છે કે એથી શુભનો ઉદય એકજવાર આવી જાય એમ નહિ. પણ એથી ઉત્તરોત્તર ઊંચી ઊંચી આરાધના વધવાથી ઊંચા ઊંચા શુભોદયની પરંપરાને આપે છે. આમ અસાધારણ અનુપમ કારણમાં કાર્ય તરીકે વ્યવહાર થતો હોવાથી, કારણભૂત ગુરુબહુમાનને કાર્ય શુભોદય કહ્યું. દા. ત. વૈદ્યના કહેવાથી કોઈ ઘી પર જીવતો હોય, તો કહેવાય છે કે એને તો **'આયુર્ઘૃતમ્'** ઘી એજ આયુષ્ય (જીવન) છે. કેમકે ઘી એ આયુષ્યનું ખાસ

કારણ બન્યું છે. (૪) વળી શુભોદય વધારીને ગુરુબહુમાન એ સંસાર–વ્યાધિનો ચિકિત્સક બને છે. ગુરુબહુમાનના સેવનથી સંસાર-રોગનો અંત આવે છે.

શાલિભદ્રને પૂર્વે સંગમગોપાળના ભવમાં ગુરુબહુમાન થવાથી શુભનો ઉદય એવો થયો, કે આ ભવમાં શુભોદય અને ગુરુબહુમાન બેય વધ્યા. પૂર્વના ગુરુબહુમાનથી અહીં અપૂર્વ દિવ્ય ઋદ્ધિ–વૈભવમાં ય ગુરુ શ્રી મહાવીરપ્રભુ ઉપરના જાગેલા બહુમાને એને શ્રેણિકરાજાનું સ્વામિત્વ ખુંચ્યું, પ્રભુ પર બહુમાન વધ્યું ! એવું વધ્યું કે ઉચ્ચ ભોગવૈભવ–નીતરતા સંસાર–સુખો પરથી માન ઊઠી ગયું, ને એ સુખોને તજી પ્રભુને ચરણે ચારિત્ર લીધું. શુભોદય એવો સતેજ થયો કે ત્યાંથી કાળ કરી અનુત્તર વિમાનમાં પહોંચ્યા, જ્યાં ગુરુ–બહુમાનની વૃદ્ધિ એવી, કે ગુરુની જેમ સતત નિર્વિકાર અને વીતરાગપ્રાયઃ દશામાં રમવાનું ! ત્યાંથી વિદેહમાં જઈ મોક્ષે જશે. આમ ગુરુબહુમાને અલ્પભવે સંસાર-રોગનો અંત !

ગુરુબહુમાન સર્વસુંદરઃ–

આવા મુક્તિફલની કલ્પવેલડી સમા ગુરુબહુમાનથી અધિક સુંદર બીજું કાંઈ નથી. સુંદર તો શું, પણ સમાનતા માટે ય આ જગતમાં એવી કોઈ ઉપમા પણ નથી, કે જેથી એને સમાનતાયે સરખાવી શકાય.

પ્ર૦–ગુરુ બહુમાન કરતાં અર્હદ્‌બહુમાન અધિક સુંદર નહિ ?

ઉ૦–શી રીતે ? ‘ જો મં પડિમન્નઇ સે ગુરું’ એ જિનાજ્ઞાથી ગુરુ માન્ય થાય છે તેથી ગુરુબહુમાનના મૂળમાં જિનેન્દ્રબહુમાન રહ્યું, કહો, એની અંતર્ગત જ બન્યું. પછી એ અર્હદ્‌બહુમાનથી ઊતરતું શી રીતે ?

ગ૦–તો પણ સમાન ઉપમા તો લાગે ને ?

ઉ૦–ના, આનું કારણ એ છે કે ગુરુનું બહુમાન એવો પ્રભુથી આદિષ્ટ સુંદર આત્મગુણ છે, કે એ કરવામાં શ્રી અરિહંત પરમાત્મા પ્રત્યે બહુમાન કર્યું ગણાય છે. એટલે કે પરમાત્મા અને એમના વચન પ્રત્યેના બહુમાનથી એને જુદું નહિ પાડી શકવાથી, ગુરુબહુમાન એ ભગવદ્-બહુમાનજ થયું; અર્થાત્ બન્ને એકજ બન્યા. તો બન્ને વચ્ચે ઉપમા કયાંથી ઘટાવાય ? ભગવદ્-બહુમાન એ તો જગતમાં સર્વસુંદર અને અનુપમ છે તેથીજ, તદ્રૂપ ગુરુબહુમાન પણ સર્વસુંદર અને અનુપમ બન્યું.

स [1]एवंपण्णे, [2]एवंभावे, [3]एवंपरिणामे. अप्पडिवडिए, वड्ढमाणे तेउल्लेसाए दुवालसमासिएणं परिआएणं अइक्कमइ सव्वदेवतेउल्लेसं एवमाह महामुणी । तओ सुक्के सुक्काभिजाइ भवइ ।

અર્થ:–એ (દીક્ષિતાત્મા નિર્મળ વિવેકના લીધે) એવી પ્રજ્ઞાવાળો, (વિવેકના અભાવથી ગુરુયોગે સહેજે) એવા ભાવવાળો, અને (ગુરુના અભાવે પણ ક્ષયોપશમથી) એવા પરિણામવાળો, પરિણામ પતન પામ્યા વિના, તેજોલેશ્યાથી વધતો જાય છે. મહામુનિ (શ્રી મહાવીર પ્રભુ) એ પ્રમાણે કહે છે કે, બાર માસના ચારિત્ર-પર્યાયથી સર્વદેવતાની તેજો લેશ્યાને લંઘી જાય છે. ત્યારબાદ તે શુકલ (અખંડ ચારિત્રી. અમત્સરી, કૃતજ્ઞ, સદ્આરંભી, હિતાનુબંધવાળો) અને શુકલપ્રધાન (પ્રાયઃ કર્માનુબંધ રહિત) બને છે.

વિવેચનઃ-મુનિનું પ્રશમસુખ ૩ કારણે વધે.

તે દીક્ષિત આત્મા (૧) નિર્મલ વિવેકથી પૂર્વોક્ત ગુરુબહુમાનાદિનું અતુલ કલ્યાણ-વસ્તુ-સ્વરૂપ અને અવશ્ય કર્ત-

વ્યતાદિ અંગે એજ પ્રકારના વિશિષ્ટ નિર્ણયવાળો બનેલો હોય, અથવા (૨) તથાવિધ જ્ઞાનાવરણીય કર્મના ઉદયે તેવો વિવેક ન કરી શકે, તોય ગુરુના સાંનિધ્યથી સ્વભાવે એવા પ્રકારના શુભ ભાવવાળો બનેલો હોય, અથવા (૩) ગુરુના અભાવે પણ તથાવિધ ક્ષયોપશમથી માષતુષની જેમ એવા પ્રકારના આત્મ–પરિણામવાળો બનેલો હોય. એથી એમાંથી પતન પામ્યા વિના તેજોલેશ્યાથી યાને ચિત્તના પ્રશમ–સુખથી વધે છે. અહિં કહ્યું છે કે સાધુને શાસ્ત્રના પ્રભાવે વિશિષ્ટ વિવેક આવે, ગુરુકૃપાએ શુભ ભાવ આવે, અને કદાચ એ અપ્રાપ્ત હોય, તોય કર્મના ક્ષયોપશમે આત્મામાં ચારિત્રના પરિણામ હોય જ. એય ન હોય તો કર્મનો ક્ષયોપશમ જ નથી થયો, તો દીક્ષા શી ? આત્માના આ પરિણામ, ભાવ, અને વિવેક એ ઉત્તરોત્તર ઊંચા ઊંચા ગુણો છે. (૧) આત્મપરિણામમાં, તે તે ગુણની પરિણતિ-વાળું અર્થાત્ ગુણને અનુકૂલ આત્મદ્રવ્ય બની ગયું. અવસર–સામગ્રી મળતાં ગુણ પ્રગટ દેખાય. (૨) શુભ ભાવમાં, એ પરિ-ણામ ઉપરાંત, સામગ્રી તથા અવસર મળવાથી, પ્રગટ ગુણમાં વિશિષ્ટ ઉલ્લાસાદિના શુભભાવ સક્રિય છે. (૩) એમાં વળી, જ્ઞાનશક્તિથી શાસ્ત્રબોધ થયો, એટલે તો અદ્‌ભુત વિવેક પ્રગટે છે. વિવેકમાં, સાધના અમૃતાનુષ્ઠાનના ઘરની થાય છે. કોઈપણ વસ્તુ એના હેતુ, એનું વિશિષ્ટ સ્વરૂપ અને એના ફલથી નિર્ણીત થાય છે. એથી, સાધના આત્માના સહજ સ્વભાવમાં ઊતરે છે.

અહીં આત્મામાં ત્રણ કક્ષાનો વિકાસ બતાવ્યો–૧. પરિણામ, ૨. ભાવ, અને ૩. પ્રજ્ઞા. (૧) કોઈ તીર્થયાત્રા, દેવદર્શન, તપસ્વિ-દર્શન પામી પોતાને સહેજે થતા ક્ષયોપશમથી શુભ મનોભાવ

જાગે તે 'પરિણામ' કહેવાય. (૨) એમાં ગુરુ-સંયોગ પ્રાપ્ત થાય ત્યારે વિશેષ ઉલ્લાસ વધે, 'એ 'ભાવ.' અને (૩) જિનવચન મળે એટલે વિવેક ઊભો થાય એ 'પ્રજ્ઞા' કહેવાય. પ્રસ્તુત ગુરુ-બહુમાન જોતાં, માષતુષ મુનિને ગુરુ નહોતા મળ્યા ત્યારે પણ આત્માની તેવી લઘુકર્મિતા અને તથાભવ્યત્વના હિસાબે સહેજે ક્ષયોપશમ થવાથી ગુરુબહુમાન એ અતિ આવશ્યક સાધના તરીકે માનવાની ચિત્તપરિણતિ યાને ' પરિણામ ' ઊભો થયેલો, પછી ગુરુ મલ્યા એટલે ગુરુબહુમાનનો વિશેષ ' ભાવ ' પ્રગટ્યો. ત્યારે જંબુસ્વામી વગેરે જેવાને જિનવચનનો તત્ત્વબોધ મળ્યાથી વિશિષ્ટ વિવેકબળે ઉલ્લસિત ગુરુબહુમાનનો ભાવ જાગ્યો એ ' પ્રજ્ઞા ' કહેવાય. આ પરિણામ-ભાવ-પ્રજ્ઞા જાગેલ ટકી રહે, ખંડિત ન થાય, તો આત્મામાં તેજોલેશ્યા વધતી ચાલે છે

જેમ જેમ ઇન્દ્રિયોના વિકારો-આતુરતા-ખણજો ઓછી થતી આવે તેમ તેમ એ અશાતા ઓછી ઓછી થવાથી ચિત્તના ઉકળાટમાં શમતા આવે છે, ને ચિત્તમાં તેજોલેશ્યા યાને પ્રશમ-પ્રશાંતતાનું સુખ વધતું આવે છે. એમ કહી તેજોલેશ્યાએ વધતો એ કેવો બને એ સંબંધમાં પરમમુનિ શ્રી મહાવીરપ્રભુ ભગવતી સૂત્રમાં કહે છે કે, બાર માસના ચારિત્ર પર્યાય (અવસ્થાકાળ) થકી તો તે સર્વ દેવતાની તેજોલેશ્યા(ચિત્તપ્રશમ-સુખાનુભવ)ને લંઘી જાય છે. તે આ રીતેઃ-ચારિત્ર લઇને આરાધના એકેક માસ વધેથી બાર માસમાં તો ક્રમસર [૧]વ્યંતર-[૨]ભવનવાસિદેવ-[૩]અસુરઇન્દ્ર-[૪]ગ્રહાદિદેવ-[૫]ચંદ્રસૂર્યદેવ-[૬]સૌધર્મઇશાન-[૭]સનતકુમા-રમાહેંદ્ર-[૮]બ્રહ્મલાતંક-[૯]શુક સહસ્રાર-[૧૦]આનતપ્રાણુત આરણઅ-ચ્યુત-[૧૧]નવગ્રૈવેયક અને [૧૨]અનુત્તરવાસી દેવની ઊંચી ઊંચી

તેજોલેશ્યાને લંઘી, એથીય ઊંચા નિર્વિકાર ચિત્તના પ્રશમસુખના પ્રશાન્તસાગરમાં ઝીલે છે. તેથી તે શુક્લ, અને આગળ વધીને શુક્લાભિજાત્ય બને છે.

અહીં ઉપર ઉપરના દેવલોકના દેવતાને તેજોલેશ્યા યાને પ્રશમસુખ અધિકાધિક તેજસ્વી હોય છે, કેમકે એને વિકારો ઓછા ઓછા હોય છે. એમાં ૯-૧૦-૧૧-૧૨ મા દેવલોકમાં માત્ર મનનો વિકાર હોય છે, અને તે દેવીનું ચિંતનમાત્ર કરવાથી શાન્ત થઈ જાય છે. પછી ઉપરના નવ ગ્રૈવેયક અને પાંચ અનુત્તર વિમાનના દેવો તો નિર્વિકાર જ હોય છે. એ એટલી બધી ઊંચી શાતામાં વિહરે છે કે એમને ઇન્દ્રિયો અને મનની કોઇ ખણજ-આતુરતા જ ઊઠતી નથી. તેથી વિષય-વિકારજન્ય સુખ કરતાં કંઈગુણા ઊંચા પ્રશમ સુખને અનુભવે છે. મુનિ ચારિત્રની આરાધનામાં ઇન્દ્રિયોનો પ્રત્યાહાર (ચોથા ભાવ પ્રાણાયામ પછીના પાંચમા યોગાંગ વિષયનિવૃત્તિ) કરતાં કરતાં બાર મહિને એટલા બધા રાગાદિવિકાર-રહિત બનવા સાથે શ્રુતોપયોગ લીન બને છે કે ત્યાં એમના ચિત્તનું પ્રશમસુખ અનુત્તરવાસી દેવના પ્રશમસુખને ટપી જાય છે. ચારિત્ર લીધેલું પ્રમાણ કેમ થાય, ચારિત્રમાં આત્મપરિણતિ કેવી ઘડતા આવવાની છે, એ આમાંથી જાણવા મળે છે. વિદ્વત્તા કેટલી આવી એના પર સફળ ચારિત્રપર્યાયનું માપ નથી, પરંતુ રાગાદિ વિકાર શમાવી દઈ શ્રુતોપયોગમાં લીન થવા સાથે પ્રશમભાવની રમણતા કેવી આવી એના પર માપ નીકળે છે. પ્રશમ વિશેષ વિકસ્યા પછી આત્મા શુકલ-શુકલાભિજાત્ય બને છે.

શુક્લ એટલે ઉજ્જવળ ચારિત્રવાળો; અમત્સરી અર્થાત

પોતાથી હીન, અધિક, કે હરિફ પ્રત્યે તિરસ્કાર ઈર્ષ્યા કે ખાર રાખ્યા વિના, ક્રમસર કરુણા પ્રમોદ અને પ્રેમવાળો; વળી કૃતજ્ઞ યાને કોઇના લીધેલા ઉપકારની કદર કરનારો; સત્ કાર્યોમાં ઉદ્યોગી, (અસતમાં નહિ), અને કલ્યાણની પરંપરાવાળો છે. આમાં આત્મા 'શુક્લ' એટલે કે ઉજ્જવળ સંયમભાવવાળો બને એમ કહ્યું, ને એ ઉજ્જવળતાનાં પાંચ લક્ષણ બતાવ્યા, એ સૂચવે છે કે,-

આત્માએ અનાદિસિદ્ધ 'કૃષ્ણ' મટી 'શુક્લ' બનવું હોય તો (૧) ચારિત્ર-મહાવ્રત-પ્રતિજ્ઞાઓનું પાલન અખંડ રાખવું જોઇએ. અહિંસાદિ વ્રતને કચાંય ખોડખાંપણ લગાડવાનું થાય એમાં આત્મપરિણામ કૃષ્ણ બને છે, તામસભાવ કામ કરી જાય છે. કૃષ્ણભાવ બે રીતે,-એક તો હિંસા-અસત્યાદિના ભાવ થાય તે, ને બીજું પ્રતિજ્ઞા-પાલનની બેપરવા થાય તે. આનાથી બચવા વૃત્ત-ચારિત્ર-વ્રત-આચાર અખંડ વિશુદ્ધ રાખવા જોઇએ. (૨) અમત્સરી બન્યા રહેવું. કદીય માત્સર્ય, અસૂયા, પરગુણ-પરવૈભવ-પરકીર્તિની અસહિષ્ણુતા, ઈર્ષ્યા, ખાર, ઝેર, વગેરે મનમાં ઊઠવા જ ન દેવા. સ્વંય અખંડ ચારિત્ર પાલન હોવા છતાં જગતની વચ્ચે રહેતાં બીજાઓના સંયોગ સામે ઉભા હોય છે. દા. ત. પોતાના કરતાં બીજો વધુ વિદ્વાન હોય, તપસ્વી હોય, વ્યાખ્યાતા હોય, શિષ્યપરિવારાદિસંપન્ન હોય, ત્યાં ઈર્ષ્યા, અસહિષ્ણુભાવ આવવો સંભવ છે એ ચારિત્રનો વાસ્તવિક ભાવ જે કષાયનો ક્ષયોપશમ છે, તેનો નાશ કરે છે. પણ પૂર્વોક્ત સમશત્રુમિત્રભાવાદિ, સૂત્રાધ્યયન, ગુરુબહુમાન; વગેરેની આરાધનાથી પ્રશમભાવ વધારતાં એ માત્સર્ય

અટકાવી શકાય છે. (૩) વળી ગુર્વાદિ પ્રત્યે કૃતજ્ઞભાવ જાગતો રહેવો જોઇએ. એમના ઉપકાર આત્મોત્થાનને કરનાર હોઈ મહાન છે. માટે એ કદીય ન વીસરાય. વીસરવામાં કઠોરતા, જાતનું અભિમાન અને સ્વાર્થપટુતા કામ કરતા હોય છે, જે ધર્મના મૂળ પાયાભૂત દિલની કોમળતા, સારી વસ્તુની કદર, ને ગુણ માટેનો હૃદયમાં ઢાળ અટકાવે છે. શુક્લ બનવા માટે આ કઠોરતાદિ દોષોને આત્મઘાતક સમજી એ દૂર કરી કૃતજ્ઞભાવ સતત ઝળકતો અને સક્રિય રાખવો જોઈએ. (૪) શુક્લ બનવા ઉપરોક્ત ત્રણે ગુણ અખંડ રાખીને પણ નિષ્ક્રિય નથી બેસી રહેવાનું, યા અસત્પ્રવૃત્તિમાં પડવાનું નથી. પરંતુ સદા સદ્ આરંભી બન્યા રહેવાનું છે. મુનિને સદ્આરંભ સૂત્રપાઠ, શ્રુત-સ્વાધ્યાય, આવશ્યક પ્રતિક્રમણ–પ્રતિલેખના–વિહારાદિ ક્રિયાઓ, ગુર્વાદિકની સેવા–વિનય–વૈયાવચ્ચ વગેરે પ્રવૃત્તિ સ્વરૂપ હોય છે. જો આ સત્ પ્રવૃત્તિ ન હોય તો જીવ કાં તો કુથલી–વિકથા–ભ્રમણા–વિકલ્પોમાં ચડે, અથવા નિદ્રા–આળસમાં પડે. (૫) સદ્–આરંભ પણ એવા હોય કે જે હિતાનુબન્ધી હોય, અર્થાત્ કલ્યાણની પરંપરા ચલાવે એવા હોય. આ માટે [૧]નિરાશંસભાવે [૨]નિરતિચારપણે સાધના કરવી જરૂરી છે. વળી નિરંતર [૩]વૈરાગ્ય અને [૪]મૈત્રી આદિ ભાવ વહેતા રાખવા આવશ્યક છે. તેમજ [૫]જિનાજ્ઞા પ્રત્યે અનન્ય મમત્વ અને એનું પ્રસંગ–પ્રસંગ તથા પ્રવૃત્તિમાત્રમાં પુરસ્કરણ યાને જિનવચનને આગળ કરવું,–આ ભાવી હિત–પરંપરાના બીજરૂપ છે, હિતાનુબંધના કારણ છે. માટે એને હિતાનુબંધ કહી શકાય.–બસ આ અખંડ ચારિત્ર વગેરે ધારણ કરનાર આત્મા 'શુકલ' કહેવાય. જ્યારે,

शुक्लाभिजात्य એટલે તે ગુણોને અતિ તેજસ્વી કરી શુકલ જીવોમાં મુખ્ય, આગળ પડતો અખંડ ચારિત્ર, અમાત્સર્ય વગેરે શ્રેષ્ઠ કોટિના થઈ જાય છે.

૧૩. લોકસંજ્ઞાત્યાગ-પ્રતિશ્રોતગમન

સૂત્રઃ–पायं छिण्णकमाणुबंधे खवइ लोगसण्णं, पडिसोअगामी, अणुसोअनिवित्ते, सया सुहजोगे एस जोगी वियाहिए।

અર્થઃ–પ્રાયઃ કર્મના અનુબંધ ઉચ્છિન્ન કરનારો લોકસંજ્ઞાનો ક્ષય કરે છે, (ઇંદ્રિય-મનની અનુકૂળતાનાં પોષણ ન કરતાં) સામા પૂરે જનારો, અનુકૂળ (પોષણરૂપી) પ્રવાહથી પાછો ફરનારો, સદા શુભયોગસંપન્ન એ યોગી કહેવાય છે.

વિવેચનઃ–શુકૂલ-शुकलाभिजात्य બનેલા મુનિમાં આ વિશેષતા છે કે પ્રાયઃ કરીને એના કર્મોના અનુબંધ છેદાઈ ગયા હોય છે. આત્માની સિલિકે-રહેલ કર્મમાં એ ઉદયમાં આવીને નવાં કર્મ ઉભા કરવાની જે બીજ શક્તિ, તે નાશ પામી ગઈ હોય છે. દા. ત. મહાવીર પ્રભુ કાનમાં ખીલા ઠોકાવાનું કર્મ લઈ આવેલા; પરંતુ એમાંથી અનુબંધ-બીજશક્તિ તોડી નાખી. એટલે તે કર્મ ભોગવતાં આગળ નવા કર્મ ઊભાં ન થયાં. અર્થાત શુકલાભિજાત્ય હવે તે તે કર્મવિપાકને વેદતાં તેવા પ્રકારનાં નવાં કર્મને પ્રાયઃ નથી બાંધતો. 'પ્રાયઃ' એટલા માટે કહ્યું કે કર્મોની શક્તિ અચિન્ત્ય છે. તેથી કોઈકવાર કોઈક સમર્થ સાનુબંધ કર્મ રહી ગયું હોય, તો તે વેદતાં ફરી તેવું કર્મ બાંધે પણ છે. આ અનુબંધનો ઉચ્છેદ પૂર્વે કહેલી તેજોલેશ્યા અને આ ગુણોને આભારી છે. **'શુકૂલ' બનાવનાર ગુણોને સ્થાને અવગુણો હોય તો તે આત્માને કૃષ્ણ રાખે છે, જેથી**

અશુભ કર્મના અનુબંધ પુષ્ટ રહે છે. અનુબંધોનો ઉચ્છેદ કરીને એ સાધુ ભગવદ્વચનને બાધ કરે એવી લોકસંજ્ઞાને બપાવે છે; અર્થાત દીર્ઘ સંસારી ભવાભિનંદી જીવોની ક્રિયા પર પ્રીતિ કરવી એ લોકહેરી છે, લોકસંજ્ઞા છે. એમાં 'એવા અજ્ઞાન લોકમાં કેમ સારો દેખાઉં! એ લોક શું કરવાયોગ્ય માને છે? એને અનુસરું' એવી મનોવૃત્તિ રહે છે મુનિ લોકસંજ્ઞાને જીતી એનો ત્યાગ કરે છે. હવે તો એને જિનવચનની એટલી માયા લાગી છે, કે એની વિરૂદ્ધ જતી એક પણ લોકપ્રવૃત્તિ એને ગમતી નથી, પછી ભલે તે વ્યવહારથી લાભદાયી હોય.

લોકસંજ્ઞાને જીતી, એટલે તો હવે એ પ્રતિસ્રોતગામી અને અનુસ્રોતથી નિવૃત્ત બન્યો. લોકાચારના પ્રવાહની નદીમાં અનુસ્રોત (ચાલુ પ્રવાહ)થી પાછો ફરી, પ્રતિસ્રોતે (સામે પુરે, પ્રવાહની સામે) ચાલે છે. એટલે કે સંસારરસિક જીવોની સંસારવર્ધક એવી ઇન્દ્રિયો અને મનને અનુકૂલ પ્રવૃત્તિમાં પોતે ભળતો તો નથી, કિંતુ એનાથી ઉલ્ટી પ્રવૃત્તિમાં એ તત્પર રહે છે. લોકસ્વભાવ ઇન્દ્રિય-મનને અનુકૂળ આત્મઘાતક ભૌતિક ઉન્નતિમાં આસક્ત હોય છે, તેમજ સતત અઢાર પાપસ્થાનકના મનોરથો, યોજનાઓ, સેવવાની હોંશ હોંશિયારી અને ઉદ્યમ, સેવ્યાનો આનંદ, ન સેવ્યાનો શોક, ઇત્યાદિમાં લોક લીન હોય છે. સાધકને મનોરથો-હોંશ-હોશિયારી-ઉદ્યમ વગેરે બધું પાપસ્થાનકો તજવામાં અને ધર્મસ્થાનકો સેવવામાંજ ઇષ્ટ હોય છે, તેથી લોકની પ્રવૃત્તિ અને ઇન્દ્રિય-મન પરથી રાગ ઉઠાવવોજ

પડે. માટે જ એ ક્ષુધા-તૃષાદિ પરિસહોને વધાવી સામે પ્રતિકૂળ પ્રવાહે ચાલે છે. એ ભારે અભ્યાસથી એટલે સતત પ્રયત્નથી બની શકે. આ ન્યાયયુક્ત છે. કહ્યું છે કે જ્યારે ઘણો જન-સમૂહ લોકપ્રવાહે ચાલે છે, ત્યારે લોકથી વિપરીત લોકોત્તર-માર્ગમાં જેણે લક્ષ્ય બાંધ્યું છે એવા મોક્ષરાગીએ પોતાને સામા પ્રવાહે જ પ્રવર્તાવવો જોઈએ. બહુજન તો અનુસ્રોત ગમનમાં જ ખુશી રહેવાનો. પરંતુ આચારવાળાનું તો એ પ્રવાહની સામેજ આગમન જોઈએ કેમકે લોકપ્રવાહે તણાવું એ સંસાર-વર્ધક હોવાથી સંસાર છે; ત્યારે, પ્રતિશ્રોત આવવું એ સંસારની બહાર નીકળવાનું છે. મેઘકુમાર, શાલિભદ્ર વગેરે મહાત્માઓ એ રીતે જીવન જીવ્યા. ચક્રી સનત્કુમાર મહામુનિ પૂંઠે લાગેલ પરિવાર અને રાજાઓના લલચાવનારા કાલાવાલાને અવગણી લોકોત્તર ચારિત્ર-માર્ગે જ ચાલ્યા.

ઉપર કહ્યા પ્રમાણે નિરંતર લૌકિકથી જુદા જ લોકોત્તર સાધુધર્મના શુભ યોગોમાં રચ્યો પચ્યો રહેનારો બન્યો, તેથી તેને ભગવંતોએ યોગી કહ્યો છે. કેમકે કહ્યું છે કે '(લોકધર્મથી નિરાળો) સમ્યક્ત્વ, જ્ઞાન અને ચારિત્રનો યોગ એજ સાચો યોગ છે. એટલે એ યોગ-સાધનાના સંબંધથી આત્મા યોગી બને છે. યોગી પરમબ્રહ્મ(મોક્ષ)નો સાધનારો બની શકે છે. સાધનાસંબંધ અન્યોન્ય મેલાપથી થાય,-અર્થાત્ ચારિત્ર આત્મ-સ્વરૂપમાં પરોવાય, અને આત્મા ચારિત્રમાં એકમેકપણે ઉપયુક્ત થાય. સમકિત(તત્ત્વરુચિ)ના ભાવમાં આત્મા જાય, અને આત્માના ભાવમાં સમકિત આવે. જ્ઞાન આત્મસાત્ થાય અને આત્મા જ્ઞાનમય, પ્રકાશમય બને. મોક્ષસાધક જે પરસ્પર સંબંધ,

તે યોગ. યોગવાળો તે યોગી કહેવાય.

૧૪. ચારિત્રફળ : ચરમભવસંધાન

સૂત્ર:–एस आराहगे सामण्णस्स, जहागहिअपईण्णे, सव्वावेहासुद्धे, संधइ सुद्धगं भवं सम्मं अभवसाहगं भोगकिरिआसुरुवाइकप्पं। तओ ता संपुण्णा पाउणइ अविगलहेउभावओ असंकिलिट्ठसुहरूवाओ अपरोवतावणो सुंदरा अणुबंधेण। न य अन्ना संपुण्णा, तत्तत्तखंडणेण।

અર્થ:–લીધેલી પ્રતિજ્ઞા પ્રમાણે સર્વ વિશેષણોથી સંપન્ન સર્વ માયાથી રહિત આ શ્રમણપણાનો આરાધક, ભોગક્રિયાર્થ સુરૂપાદિની જેમ, મોક્ષસાધક શુદ્ધ ભવનું સંધાન કરે છે. પછી એ સંપૂર્ણ કારણો પ્રાપ્ત થવાથી અસંક્લિષ્ટ સુખ રૂપ, પરને અસંતાપકારી અને અનુબંધે સુંદર એવી (ભોગ–ક્રિયાઓ) સંપૂર્ણ પ્રાપ્ત કરે છે. બીજી (લક્ષણ વિનાની ક્રિયા) સંપૂર્ણ નથી; કેમકે એનામાં એવું સ્વરૂપ રહી શકતું નથી.

વિવેચન:–અહીં સુધી મુનિએ કરવાના સાધનાના પ્રકારો બતાવ્યા. હવે એનું ફળ બતાવે છે.

આ રીતે બનેલો સાધક એ સાચા શ્રમણભાવની (સાધુપણાની) જેવી પ્રતિજ્ઞા લીધી, તેવો આત્મામાં શ્રમણપણાના મહાન ગુણને દૃઢ કરનારો છે. કેમકે પ્રારંભથી પ્રતિજ્ઞા લીધી ત્યારથી, એક સરખી રીતે સમ્યક્‌પણે એને અનુરૂપ પ્રવર્તનારો બન્યો છે. એમજ આરાધનામાં સ્ખલના રહિત નિરતિચાર રહ્યો હોવાથી સર્વ પ્રકારની માયા–આશંસાથી રહિત એવો એ ભાવીફળ તરીકે મોક્ષસાધક શુદ્ધ ચરમ ભવનું આત્મામાં સંધાન કરે છે, અર્થાત કેટલાક ભવો પછીનો એવો શુદ્ધ ભવ આવીને ઊભો રહે એની યોજના કરે છે.

ચરમભવનું સંધાન કેવી રીતે ?:-

આત્મા પર અસંખ્ય જન્મનાં કર્મ અને અનંતા ભવોની વાસનાઓ જામી હોવાથી એ સર્વનો સંપૂર્ણ નાશ થઈ સીધો મોક્ષ થવાનું તે આ ભવના અંતે જ સીધો મોક્ષ થવાનું મુશ્કેલ છે. તેથી વચમાં હજી બીજા ભવ તો થવાના. (દા. ત. પૃથ્વીચંદ્ર, સમરાદિત્ય, વગેરેને પ્રથમ ભવની ઉચ્ચ સાધના છતાં પછી પણ ભવો તો કરવા પડ્યા.) પરન્તુ એ ભવો પ્રથમ ભવના સુંદર અનુબંધથી એવા સંક્લેશ રહિત ભોગવાળા નીપજે, કે જેમાં ઉત્તરોત્તર આત્મશુદ્ધિ વધતી આવે. એથી અંતે છેલ્લો ભવ એવો વિશુદ્ધ બનવાનો, કે જે સમ્યક્ સર્વથા શુદ્ધક્રિયા કરવા વડે કરીને અભવ(મોક્ષ) સાધક બનશે. અર્થાત્ એ ભવ પછી કોઈ ભવ જ નહિ, પણ અમર મોક્ષ થવાનો.

અસંક્લિષ્ટ ભોગઃ- સિદ્ધ થવાના શુદ્ધ ભવ વિના મોક્ષ સિદ્ધ થઈ શકે નહિ. શુદ્ધ ભવથીજ અભવ સિદ્ધ થાય. જેમકે, (સુરૂપ વગેરે ભોગ સાધન) વિના સંપૂર્ણ ભોગક્રિયા બને નહિ, પણ સુરૂપાદિથીજ સંપૂર્ણ ભોગક્રિયા બને. સુરૂપાદિ એટલે સારૂં રૂપ, વય, વિચક્ષણતા (ચતુરાઇ), સૌભાગ્ય (જેનાથી બીજાને ગમીએ તે), મધુરતા (કોમળ મીઠો સ્વભાવ), ઐશ્વર્ય (સંપત્તિ-માનમર્તબો પ્રતિષ્ઠા વગેરે), એને ભોગનાં સાધન કહ્યાં છે. એવા સારાં રૂપ વગેરે આપવાને સમર્થ એવા પુણ્યવંતા ભવ થકી જ સંપૂર્ણ ભોગક્રિયાઓ પ્રત્યે આ સામગ્રી અખંડ કારણતા (નિમિત્તભાવ) ધરાવે છે. તે એવી પરિપૂર્ણ (ભોગક્રિયા) હોય છે કે જે બિલકુલ સંક્લેશ રહિત સુખરૂપ હોય છે. વિવેચનકાર લખે છે કે અહિં શૂન્યતા હોવાથી

સંક્લેશ હોતો નથી. (' શૂન્યતા ' શું ? એ ચોક્કસ સમજાતું નથી. અત્યંત પૂર્ણ સામગ્રીને લીધે ' ઝંખના, અધીરાઈ, ગૃદ્ધિ વગેરે દુર્ગુણોથી શૂન્યપણું-રહિતપણું ' અથવા શૂન્યતા એટલે ' ઉદાસીનતાભાવ ' એવો અર્થ લાગે છે). એથી રાગદ્વેષાદિરૂપ કોઈ ચિત્તસંક્લેશ નહિ હોવાથી ભોગક્રિયા અસંક્લિષ્ટ સ્વસ્થ સુખરૂપ હોય છે. એવી રીતે પૂર્ણ ભોગક્રિયાઓ બીજાને પણ સંતાપ કરનારી હોતી નથી. તે અહીં વિચક્ષણતા વગેરે ગુણોને લઈને શક્ય છે. કેમકે, વિચક્ષણતા, મધુરતા વગેરે ગુણો કોઇને સંતાપ નહિ થવા દે. વળી એજ કારણે એ પૂર્ણ ભોગક્રિયાઓ અનુબંધથી એટલે પરંપરાએ પણ ઠેઠ ચરમ ભવ સુધી સુંદર હોય છે; કેમકે, સંક્લેશથી કે પરપરિતાપથી એને આચરી નથી. આવા સ્વરૂપવાળી ભોગક્રિયા સિવાયની બીજી સંક્લેશવાળી પરસંતાપક અને પરિણામે અસુંદર એવી કોઈપણ ભોગક્રિયાઓ સંપૂર્ણ નથી; કેમકે, એમાં સંક્લેશાદિને લઈને આલોક પરલોક બન્નેની અપેક્ષાએ ભોગક્રિયાનું સ્વરૂપજ ખંડિત કરી નાખ્યું છે. ભોગક્રિયાનું સ્વરૂપ તો એવું જોઇએ કે જે આ લોકમાં સ્વાત્મસંક્લેશ અને પરાત્મપરિતાપથી અકલંકિત સુખ આપે, અને પરલોકમાં યાવત્ ચરમ ભવ સુધી સાનુબંધ સુંદર સુખ આપે.

પ્ર૦-અહીં શ્રમણપણાની આરાધનાના ફળરૂપે ભોગક્રિયા કેમ બતાવી ?

ઉ૦-મુખ્ય ફળ તો પ્રારંભે મોક્ષસાધક ચરમભવનું સંધાન જ બતાવ્યું છે. પરંતુ એ સંધાન પછી વચ્ચે ભવો તો થવાના ને ? એમાં પણ આરાધનાજન્ય પુણ્યથી ઊંચા રૂપ-રસાદિ

વિષયો મળવાના ને એનો અમુક કાળસુધી ઉપભોગ પણ રહેવાનો. કિન્તુ એ ભોગ કેવા ? તો કહે છે,-નિરતિચાર નિરાશંસ ઉચ્ચ આરાધનાનો એ પ્રભાવ છે કે એ ભોગ સંક્લેશ-પરસંતાપ -અશુભાનુબંધ વિનાના રહેવાના. આત્મા એમાં જાણે અંતરથી કમળવત અલિપ્ત ! તેથી જ મોકો આવ્યે એ છૂટતાં અને ચારિત્રમાર્ગ હાથ લાગતાં લેશ પણ સંકોચ, વિલંબ કે કઠિનાઈ નહિ. એટલે જ ચારિત્રારાધના વળી ઓર ઊંચી કોટિની થવાની. એથી ઊંચો દેવલોક, અને પછી માનવભવે વળી વિશેષ ઊંચી આરાધના. એમ કરતાં કરતાં ચરમ ભવ આવીને ઊભો રહે. એનું સંધાન યાને ઘટના અહીંના પ્રથમ ભવના ચારિત્રની આરાધનાથી થાય છે. આમાં વચ્ચેના ભવોમાં જે સંકલેશ આદિ વિનાની ભોગક્રિયા મળે છે એની વિશેષતા છે કે ચિત્તની સંક્લેશાદિરહિત સ્થિતિ આત્માને નિર્લેપ જેવો રાખે છે, અને ઉચ્ચતર આરાધનામાં જોડે છે. સમરાદિત્યકેવળીના નવ ભવોમાં આ દેખાય છે. આ આશયથી અહીં ભોગક્રિયાનો નિર્દેશ છે.

૧૫. સમ્યગ્જ્ઞાનક્રિયા : પ્રવર્તક ભાવ

સૂત્રઃ- एअं नाणं ति वुच्चइ । एअम्मि सुहजोगसिध्धी उचिअपडिवत्तिपहाणा । ईत्थ भावो पवत्तगो । पायं विग्घो न विज्जइ निरणुबंधा सुहकम्मभावेण । अक्खित्ताओ ईमे जोगा भावाराहणाओ । तहा तओ सम्मं पवत्तइ, निप्फायई अणाउले ।

અર્થ:-આ જ્ઞાન છે એમ કહેવાય છે. એમાં શુભયોગની સિદ્ધિ થાય છે. એ ઉચિત સ્વીકાર-પ્રધાન હોય છે. એમાં પ્રવર્તક ભાવ છે. (અહીં ઉદયમાં આવતાં) અશુભ કર્મ નિરનુબંધ હોવાથી પ્રાયઃવિઘ્ન નથી આવતું. આ યોગો ભાવ-

આરાધનાથી ખેંચાઈ આવે છે; તથા તે પછી સમ્યક્ પ્રવર્તે છે અને આકુળતા વિના એ ફળે છે.

વિવેચન : સમ્યગ્ જ્ઞાન–ક્રિયાનું સ્વરૂપઃ–

'જ્ઞાનક્રિયાભ્યાં મોક્ષઃ' એ સૂત્રમાં 'જ્ઞાન' શું ? અને 'ક્રિયા' કેવી ? એ બતાવતાં અહીં કહે છે કે પૂર્વોક્ત આરાધનાઓનો અતીય શ્રદ્ધાસંપન્ન સમ્યગ્ બોધ એ 'જ્ઞાન' છે; કેમકે ઇષ્ટ વસ્તુતત્ત્વને જણાવનારૂં જે જ્ઞાન એ જ જ્ઞાન કહેવાય છે. અને ક્રિયા તે છે કે જે આવી જ્ઞાન–દશામાં શુભયોગ સિદ્ધ થાય છે, અર્થાત આ લોક પરલોકમાં ઇષ્ટહિતને પેદા કરનાર શુભ પ્રવર્તન નીપજે છે. એ શુભ યોગમાં સમ્યક્-જ્ઞાનદશાના અવલોકનથી ભિન્નભિન્ન અનુબંધો અંગે નિપુણ નિરીક્ષણ છે. જ્ઞાનદશાથી જોયા કરે છે કે આ શુભક્રિયા વખતે હૃદયમાં અનુબંધ કયા પડી રહ્યા છે ? જો ભાવ વિશુદ્ધ હશે તો શુભાનુબંધવાળો પુણ્ય ઊભું થશે. પણ જો કોઈ વિષય, કષાય કે ક્રિયાના ખેદ વગેરે ભાવ આવ્યા તો તે અશુભાનુબંધ નાખશે. માટે **વિશુદ્ધ ભાવનું લક્ષ સચોટ રહે.** એ રહેતું હોવાથી, સર્વે ઉચિત જ વાતવસ્તુનો સ્વીકાર મુખ્ય હોય છે, એથી કોઈ અનુચિતનો સ્વીકાર નથી કરવામાં આવતો. તોજ એ શુભયોગ જ્ઞાનદશાનો ગણાય. નહિતર જો અનુચિત આચરાતું હોય, ઉચિતતાની બેપરવા હોય, તો જ્ઞાનદશા શી ? અજ્ઞાન મૂઢ પણ એવું તો આચરે છે.

પ્ર૦–જ્ઞાનની આટલી બધી કડક ઉચ્ચ ભૂમિકા કેમ બાંધો છો ?

૩૦-જગતમાં જ્ઞાનવાળો ડાહ્યો ભણેલો તે ગણાય છે, કે જે સ્વવિનાશકારી કોઇપણ પ્રયાસ ન કરે. વિનાશ રોકવો હોય તો અનુચિતનો ત્યાગ અને ઉચિતનો સ્વીકાર જોઇએ. એ વિના વિનાશ ટળે નહિ. જીવ અનુચિત આચરીને જ મરે છે ને? રાવણે સીતાને ઉપાડી સંધરી રાખવાનું અનુચિત કર્યું તો સર્વવિનાશ પામ્યો. રોહગુપ્તાએ જીવ-અજીવ-નોજીવની ત્રિરાશીની કરેલી અનુચિત સ્થાપના પકડી રાખી તો સંઘ બહાર મૂકાયો, નિહ્નવ ગણાયો આ બધામાં જ્ઞાનદશા શી ગણાય? જ્ઞાની એવું ન આચરે જે પોતાનો વિનાશ કરે.

પ્રવર્તક છે ભાવઃ-આવી પ્રસ્તુત જ્ઞાનયુક્ત પ્રવૃત્તિમાં કોણ પ્રવર્તાવે? તો કે પ્રવર્તક ભાવ છે. ભાવ એટલે પવિત્ર અભ્રાન્ત હૃદય, પણ મલિન મૂઢ હૃદય નહિ.

અંતઃકરણ મોહના દ્વેષ-ઈર્ષ્યા-આસક્તિ-મદ-માયા-દીનતા વગેરે અશુભ ભાવોથી ભરેલું હોય, યા એની અસરોવાળું હોય, તો કદાચ ધર્મવ્યાપાર થાય તો ય તે સમ્યગ્જ્ઞાનયુક્ત કયાંથી બની શકે? એવા ધર્મવ્યાપારને પ્રવર્તાવનાર કોઇ ને કોઈ મોહની લાગણી હોય છે. તેથી એ ખરેખર ધર્મયોગ જ નથી. સદ્જ્ઞાન-મૂલક ધર્મયોગ એ સાચો ધર્મયોગ છે, અને એને પ્રવર્તાવનાર છે પવિત્ર અભ્રાન્ત હૃદય. માટે એ પહેલી આવશ્યક ચીજ છે. આ વસ્તુ જો લક્ષમાં રહે તો સાધના હાથમાં લેતા પહેલાં હૃદયને એવું શુદ્ધ સ્વચ્છ પવિત્ર કરી દેવાય, કે એમાં કોઈ મેલી લાલસા, માનાકાંક્ષા, મદ, માયાદિ નહિ હોવાથી હવે જે ધર્મસાધનાની પ્રવૃત્તિ કરાય એ સમ્યગ્જ્ઞાનયુકત ક્રિયા બને. અસાર-સાંસારિક વાતવસ્તુથી ખેદ-ગ્લાની પામી એ

નિમિત્તના મલિન ભાવોથી વિરમેલું સ્વચ્છ મન ધર્મસાધનાને જીવન-સર્વસ્વ માની એમાં પરોવાય છે, એકાકાર થાય છે. એ સાધના શુદ્ધ ધર્મસમજની પરિણતિવાળી હોઈ સમ્યગ્જ્ઞાનયુક્ત કહેવાય. પાંડિત્ય એ સમ્યગ્જ્ઞાન નથી, કિન્તુ થોડી પણ શુદ્ધ વસ્તુ-સમજ અંતરમાં પરિણામ પામે એ સમ્યગ્જ્ઞાન છે. ભાવ યાને સ્વચ્છ શુદ્ધ અંતઃકરણ એવી પરિણતિવાળી જ ધર્મસાધનામાં પ્રવર્તાવે છે.

સમ્યક્ સાધનામાં વિઘ્ન કેમ નહિ ?:–

આ શુદ્ધ મનથી પ્રેરિત સમ્યગ્બોધસંપન્ન સાધનાનો એવો પ્રભાવ છે કે એમાં પ્રાયઃ વિઘ્ન હોતું નથી; કેમકે આ પ્રસ્તુત સાધના-પ્રવૃત્તિમાં સમ્યગ્ ઉપાયનો ઉપયોગ થયો હોય છે. **સમ્યગ્ ઉપાયો કયા ?** એ જ પૂર્વે કહેલા ચતુઃશરણગમન -દુષ્કૃતગર્હા-સુકૃતાસેવનથી માંડી ગુણબીજાધાનાદિના પાયા પર ઊભી થયેલ પ્રવ્રજ્યામાંના નિરાશંસ વિશુદ્ધ ચરણ, મહાસત્ત્વ, સમશત્રુમિત્રતા, આગ્રહરહિતતા, પ્રશમ, સમ્યક્ દ્વિવિધ શિક્ષા, ગુરુ-બહુમાન-પ્રતિબદ્ધતા, મંત્રવત્ શ્રુતોપાસના વગેરે. આ ઉપાયો પગભર હોય ત્યાં વિઘ્ન શાનું આવે ?

પ્ર૦–વિઘ્ન તો કોઈ પૂર્વના તેવા અશુભ કર્મને આધીન હોઈ, સંભવ છે કે સાધનાની આડે કાં ન આવે ?

ઉ૦–અલબત્ બહારથી વિઘ્નરૂપ દેખાતા સંયોગો ઊભા થાય એ સંભવિત છે, કિન્તુ સતત સમ્યગ્ ઉપાયોમાં પ્રવર્તમાન સાધકને એની આંતરિક સાધનામાં કશો બાધ કરી શકતા નથી. સાધના અખંડ ચાલે છે. અરે ! વિશેષ સ્ફુર્તિબંધ સાધના ચાલે છે. એટલે વિઘ્ન તરીકે એણે કશું કામ કર્યું નહિ. સંગમદેવે

પ્રભુને છ માસ સુધી ગોચરી-પ્રાપ્તિની આડે કાંઇ ને કાંઈ વિઘ્ન ઊભા કર્યા, પરંતુ પ્રભુ ક્ષુધાપરીસહ જીતીને અંતરથી અસંગ અવ્યાકુળ રહી ચારિત્રસાધનામાં આગળ વધતા જ રહ્યા. ત્યાં સંગમે ઊભા કરેલ સંયોગ કયાં વિઘ્નરૂપ બની શકયા ? સમ્યગ્ ઉપાયોનો એ પ્રભાવ છે કે પ્રાયઃ વિઘ્ન ન ઊભું થાય.

આ સદ્ ઉપાયોને લીધે વિઘ્ન વિઘ્નરૂપ ન થવાના મૂળમાં નિરનુબન્ધ અશુભ કર્મ કામ કરે છે. અર્થાત્ આત્મામાં શુભ અશુભ બંને જાતના કર્મનો સંચય છે એટલે અશુભના ઉદય તો થાય. પરંતુ આ કર્મોમાં અનુબંધ યાને નૂતન અશુભોપાર્જનની બીજશક્તિ નથી. તેથી એ નિરનુબંધ અશુભકર્મ છે. સાનુબંધ અશુભ કર્મની એ સ્થિતિ હોય છે કે એ ઉદયમાં આવે ત્યારે અનિષ્ટ ઊભું તો કરે, પણ એમાં સાથે નૂતન અશુભની બીજ-શક્તિ હોઇ બુદ્ધિ ય બગાડે, મલિન ભાવ પેદા કરે, કષાય યાને લેશ્યા-વૃત્તિ અશુભ ઊભી કરે. દુઃખ કષ્ટ ભોગવે તો ભોગવે પણ સાથે હૈયું ય મેલું સંક્લિષ્ટ કરે. તેથી નવાં અશુભ થોકબંધ ઊભાં થાય. ખરી રીતે આવા સાનુબંધ કર્મવાળો તો એવો ભારે કર્મી હોય કે એને તો મૂળમાં સમ્યક્ પ્રવ્રજ્યાયોગ જ ન હોય; પછી એવા સમ્યગ્ ઉપાયોમાં પ્રવર્તવાની વાતે ય શી ? न हि अनीदृश इत्थं प्रवर्तते નિરનુબન્ધ અશુભ કર્મવાળો ન હોય એ આ રીતે સમ્યગ્ ઉપાયોમાં પ્રવર્તતો હોતો નથી, સમ્યગ્ જ્ઞાન સંપન્ન સુપ્રવ્રજ્યા યોગોમાં એવા બિચારાથી પ્રવૃત્તિ થાય નહિ.

'अकिंचित्ताओ ईमे जोग....' આ સજ્ઞાન શુભ ચારિત્રયોગો શી રીતે આવે છે ? તો કે ભાવ-આરાધનાથી સારી રીતે એ

આકર્ષાઈ સ્વીકૃત બની જાય છે; અને ભાવ-આરાધના પૂર્વ જન્મમાં એનું બહુમાન-પ્રશંસા આદિ કર્યું હોય છે એના પ્રભાવે ઊભી થાય છે. આનો અર્થ એ, કે સમ્યક્ ચારિત્રયોગો અનેક જન્મોની સાધનાથી ઊભા થાય છે. પાપપ્રતિઘાત-ગુણબીજાધાન આદિ ક્રમથી સાધનાઓ કરતાં રહેવું પડે. પ્રવ્રજ્યાના જ્ઞાનદશાવાળા શુભ વ્યાપારો વિઘ્ન રહિત ત્યારે જ આત્મામાં સ્વીકૃત અને સ્થાપિત થાય કે જ્યારે પૂર્વજન્મમાં એના પર બહુમાન, એની પ્રશંસા, એનું જિજ્ઞાસા-શ્રવણ વગેરે કર્યું હોય, અને તેથી અહીં હૃદયમાં ભાવથી આરાધકદશા સાથે ભાવ-આરાધના અર્થાત્ આરાધનાનો ગુણપરિણામ ઊભો થયો હોય. એવા હૃદયને તો સહેજે સજ્ઞાન ચારિત્રવ્યાપારનો આદર -સ્વીકાર થઈ જ જાય; કેમકે એ નિયમ સજ્ઞાન શુભ ચારિત્રવ્યાપારનો નિષ્પાદક છે, એટલે અવશ્ય એમાં પ્રવર્તાવે છે, અને આકુળ-વ્યાકુળતા વિના ઇષ્ટફળ તરફ ચડાવે છે.

(૧૬) સત્‌ક્રિયાનું ફળ અને વિશેષતાઓ

સૂત્રઃ-एवं किरिआ सुकिरिआ, एगंतनिक्कलंका, निक्कलंकऽत्थसाहिआ, तहा सुहाणुबंधा उत्तरुत्तरजोगसिद्धीए। तओ से साहई परं परत्थं सम्मं, तक्कुसले सया, तेहिं तेहिं पयारेहिं साणुबन्धं महोदए, बीज-बीजादिट्ठावणेणं कत्तिविरियाइजुत्ते, अवंझसुहचिट्ठे, समंतभद्दे, सुप्पणिहाणाइहेऊ, मोहतिमिरदीवे, रागामयवेज्जे, दोसाणलजलणिही, संवेगसिद्धिकरे हवइ अचिंतचिंतामणिकप्पे ।

અર્થઃ- એ રીતે ક્રિયા (૧) સુક્રિયા બને છે એ (૨) એકાન્ત નિરતિચાર હોય છે, અને (૩) નિષ્કલંક અર્થ (મોક્ષ)ની સાધક બને છે; તથા (૪) વિચ્છેદ વિના ઉત્તરોત્તરે યોગ સિદ્ધ

થતા જવાથી, શુભ અનુબંધવાળી થાય છે. તેથી (૫) એ પ્રધાન પર અર્થને સમ્યગ્રીતે સાધે છે. એવા સત્ત્વાર્થમાં કુશળ હંમેશા તે તે (બીજન્યાસાદિ) પ્રકારે અનુબંધવાળા મહાન ઉદયને સાધે છે. (તે આ રીતે, કે એ) સમ્યક્ત્વબીજના બીજભૂત (ધર્મ-પ્રશંસાદિ) ને સ્થાપિત કરવા પૂર્વક એ (પરમ સત્વાર્થ પ્રત્યે) કર્તૃવીર્ય આદિથી યુક્ત બની અવશ્ય ફળદાયી શુભ પ્રવૃત્તિવાળો બને છે; તથા (એ જ પરમ સત્ત્વાર્થ પ્રત્યે) સર્વતોમુખી કલ્યાણ-વાળો અને સત્ પ્રણિધાનાદિનો જનક હોય છે. મોહરૂપી અંધકારને હટાવનાર દીવો, રાગરૂપી રોગને કાઢનાર વૈદ્ય, અને દ્વેષરૂપી અગ્નિને ઠારનાર સમુદ્ર બની અચિંત્ય ચિંતામણી-સમાન એ સંવેગને સિદ્ધ કરનારો થાય છે.

विवेचनः-प्रगतिः-હવે આગળ સાધુ કેવી પ્રગતિ કરે છે તે બતાવે છે. (૧) ઉપર કહ્યા પ્રમાણે ભાવ આરાધના સાથે જ્ઞાનપૂર્વક સમ્યક્ ચારિત્રયોગો જે સાધવામાં આવે છે એ ક્રિયા સુક્રિયા બને છે. એનું કારણ એ છે કે એ સમ્યગ્ જ્ઞાનના પાયા પર આરંભાયેલી હોય છે, અને એમાં ઔચિત્યપૂર્વક પ્રવૃત્તિ થઈ હોય છે. જ્ઞાન સમ્યક્ છે એટલે શ્રદ્ધાપૂર્વકનું હોઇ એમાં આધ્યાત્મિક ઉત્થાન જ મહત્ત્વનું લાગે છે. તેથી તેમજ પૂર્વ ભૂમિકામાં બધું ઔચિત્ય જાળવીને ચારિત્રજીવનનો પ્રારંભ કર્યો છે એટલે હૃદય શુદ્ધ અને મહાવિવેકસંપન્ન હોવાથી હવે સધાતા ચારિત્રયોગ સહેજે સુશોભન ક્રિયારૂપ હોય.

૦(૨-૩-૪)૦ (૨) આ ચારિત્રયોગસાધના એકાંતે નિષ્કલંક અર્થાત્ કોઈ પણ જાતના દોષ-અતિચાર વિનાની હોઇ ડાઘ-અશુદ્ધિથી તદ્દન રહિત હોય છે. સુક્રિયા સાધવી છે એટલે દોષ

શું કામ લગાડે ? સહેજ પણ રાગાદિ પ્રમાદવશ ન થાય એટલે દોષ લાગવાનો સંભવ નથી. ૦(૩) આવી નિષ્કલંક સાધના હોઈ, એ નિષ્કલંક અર્થની યાને સર્વ કર્મકલંક વિનાના મોક્ષની સાધક બને છે. આ સૂચવે છે કે કુક્રિયા, યા દોષવાળી સુક્રિયા, કે મલિન આશયથી નિર્દોષ પણ સુક્રિયા મોક્ષ સાધી શકે નહિ. ૦(૪) બાકી સુક્રિયાનો એ પ્રભાવ છે કે એ, એવા કોઈ વ્યાઘાત–વિચ્છેદ વિના ઉત્તરોત્તર શુભ યોગ સિદ્ધ થતા આવવાથી, શુભ અનુબંધવાળી બને છે. સાધનાની ગાડી ઉપડી તે ઉપડી. હવે એ અટકવાની નહિ. એટલે કે સાધના મટીને પ્રમાદાચરણ આવવાનું નહિ. એ તો એક ચારિત્રયોગ પછી બીજો, પછી ત્રીજો....એમ ઉત્તરોત્તર તે તે કાળને ઉચિત યોગો સધાતા આવવાના. એથી આત્મામાં એવી સળંગ અવિચ્છિન્ન ચાલતી યોગસાધનાઓમાં ચિત્ત રોકાયું રહેવાથી એ ચિત્તમાં એક એવો સંગીન શુભ પરિણામ વહેતો થાય છે, કે જે એ ક્રિયાને શુભ અનુબંધનશાળી કરે છે. અર્થાત્ આગળ આગળ એવી વિશુદ્ધ યોગસાધનાઓની પરંપરા સર્જે એવી બનાવે છે. એ ક્રિયા સાથે રહેતા ચિત્તપરિણામની મોટી કિંમત છે. જો એ એવો, ઉદાર, વિશુદ્ધ અને ઓજસ્વી છે તો એ ક્રિયામાં એક એવું સામર્થ્ય ઊભું કરે છે કે જે આગળ પણ વિશિષ્ટ સાધના ખેંચી લાવે એવા શુભ કર્મને ઉત્પન્ન કરે છે.

પ્રધાન પરાર્થ કયો ?:–

આ રીતે પોતાની શુદ્ધ કલ્યાણસાધના તો પ્રવાહિત થઈ ગઈ. પરંતુ એટલું કરીને એ બેસી રહેતો નથી. કિન્તુ શુભાનુબંધવાળી ઉત્તરોત્તર અખંડ ચાલતી ચારિત્રયોગ–સાધનાના

પ્રભાવે પરાર્થ પણ સાધે છે. પરાર્થ એટલે બીજાનું ભલું. એ બે જાતનું હોય, (૧) ગૌણ પરાર્થ અન્નદાનાદિ, યા મિથ્યાદૃષ્ટિ કલ્પિત આત્મા-મોક્ષ-મોક્ષહેતુ અંગેના તત્ત્વના બોધ આદિનું દાન; (૨) પ્રધાન પરાર્થ બોધિબીજ વગેરેનું સ્થાપન. આ સાધક 'પર' યાને પ્રધાન પરાર્થ સાધે છે; તે પણ સમ્યગ્રીતે, અ-વિપરીતપણે; અર્થાત્ પરહિત સાધે તે ક્રમથી સાધે, કિન્તુ ગમે તેમ નહિ. દા. ત. આ પંચસૂત્રની આદિમાં બતાવ્યું તેમ પહેલાં પાપપ્રતિઘાત-ગુણબીજાધાન કરાવે, પછી સાધુધર્મ-પરિભાવના કરાવે....વગેરે ક્રમથી સધાવ્યું કહેવાય; પણ નહિ કે પહેલાં એનાં ઠેકાણાં ન હોય, ને સીધી પ્રવ્રજ્યા જ સધાવવા માંડે. એમ અવિપરીતપણે એટલે આ ચોથા સૂત્રનાપ્રારંભે બતાવ્યું તેમ વિપર્યાસવાળો પરાર્થ સધાવવાનો નહિ.

'પરાર્થ'=सत्यार्थ કે सत्त्वार्थ ? :-

અહીં ટીકામાં છાપેલી પ્રતમાં પરાર્થનો અર્થ 'सत्यार्थ' છપાયો છે. એ પાઠ જો બરાબર હોય, તો ભાવ એનો એ છે કે 'सत्य' એટલે 'सत्ने हितરૂપ' सत् એટલે આત્મા, એને હિતરૂપ કહેવાય દ્રવ્યહિત, ભાવહિત, દ્રવ્યદુઃખનાશ, ભવદુઃખ-નાશ. આ બેમાંથી 'પર' અર્થાત્ પ્રધાન છે ભાવહિત, અને એ છે આત્મવિશુદ્ધિ,-આત્મશક્તિ વિકાસ, ક્ષાયોપશમિક અને ક્ષાયિક ગુણોનો પ્રાદુર્ભાવ, આને એ સાધે છે. બાકી સાચો પાઠ "सत्त्वार्थ" સંભવે છે. 'सत्त्व' એટલે જીવો, એનો 'અર્થ' એટલે ઈષ્ટ, પ્રયોજન. એટલે કે જીવોનું પ્રયોજન, જીવોનું ઈષ્ટ એ જ અહીં પરાર્થ તરીકે લેવાનું છે. ટીકાકારને 'પરાર્થ'નો આ અર્થ મૂકવાનું કારણ એ છે કે એનો બીજો અર્થ એ

પણ થાય છે કે ' પર ' એટલે કે શ્રેષ્ઠ એવો 'અર્થ' યાને પ્રયોજન, તે છે મોક્ષ. પરંતુ પ્રસ્તુતમાં એ અર્થ સંગત નથી. કેમકે પાછું ' પર ' એવું વિશેષણ પડ્યું છે તે નિરર્થક ઠરે; તેમજ આગળ ' બીજબીજાદિક-સ્થાપન દ્વારા ' એમ કહે છે તે બીજા જીવોની અપેક્ષાએ જ સંગત થાય. માટે અહીં ' પર ' એટલે બીજા જીવો જ લેવા છે. તે સ્પષ્ટ કરવા ટીકાકાર મહર્ષિએ ' પરાર્થ 'નો અર્થ ' સત્ત્વાર્થ ' કર્યો, એ સંગત થાય. અસ્તુ.

સાધક પ્રધાન પરાર્થ સાધે તે 'સયા તકકુસલ' અર્થાત્ આવડત વિના નહિ, પણ સદા પરાર્થ-સાધનામાં કુશળ રહીને. જ્યારે જ્યારે સામે જેવો જેવો જીવ આવે, એનું કેમ હિત થાય એ ત્યારે ત્યારે તે તે જીવની યોગ્યતા, કક્ષા, સમજીને તદનુસાર હિતને સધાવવામાં કુશળતાવાળો રહીને પરહિત સાધે.

બીજબીજાદિ-સ્થાપન કેવી રીતે ?:-

એ પરાર્થ સાધે તે પણ **'તેહિં તેહિં પયારેહિં.... બીજબીજાદિટ્ઠાવણેણ'** અર્થાત્ શાસન-પ્રભાવક તે તે પ્રકારો વડે બીજબીજાદિના સ્થાપન દ્વારા. અહીં 'બીજ'=મોક્ષબીજ સમ્યક્ત્વ. તેનું 'બીજ'=તેને આકર્ષનાર શાસન પ્રશંસા આદિ. 'આદિ'પદથી જિનોક્ત ધર્મની અભિલાષારૂપી અંકુર, એ ધર્મનું સમ્યક્ શ્રવણ વગેરે. વિશિષ્ટ ઉપદેશદાનથી, યા સ્વંય વિશિષ્ટ તપ સાધવાથી, અથવા જિનોક્ત તત્ત્વના સ્થાપક વાદથી, કે શાસનપ્રભાવક પ્રતિષ્ઠાદિ સંઘયાત્રા સામુહિક તપ-અનુષ્ઠાન વગેરેથી બીજા જીવોને જિનશાસન પ્રત્યે આકર્ષણ થાય; 'અહો કેવો સુંદર ધર્મ !' વગેરે પ્રશંસા થાય, એ એમનામાં બીજ-બીજ=સમ્યક્ત્વરૂપી બીજનું બીજ પડ્યું બીજન્યાસ થયો કહેવાય.

વળી આગળ એ ઉપદેશાદિ પ્રભાવક કાર્યોમાંના કોઈ પ્રકારનું નિમિત્ત અપાય એટલે એ જીવોમાં જૈનધર્મની અભિલાષા જાગે આ અંકુર ઉગ્યો કહેવાય. આ રીતે પરાર્થને સાધે.

એ પરાર્થ પાછો **'સાનુબંધ'** સાધે; અર્થાત્ (૧) ઇતર જીવોને બીજી કોઈ પૌદ્ગલિકઆશંસામાં તાણ્યા વિના શુદ્ધ કલ્યાણમાર્ગ એમનામાં આવે એ રીતે પ્રયત્ન કરે; જેથી એ જીવોમાં એ શાસનપ્રશંસાદિ વિશુદ્ધ આશયવાળા જાગવાથી આગળ એની પરંપરા ચાલે. એવા અનુબંધવાળા એ આવે. (૨) એમ આ પરાર્થસાધક પણ પરાર્થસાધના કરે તે અનુબંધવાળી હોય એવા નિરાશંસભાવ અને વિશુદ્ધાશયથી કરે; જેથી પોતાને આગળ પણ પરાર્થકરણની પરંપરા ચાલે.

પરાર્થસાધકની વિશેષતાઓ:-'મહોદયે' અર્થાત્ સ્વંય સિદ્ધ ધર્મને ક્રમશઃ બીજા જીવોમાં સાધતો હોવાથી એ પોતે મહા ઉદય-ઉન્નતિવાળો હોય છે; કેમકે દિલ બહુ વિશાળ થઈ ગયું અને સાથે પરાર્થ કુશળતા-યોગ્યતા વિકસી ઊઠી. વળી તે. **કર્તૃવીર્યાદિયુક્ત'** હોય; યાને પ્રધાન પરાર્થ સાધવા માટે કારણભૂત વીર્યોલ્લાસાદિથી યુક્ત હોય; એવું પોતાનું વીર્ય ઉત્સાહ, પ્રતિભા, વગેરે પ્રગટ રહે. તોજ વાસ્તવ પરાર્થ સધાય; નહિતર અધવચ્ચે થાકે, યા માયકાંગલો પ્રયત્ન થાય, અથવા ગુંચ પડતાં પરાર્થકાર્યમાં વચ્ચે અટકી પડે. વળી **'અવન્ધ્ય શુભચેષ્ટ'** અર્થાત પરાર્થ સાધવાની શુભ પ્રવૃત્તિ એવી આદરે-ચલાવે કે એ નિષ્ફળ ન જાય; પણ અવશ્ય અમોઘ, સફળ નીવડે.

પ્ર૦-પરાર્થ-પ્રવૃત્તિ દા. ત. ઉપદેશ કયારેક નિષ્ફળ જાય છે ને ?

ઉ૦-પરોપદેશે પાંડિત્ય હોય ત્યાં પોતાના આત્મામાં ઠેકાણું નથી એટલે નિષ્ફળ જાય; કેમકે આચાર સાથેના ઉપદેશની અસર પડે છે. બાકી ઉત્તરોત્તર યોગ સિદ્ધિવાળા મહાત્માઓની દેશનામાં આપણે જેને નિષ્ફળતા સમજીએ છીએ એ ઉપલકિયા નિરીક્ષણ છે. ખરી રીતે શ્રોતાઓના દિલમાં કાંઇ ને કાંઈ અસર દા. ત. પાપ પ્રત્યે કમકમાટી વગેરે થયું હોય છે. ત્યારે વ્યક્તિગત ઉપદેશમાં તો એ પરાર્થકુશળ મહાત્મા અયોગ્ય પર પ્રયત્ન કરવા જતા જ નથી, પછી નિષ્ફળતા શાની મળે ?

'સમંતભદ્ર' અર્થાત્ તે પરાર્થસાધક મહાત્મા ચારે બાજુથી કલ્યાણરૂપ હોય છે; કેમકે એ સર્વ આકારે સંપન્ન છે. એમની મુદ્રા સૌમ્ય, નયન આકર્ષક, વાણી એકાંત કલ્યાણની, પ્રવૃત્તિમાત્ર કલ્યાણરૂપ, સ્વભાવ બહુજ મુલાયમ અને મધુર, ચાલ કરુણાભરી, બીજા સાથે વ્યવહાર અતિશય સૌજન્ય ભરપૂર અને ઉદાર....વગેરે હોય છે. એવા એ

●**'સુપ્રણિધાનાદિહેતુ'** અર્થાત (૧) પોતાની અંગત સાધના શું, કે પરાર્થસાધના શું, સર્વ સાધનામાં સમ્યક્ પ્રણિધાન, પ્રવૃત્તિ, વિઘ્નજય અને સિદ્ધિવાળા હોય છે. કારણ, કયાંય પણ એ ન્યૂનતા-ખામી-ગફલતવાળા હોતા નથી. એથી (૨) સામામાં પણ પ્રણિધાનાદિ જગાડનારા બને છે. દેખાય છે કે સર્વ વાતે ચોક્કસ શિક્ષક યોગ્ય વિદ્યાર્થીને પણ ચોકસાઈવાળો તૈયાર કરે છે. એમ આવા સુયોગ્ય સમંતભદ્ર મહાત્માથી પામેલા ભવ્યાત્માઓ પણ પ્રણિધાનાદિવાળા બને છે.

● **'મોહતિમિરદીવે....'** આવો એ પરાર્થ—પરહિતસાધક મોહાંધકારને દૂર કરવામાં દીપ સમાન બને છે. એ પોતાની મુદ્રા અને વાણીથી જીવોને પ્રતિબુદ્ધ કરી એમના મોહ અર્થાત્ અજ્ઞાનકુમતિ-કદાગ્રહરૂપી અંધકાર નષ્ટ કરી દેવાના સ્વભાવવાળા હોવાથી એક દીપક છે.

● **'રાગમયવેજ્જે'** અર્થાત્ જીવોના રાગરૂપી રોગની ચિકિત્સા કરવા માટે વૈદ્ય છે, કેમકે વૈરાગ્યની મૂર્તિસમા એમની પાસે એવો સમર્થ તપ-ચારિત્ર-જ્ઞાન યોગ છે કે જે જીવોના રાગને હચમચાવી નાખે એવા વૈરાગ્યથી રંગી નાખે છે, એ રાગરોગને ક્રમશઃ મટાડતા આવે છે. વળી

● **'દોસાનલજલણિહી'** અર્થાત્ એ મહાત્મા જીવોના દ્વેષાગ્નિને શાંત કરવા એક સમુદ્ર છે. કેમકે એમની પ્રશાંત ઉપશમરસ-ઝરતી મુદ્રા અને વાણીમાં સામાના દ્વેષદાવાનળનું શમન કરવાની અવ્વલ શક્તિ છે. એમ, આ પરાર્થસાધક માહાત્મા

● **'સંવેગસિદ્ધિકર'** છે; સંવેગને જન્માવનારા કારણો તરીકે-સ્વયં ધર્મમયજીવન, જડનો અનુકૂળતાઓની બેપરવાઈ, આંખમાં નિર્વિકારતા અને અધ્યાત્મતેજ. મોહાંધોને કમકમી કરાવે એવી ત્યાગ-તપોમય કષ્ટસાધનાઓ, વાણીમાં નીતરતો ધર્મપ્રવાહ,-ઇત્યાદિ તત્ત્વો એવા જાગ્રત છે કે એ બીજા જીવોને સંવેગભીના કરી દે છે. સંસાર પ્રત્યે થાકવાળા કરી મોક્ષની તીવ્ર અભિલાષા સાથે શુદ્ધ ધર્મના રંગમાં તરબોળ બનાવી દે છે. એવા એ

● **'અચિંત્ય ચિંતામણિકલ્પ'** છે, જીવોને મોહનાશ, રાગદ્વેષશમન અને સંવેગસિદ્ધિ કરાવનારા હોવાથી એકાંતે સુખનું

કારણ બને છે. કેમકે સાચું સુખ રાગ-દ્વેષ–મોહ–પાપરંગના જોરમાં ન જ અનુભવાય. ત્યારે એ દોષો શમવાથી કલ્પના બહારની સુખશાંતિનો અનુભવ થાય છે. તેથી એ અચિંત્ય સિદ્ધિ કરાવી આપનાર મહાત્મા અચિંત્ય ચિંતામણિસમા છે.

આ સૂચવે છે કે ઉચિત પ્રતિપત્તિપ્રધાન ભાવપ્રેરિત ઉત્તરોત્તર ચારિત્રયોગસાધના સિદ્ધ થયેથી જીવમાં એ એવી નિર્મળ સહજ પરાર્થકુશળતા ઊભી કરે છે કે એનો શુભ વીર્યોલ્લાસ, શુભપ્રવૃત્તિ અને સમંતભદ્રતા જોનારના મોહને ફગાવી દે, રાગને ભગાડી દે, અને દ્વેષને ઠારી દે છે! એટલું જ નહિ પણ એના આત્મપ્રદેશમાં સુમતિ–સમ્યક્ત્વના પ્રકાશ પાથરે છે, વિરાગનું આરોગ્ય વિકસાવે છે, ઉપશમની શીતલતા સર્જે છે, અને સંવેગની મઘમઘતા કરે છે. પોતાની અંતર્મુખતા, વસ્તુમાત્રનું નિર્લેપ ઉદાસીન દર્શન, ઉગ્ર પરિસહ–ઉપસર્ગમાંય આત્માની નિર્વિકાર સ્થિતિ, અને યોગચર્યા, ભાવદયા, ગંભીરતા, તત્ત્વપરિણતિ, પ્રૌઢભાવ, કોમળ મધુર વાણીએ સંવેગઝરતી ધર્મની દેશના, નિઃસ્વાર્થભાવની પરાકાષ્ઠા,–આ બધું જીવોમાં સંવેગને જન્માવી સંવેગને વધારે છે.

(૧૭) વધતો સંવેગ : ચરમભવ

સૂત્રઃ–સ એવં પરંપરત્થસાહए તહાકરુણાइભાવઓ, अणेगेहिं भवेहिं विमुच्चमाणे पावकम्मुणा, पवड्ढमाणे अ सुहभावेहिं, अणेगभविआए आराहणाए पाउणइ सव्वुत्तमं भवं चरमं, अचरमभवहेउं, अविगलपरंपरत्थनिमित्तं। तत्थ काउण निरवसेसं किच्चं विहूअरयमले सिज्झइ, बुज्झई, मुच्चइ, परिनिव्वाइ, सव्वदुक्खाणमंतं करेइ ।

(–इअ पवज्जापरिपालणासुत्तं समत्तं)

અર્થ:—તેવા પ્રકારના કરુણાદિ ભાવથી એ એમ પ્રધાન પરાર્થનો સાધક અનેક ભવોએ પાપકર્મથી મુકાતો આવે છે, અને શુભ ભાવોએ વધતો એ અનેક ભવો સંબંધી આરાધનાથી સર્વોત્તમ અંતિમ ભવને પ્રાપ્ત કરે છે, જે હવે છેલ્લા-પહેલા કોઈ ભવનું કારણ નથી, અને સંપૂર્ણ પ્રધાન પદાર્થનું કારણ છે. ત્યાં કાર્ય સંપૂર્ણ કરીને કર્મરજોમળનો નાશ કરી એ સિદ્ધ બુદ્ધ મુક્ત થાય છે, નિર્વાણ પામે છે, સમસ્ત દુઃખનો અંત કરે છે.

વિવેચનઃ— ચરમ ભવની સાધનાઃ-

પ્રવ્રજિત ઉત્તમ પુરુષ પ્રધાન યોગ્યતાવાળો હોઈ તેવા પ્રકારના કરુણાદિભાવને લીધે જુએ 'અહો ! આ જગતમાં જીવો બિચારા મોહવશ પાપમાં ડૂબ્યાં રહે છે ! અને કર્મના પનારે પડી ભારે દુઃખી થાય છે! હું પ્રભુનું શાસન પામ્યો છું, તો લાવ, એમને પાપ અને દુઃખમાંથી છૂટવા સહાયક થાઉં ! અનંત કરુણાસાગરનું શાસન એમને પમાડું ! શાસનના આદેશો એ પાળે એવું કરું !' એવા ધર્મનું દાન કરીને ઉત્તરોત્તર વિશિષ્ટ પ્રધાન પરાર્થનો પણ સાધક બને છે. એવી અનેક જન્મોની સાધનાએ કરીને જ્ઞાનાવરણીય વગેરે કર્મોથી રહિત બનતો જાય છે; અને સંવેગાદિ શુભભાવોથી વધતો જાય છે. એમ અનેક ભવોની પારમાર્થિક આરાધનાવડે સર્વશ્રેષ્ઠ એવા તીર્થંકર ગણધર વગેરેના ભવને પામે છે.

પ્ર૦-વધતો સંવેગ એટલે શું ?

ઉ૦-જેમ એના એજ સૂર્યને આપણે હજારોવાર જોવા છતાં, નવી સવારે સૂર્યમાં ચમકારો જુદો જ જોઈએ છીએ, એજ

પ્રમાણે આત્મામાં એની એ આરાધના છતાં સંવેગ પ્રતિદિન નવો ને નવો આવી વધતો જ જાય.

પ્ર૦-તો શું નવા સૂર્યનાં દર્શનની વચમાં રાત્રિના અંધકારની જેમ, અહિં વચમાં અસંવેગ લાવવો ?

ઉ૦-ના, એમ નહિ. પણ સંવેગીએ નવું નવું ક્રિયારહસ્યનું દર્શન, અધિકાધિક પરવિમુખતા, અને નવું નવું સમ્યગ્જ્ઞાનાદિ કેળવતાં જોતા રહેવું જોઈએ કે 'આ ક્રિયા, આ સૂત્ર, આ સાધનામાં વળી શું રહસ્ય છે ? એમ બાહ્યનાં આકર્ષણ ઘટતાં આવે છે ને ? પરના રાગ દ્વેષ કષાઈ, પર પ્રત્યે દૃષ્ટિ ઓછી જાય છે ? નવો નવો શાસ્ત્ર-બોધ હૃદયમાં નક્કર માલરૂપે વધતો આવે છે ને ? સમ્યગ્દર્શનના ૮ દર્શનાચાર અધિકાધિક સેવાઈ રહ્યા છે ને ? વ્રત નિયમ સહજ સ્વભાવરૂપ બને એવું મમત્વ વધે છે ?' પાછું આ બધાનો યત્ન ચાલુ. એમાં પ્રમાદ ટાળવા વિચારવું કે 'અરે ! હજી મારા હૃદયમાં મોહનું અંધારૂં છે ? મને કેવી ઉત્તમ મોક્ષમાર્ગની સગવડ મળી છે ! એ મળ્યા પછી મેં એની કેટલી કદર વધારી ? કેટલો મોહ ટાળ્યો ? કેટલો ધર્મ વધાર્યો ? અને હું મોક્ષ કયારે પામીશ ?' એમ રોજ ને રોજ વિચારતાં નવી ધગશ, નવું જોમ સંવેગનું વધે. વળી જુદા જુદા દૃષ્ટિબિંદુથી વિચારી શાસનની આત્મીયતા વધારતાં પણ નવનવો સંવેગ જાગે.

આ સર્વશ્રેષ્ઠ ભવ એ હવે સંસારનો છેલ્લો જન્મ છે. કેમકે એ સમાપ્ત થઈને છેલ્લા કે પહેલા કોઈ જાતના ભવ વિનાના મોક્ષને આપનારો છે. આ ઉત્તમ જન્મ અતિ ઉત્તમ યશ-આદેય-સૌભાગ્ય-સુસ્વર વગેરે પુણ્યના થોકવાળો હોવાથી

એના પ્રભાવે પરના પણ એકાંત સર્વ હિતનું નિમિત્ત બને છે. સાધક અહીં મહાત્માઓને ઉચિત સઘળું કર્તવ્ય પૂર્ણ કરે છે; અને પછી વર્તમાનમાં બંધાતી કર્મરજને, અને પૂર્વે સંગ્રહેલ કર્મમળને દૂર કરી વ્યવહારથી ક્રમશઃ સિદ્ધ, બુદ્ધ, મુક્ત, પરિનિર્વૃત થાય છે; તેમજ સર્વ દુઃખોનો અંત કરે છે. નિશ્ચયનયથી તો આત્મા સદા નિરંજન નિરાકાર છે, પણ વ્યવહારથી કર્મવાળો અને દુઃખી છે, તેથી વ્યવહારથી એને છોડાવવો રહ્યો. **'સિદ્ધ'** થાય છે એટલે, સામાન્યથી અણિમા લઘિમાદિ લબ્ધિઓનું ઐશ્વર્ય મેળવે છે. **'બુદ્ધ'** એટલે કેવળજ્ઞાનવાળા અર્થાત્ સર્વજ્ઞ. 'મુક્ત' એટલે ભવમાં પકડી રાખનારા અઘાતી કર્મોથી રહિત; અને 'પરિનિર્વૃત' એટલે સર્વથા કર્મથી બની હવે ભવિષ્યના સર્વકાળમાં હંમેશને માટે દુઃખનો અંત કરે છે. સિદ્ધ વગેરે પદોનો બીજો અર્થ એ છે, કે એ 'સિદ્ધ' થાય છે એટલે સર્વ કાર્યને સમાપ્ત કરે છે; 'બુદ્ધ થાય છે એટલે અપ્રતિહત અનંત જ્ઞાનથી જ્ઞાની બને છે; 'મુક્ત' થાય છે એટલે સકલ કર્મથી મૂકાય છે; અને ' પરિનિર્વાણ ' પામે છે એટલે સર્વસુખની પ્રાપ્તિ કરે છે. એ રીતે, સર્વદુઃખોનો અંત કરે છે. સર્વનું આ નિશ્ચિત પરિણામ કહ્યું બીજા નિશ્ચય નયના અભિપ્રાયનું નિરાકરણ કરવા આ આમ કહ્યું; કેમકે નિશ્ચય નયથી તો આત્મા સદા સચ્ચિદાનંદપૂર્ણ છે જ, તો તેને સિદ્ધ બુદ્ધ વગેરે થવાનું હોતું નથી. પરંતુ વ્યવહારથી અસિદ્ધ-અબુદ્ધ વગેરેમાંથી સિદ્ધ બુદ્ધ વગેરે બને છે.

-: સૂત્ર ચોથું સમાપ્ત :-

★

સૂત્ર–૫

॥ प्रव्रज्या–फलसूत्रम् ॥

સૂત્રઃ–स एवमभिसिद्धे परमबंभे मंगलालए जम्मजरामरणरहिए पहीणासुहे अणुबंधसत्तिवज्जिए संपत्तनियसरूवे। अकिरिए सहावसंठिए अणंतनाणे अणंतदंसणे। से न सद्दे, न रूवे, न गंधे, न रसे, न फासे।

અર્થઃ–તે એમ સિદ્ધ, પરમબ્રહ્મ(શુદ્ધઆત્મા), મંગળઘર, જન્મ–જરા–મરણરહિત, દુઃખમુક્ત, અનુબંધશક્તિરહિત, અને નિજ સ્વરૂપને પ્રાપ્ત, અક્રિય, સ્વભાવસ્થ, અનંતજ્ઞાની, અને અનંતદર્શની હોય છે. એમને નથી શબ્દ, નથી રૂપ, નથી ગંધ, નથી રસ, નથી સ્પર્શ.

સૂત્ર–૫ પ્રવ્રજ્યાનું ફલ. (૧) મોક્ષ–સ્વરૂપ

વિવેચનઃ–સિદ્ધની વિશેષતાઓઃ–

ચોથા સૂત્રમાં પ્રવ્રજિતની (દીક્ષિતની) ચર્યા કહી ને મોક્ષ ફળ કહ્યું. અહીં એનું સ્વરૂપ બતાવવા એમ કહે છે, કે પ્રવ્રજ્યાના પ્રસ્તુત પાલક, પૂર્વે કહ્યા મુજબની ઉત્તરોત્તર સુખની પરંપરા પ્રાપ્ત કરવાના ક્રમે કરીને, સિદ્ધ બન્યા થકા, પરમ બ્રહ્મસ્વરૂપ યાને એકાન્ત શુદ્ધ આત્મા–પરમાત્મા સ્વરૂપ બને છે; કેમકે હવે એ સદાશિવ છે, અર્થાત્ કાયમ માટે કોઈપણ

જાતના કર્મ આદિના ઉપદ્રવ વિનાના છે. **કર્મ, કુસંસ્કાર, અને વિકૃતિના ઉપદ્રવથી પીડાતાને પરમાત્મા શી રીતે કહેવાય** ? પરમાત્મા પોતાના માટે સદાશિવ બનવા ઉપરાંત એમનામાં અનંત ગુણો વિકસ્વર થઈ જવાથી એ બીજા માટે પણ અશિવ ઉપદ્રવ દૂર કરે એવા મંગળનું ઘર બની જાય છે. એમનું નામસ્મરણ, સ્તુતિ, ધ્યાન, પ્રશંસા વગેરે કરતાં, એ સર્વવિકાર-સર્વઅશુદ્ધિથી રહિત હોવાને લીધે એમનું આલંબન મળ્યાથી શુભ અધ્યવસાયે અંતરાયો નષ્ટ થાય છે; ને એથી ઉપદ્રવ રહિત સ્થિતિ બને છે. માટે આલંબનભૂત સિદ્ધ પરમાત્મા એ મહામંગળ છે. વળી હવે કોઈ કર્મ કે કાયારૂપ નિમિત્ત ન રહેવાથી, એ જન્મ-જરા-મરણ વિનાના બની ગયા છે. કહ્યું છે કે જેમ અત્યંત બળીને શેકાઈ ગયેલા બીજમાંથી કદી ય અંકુરો ફૂટતો નથી. તેમ કર્મબીજ બળી ગયેથી સાંસારિક જન્મરૂપ અંકુરો ફૂટતો નથી. એમણે અશુભનો એકાન્તે (અત્યંત) ક્ષય કર્યો હોવાથી, અશુભના અનુબંધને યોગ્ય ભાવી બંધની પણ શક્તિ હવે રહી નથી. કહો કે બધા અશુભને એના ગાંસડા પોટલા સાથે વિદાય કર્યા છે. એથીજ આત્માએ અનંત જ્યોતિમય અને અનંત આનંદમય પોતાનું સ્વરૂપ પ્રાપ્ત કર્યું છે. જીવ કર્મરહિત એકાકી બન્યો, તેથી હવે એને ગમનાગમન વગેરે કોઇ જાતની ક્રિયા કરવાની રહેતી નથી.

પ્ર૦-સમયે સમયે પલટાતા વિશ્વને જોવા જાણવાની ક્રિયા તો છે, તો અક્રિય શી રીતે ?

ઉ૦-અક્રિય એ રીતે, કે કાયા-વાણી-મન કશું જ એમને નથી, તેથી કાયા-વાણીથી તો શું પણ મનથીય વિચાર

કરવા સરખીય કોઈ પરિશ્રમની ક્રિયા નથી. કેવળજ્ઞાન તો આત્માનો નિર્મલ દર્પણ જેવો સ્વભાવ છે, જેમાં વિશ્વના પદાર્થો સહજભાવે પ્રતિબિંબિત-અર્થાત્ ભાસિત થાય છે. દર્પણમાં પ્રતિબિંબ પડે, તેમાં દર્પણમાં શી ક્રિયા ? એટલે, આત્મા હવે પોતાના સ્વભાવમાં આવી ગયો, સ્વાભાવિક ધર્મવાળો બન્યો; કર્મોદયથી નીપજતા સર્વે વિભાવ-ધર્મો નાશ પામી ગયા. માટેજ જ્ઞેય અને દૃશ્ય અર્થાત્ વિશેષરૂપે અને સામાન્યરૂપે પ્રત્યક્ષ દૃશ્ય અનંત પદાર્થોના જ્ઞાતા અને સાક્ષાત્ દૃષ્ટા એ બન્યા. હવે જીવ શરદપુનમના નિર્મળ ચંદ્રની જેમ ક્ષાયિક ભાવથી વિશુદ્ધ સ્વભાવે રહ્યો છે. કહ્યું છે કે જ્ઞાન એ ચંદ્રના પ્રકાશ (જ્યોત્સના) જેવું છે. અને એને રોકનાર કર્મનાં આવરણ એ વાદળ જેવા કહેવાય છે. સિદ્ધ આત્માની કેવી સુંદર અને કેવી અનુપમ કલ્યાણ અવસ્થા કે વાદળ રહિત શુદ્ધ ચંદ્રની જેમ અનંત સ્વચ્છ જ્ઞાનાદિમયતા ! ત્યારે સંસારમાં જીવને કશું નિત્યસિદ્ધ નહિ; એટલે (૧) અનંત મજુરી કરવા છતાં ય એને ફરી ફરી સાધવા-કરવાનું બાકી ! (૨) પરમાત્મદશાને બદલે દરિદ્ર ચીંથરેહાલ જેવી અજ્ઞાન, દુઃખી, દુર્બલ અને નિરાધાર અવસ્થા ! (૩) અપમંગલ અને ઉપદ્રવ ડગલે ને પગલે ! (૪) જન્મ-મરણનો પાર નહિ ! (૫) અઢળક અશુભના ધાડાં ! પાછો ભાવી માટે અશુભનો અખૂટ વારસો ! સ્વ સ્વરૂપ રમણને બદલે જડ પુદ્ગલના રૂપ અને રમતની ગુલામી ! (૭) ભ્રમણપરાવર્તન એવાં કે એક ભવથી બીજા ભવમાં, એક રાગાદિ ભાવથી બીજા દ્વેષાદિ ભાવમાં, એક જડથી બીજા જડ તરફ, એક ચિંતાથી બીજી ચિંતામાં,-ઇત્યાદિમાં ફૂટબોલની જેમ જીવની ફેંકાફેંક

કરાવાની સ્થિતિ ! (૮) કર્મોદયને પરાધીન દશા અને તેથીજ વિભાવદશા ! (૯) મોહમૂઢતા એવી કે જાતનુંજ જ્ઞાન ન મળે, અને તેથી સુખ-બુદ્ધિએ દુઃખના જ ઉપાયમાં પ્રવૃત્તિ !.... અહાહા ! કેવી દારૂણ દુઃખદ દશા !

પણ હવે આ દુર્દશામય સ્થિતિનો મૃત્યુઘંટ વગાડનાર **'પ્રકાશનો પંથ'** મળ્યા પછી શા સારૂ એ હૃદયંગમ મોક્ષનો માર્ગ સાધવા સિવાય બીજું કાંઇ કરવુંજ ? મહેનત તો આમે ય કયાં ઓછી છે ? મહેનત તો તે કરવી કે જેના પરિણામે આત્મા એ જંજાળથી મુક્ત થઇ એથી ઉલટું પ્રગટપણે, [1]સદાસિદ્ધ, [2]સદાશિવ, [3]મંગળમય, [4]અક્ષય, [5]અશુભાતીત, [6]શુદ્ધસ્વરૂપી, [7]સ્થિર-અક્રિય, [8]સ્વાધીન, અને [9]અનંત જ્ઞાનાદિમય બને.

સૂત્રઃ-અરૂવી સત્તા અણિત્થંત્થસંઠાણા, અણંતવીરિઆ, કયકિચ્ચા, સવ્વબાહાવિવજ્જિઆ, સવ્વહા નિરવિક્ખા થિમિઆ પસંતા ।

અર્થઃ-(એ સિદ્ધનું) અસ્તિત્વ અરૂપી છે, તેવા તેવા સંસ્થાન વિનાનું છે, અનંતવીર્યસંપન્ન છે, સમાપ્ત પ્રયોજનવાળું છે, સમસ્ત બાધારહિત, સર્વથા નિરપેક્ષ અવ્યાકુળ અને પ્રશાંત છે.

વિવેચનઃ-આવી સિદ્ધ અવસ્થા પ્રગટ્યા પછી આત્મા કોઈ શબ્દ,રૂપ, રસ, ગંધ, સ્પર્શસ્વરૂપ નથી; કેમકે શબ્દાદિ તો જડપુદ્ગલના ધર્મ છે. પહેલાં આત્મા પર મૂળ સ્વરૂપે નહિ કિન્તુ જડ કર્મ અને શરીરના સંબંધને લીધે ઉપચારથી શબ્દ, રૂપ વગેરે હતા, પણ આત્મા હવે તો જંડસંયોગથી (જડના અનુવેધથી) અત્યન્ત મુકાએલો છે, તેથી શબ્દાદિ સ્વરૂપ નથી.

ત્યારે શું આત્મા શૂન્ય છે ? ના, આત્માની અરૂપી સ્થિતિ

છે. જેમ જ્ઞાનની અરૂપી સ્થિતિ છે ને? તેથી એવું નથી કે એ આવા આવા પ્રકારે રહેલા સંસ્થાનવાળો છે. એને જડની માફક કોઈ આકૃતિ નથી. હવે એમની અવસ્થા અનંત વીર્યયુક્ત છે. તે બાહ્ય નિમિત્તની અપેક્ષા વિના સ્વભાવે કરીને જ કૃતકૃત્ય છે. એમના સઘળાં કૃત્યો સર્યાં હોવાથી કાર્યશક્તિ બંધ પડી જાય છે. હવે કશું કાર્ય કરવાનું રહેતું નથી. કોઈ જ પ્રયોજન બાકી નથી

વળી દ્રવ્યથી અને ભાવથી-બાહ્ય અને આભ્યંતર સર્વ પ્રકારના નડતરથી, પીડાથી રહિત બન્યા છે. એમની સ્થિતિ હવે સર્વથા અપેક્ષા રહિત છે, કેમકે એવી અપેક્ષા-આધાર રાખવાની શક્તિ હવે રહી નથી. વળી નિરપેક્ષ હોવાથી સુખની ઉત્કૃષ્ટતાને લીધે સ્તિમિત છે, અવ્યાકુળ છે. વળી ઊછળતાં મોજાં વિનાના પ્રશાંત સ્થિર મહાસાગરની જેમ, સિદ્ધ અવસ્થા સ્થિર પ્રશાંત છે. અહીં એકાંતે અવ્યાકુલ કહ્યું, કેમકે સુખની ઓછાશ હોય તો કોઈ વિકલ્પોથી હૈયું ખળભળેને?

(૨) અસાંયોગિક સ્થિતિનું મહત્ત્વ : રહસ્ય

સૂત્રઃ-असंजोगिए एसाऽऽणंदे, अओ चेव परे मए। अविक्खवा अणाणंदे। संजोगो विओगकारणं। अफलं फलमेआओ विणिवायपरं खु तं, बहुमयं मोहाओ अबुहाणं। जमित्तो विवज्जओ, तओ अणत्था अपज्जवसिया। एस भावरिऊ परे।

અર્થઃ-આ આનંદ અસંયોગિક છે. તેથી જ શ્રેષ્ઠ મનાયો છે. (સંયોગની) અપેક્ષાએ આનંદ નથી. સંયોગ એ વિયોગને પેદા કરે છે. એવા સંયોગથી થતું ફળ એ ઇષ્ટ ફળ નથી. એ ફળ તો વિનશ્વર છે, ને અજ્ઞાનીઓને મોહને લીધે એ બહુ

માન્ય બને છે. જે કારણથી એમાંથી વિપર્યય થાય છે, એટલા માટે પાર વિનાના અનર્થ પેદા થાય છે. એ મોહ ઉત્કૃષ્ટ ભાવ-શત્રુ છે.

વિવેચન:—સિદ્ધ ભગવાનનો પૂર્ણ આનંદ કોઈ પણ દ્રવ્ય, ક્ષેત્ર, કાળ કે ભાવના સંયોગની અપેક્ષા વિનાનો છે. એમને કોઈ જ શબ્દ-રૂપ-રસાદિ સંયોગ નથી, તેમ એની અપેક્ષા પણ નથી એથી અનંત આનંદ છે. એટલા જ માટે એ જ ખરા વાસ્તવિક આનંદ તરીકે ઇષ્ટ છે. પણ એ અહિં અનુભવમાં આવવો મુશ્કેલ છે. કોઈ રોગી, જ્યાં સુધી સોજાની લાલી અનુભવતો હોય, ત્યાં સુધી આરોગ્યની લાલી કયાંથી અનુભવે? તે પ્રમાણે જ્યાં સુધી સંયોગના આનંદના અનુભવમાં લીન છે ત્યાં સુધી અસંયોગનો આનંદ કયાંથી અનુભવે? કયાંથી સમજે? ખરૂં જોતાં જડસંયોગની અપેક્ષાવાળું સુખ એ સુખ જ નથી. કેમકે અપેક્ષા એ વિહ્વળતા છે, એ આનંદનો અભાવ જ છે. 'અપેક્ષેલી ચીજ કયારે મળે! પૂરી કેમ મળે! ચિરકાળ કેમ રહે!' વગેરે ઉત્સુકતા આત્માને સતાવવાની; એમાં સુખ શું? આનંદ શાનો? એ તો દુઃખ છે.ઇષ્ટ મળ્યા પછી પણ પાછો એનો વિયોગ થવાનો! એ છે દુઃખ-સંયોગનો સ્વભાવ કે એ વિયોગમાં પરિણમે જ. સયોગથી થતું ફળ એ ફળ નથી; કેમકે એ સાંયોગિક ફળ નાશ પામનારૂં છે; પરિણામે રહેવાનું જ નથી; પછી એને ઇષ્ટ ફળ શું કહેવું? આમ છતાં મોહથી અજ્ઞાન લોકને આવા સાંયોગિક ફળ (લાભ) બહુ ગમે. કેમકે એ મોહથી સંયોગની સનાતન વિશ્વવ્યાપી વિનશ્વર વસ્તુસ્થિતિ ઉપર આંખમિંચામણા કરી, મતિ-વિપર્યાસથી અફલને વિષે જ

ફળની બુદ્ધિ રાખે છે. પછી એ મોહથી બુદ્ધિભ્રમ યાને વિપર્યાસ થાય છે. તેથી બુદ્ધિ-ભ્રમથી અંત વિનાના અનર્થો જન્મે છે. સાંયોગિક સુખાભાસ ખાતર અસત્ પ્રવૃત્તિઓ કરી એવા અનુબંધવાળા અનર્થો એ સર્જે છે, કે જે અનર્થો વેઠવા પાછળ પણ એનો અંત ન આવતાં અનર્થોની અખંડ ધારા ચાલુ રહે ! મોહથી આ થતું હોઈ મોહ એ ઉત્કૃષ્ટ ભાવશત્રુ છે.

દા. ત. માન્યું કે પૈસાના સંયોગથી જ સુખ, તો પૈસા લઈ આવે હિંસા, અસત્ય, અનીતિ વગેરેથી; અને પાછો તેમાં ફુલાય. લોકો આગળ પોતાની બહાદુરીની વાત કરે, 'પૈસા કમાવવા એટલે શી મોટી વાત ? આપણે તો આમ ચપટી વગાડતા ઢગલો પૈસા લઈ આવ્યા,' વગેરે. તેમ, પૈસા લાવ્યો તો લાવ્યો, પરંતુ પાછો કૃપણ ક્રૂર કે ઘમંડી થાય; અથવા હવે વિષય-સંયોગથી સુખ માની ઘોર આરંભ-વિલાસમાં છકેલપણે પૈસા ઊડાવશે, આડા રસ્તા ચલાવશે ! તેવી જ રીતે અનેક પ્રપંચો કરી પોતાના માનપાન ઊભાં કરશે ! અને એ માટે સજ્જનને અને ગુણવાનને ય વગોવશે કે દંડશે ! આવી રીતે બીજી ય અસત્ પ્રવૃત્તિ કરશે. એ અસત પ્રવૃત્તિથી આ લોકમાં રાજદંડ, અપકીર્તિ, કલંક, જીવનભય વગેરે અનર્થ, કે પરલોકના ભયંકર અનર્થ આવે, ત્યાંય અનર્થસર્જક વળી નવી અસત્ પ્રવૃત્તિઓ આચરશે ! આ બધું શાથી ? સંયોગાધીન સુખના મૃગજળમાં સુખ મનાવનાર મોહને લીધે.

તેટલા જ માટે શ્રી તીર્થંકર ભગવંતે આ મોહને આત્માનો ઉત્કૃષ્ટ દુશ્મન કહ્યો છે. મોહ એટલે અજ્ઞાન, મિથ્યામતિ. તેનાથી ચઢીયાતો જીવોનો બીજો કોઇ શત્રુ નથી. કેમકે એજ દુર્લભ

માનવભવ સુધી ઊંચે આવેલા જીવોને પણ શત્રુભૂત અસત્ કાર્યોમાં જોડે છે ને ચારે કોરથી અનર્થમાં ગબડાવનાર એજ છે. આ બધાથી સિદ્ધ ભગવાન અલગ છે. તેમને મોહ નથી, વિપર્યાસ નથી, કોઇ અસત્ પ્રવૃત્તિ નથી, કોઈ અનર્થ નથી કે સુખાભાસ નથી. એમને અસાંયોગિક અનંત આનંદ છે. સંયોગ છે ત્યાં તો દુઃખ છે.

સૂત્રઃ-નાગાસેણ જોગો એઅસ્સ । સે સરૂવસંઠિए । નાગોસમણ્ણત્થ । ન સત્તા સદન્તરમુવેइ । અચિંતમેઅં કેવલિગમ્મં તત્તં । નિચ્છયમયમેઅં । વિજોગવં ચ જોગોત્તિ ન એસ જોગો । ભિણ્ણં લક્ખણમેઅસ્સ । ન इત્થાવેક્ખા । સહાવો ખુ એસો, અણંતસુહસહાવકપ્પો ।

અર્થઃ-આ સિદ્ધનો આકાશ સાથે (કર્મ જેવો) સંયોગ નથી. એ તો પોતાના સ્વરૂપમાં રહે છે; (જેમકે) આકાશ બીજે નથી રહેતું (એક) વસ્તુસત્તા અન્ય સત્સ્વરૂપ નથી બનતી. આ તત્ત્વ અચિંત્ય છે, કેવળજ્ઞાનીથી સમજાય એવું છે. આ નિશ્ચિયમત છે. સંયોગ તો વિયોગવાળો હોય; તેથી આ (સિદ્ધ-આકાશનો એ) સંયોગ નથી. એનું લક્ષણ જુદું છે. આમાં (સિદ્ધને) અપેક્ષા નથી. એ (સંબંધ એના) અનંતસુખના સ્વભાવ જેવો એક સ્વભાવ જ છે.

વિવેચનઃ-સિદ્ધને આકાશસંયોગ નહિઃ-

પ્ર૦-તો પછી જો સંયોગમાત્ર દુષ્ટજ છે, તો સિદ્ધ ભગવંતને આકાશ સાથેનો સંયોગ કેમ દુઃખદાયી નહિ ?

ઉ૦-તેમને આકાશ સાથે સંયોગ જ નથી; તે તો પોતાના આત્મ-સ્વરૂપમાં જ રહેલા છે.

પ્ર૦-આધાર વિના કેવી રીતે સ્થિતિ હોય ? કેવી રીતે વસ્તુસત્તા હોય ?

ઉ૦-જેમ બીજા કોઇ આધારમાં આકાશ નથી રહેતું; છતાં એની સત્તા છે, તેમ સિદ્ધ ભગવાન અંગે સમજવું. આમાં યુક્તિ પણ છે.

એક સત્ પદાર્થની સત્તા (સ્થિતિ) કદાપી બીજા સત્ પદાર્થ સ્વરૂપ નથી બનતી. કદીય જડ એ ચેતન નથી બનતું, અને ચેતન દ્રવ્ય એ જડ નથી બનતું. અર્થાત્ એ સત્તા તદ્દન પલટાઈ બીજાજ રૂપે નથી બનતી; એટલે કે ભાવ એ તદ્દન અભાવ નથી બનતો; એમ એ બીજી જ તદ્દન વિલક્ષણ વસ્તુ નથી બની જતી. દા. ત. દ્રવ્ય દ્રવ્ય મટીને ગુણ નથી બનતું. તેવી રીતે કોઈ વસ્તુ બીજીમાં નથી રહેતી; પોતાના સ્વરૂપમાં જે રહે છે. જો એક વસ્તુ બીજીમાં રહી શકતી હોય, તો પ્રશ્ન થાય કે એમાં સર્વાંશે રહે કે દેશથી (અંશે) રહે ? સર્વાંશે રહે તો તદ્રૂપ બની જાય; તેના ગુણ-પર્યાય એ પોતાના બની જાય, કેમકે સર્વાંશે એટલે બધીજ રીતે રહેવાનું માન્યું છે. દેશથી રહે તો પાછો પ્રશ્ન થાય કે એ દેશ સર્વાંશે રહે કે દેશથી ? એમ અનવસ્થા ચાલવાથી તત્ત્વ-નિર્ણયજ ન થાય. તેથી માનવું પડે કે વસ્તુમાત્ર બીજામાં ન રહેતાં, પોતાના સ્વરૂપમાંજ રહે છે.

આ પ્રસ્તુત વિષય અચિન્ત્ય છે. એના રહસ્યને કેવળજ્ઞાની સર્વજ્ઞ જોઈ જાણી શકે છે. એ નિશ્ચય-નયનો અભિપ્રાય છે. વ્યવહાર નયનો મત તો બીજી રીતે છે. અર્થાત્ એ મતે એક વસ્તુ બીજી આધાર વસ્તુમાં સંયોગ પામીને રહે છે. એ સ્પષ્ટ અનુભવાય છે. આમ હોવા છતાં સિદ્ધોને આકાશ સાથે સંયોગ

નથી એ નિશ્ચય-મત પણ સારી રીતે યુક્તિયુક્ત છે જ, કેમકે સિદ્ધ થયેલામાંથી સંયોગની શક્તિ નાશ પામી છે, સંયોગજ નથી. સંયોગ તો વિયોગવાન હોય. અર્થાત સંયોગ તે છે કે જેની પાછળ વિયોગ હોય. એટલા માટે સિદ્ધનો આકાશ સાથે સંયોગ નથી. છતાં લોકાન્તભાગના આકાશમાં જે યોગ છે, તેનું લક્ષણ જુદું છે. સંયોગ લક્ષણ ત્યાં ઘટે નહિ. જે સંબંધ છે, તેમાં સિદ્ધને કોઇની અપેક્ષા નથી.

પ્ર૦-તો પછી લોકના છેડે આકાશમાં સિદ્ધનું ગમન અને સ્થિરનિશ્ચલ રહેવાનો યોગ કેવી રીતે ?

ઉ૦-એ જીવદ્રવ્યનો કર્મક્ષયથી પ્રગટ થતો અનંત સુખના સ્વભાવની જેમ એક સ્વભાવ છે. એ માટે કોઇના ઉપર અપેક્ષા રાખવાની હોતી નથી. તેથી અપેક્ષા પર નભતા સંયોગ જુદા, અને સ્વભાવ પર નભતો સિદ્ધનો લોકાન્તે યોગ જુદો.

સ્વભાવના ઘરની વસ્તુ આગળ કોઇની અપેક્ષાથી જીવતી વસ્તુ એ કંગાળ અને અસાર છે. ઇન્દ્રિયો કે શાસ્ત્રથી થતું જ્ઞાન કેવું, અને કેવળજ્ઞાનથી સ્વભાવે થતું જ્ઞાન કેવું ? શુદ્ધ બનેલા જીવમાં અનંતજ્ઞાન, અનંત સુખ, ઊર્ધ્વ ગમન, લોકાન્તે શાશ્વત સ્થિતિ, અજર-અમરતા વગેરે બધું સ્વભાવે બને છે. સ્વભાવવાળાની બલિહારી ન્યારી !

અપેક્ષાવાળા પદાર્થોને કેટલી ગુલામી ! ! સાપેક્ષ જ્ઞાનને ક્ષયોપશમ અને ઉપયોગની પરાધીનતા ! વિષયસુખને વિષય અને તેના સાધનોની કારમી ગુલામી ! ગમનને કર્મની અને કાયયોગની અપેક્ષા ! અવસ્થાનને નિરાબાધ જગા અને અન્યના બિનનડતરની પરાધીનતા ! ઘડપણને રોકવા અનેક વ્યાયામ

અને વસાણા–રસાયણની, મૃત્યુને અટકાવવા આયુષ્યના ટકવાની, એમ અનેકની દુઃખદ ગુલામી ! એ કરવા છતાં ય, અપેક્ષાવાળી વસ્તુનો પાછો અવશ્ય વિરહ ! એથી કારમો ઉદ્વેગ અને શોક ! આટલું છતાં **આ વસ્તુના અભુઝને તો અપેક્ષામાં જીવવાનું અને અપેક્ષામાં મરવાનું જરા ય નથી ખટકતું !** અપેક્ષેલી ચીજ મળી એટલે જોઈ લ્યો ભાઇનો રૂવાબ ! એનું ચાલે તો ધરતી પર પોતાનો પગ ન અડવા દે ! અદ્ધર ને અદ્ધર જ ચાલે ! બીજાને રોફમાં અદ્ધર રાખે ! કેમ જાણે વૈભવ એના એકલા પાસે જ હશે ! અને તે ય વૈભવ કદી ય એને છોડવાનો જ નહિ હોય ! તથા છોડવા વખતે રુદન અને એ પછી દુર્ગતિના દુઃખ દેખવાના જ નહિ હોય ! 'अपेक्षायां महद् दुःखं, निरपेक्षो महासुखी' ।

સૂત્ર –उवमा इत्थ न विज्जइ । तब्भावेऽणुभवो परं तस्सेव ।

અર્થ:–આમાં ઉપમા નથી. સિદ્ધસુખ હોવામાં અનુભવ તો સિદ્ધનો જ છે.

વિવેચનઃ–અનુપમ સિદ્ધસુખઃ–

સિદ્ધને સકલ કર્મક્ષયથી અનંત સુખનો સ્વભાવ પ્રગટ થઈ ગયો, તે સુખને કોઈ સાથે સરખાવી શકાય એમ નથી. જેમ મહાસાગર કેવો ? તો કે મહાસાગર જેવો. તેને બીજી ઉપમા નથી. એવું આમાં. કુમારિકા સ્ત્રીને પ્રથમ સંયોગે થતા આનંદની જેમ અનંત સુખમય સિદ્ધસ્વરૂપ પરમ બ્રહ્મનો આનંદ એ તો પોતાનાજ અનુભવથી અનુભવી શકાય. તે સુખનો બિન-અનુભવી કોઈ પૂછે કે એ સુખ કેવું હોતું હશે ? તો કહેવાય

કે એ ઉપમાતીત છે. એ તો તું જાતે અનુભવ કરીને જાણશે. મહાયોગી સિદ્ધ ભગવંતનું ભોગવિનાનું સુખ અયોગી એવા ભોગીઓ ન સમજી શકે. ભોગીઓનો અનુભવ તો અપેક્ષાવાળા સુખનો છે; એ સિદ્ધના સ્વભાવસુખને શું સમજી શકે? જન્મનો આંધળો એ ઘડાનો શો પ્રત્યક્ષ અનુભવ કરી શકે? સિદ્ધના સુખનો અનુભવ તો સિદ્ધનેજ થાય, સંસારીને નહિ.

(૩) સિદ્ધસુખનું દૃષ્ટાન્ત-વિભાષા-અચિંત્યતા

સૂત્રઃ-આણા એસા જિણાણં સવ્વણ્ણૂણં । અવિતહા એગંતઓ। ન વિતહત્તે નિમિત્તં । ન ચાનિમિત્તં કજ્જંતિ ।

નિદંસણમિત્તં તુ નવરં—સવ્વસત્તુક્ખએ, સવ્વવાહિવિગમે, સવ્વત્થસંજોગેણં, સવ્વિચ્છાસંપત્તીએ જારિસમેઅં, ઇત્તોણંતગુણં ।

અર્થઃ-આ સર્વજ્ઞ જિનેશ્વરોનું વચન છે. એ એકાંતે સત્ય છે. અસત્ય હોવામાં કોઈ નિમિત્ત નથી.

નિમિત્ત વિના કાર્ય થાય નહિ. કિન્તુ દૃષ્ટાન્તમાત્ર આપી શકાય. સર્વ શત્રુના ક્ષયમાં, સર્વ રોગ મટાડવામાં, સર્વ ઇષ્ટના સંયોગથી, સર્વ ઇચ્છાની પૂર્તિથી જેવું સુખ થાય એના કરતાં (સિદ્ધસુખ) અનંતગુણ છે.

વિવેચનઃ-

પ્ર૦-એવું અનંત સિદ્ધસુખ છે એ શી રીતે જણાય?

ઉ૦-શ્રી સર્વજ્ઞ વીતરાગપ્રભુનું એ વચન છે, એથી જણાય છે. એ સર્વજ્ઞનું વચન હોવાથી એકાન્તે તદ્દન નિર્ભેળ સત્ય છે, લેશ પણ અસત્ય નથી. કેમકે અસત્યના કારણભૂત જે રાગદ્વેષ કે અજ્ઞાન, તેમાંનું એમનામાં કાંઈ નથી. રાગથી, દ્વેષથી કે મોહથી જૂઠું વાકય બોલાય છે. જેને એ દોષ નથી તેમના

જૂઠનાં કારણેા જ નથી તેા જૂઠ રૂપી કાર્ય પણ કયાંથી સંભવે? કારણ વિના કાર્ય જન્મી જ ન શકે. આવું શ્રી જિનનું કથન છે.

સિદ્ધસુખની કલ્પનાર્થે દૃષ્ટાન્તઃ-

સિદ્ધનું સુખ સ્વસંવેદ્ય જ છે, એ પેાતે જ એનેા અનુભવ કરે; એવેા આપ્ત (આદેય) પુરુષેાનેા ઉપદેશ છે. છતાં એનું દૃષ્ટાંત, એ સિદ્ધિના સુખનેા આછેા ખ્યાલ આ પ્રમાણેઃ-સર્વ શત્રુઓ જે ભયંકર જુલમ ગુજારતા હેાય, તે બધા નાશ પામી ગયા હેાય, સર્વ રેાગ જે વર્ષો થયા સખ્ત પીડા કરતા હતા તે સઘળા ય તદ્દન નાબુદ થઈ જાય, આમ બાહ્ય દુઃખ શત્રુઓનું અને આંતર દુઃખ રેાગેાનું સઘળું જ દુઃખ દૂર થવા ઉપરાંત, સર્વ પ્રકારના અર્થ યાને ઇષ્ટ વિષયેા અને એની સાધનાસામગ્રીની પ્રાપ્તિ થઈ જાય, અને તેથી જન્મથી માંડી આજ સુધી થતી લાખેા ઇચ્છાઓ બધીય સારી રીતે પૂર્ણ થઈ જાય, તેા ય જેવું સુખ અનુભવાય, એના કરતાં અનંતગુણ સુખ સિદ્ધોનું છે. સુખ તેા આત્માનેા સ્વભાવ છે, કર્મથી આવરાયેલ છે; આવરણ હટી જતાં એ પ્રગટ થાય એમાં નવાઈ નથી.

(૪) ભાવશત્રુ-ભાવરેાગ-પરમઅર્થ-અનિચ્છેચ્છા

સૂત્રઃ-तं तु भावसत्तुक्खयादितो । रागादओ भावसत्तू । कम्मोदया वाहिणो । परमलद्धीओ उ अट्ठा । अणिच्छेच्छा इच्छा । एवं सुहुममेअं न तत्तओ इयरेण गम्मई जइसुहं व अजइणा, आरुग्गसुहं व रोगिण त्ति विभासा । अचिंतमेअं सरूवेणं ।

અર્થઃ-તે તેા ભાવશત્રુક્ષયાદિને લીધે છે. રાગાદિ એ ભાવશત્રુ છે. કર્મના ઉદય વ્યાધિઓ છે. શ્રેષ્ઠ (કૈવલ્યાદિ) લબ્ધિઓ એ અર્થ છે. અનિચ્છા(નિસ્પૃહપણા)ની ઇચ્છા એ

ઇચ્છા છે. આમ આ સુખ સૂક્ષ્મ (બુદ્ધિ-અગોચર)છે, વસ્તુતઃ અસિદ્ધથી કળાય એવું નથી, જેમકે યતિનું સુખ અયતિથી, આરોગ્યનું સુખ રોગીથી. આમાં વિભાષા કરવી. (બાકી) સ્વરૂપે એ અચિંત્ય છે.

વિવેચનઃ–એ સિદ્ધસુખ અનંત શાથી ? અનંતગુણ એટલા માટે કે તે ભાવશત્રુ અને ભાવરોગના નાશથી તથા ભાવઅર્થ અને ભાવઇચ્છાની સંપૂર્તિથી થયેલું છે. દ્રવ્યશત્રુ અને દ્રવ્યરોગો એટલે કે આ જીંદગીમાંના બાહ્ય શત્રુઓ અને શરીરના રોગો, એ તો નાશ પામ્યા; પરંતુ રાગદ્વેષ વગેરે આતરશત્રુઓ–ભાવશત્રુઓ અને વિવિધ કર્મના ઉદયરૂપી ભાવવ્યાધિઓ ઊભી છે ત્યાં સુધી અનંતગણું સુખ નથી. કેમકે માની લ્યો કે પુણ્યના જોરે બહાર કોઇ શત્રુ નથી રહ્યો એટલે નિર્ભય થઈ ફરે છે. પરંતુ ભાવી પાપોદય ઊભા છે; તેમજ આત્માના મહાન અપકાર કરનારા અંદરના રાગદ્વેષ જો શત્રુની જેમ ચિંતા કરાવે છે, દોડધામ કરાવી પીડે છે પણ ખરા, હેરાન પણ કરે છે, શાંત રીતે જપવા ય નથી દેતા, અને પરિણામે પણ મહાન અપકાર કરે છે, તો અનંત સુખ કયાં ?

કર્મરોગઃ–એટલે ખરી વાત એ છે કે જીવને જ્યાં સુધી કર્મના ઉદયો વ્યાધિની જેમ પીડે છે, ત્યાં સુધી અનંત સુખ નથી. તાવની અશક્તિ તો હજીય રસાયણો, ભસ્મ ઔષધો અને પથ્યસેવનથી મિટાવાય; પણ વીર્યાન્તરાય કર્મના ઉદયથી આવેલી અશક્તિશે મિટાવાય ? અથવા શારીરિક રોગો તો ઉપશમ્યા પણ કર્મના ઉદયો ઊભા છે, એ અહીં કરતાં ય ભારે વેઠ, પરાધીનતા, હાયવોય, કે ઉન્માદ વગેરે કરાવતા હોય, અને એથી

ઉપાર્જેલા નવા કર્મના ઉદય ભવાંતરે ભયાનક રીતે પીડતા હોય, ત્યાં સુધી અનંત સુખ શા ? ખરૂં દુઃખ જ રાગ-દ્વેષ-મોહનું અને કર્મના ઉદયનું છે. એ ભાવપીડા શમે નહિ, ત્યાં સુધી અનંત સુખ નહિ. રાગાદિ વિકારો અને કર્મના ઉદયની ગુલામી ટળ્યાથી જે સુખ થાય, તેનો અંશ પણ રાગાદિ વિકારોથી બદ્ધબદ્ધતા અને કર્મની ગુલામીભર્યા જગતમાં જોવા કયાંથી મળે ?

અનિચ્છાની ઇચ્છા કેમ મહત્વની ? :-

વળી, વિષય અને એના સાધનરૂપ અર્થ એ તો અનર્થ છે, એમાં સુખ નહિ. સુખ તો શ્રેષ્ઠ કેવળજ્ઞાનાદિ લબ્ધિઓ સ્વરૂપ અર્થમાં છે. કેમકે એથીજ પરાર્થ સંપજે. **પરાર્થના બે અર્થ**-(૧) પરાર્થ એટલે બીજાના ઇષ્ટ પદાર્થ, એટલે કે પરોપકાર; અને (૨) પરાર્થ એટલે શ્રેષ્ઠ અર્થ 'મોક્ષ.' એવી રીતે ખરી ઇચ્છા તો અનિચ્છાની (અસ્પૃહાની) ઇચ્છા છે; જે પૂર્ણ થયા પછી શાશ્વત અનિચ્છા મળી. કયારેય કોઈ ઇચ્છા જ નહિ, તેથી હવે ઇચ્છામૂલક દુઃખનું નામ નહિ, અને સુખનો પાર નહિ. જ્યારે જગતના પદાર્થોની સર્વ ઇચ્છા આજે ભલે પૂર્ણ થાઓ. તેથી આજે ભલે જગતના પદાર્થો મળી ગયા. છતાં પણ ભવિષ્યમાં ઇચ્છાઓ અચૂક જાગવાની. આ જીવ એવો ભોળો નથી કે તેણે ભૂતકાળમાં ઘણું મેળવ્યું ભોગવ્યું છે, તેથી હવે અહિં ઇચ્છા નહિ કરે ! એ એમ નહિ માને કે 'ઠીક છે, દેવાદિ ભવમાં બહુ જોયું છે. માટે અમુક વસ્તુ નહિ મળે તો ચાલશે.' વર્તમાનની સર્વ ઇચ્છાઓ કદાચ પૂર્ણ થાય તોય ભવિષ્યમાં તો બાકીજ રહે છે. લગ્ને લગ્ને કુંવારાની માફક જીવને ઇચ્છાઓ ચાલુજ રહ્યા કરે છે. કેમકે

પદાર્થોની ઇચ્છાઓ તો એકવાર નિવૃત્ત થઇ, અને પદાર્થો મળ્યા, પણ સ્પૃહાની જડ નિવૃત્ત નથી થઈ, તેથી અસ્પૃહા નથી મળી. ત્યારે સ્પૃહા છે ત્યાં દુઃખ જ છે, કેમકે, હજી તો પૂર્વ ઇચ્છા પૂર્ણ નથી થઈ, ત્યાં તો નવી ઇચ્છા ઉત્પન્ન થઈ સંતાપની અખંડધારા ચાલુ રાખે છે ! જેમ સઇનો દીકરો જીવે ત્યાં સુધી શીવે; અથવા સોની-લુહારને રોજ એજ એરણ ને એજ હથોડી કપાળે લખાયેલી ! એનો અંત જ ન આવે ! તેમ સંસારી જીવને જન્મે જન્મ ઇચ્છાઓ કર્યે જવાની અને એને પૂરવા એણે ઝઝૂમ્યે જવાનું ! જુઓ વિટંબણા ! તેને બદલે અનિચ્છાની નિસ્પૃહપણાની જે સ્પૃહા, એ પૂરાય તો નિસ્પૃહપણું સિદ્ધ થાય. પછી તો કાંઇજ સંતાપ નહિ; બસ પરમ શાંતિ અને અપાર સુખ ! કેમકે કશું જોઇતું નથી. પછી વિહ્વલતા-સંતાપ-ઉચ્ચાટ શા ? એટલે સત્તરસો કામના રહે એના કરતાં હવે એક નિષ્કામપણાની ભાવના થાઓ, ' કે મારે એક પણ કામના ન જોઇએ ' જ્યારે આ નિષ્કામની ઇચ્છા પૂર્ણ થાય એટલે તો તે નિષ્કામ બની ગયો. હવે તેને કોઇ વિષયની કે કોઈ કષાયની જરૂર નથી, તેથી તે અનંત સુખ મેળવે છે.

આત્મામાં અનિચ્છાની ઇચ્છા કયારે સિદ્ધ થાય ? તે વીતરાગ બને ત્યારે. વીતરાગતા વિરાગ વિના ન આવે, અને વિરાગમાં અંશે પણ ઇચ્છાઓ ઓછી થવી જોઇએ. તેનું પહેલું પગથિયું સામાન્યતઃ પહેલે ગુણઠાણેથી શરૂ થાય છે, અને એ ઉત્કૃષ્ટતઃ વિકસ્વર સાતમે ગુણઠાણે બને છે.

ભાવશત્રુક્ષયાદિથી જ શ્રેષ્ઠ સુખઃ-

જગતમાં સર્વ શત્રુના ક્ષયમાં, સર્વ વ્યાધિના નાશમાં,

સર્વ અર્થોની પ્રાપ્તિમાં, અને સર્વ ઈચ્છાઓ પૂર્ણ થવામાં જે સુખ નથી, તેથી અનંતગણું સુખ ભાવશત્રુભૂત રાગાદિના ક્ષયમાં, ભાવરોગભૂત કર્મના નાશમાં, ભાવોપકારભૂત શ્રેષ્ઠ કેવળજ્ઞાનાદિ લબ્ધિની પ્રાપ્તિમાં, અને અનિચ્છાની ઈચ્છા પૂર્ણ થવામાં છે. આ ઉપરથી સમજાય એવું છે કે આનો અનુભવ કોણ કરી શકે? સમજવા માટેય આ એટલી સૂક્ષ્મ વસ્તુ છે, એટલું બધું સૂક્ષ્મ તત્ત્વ છે, કે જેવા તેવાથી એ યથાર્થપણે નહિ સમજાય. એનો વાસ્તવિક ખ્યાલ બીજા અસિદ્ધને એટલે કે મુક્ત નહિ એવા સંસારી જીવને ન આવે. જેમકે યતિ યતિપણાના પાલનથી જે આનંદ અનુભવે છે, તે ગ્રહસ્થ નહિ અનુભવ શકે; અને ભોગલંપટ તો સમજી ય ન શકે, પછી અનુભવી તો શું ય કરે? સંયમનો આનંદ અસંયમીને કયાંથી હોય? કેમકે એ આનંદના અનુભવ માટે અસંયમનો ત્યાગ અને વિશિષ્ટ એવો ચારિત્ર-મોહનીય કર્મનો ક્ષયોપશમ જોઈએ. એ માત્ર વેષ ધારી ચાલનાર યતિને ય નહિ થાય. એમ આરોગ્યનો આનંદ રોગીને થઈ શકતો નથી. સન્નિપાતનો દર્દી સંનિપાત વિનાની નિરોગી સ્વસ્થતાથી થતો આનંદ કયાંથી અનુભવે ? કે સમજી શકે? એમ ભાવશત્રુ-રાગાદિમાં આનંદિત રહેનારો એના ક્ષયથી થતું સુખ શું સમજે? તે તો જિન વીતરાગ જ જાણે. એટલે આ તો યતિ-અયતિ, નીરોગી-રોગી વગેરે જગતના દૃષ્ટાંતથી સિદ્ધસુખની વિભાષા, તુલ્ય પરિભાષા, આછી વિવેચના માત્ર થઈ. બાકી એની ઉપમા નહિ મળે. કેમકે સિદ્ધ ભગવંતનું સુખ સ્વરૂપે સર્વથા અચિંત્ય છે. તે એટલા માટે કે આપણી પાસે જે મતિજ્ઞાન છે, તેનો એ વિષય નથી. ગમે તેવા સૂક્ષ્મ ચિંતનથી પણ

એ સુખ બરાબર કળાય એવું નથી.

(૫) વિચિત્ર તથાભવ્યત્વે સહકારિ-ભેદ

સૂત્રઃ-સાઇ-અપજ્જવસિઅં એગસિદ્ધાવેક્ખાએ, પવાહઓ અણાઇ। તેવિ ભગવંતો એવં । તહાભવ્વત્તાઇભાવઓ । વિચિત્તમેઅં તહાફલભેએણ। નાવિચિત્તે સહકારિભેઓ । તદવેક્ખો તઓ ત્તિ ।

અર્થઃ-એક સિદ્ધની અપેક્ષાએ (એ અનંતસુખ) સાદિ-અનંત છે, પ્રવાહની અપેક્ષાએ અનાદિ છે. તે સિદ્ધ ભગવાન પણ એમ જ છે. તથાભવ્યત્વાદિ ભાવોને લીધે તે તે રીતે ફળભેદને લઈને એ તથાભવ્યત્વ જુદી જુદી જાતનું છે. જુદી જુદી જાતનું ન હોય તો સહકારી-ભેદ ન પડે. સહકારી-ભેદ તથા-ભવ્યત્વની અપેક્ષા રાખનારો છે.

વિવેચનઃ-તે સુખ એક સિદ્ધ વ્યક્તિની અપેક્ષાએ પ્રારંભવાળું છે; છતાં સિદ્ધોની પરંપરાની દૃષ્ટિએ કાળથી અંત વિનાનું છે. પ્રવાહથી તો અનાદિ કાળથી ચાલી આવતા સકલ સિદ્ધ ભગવંતોના સમુદાયની અપેક્ષાએ તે સુખ અનાદિનું છે. આ રીતે તે સિદ્ધ પરમાત્મા પણ સિદ્ધ સ્વરૂપે પ્રત્યેકની દૃષ્ટિએ સાદિ અને અક્ષય છે, અને સમૂહપરંપરાની દૃષ્ટિએ અનાદિ અનંત છે.

પ્ર૦-સિદ્ધ થનાર તો ભવ્ય જીવો જ હોય છે, અને ભવ્યમાં ભવ્યત્વ એક સરખું છે; તો પછી સિદ્ધ થવામાં જુદો જુદો કાળ, જુદી જુદી સામગ્રી વગેરે શાથી ?

ઉ૦-સામાન્યથી ભવ્યત્વ સમાન છતાં ભવ્યોમાં તથાભવ્યત્વ અર્થાત વૈયક્તિક ભવ્યત્વ જુદું જુદું હોય છે. તથાભવ્યત્વ એ જુદી જુદી રીતે મોક્ષની સામગ્રી અને મોક્ષરૂપી ફળમાં પરિપાક પામનારું હોય છે, માટે તે જીવદીઠ જુદું જુદું હોય છે; એટલે

કાળ વગેરેની ભિન્નતાને અનુસરીનેજ મોક્ષ થાય છે.

પ્ર૦-તથાભવ્યત્વ જુદું ન હોય છતાં જુદા જુદા સહાયક નિમિત્ત કારણોને લઇને મોક્ષફળ જુદી જુદી રીતે પામે એવું કેમ ન બને ?

ઉ૦-પણ પહેલું તો સહાયક કારણોમાં ભિન્નતા જ શાથી આવે છે? બીજા સમાધાનના અભાવે કહેવું પડશે કે તથાભવ્યત્વાદિની ભિન્નતાને લઇને. કેમકે સહાયકોનો એ સ્વભાવ છે કે તથાભવ્યત્વાદિના આધારે ચાલવું. નહીંતર તો તે સહાયકો ચોક્કસરૂપે આવી મળે નહિ. આનું કારણ એ છે કે કોઈની અપેક્ષા વિના નિમિત્તો મળી જતા હોય તો પ્રશ્ન એ થાય કે સર્વ ભવ્ય જીવોને તે એકી સાથે કેમ ન મળે ? અથવા કોઇને કદીયે ન મળે એવું કેમ ન બને ? વસ્તુસ્થિતિએ બન્નેમાંથી એકે વાત બનતી નથી. બને તો એ છે કે અમુક અમુક ચોક્કસ રીતે અમુક અમુક ચોક્કસ સમયે તે નિમિત્તો આવી મળે છે. તે સમાન નહિ પણ વિચિત્ર પ્રકારના તથાભવ્યત્વાદિનો આધાર રાખતા હોવાથી બને છે. આમ ભવ્યત્વથી ભવ્યો સમાન છતાં તથાભવ્યત્વથી અસમાન છે, એમ અનેકાન્ત છે. એવી રીતે સિદ્ધ સાદિ પણ છે અને અનાદિ ય છે, એ અનેકાન્ત છે.

(૬) અનેકાંતવાદથી જ તત્ત્વવ્યવસ્થા :
(૭) બદ્ધની જ મુક્તિ : અરૂપીને બંધ કેમ ?

સૂત્રઃ-અણેગંતવાઓ તત્તવાઓ । સ ખલુ એવં, ઇહરહેગંતો । મિચ્છત્તમેસો । ન ઇતો વવત્થા । અણારિહમેઅં । સંસારિગો ઉ સિદ્ધત્તં । નાવદ્ધસ્સ મુત્તી સદત્થરહિઆ ।

અર્થઃ-અનેકાંતવાદ એ તત્ત્વવાદ છે. (તથાભવ્યત્વાદિ

હોવાના હિસાબે) અનેકાંતવાદ એ રીતે છે; નહિતર તો (ભવ્યત્વનો) એકાંત થઇ જાય છે. એ મિથ્યાત્વ છે. એનાથી વ્યવસ્થા ન થાય. એકાંતનું આશ્રયણ એ આર્હત સિદ્ધાન્ત નથી. સંસારીને જ સિદ્ધપણું આવે. ન બંધાયેલાની મુક્તિ (માનવી એ) શબ્દાર્થરહિત છે.

વિવેચનઃ-અનેકાંતવાદથી જ વ્યવસ્થાઃ-અનેકાંતવાદ એ તત્ત્વવાદ છે, તાત્ત્વિક સિદ્ધાન્ત છે, એકાંતવાદ એ મિથ્યા સિદ્ધાન્ત છે. અનેકાન્તથી થતું પદાર્થનું નિરૂપણ એજ તાત્ત્વિક નિરૂપણ છે, કેમકે એ વસ્તુમાં ઘટતા અનેક ધર્મો અને અનેક કાર્ય-સામર્થ્યોને ન્યાય આપે છે, પણ એકાન્તવાદની જેમ અમુકનો. સ્વીકાર અને અમુકનો અપલાપ કરતો નથી.

પ્રસ્તુતમાં ભવ્યત્વમાં અનેકાન્ત આ રીતે, કે ભવ્યત્વ મોક્ષપ્રાપ્તિની યોગ્યતારૂપ હોઈ, એ મોક્ષની જેમ મોક્ષનાં સાધનો અને સાધનાઓ પ્રત્યે પણ કારણભૂત છે. મૂળ યોગ્યતા હોય તો જ આ બધું પ્રાપ્ત થાય. હવે દરેક જીવને જુદા જુદા જ કાળ વગેરે સાધનો અને જુદી જુદી જ સાધના-મોક્ષયોગો મળે છે; તો એમાં કારણભૂત ભવ્યત્વોમાં જુદી જુદી જ કારણતા માનવી પડે. આમ, બધાના મોક્ષની એકસરખી કારણતા; પરંતુ સાધન-સાધનાની યોગ્યતા તરીકે જુદી જુદી કારણતા. આ અનેકાંતવાદ જ થયો, પણ સમાન જ કારણતાનો એકાંત નહિ. એકાંતવાદ એ તો એક પાક્ષિક જ સ્થિતિ માનશે ! એથી ભિન્ન ભિન્ન જાતના અનેક કાર્યોને ન્યાય નહિ આપી શકે. ભવ્યત્વાદિ બધાને સર્વથા સરખું જ માનવું એ એકાન્ત તો બધાની સમકાળે સમાનયોગથી જ મોક્ષની આપત્તિ લાવે ! હકીકતમાં

તેમ છે નહિ.

માટે એકાન્તવાદ મિથ્યાવાદ છે. કેમકે એકાંતવાદથી વસ્તુની વ્યવસ્થા નથી થઈ શકતી. ભવ્યત્વમાં જો ભિન્નતા ન હોય અર્થાત્ એકાન્તે ભવ્યત્વ સમાન જ હોય, તો કાળ વગેરે સહકારી જુદા જુદા મળે છે તે શાથી ? તેથી કહો કે અનેકાંતવાદ એટલા માટે સ્વીકાર્ય રહે છે કે ભવ્યોમાં જ જુદી જુદી જાતના તથાભવ્યત્વો પણ માનવામાં આવ્યા છે, તેથી એના બળે સાધન-સહકારી અને મોક્ષયોગો અનેક પ્રકારના ઘટી શકે છે. એમ હોવાથી કાળભેદ ઘટે, અને એના યોગે સર્વ ભવ્યોનો મોક્ષ એક સાથે થવાનો પ્રસંગ ન આવે. ભવ્યત્વ એટલે મોક્ષભવનની યોગ્યતા. મોક્ષભવન એટલે મોક્ષપ્રાપ્તિ, એને યોગ્ય ભવ્યજીવ એ પ્રાપ્તિનું કર્મ છે. (ભવ્ય અર્થાત્ કર્તા મોક્ષ આવીને જીવને પ્રાપ્ત થાય ત્યાં જીવ મોક્ષ માટે પ્રાપ્ય. એ અર્થમાં ભવ્ય શબ્દ એ વિધ્યર્થ કૃદંત છે. 'ય' પ્રત્યય કર્મતા સૂચવે છે.) વ્યાકરણની દૃષ્ટિએ કર્મ એ છ કારકમાંનું એક કારક છે, અને કારક એ ક્રિયામાં કારણ (હેતુ) હોય છે. વસ્તુમાં મૂળમાં સ્વભાવ જ જુદો ન હોય, તો સહકારી. ભેદ કાંઈ ન કરી શકે. દા. ત. ઘઉં-ચોખાના બીજના સ્વભાવ જુદા છે તો જ જુદી જુદી વાવેતર પદ્ધતિ પણ પાક ભિન્ન ભિન્ન કરે છે.

એમ અહીં જીવોના સ્વભાવ જુદા જુદા હોય તો જ જુદી જુદી સામગ્રીથી ભિન્નભિન્નકાલીન મોક્ષ પ્રાપ્તિ થાય. અહીં ધ્યાનમાં રહે કે,

'ભવ્ય' મોક્ષ નહિ પણ જીવ છે, કર્મણિ વિધ્યર્થ કૃદંત છે. એ આ રીતે સંગત થાય કે પ્રાપ્તિની ક્રિયા કરનાર

કર્તા, યાને આવી મળનારો 'મોક્ષ' છે, ને ક્રિયાનું કર્મ 'જીવ' છે. મોક્ષ આવીને જીવને ભેટે છે; તેથી પ્રાપક મોક્ષ બન્યો. પ્રાપ્ય એટલે ભવ્ય. એ પ્રાપ્તિ-ક્રિયામાં કર્મ 'જીવ' પણ કારણભૂત હોઈ ક્રિયાના વૈચિત્ર્યે જીવસ્વભાવભૂત ભવ્યત્વમાં પણ વિચિત્રતા સિદ્ધ થાય છે.

ભવ્યત્વ જુદા જુદા કેમ ?

હવે અહીં જુઓ કે દા. ત. શ્રીમંતાઈ એકસરખી પણ અનેક માણસોને ભિન્ન ભિન્ન કાળે આવી મળતી હોય, તો ત્યાં એ ભિન્ન ભિન્ન કાળના જ પુણ્યોદયના સ્વભાવવાળા માનવા પડે. એવા ભિન્ન ભિન્ન સ્વભાવ ઉપર જ વેપાર, સમય, આદિના ભેદ પડે છે. એવી રીતે અહીં મોક્ષ એક સરખો છતાં અનેક ભવ્યોને ભિન્ન ભિન્ન કાળે આવી મળે છે, ત્યાં કારણભૂત ભવ્યત્વવિપાક સ્વભાવ ભિન્ન ભિન્ન જ માનવા પડે. એ વિચિત્ર વિપાક પણ વિચિત્ર વિચિત્ર ભવ્યત્વોને આભારી છે. વિચિત્રભવ્યત્વોને લઈને જ ભિન્ન ભિન્ન કાળાદિ સામગ્રીથી જુદે જુદે કાળે એના પરિપાક અને મોક્ષ થાય. આ હિસાબે વ્યક્તિદીઠ ભવ્યત્વ યાને તથા-ભવ્યત્વ સમાન નહિ પણ અ-સમાન છે.

સાંખ્યમાન્ય અનાદિ-અબદ્ધ જીવ મુક્ત ન થઈ શકે:-

સિદ્ધ થવાનું અનાદિ કાળથી ચાલુ છે, એમાં જેમ ભવ્યજીવોની વિચિત્ર વિચિત્ર તથાભવ્યતા સિદ્ધ થાય છે, તેમ જીવો અનાદિ કાળથી શુદ્ધ-બુદ્ધ-મુક્ત નથી, પણ કર્મમલથી લેપાયેલ હોવાથી સંસારી છે, અસિદ્ધ છે, અબુદ્ધ છે, અમુક્ત છે, તો જ એમને સિદ્ધ બુદ્ધ મુક્ત વગેરે થવાનું હોય એ પણ સિદ્ધ થાય છે. કેમકે જે સંસારી હોય, એટલે કે અસિદ્ધ

હોય, એનેજ સિદ્ધ થવાનું હોય, બીજાને નહિ. મૂળથીજ સિદ્ધ હોય, એને શું સિદ્ધ થવાનું હતું ? જે બદ્ધ (બંધાયેલ) હોય, એને બંધનથી છૂટી મુક્ત થવાનું હોય; એની મુક્તિ વાસ્તવિક ગણાય. બાકી કદી ય જે બદ્ધ નથી, એની મુક્તિ વાસ્તવિક ન ગણાય. બંધ જ નહિ હોવાથી એનામાં મુક્તિ શબ્દનો અર્થ ન ઘટે. કદાચ એનામાં મુક્તનો વ્યવહાર ઉપચારથી કરવો હોય, તો અસલી મુક્તિ તો ' પ્રકૃતિ ' વગેરે કોઇ બીજાની માનીને, એનો ઉપચાર આત્મામાં કરવામાં આવતો હોય એવું બને,– આ સાંખ્યાદિનો મત છે. પરંતુ તે ખોટો છે. કેમકે જો આત્મા નહિ પણ પ્રકૃતિ બદ્ધ છે, તો પ્રકૃતિ ભલે દુઃખી હોય, કિંતુ શુદ્ધ સ્વરૂપી આત્માને શું ? પછી મુક્તિ માટેનો પુરુષાર્થ પણ આત્માએ શા સારૂ કરવો ? ' પ્રકૃતિના કાર્યનો પોતાનામાંથી ભ્રમ ટાળવા માટે '—એમ જો કહેવામાં આવે, તો એનો અર્થ એ કે ' આત્મા પોતે બદ્ધ નહિ છતાં પ્રકૃતિની બદ્ધતા પોતાનામાં આરોપિત કરવાના ભ્રમવાળો તો છે જ.' એવું સ્વીકારવામાં આપત્તિ એ આવશે કે એ ભ્રમવાળી દશા પૂરતો પણ આત્મા અશુદ્ધ અને બદ્ધ ગણાશે ! તો જ પછી 'ભ્રમ ટળ્યે આત્મા શુદ્ધ અને મુક્ત બન્યો ' એ કથન સાર્થક થશે. આમ આત્મા બદ્ધ છે તો જ મુક્ત થવાનું ઘટી શકે. અબદ્ધની મુક્તિ થતી હોય, તો અબદ્ધ જડ આકાશાદિની પણ મુક્તિ કેમ ન થાય ?

અરૂપીને બંધ કેવી રીતે ?:–

પ્ર૦–ઠીક છે આત્મા બદ્ધ છે એમ માનીએ પણ અરૂપી અમૂર્ત આત્મા પર મૂર્ત કર્મપુદ્ગલનો બંધ કેવી રીતે ઘટે?

ઉ૦–આકાશની જેમ કેવળ શુદ્ધ અરૂપી આત્મા પર રૂપી-

કર્મનો બંધ ન પડી શકે એ વાત સાચી છે. પરંતુ અહીં તો પૂર્વ કાળથી આત્મા કર્મના લેપે લેપાયેલો હોવાથી રૂપી મૂર્ત જેવો છે. તેથી એના પર નવો કર્મબંધ લાગી શકે છે. વળી પૂર્વે એ લેપ પણ એની પૂર્વે આત્મા બીજા કર્મથી લેપાયેલો જે હતો, એના પર લાગ્યો હતો; અને એથી દૂર પૂર્વની લેપાયેલી સ્થિતિ પણ એની પૂર્વભવમાં આત્મા એથી પૂર્વેથી લેપાઇને આવેલો તેના પર બનેલી. એટલે એવો કોઈજ ભૂતકાળ નથી કે જેમાં જીવ કર્મથી લેપાયલો ન હોય, ને કર્મ બાંધવાની ક્રિયા ન કરી હોય. અર્થાત્ આત્મા પર કર્મબંધપ્રવાહ અનાદિથી ચાલ્યો આવે છે.

અહો! જીવની આ કેવી મૂર્ખતા કે એણે કર્મ બાંધવાનો એટલે કે પોતાને મલિન કરવાનો જાણે સ્વભાવજ બનાવી દીધો! દૂધની સફેદાઈ, ખાંડની મીઠાશ, કે કાજળની કાળાશના સ્વભાવ મૂળથી. એની જેમ જીવનો કર્મ બાંધવાનો સ્વભાવ મૂળથી. કોઈ ભૂતકાળમાં બંધની ક્રિયાના સ્વભાવ વિના જીવી રહ્યો નહિ! ખૂબી તો એ, કે કર્મમળ સ્વયં ચાલીને જીવ પર ચોટવા નથી આવતો; તેમ છતાં આત્મા એને નિમિત્ત આપીને પોતાની પર ચોંટાડ્યા વિના અને તેથી અનંત દુઃખી બન્યા વિના રહ્યો નથી! **આમ અનંતાનંત કાળની આ બાળચેષ્ટાની ભયંકરતાનું પણ હજી એને ભાન નથી થતું, એ એક માનવપણામાં કમનસીબી છે!** હવે તો એ ભાન લાવીને બંધની ક્રિયાનો અંત લાવવો જોઇએ. એ અંત લાવવાનું સામર્થ્ય માનવભવમાં જ છે, માટે માનવભવ એ માટે જ મળ્યો ગણાય, અને એ અંત લાવવાથી જ સફળ થાય.

સૂત્રઃ–અણાઇમં બંધો પવાહેણં, અઇયકાલતુલ્લો । અબદ્ધબંધણે વાઽમુત્તી, પુણો બંધપસંગઓ, અવિસેસો અબદ્ધમુત્તાણં ।

અર્થઃ–કર્મબંધ (વ્યક્તિગત સાદિ છતાં) પ્રવાહથી અનાદિ છે. દા. ત. ભૂતકાળ પૂર્વે અ–બદ્ધ પછી બંધાતો હોય. તો કાયમી મુક્તિ જ ન થાય; કેમકે (કામચલાઉ મુકત થવા છતાં હવે અબદ્ધ હોઈ ફરી) બંધ થવાની આપત્તિ ઊભી છે. કારણ અનાદિથી અબદ્ધ દશા અને પછીની મુકતદશા બેમાં (આત્મ-સ્વરૂપમાં) ફરક નથી.

વિવેચનઃ–અનાદિ બંધપ્રવાહઃ–

આમ દરેક બંધક્રિયા પોતે વ્યક્તિગત નવી ઉત્પન્ન થયેલી છતાં, પૂર્વ પૂર્વ વિચરતાં જણાશે કે પ્રવાહે-પરંપરાએ આત્મા પર અનાદિ કાળથી કર્મબંધન ચાલુ છે. તે ભૂતકાળની જેમ યુક્તિયુકત પણ છે. કોઈ પૂછે કે ભૂતકાળ કયારથી શરૂ થયો? તો કહેવાય કે દરેક ભૂતકાળ પ્રારંભવાળો નવો નવો નિર્મિત્ત થયેલો હોવા છતાં, પૂર્વપૂર્વ પ્રવાહની દૃષ્ટિએ ભૂતકાળ અનાદિથી ચાલે છે તેમજ વર્તમાનકાળ અનુભવવાનું પણ અનાદિથી છે. કેમકે, ભૂતકાળ તેનું નામ, કે જે કાળ વર્તમાનતા પામી ચૂકયો છે; અને ભવિષ્યકાળ તેનું નામ કે જે વર્તમાનતાને પામશે. જયારે પ્રવાહથી ભૂતકાળ અનાદિનો છે તો પછી એના બીજ-ભૂત વર્તમાન પણ અનાદિવાળો છે. આકાશ વ્યક્તિગત અનાદિ છે, એટલે પોતેજ અનાદિથી છે. આ કર્મબંધ, ભૂતકાળ, વગેરે પ્રવાહથી અનાદિ છે, એટલે પોતે નહિ પણ પોતાની જાતનો કોઇને કોઈ અનાદિથી હોય જ.

પ્ર૦–કોઈ પણ વસ્તુ, એમ કર્મબંધ પણ, કયારે ને કયારે શરૂ તો થઈ જ હોય ને?

ઉ૦–ના, પ્રવાહથી આમ બંધ જો અનાદિ ન માનીએ, અર્થાત્ બહુ પૂર્વે આત્મા તદ્દન અબદ્ધ માનીએ, અને પછીથી અબદ્ધ આત્મા પર બંધ શરૂ થયો એમ માનીએ, તો આત્માની કદી 'મુક્તિ' એટલે કે કાયમી શાશ્વત સિદ્ધપણું થઈ શકે નહિ. કેમકે આત્મા ભલે અહિં એકવાર કદાચ કામચલાઉ સર્વકર્મબંધન તોડી નાખે, તો પણ હવે અબદ્ધ બન્યો હોવાથી અને તમારા મતે અબદ્ધને બંધન લાગતું હોવાથી, પૂર્વની જેમ ભવિષ્યમાં નવો બંધ કાં શરૂ ન થાય ? અને જો એ થઈ શકે છે, તો કાયમી મુક્તિ અસંભવિત બની. અલબત્ 'અબદ્ધ' અને 'મુક્ત' બે શબ્દ જુદા છે, પરંતુ એ બંનેમાં આત્માની શુદ્ધ અવસ્થા સમાન છે, કોઈ તાત્ત્વિક ફરક નથી. તેથીજ જો અબદ્ધ પણ બંધાય, તો મુકત પણ બંધાશે ! એટલે ખરી રીતે શાશ્વત મુકતપણું જ નહિ !

(૮) અનાદિ કર્મયોગ નાશ્ય કેમ ? : દિદૃક્ષા અસત્

સૂત્રઃ–અણાઇજોગેવિ વિઓગો કંચણોવલનાએણં । ન દિદિક્ખા અકરણસ્સ । ન યાદિટ્ઠંમિ એસા । ન સહજાએ નિવિત્તી । ન નિવિત્તીએ આયટ્ઠાણં । ન યઽણ્હા તસ્સેસા । ભવ્વત્તતુલ્લા નાએણં । ન કેવલજીવરૂવમેઅં । ન ભાવિજોગાવેક્ખાએ તુલ્લત્તં. તયા કેવલત્તેણ સયાઽવિસેસઓ । તહાસહાવકપ્પણમપ્પમાણમેવ । એસેવ દોસો પરિકપ્પિઆએ ।

અર્થ:–(કર્મનો) અનાદિ સંબંધ હોવા છતાં સુવર્ણ-માટીના દૃષ્ટાન્તથી વિયોગ થાય છે. ઇંદ્રિય–રહિત(શુદ્ધાત્મા)ને દિદૃક્ષા (પ્રકૃતિ–દર્શનેચ્છા) ન થઈ શકે. ન જોયેલા વિષયની દર્શનેચ્છા થતી નથી. સ્વભાવભૂત (હોય તો એ)ની નિવૃત્તિ ન થાય; નિવૃત્ત થતી હોય તો પછી આત્માનું અસ્તિત્વ નહિ રહે.

નહિતર (જો આત્મા ઊભો રહેતો હોય તો) એ દિદક્ષા એની નહિ કહેવાય. દૃષ્ટાન્તથી (દિદક્ષા) ભવ્યત્વ જેવી નથી. ભવ્યત્વ શુદ્ધ જીવસ્વરૂપ નથી. (દિદક્ષાને) ભાવી યોગની અપેક્ષાએ તુલ્યતા નથી, કેમકે પૂર્વે એકલી જ હોઈને સદા સમાન છે. (મહત્ તત્ત્વાદિવિકાર-દર્શને સદા નિવૃત્ત થવાનો) સ્વભાવ કલ્પવો અપ્રામાણિક છે. એ જ દોષ કલ્પિત દિદક્ષામાં છે.

વિવેચન:-અનાદિ કર્મબંધનો અંત કેવી રીતે ?

પ્ર૦-તો પછી, એમ તો આત્મા સાથે કર્મનો સંબંધ જો અનાદિનો છે, તો તે સ્વાભાવિક ઠર્યો! તેથી તેનો કદીય અંત ન આવે, તેથી મોક્ષ થઈજ ન શકે! જેમકે, આકાશ અને મેરુનો સંબંધ અનાદિનો છે, તો કદી તેનો અંત આવનાર નથી.

ઉ૦-દૃષ્ટાન્તમાં સંબંધ પ્રવાહથી અનાદિ નહિ, કિંતુ વ્યકિતસ્વરૂપે અનાદિ છે; તેથી તે ભલે શાશ્વત હો. પરંતુ કર્મનો સંબંધ તો તે તે વ્યકિતરૂપે પ્રારંભવાળો છે, તેથી તેનો અંત આવી શકે છે. આમાં સુવર્ણ-માટીનું દૃષ્ટાંત છે. ખાણમાં જ્યારથી સુવર્ણ ઉત્પન્ન થયું, ત્યારથી માટીના સંબંધવાળું જ ઉત્પન્ન થયું હોય છે. છતાં અગ્નિ તેજાબ વગેરેથી એ સંબંધનો અંત આવી શકે છે, અને સુવર્ણ મળથી તદ્દન મુક્ત બની શુદ્ધ થઈ શકે જ છે. એવી રીતે કર્મબંધનના હેતુથી ઉલટા હેતુઓ મળે, તેથી સુવર્ણની જેમ આત્મા તપે, તો જૂનો કર્મમળ દૂર થઈ જાય, સાથે નવા બંધના હેતુ ન સેવીને બંધને અટકાવી દેવાય તો આત્મા સર્વથા મુક્ત થઈ શકે.

આત્મા (૧) અબદ્ધ-(૨) બદ્ધમુક્તમાં ભેદ ? :-

સાંખ્યમતની શાખાનું કહેવું છે કે,—અનાદિ બદ્ધ માનવાને બદલે અનાદિથી અબદ્ધ એવા જીવને પાછળથી બંધ થયો માનીએ તો શો વાંધો ? અલબત્ બદ્ધમાંથી મુક્ત થયેલાને ફરી બંધ આ રીતે નિવારી શકાશે. પૂર્વે કદી બંધ નહોતો થયો તે વખતનો આત્મા તે **'અબદ્ધ' આત્મા;** અને બંધાયા પછી મુકત થયેલ આત્મા તે **'બદ્ધમુકત' આત્મા.** એમાં સાંખ્યમતની માન્યતા એ છે કે આત્મા-ચેતન પુરુષ સદાનો અકર્તા અભોકતા છે; કર્તા તો જડ પ્રકૃતિ છે. એનાં સર્જન મહત્તત્ત્વ-અહંકાર-શબ્દરૂપાદિતન્માત્રા-ઇન્દ્રિયો અને પંચભૂત છે. આત્મા એમાં અભેદભ્રમ સેવી માને છે કે 'હું કર્તા છું, આ બધું મારું છે.' સાંખ્યની એક શાખા જે અનાદિ સંસાર નથી માનતી, તે કહે છે કે ચેતન પુરુષને જ્યારે દિદક્ષા થાય, દર્શનેચ્છા થાય, ત્યાર પછી સંસાર શરૂ થાય છે. અર્થાત્ અનાદિ **'અબદ્ધઆત્મા'**ને દિદક્ષા થાય છે.

દિદક્ષા એટલે સત્વ-રજસ્-તમસ્સ્વરૂપ ત્રિગુણ પ્રકૃતિનો વિકાર જોવાની ઇચ્છા. પ્રકૃતિ એ જડ જગતનું મૂળ કારણ છે. તે જોવાની ઇચ્છામાંથી આત્મા બંધાઇને સંસાર જન્મે છે. અસલ તો પ્રકૃતિજ બંધાય છે, પરંતુ પ્રકૃતિમાંથી નીપજતું મહત્તત્ત્વ સ્ફટિકદર્પણ જેવું નિર્મળ હોવાથી તેમાં પુરુષ જુએ છે, અને તેમાં પડતા પોતાના પ્રતિબિંબ સાથે ભાસમાન, પ્રકૃતિના બદ્ધત્વ-કર્તૃત્વ-જ્ઞાતૃત્વાદિ ધર્મોને આત્મા પોતાના માની લે છે, તેથી અનેક ભવોરૂપી સંસારનાં સર્જન થાય છે. એમાં વિવેકખ્યાતિ ભેદજ્ઞાન થાય કે 'હું પ્રકૃતિ નહિ, પ્રકૃતિથી જુદો, સદા અબદ્ધ અકર્તા ચેતન પુરુષ,' ત્યાર પછી ક્રમશઃ આત્મા

મુકત થાય છે. હવે એવા **'બુદ્ધમુક્ત'** આત્માને દિદક્ષા થતી નથી. કેમકે તેણે પ્રકૃતિ જોઈ લીધી છે, તેથી તે તૃપ્ત છે. દિદક્ષા નથી તેથી બંધાવાનું નથી, એટલે બદ્ધમુક્તને હવે બંધ કદી નહિ થાય. તો આત્મા પર અનાદિનો બંધ શા સારૂ માનવો ?

સાંખ્યની 'દિદક્ષા'મતનું ખંડનઃ-

જો બંધ આદિવાળો માનીયે તો બંધ થવાની પૂર્વે જ્યારે આત્મ બદ્ધ નથી ત્યારે તેને ઇંદ્રિય નથી, શરીર નથી, મન વગેરે કાંઈ નથી, તો દિદક્ષા થાયજ કેવી રીતે ? બંધ વિના કરણ એટલે કે ઇંદ્રિય મળે નહિ. તે વિના દિદક્ષા નહિ. દિદક્ષા વિના બંધ નહિ, એટલે સંસાર નહિ. બીજી પણ એક વાત એ છે કે,-

સર્વથા અજ્ઞાતની દિદક્ષા નહિઃ-

ન અદિટ્ઠંમિ એસા—(૧) અહિં 'અદિટ્ઠ' શબ્દમાંનો પ્રત્યય કર્તા અર્થમાં લઇએ અને સાતમી વિભકિત સતિ સપ્તમી ગણીએ, તો એ અર્થ થાય કે જો કોઈ દ્રષ્ટા ન હોય, તો દિદક્ષા જ ન થઈ શકે. જોવાની ઇચ્છા તે દિદક્ષા. જોનાર વિના જોવાનું કોને ? અનાદિ અબદ્ધ તો, એને અંતઃકરણ પણ નથી, ઇંદ્રિય-શરીરાદિવાળોજ નથી, તો પછી એને જોનાર દ્રષ્ટા કેમ કહેવાય ? એને અંતઃકરણ પણ નથી તો પછી એને દિદક્ષા શી ? વિના કારણે એને દિદક્ષાવાળો અને દર્શન કરનારો માનો તો તો એવો સ્વભાવ બનવાથી નિત્ય દિદક્ષાવાળો ને નિત્ય દ્રષ્ટા બને. (૨) અદિટ્ઠંમિમાં પ્રત્યય કર્મણિભૂતકૃદન્તનો લઇએ અને સપ્તમી વિભકિત 'વિષય' અર્થમાં લઇએ, તો એ અર્થ થાય કે જે ચીજ બિલકુલ અદૃષ્ટ છે, એટલે કે જે વસ્તુ કદીય નથી પ્રત્યક્ષ જોઈ, કે

નથી સાંભળી, એ વિષયની દર્શનેચ્છા=દિદૃક્ષા નથી થતી. એથી અબદ્ધ અવસ્થામાં તદ્દન ન જોયેલ કે ન સાંભળેલ જે પ્રકૃતિ તેને જોવા જાણવાની ઇચ્છા જ ન થઈ શકે.

અહેતુક દિદૃક્ષા શાશ્વત ! :-

જોવાની ઇચ્છા તે દિદૃક્ષા એ જાગવાનું કારણ શું ? પ્રયોજન શું ? થવાનાં સાધન કયાં ? અમુક જ કાળે કેમ જાગે ? પૂર્વે કે પછી કેમ નહિ ? આ કશું વિચાર્યા વિના દિદૃક્ષા થાય એમ કહો, તો તો તે આત્માનો સ્વાભાવિક ગુણ માનવો પડે. તે સ્વભાવ હોવાથી અનાદિ કાળથી જ હોય. તેથી બંધ વગેરે પણ અનાદિના માનવા પડે. આમ દિદૃક્ષા સહજ માનવા જતાં (૧) શાશ્વત માનવી પડશે ! (૨) તેમ બંધ પણ શાશ્વત ! વળી શાશ્વત દિદૃક્ષાથી (૩) મોક્ષનો અભાવ થઈ જશે ! ચૈતન્યની જેમ સ્વાભાવિક દિદૃક્ષા કદીય નાશ ન થઈ શકે. છતાં જો દિદૃક્ષાનો નાશ માનો તો તત્સ્વભાવભૂત આત્માનું પણ નિઃસ્વભાવત્વ (નાશ) માનવું પડે. દિદૃક્ષાને તમે શુદ્ધ આત્મ-વસ્તુનો સ્વભાવ કહો છો, તો સ્વભાવ ગયા પછી વસ્તુનું અવસ્થાન શું ? વસ્તુ કયાંથી ઊભી રહે ? અણહા-છતાંય જો આત્મા ઊભો રહે છે, તો એમ કહો કે દિદૃક્ષા સદા ઊભી રહે છે. યા કહો કે એ એનો સ્વભાવ નથી. એમ કહેતાં તો દિદૃક્ષા આત્માની રહેશે જ નહિ. કેમકે અભેદ સંબંધ વિના બીજો સંબંધ (યોગ) આત્મા સાથે દિદૃક્ષાનો ઘટી શકતો નથી. તેથી આત્માને દિદૃક્ષા થઈ, એમ નહિ કહેવાય. સંબંધ વિના આ વસ્તુ આની છે એમ કેમ કહેવાય ?

દિદૃક્ષાની ભવ્યત્વ સાથે તુલના:-

પ્ર૦-ભલે અભેદ સંબંધ માનીશું. પરંતુ આત્માથી અભિન્ન

રહીને જેમ ભવ્યત્વ અનાદિ હોવા છતાં મોક્ષ વખતે નાશ પામે છે. ત્યાં આત્મા નાશ ન પામતાં ઊભો રહી શકે છે, તેમ દિદક્ષા પ્રકૃતિદર્શનથી ભલે નિવૃત્ત થાય છતાં આત્મા ટકી શકશે.

ઉ૦-ન્યાયને અનુસારે દિદક્ષા ભવ્યત્વ જેવી નથી; કેમકે ભવ્યત્વ તો શુદ્ધ અબદ્ધ જીવસ્વરૂપ નથી, જ્યારે દિદક્ષાને તો તમે શુદ્ધ અબદ્ધ આત્મસ્વરૂપ કહો છો.

પ્ર૦-એ રીતે તુલ્યતા ભલે ન હોય, પરંતુ બીજી રીતે ભવ્યત્વ હિસાબે ભવિષ્યમાં જે કૈવલ્ય-મુક્તિનાં ઉત્થાન થશે, એમ દિદક્ષા હિસાબે આત્માથી પ્રકૃતિના મહત્તત્ત્વાદિ વિકારોના જે ભવિષ્યમાં દર્શન અને કૈવલ્ય કરાશે, તે ભાવી યોગની અપેક્ષાએ સમાનતા તો છે જ. ભવ્યત્વને પણ સ્વનાશક એવો ભાવી મુક્તિનો યોગ છે, તેમ દિદક્ષાને પણ ભાવીદર્શનનો યોગ થઇ, સ્વનાશક કૈવલ્ય-અવસ્થાનો યોગ છે. તો ભવ્યત્વની જેમ દિદક્ષા જીવમાં સ્વાભાવિક કેમ ન માનવી ?

ઉ૦-એમ માનો તો પણ દિદક્ષાની આ વિશેષતા તો ઊભી જ છે કે એ પૂર્વે અબદ્ધ શુદ્ધાત્મામાં હતી. તો પછી હવે કૈવલ્ય અવસ્થા થઇ ગયા પછીય ભાવી યોગ થવાનું રહેતું નથી, એટલે પાછી સમાન એટલે કે પૂર્વનાં જેવી અબદ્ધ શુદ્ધ અવસ્થા આત્માની બની. એથી સહજ એવી દિદક્ષા કોઈ એક કૈવલ્ય-અવસ્થા થઈ ગયા પછી પણ પાછી કેમ ન બડી થાય ? એવું થતાં તો શાશ્વત મુક્તિ જ નહિ બને. ભવ્યત્વમાં એવું નથી કેમકે એ તો અનાદિથી બદ્ધ અશુદ્ધ આત્માની અવસ્થા હતી, તો હવે આત્મા અબદ્ધ શુદ્ધ બની ગયા પછી એમાં શી રીતે એ આવી શકે ? દિદક્ષાને તો પહેલાં ય શુદ્ધ અબદ્ધ આત્મા-

વસ્થાની જેમ કૈવલ્ય પછી પણ એવી શુદ્ધ અબદ્ધ અવસ્થા મળે છે. તો ત્યાં કેમ એ ફરીથી ન જાગે ?

પ્ર૦-દિદક્ષાનો એવો સ્વભાવ જ માનશું કે એ એકવાર મહત્તત્વાદિ વિકારોનાં દર્શન થયા પછી કૈવલ્ય અવસ્થામાં નાશ પામી જાય પછી ઊઠતી નથી. પછી કયાં આપત્તિ છે ?

ઉ૦-મહત્તત્ત્વાદિ વિકારોની પૂર્વેના અનાદિ વિશુદ્ધ કાળમાંની કૈવલ્ય-અવસ્થા, અને એ વિકારનાં દર્શન પછી વિવેકખ્યાતિથી થતી કૈવલ્ય-અવસ્થા,—એ બે કૈવલ્યની શુદ્ધ અવસ્થામાં કાંઈજ ફરક નથી. તેમ છતાં, એકમાં (પૂર્વમાં) દિદક્ષાનો સદ્ભાવ માનવો, અને બીજી પાછળની કૈવલ્ય-અવસ્થામાં દિદક્ષાનો અભાવ માનવો,-એક જ આત્મામાં શુદ્ધ એવા બે વિરૂદ્ધ સ્વભાવ કલ્પવા એ પ્રમાણુવિરુદ્ધ છે. છતાંય એમ માનવા જતાં દિદક્ષાને આત્માથી ભિન્ન જ માનવી પડશે. કેમકે પ્રકૃતિ ને પુરુષ (આત્મા) કરતાં એ અધિક માની તેથી જ એ દિદક્ષાનું અસ્તિત્વ એવું જ હોય. આત્માને અનાદિકાળથી નહિ, પણ કોઈ વચલા કાળથી પ્રકૃતિવિકારો-મહત્તત્ત્વાદિ-નો યોગ પ્રગટે છે, ત્યારે દિદક્ષા પણ વચલા કાળથી ઊઠે છે. તેથી દિદક્ષા આગન્તુક થઈ. એ આત્મરૂપ -પુરુષસ્વરૂપ કે આગન્તુક પ્રકૃતિવિકાસસ્વરૂપ માનવી યુક્તિયુક્ત નથી; કેમકે (૧) પ્રકૃતિસ્વરૂપ હોય તો તો 'દિદક્ષા એટલે પ્રકૃતિદર્શનેચ્છા' કેમ બને ? શું દિદક્ષા અર્થાત્ પ્રકૃતિને પ્રકૃતિ જોવાની ઇચ્છા થઇ? (૨) આત્મસ્વરૂપ પણ નહિ, કેમકે તો તો એ આત્માની જેમ શાશ્વતી બની જાય ! માટે પ્રકૃતિથી અને અનાદિસિદ્ધ પુરુષથી એ તદ્દન જુદી જ સાબિત થશે. તેવી દિદક્ષા સર્વકાળ-શુદ્ધ એવા પુરુષને કાંઇ જ ન કરી શકે; તો પછી

બંધ મોક્ષ કેના ?

કદાચ કહો કે દિદક્ષા કલ્પિત છે, તો કલ્પિત દિદક્ષામાં પણ આ જ પ્રમાણ-વિરુદ્ધતા દોષ છે; તેથી આ કલ્પના જ નિરર્થક છે. માત્ર કલ્પેલી દિદક્ષા એ કલ્પનાથી વધીને કોઇ વસ્તુ નથી; તેથી તેમાં શી રીતે કોઇ પણ પ્રમાણ હોય? પ્રમાણવિનાની વસ્તુ વસ્તુ જ નથી, તેથી દિદક્ષા અમાન્ય છે. તેમ કલ્પિત-આરોપિત દિદક્ષા કશું સત્ કાર્ય ન કરી શકે.

(૯) બંધ-મોક્ષ પરિણામવિશેષ : બૌદ્ધના મોક્ષ-મતની સમીક્ષા

સૂત્રઃ-પરિણામભેઆ બંધાઇભેઓ ત્તિ સાહૂ, સવ્વનયવિસુદ્ધીએ નિરુવચરિઓભયભાવેણં । ન અપ્પભૂઅં કમ્મં । ન પરિકપ્પિઅમેઅં । ન એવં ભવાદિભેઓ। ન ભવાભવો ઉ સિદ્ધી। ન તદુચ્છેદેઽણુપ્પાઓ। ન એવં સમંજસત્તં । નાણાઈમંતો ભવો । ન હેઉફલભાવો ।

અર્થઃ-(આત્માના) પરિણામવિશેષથી બંધ-મોક્ષભેદ છે, એ જ સર્વનયશુદ્ધ અને ઉપચારરહિત મુખ્ય બંધમોક્ષ હોવાથી ઠીક છે. કર્મ આત્મસ્વરૂપ નથી, (તેમ) એ કલ્પિત નથી. કેમકે એમ તો સંસાર-મોક્ષનો ભેદ ન પડે ! મોક્ષ કાંઇ માત્ર સંસારના અભાવ સ્વરૂપ (અર્થાત્ ક્ષણ સંતાન-પરંપરાના સર્વથા નાશરૂપ) નથી. સંતાનનો ઉચ્છેદ થતો હોય તો સંતાનોત્પત્તિ ન થાય એવું નથી. (થાઓ એમ કહો તોય) એમ ન્યાયયુક્તતા નથી, (કેમકે અસત્ ઉત્પન્ન ન થાય. થતું હોય તો) સંસાર અનાદિમાન નહિ રહે; (તેમજ) કાર્ય-કારણભાવ નહિ સચવાય

વિવેચનઃ-ખરેખર બંધ-મોક્ષ શું ? જૈનમતઃ-

ત્યારે હવે પ્રશ્ન છે કે બંધ-મોક્ષ સંબંધમાં પ્રમાણથી

સંગત તત્ત્વ શું છે ? તત્ત્વ આ, કે એ બે જુદી જુદી આત્માની અવસ્થાઓ છે. આત્મા નિત્ય ખરો પણ પરિણામી નિત્ય એટલે કે એ આત્મા તરીકે કાયમ રહીને એમાં જુદા જુદા પરિણામ-પરિવર્તન થાય. આત્મા જ મનુષ્ય મટી દેવ થાય, દેવ મટી પશુ થાય, આત્મા જ બંધનબદ્ધ બને, ને એ જ બંધનમુક્ત થાય. આમ આત્માના એવા એવા પરિણામ-વિશેષથી બંધ અને મોક્ષની ભિન્ન ભિન્ન અવસ્થા એ પ્રમાણસિદ્ધ છે. આત્મામાં જો કોઇપણ પ્રકારની અવસ્થા પલટાય નહિ, તો જીવ 'જીવતો છે,' 'મરી ગયો,' 'આત્મા તિર્યંચ મટી મનુષ્ય થયો,' 'મનુષ્ય મટી દેવ થયો,' વગેરે મુખ્યપણે વાસ્તવિક વ્યવહાર થાય નહિ. 'આત્મા પૂર્વે બંધાયેલો હતો, હવે મુક્ત થયો,' વગેરે વ્યવહાર પણ અવસ્થા ફર્યા વિના ન બને. ત્યારે આ કાંઇ કાલ્પનિક વ્યવહાર નથી. અને આત્મા સાથે બાહ્ય કોઈ બીજી વસ્તુના વાસ્તવિક સંયોગ-વિયોગ વિના શુદ્ધ એકલા આત્મામાં અવસ્થાનાં પરિવર્તન, સંસારમાંથી મુક્તિ, અનાદિ સંસાર,-એ બધું ન્યાય દૃષ્ટિએ ન ઘટી શકે, સર્વનયથી વિશુદ્ધ એવા મતે સંગત ન થાય. કેમકે બંધ મોક્ષ ઉભય એ ઔપચારિક નથી, પરંતુ મુખ્ય વાસ્તવિક છે. માટે જ એ [1]પુરુષાર્થ માગે છે, [2]એના માટે તો શાસ્ત્રો છે, [3]સંત-શેતાનના ભેદ છે, [4]સાચા-ખોટા માર્ગભેદ છે....વગેરે.

આ દ્રવ્યાસ્તિક મતના હિસાબે પ્રરૂપણા થઈ. અર્થાત્ અનાદિબદ્ધ આત્મદ્રવ્ય અને મુકત આત્મદ્રવ્ય એ પ્રમાણસિદ્ધ છે, એ કહ્યું.

પર્યાયનયથી વિચારણા:- હવે પર્યાયાસ્તિક મતની

અપેક્ષાએ બંધ-મોક્ષ પર્યાયને વાસ્તવિક જણાવે છે. તે એમ કહે છે કે બંધાતા કર્મ એ તો આત્મપર્યાય ઊભા કરે છે, પરંતુ એ કર્મ કોઈ ખુદ આત્મા નથી, અર્થાત્ બોધસ્વરૂપ નથી. તેમ એ કર્મ કે એ વાસનાદિ કલ્પિત અસત્ પણ નથી. કેમકે, એ જો કલ્પિત હોય, અસત્ જ હોય, તો આત્માને ભિન્ન ભિન્ન જાતના ભાવ શી રીતે થાય ? કર્મ અને વાસનાને માત્ર આત્મસ્વરૂપ કે કલ્પિત માનવા જતાં તો શુદ્ધ જ્ઞાનસ્વરૂપ આત્માથી એ કાંઈ જુદા ન ઠર્યા ! હવે એ પર્યાયરૂપ અર્થાત્ ક્ષણ ક્ષણ ભિન્ન હોઈ ચાહ્ય ભવપર્યાય કે ચાહ્ય મોક્ષપર્યાય, બધી ય ક્ષણો શુદ્ધ જ્ઞાનાત્મક કર્મક્ષણો કે વાસનાક્ષણો બની. તેથી ભવ-મોક્ષ વચ્ચે ભેદ ન રહ્યો ! માત્ર આત્મસ્વરૂપ કે કલ્પિત હોવામાં, નામ ભવ બોલો કે મોક્ષ, ભેદ શો પડે ? કર્મ અને વાસના એ કોઈ અલગ ચીજ નહિ, પણ ક્ષણિક જ્ઞાનમાત્રરૂપ ! તેથી એ ક્ષણો ભલે ભિન્ન ભિન્ન હોય, છતાં મુક્તિની અનેક ક્ષણોમાં જેમ વિચિત્ર અનેક ભવ નથી, તેમ અહીં સંસારની ક્ષણોમાં પણ અનેક વિચિત્ર ભવ નહિ બને. તેથી તો સંસાર અને મોક્ષ વચ્ચે કાંઈ તફાવત નહિ રહે ! માટે કર્મ-વાસના વગેરેને પણ પ્રમાણસિદ્ધ સત્ માની બંધ-મોક્ષને અલગ જીવદ્રવ્યના વાસ્તવિક પર્યાયજ માનવા જોઇશે.

પ્ર૦-એમ શા માટે ? દ્રવ્ય કાંઈ નહિ, પણ અશુદ્ધ કર્મ-વાસનાક્ષણોની પરંપરા એ જ સંસાર છે; અને એ કારણપૂર્વક હોય એ માટે ભલે સંસાર અનાદિનો હો. પરંતુ એ ક્ષણસંતતિ બુઝાઈ ગયેલા દીવાની જેમ અત્યંત ઉચ્છિન્ન થઈ જાય એ જ મોક્ષ, એવું કેમ નહિ ? પછી પાછળ કશું ય બાકી શા માટે રહેવું જોઇએ ? દીવો બુઝાઈ ગયે કશું રહેતું નથી; એમ ભવ-

ક્ષણોનો અંત થયે કશું રહેતું નથી. ને એનું જ નામ મોક્ષ થયો.

બૌદ્ધમત-'અત્યંત ક્ષણોચ્છેદ મોક્ષ'નું ખંડન:-

૩૦-જો કાંઈ બાકી ન રહે તો એનો અર્થ એ થયો કે 'એક વખતની સત વસ્તુ હવે કોઈ પણ સ્વરૂપે સત્ ન રહી, પણ સત્નો અત્યંત વિચ્છેદ થવાથી અસત્ થઇ ગઇ !' તમારે બૌદ્ધોને સ્થિર દ્રવ્ય તો માનવું નથી, એટલે ક્ષણિક જ્ઞાન પરંપરાનો તદ્દન અંત એ મોક્ષ કહો છો. જો એમ અસત્ થાય તો તો મુક્તિની પછી પણ ફરી સંસાર નહિ જ ઉત્પન્ન થાય એવું શા માટે ? ફરી પણ ઉત્પન્ન થશેજ. કેમકે જ્યારે સત્નો તદ્દન ઉચ્છેદ થઇ અસત્ થઈ શકે, તો મુક્તિ પછી તદ્દન અસત્ એ પાછું સત્ બની એવા સંતાનની (ભવોની) ઉત્પત્તિ ય કેમ ન થાય ? જો સત્ અસત્ થાય, તો એક વખતનું તદ્દન અસત્ એ ફરી સત્ પણ થઈ શકવું જોઇએ. નિયમ તો એ છે કે 'नासतो विद्यते भावो, नाभावो विद्यते सतः !' અર્થાત્ અસત્ની ઉત્પત્તિ નથી, અને સત્નો અત્યંત નાશ નથી થતો, સત્નું રૂપાંતર થાય, પણ કશું ઊભું તો રહે જ. તેમ એમાંથી કાંઇ નવું ઉત્પન્ન થઈ શકે, કિન્તુ આકાશ-કુસુમની જેવા તદ્દન અસતમાંથી કશું ઉત્પન્ન ન થઈ શકે. હવે કહો, તમારે જ્યારે આ નિયમ નથી માનવો અને સત ભવક્ષણોનો તદ્દન નાશ માનવો છે, તો પછી એવા મોક્ષ બાદ તદ્દન અસતમાંથી પાછી સત ભવક્ષણપરંપરાય કાં ન ઉત્પન્ન થાય ?

અસત્માંથી ઉત્પત્તિ માનવામાં દોષ:-

પ્ર૦-થાઓ; એમ મોક્ષ પછી પણ સંતાનની પુનઃ ઉત્પત્તિ કદાચ માની લઇએ તો ?

ઉ૦-એ ન્યાયયુક્ત નહિ ઠરે, કેમકે એથી તો પૂર્વે પણ સંસાર (સંતાન) અનાદિસિદ્ધ નહિ થાય. કારણ કે સર્વથા અસત્ એ ઉત્પન્ન નથી થતું, માટે તો સંસાર અનાદિસિદ્ધ થાય છે. પણ જ્યારે સર્વથા અસત પણ ઉત્પન્ન થઈ શકે છે એમ કહો છો, તો પૂર્વે સંતાન ગમે ત્યારે વચમાંજ અસ્તિત્વમાં આવ્યું એવું માની શકાશે, પછી શા સારૂ અનાદિ અસ્તિત્વ માનવું ?

પ્ર૦-તો તો વધુ સરસ ? કેમકે અનાદિ માનવાની ઝટપટ મટી !

ઉ૦-શું રાખ સરસ ? એમ તો જગત્પ્રસિદ્ધ કાર્યકારણ-ભાવનો લોપ થઇ જશે. કેમકે અકસ્માત થતા સંતાનની પહેલી ક્ષણ કોઈ પણ કારણ મળ્યા વિના જન્મી, એટલે કે ' કારણ રહિત કાર્ય થયું,' એમ માનવું પડશે. ત્યારે ' સંતાનની છેલ્લી ક્ષણનું કોઈ કાર્યજ ન રહ્યું, અને એ ક્ષણ નાશ પામી,' એમ માનવું પડશે. ખરી રીતે કાર્યકારણની વ્યવસ્થા સનાતન છે. કારણ વિના કાર્ય નજ જન્મે. નહિતર ' દહીં માટે દૂધ વિના ચાલે ! ભોજન વિના જ તૃપ્તિ થઇ જાય ! પ્રકાશ વિનાજ અંધકાર ટળી જાય ! ' એવું કાં ન બને ?

વાસ્તવમાં ભવ-મોક્ષ શું ? :-

સંક્ષેપમાં, કાલ્પનિક નહિ પણ વાસ્તવિક એવા કર્મનો અનાદિ કાળથી આત્મા પર સંયોગ થવાથી સંસાર, અને કર્મનો તદ્દન વિયોગ થવાથી મોક્ષ થાય છે. આ સંયોગ-વિયોગ એ આત્માના તેવા તેવા પરિણામ યાને અવસ્થા ઘડે છે. આત્મા, કર્મ, બંધ, મોક્ષ, ઇત્યાદિમાંનું કશું કાલ્પનિક નથી, સઘળું વાસ્તવિક છે. જેઓ આત્માને દીપક-જ્યોતિની જેમ જ્ઞાન-ધારા

સ્વરૂપ માને છે, અને એ તદ્દન બુઝાઈ અટકી જાય, અસત્ થઈ જાય એને મોક્ષ કહે છે; એ યુક્તિવિરુદ્ધ છે. જ્યોતિ બુઝાયા પછી પણ એની કાજળના પુદ્ગલો આકાશમાં વ્યાપી જાય છે, તે કાયમ છે. એમ અહીં પણ વિચિત્ર ભવોના અવસ્થા-પરિણામની ધારા ભલે અટકી, પરંતુ એને અનુભવનાર આત્મા હવે મોક્ષમાં શુદ્ધ સ્વરૂપે કાયમ છે. નહિતર તો જે સત્ અસત્ થાય, તો અસત્ સત્ કેમ ન થઈ શકે. અસત્ કદી ય સત્ નથી થતું, માટે તો સંસાર અનાદિકાળથી ચાલે છે. તેમ સત્ પણ કદી અત્યંત અસત્ ન થઈ શકે, માટે સર્વનાશ એ મોક્ષ નહિ, કિંતુ કર્મનાશ અને શુદ્ધ આત્મા એ મોક્ષ.

બૌદ્ધમોક્ષમાં સર્વ અસત્ની આપત્તિઃ-

સર્વનાશ એ મોક્ષ, એમ માનવામાં બધું અસત્ થઈ જાય, તે આ રીતેઃ-ચરમ ક્ષણ અકારણ બનવાથી કોઈ કાર્ય કરનારી ન રહી, એટલે કે **'અર્થક્રિયાકારી'** ન રહી. અને નિયમ એ છે કે 'જે અર્થક્રિયાકારી હોય તે સત્' અર્થાત્ કશું કાર્ય ઉત્પન્ન કરે તે સત્. હવે ચરમક્ષણ કશું ઉત્પન્ન નથી કરતી, માટે તે ચરમ ક્ષણ અસત્ બની ! તેથી તો એની પૂર્વની એની પૂર્વની એમ બધી ક્ષણો પણ અસત્ની કારણ હોવાથી સઘળું અસત્ ઠરશે ! આમ 'મોક્ષ એટલે ક્ષણસંતાન-પરંપરાનો અત્યંત ઉચ્છેદ,' એવું નહિ માની શકાય.

સૂત્રઃ-तस्स तहासहावकप्पणमजुत्तं, निराहारऽन्नयकओ निओगेणं । तस्सेव तहाभावे जुत्तमेअं । सुहुममट्ठपयमेअं विचिन्तिअव्वं महापण्णाए त्ति ।

અર્થઃ-'ચરમક્ષણનો તદ્દન નિવૃત્ત થવાનો સ્વભાવ જ છે,'

એમ કલ્પવું (પણ) અયુક્ત છે; (કેમકે એમાં તો તમે) સ્વતંત્ર અનુશાસનથી (ક્ષણપર્યાયની) નિરાધારતા યા અનન્વય ઠોકી બેસાડ્યો. તે (આત્મા)નો જ (સર્વકર્મનાશ પછી) સદા અબદ્ધ-ભાવ-અભવભાવ માનો તો તે યુક્ત છે. આ સૂક્ષ્મ પદાર્થસ્થાન મહા પ્રજ્ઞાથી વિચારણીય છે.

વિવેચન-દ્રવ્ય વિના માત્ર પર્યાય ન હોય:-

પ્ર૦-સંસારની છેલ્લી ક્ષણનો એવો સ્વભાવ જ માનીએ કે 'એ તદ્દન નિવૃત્ત થઈ જાય છે, પછી નવી ક્ષણ ઉત્પન્ન જ નથી થતી, અને એ જ મોક્ષ,' તો શો વાંધો ? સ્વભાવમાં પ્રશ્ન ન રહે કે 'આ આમ કેમ, ને આમ કેમ નહિ ? અગ્નિનો સ્વભાવ બાળવાનો છે, ત્યાં કોણ પૂછે છે 'કેમ બાળવાનો ?'

ઉ૦-આવો સ્વભાવ માનવો યુક્તિવિરુદ્ધ છે, માત્ર એક જાતના રાજાના કાયદા જેવું અનુશાસન, બળાત્કાર, તર્કરહિત હઠાગ્રહ છે. કેમકે એમાં તો નિરાધારતા અથવા અનન્વયને બળાત્કારે 'સ્વભાવ'ના નામ હેઠળ ઠોકી બેસાડવાનું થાય છે. તે આ રીતે,-

નિરાધારતા-અનન્વય એટલે ? :-

ચરમ ક્ષણનો અત્યંત નિવૃત્ત થવાનો સ્વભાવ કહો છો, ત્યાં 'સ્વભાવ' એટલે 'સ્વનો ભાવ' નહિ, કેમકે 'સ્વ' જેવી કોઈ જુદી વસ્તુ તમારા મતે નથી કે જે ઊભી રહીને એનો ભાવ યાને એમાં બીજી ક્ષણે કશું થાય; કિન્તુ સ્વભાવ=સ્વ એવો જે ભાવ યાને આત્મીય સત્તા. ચરમ ક્ષણનો સ્વભાવ નિવૃત્તિનો; અર્થાત 'ચરમ ક્ષણ પછીથી નિવૃત્તિસ્વભાવ છે, એમ કહેવા જતાં, ●(૧) પછીથી 'સ્વભાવ' યાને આત્મીય સત્તા ઊભી રહી. તેથી

નિવૃત્તિ નિરાધાર બની ! નિવૃત્તિ તો અત્યંત નાશરૂપ છે, જ્યારે ત્યાં તમે માનેલો ચરમક્ષણનો સ્વભાવ=સ્વસત્તા ઊભી છે, તો એ નાશ ક્યાં રહેવાનો ? સત્તા=અસ્તિત્વ અને નાશ, બે એકરૂપ તો કહેવાય નહિ, તેમ નાશ પેલામાં રહે નહિ. એટલે નાશ યાને નિવૃત્તિ એકલી અટુલી આધારરહિત બની. અથવા, ●(૨) જો કહો કે 'ના, ત્યાં પછીથી ચરમક્ષણની સ્વસત્તા છે જ નહિ, એકલી નિવૃત્તિ જ ખરેખર ઊભી છે,' તો **નિવૃત્તિ અનન્વયવાળી બની !** અર્થાત્ નિવૃત્તિને કોઈની સાથે અન્વય યાને સંબંધ ન રહ્યો. 'ચરમક્ષણની નિવૃત્તિ' એવું નહિ કહી શકાય. દ્રવ્ય વિના એકલા પર્યાય માનવામાં આ આપત્તિ છે, દ્રવ્યસહિત માને તો નહિ; કેમકે એમાં તો દા. ત. અગ્નિ-દીવાની નિવૃત્તિ થઈ એટલે કે પછી બચેલા ભસ્મ-તામસપુદ્ગલમાં પૂર્વે જે ઉષ્ણ સ્પર્શ, પ્રકાશમય રૂપ આદિ પર્યાય હતા તે હવે મટી શીતસ્પર્શ, શ્વેત-શ્યામ રૂપ વગેરે....પર્યાય થયા, એનું જ નામ અગ્નિની નિવૃત્તિ. એ તે ઊભેલા પુદ્ગલદ્રવ્યના ધર્મ હોઈ તેની સાથે સંબંધવાળા છે, અન્વયવાળા છે. એકલા પર્યાયમાં તો આ ઘટે નહિ. માટે અનન્વયની આપત્તિ.

તમે આ 'નિયોગ'થી સ્વભાવ માન્યો. અર્થાત્ તમે કહ્યું "સ્વભાવમાં પ્રશ્ન ન હોય કે 'આ આમ કેવી રીતે ?' નહિતર 'સ્વભાવ' શબ્દનો અર્થ ન ઘટે. સ્વભાવ એટલે સ્વભાવ, એ એનો જ છે. આમ કહેવામાં પછી ભલે ચરમક્ષણનિવૃત્તિ નિરાધાર બનો કે અનન્વયવાળી બનો, એવો એનો સ્વભાવ જ છે કે એ એમ જ હોય." કિંતુ આવું તમે કહેવા જતાં તો તર્ક-યુક્તિ વિનાનું તમારું એક આ અનુશાસન થયું ! બળાત્કાર થયો !

પરંતુ આ વિદ્વાનોની સભામાં ન ચાલે કે 'બસ હું કહું છું કે આ આમ જ છે એમ માની લો.' એ તો નિર્યુક્તિક દુરાગ્રહ કહેવાય.

બૌદ્ધમત એકાંતપર્યાયવાદી છે, એટલે એને આવા નિરાધારતા અને અનન્વયના સ્વભાવ ઠોકી બેસાડવા પડે છે.

બાકી જગતમાં સ્પષ્ટ દેખાય છે કે દ્રવ્ય ઊભું રહી એમાં ક્ષણે ક્ષણે પર્યાય-અવસ્થાઓ ફરે છે. પૂર્વક્ષણના પર્યાયનું દ્રવ્ય બીજી ક્ષણના પર્યાયોમાં ઊતરે છે. દૂધના મૂળ પુદ્ગલો બિલાડી રાતના ચાટી નથી ગઈ, તો જ એ પછી ઊભા રહીને સવારે દહીં-અવસ્થા તરીકે દેખા દે છે. જો પૂર્વનું કશું પણ બીજી ક્ષણની વસ્તુમાં ઊતરતું જ ન હોય, તો તો પૂર્વ ક્ષણે દેખાતા કોઈપણ ગુણોનો દા. ત. સફેદાઈ-સુંવાળાશ વગેરેનો બીજી ક્ષણની વસ્તુમાં અન્વય=સંબંધ, અર્થાત્ ઉતાર ન બની શકે. ગુણોનો અન્વય તો કોઈ આધારભૂત દ્રવ્યને લઈને જ બની શકે, પરંતુ નિરાધાર નહિ. એમ નિવૃત્તિ પણ નિરાધાર ન થઈ શકે. દૂધની નિવૃત્તિ એના ઉપાદાનભૂત મૂળ પુદ્ગલના આધાર પર છે. ને દહીંની ઉત્પત્તિ ય ત્યાં છે. તમારે ત્યાં પર્યાય સિવાય તે ક્ષણિકપર્યાયનો કોઈ સ્થિર આધાર જ નથી, તેથી આધાર વિના ગુણો બીજી ક્ષણના દ્રવ્યમાં નહિ ઊતરી શકે; તો બીજી ક્ષણનું દ્રવ્ય ગુણો કરીને પ્રથમ ક્ષણના દ્રવ્યની સમાન શી રીતે બને? ક્ષણેક્ષણે એજ ઘડો દેખાય છે એ કેમ બને? એમ છતાં માત્ર ગુણોનો પોતાના અન્વયિ દ્રવ્ય વિના અન્વય યાને સંબંધ માનવો, એ અપ્રામાણિક છે. એથી ખરી રીતે અન્વયનો અભાવ આવી પડશે, અન્વય નહિજ બની શકે. કેમકે 'तन्निवृत्तेस्तत्वात्'-વસ્તુની નિવૃત્તિ એજ, તમારે ત્યાં, સ્વભાવ છે. જ્યાં ક્ષણમાં

સર્વ નિવૃત્તિ થઈ, સર્વનષ્ટ થયું, ત્યાં અન્વય કોનો ?

દા. ત. સોનાના કડામાંથી કુંડલ બનાવ્યાં. ત્યાં ખરી રીતે તો કડામાંનું સુવર્ણ દ્રવ્ય કાયમ રહી કુંડલમાં ઊતરે છે, અર્થાત્ એજ અનષ્ટ સુવર્ણના કુંડલ બને છે. તેથી કડામાં દેખાતા કેટલાક ધર્મો-પીળું રૂપ, અમુક ટચ, કઠીન સ્પર્શ, વગેરે સુવર્ણરૂપી આધારને લઈને કુંડલમાં ઊતરે છે. પરંતુ જો કડાની ઉપર કોઈ રસાયણી પ્રયોગ થવાથી તે ભસ્મ બની ગયું હોત, તો હવે સુવર્ણ જ નહિ હોવાથી પીળું રૂપ વગેરેના અન્વયનો પ્રસંગ જ નહિ ઊભો થાત. બૌદ્ધમતે તો, જો આમેય કડું બીજી ક્ષણે સર્વથા નિવૃત્ત થવા છતાં પીળું રૂપ વગેરે પછીના કુંડલ દ્રવ્યમાં અન્વિત થઈ શકે છે, તો ભસ્મમાં કેમ અન્વિત ન થાય ?

પ્ર૦-એમ તો તમારા સાધાર અન્વયવાદની અપેક્ષાએ, ભસ્મમાં દેખાતા વિલક્ષણ ધર્મોનો કયાંથી અન્વય થયો ?

ઉ૦-કડાની અવસ્થામાં સુવર્ણ દ્રવ્યની જેમ, એજ સુવર્ણની અવસ્થામાં સૂક્ષ્મ અણુ દ્રવ્ય છે, તે કાયમ રહી ભસ્મમાં ઊતરે છે. તેથી તેના ધર્મોનો અન્વય થાય છે.

આથી, તમે તો નિરાધાર અને અનન્વય-સ્વભાવ નિયોગથી હઠાગ્રહથી જ જે લીધો, એ સૂચવે છે કે એ તર્કસિદ્ધ નથી. કેમકે વસ્તુસ્વરૂપે પૂર્વોત્તર ક્ષણમાં એક આધારભૂત દ્રવ્ય છેજ. નહિતર, ' આ કારણનું આ કાર્ય ' એ શબ્દોનો કોઈ અર્થ જ ન રહે. જેવું ચરમ ક્ષણે થતું સર્વથા નષ્ટ થવાનું વિચાર્યું, તેવું પ્રથમ ક્ષણે સર્વથા અસત્ની ઉત્પત્તિ અંગે વિચારવું. બંને વિચારણામાં એકાંત પર્યાયવાદીને ઉપર કહેલા અનેક દૂષણો લાગુ થાય છે, તેથી નીચે મુજબ સૂચવે છે.

' तस्सेव तहाभावे '–પ્રથમ ક્ષણનું દ્રવ્યજ બીજી ક્ષણે કાયમ રહી નવી અવસ્થાવાળું બને છે,' એમ જો માનો, તો જ વસ્તુનો બીજી ક્ષણે નિવૃત્ત થવાનો સ્વભાવ માનવો યુક્તિયુક્ત ઠરશે, કેમકે વસ્તુ દ્રવ્યરૂપે સ્થિર રહીને જ પૂર્વ પર્યાયરૂપે નિવૃત્ત થાય છે. એમ આત્માના સંસારપર્યાય–બદ્ધાવસ્થા ચાલતી હતી, હવે સર્વકર્મક્ષય થવાથી તે નિવૃત્ત થઈ અભવપર્યાય અબદ્ધાવસ્થા ચાલશે, એટલે કે આત્મા જ સંસારી–બદ્ધ તરીકે નિવૃત્ત થયો અને મુક્ત–અબદ્ધ તરીકે ઉત્પન્ન થયો. એ રીતે ધ્રુવ રહેલ આત્મદ્રવ્યની જ 'બદ્ધ'પર્યાયરૂપે નિવૃત્તિ સ્વીકારાય તો નિવૃત્તિ-સ્વભાવ, અનાદિ સંસાર, કાર્યકારણભાવ વગેરે યુક્તિયુક્ત બની શકે.

આ બધું સૂક્ષ્મ પદાર્થસ્થાન છે. માટે એ મહા પ્રજ્ઞા એટલે કે વિશાળ અને ગંભીર તત્ત્વબુદ્ધિથી વિચારણીય છે. તે વિના એ સમજવા-પકડવાનું મુશ્કેલ છે.

(૧૦) સિદ્ધનું સુખ આદિ : દર્શનોની મોક્ષકલ્પના

સૂત્ર–अपज्जवसिअमेव सिद्धसुखं । इत्तो चेवुत्तमं इमं, सव्वहा अणुस्सुगत्तेऽणंतभावाओ । लोगंतसिद्धिवासिणो एए । जत्थ य एगो, तत्थ नियमा अणंता । अकम्मुणो गई, पुव्वपओगेण अलाउप्पभिइभावओ निअमो अओ चेव अफुसमाणगईए गमणं । उक्करिसविससओ इअं ।

અર્થ:–આ સિદ્ધસુખ અવિનાશી જ છે. માટે જ એ શ્રેષ્ઠ છે, કેમકે સર્વથા અનુત્સુકતા સાથે અનંતતા છે. એ (સિદ્ધ) લોકાન્તે રહેલા છે. જ્યાં એક (સિદ્ધ) છે, ત્યાં નિયમા અનંતા છે. (ત્યાં એમનું) જવું કર્મથી નથી, કેમકે તુંબડા વગેરેનાં દૃષ્ટાંતથી પૂર્વ પ્રયોગથી છે. એટલા જ માટે આ નિયમ છે કે એ

અસ્પૃશદ્ગતિથી જાય છે. (ગતિની) ઉત્કૃષ્ટતાવિશેષથી આ ગમન છે.

વિવેચનઃ-સિદ્ધોનું સુખ, સ્થાન, ગતિ

હવે મૂળ વિષય સિદ્ધ-અવસ્થા ઉપર આવે.

(અહીં સર્વજ્ઞદર્શનની તુલનામાં ઇતર દર્શનો મોક્ષના અર્થાત્ સિદ્ધ અવસ્થાના કેવા સ્વરૂપને માને છે, તેની જરા ઝાંખી જોઇએ

મોક્ષસ્વરૂપ અંગે દાર્શનિક માન્યતાઓઃ-

ન્યાય-વૈશેષિક દર્શનવાળા આત્માનું પરિમાણ 'વિભુ' સર્વદિગ્ વ્યાપી અને સ્વભાવ જ્ઞાનશૂન્ય માને છે. એટલે મોક્ષ થતાં (૧) એને કોઈ સ્થાનમાં જવાનું એ માનતા નથી, તેમજ (૨) મોક્ષનું સ્વરૂપ આત્યન્તિક દુઃખધ્વંસ, વિશેષગુણોચ્છેદ, ઇત્યાદિ કહે છે. પરંતુ તે યુક્તિસંગત નથી. કેમકે (૧) આત્મ-ગુણો જ્ઞાનસુખાદિ શરીરમાત્રમાં જ ઉપલબ્ધ થાય છે, તેથી આત્મા વિભુ=સર્વવ્યાપી નહિ, પણ માત્ર દેહવ્યાપી છે. વળી (૨) મોક્ષમાં જો જ્ઞાનાદિ સર્વ વિશેષ ગુણોનો ઉચ્છેદ થયો હોવાથી તદ્દન અભાવ છે, તો એવી મુક્તિ જડમુક્તિ થઈ! એ શી રીતે પ્રાર્થ્ય બને? કેમ જ ઇષ્ટ બને? સુખનો સર્વનાશ કોણ ઇચ્છે? વળી ત્યાં જો જ્ઞાનનો સર્વથા અભાવ હોય તો પછી આત્માનું ચૈતન્ય પણ શું રહ્યું? ચૈતન્ય તો એવો જ્ઞાનસ્વભાવ છે, કે જે આત્માને જડથી જુદો પાડે છે. સ્વભાવનો નાશ કેમ થાય? અને જો જ્ઞાન એ આત્મસ્વભાવ ન હોય, પરંતુ કારણોથી ઉત્પન્ન થનારો આગંતુક ગુણ હોય. તો જડમાં દા. ત. જડ ઇન્દ્રિયમાં એ કેમ ન જન્મે? ઇંદ્રિયવિષયસંબંધ વગેરે તો ઇન્દ્રિયમાં પણ

છે જ. સારાંશ, જ્ઞાનસુખાદિ આત્મસ્વભાવ ન માનવાથી મોક્ષ-સ્વરૂપ જડ પત્થર જેવું બની આવે !

સાંખ્ય-યોગદર્શન તો વળી કહે છે કે 'જ્ઞાન-સુખાદિ તો જડ પ્રકૃતિના જ ધર્મ છે, ચેતન 'પુરુષ'ના, આત્માના નહિ' તો પછી ત્યાં આત્માનું ચૈતન્ય શું ? મોક્ષની પૂર્વ ભૂમિકારૂપે ઋતંભર પ્રજ્ઞા, સંપ્રજ્ઞાત-અસંપ્રજ્ઞાત સમાધિ, તત્ત્વનિદિધ્યાસન, વગેરે શું ? વળી આત્મા જો સદાનો કમળપત્રવત નિર્લેપ છે, તો એને બંધાવાનું ય શું ? અને મુક્ત થવાનું પણ શું ?

વેદાન્તી આત્માની શુદ્ધ પરમબ્રહ્મ-અવસ્થાને મોક્ષ કહે છે, જે નિર્ગુણ, નિર્ધર્મક, અને સજાતીય-વિજાતીયભેદશૂન્ય છે. આ મત પણ નિર્યુક્તિક છે, કેમકે તો પછી એનું કાંઈ સ્વરૂપ જ ન રહે, તેથી પરમબ્રહ્મ આકાશ પુષ્પની જેમ અસત્ બની જાય ! કદાચ સત્ ચિદ્રૂપ કહો તો એને કોઈ જ્ઞાન હોય. વિષય વિના એનામાં ચિદ્રૂપતા યાને જ્ઞાનસ્વરૂપ શું ? જો જાણવાની કોઈ વસ્તુ જ નથી, તો જાણકારી શી ? વળી એ મોક્ષ એટલે જીવાત્માને એક જ શુદ્ધ બ્રહ્મરૂપ બનવાનું કહે છે, પરંતુ એમાં તો એવા એકજ પરમબ્રહ્મના અંશરૂપ સર્વ જીવાત્માઓનો લય થઈ ગયા વિના કોઈની પણ સંપૂર્ણ મુક્તિ શી રીતે ?

બૌદ્ધો કહે છે, 'મોક્ષ એટલે, ક્ષણિક આત્માની સંસાર-કાળમાં ચાલતી જે વિજ્ઞાનક્ષણ-પરંપરા વિષયાકારથી કલુષિત છે, એ હવે તદ્દન સ્વચ્છ થઈ નિરાકાર ચિત્સંતતિ=વિજ્ઞાનધારા નિરુપપ્લવ નિર્વિષયકરૂપે ચાલે એ મોક્ષ; અથવા સમૂળ ક્ષણોચ્છેદ વિજ્ઞાન-ધારાનો આત્યન્તિક નાશ એ મોક્ષ.' આ મત પણ ઠીક નથી, કેમકે વિજ્ઞાનધારા જો નિરાકાર-નિર્વિષયક છે,

તો એનામાં વિજ્ઞાનપણું શું ? તેમજ સર્વથા નાશ એટલે તો મોક્ષમાં કશું રહ્યું નહિ ! પરંતુ સત્નો સર્વથા નાશ થઈ જ કેમ શકે ? તેમજ એવા પોતાના જ સર્વનાશરૂપ મોક્ષને ઇચ્છે પણ કોણ ?

પાશ્ચાત્યદર્શનો સ્વતંત્ર જીવસ્વરૂપ, અનાદિ કાર્યકારણભાવથી એની અનાદિ બદ્ધ અવસ્થા, વગેરે કશું માનતા નથી. પછી મોક્ષ એટલે Salvation કહે ખરા, પરંતુ એનું વાસ્તવિક કાયમી શાશ્વત સ્વરૂપ શું, એ કહી શકતા નથી; તેમ એના વાસ્તવ ઉપાય સ્વીકારી શકતા નથી, એ તો કહે છે પહેલાં આદમઈવ હતા એમાંથી જીવાત્મા બન્યો. હવે ઈશ્વરના દરબારમાં જ્યારે સર્વ જીવો ભેગા થશે ત્યારે ન્યાય ચુકવાશે. પછી નવેસરથી સ્વર્ગ દોજખ મૃત્યુ લોક શરૂ થશે. આવો મત તર્કવિરુદ્ધ છે, અને વસ્તુના ચોક્કસ સ્વરૂપને બતાવી શકતો નથી, કે શાશ્વત મોક્ષ શું એ દર્શાવી શકતો નથી.

અવતારવાદવાળા તો મોક્ષમાંથી પણ પાછા ધર્મગ્લાનિ હટાવવા સંસારમાં જન્મ લેવાનું માને છે. કિંતુ એ કથન 'માતા મે વંધ્યા' જેવું છે; કેમકે જો મુક્ત છે, અર્થાત્ ભવજન્મ પ્રયોજક કર્મ આદિથી સર્વથા રહિત છે, તો પછી જન્મ શો ? અને જો જન્મ છે, તો એ સર્વથામુક્ત શાના ? અસ્તુ.)

અનંત સુખ:–સિદ્ધ અવસ્થાનું સુખ નિયમા અપર્યવસિત છે, અંત ન જ પામનારૂં છે. માટેજ એ સર્વશ્રેષ્ઠ છે, વિનશ્વર સુખ શ્રેષ્ઠ નથી. આ તો અવિનાશી છે. ત્યાં સર્વથા ઉત્સુકતા નથી. તેમજ એ સુખ અનંત છે. એક સુખ મળ્યું. છતાં બીજાની જો ઉત્સુકતા છે, કે જાગી, તો સુખ ખંડિત થવાનું.

સર્વથા **ઉત્સુકતા ટળે તોજ સુખ સદા અખંડિત ટકે.**

સિદ્ધ શિલાનું સ્થાનઃ-

એ સિદ્ધ ભગવંતો ચૌદ રાજલોકના અંતે સિદ્ધિ નામના સુંદર સ્થાનમાં એટલે કે સિદ્ધશિલાની ઉપર લોકના ઠેઠ મથાળે રહ્યા છે. આ સિદ્ધશિલા ૪૫ લાખ યોજન લાંબી-પહોળી ગોળાકાર સ્ફટિક રત્નની છે; કેમકે ૪૫ લાખ યોજનોના અઢી દ્વીપના કોઇપણ ભાગમાંથી આત્મા કર્મમુક્ત બની ત્યાં જાય છે; અને તે તદ્દન સરળ ગતિએ જાય છે. એટલે એ પ્રમાણે રહેવા ત્યાં સ્થાન જોઇએ ને ? એ વચમાં ૮ યોજન જાડી અને બીજના ચંદ્રની જેમ છેડે જતાં તદ્દન પાતળી હોય છે. એની ઉપરના એક યોજનના લોકાકાશમાં છેલ્લા ½ યોજનમાં સિદ્ધો રહે છે.) જ્યાં એક સિદ્ધ છે, ત્યાં તેજ આકાશપ્રદેશના ક્ષેત્રમાં નિયમા બીજા અનંતા સિદ્ધ ભગવાન છે; કેમકે જગા પરિમિત છે, અને સિદ્ધ અનંતા થયેલા છે. એ સાંસારિક ભવોનો અત્યંત ક્ષય કરી નિત્ય મુક્ત થયેલા છે, અને સર્વશુભને પામી એકાંતે સુખી બનીને અરૂપી હોઈ એકબીજાને જરા ય નડતર કર્યા વિના ત્યાં રહેલા છે.

સિદ્ધિગમન કેવું ?: તુંબડાનું દૃષ્ટાન્તઃ-

પ્ર૦-અહીં સકલ કર્મનો જ્યારે ક્ષય થઇ ગયો, ત્યારે અહીંથી એમને લોકાંતે કોણે પહોંચાડ્યા ?

ઉ૦-આઠ જાતની માટીના લેપથી લેપાઈ, પછી પાણીમાં નખાઇ, તળીએ રહેલું તુંબડું જેમ માટીના સર્વ લેપ નીકળી જતાં સહજ ઉપર આવવાના સ્વભાવવાળું છે, તેમ તુંબડા વગેરેના દૃષ્ટાંતે આઠેય કર્મથી રહિત બનેલા જીવનું પૂર્વ પ્રયોગને

લઇને સહજભાવે લોકના અંતે ગમન થાય છે. પૂર્વે પ્રયોગથી એટલે કે સૌથી હલકો હોઈ, જીવ ઠેઠ ઉપર રહેવાના સ્વભાવવાળો હોવાથી, તેમાં અટકાવનાર પૂર્વે લાગેલ કર્મનો પ્રતિબંધ દૂર થતાંજ સહજભાવે ઉપર જાય છે. એથી જ એ નિયમ છે કે એ અસ્પૃશદ્ ગતિએ ઉપર જાય છે.

પ્ર૦–ત્યાંથી પાછું નીચે આવવું, પાછું ઉપર જવું, એમ વારંવાર ગમનાગમન કેમ નથી થતું ?

ઉ૦–એજ તુંબડાના દૃષ્ટાંતથી ફરી નીચે આવવાનું નથી થતું, પરંતુ 'એકજ સમયમાં એકજવાર ઠેઠ ઉપર જવાનું,' વગેરે નિયમો સચવાય છે.

પ્ર૦–અહીંથી સાત રાજલોક જેટલે ઊંચે એકજ સમયમાં જવાનું શું કમળની સો પાંખડી એક સાથે વીંધી જનાર ભાલાના દૃષ્ટાંતે બનતું હશે ?

ઉ૦–ના, ભાલો તો પ્રત્યેક પાંખડીને અડીને જાય છે, તેથી એને અસંખ્ય સમય લાગે છે. પરંતુ મુક્ત જીવ એકજ સમયમાં લોકાન્તે જે પહોંચે છે, તે વચલા આકાશ પ્રદેશોને અડક્યા વિના પહોંચે છે. આને અસ્પૃશદ્-ગતિએ ગમન કહે છે.

પ્ર૦–વચમાં થઈને જાય છે, છતાં અડકે નહિ ! એ કેમ બને ?

ઉ૦–ગમનમાં ખાસ ઉત્કર્ષથી આમ બની શકે છે. જેમ સામાન્ય વેગ કરતાં વિશિષ્ટ ઝડપથી થતા ગમનમાં વિશેષતા હોય છે, તેમ અતિ ઉંચા વેગવાળા ઉત્કૃષ્ટ ગમનમાં અસ્પૃશત્ અવસ્થાની વિશેષતા ઘટી શકે છે.

(૧૧) ભવ્યોનો કદી ઉચ્છેદ નહિ

સૂત્રઃ-અવુચ્છેઓ ભવ્વાણ અણંતભાવેણ, એઅમણંતાણંતયં। સમયા ઇત્થ નાયં । ભવ્વત્તં જોગયામિત્તભેવ કેસિંચિ પડિમાજુગ્ગદારૂનિદંસણેણં । વવહારમયમેયં ।

અર્થઃ-ભવ્યોની અનંતતા હોવાથી (સંસારમાંથી એમનો કદી) ઉચ્છેદ નથી. આ (અનંતુ) ' અનંતાનંત ' નામનું છે. આમાં સમયો દૃષ્ટાન્ત છે. ભવ્યત્વ પ્રતિમાયોગ્ય કાષ્ઠના દૃષ્ટાન્તથી કેટલાકને યોગ્યતામાત્ર સ્વરૂપ જ હોય છે. આ (જીવનો ભવ્યત્વ સ્વભાવ) વ્યવહાર-મત છે.

વિવેચનઃ-અનંતાનંત ભવ્ય કદી ખૂટે નહિઃ-

પ્ર૦-સિદ્ધ થયેલા પાછા તો આવતા નથી, અને સિદ્ધ થવાનું અનાદિકાળથી ચાલુ છે, તથા છ છ માસે ઓછામાં ઓછો એક સિદ્ધ તો થયા કરે છે, તો પછી ભાવીકાળે ભવ્યજીવો સંસારમાંથી ખૂટી કેમ ન જાય ?

ઉ૦-ભવ્યોની સંખ્યા અનંત છે, તેથી ખૂટે એમ નથી.

પ્ર૦-વનસ્પતિમાં કાયસ્થિતિ અનંતકાળની છતાં એનો ય ક્ષય તો થાય છે, તો સિદ્ધ થતાં થતાં, અનંતી ભવ્યરાશિનો પણ અંત કેમ ન આવે ?

ઉ૦-ભવ્યોની અનંતની સંખ્યા 'અનંતાનંત'સ્વરૂપ છે, પણ 'યુક્તઅનંત'આદિસ્વરૂપ નથી. સંખ્યાશાસ્ત્રમાં નવ અસંખ્યાતની સંખ્યા વટાવી આગળ વધતાં, નવ અનંતા આવે. એમાં પહેલા ત્રણ તે 'પરિત્ત' અનંતા, પછી આગળ વધતાં બીજા ત્રણ તે 'યુક્ત,'અને તેથી આગળ ત્રણ 'અનંત' અનંતા આવે. ભવ્યોની સંખ્યા આમાં મધ્યમ 'અનંત' એટલે કે ૮મું

અનંતું છે. અનન્તાનન્ત સંખ્યામાં ત્રણે કાળના સમયોનું દૃષ્ટાંત છે. તેથી જેમ સમયો પ્રત્યેક ક્ષણે વહી જાય છે, છતાં એ કદી ખૂટે એમ નથી; તેમ કદી ભવ્યો ખૂટે એમ નથી. અહીં પાછું એવું નથી કે વહી ગયેલ સમય પાછા આવતા હોય તેથી કાળ અખૂટ રહેતો હોય! એ તો નવા નવા જ સમય આવે છે.

કાળ પાછો ન આવે:-

વહી ગયેલ કાળ પાછો ન આવે તો પછી એમ કેમ કહેવાય છે કે 'ગયેલી ઋતુ પાછી આવે છે, ક્ષય પામેલો ચંદ્ર પુનઃ આવે છે, અર્થાત્ એક વાર શુક્લ પક્ષ વીત્યા પછી પણ કૃષ્ણ પક્ષ પૂરો થયે ફરી શુક્લ પક્ષ આવે છે; પરંતુ વહી ગયેલું નદીનું પાણી કે માણસનું આયુષ્ય પાછું ફરતું નથી.'

ઉ૦-અહીં ઋતુ વગેરે સમયનું પાછું આવવાનું કહ્યું, તે વ્યવહારમાત્રથી સમજવું. અર્થાત્ નિશ્ચયથી=વસ્તુસ્થિતિએ તો બીજો નવો જ ઋતુકાળ આવે છે, પણ જૂનો નહિ. કેમકે નિશ્ચયથી પણ જો એનો એજ કાળ પાછો ફરતો હોય, તો તો બાલ્યકાળ વગેરે નિવૃત્ત જ ન થાય. અર્થાત્ બાલ્યાદિ અવસ્થા ચાલ્યા કરવી જોઇએ; કારણ કે, પક્ષ વગેરે કાળનો સ્વભાવ જ બાલ્યાદિ અવસ્થા કરવાનો છે. હવે જો કાળ એનો એજ રહે પણ ફરે નહિ, તો એ અવસ્થા પણ ન ફરી શકે, એની એજ રહે!

'ભવ્યો ન ખૂટે' એમાં દલીલ અને આગમ:-

ટૂંકમાં, કાળ ફરે છે, ચાલુ કાળ વહી જાય છે, અને નવો આવે છે; છતાં કાળ ખૂટતો નથી. તેમ ભવ્યો પણ મોક્ષે જવા છતાં ખૂટતા નથી. કાળ અનાદિ; એમ સિદ્ધ થવાનું અનાદિ

કાળથી; એટલે કે અમર્યાદિતકાળથી. ભવ્યો ખૂટી જવાનું જે આ અમર્યાદિતકાળમાં ન થયું એ હવેના ભાવી મર્યાદિતકાળમાં શે થાય? અનંતજ્ઞાનીનું વચન છે કે સંસારનો કદી અંત નથી. જ્યારે પૂછો ત્યારે કહેવાશે કે એક નિગોદના અનંતમા ભાગ જેટલા જ સિદ્ધ થયા છે. આ આગમગમ્ય પદાર્થ છે. એ શ્રદ્ધાથી સ્વીકાર્ય છે.

ભવ્ય-જાતિભવ્ય-અભવ્યઃ-

બીજી એ પણ વાત છે કે સર્વ ભવ્યોને ય સિદ્ધિ મળવાનો પ્રશ્ન નથી ઊભો થતો. તે એટલા માટે, કે કેટલાએક ભવ્યજીવોમાં તો માત્ર યોગ્યતા(સિદ્ધ થઈ શકવાની લાયકાત)રૂપ ભવ્યત્વ છે, કિંતુ ભવ્ય છતાં પણ તે કયારેય સિદ્ધ નથી થવાના; કેમકે સદા નિગોદમાં રહેવાથી એમને મોક્ષ પામવાની સામગ્રી જ કદી મળવાની નથી. આવા ભવ્યોને **'જાતિભવ્ય'** કહેવાય છે. એમનામાં ભવ્યત્વને સર્વજ્ઞો જોઈ શકે, જુએ છે.

પ્ર૦-તો પછી જાતિભવ્ય અને અભવ્યમાં શાથી ફેર ?

ઉ૦-પ્રતિમા ઘડવાયોગ્ય કાષ્ઠના દૃષ્ટાંતે ફેર છે. પ્રતિમા ઘડવાનું ભલે સમાન હોય, છતાં કાષ્ઠ કાષ્ઠમાં ફરક હોય છે. ગાંઠ વગેરેથી રહિત કોઈ કાષ્ઠ તો પ્રતિમાને યોગ્ય ગણાય છે. ત્યારે તેવું ગાંઠ આદિવાળું કાષ્ઠ પ્રતિમા-યોગ્યજ ગણાતું નથી. ત્યારે પ્રતિમાયોગ્ય કેટલા ય કાષ્ઠ સંયોગ-સામગ્રીના અભાવે પ્રતિમારૂપે ઘડાવાનું બનતું નથી. સ્વયંભૂરમણદ્વીપની માટીના ઘડા કોણ ઘડવાનું હતું ? છતાં શું એ માટી ઘડાયોગ્ય નથી ? છે જ. વંધ્યત્વ વિનાની સુશીલ વિધવાને કદી પુત્રોત્પત્તિ નહિ થાય. છતાં એનામાં યોગ્યતા ખરી. એવું જાતિભવ્યોને છે. ત્યારે

નદીની રેતી ઘડાને, ને વંધ્યા સ્ત્રી પુત્રને અયોગ્ય જ છે. આ વસ્તુ મોટા પંડિત કે અજ્ઞાન સ્ત્રીઓ પણ સમજે છે. બાકી બીજાઓમાં મોક્ષે જવાની યોગ્યતારૂપ ભવ્યત્વ તેના કાર્ય ઉપરથી કલ્પી શકાય છે. યોગ્યતા જ ન હોય તો સામગ્રી ગમે તેટલી મળે, છતાંય મોક્ષ શું કે સમ્યક્ત્વાદિના પરિણામ શું, એ ન જ થાય. વળી આ યોગ્યતા પણ જીવમાં અનાદિકાળથી હોય છે.

(અહિં એ વિચારણીય બને છે કે આવું ભવ્યત્વ કે જે લાખો કરોડો ગમે ઉપાય યોજવા છતાં ઘડ્યું ઘડાતું નથી, કે મેળવ્યું મેળવાતું નથી, પણ અનાદિસિદ્ધ હોય છે, તે જો આપણને મળી ગયું છે, તો આપણાં સદ્ભાગ્યની કોઇ અવધિ છે ? બિચારો અભવ્ય અનંતવાર નરકની કારમી પીડા ભોગવી આવે કે અનંતવાર પ્રભુના સમવસરણ જોઈ આવે તો પણ જે ભવ્યત્વ ન જ પામી શકે, અને તેથી જ કદીય ઉંડ નરક-નિગોદાદિ સુધીના કારમા ત્રાસમય સંસારમાંથી છૂટી જ ન શકે, એવું મહામૂલું ભવ્યત્વ આપણને સહજ મળ્યું છે, કાંઈજ કિંમત ખરચ્યા વિના મળ્યું છે, કોઈ પરિશ્રમ કર્યા વિના મળ્યું છે, તો પછી એનું મહત્ત્વ આપણે કેટલું સમજીએ છીએ ? એ ભવ્યત્વ સફલ કરવા એટલે કાર્યસાધક બનાવવા કેટલી ગરજ, કેટલી કાળજી, અને કેટલી મહેનત લઈએ છીએ ? જે ચિંતામણિને ફલોન્મુખ (ફળસાધક) કરવાથી મહાસુખ મળતા હોય, તેને ચીંથરે બાંધી રાખી, કાચના ટૂકડા પાછળ કારમી મજુરી કરી રોટલો-મરચું ઉપાર્જનારો કેવો મૂર્ખ અને ભાગ્યહીન ગણાય ? ચિંતામણિ ચાલી ગયા પછી એ શું કરી શકવાનો ? એવી રીતે ભવ્યત્વને પકવવાના આ સુંદર કાળમાં એ કર્યા વિના જે જીવન

ગુમાવે, પછી ભવ્યત્વ પકવવાની સંયોગ-સામગ્રી વિનાના ભવમાં એ બેકાર શું સાધી શકવાનો ? ભવ્યત્વ એ ચિંતામણિ છે, એને આરાધો. ભવ્યત્વ એ બીજ છે, એને પકવો. બીજાઓ મોક્ષે ગયેલા સાંભળીને, 'ત્યારે, મારો મોક્ષ થશે કે નહિ !' આ પ્રમાણે થતી શંકા પણ પોતાનામાં ભવ્યત્વને સાબિત કરે છે. 'એમ મારા આત્મામાં નિશ્ચિત થયેલા ભવ્યત્વને, અહો ! હું કેમ જલ્દી પકવું !' એ તમન્ના જોઈએ.)

ભવ્યત્વ એ અનાદિ સાન્ત સ્વભાવ શાથી ? :-

પ્ર૦-ભવ્યત્વ નિવૃત્ત થવાના સ્વભાવવાળું છે કે નિત્ય છે ? નિત્ય હોય તો મોક્ષમાં પણ ભવ્યત્વ રહે, અર્થાત્ મોક્ષગમન-યોગ્યતા રહે ! તેથી તો વસ્તુતઃ મોક્ષ થયો જ ન ગણાય. ત્યારે જો ભવ્યત્વ નિવૃત્ત-સ્વભાવ હોય તો કયારનુંય નિવૃત્ત થઈ જવું જોઈએ. જો એમ કહો કે કારણ સામગ્રી પામીને નિવૃત્ત થાય છે, તો પણ નિવૃત્ત થનારા એવા ભવ્યત્વને જીવનો સ્વભાવ કેમ કહેવાય ? સ્વભાવ તો તે કહેવાય કે જે વસ્તુ સાથે કાયમ રહેતો હોય. તેથી આ રીતે તો ભવ્યત્વ અસિદ્ધ નહિ બને ?

ઉ૦-ના, ભવ્યત્વ અંગે ઉપર મુજબ વિકલ્પ ઉઠાવવા નકામા છે. કેમકે યદ્યપિ ભવ્યત્વ શાશ્વત નિત્ય નથી, પણ નિમિત્ત પામીને મોક્ષ થતાં એ નિવૃત્ત થવાના સ્વભાવવાળું છે; છતાં એ ભવ્યત્વ જીવનો જે સ્વભાવ ગણાય છે, તે વ્યવહારથી. નિશ્ચયથી તો જીવમાં સદા સ્થાયી એવા જ્ઞાનાદિ ધર્મને જ સ્વભાવ કહેવાય. તેથી ભવ્યત્વ એ જીવનો સ્વભાવ ખરો, પણ નિશ્ચય નયથી નહિ, કિંતુ વ્યવહારથી. વ્યવહાર એજ રીતે વ્યવસ્થિત છે, કે ભવ્યત્વ કર્મપ્રેરિત યા કર્માધીન નહિ, કિન્તુ જીવ જ્યારથી

છે ત્યારથી એની સાથે જડાઈ ગયેલ છે, અને યોગ્યતારૂપ છે, તેથી સ્વભાવભૂત છે; તેમજ ઉપાયો દ્વારા એ ભવ્યત્વને પકવી એને મોક્ષની યોગ્યતામાંથી મોક્ષરૂપી ફલમાં પરિણમાવી શકાય છે,....વગેરે પૂર્વે વિચારાઈ ગયું છે.

(૧૨) વ્યવહાર એ તત્ત્વનું અંગ

સૂત્રઃ-એસો વિ તત્તંગં, પવિત્તિવિસોહણેણ, અણેગંતસિદ્ધિઓ, નિચ્છયંગભાવેણ ।

અર્થ-આ વ્યવહાર પણ તત્ત્વનું અંગ છે, કેમકે, એ પ્રવૃત્તિનું સંશોધન કરે છે, અનેકાંતવાદની સિદ્ધિ એથી થાય છે, એ નિશ્ચયનું અંગ છે

વિવેચનઃ-વ્યવહાર સત્નો આલંબીઃ-

જગતની ભિન્ન ભિન્ન જાતિની સ્થિતિનો ને યોગ્યતાનો આવો વ્યવહાર પણ વાસ્તવિક તેવા તેવા વિચિત્ર સત્ પદાર્થોને અવલંબીને પ્રવર્તે છે; નહિ કે વિના પદાર્થે એ માત્ર જ્ઞાનસ્વરૂપ અર્થાત્ કાલ્પનિક છે. એથી હવે કોઈ એમ દુરાગ્રહ રાખે કે 'નિશ્ચયથી તો આત્મા અનંત જ્ઞાનસુખાદિ સ્વભાવવાળો છે, જ્યારે ભવ્યત્વાદિ વ્યવહાર તો કલ્પિત છે; માટે ભવ્યત્વને પકવવા કરવાની વાત ફજુલ છે,' તો એનો આ દુરાગ્રહ ખોટો ઠરે છે. ભવ્યત્વાદિનો આ વ્યવહાર સત્પદાર્થને અવલંબતો હોવાથી, એ અહીં મોક્ષ-સાધનાના પ્રકરણમાં તત્ત્વનું અર્થાત્ પારમાર્થિક મોક્ષનું અંગ છે.

યોગ્યતા સદ્વસ્તુ છેઃ-વસ્તુસ્થિતિ તો એ છે, કે યોગ્યતાના પરિપાકની પ્રક્રિયા તો શું, પણ યોગ્યતાનું ભાને ય અર્થાત્ 'આ વસ્તુ યોગ્ય છે' એવી બુદ્ધિ ય, વસ્તુ ખરેખર એવી હોય તો જ થાય. એટલે એ બુદ્ધિ અસદ્હેતુક નહિ, પણ સદ્-

હેતુક હોય છે, અર્થાત્ એ ભાન સત્ એવી યોગ્યતાવસ્તુને આશ્રીને જ જન્મી શકે છે, પણ અસત્ને લઈને નહિ. વસ્તુમાં યોગ્યતા-અયોગ્યતા જેવા સ્વભાવમાં જો કાંઈ તફાવત ન હોય, તો કેમ યોગ્ય જ વસ્તુ શોધતા જવાય છે? કેમ યોગ્ય ઉપરજ કાર્યની મહેનત થાય છે? એ કાંઈ, 'વસ્તુ બધી ય સરખી, માત્ર પોતાની કલ્પના અમુક પર યોગ્યતાની લગાવીને કાર્ય થાય છે,' એવું નથી. નહિતર તો કયારેક ખરેખર યોગ્ય નહિ એવી વસ્તુ પર યોગ્યતાની કલ્પના કરી કરેલી મહેનત નિષ્ફળ કેમ જાય? કાલ્પનિક યોગ્યતાની બુદ્ધિ તો ત્યાં છે જ, પછી કાર્ય કેમ ન થાય? તલમાંથી જ તેલ નીકળે છે, રેતીમાંથી નહિ; એ સૂચવે છે કે તલમાં યોગ્યતા છે, રેતીમાં નહિ. મગમાં રંધાવાની યોગ્યતા છે, કોરડુમાં નહિ. આ વસ્તુસ્થિતિ સત્ ન હોય તો કોરડુમાં આ મગ પચનયોગ્ય છે એવી કાલ્પનિક બુદ્ધિ પ્રમાણભૂત ઠરે! એમ ગાંઠાદિ રહિત યોગ્ય કાષ્ઠની જેમ અયોગ્ય કાષ્ઠમાં પણ 'આ ગાંઠાળું કાષ્ઠ મૂર્તિ ઘડવા માટે અયોગ્ય છે,' એવું જ્ઞાન અપ્રમાણ ઠરે! આ બધું તો બીજે વિચાર્યું છે.

વ્યવહાર તત્ત્વનું અંગ છે:-

હવે અનુષ્ઠાનને આશ્રીને કહે છે કે આ વ્યવહારનય પણ તત્ત્વાંગ છે; એટલે કે પ્રવૃત્તિમાં મોક્ષનું એક અંગ છે. મોક્ષ-સાધક પુરુષાર્થમાં જેમ નિશ્ચયનય એ સાધ્યદૃષ્ટિ રખાવીને ઉપયોગી છે, તેમ વ્યવહારનય એ પુરુષાર્થને આગળ ને આગળ વિશુદ્ધ બનાવવા દ્વારા ઉપયોગી છે. માટે કહ્યું છે કે 'જો વીતરાગ સર્વજ્ઞના જ સિદ્ધાંતને અનુસરતા હો, તો વ્યવહાર-નિશ્ચય બંનેને છોડતા મા. વ્યવહારનયના પણ નિર્ણયમાં (અર્થાત્ વ્ય-

વહારનય પણ મોક્ષસાધનાનું અંગ છે, એવા નિશંક નિશ્ચયમાં) મુંઝાશો નહિ. કેમકે વ્યવહારનયનો નિષેધ કરવાથી અવશ્ય મોક્ષમાર્ગ રૂપી તીર્થનો જ ઉચ્છેદ થશે.' જો વ્યવહાર નહિ તો સાધના શી ? શાસનની સ્થાપના શા સારુ ?

પ્ર૦-આત્માના શુદ્ધસ્વરૂપ તરફની દૃષ્ટિને નિશ્ચયનયથી લઈ, એનેજ સાધના કેમ નહિ કહેવાય ?

ઉ૦-આ નિશ્ચયનય તમારા મતે ય જૂઠો છે. કેમકે આત્મા નિશ્ચયથી તો સર્વથા શુદ્ધ ક્ષાયિક સમકિત અને પૂર્ણ જ્ઞાનના સ્વભાવવાળો છે, અપૂર્ણ અશુદ્ધ જ્ઞાનાદિસ્વભાવવાળો નહિ. તો શું એ તમારી અશુદ્ધ અપૂર્ણ દૃષ્ટિ આ સ્વભાવમાં આવશે ? નહિ જ. ત્યારે તમારે માનવું પડશે કે એ દૃષ્ટિ પણ વ્યવહાર છે. છતાંય તે જો જરૂરી છે, તો એવી દૃષ્ટિને પોષનારી મહાવ્રતની પ્રતિજ્ઞા વગેરે ધર્મક્રિયાઓ પણ વ્યવહાર છતાં જરૂરી છે જ. તેથી જ મોક્ષસાધનાનું એ અંગ છે. કેમકે,

વ્યવહાર તત્ત્વાંગના ૩ કારણ:-

(૧) પવિત્તિવિસોહણેણ-વ્યવહારમતે બહારથી ચારિત્ર વગેરે પાળવાથી આગામી પરલોકની પ્રવૃત્તિનું સંશોધન થાય છે. આ અનુભવસિદ્ધ છે કે અહીં જેટલા પ્રમાણમાં વ્રતનિયમ-ત્યાગતપ પળાતા આવે છે એટલા પ્રમાણમાં પછી પૂર્વના જેવી પાપપ્રવૃત્તિ-રસ-ચડસ-અમર્યાદિતતા નથી રહેતી; એમાં હ્રાસ થઈ જાય છે. એના સંસ્કારથી પરલોકમાં પણ એ હ્રાસ અનુસરે છે. આની અસર આત્માના આંતરિક પરિણામ ઉપર પડે છે માટે કહેવાય કે **ભાવી ભવોમાં ઝળકનારા એવા વિશુદ્ધ વિશુદ્ધતર ભાવોનું, આ ચારિત્રથી ઘડતર થવા માંડે છે.**

(૨) **'અણેગંતસિદ્ધિએા'**-નિશ્ચયની સાથે વ્યવહારને પ્રધાનપણે માનવાથી જ અનેકાંતવાદ પ્રમાણસિદ્ધ ઠરે છે.

(૩) **'નિચ્છયંગભાવેણુ'**-વ્યવહારથી ચારિત્ર વગેરેનું પાલન કરતાં કરતાં, આન્તર પુરુષાર્થ શુદ્ધ બનીને [૧]અપૂર્વકરણાદિ નિશ્ચયસાધના પ્રાપ્ત થાય છે.

આમ આ ત્રણ પ્રબલ હેતુએ વ્યવહાર પણ મોક્ષાંગ છે. કિંતુ એટલું ખાસ ધ્યાનમાં રાખવા જેવું છે કે દંભ યા મલિન આશંસા આદિથી રહિત શુદ્ધ વ્યવહાર એજ આજ્ઞાનુસારી પુષ્ટ આલમ્બન છે. અર્થાત્ નિશ્ચયધર્મની પ્રાપ્તિ માટે શુદ્ધ એવા વ્યવહારનું આલંબન પુષ્ટ આલંબન ગણાય; અથવા શુદ્ધ જ વ્યવહાર નિશ્ચયરૂપી પુષ્ટ આલંબનવાળો ગણાય અશુદ્ધ વ્યવહાર તો આ જીવે અનંત કર્યા; છતાં એ સર્વથી જે કાર્ય ન સિધ્યું, તે કાર્ય નિશ્ચયના ધ્યેય સાથેના શાસ્ત્રોક્ત ચારિત્રાદિ-વ્યવહારથી સિદ્ધ થાય છે.

વ્યવહાર જરૂરીના દાખલા:-

નિશ્ચય-ચારિત્ર ત્રીજી કષાયની ચોકડીના ક્ષયોપશમથી પ્રગટતા આત્માના શુદ્ધ પરિણામને કહે છે. એનું સંપાદક, સંવર્ધક અને સંરક્ષક વ્યવહાર-ચારિત્ર છે. અર્થાત્ સંસારના સંબંધો વોસિરાવી, રજોહરણાદિ સાથે, પ્રભુ સમક્ષ, ગુરુ પાસે ચારિત્રની પ્રતિજ્ઞા કરી. જ્ઞાનાદિ પંચાચારનું પાલન, શાસ્ત્રાધ્યયન,

---

૧ આત્મા અપ્રમત સર્વવિરતિના ભાવથી આગળ વધી ક્ષપક શ્રેણી પર ચઢવા જે અભૂતપૂર્વ આત્મવીર્ય ફોરવે છે, તે અપૂર્વકરણ કહેવાય. એથી આગળ વધી અનિવૃત્તિકરણ, મોહક્ષપણા, ઘાતિકર્મનો નાશ વગેરે નિશ્ચય-સાધના કરે છે, કેવળજ્ઞાન પામી શૈલેશીકરણ કરી મુક્ત થાય છે.

પરીસહ-ઉપસર્ગનું સહન, વગેરે કરવું, એ જે વ્યવહાર-ચારિત્ર છે, તે જ વાસ્તવિક કષાયક્ષયોપશમ અને વિરતિભાવરૂપી નિશ્ચય-ચારિત્રમાં આત્માને ખરેખર રમતો રાખે છે. ભાણામાં પીરસેલી રસોઇને જોયા કરવાથી આંતરિક તૃપ્તિ ન થાય. આંતરિક તૃપ્તિ તો એને હાથમાં લઈ મોંમાં મૂકી ચાવી પેટમાં ઉતારવા વગેરેના બાહ્ય વ્યવહારથી જ થાય. ઉપદેશક કે કવિના હૃદયમાં ગમે તેવા ઉપદેશ કે કાવ્ય રમતા છતાં, એ ઉચ્ચારણ કે લેખનરૂપ વ્યવહારમાં ન ઊતરે ત્યાં સુધી બીજા એનો સ્વાદ કયાંથી અનુભવે? વસ્તુ કે વ્યક્તિ પર પ્રેમ હોવા છતાં જો એના પર શોભા કે એની સરભરા જોતાં પ્રેમ વધી જાય છે, તો એ વ્યવહારનો જ મહિમા સૂચવે છે. ઉન્માર્ગે ચઢી ગયેલાને સત્સમાગમ, પરમાત્મદર્શન, વૈરાગ્યશ્રવણ, ધાર્મિક અનુષ્ઠાન, કર્તવ્ય-પાલન વગેરે વ્યવહાર મળે છે, તો તે નિશ્ચય-સન્માર્ગ પામે છે; ને એ વ્યવહારમાં ન આવનારા અને તેથીજ ઇંદ્રિય-ગુલામી, ભોગલંપટતા, ધનલોભ, કષાયી ચેષ્ટા, વગેરેમાં લીન રહેનારા, એ આત્મામાં શુભ ભાવ નથી જગાડી શકતા, એ પ્રત્યક્ષ દેખાય છે. એ નિશ્ચયને શું પામે ? નિશ્ચયનયનો એકાંત માની બાહ્ય બીજા વ્યવહારને ઉડાવનારાને પણ સામામાં નિશ્ચયની શ્રદ્ધા-સમજ કરાવવા માટે ઉપદેશ, લેખ વગેરે બાહ્ય વ્યવહારનું જ શરણું લેવું પડે છે. એ સૂચવે છે કે વ્યવહાર એ નિશ્ચયની સિદ્ધિ માટે પ્રવૃત્તિનું અનિવાર્ય આવશ્યક અંગ છે નિશ્ચયની પ્રાપ્તિ વ્યવહારથી. નિશ્ચયની વૃદ્ધિ વ્યવહારથી. નિશ્ચયનું શોધન વ્યવહારથી, નિશ્ચયની પૂર્ણતા વ્યવહારથી. તેરમા ગુણ-સ્થાનકને અંતે યોગોનો નિરોધરૂપી વ્યવહાર આદરવાથી જ સ્થિર આત્મપ્રદેશરૂપ નિશ્ચયની પૂર્ણતા થાય છે.

(૧૩) જિનાજ્ઞા સમંતભદ્રા : પાત્ર કોણ ?

સૂત્રઃ–એસા આણા ઇહ ભગવઓ સમંતભદ્દા તિકોડિપરિસુદ્ધીએ, અપુણબંધગાઇગમ્મા ।

અર્થ.–અહીં ભગવાનની આ (ઉભય નયની) આજ્ઞા સમંતભદ્રા છે, ત્રિકોટિ–પરિશુદ્ધ છે, અપુનર્બંધકાદિ જીવોથી સમજાય એવી છે.

વિવેચનઃ–સમંતભદ્ર : ૩ પરીક્ષાશુદ્ધઃ–

અહીં શ્રી અરિહંત ભગવંતની ઉભયનયગર્ભિત અર્થાત્ નિશ્ચય–વ્યવહાર બંને નયને પ્રરૂપનારી આ આજ્ઞા, અથવા આ પંચસૂત્રમાં અનુવાદ કરેલી સર્વ આજ્ઞા સમંતભદ્ર છે–સર્વ રીતે નિર્દોષ છે. કેમકે એ કષ, છેદ અને તાપની ત્રિકોટિ–પરીક્ષામાં શુદ્ધ સાબિત થયેલી છે. જેમ સુવર્ણને કસોટીએ કસી, વચ્ચેથી કાપી, જરૂર પડયે અગ્નિ પર તપાવી પારખવામાં આવે છે, તેવી રીતે શાસ્ત્રવચનની પરીક્ષા કરાય છે. તેમાં અવિરુદ્ધ કલ્યાણ કર્તવ્યનાં વિધાન, અને વિરુદ્ધ કાર્યોનાં નિષેધ, જે શાસ્ત્રે ફરમાવ્યા હોય, તે શાસ્ત્ર [૧]'કષ' પરીક્ષામાં નિર્દોષ ઠર્યું. વળી એ વિધિનિષેધની પ્રાપ્તિ કે પાલન કરાવે એવી ક્રિયાઓ–આચારો બતાવનારું શાસ્ત્ર [૨]'છેદ' પરીક્ષામાં પસાર ગણાય. તથા એ વિધિનિષેધ અને આચાર સંગત થઈ શકે અર્થાત્ વિહિતનો સ્વીકાર અને નિષિદ્ધનો ત્યાગ તથા આચાર–ક્રિયા ઘટી શકે, એવાં તત્ત્વ અને સિદ્ધાન્તની વ્યવસ્થાવાળું શાસ્ત્ર એ [૩]'તાપ'

---

૧ વિધિપ્રતિષેધૌ કષઃ । ૨ તત્સંભવપાલનાચેષ્ટોક્તિશ્છેદઃ ।
૩ તન્નિબન્ધન–ભાવવાદસ્તાપઃ ।

પરીક્ષામાં શુદ્ધ નીવડયું કહેવાય. શ્રી તીર્થંકરદેવનાં વચનો આ ત્રિવિધ પરીક્ષામાં પસાર છે; કેમકે, (૧) એમાં તપ-સ્વાધ્યાય-ધ્યાનાદિનાં વિધાન છે, અને સૂક્ષ્મ જીવની પણ હિંસા વગેરેના નિષેધ ફરમાવેલા છે; (૨) એ વિધિનિષેધને એટલે કે કે તપ-ધ્યાનાદિપાલન અને હિંસાદિ-ત્યાગને પમાડે અને સંરક્ષે એવી સમિતિ ગુપ્તિ તથા નિર્દોષ ભિક્ષાચર્યાદિ ક્રિયાઓ ઉપદેશી છે; અને (૩) એ વિધિનિષેધ-આચારક્રિયા ઘટી શકે એવાં તત્ત્વ યાને નિત્યાનિત્ય આત્માદિ પદાર્થો તથા સ્યાદ્વાદાદિ સિદ્ધાન્ત કહેલાં છે. નિષિદ્ધ હિંસાદિને ત્યજીને વિહિત તપચારિત્રાદિ સાધવાનું એકાંતે નિત્ય અપરાવર્ત્ય આત્મામાં કયાંથી ઘટી શકે? તેમજ એકાંતે ક્ષણિક અનિત્યમાં પણ ન ઘટે; કેમકે હિંસાદિ ત્યજનાર અને તપ-ચારિત્ર સાધનાર તો ક્ષણમાં સર્વથા નાશ પામ્યો, ત્યારે એનું ફળ પામનાર કોઈ બીજો નવો જ જન્મ્યો! એટલે સાધના અને ફળ પામનારો એકજ આત્મા ન બન્યો! ત્યારે, નિત્યાનિત્ય સ્વરૂપવાળો જ આત્મા એ બંનેમાં પરિણમી શકે, એમાં જ એ ઘટી શકે.

આવાં ત્રિકોટિપરિશુદ્ધ સત્ય જિનવચન કોણ પાળી શકે? તો કે એ સઘળાય જો ગમ્ય હોય, અર્થાત્ લક્ષ્ય અને યથાર્થ જણાવા યોગ્ય હોય તો તે **અપુનર્બન્ધકાદિ** આત્માને જ ગમ્ય છે.

'અપુનર્બન્ધક' એટલે સિત્તેર કોડાકોડી વગેરે ઉત્કૃષ્ટી કર્મની સ્થિતિને હવે ફરી કદીય નહિ બાંધવા (ઉપાર્જવા) રૂપે બદલાવનાર આત્મા. એજ જિનવચનના બોધને યોગ્ય છે. આદિ શબ્દથી,-

' માર્ગાભિમુખ, માર્ગપતિત ' વગેરે આત્માઓ લેવા. અહિં ' માર્ગ' શબ્દથી સમ્યક્ત્વ(જિનવચનની શ્રદ્ધા)ને પમાડનાર માર્ગ લેવો, એટલે કે વિશિષ્ટ ગુણસ્થાન(સમ્યક્ત્વ)ની પ્રાપ્તિ કરાવવામાં તત્પર એવો ઘાતી કર્મનો અમુક ક્ષયોપશમ લેવો. તેથી ચિત્તનું તત્ત્વશ્રદ્ધા સન્મુખ જે સરળ ગમન નીપજે છે, એ માર્ગ કહેવાય. એ માર્ગમાં પ્રવેશેલો તે માર્ગપતિત, અને અને માર્ગપ્રવેશને યોગ્ય બનેલો તે માર્ગાભિમુખ.

પ્ર૦–તે કેમ ઓળખાય ?

ઉ૦–એમના આચારવિચાર પરથી એ ઓળખાય; જેમકે એ લીધેલી પ્રતિજ્ઞાને દૃઢપણે પાળનારા હોય છે. કદાચ એમાં સ્ખલના થાય તો ગુરુસમક્ષ એના આલોચક પ્રકાશક હોય, એમ વસ્તુતત્ત્વના ચિંતક-પરીક્ષક હોય છે, ઘોર સંસાર પર બહુમાન વિનાના હોય છે, ઇત્યાદિ.

આવા જીવોજ જિનાજ્ઞા પામવાને યોગ્ય હોય છે, પણ ભવાભિનંદી જીવો નહિ; કેમકે એ તો અપુનર્બન્ધક કરતાં ઘણી પાછલી દશામાં છે. ભવાભિનંદી જીવોને તો કોઈ જિનવચન સંભળાવે, તો પણ તેથી, એમને એ માત્ર જડપુદ્ગલાનંદી, સંસાર-રસિક અને મોક્ષની અરુચિવાળા તથા અસત્પાપપ્રવૃત્તિમાં લીન હોઈને વિષયપ્રતિભાસ જ્ઞાન થાય છે, કિન્તુ પરિણતિજ્ઞાન નહિ. એટલે કે દા. ત. 'ઇન્દ્રિયોના ઇષ્ટ **વિષયો આત્મઘાતક છે**' એવું જિનવચનથી માત્ર પ્રતિભાસ રૂપે જાણી શકે છે ખરા, પરંતુ એ જાણકારી એમના દિલને અસરકારક નથી, એ વિષયોને ત્યાજ્ય તિરસ્કાર્ય તરીકે લગાડી શકતી નથી. એવું લગાડે તે પરિણતિ જ્ઞાન કહેવાય.

પરિણતિ જ્ઞાન એટલે મનને ચમકારો કરે તેવું જ્ઞાન. ' પાડોશીનો છોકરો પડી ગયો ' એવું સાંભળીને હૃદયને કાંઈ આંચકો ન કરાવે તે પતનનું પ્રતિભાસ જ્ઞાન. પરંતુ ' ના, ના, પાડોશીનો નહિ, એ તો તમારો છોકરો પડ્યો ', એમ સાંભળતાં હૃદયમાં ધ્રાસકા સાથે ' હેં ! હેં ! શું કીધું ? ક્યાં પડ્યો ? કેમ પડ્યો ? ' વગેરે ચમકારો કરાવે તે પતનનું પરિણતિ જ્ઞાન. રસ્તે જતા દારૂ પીધેલાને કોઈ કહે, ' અલ્યા ! આ બાજુ ચાલ, નહિતર તે બાજુ કૂવો છે. તેમાં પડીશ !' ત્યારે તેને કૂવો હોવાનું જણાય તો ખરું, પણ દિલને કોઈ ડર નહિ તે કૂવાનું પ્રતિભાસ જ્ઞાન. ત્યારે ઘેન વિનાના સાવચેત માણસને કૂવો હોવાનું સાંભળતાંજ ' હેં ! કૂવો ? બાપરે ! હમણાં મરત ! ' એ ચમકારાવાળું જ્ઞાન થાય તે કૂવાનું પરિણતિજ્ઞાન. ભવાભિનંદી જીવ એટલે મોહમદિરાથી છાકટો બનેલો દારૂડિયો. એને વિષયો ભયંકર એવું સાંભળવા છતાં વિષયો પ્રત્યે કોઈ દ્વેષ ન થાય. ને તેથી જ વિષયત્યાગનાં જિનવચનને એ યથાર્થ પામ્યો ન ગણાય. અશ્રદ્ધાળુ આત્મા જિનવચનને સંગ્રહનારા શાસ્ત્રને યથાર્થ રીતે પામી શકતા નથી, પછી ભલેને એવા જીવે સ્વર્ગીય સમૃદ્ધિ આદિના ઉદ્દેશથી ચારિત્ર પણ લીધું કે શાસ્ત્રપઠન કર્યું હોય.

પ્ર૦-તો પછી તે બીજાને શી રીતે કેટલીક વાર તારનારા બને છે ? જાતમાં અસર નથી તો અન્યને અસર કેમ કરે ?

ઉ૦-જેમ દર્પણમાંનાં મેલા પણ મુખના પ્રતિબંબ થકી એ દર્પણ મુખને ઊજળું નથી કરતું; કિન્તુ પ્રતિબિંબને જોઈને માણસ પોતાના યોગ્ય સાધનદ્વારા મુખ ઉજ્જવળ કરે છે; એમ આ ભવાભિનંદી જીવના બાહ્ય વર્તાવ-વાણીરૂપી દર્પણમાં યોગ્ય

જીવ પોતાની મલિનતા દેખી પોતાની લાયકાત અને શ્રમથી ઊજળો બને છે.

सूत्रः-एअप्पिअत्तं खलु इत्थ लिंगं ओचित्तिपवित्तिविन्नेअं, संवेगसाहगं गिअमा।

अर्थः-અહીં અપુનર્બન્ધકતાદિનું જ્ઞાપક લિંગ આજ્ઞાપ્રિયતા છે, જે ઔચિત્ય પૂર્વકની પ્રવૃત્તિથી જણાય. એ અવશ્ય સંવેગ-સાધક છે.

विवेचनः-आज्ञाप्रियता-औचित्यः-

સૂત્રકાર મહર્ષિ આજ્ઞાપ્રિયતાને અપુનર્બન્ધકાદિ આત્માનું લિંગ (ચિહ્ન, લક્ષણ) કહે છે. આજ્ઞાની પ્રિયતાની સાથે આજ્ઞાનું શ્રવણ અને અભ્યાસ પણ લિંગ તરીકે સમજી લેવા. ભવાભિનંદી અવસ્થા વટાવીને અપુનર્બંધક અવસ્થા પામનાર તે છે કે જે જિનની આજ્ઞા પ્રિય કરે છે. ત્યાં એને એમ થાય છે, કે 'અહો ! ભગવંતની આજ્ઞા રુચવાનો, જાણવાનો, અને આદરવાનો આ અહીં અવસર મળ્યો છે ! જો અહીં એ ચૂકીશ, તો ફરી કયાં મળનાર છે ?' **જિનાજ્ઞાપાલનનું જ જ્ઞાન અનંતુ કેવળજ્ઞાન પમાડે છે, જિનાજ્ઞાપાલનમાંજ ખર્ચેલ શક્તિ અનંતુ વીર્ય પ્રગટાવે છે, જિનાજ્ઞાપાલનમાંજ મ્હાણેલું સુખ અનંત સુખ દેખાડે છે.** જીવનમાં આજ્ઞાનો વિશુદ્ધ પ્રેમ આવ્યાનું, ઔચિત્યથી થતાં પ્રવર્તનદ્વારા, જણાય છે. કેમકે ઔચિત્યને (યોગ્ય વર્તાવને) જાળવવામાં જ આજ્ઞા પર બહુમાન રહે છે. **ઔચિત્યનો ભંગ કરીને પ્રવર્તવામાં તો આજ્ઞા-પ્રિયતા નથી કિંતુ મોહનો નાચ છે.** આજ્ઞા જે સમગ્ર જડ સંસારને અસાર, તુચ્છ, કથિરનો કહે છે, એવા સંસારને જો

બરાબર એવોજ સમજે, તો અવસરે એના પ્રલોભનને જતું કરે. પણ ઔચિત્યને જતું નહિ કરે. આમ ઔચિત્યને અખંડ જાળવે, તો મનાય કે એ આજ્ઞા પર બહુમાન કરનારો છે. જુઓ કે ઔચિત્યનો ભંગ કોણ કરાવે છે ? તુચ્છ સંસારના વિષય-કષાયના બહુમાન ને ? એ બહુમાન જેને છે એને આજ્ઞાના આદર ક્યાંથી હોય ? કેમકે સઘળીય આજ્ઞા યાને સમસ્ત જિનવચન વિષયકષાયની ભયંકરતા અને મોક્ષ-મોક્ષસાધક ધર્મનીજ કલ્યાણ-મંગળરૂપતા દર્શાવી વિષયકષાયને અત્યંત ત્યાજ્ય અને મોક્ષ તથા સદ્ધર્મને જ ઉપાદેય-આદરણીય કહેનારા છે. ધરાર અનુચિત વર્તનારો આવાં જિનવચનની અવગણના કરી વિષયકષાય અને અર્થ-કામને આદર સાથે સેવી રહ્યો છે.

આથી સમજાશે કે આજ્ઞાનો પ્રેમી, જેમ સર્વત્ર મન-વચન-કાયાએ ઉચિત વર્તાવનો બની હોય, તેમ નિયમા સંવેગનો સાધક હોય. **'સંવેગ' એટલે મોક્ષનો અને મોક્ષસાધક જિનોક્ત ધર્મનો તીવ્ર અભિલાષ, દૃઢ રંગ.** મોક્ષ અને ધર્મની આજ્ઞા ગમી એટલે સહેજે મોક્ષ અને ધર્મનો રંગ એ જમાવે ને વધારે. આજ્ઞા પામવા છતાં જે આત્મામાં સંવેગ નથી, તો વસ્તુતઃ તે હૃદયમાં આજ્ઞા પામ્યો જ નથી. સંવેગીને તો આજ્ઞાના પ્રતાપે સન્માન, સમૃદ્ધિ કે સ્વર્ગાદિ મળે, તોય ત્યાં એ ઔચિત્ય સાથે સંવેગ-વિરાગમાં ઝીલતો હોય. તેથી એને ભવવૃદ્ધિ કે દુર્ગતિ ન થાય. પરંતુ સંવેગવિનાના ભવાભિનંદીને તો સન્માન સમૃદ્ધિ મળતાં, સંવેગાદિના અભાવે એ એવા કષાય-હિંસાદિના ઘોર પાપમાં પડે છે, કે તેથી એને દીર્ઘ દુર્ગતિના ભવો સર્જાય.

(૧૪) અપાત્રને જિનાજ્ઞા ન દેવામાં કરુણા

સૂત્રઃ-ન એસા અન્નેસિં દેઆ । લિંગવિવજ્જયાઓ તપ્પરિણ્ણા । તયણુગ્ગહટ્ઠયાએ આમકુંભોદગનાસનાએણં એસા કરુણત્તિ વુચ્ચઇ એગંત-પરિસુદ્ધા, અવિરાહણાફલા, તિલોગનાહબહુમાણેણં નિસ્સેઅસસાહિગત્તિ પવજ્જાફલસુત્તં । (इति श्रीपञ्चसूत्रकम् ।)

અર્થઃ-આ જિનાજ્ઞા (અપુનર્બંધકાદિ સિવાયના) બીજા જીવોને નહિ આપવી. એવાની ઓળખાણ (અપુનર્બંધકાદિનાં લક્ષણથી) વિપરીત લક્ષણોએ થાય. (જિનાજ્ઞા ન આપવી એમાં) કાચા ઘડામાં પાણી ભરવાના દૃષ્ટાંતે તેના ઉપકારનું પ્રયોજન હોવાથી એ કરુણા છે એમ કહેવાય છે, ને તે એકાંતે વિશુદ્ધ છે. (એમાં જિનાજ્ઞાની) વિરાધના નથી થતી. ત્રિલોકનાથ પરનું બહુમાન હોવાથી એ મોક્ષની સાધક છે. એ પ્રમાણે 'પ્રવ્રજ્યાફળ' સૂત્ર પૂરું થયું. (શ્રી પંચસૂત્રક પૂર્ણ થયું.)

વિવેચનઃ-જિનાજ્ઞા કોને ન આપવી ? :-

હવે સૂત્રકાર આ પંચસૂત્રે કહેલ માર્ગમાં અંકિત થયેલ જિનવચન-જિનાજ્ઞા કોને ન આપવી તે બતાવતાં કહે છે કે જેને એવી જિનાજ્ઞા પ્રિય નથી, જેને એવાં જિનવચન ગમતાં નથી, એને એનું દાન ન કરવું. કેમકે આ જિનાજ્ઞા-જિનોક્ત-માર્ગમાં જે ઉચ્ચ આધ્યાત્મિક હિતકર કડક વિધાનો છે, એ એવા ભૌતિક વિલાસના રસિયાને હાસ્યાસ્પદ અને અવગણના-પાત્ર લાગે છે. એવાને આ જિનાજ્ઞા સાંભળતાં એ હાંસી-અવગણનાનો ઉન્માદ જાગે છે. તેથી તો એ બિચારાને દુઃખદ દુર્ગતિના ભવો સર્જાય. માટે જ અપુનર્બન્ધકાદિ સિવાયના બીજા જે અસંવેગી અને અનુચિતકારી એવા ભવાભિનંદી જીવો,

તેને શ્રી જિનભગવંતની સદ્ આજ્ઞા આપવી નહિ, અર્થાત્ શાસ્ત્ર-રહસ્યો કહેવા નહિ, તેમજ આજ્ઞાએ આદેશેલ માર્ગ આપવો નહિ.

પ્ર૦-એવા અયોગ્ય જીવો શી રીતે ઓળખાય ?

ઉ૦-અપુનર્બન્ધકાદિ જીવો કરતાં ઉલટાં લક્ષણથી, દા. ત. તીવ્ર વિષય-પરિગ્રહાદિની અનાદિ સંજ્ઞા, મુક્તિ પ્રત્યે દ્વેષ, અનુચિતકારિતા, વગેરે ચિહ્નોથી એ ઓળખાય. ક્ષુદ્રતા, લોભરતિ વગેરે એનાં લક્ષણ તો પૂર્વે કહેવાઈ ગયા છે.

તારક જિનાજ્ઞા અયોગ્યને કેમ સારી નહિ ? :-

કોઈને એમ દયા આવે કે 'એવો જીવ સંસારમાં અથડાતો કુટાતો માંડ માંડ મનુષ્ય ભવ પામ્યો છે, તો એ બિચારાને તારક જિનાજ્ઞા આપો ને;' પણ ના, નજ અપાય. એને જિનાજ્ઞા ન આપવામાં એની દયા કરી કહેવાય, કેમકે એનું ચિત્ત પ્રશાન્ત નથી તેથી, જેમ નવા આવેલા તાવમાં એ તાવને તરત શાન્ત કરવાનુ ઔષધ અપાય તો એ સનેપાત વગેરે વધુ ખરાબી કરે છે, તેમ અશાન્ત (વિષયકષાયથી વિહ્વલ) મતિવાળાને શાસ્ત્રના સમ્યગ્ ભાવેાનું કરેલું પ્રતિપાદન એને નુકસાન કરનારૂં બને છે. બીજું પણ દૃષ્ટાન્ત કાચા ઘડાનું છે. જેમ કાચા ઘડામાં નાખેલું પાણી ઘડાનો નાશ કરે છે, તેમ જિનોક્ત સિદ્ધાન્તનું રહસ્ય નાના (અયોગ્ય)પાત્રમાં નખાય, તો તેથી અપાત્ર જીવનો ઉન્માદ વધવાથી વધુ વિનાશ થાય છે. તેથી અયોગ્યને આવી ઊંચી જિનાજ્ઞા ન આપવી, એ એની દયા છે. એવી દયા જ એકાન્તે શુદ્ધ છે. કેમકે એથી પૂર્વે કહેલા અપાત્રદાનના નુકસાન નિવારાય છે. એવી શુદ્ધ દયા જ સમ્યગ્ વિચારપૂર્વકની હોવાથી પોતાને અને

સામાને વિરાધનામાંથી બચાવી લેનારી બને છે, નહિ કે દયાભાસ બચાવી શકે ! અયોગ્યને જિનાજ્ઞા આપવાની દયા એ તો બિમારને અયોગ્ય કુપથ્ય આપવાની કરાતી ઉપલક દેખાવની દયાની જેમ દયાભાસ છે, ખોટી દયા છે. કેમકે અપાત્ર જીવને ભવનો આનંદ છે, ઇંદ્રિયવિષયો અને કષાયોમાં નિર્ભીક રમણુતા છે, એ પાપ તો છે જ. હવે એને વિષયકષાય ભયંકર અને ત્યાજ્ય કહેનારાં જિનવચન આપો એટલે એ વચનની હાંસી કરે છે, વચન પર સુગ અને દ્વેષ કરે છે. આ વધુ પાપ એને દુગતિઓમાં રીબાવે છે. આમાં એની દયા કયાં થઇ ? માટે એવાને જિનવચન આપનારો ખોટી દયામાં તણાય છે. એ દયા એને જિનવચનની વિરાધનાથી બચાવતી નથી. ત્યારે અપાત્રને જિનાજ્ઞા ન આપવારૂપી શુદ્ધ દયા કરનારને એ દયા જિનાજ્ઞાની વિરાધનાથી બચાવતી હોવાથી, અને એમ કરવામાં જ ત્રિલોકનાથ શ્રી તીર્થંકરદેવ ઉપરનું બહુમાન અખંડ રહેતું હોવાથી, એ મોક્ષસાધક બને છે. અર્થાત્ ભવાભિનંદીને જિનવચન ન દેનારો એને ય વધુ અનર્થથી બચાવે છે, અને સ્વયં વિરાધનાથી બચી મોક્ષ સાધી શકે છે. આવી સાચી દયાનું સ્વરૂપ કહેનારા શ્રી પરમાત્મા ઉપર ખરેખર બહુમાન ધરનારો એ જ ગણાય છે.

તાત્પર્ય એ છે કે જેને જિનોક્ત આગમ નથી પરિણમ્યા, આગમોનો પરિણતિરૂપ બોધ નથી થયો, એ એવી સાચી દયા નથી સાચવી શકતા; કિંતુ જેમને આગમ પરિણમ્યા છે, એ જ એવી દયા પાળવી શકે છે. ‘ **પરિણમવું** ’ એટલે કે પચવું તેને કહેવાય કે જેનાથી રસકસ વધે, પણ અજીર્ણના વિકારો ન થાય. આગમને પચાવી પરિણમાવી શકનારો તે, કે જેને

એનાથી, બીજા ત્રીજા વિકારોની જેમ, અપાત્રદાનનું સાહસ, ટૂંકી દૃષ્ટિ, આગમવચનની ઉપરવટતા, વગેરે વિકારો પણ ન થાય. આવાને જગદ્‌ગુરુ ઉપર આંતર ભક્તિ ખૂબ હોય જ, એમાં નવાઈ નથી; અને એથી જ એ આગમ-પરિણતિવાળો આવી જે સાચી દયા કરે, તે દયા પણ અનુબંધવાળી સુપ્રવૃત્તિ દ્વારા, અર્થાત્ સમ્યક્ પરમાર્થમય પ્રવૃત્તિઓની પરંપરા દ્વારા, મોક્ષને અવશ્ય સાધી આપે છે.

આ રીતે પ્રવ્રજ્યાફલ-સૂત્ર સમાપ્ત થયું. એથી પંચસૂત્રની વ્યાખ્યા પણ સમાપ્ત થઈ. વ્યાખ્યાની સાથે પંચસૂત્ર પૂર્ણ થયું. હવે ટીકાકાર મહર્ષિ નીચે મુજબ વંદન વાંછા કરે છે.

શ્રુતની અધિષ્ઠાત્રી શ્રી સરસ્વતી દેવીને નમસ્કાર હો. નમસ્કાર કરવા યોગ્ય સઘળાયને નમસ્કાર હો. સર્વે વંદનીયને હું વંદન કરું છું. સર્વે ઉપકારીઓનાં વૈયાવચ્ચ(સેવા)ને હું ઇચ્છું છું. એ સર્વના પ્રભાવે ઔચિત્યનાં પાલનપૂર્વક ધર્મમાં મારો પુરુષાર્થ હો. સર્વે જીવો સુખી થાઓ. સર્વે જીવો સુખી થાઓ, સર્વે જીવો સુખી થાઓ.

इति श्रीचिरन्तनाचार्यकृत-पञ्चसूत्रकसत्कमाचार्यपुरन्दर-समर्थ-शास्त्रकार-श्रीहरिभद्रसूरिकृतटीकानुसारेण सिद्धान्तमहोदध्याचार्यश्रीविजयप्रेमसूरीश्वरशिष्याणुपंन्यासभानुविजयकृतम् 'उच्च प्रकाशना पंथे' नामकं बालभाषाविवेचनं समाप्तिमगात् । विवेचनेऽस्मिन् यदि सूत्रकार-टीकाकाराशयविरुद्धं श्रीजिनवचनविरुद्धं वा किञ्चित्प्रलपितं स्यात् तदा तन्मे मिथ्या दुष्कृतं भूयादिति ।

★

શ્રી પંચસૂત્ર મૂળ

ણમો વીઅરાગાણં સવ્વણ્ણૂણં દેવિંદપૂઇઆણં જહટ્ઠિઅવત્થુવાઇણં તેલુક્કગુરૂણં અરહંતાણં ભગવંતાણં ।

જે એવમાઇક્ખંતિ-ઇહ ખલુ અણાઇ જીવે અણાઇ જીવસ્સ ભવે અણાઇ કમ્મસંજોગનિવત્તિએ દુક્ખરૂવે દુક્ખફલે, દુક્ખાણુબંધે એઅસ્સ ણં વુચ્છિત્તી સુદ્ધધમ્માઓ. સુદ્ધધમ્મસંપત્તી પાવકમ્મવિગમાઓ. પાવકમ્મવિગમો તહાભવત્તાઇભાવઓ.

તસ્સ પુણ વિવાગસાહણાણિ, ૧. ચઉસરણુગમણું, ૨. દુક્કડગરિહા, ૩. સુકડાણુસેવણું, અઓ કાયવ્વમિણું હોઉકામેણું સયા સુપ્પણિહાણું ભુજ્જો ભુજ્જો સંકિલેસે તિકાલમસંકિલેસે.

જાવજ્જીવં મે ભગવંતો પરમતિલોગનાહા અણુત્તરપુણ્ણસંભારા ખીણરાગદોસમોહા, અચ્ચિંતચિંતામણી, ભવજલહિપોઆ, એગંતસરણા અરહંતા સરણં.

તહા પહીણજરામરણા અવેયકમ્મકલંકા, પણટ્ઠવાબાહા, કેવલનાણદંસણા, સિદ્ધિપુરનિવાસી, નિરુવમસુહસંગયા, સવ્વહાકયકિચ્ચા, સિદ્ધા સરણં.

તહા પસંતગંભીરાસયા સાવજ્જજોગવિરયા પંચવિહાયારજાણગા પરોવયારનિરયા પઉમાઇનિદંસણા ઝાણજ્ઝયણસંગયા, વિસુજ્ઝમાણભાવા સાહૂ સરણં

તહા સુરાસુરમણુઅપૂઇઓ મોહતિમિરંસુમાલી રાગદ્દાસવિસ-પરમમંતો હેઉ સયલકલ્લાણાણું કમ્મવણવિહાવસૂ સાહગો સિદ્ધ-ભાવસ્સ કેવલિપણુત્તો ધમ્મો જાવજ્જીવં મે ભગવં સરણું. સરણ-મુવગઓ અ એએસિં ગરિહામિ દુક્કડં.

જં ણું અરહંતેસુ વા, સિદ્ધેસુ વા, આયરિએસુ વા, ઉવજ્ઝા-યેસુ વા, સાહૂસુ વા, સાહુણીસુ વા, અન્નેસુ વા, ધમ્મઠ્ઠાણેસુ માણુણિજ્જેસુ પૂઅણિજ્જેસુ તહા માઇસુ વા, પિઇસુ વા, બંધૂસુ વા, મિત્તેસુ વા, ઉવયારીસુ વા, ઓહેણ વા જીવેસુ, મગ્ગઠ્ઠિએસુ અમગ્ગઠ્ઠિએસુ વા મગ્ગસાહણેસુ વા અમગ્ગસાહણેસુ વા જં કિંચિ વિતહમાયરિઅં અણાયરિઅવ્વં અણિચ્છિઅવ્વં પાવં પાવાણુબંધિ, સુહૂમં વા બાયરં વા, મણેણ વા, વાયાએ વા, કાયેણ વા, કયં વા, કારાવિઅં વા, અણુમોઇઅં વા, રાગેણ વા દોસેણ વા, મોહેણ વા, ઇત્થ વા જમ્મે જમ્મંતરેસુ વા, ગરહિઅમેઅં દુક્કડમેઅં ઉજ્જિઅવ્વમેઅં, વિઆણિઅં મએ, કલ્લાણમિત્ત-ગુરુભગવંતવયણાઓ એવમેઅં તિ રોઇઅં સદ્ધાએ, અરહંત-સિદ્ધસમક્ખં, ગરિહામિ અહમિણું દુક્કડમેઅં ઉજ્જિયવ્વમેઅં ઇત્થ મિચ્છામિ દુક્કડં, મિચ્છામિદુક્કડં મિચ્છામિ દુક્કડં.

હોઉ મે એસા સમ્મં ગરિહા, હોઉ મે અકરણનિઅમો, બહુમયં મમેઅંતિ ઇચ્છામોઅણુસટ્ઠિં અરહંતાણું ભગવંતાણું ગુરૂણું કલ્લાણમિત્તાણંતિ.

હોઉ મેં એએહિં સંજોગો. હોઉ મે એસા સુપત્થણા, હોઉ મે ઇત્થ બહુમાણો, હોઉ મે ઇઓ મુક્ખબીઅં તિ. પત્તેસુ એએસુ અહું સેવારિહે સિઆ, આણારિહે સિઆ, પડિવત્તિજુએસુ સિઆ નિરઇઆરપારગે સિઆ.

સંવિગ્ગો જહાસત્તિએ સેવેમિ સુકડં અણુમોએમિ સવ્વેસિં અરહંતાણું અણુટ્ઠાણું, સવ્વેસિં સિદ્ધાણું સિદ્ધભાવં, સવ્વેસિં

આયરિયાણં આયારં, સવ્વેસિં ઉવજ્ઝાયાણં સુત્તપ્પયાણું, સવ્વેસિં સાહૂણં સાહુકિરિઅં, સવ્વેસિં સાવગાણં મુક્ખસાહણજોગે, સવ્વેસિં જીવાણં હોઉકામાણું કલ્લાણસયાણું મગ્ગસાહણજોગે.

હોઉ મે એસા અણુમોઅણા સમ્મં વિહિપુવ્વિઆ, સમ્મં સુદ્ધાસયા, સમ્મ પડિવત્તિરૂવા, સમ્મં નિરઈયારા, પરમગુણજુત્ત-અરહંતાઈસામત્થઓ. અચિન્તસત્તિજુત્તા હિ તે ભગવંતો વીઅ-રાગા સવ્વણૂ પરમકલ્લાણા, પરમકલ્લાણાહેઊ સત્તાણં.

મૂઢે અમ્હિ પાવે અણાઇમોહવાસિએ અણભિન્ને ભાવઓ, હિઆહિઆણં અભિન્ને સિઆ અહિઅનિવિત્તે સિઆ, હિઅ પવિત્તે સિઆ, આરાહગે સિઆ, ઉચિઅપડિવત્તીએ સવ્વ સત્તાણં સહિઅંતિ ઇચ્છામિ સુક્કડં ઇચ્છામિ સુક્કડં ઇચ્છામિ સુક્કડં.

એવમેઅં સમ્મં પઢમાણસ્સ સુણમાણસ્સ અણુપ્પેહમાણસ્સ સિદ્ધિલીભવંતિ પરિહાયંતિ ખિજ્જંતિ અસુહકમ્માણુબંધા, નિરણુબંધે વાડસુહકમ્મે ભગ્ગસામત્થે સુહપરિણામેણં કડગભદ્દે વિઅ વિસે, અપ્પફલે સિઆ, સુહાવણિજ્જે સિઆ, અપુણભાવે સિઆ.

તહા આસગલિજ્જંતિ પરિપોસિજ્જંતિ નિમ્મવિજ્જંતિ સુહકમ્માણુબંધા સાણુબંધં ચ સુહકમ્મં પગિટ્ઠં પગટ્ઠિભાવજિજ્જઅં નિયમફલયં સુપઉત્તે વિઅ મહાગએ સુહફલે સિઆ, સુહપવત્તગે સિઆ, પરમસુહસાહગે સિઆ. અએ અપડિબંધમેઅં અસુહ-ભાવનિરોહેણં સુહભાવબીઅંતિ, સુપ્પણિહાણં સમ્મં પઢિઅવ્વં, સમ્મં અણુપ્પેહિઅવ્વં તિ.

નમો નમિઅનમિઆણં પરમગુરુવીઅરાગાણં, નમો સેસન-મુક્કારારિહાણં. જયઉ સવ્વણુસાસણં, પરમસંબોહીએ, સુહિણો ભવંતુ જીવા, સુહિણો ભવંતુ જીવા, સુહિણો ભવંતુ જીવા.

(ઇતિ પાપપ્રતિઘાત-ગુણબીજાધાન સૂત્ર)

દ્વિતીય સૂત્ર

સાધુધર્મ-પરિભાવના

જાયાએ ધમ્મગુણપડિવત્તિસદ્ધાએ ભાવિજ્જા એએસિં સરૂવં પયઇસુન્દરત્તં, અણુગામિત્તં, પરોવયારિત્તં, પરમત્થહેઉત્તં-

તહા દુરણુચરત્તં, ભંગે દારુણત્તં, મહામોહજણગત્તં, એવં ભૂઓ દુલ્લહત્તંતિ.

એવં જહાસત્તીએ ઉચિઅવિહાણેણં અચ્ચંતભાવસારં પડિવજ્જિજ્જા (ધમ્મગુણે) તં જહા ૧-થુલગપાણાઇવાય-વિરમણં, ૨-થુલગ-મુસાવાય-વિરમણં, ૩-થુલગ અદત્તાદાણ-વિરમણં, ૪-થુલગ મેહુણ-વિરમણં, ૫-થુલગ પરિગ્ગહ-વિરમણમિચ્ચાઇ.

પડિવજ્જિઊણ પાલણે જઇજ્જા, સયાડડણાગાહગે સિઆ, સયાડડણાભાવગે સિઆ, સયાડડણાપરતંતે સિઆ, આણા હિ મોહુવિસપરમમંતો, જલં રોસાઇજલણસ્સ, કમ્મવાહિતિગિચ્છાસત્થં, કપ્પપાયવો સિવફલસ્સ.

વજ્જિજ્જા અધમ્મમિત્તજોગં, ચિંતિજ્જાડભિણુવપાવિએ ગુણે, અણાઇભિવસંગએ ય અગુણે, ઉદ્દગ્ગસહકારિત્તં અધમ્મમિત્તાણં, ઉભયલોગગરાહુઅત્તં, અસુહજોગપરંપરં ચ.

પરિહરિજ્જા સમ્મં લોઢવિરુદ્ધે, કરુણાપરે જણાણં, ન ખિંસાવિજ્જ ધમ્મં, સંકિલેસો ખુ એસા, પરં અબોહિબીઅં, અબોહિફલં ચડપ્પણોત્તિ.

એવમાલોએજ્જા-ન ખલુ ઇત્તો પરો અણત્થો, અંધત્તમેઅં સંસારાડવીએ, જણ્ણગમણિકુવાયાણં, અઈદારુણં સરૂવેણં, અસુહાણુબંધમચ્ચત્થં.

સેવિજ્જ ધમ્મમિત્તે વિહાણેણં, અંધો વિવાણુકઢ્ઢએ, વાહિએ વિવ વિજ્જે, દરિદ્દો વિવ ઇસરે, ભીઓ વિવ મહાનાયગે. ન ઇઓ

સુંદરતરમન્નંતિ બહુમાણજુત્તે સિઆ, આણાકંખી, આણાપડિચ્છગે, આણાઅવિરાહગે, આણાનિપ્ફાયગેત્તિ.

પડિન્નન્નધમ્મગુણારિહં ચ વટ્ટિજ્જા ગિહિસમુચિએસુ ગિહિસમાચારેસુ, પરિસુદ્ધાણુટ્ઠાણે, પરિસુદ્ધમણુકિરિએ, પરિસુદ્ધવઇકિરિએ, પરિસુદ્ધકાયકિરિએ.

વજ્જિજ્જા અણેગોવઘાયકારણું, ગરહણિજ્જં, બહુકિલેસં, આયઇવિરાહગં સમારંભં. ન ચિંતિજ્જા પરપીડં. ન ભાવિજ્જા દીણયં. ન ગચ્છિજ્જા હરિસં. ન સેવિજ્જા વિતહાભિનિવેસં. ઉચિયમણુ-પવત્તગે સિઆ.

ન ભાસિજ્જા અલિઅં, ન ફરુસં, ન પેસુન્નં, નાણિબદ્ધં, હિઅમિઅભાસગે સિઆ.

એવં ન હિંસિજ્જા ભૂઆણિ. ન ગિણ્હિજ્જ અદત્તં. ન નિરિક્ખિજ્જ પરદારં. ન કુજ્જા અણુત્થદંડં. સુહકાયજોગે સિઆ.

તહા લાહોચિઅદાણે, લાહોચિઅભોગે, લાહોચિઅપરિવારે, લાહોચિઅનિહિકરે સિઆ.

અસંતાવગે પરિવારસ્સ, ગુણકરે જહાસત્તિં, અણુકંપાપરે, નિમ્મમે ભાવેણં.

એવં ખલુ તપ્પાલણે વિ ધમ્મો, જહ અન્નપાલણે ત્તિ. સવ્વે જીવા પુઢો પુઢો, મમત્તં બંધકારણું.

તહા તેસુ તેસુ સમાયારેસુ સઇસમણુણાગએ સિઆ, અમુગેડહં, અમુગકુલે, અમુગસિસ્સે, અમુગધમ્મટ્ઠાણુટ્ઠિએ, ન મે તવ્વિરાહણા, ન મે તદ્દારંભો, વુટ્ઠી મમેઅસ્સ, એઅમિત્થસારં, એઅમાયભૂયં, એઅં હિઅં, અસારમણું સવ્વં, વિસેસઓ અવિહિગહણેણું.

એવમાહ તિલોગબંધૂ, પરમકારુણિગે, સમ્મં સંબુદ્ધે, ભગવં અરહંતેત્તિ. એવં સમાલોચિઅ તદ્દવિરુદ્ધેસુ સમાયારેસુ સમ્મં વટ્ટિજ્જા, ભાવમંગલમેઅં તન્નિપ્ફત્તીએ.

તહા જાગરિજ્જ ધમ્મજાગરિઆએ-કો મમ કાલો ? કિમેઅસ્સ ઉચિઅં ? અસારા વિસયા, નિયમગામિણો વિરસાવસાણા. ભીસણો મચ્ચૂ સવ્વાભાવકારી, અવિન્નાયાગમણો, અણિવારણિજ્જો, પુણો પુણોડણુબંધી.

ધમ્મો એઅસ્સ ઓસહું, એગંતવિસુદ્ધો, મહાપુરિસસેવિઓ, સવ્વહિઅકારી, નિરઈઆરો, પરમાણંદહેઉ.

નમો ઇમસ્સ ધમ્મસ્સ. નમો એઅધમ્મપગાસગાણું. નમો એઅધમ્મપાલગાણું. નમો એઅધમ્મપરૂવગાણું. નમો એઅધમ્મપવજ્જગાણું.

ઇચ્છામિ અહુમિણું ધમ્મં પડિવજ્જિજત્તએ સમ્મં મણુવયણુકાયજોગેહિં. હોઉ મમેઅં કલ્લાણું પરમકલ્લાણાણું જિણાણુભણુભાવઓ.

સુપ્પણિહાણુમેવં ચિંતિજ્જા પુણો પુણો. એઅધમ્મજુત્તાણુભવવાયકારી સિઆ. પહાણું મોહચ્છેઅણમેઅં. એવં વિસુજ્ઝમાણે ભાવણાએ, કમ્મોપગમેણું ઉવેઈ એઅસ્સ જુગ્ગયં. તહા સસારવિરત્તે સંવિગ્ગો ભવઈ, અમમે અપરોવતાવી, વિસુદ્ધે વિસુજ્ઝમાણભાવે.

(ઇતિ સાધુધર્મ-પરિભાવના સૂત્ર)

તૃતીય સૂત્ર

પ્રવ્રજ્યા ગ્રહણ વિધિ

પરિભાવિએ સાહુધમ્મે જહોદિયગુણે જઇજ્જા સમ્મમેઅં પડિવજ્જિજત્તએ અપરોવતાવો. પરોવતાવો હિ તપ્પડિવત્તિવિગ્ઘં. આણુપાઓ ખુ એસો. ન ખલુ અકુસલારંભઓ હિઅં.

અપ્પડિબુદ્ધે કહિંચિ પડિબોહિજ્જા અમ્માપિયરે 'ઉભયલોગ-સફલં જીવિઅં, સમુદાયકડા કમ્મા સમુદાયફલત્તિ એવં સુદીહો અવિઓગો. અણુહા એગરુક્ખનિવાસિસઉણતુલ્લમેઅં. ઉદ્ધામો મચ્ચૂ, પચ્ચાસણ્ણો ય. દુલ્લહં મણુઅત્તં સમુદ્દપડિઅરયણલાભ-તુલ્લં. અઇપ્પભૂઆ અણ્ણે ભવા દુક્ખબહુલા મોહંધયારા અકુ-સલાણુબંધિણો અજુગ્ગા સુદ્ધધમ્મસ્સ. જુગ્ગં ચ એઅં પોઅભૂઅં ભવસમુદ્દે, જુત્તં સક્કજ્જે નિઉંજિઉં સંવરઇઅચ્છિદ્દં નાણુકણ્ણધારં તવપવણજવણં.

ખણે દુલ્લહે, સવ્વકજ્જોવમાઇએ સિદ્ધિસાહગધમ્મસાહગત્તેણ. ઉવાદેઆ ય એસા જીવાણું. જં ન ઈમીએ જમ્મો, ન જરા, ન મરણં, ન ઇકુવિઓગો, નાણિટ્ઠસંપઓગો, ન ખુહા, ન પિવાસા. ન અણ્ણો કોઈ દોસો, સવ્વહા અપરતંત જીવાવત્થાણું અસુભરાગા-ઇરહિઅં સંતં સિવં અવ્વાબાહં તિ.

વિવરીઓ ય સંસારો ઇમીએ, અણુવટ્ઠિઅસહાવો. ઇત્થ ખલુ સુહી વિ અસુહી સંતમસંતં, સુવિણુવ્વ સવ્વમાલમાલં તિ । તા અલમિત્થ પડિબંધેણં. કરેહ મે અણુગ્ગહં. ઉજ્જમહ એઅં વુચ્છિદ્દિત્તએ. અહંપિ તુમ્હાણુમઇએ સાહેમિ એઅં નિવ્વિણ્ણો જમ્મમરણેહિં સમ્મિજ્ઝઈ ય મે સમીહિઅં ગુરુપ્પભાવેણં.

એવં સેસે વિ બોહિજ્જા, તઓ સમમેએહિં સેવિજ્જ ધમ્મં. કરિજ્જોચિઅ-કરણિજ્જં નિરાસંસો ઉ સવ્વદા. એઅં પરમમુણિ-સાસણં.

અણુજ્જમાણેસુ અ કમ્મપરિણઇએ વિહિજ્જા જહાસત્તિં તહુવગરણં આઓવાયસુદ્ધં સમઇએ. કયણુઆ ખુ એસા. કરુણા ય ધમ્મપહાણજણણી જણમ્મિ. તઓ અણુણ્ણાએ પડિવજ્જિજ્જ ધમ્મં.

અણુહા અણુવહે ચેવ ઉવહિજ્જુત્તે સિઆ. ધમ્મારાહણું ખુ હિઅં સવ્વસત્તાણું, તહા તહેઅં સંપાડિજ્જા. સવ્વહા અપડિવ-

જ્જામાણે ચઇજ્જા તે અકુાણુગિલાણોસહત્થચાગનાએણું.

સે જહાનામએ કેઇ પુરિસે કહંચિ કંતારગએ અમ્માપિઇસમેએ તપ્પડિબદ્ધે વચ્ચિજ્જા. તેસિં તત્થ નિયમઘાઈ પુરિસમિત્તાસજ્જે સંભવઓસહે મહાયકે સિઆ. તત્થ સે પુરિસે તપ્પડિબંધાઓ એવમાલોચિયં 'ન ભવંતિ એએ નિયમઓ ઓસહમંતરેણ, ઓસહુભાવે અ સંસઓ, કાલસહાણિ અ એઆણિ' તહા સંઠવિઅ સંઠવિઅ તદોસહનિમિત્તં સવિત્તિનિમિત્તં ચ ચયમાણે સાહૂ. એસ ચાએ અચાએ. અચાયે ચેવ ચાએ. ફલમિત્થ પહાણું બુહાણું. ધીગ એઅદ્દંસિણો. સ તે ઓસહસંપાયણેણું જીવાવિજ્જા. સંભવાઓ પુરિસોચિઅમેઅં.

એવં સુક્કપકિખએ મહાપુરિસે સંસારકંતારપડિએ અમ્માપિઇસંગએ ધમ્મપડિબદ્ધે વિહરિજ્જા તેસિં તત્થ નિઅમવિણાસગે, અપત્તબીજાઇપુરિસમેત્તાસજ્જે. સંભવંતસમ્મત્તાઇ-ઓસહે, મરણાઇવિવાગે, કમ્માયકે સિઆ. તત્થ સે સુક્કપકિખએ પુરિસે ધમ્મપડિબંધાએ, એવં સમાલોચિઅ-'વિણસ્સંતિ એએ અવસ્સં સમ્મત્તાઇઓસહવિરહેણ, તસ્સ સંપાડણે વિભાસા. કાલસહાણિ અ એઆણિ વવહારઓ.' તહા સંઠવિઅ સંઠવિઅ ઇહલોગચિંતાએ, તેસિં સમ્મત્તાઇ-ઓસહનિમિત્તં વિસિટ્ઠગુરુમાઇભાવેણ, સવિત્તિનિમિત્તં ચ, કિચ્ચકરણેણું ચયમાણે સંજમવડિવત્તીએ, સાહૂ સિદ્ધીએ. એસ ચાએ અચાએ તત્તભાવણાઓ, અચાયે ચેવ ચાએ, મિચ્છાભાવણાઓ. તત્તફલમિત્થપહાણું. પરમત્થઓ ધીરા એઅદ્દંસિણો આસન્નભવ્વા.

સ તે સમ્મત્તાઇઓસહસંપાડણેણું જીવાવિજ્જા અચ્ચંતિઅં અમરણાવંઝબીઅજોગેણું. સંભવાઓ સુપુરિસોચિઅમેઅં દુપ્પડિઆરાણિ અ અમ્માપિઇણિ. એસ ધમ્મો સયાણું. ભગવંદત્થ નાયં પરિહરમાણે અકુસલાણુબંધિ અમ્માપિઇસોગં તિ.

એવં અપરોવતાવં સવ્વહા, સુગુરુસમીવે પૂઇત્તા ભગવંતે

વીઅરાગે સાહૂ અ, તોસિઊણ વિહવોચિઅં કિવણાઈ, સુપ્પઉત્તાવસ્સએ સુવિસુદ્ધનિમિત્તે સમ્મં પવ્વઈજ્જા લોઅવમ્મેહિંતો લોગુત્તર ધમ્મમગમણેણ.

એસા જિણાણુમાણા 'મહાકલ્લાણ' ત્તિ ન વિરાહિઅવ્વા બુહેણં મહાણુત્થભયાએ સિદ્ધિકંખિણા.

પવજ્જાગ્ગહણવિહિસુત્તં સમત્તં.

★

ચતુર્થ સૂત્ર

પ્રવ્રજ્યા-પરિપાલના.

સ એવમભિપવ્વઇએ સમાણે સુવિહિભાવએ કિરિયાફલેણ જુજ્જઈ વિશુદ્ધચરણે મહાસત્તે ન વિવજ્જયમેઈ. એઅઅભાવે અભિપ્પેઅસિદ્ધી ઉવાયપવિત્તિઓ. નાવિવજ્જયથોડણુવાએ પયટ્ટઈ. ઉવાઓ અ ઉવેઅસાહુગો નિઅમેણું. તસ્સ તત્તચ્ચાઓ અણુહા, અઈપ્પસંગાઓ, નિચ્છયમયમેઅ.

સે સમલેટ્ઠુકંચણે સમસત્તુમિત્તે નિઅત્તગ્ગહદુક્ખે પસમસુહસમેએ સમ્મં સિક્ખમાઈઅઈ. ગુરુકુલવાસી ગુરુપડિબદ્ધે વિણીએ ભૂઅત્થદરિસી 'ન ઇઓ હિઅં તત્તં' તિ મન્નઈ સુસ્સૂસાઈ ગુણજુત્તે તત્તાભિનિવેસા વિહિપરે પરમમંતો ત્તિ અહિજ્જઈ સુત્તં અદ્ધલક્ખે આસંસાવિપ્પમુક્કે આયયટ્ઠી. સ તમવેઈ સવ્વહા. તઓ સમ્મં નિઉંજઈ. એઅં ધીરાણ સાસણું.

અણુહા અણિઓગો અવિહિગહિયમંતનાએણ. અણારાહણાએ ન કિંચિ. તદ્દણારંભાઓ ધુવં. ઇત્થ મગ્ગદેસણાએ દુક્ખં અવધીરણા અપ્પડિવત્તી. નેવમહીઅં અવગમવિરહેણું. ન એસા મગ્ગગામિણી વિરાહણા અણુત્થમુહા, અત્થહેઉ તસ્સારંભાઓ ધુવં. ઇત્થ મગ્ગદેસણાએ અણુભિનિવેસો પડિવત્તિમિત્તં કિરિઆરંભો.

એવં પિ અહીઅં અહીઅ અવગમલેસજોગઓ અયં સભીઓ. નિઅમેણ. મગ્ગાભિણો ખુ એસા અવાયમહુલસ્સ. નિરવાએ જહોદ્દિએ સુત્તુત્તકારી હવઇ પવયણમાઇસંગએ પંચસમિએ તિગુત્તે

અણુત્થ પરે એઅચ્ચાએ અવિઅત્તસ્સ સિસુજણણીયાયનાએણ. વિઅત્તે ઈત્થ કેવલી એઅફલભૂએ. સમ્મમેઅં વિઆણઈ દુવિહાએ પરિણ્ણાએ.

તહા આયાસપયાસદીવં સંદીણાડથિરાઇભેઅં, અસંદીણથિરત્થમુજ્જમઈ જહાસત્તિં. અસંભંતે અણૂસગે અસંસત્તજોગારાહએ ભવઇ. ઉત્તરોત્તર જોગસિદ્ધીએ મુચ્ચઇ પાવકમ્મુણ ત્તિ. વિસુજ્ઝમાણે આભવં ભાવકિરિઅમારાહેઇ, પસમસુહમણુહવઈ, અપીડિએ સંજમતવ-કિરિઆએ, અવ્વહિએ પરિસહોવસગ્ગેહિં વાહિઅસુકિરિઆનાએણં.

સે જહાનામએ કેઇ મહાવાહિગહિએ અણુહૂઅતવ્વેઅણે વિણ્ણાયા સરૂવેણ નિવ્વિણ્ણે તત્તઓ. સુવિજ્જવયણેણ સમ્મં તમવગચ્છિઅ જહાવિહાણઓ પવણ્ણે સુકિરિઅં. નિરુદ્ધજહિચ્છાચારે તુચ્છપત્થભોઇ મુચ્ચમાણે વાહિણા નિઅત્તમાણવેઅણે સમુવલબ્ભારોગ્ગં પવટ્ઠે માણુનબ્ભાવે તલ્લાભનિવ્વુઇએ તપ્પડિબંધાઓ સિરાખારાઇજોગે વિ વાહિસમારુગ્ગવિણ્ણાણેણ ધકુનિપ્પત્તીઓ અણુકુલભાવયાએ કિરિઓવઓગેણ અપીડિએ અવ્વહિએ સુહલેસ્સાએ વટ્ઠઈ. વિજ્જં ચ બહુ મણુઈ.

એવં કમ્મવાહિગહિએ, અણુભૂઅ જમ્માઇવેઅણે, વિણ્ણાયા દુક્ખરૂવેણં, નિવ્વિણ્ણે તત્તઓ, તઓ સુગુરુવયણેણ અણુકૂાણાઇણા તમવગચ્છિઅ, પુવ્વુત્તવિહાણઓ પવન્ને સુકિરિયં પવ્વજ્જં, નિરુદ્ધપમાયારે અસારસુદ્ધભોઇ, મુચ્ચમાણે કમ્મવાહિણા, નિઅત્તમાણુકુવિઓગાઇવેઅણે, સમુવલબ્ભ ચરણારુગ્ગં, પવટ્ઠમાણસુહભાવે, તલ્લાભનિવ્વુઇએ. તપ્પડિબંધવિસેસઓ, પરિસહોવસગ્ગભાવે વિ તત્તસંવેઅણાઓ કુસલાસયવુટ્ઠી થિરાસયત્તેણ, ધમ્મો-

વએોગાએો સયા થિમિએ, તેઉલ્લેસાએ પવટ્ઠઇ, ગુરું ચ બહુમન્નઈ જહોચિઅં અસંગપડિવત્તીએ નિસગ્ગપવિત્તિભાવેણ.

એસા ગુરુઇ વિઆહિઆ, ભાવસારા વિસેસઓ ભગવંત-બહુમાણેણં. 'જો મં પડિમન્તઇ સે ગુરુ' તિ તદ્દાણા. અન્નહા, કિરિઆ અકિરિઆ, કુલડાનારી કિરિઆસમા, ગરહિઆ તત્તવેઈણું અફ્લજોગઓ. વિસણ્ણતત્તીફ્લમિત્થ નાયં. આવટ્ટેખુ તપ્ફલં, અસુહાણુબંધે.

આયઓ ગુરુમહુમાણો અવંઝકારણત્તેણ. અઓ પરમગુરુ-સંજોગો. તઓ સિદ્ધી અસંસયં. એસેહ સુહેદ્દએ પગિટ્ઠતયણુબંધે ભવવાહિતેગિચ્છી. ન ઇઓ સુન્દરં પરં. ઉવમા ઇત્થ ન વિજ્જઇ.

સ એવંપણ્ણે, એવંભાવે, એવં પરિણામે, અપ્પડિવડિએ, વટ્ઠમાણે તેઉલ્લેસ્સાએ દુવાલસમાસિએણું પરિઆએણું અઇક્કમઈ સવ્વટ્ઠેવતેઉલ્લેસં, એવમાહુ મહામુણી.

તઓ મુક્કે સુક્કાભિજાઇ ભવઇ. પાયં છિણ્ણકમ્માણુબંધે ખવઇ લોગસણ્ણું. પડિસોઅગામી અણુસોઅનિવિત્તે, સયા સુહજોગે એસ જોગી વિઆહિએ. એસ આરાહગે સામણ્ણસ્સ, જહાગહિઅપઢણ્ણે, સવ્વોવહાસુદ્ધે, સંવઇ સુદ્ધગં ભવં સમ્મં અભવસાહગં ભોગ-કિરિઆ સુરવાઇકપ્પં. તઓ તા સંપુણ્ણા પાકિણઇ અવિગલહેઉ-ભાવઓ આસંકિલિકુસુહરવાઓ અપરોવતાવિણો સુંદરા અણુ-બંધેણ. ન ય અણ્ણા સંપુણ્ણા.

તત્તત્તખંડણેણ એઅં નાણું તિ વુચ્ચઇ. એઅમ્મિ સુહજોગ-સિદ્ધી ઉચિઅપડિવત્તિપહાણા. ઇત્થ ભાવો પવત્તગો. પાયં વિગ્ઘો ન વિજ્જઇ નિરણુબંધાસુહકમ્મભાવેણ. અકિખત્તાઓ ઇમે જોગા ભાવરાહણાઓ તહા. તઓ સમ્મં પવત્તઇ નિપ્ફાયઇ અણાઉલે. એવંકિરિયા સુકિરિયા એગંતનિક્કલંકા નિક્કલંકત્થસાહિઆ તહા સુહાણુબંધા ઉત્તરોત્તરજોગસિદ્ધીએ.

તઓ સે સાહઇ પરં પરત્થં સમ્મં તકકુસલે સયા, તેહિં તેહિં

પગારેહિં સાણુબંધં મહોદએ બીજબીજાદિટ્ઠાવણેણં. કત્તિવિરિઆઽજ્જુત્તે અવંઝસુહચિટ્ઠે સમંતભદ્દે સુપ્પણિહાણાઽહેઉ મોહતિમિરરાગામયવેજ્જે દોસાનલજલનિહી સંવેગસિદ્ધિકરે હવઇ અચિંતચિંતામણિકપ્પે.

સ એવં પરંપરત્થસાહએ તહાકરણાઽભાવઓ, અણેગેહિં ભવેહિં વિમુચ્ચમાણે પાવકમ્મુણા, પવઢ્ઢમાણે અ સુહભાવેહિં, અણેગભવિઆએ આરાહણાએ પાઉણઇ સવ્વુત્તમં ભવં ચરમં અચરમભવહેઉં અવિગલપરંપરત્થનિમિત્તં. તત્થ કાઉણ નિરવસેસં કિચ્ચં વિહુયરયમલે સિજ્ઝઇ, બુજ્ઝઇ, મુચ્ચઇ, પરિનિવ્વાઇ, સવ્વદુક્ખાણમંતં કરેઇ.

પંચમ સૂત્ર

પ્રવજ્યા-ફલ

સ એવમભિસિદ્ધે પરમબંભે મંગલાલએ જમ્મજરામરણરહિએ પહીણાસુહે અણુબંધસત્તિવજ્જિએ સંપત્તનિઅસરૂવે અકિરિએ સહાવસંઠિએ અણંતનાણે અણંતદંસણે.

સે ન સદ્દે, ન રૂવે, ન ગંધે, ન રસે, ન ફાસે, અરૂવી સત્તા, અણિત્થંત્થસંઠાણા, અણંતવિરિયા, કયકિચ્ચા, સવ્વબાહાવિવજ્જિઆ, સવ્વહા નિરવિક્ખા, થિમિઆ પસંતા.

અસંજોગિએ એસાઽણંદે અઓ ચેવ પરે મએ. અવિક્ખા અણાણંદે, સંજોગો વિઓગકારણં, અફલં ફલમેઆઓ, વિણિવાયપરં ખુ તં વહુમયં મોહાઓ અવુહાણં. જમિત્તો વિવજ્જઓ, તઓ અણત્થા અપજ્જવસિઆ, એસ ભાવરિઊ પરે અઓ વુત્તે ઉ ભગવયા.

નાગાસેણ જોગો એઅસ્સ. સે સરૂવસંઠિએ. નાગાસમણ્ણત્થ. ન સત્તા સદન્તરમુવેઇ.

अचिंतमेअं केवलिगम्मं तत्तं, निच्छयमयमेअं. विजोगवं च जोगोत्ति न अेस जोगो. भिण्णं लक्खणमेअस्स. न इत्थाविक्खण. सहावो खु अेसो, अणंतसुहसहावकप्पो.

उवमा इत्थ न विज्जइ. तब्भावेऽणुभावो परं तस्सेव.

आणा अेसा जिणाणं सव्वण्णूणं. अवितहा अेगंतओ. न वितहत्ते निमित्तं. न चानिमित्तं कज्जंति.

निदंसणमितं तु नवरं-सव्वसत्तुक्खअे, सव्ववाहिविगमे, सव्व-त्थसंजोगेणं, सविच्छासंपत्तीअे जारिसमेअं, इत्तोणंतगुणं.

तं तु भावसत्तुक्खयादितो. रागादओ भावसत्तू. कम्मोदया वाहिणो.

परमलद्धीओ उ अट्ठा. अणिच्छेच्छा इच्छा.

अेवं सुहुममेअं न तत्तओ इयरेण गम्मइ, जइसुहं व अजइणा, आरुग्गसुहं व रोगिणत्ति विभासा.

अचिंतमेअं सरूवेणं, साइ-अपज्जवसिअं अेगसिद्धावेक्खाअे, पवाहओ अणाई। तेवि भगवंतो अेवं तहाभव्वत्ताइभावओ. विचित्तमेअं तहाफलभेअेण. नाविचित्ते सहकारिभेओ. तदवेक्खो तओ त्ति, अणेगंतवाओ तत्तवाओ. स खलु एवं, इहरहेगंतो। मिच्छत्तमेसो। न इत्तो ववत्था। अणारिहअमेअं।

संसारिणो उ सिद्धत्तं। नाबद्धस्स मुत्ती सद्दत्थरहिआ। अणाइमं बंधो पवाहेणं अईअकालतुल्लो। अबद्धबंधणे वाऽमुत्ती पुणो बंधप-संगओ। अविसेसो अ बद्धमुक्काणं। अणाइजोगे वि विओगो कंचणोवलनाएणं। न दिदिक्खा अकरणस्स। न यादिट्ठंमि एसा। न सहजाएनिवित्ती। न निवित्तीए आयट्ठाणं। न य अन्नहा तस्सेसा न भव्वत्ततुल्ला नाएणं। न केवल जीवरूवमेअं। न भाविजोग

विक्खाए तुल्लत्तं, तया केवलत्तेण सयाऽविसेसओ, तहासहावकप्पण-मप्पमाणमेव ।

अेसेव दोसो परिकप्पिआअे.

परिणामभेआ बंधाइभेओ त्ति साहू, सव्वनयविसुद्धिअे निरुव-चरिओभयभावेणं. न अप्पभूअं कम्मं । न परिफप्पिअमेअं । न अेवं भवादिभेओ. न भवाभावो उ सिद्धी । न तदुच्छेदेऽणुप्पाओ, न अेवं समंजसत्तं, नाऽणाइमंतो भवो न हेउफलभावो. तस्स तहा सहाव-कप्पणमजुत्तं. निराहारऽन्नयकओ निओगेणं । तस्सेव तहाभावे जुत्तमेअं. सुहुममट्ठपयमेअं. विचिंतअव्वं महापण्णाअेत्ति । अपज्जवसिअमेव सिद्धसुक्खं. इत्तो चेवुत्तमं इमं, सव्वहा अणुस्सुगत्तेऽणंतभावाओ. लोगंतसिद्धिवासिणो अेअे. जत्थ य अेगो, तत्थ नियमा अणंता अकम्मुणो गई पुव्वपओगेण अलाउप्पभिइनायओ । नियमो अओ चेव अफुसमाणगईअे गमणं उक्करिसविसेसओ. इअं अव्वुच्छेओ भव्वाण अणंतभावेण अेअमणंताणंतयं, समया इत्थ नायं. भव्वत्तं जोगया-मित्तमेव केसिंचि पडिमाजुग्गदारुनिदंसणेणं. अेसो वि तत्तंगं, पवित्तिविसोहणेण, अणेगंतसिद्धीओ, निच्छयंगभावेण. परिसुद्धो. उ केवलं । अेसा आणा इह भगवओ समंतभद्दा तिकोडिपरिसुद्धीअे, अपुणबंधगाईगम्मा. अेअप्पिअत्तं खलु इत्थ लिंगं ओचित्तिपवित्ति-विन्नेअं संवेगसाहगं निअमा. न अेसा अन्नेसिं देआ लिंगविवज्जयाओ तप्परिण्णा. तयणुग्गहट्ठयाअे आमकुंभोदगनासनाअेणं अेसा करुणत्ति वुच्चइ अेगंतपरिसुद्धा, अविराहणाफला, तिलोगनाहबहुमाणेणं निस्से-अससाहिगत्ति पव्वज्जाफलसुत्तं ।

(ઇતિ શ્રી પંચસૂત્ર)

卐 卐 卐

પૂ૦ પંન્યાસજી શ્રી મંગળવિજયજીના પુસ્તકોની યાદી

૧. ઉપદેશ પ્રાસાદ (હિંદી ભાષાંતર) ભા. ૧-૨-૩-૪ દરેકના ૩. ૪-૦૦
૨. ઉપદેશ પ્રાસાદ (હિંદી ભાષાંતર) ભા. ૫ ૩. ૬-૦૦
૩. શાંત સુધારસ ભાવના ભા. ૧-૨ બંનેના ૩. ૮-૦૦
(સ્વ. શ્રી મોતીચંદ ગીરધરલાલ સોલીસીટરનો અનુવાદ)
૪. ઉચ્ચ પ્રકારના પંથે ૩. ૪-૦૦
(પંન્યાસજી શ્રી ભાનુવિજયજી ગણિવરનું પંચસૂત્ર ઉપર વિવેચન સાથે)

પ્રાપ્તિ સ્થળ :

૧. સ્વ. આ. શ્રી વિજયનીતિસૂરીશ્વરજી પુસ્તકાલય • ગાંધીરોડ, અમદાવાદ.
૨. શ્રી વર્ધમાન જૈન તત્ત્વ પ્રચારક વિદ્યાલય, શિવગંજ (રાજસ્થાન)
૩. શાહ શાન્તિલાલ જગજીવનદાસ • સાંકડીશેરી સામે • અમદાવાદ.

પૂ. પંન્યાસ શ્રી ભાનુવિજયજી ગણિવરનું મનનીય સાહિત્ય

૧. યોગદૃષ્ટિ સમુચ્ચય (પિઠિકા) ૨-૦૦
૨. ગંગા પ્રવાહ ૧-૦૦
૩. અરિહંતની ઓળખાણ ૧-૨૫
૪. ગુણસેન અગ્નિશર્મા (સમરાદિત્ય ભવ ૧) ૨-૦૦
૫. સિંહ અને આનંદ (સમરાદિત્ય ભવ ૨) પ્રેસમાં
૬. કલ્યાણમિત્ર મદનરેખા અને અધ્યાત્મરૂઢ નમિરાજર્ષિ ૧-૦૦
૭. વાર્તા-વિહાર ૧-૦૦
૮. પરમતેજ ભા. ૧ (લલીત વિસ્તરા ગુજરાતી વિવેચન) ૬-૦૦
૯. પરમતેજ ભા. ૨ (લલીત વિસ્તરા ગુજરાતી વિવેચન) પ્રેસમાં
૧૦. લલિત વિસ્તરા હિન્દી ૮-૦૦
૧૧. નિશ્ચય વ્યવહાર ૧-૦૦
૧૨. જૈન ધર્મનો સરળ પરિચય ભાગ ૧ ૧-૫૦
૧૩. જૈન ધર્મનો સરળ પરિચય ભાગ ૨ અલભ્ય
૧૪. માર્ગાનુસારી જીવન યાને ઉત્થાન ૦-૫૦
૧૫. ધર્મારાધનાના મૂળ તત્ત્વ (ષોડશક) ૦-૭૫

: પ્રાપ્તિસ્થાન :

દિવ્ય દર્શન કાર્યાલય • કાળુશીની પોળ, અમદાવાદ ૧.

પૂંઠું • દીપક પ્રિન્ટરી • અમદાવાદ